УЧИТЕЛЯТ

ПЕТЪР ДЪНОВ

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1937-1938)

Първо издание

София 1998

УЧИТЕЛЯТ

ПЕТЪР ДЪНОВ

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1937-1938)

Първо издание

София 1998

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888–1972), Савка Керемидчиева (1901–1945), Елена Андреева (1899–1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото до този момент Слово:
Вергилий Кръстев.
Компютърен набор: Буряна Пенкова.
Коректори: Ефросина Ангелова и Вихър Пенков.

Петър Константинов Дънов

По образ и подобие

Неделни беседи

(1937–1938)

Издателство „АСК-93“
София

ISBN 954-9589-21-8

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

Отче наш.
Фир-Фюр-Фен

Ще прочета първа глава от Битието. Който чете Библията по обикновен начин, той ще знае само първата глава и ще спори, как трябва да се разбира. Първата глава е един малък извод, едно малко, но велико откровение, как се е създал светът. В първата глава се вижда, колко принципи са разкрити в създаването на света. Светът се е създал в шест дни, а в седмия Бог си е починал. Какво представя денят на почивката, това е скрито за нас. Ние не сме били в това начало на създаване, но някои са били. Кои са били там? – Тези, които са диктували на Мойсея това откровение. Мойсей е писал книгата Битие по откровение. „В начало създаде Бог небето и земята. Земята беше неустроена и пуста. И рече Бог: Да бъде виделина. И стана виделина. И нарече Бог виделината ден, а тъмнината нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи." Този ден е забележителен с явяването на първия принцип в света. Бог е проявил своята мисъл, своята светлина.

„И рече Бог: Да бъде твърд сред водите. И разлъчи вода от вода." Този е вторият ден – ден на разделянето – отделя се една вода от друга вода. Този ден се отличава по това, че за него Бог не е казал, че е добро, но за втория ден е премълчал.

„И рече Бог: Да се събере водата, която е под небето, на едно място и да се яви сушата." Това е третият ден, третият принцип. Значи да се яви нещо добро в света, водата трябва да се отдели на една страна, за да дойде сушата.

„И рече Бог: Да бъдат светила на твърдта небесна, за да разлъчат деня от нощта" – ден четвърти, четвъртият принцип, който е влязъл в света. Така се създадоха и останалите принципи – ден пети и ден шести.

Аум.

Ако рече човек да прочете първата глава, той трябва да употреби години, за да придобие онова знание, което е вложено в тази глава.

Сега ще ви прочета няколко пасажа от една книжка, издадена от „Житно зърно", превод от английски, под заглавие: „Лекуване чрез цветните лъчи". Ще ви прочета главата, която е на стр. 60: „Символичният

език на цветните лъчи“ /*според Учителя*/. В тази глава се говори за светлината, затова ще ви прочета, да видите какво влияние упражнява светлината. Светлината върши чудеса. Значи, за да познаваш червения цвят, трябва да познаваш любовта. За да познаваш любовта, трябва да познаваш живота. За да познаваш живота, трябва да познаваш всички блага, които се крият в него. Когато някой човек е груб, това показва, че има излишък от червения цвят в себе си, от неговата енергия, и той трябва да се освободи от нея. Безволието, малодушието е липса на син цвят. От това гледище, лошите хора всякога имат по-голяма топлина, а по-малка светлина. Добрите хора обратно: те имат повече светлина, а по-малко топлина. Червеният цвят поглъща всичко в себе си.

Казвам: Противоречията, които сега съществуват в човешкия живот се дължат на това, че човек е забравил това откровение. Ние не знаем какво носи всеки ден. Ние започваме с първия ден на седмицата, понеделник. Ако някой се интересува от астрологията, като наука на миналото, той ще изпадне в друго едно откровение. Астрологията е наука на откровенията, друга една Библия. Да знаеш влиянието на планетите, на 12-те зодии, това не е нещо обикновено. Какво носи първият ден? Този ден се намира под влиянието на месечината. Следователно, първият ден е ден на светлината, но първият ден е неделята. От еврейско гледище е така, но ние сме ги заместили. На мястото на еврейската събота ние сме турили неделята. На мястото на еврейския понеделник, ние сме турили неделята. От астрологическо гледище, който иска да се избави от болестите, той трябва да познава влиянието на първия ден. Който иска да се освободи от всички болезнени състояния, той трябва да разбира законите на светлината. Защото организмът ни всякога страда от две причини: някога от недоимък, някога от изобилие. Преди няколко години гледах как няколко баби по на 80 години, капацитети по лекуване, се събрали да лекуват един болен. Като наблюдавам лицата на тия баби, никак не приличат на баби. Челата им, носовете, устата, брадите им правилни. Всички се събрали и мислят, дават мнението си. Най-после решиха, че трябва да изпотят болния. Как ще го изпотите? И защо трябва да го изпотите? – „В него са се събрали много нечистотии, които непременно трябва да излязат навън.“ – Как ще го изпотите? – „Ще вземем в един голям съд вода, в която ще турим ечемик и ще го варим. После ще налеем ечемичената вода в едно корито. Болният ще поставим над коритото, ще го натрупаме със завивки, да стои над парата, докато се изпоти хубаво. Така ще стои най-малко половин час. И след това

болният ще се съживи.“ След това бабите ми разправят, че докато излиза от болния топла пот, той още не е здрав. Щом започне от него да излиза студена пот, те ще прекратят изпотяването. Това е било според тяхната наука.

Сега аз правя своите заключения, научни заключения. Когато водата в човека застои, тя образува жабуняци. Следователно, тази вода чрез изпарения, чрез изпотяване, трябва да излезе навън. Щом излезе вътрешната вода от организма, на мястото ѝ трябва да се внесе нова. Защо? Защото, ако от организма извадите една вода и не внесете нещо ново, положението му ще се влоши. Ето защо, когато човек се изпотява, за да не се простуди, той трябва да гледа да запази своята вътрешна топлина. Та когато човек боледува, може да се лекува чрез изпотяване, чрез нагорещяване с цветни лампи. Някои от тях имат ефект, а други нямат. Ще ви дам метод как да се лекувате. Болното място ще нагрявате с тази лампа. Ако почне да се изпотява, ще избърсвате потта с чиста кърпа. След като се изпотявате дълго време, намажете болното място с дървено масло и после изпийте една, две чаши гореща вода, за да запазите вътрешната си топлина, т.е. да набавите онова количество вода, което чрез потта сте изгубили. Чрез потта човек губи известно количество топлина, която трябва да се набави. Здравословното състояние на организма зависи от чистата вода, която той има в себе си. Водата е носителка, добър проводник на здравето. Сегашните хора не се лекуват, както трябва. Ако имаш изобилие от нечиста вода, извади излишъка навън. Но ако нямаш изобилие вода, тогава внеси известно количество вода в организма си. Не само водата трябва да се набавя на организма, но има организми, които страдат от недоимък на въздух. Например, вие не приемате достатъчно количество въздух в дробовете си. Дробовете на съвременните хора не са достатъчно развити, за да могат да поемат нужното количество въздух за организма. Здравословното състояние на един човек зависи от повърхността на неговите дробове. Колкото повърхността на неговите дробове е голяма, толкова човек е по-здрав. Колкото повърхността на дробовете му намалява, толкова и той изгубва здравето си. Колкото повече се увеличава повърхността на човешкия мозък, толкова по-умен става човек. Колкото повърхността на неговия мозък се намалява, толкова повече се намалява и неговият умствен живот. Този принцип се прилага в много области в живота. Колкото повърхността на един съд се увеличава, толкова водата в тоз съд се сварява. Може тогава за пет минути да се свари вода в съд с

широка повърхност. Например, ако повърхността на земята се намали 50 пъти и топлината ѝ ще се намали 50 пъти. Слънцето е по-топло от земята, понеже има една повърхност от един милион и 300 хиляди пъти по-голяма от повърхността на земята.

Сега онези, които не разбират законите, ще мислят, че всичко, което става на земята, е произволно. Човек, на когото повърхността на мозъка е малка, не може да бъде умен човек. Той е обикновен, но не умен. Гениалният човек трябва да има една обширна повърхност на своя мозък. Ако повърхността на мозъка не е голяма и чувствителността на човека не е голяма. На физическия свят хората страдат по две причини: едни от тях страдат от това, че повърхността на стомаха им се е разширила много. Други страдат по причина на това, че повърхността на стомаха им се е намалила. Въз основа на това някои религиозни казват, че Бог ще унищожи стомаха на човека, неговата охотливост да яде много. Човек се е поддал на един апетит, с помощта на който чрезмерно е разширил повърхността на своя стомах. Повърхността на стомаха не трябва да бъде по-широка от тази на белите дробове.

Сега някои от вас, които ме слушате, ще кажете: „Какво ни интересува въпроса, как можем да бъдем здрави?“ Този въпрос трябва да ви интересува. И аз ще ви кажа: За да бъдете здрави, вие трябва да имате здрав баща и здрава майка, нищо повече. Ако не сте роден от здрав баща и от здрава майка, никой не може да ви помогне в света. Това поддържат и всички религии. Те дават методи как може човек да се освободи от своето лошо наследство. И Писанието дава цяр, как може човек да бъде здрав. Ако болният може да се роди от Бога, той ще оздравее. Да се родиш от Бога, това значи да се родиш от вода и дух. Роденият от дух и от вода подразбира да се роди от здрава майка и от здрав баща. Колкото и да ви се говори, ако се родите от болна майка и от болен баща, вие съвсем ще закъсате. Че как можете да се родите от вода и от дух? Чудно нещо, вие сте духовни хора, не разбирате ли това? Когато децата ви питат как се раждат хората, вие как им отговаряте? Как им казвате истината? Вие още от начало внасяте в децата лъжата. Като не можете на научен език да им изнесете истината, вие им казвате, че бабата носи децата от реката. Фигуративно, мистично, това е така. Бабата носи децата от реката, но коя е тази река? Реката е майката. Майката е водата, в която детето живее и се ражда. Като не разбират частичната страна на въпроса, децата приемат, че наистина малките дечица идат от някаква външна река, подобна на тази, в

която жабите живеят. И някои религиозни, като разглеждат някои въпроси от Библията, имат такива смътни понятия, каквито малките деца имат за раждането на малките деца. Казвате: „Как може да се роди човек от вода и дух?“ Писанието казва: „Роденият от Бога – роденият от вода и дух“. За да разберете тези неща, вие трябва да имате една основна идея. Вие постоянно ще питате, има ли Бог в света или няма. Ти не можеш да знаеш, има ли Господ или няма, докато не се родиш от Него. Щом се родиш от Него, ти ще знаеш, има ли Го или Го няма. Ако не се родиш от Него, тази идея ще бъде недостъпна за тебе. Тя ще бъде толкова достъпна за тебе, колкото ако отидете да проповядвате на някой вол, че има Господ, че има друг свят. За да разбере тази идея, този вол трябва да се роди като хората, да е направен от Бога. Той трябва да бъде направен от Господа. Сега вие сте направени от Господа, но не сте родени от Него. А в Новия завет, според учението на Христа се казва: „Роденият от Бога грях не прави“.

Сега аз искам да ви представя нещата както са, а не да правя различие между тях. Няма какво да ви говоря, кой е прав и кой крив. Кое учение е право? Според мене, има само едно основно учение, което всички хора трябва да го разбират. В света има един Господ, Когото хората са разделили: Индусите мислят по един начин, християните – по друг начин, мохамеданите – по трети начин. Кои от тях са прави? Идете при индусите и вижте, имат ли гробища. Ако имат, правото учение не е при тях. Християните имат ли гробища? Имат. Правото учение не е там. Дето отидете и не намерите гробища, там е правото учение. Ще ме питате: „Ами при вас има ли гробища?“ Вижте, ако намерите гробища, правото учение не е при нас. Ако няма гробища, там е правото учение. Аз ви говоря за едно учение, дето няма болести. Аз ви проповядвам едно учение, дето омраза няма. Аз ви проповядвам едно учение, дето тъмнина няма, алчност няма. „Ама как може да бъде това?“ – Нямам време да се спирам, да обяснявам как може това. Това е кратковременна работа. Няма да ме спирате да ме питате какъв е хлябът. Елате при мене, ще опитате. Аз не обичам да аргументирам научните работи. Този хляб добър ли е, заповядайте. Вие сте авторитет, яжте и ще видите, добър ли е. Каквото бъде вашето мнение, такова ще бъде и моето. Вие сте жадни. Няма да ви разправям каква е водата, но ще ви кажа: Пийте от моята вода. Ако тя утоли жаждата ви, добра е. След това мога да ви покажа и самия извор, но с условие, че тази вода няма да я продавате. Ако сте от онези, които мислите да продавате водата с бутилки, кракът ви няма да стъпи на това място. Аз мога да ви

покажа и фурната, отдето взимам хляба. Но ако мислите да го продавате, кракът ви няма да стъпи там.

Мислите ли, че мелниците, в които сега мелим житото, са Божествени? Ако искате да ядете най-хубав хляб към края на пролетта и началото на лятото, тогава житото е най-хубаво, още докато не е напълно узряло. Това е най-хубавият хляб. Това е онази манна, онези семенца, които евреите са яли в пустинята. Тя падаше от небето, но най-после им дотегна, и те казваха: „Няма ли малко месце, малко рибица, кисели краставици, кисело зеле и т.н.“. Казвам: Дотогава, докато ние спорим, кое учение е по-право, ние не сме на прав път. За правото учение няма какво да се спори. Там, дето няма гробища, там е правото учение. Дето има любов, там е правото учение. Дето няма любов, няма право учение. Дето има светлина, там е правото учение. Дето няма никаква светлина, там не е правото учение.

Та казвам: Въпросът е, при сегашните условия, как да се поправим. Ние имаме хиляди проповедници. Моите почитания към тях. Имаме милиони лекари, които също работят в това направление. Те са допринесли много. Но ние се нуждаем от лекари, които не трябва да ни лекуват, когато се разболеем, но да ни лекуват преди да се разболеем. Когато Христос умря, държаха Го в гроба само три дни и на третия ден Той възкръсна. А за обикновените хора се казва, че след хиляди години ще оживеят. Казва се, че когато Христос дойде втори път на земята, тогава всички ще възкръснат. Че ако човек лежи хиляди години в земята и като дойде Христос и го съживи, тогава какво ще стане с него? Да си прекарал в гроба, както и да е, но да си прекарал хиляди години, от човека няма прах даже да остане. Като дойде Христос, с кое тяло ще ни възкреси? Ако някой е тежал 65, а друг сто килограма, с кое тяло ще ги възкреси Христос? Важно е, че в бъдеще хората ще възкръснат. Ще дойде възкресението на хората. Днес християните трябва да проповядват учението, че роденият от Бога ще възкръсне. Който не е роден от Бога, той не може да възкръсне. Когато Христос казва на Никодима, един от видните капацитети на науката по това време, че ако човек не се роди отново, не може да влезе в царството Божие, той запита Христа: „Как е възможно стар човек отново да влезе в утробата на майка си? Може ли човек втори път да влезе в утробата на майка си?“ Христос, като чу, каза: „Ти си учител израилев, не разбираш ли това?“ Сега това учение са го заместили с думите: „Когато ние умрем и отидем на другия свят, тогава ще ни научат на това, което днес не знаем.“ Че трябва да умрем, така е, но ние трябва да разберем, какво нещо е

смъртта. Всеки от нас трябва да има съзнание. И най-малкото лошо желание, и най-малката лоша мисъл, и най-малкото лошо чувство у вас трябва да умрат. Всички отрицателни неща у вас трябва да умрат и да останат само добрите мисли, добрите чувства, добрите желания и добрите постъпки. Тъй щото, когато казвате, че трябва да умрете, трябва да разбирате какво трябва да умре у вас. У вас трябва да умре всичко онова, което причинява смърт. Всички онези неща, родени от безлюбието, всички чувства, родени от безлюбието, и всички постъпки, родени от безлюбието, трябва да умрат, нито едно от тях да не остане. Какво трябва да остане ? Трябва да останат само ония деца, които са родени от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Така седи въпросът. Това е възможно вече. Това е учението, което Христос проповядва. Ако не приемете това учение сега, вие няма да възкръснете никога. „Които чуят гласа ми, ще оживеят“. Това значи, всички ония хора, на които сърцата са отворени, за да възприемат Христовата любов, всички ония умове, които са отворени, за да възприемат Христовата светлина, и всички ония души, които са отворени да възприемат Божията истина, като чуят гласа Му ще станат, ще оживеят и ще се нарекат синове Божии.

Сега не взимайте всички тези твърдения в крайна мисъл. Не мислете, че за да намерите истината, трябва да отидете някъде в гората или в някой манастир, или в Индия, или в небето. И в небето да отидете, там истината няма да я намерите. И в Ерусалим да идете, там истината няма да я намерите. И в планините да ходите, там истината няма да я намерите. И който проповедник да ви говори, истината няма да я чуете и от него. Истината ще прозвучи вътре във вашите души. Правото ще прозвучи вътре във вашите души. Истината ще прозвучи във вашите души само тогава, когато Любовта ви стане майка, Мъдростта ви стане баща, а Истината ви стане брат. Само тогава вие ще разберете смисъла на живота. Така поставям въпроса аз. Любовта трябва да ви стане майка. За нея ще се хванете и тя ще ви даде живот. Баща ти ще ти донесе нужната светлина, а брат ти – необходимата за тебе свобода. И тогава, като кажеш на Любовта „майка“, веднага ще почувствуваш Христа. Сега ходиш, не виждаш, че си объркан. Защо? Защото майка нямаш. Объркан си. Защо? Защото баща нямаш. Объркан си, защо? Защото брат нямаш. Казвате: „Къде е сестрата ?“ Сестрата сега я спасяваме. Сега всички вие сте объркани сестри, които сега трябва да се родят. В света трябва да се раждат все сестри, все жени. Братя не ни трябват. И от всички сестри, които се родят, една само ни

трябва, но на свят да е. Една сестра ни трябва, която да е образ на истината, да свети. Всеки търси сестрата. Под думата „сестра“, аз разбирам свободата, която всеки търси. Свободата е сестрата. А онези, които търсят силата, те търсят брата. Сестрата носи свободата, а братът носи силата. Ако вие имате една сестра в себе си, а нямате един брат, вие ще бъдете слаби, ще бъдете роб на условията. Сега, ако ме питате какво да правите с вашето досегашно учение, с вашите бащи и майки, ще ви кажа да отидете тях да ги питате. При мене, преди години, дохожда едно младо момиче, което е свършило гимназия и ми задава следния въпрос: „Всички ми казват, че моята майка не ми била майка. Аз я обичам, но тя ми задава големи скърби. Майка ли ми е тя?“ Иди при нея и я питай, тя ще ти каже. Сега идете и вие при вашите майки и ги питайте, майки ли ви са те или мащехи. После идете при вашите бащи и ги питайте бащи ли ви са или пастроци. Чудни сте вие. Защо ще вярвате в една майка, която умира? Защо ще вярвате в един баща, който умира? Защо ще вярвате в един брат, който умира? Защо ще вярвате в една сестра, която умира? Вярата ни трябва да бъде поставена на една майка, която не умира, която е безсмъртна. Вярата ни трябва да бъде поставена на един безсмъртен баща. Вярата ни трябва да бъде поставена на един безсмъртен брат. Вярата ни трябва да бъде поставена на една безсмъртна сестра. Това са четири символа. Аз трябва да живея в един дом, в който бащата е безсмъртен, майката е безсмъртна, братът е безсмъртен и сестрата е безсмъртна. Това е животът на небето. Това е учението, което Христос е проповядвал. Той казва, че трябва да се отречем от всички лъжливи учения, които до сега са ни залъгвали. От тях трябва да се отречем. Аз виждам заблужденията на онази млада невеста, булка, с венец на глава, с копринена рокля, с гирлянди околовръст, с лачени обуща, с пръстени на ръцете и си казвам: О, невесто, колко ще опъваш каиша! Аз бих желал да видя една невеста, на която дрехите да не са шити тук, на земята, че после да плаче с тях, но да е родена с дрехите си. Казва се за Адама, че бил роден с дрехите на светлината. Сега това е правото учение. Но аз не искам да дойдете в стълкновение със себе си. На този въпрос аз искам да гледам практически. Представете си, че вие сте един болен, който лежи на леглото си и са ви гледали десет души доктори но в края на краищата ви казват: „Ти искаш ли да живееш?“ – „Искам, разбира се.“ – „Ти богат човек ли си?“ – „Богат съм, имам сто милиона лева на разположение.“ Питам го: Ти готов ли си да се откажеш от всичкото си богатство? – „Не може ли без да се отказвам?“ С други думи, ти искаш ли

да се откажеш от болестта си, от кревата, на който лежиш, от милосърдните сестри, които те лекуват? – „Ами тогава кой ще ме гледа, кой ще ми слугува?“ Ако можеш да се откажеш от всичко това, то значи самоотричане. Щом искаш да се излекуваш, кажи в себе си: „Отказвам се от моята болест, не искам да я видя. Отказвам се от всички слуги, не искам да ги видя. Отказвам се от болницата, не искам да я видя. Отказвам се от стоте си милиона, не искам да си спомня за тях. Отказвам се от всички, започвам да работя с едно петаче, само да вляза в новия живот. Като оздравея, като изляза вън от болницата, ще почна да работя и да приемам всичко от Бога, ще приемам от онзи чист въздух, ще приемам от онази безсмъртна светлина. Ще приема всичко това в душата си и ще кажа: Господи, благодаря ти за тази светлина, която ми даваш, Благодаря за този живот, който ми даваш. Ти си Бог мой, Господ мой, сега очите ми виждат вече. Ще ходя в Твоята виделина и ще изпълнявам Твоята воля.“

Благословен Господ Бог наш!

Сега ще свършим с два стиха: „Да направим човек по образ и подобие свое.“ „И както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.“

1-ва неделна беседа от Учителя,
Държана на 26 септември, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

БАЛ МАСКЕ

Отче наш.
Бог е Любов.

Сега ще кажа първите няколко стиха от първата глава на Евангелието от Йоана: „В началото бе Словото. И словото бе у Бога. И словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез него стана и което е станало, нищо без него не стана.“

Духът Божи.

Ще прочета един малък цитат от беседите.

Стр......

Философията на живота седи в това, да се избягват еднообразията. В живота съществува едно еднообразие, което носи всички неприятности. Щом започва да ти става мъчно, ти си вече в еднообразието на живота. Даже ако пее човек, ако пее една и съща песен, и тя става еднообразна. Разнообразие е нужно в живота. Но трябва да знае в какво седи разнообразието. Ами не е ли еднообразие, ако всеки ден четем молитвата „Отче наш“ все по един и същ начин? Днес я четем, утре я четем, ред дни я четем, все по един и същ начин, докато най-после тя стане еднообразна. Всякога, когато четеш „Отче наш“, трябва да внасяш една нова мисъл. Всеки ден човек трябва да внася едно ново тълкуване в нея. Ако два пъти четеш „Отче наш“ с една и съща мисъл, ти си вече на крив път. И през целия си живот, и през цялата вечност все трябва да се притуря по нещо ново, както в молитвата „Отче наш“, така и във всичко, което правите. Щом тази молитва стане еднообразна, тя изгубва вече своя смисъл. Такова еднообразие има и в съвременната математика и геометрия. Те стават вече дедуктивни, сухи науки. Например, в геометрията имаме теоремата, че срещу равни страни лежат равни ъгли и срещу неравни страни лежат неравни ъгли. Защо е така, това геометриците го доказват. После има и друга една теорема, че сборът от вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави ъгла. И това геометриците го доказват. Има начини, по които го доказват. Трите ъгла в равностранния триъгълник са равни помежду си. И това се доказва, но защо са равни, не се обяснява. Друго

едно твърдение: От равни окръжности излизат равни радиуси. Три точки, които са еднакво отдалечени от трета, са на еднакво разстояние една от друга. Правите линии, които свързват тия точки, са успоредни помежду си. Това обаче са математически и геометрически семенца. Такива твърдения съществуват и в окултната наука. Всяка математическа или геометрическа проблема трябва да се тури в почвата, да израсте и после да се разгледа, да живее и да се определи отношението, което съществува между нея и останалите проблеми. Под думата „точка“ ние разбираме само нещо разумно. Само разумните неща образуват точка. Точката е нещо подобно на зародиш, който съдържа всички възможности. Разумността е точка, която съдържа възможности. А правата линия е движение на тази разумност. Правата линия представлява най-малката възможност, която се прилага в даден случай. Човек трябва да се запознае с тези разумни центрове. Цялото човечество, всички хора страдат от това, че те търсят разумността там, дето не е. Възможността за придобиване на разумността е вложена в твоя мозък. Там са турени всички апарати. Следователно, ако човек не знае как да функционира с тези апарати, разумността не може да се прояви в него. Ако търсиш разумността вън от твоята глава, вън от твоя мозък, ти си на крив път. И любовта си има свои центрове, свои апарати. В сърцето, във връзка със симпатичната нервна система и с белите дробове, има известни апарати, и ако ти не знаеш, как да употребяваш тия апарати, любовта няма да се прояви. Ако търсиш любовта вън от себе си, ти никога няма да я намериш. Вън от човека любовта не може да се прояви. Идейно любовта може да съществува, но този въпрос трябва да се докаже. Като говорят за своята любов, мнозина казват, че любовта им е голяма. Как се измерва любовта? Много просто може да се измери, но това измерване не трябва да стане преди още човек да е обикнал някого. Тогава той се намира в нормално състояние. Представете си, че един човек има врат, широк 32 сантиметра в обикновено състояние. Измервате врата му след като е обикнал някого. Ако вратът му тогава е 31 сантиметър, това показва, че не само че няма голяма любов, но даже любовта му се намалила. Ако като обикнеш някого, вратът ти се разшири с един сантиметър, това показва, че любовта действа в тебе. Ако не със сантиметри, то поне с милиметри ще се увеличи окръжността и врата, и ръцете, и очите – навсякъде ще стане едно увеличение. Това показва, че животът в човека се е увеличил. Щом животът изчезне, всички части на тялото се намаляват по обем поне с милиметри. Тази мярка – милиметри е много голяма, но поне с десета,

стотна, хилядна част от милиметъра може да правят измервания. Може да се правят измервания и още по-нататък, с десетохилядни и милионни части от милиметъра, но това са много тънки мерки. Ние си служим с мерки, които днес са достъпни за нас.

Като казвам, че трябва да имаме любов към Бога, питам: Защо трябва да имаме любов към Бога? И защо трябва да имаме любов към ближния си? Ние трябва да обосновем на научна база, защо трябва да обичаме Бога. Ако ти не обичаш Бога, от тебе нищо няма да излезе. Бог не се нуждае от тебе. Той от нищо не се нуждае. Тъй щото, ти със своята любов нищо няма да му придадеш. Ако Го обичаш, нещата ще минат от Него в тебе, и от тебе човек ще излезе. Но ако не Го обичате, с тебе ще стане същото, каквото с дядото и магарето. Ще кажете, че това е обидно. Че през целия си живот човек върши неща, които обиждат неговата мисъл. Когато човек мисли криво, това е едно робство. Когато чувствува криво, това е робство. И когато постъпва криво, това е робство. Това всичко не е нищо друго освен едно робство. Кривата мисъл руши, кривото чувство руши и кривата постъпка руши. Някой казва: „Аз не искам да вярвам в Бога.“ – Това е за тебе. Като вярваш в Бога, ти нищо няма да му придадеш. Но като вярваш в Бога, ти ще намериш пътя, ще имаш светлина да се движиш из този път. Докато човек не намери Божествения път, той нищо не може да постигне в живота си. И най-великите хора в света са опитали тази истина. Изобщо всички хора в света са велики. Аз ги деля на четири категории велики хора: обикновените хора са велики, талантливите са по-велики, гениалните са най-велики, а светиите са над гениите. Обикновените хора разсъждават много обикновено, но те трябва да влезнат в света на светиите, да видят какво значи истинска мисъл и разсъждение. Те се коренно различават от обикновените хора. Често се говори за гениални хора на земята. Но тези хора, които се явяват на екрана на света, те не са истински гении още, те са представители на гениите. Ако видите един гений в истинския смисъл на думата, ще се учудите от това, което той може да направи. Например, ако влезе в един салон, той ще може да го вдигне с едната си ръка. Ако срещнете един светия, ще видите, че той разполага с такава сила, че може да премести земята от място на орбитата ѝ на друго. Но той никога няма да направи това.

Често някои мислят, че са талантливи хора. Нека се запитат какво могат да направят като талантливи хора. Други пък се мислят за гениални. Нека се запитат какво могат да направят като гениални. Те могат да

направят това, което един обикновен човек не може да направи. Ето какво могат да направят обикновените хора. Обикновеният човек се сърди – това е гениално. Обикновеният човек може да се съмнява, това е гениално. Обикновеният човек може да те подозира – това е гениално. Обикновеният човек може да те излъже, това е гениално. Обикновеният човек може да се маскира и това е гениално. В това отношение обикновените хора са гениални. Едно време българските ученици, като изучавали гениалните писатели, като Шекспир, Гьоте, Гогол и др., те намирали техните недостатъци и казвали, че приличат на тях. Да бъдеш гениален по причина на някои свои недостатъци, това не е никаква гениалност. Талантливите и гениалните ученици мислят малко по-другояче. Това е цяла наука.

Сега, от научно гледище, трябва да се изучи защо вярата на обикновения човек е слаба. Изобщо, корените на ума се намират в сърцето. Следователно, всяко дърво, което няма корени, не може да има плодове. Вярата е плод на това дърво. Често религиозните, като говорят за сърцето, казват, че то е покварено, опорочено. Това показва, че те нямат ясна представа за първичния човек, когото Бог създаде със сърце, пълно с всички възможности за проява на вярата. Първичният човек, това е космическият, истинският гений, който носи в себе си сърце, богато с възможности за проява на вярата. Човек не може да има вяра, докато не обича. В дадения случай умът е екран, върху който вярата на човека ще се прояви. Умът е екранът, върху който ще се прояви вярата. Върху това платно на ума ще се прояви и знанието. Че наистина умът е платно, се вижда по това, че каквото човек знае, всичко пише на екрана. Обаче, махнат ли се картините от екрана, човек нищо не знае. Има известни центрове на човешкия мозък, дето като бутнат, той всичко забравя. Има болести, след които човек всичко забравя. Той забравя съществителните имена, прилагателните и местоименията. После забравя глаголите и остават в паметта му само съюзите. Като започне да оздравява, всичко това постепенно се възстановява. Най-последни се възстановяват съществителните имена, понеже са от най-нов произход. Съвременните философи и учени се занимават с въпроса за създаване на земята, за произхода на живота, за което са писали ред книги. Те не са били свидетели на това създаване на земята. Въпреки това, някои от тях описват нещата много ясно, но все пак се нуждаят от една справка, по-точно да опишат процесите, през които е минала земята в пътя на своето създаване. Как е създадена земята, това е филмоване – цял филм има по този въпрос.

Представено е създаването на земята в най-малките подробности, от единия до другия край. В този филм са представяни последователно всички геологически периоди. Ние трябва да намерим този филм и да четем от него. В този филм ще се види нещо прекрасно, как се създал света, не по описанията на учените, но както е в действителност. Има нещо вярно в описанията на учените и на духовните хора по този въпрос, но не е пълно, обясненията не са точно дадени. Щом имаме филма, от там ще почерпим абсолютната истина. Филмовано е и създаването на първия човек. Според теорията на Дарвина, човек е произлязал от едно малко животно, което постепенно се е развивало. За произхода на човека има две теории: Едната теория поддържа, че човек е произлязъл от маймуна, а другата теория поддържа, че маймуната е произлязла от човека. Учените и до днес се занимават с този въпрос. Някои поддържат, че от човека са произлезли всички видове животни. Но това говори вече за израждане на човека. Няма какво да се спори по тези въпроси. И едната, и другата теория са прави. Вярно е, че човек е произлязъл от микроба, от протоплазмата. Това е според закона на еволюцията. Значи, човек е създаден по еволюционен път. Според друга теория, предполага се, че човешкият дух е слизал постепенно на земята и по инволюционен път е създаден човекът. Значи, човек постепенно си е създавал подходяща форма, с която е слизал на земята. Колкото по-надолу е слизал в гъстата материя, толкова в по-дебела обвивка се е обличал, докато е дошъл до формата на маймуната. Някои ще кажат, че това е противоречиво и на Библията, и на положението, в което човек се намира. Ще каже някой: „Нима аз съм произлязъл от маймуна? Нима моите прародители са маймуни?“ Нима водолазът, който слиза в морето, за да изпита неговото дъно, е истинският човек? Не, това е една форма, в която човек се облича, за да може да изпита дъното на морето, да направи своите научни изследвания. Като излезе от морето, човек хвърля своята обвивка и става пак същия човек. Маймуната показва, че човек е живял при неблагоприятни условия, заради което е трябвало да си тури маймунска маска ала и съвременните хора се маскират.

Срещат се двама маскирани на един бал маске. Единият казва на другия: „Можеш ли да дигнеш малко маската си?“ – „Не смея.“ Той иска от маската да дигне малко, защото по гласа се крие, че това е неговата жена. Но и тя разбира, че под тази маска се крие нейният мъж. Тя му казва: „Не, господине, не мога да сваля маската си. Но ще ми бъде много приятно, ако я свалите.“ – „Да, на тебе ще ти бъде приятно, но на мене никак няма да ми

бъде приятно.“ Срещат се на бал маске други двама, единият от които дължи известна сума от десет години насам. Кредиторът казва на длъжника си: „Искам да свалиш маската си да те видя. Много ще ми бъде приятно.“ – „Не смея да сваля маската си.“ Това са неща из живота на обикновените хора. Не е лошо, че са се събрали на бал маске. Като наблюдавам живота на хората, като изучавам животните, виждам, че всички са маскирани, всички се намират на бал маске. Срещам една мечка на бал маске и казвам: Можеш ли да си дигнеш маската? Ще ми бъде много приятно да те видя. На тебе ще бъде приятно, но на мене ще бъде крайно неприятно. Срещам един заек, пак на бал маске. Следователно, не мислете, че ние се познаваме. Тук сме дошли на бал маске. Един ден, когато напуснем този бал маске, ще се познаем. Сега, докато сте на земята, ще играете на този бал маске. Докато сме на бал маске, поне сме свободни. Всеки има свобода на своите мисли и чувства. Ако познават някого и го видят на бал маске, веднага ще го осъдят. А така поне е свободен. Там отиват и свещеници, и философи, и никой не ги познава. Иначе, ако видят един проповедник или свещеник на бал маске и го познаят, веднага ще го питат: „Нали проповядваш на хората? Защо си дошъл тук?“ Тогава ще кажат: „Мислите ли, че проповедниците са така набожни, както се представят? Ни най-малко не са така набожни, както се представят.“ Аз съм срещал мъже и жени, които се подозират, съмняват се един в друг. Ако знаят, че са на бал маске, те няма да се смущават. Те трябва да знаят, че са на бал маске и да не се смущават. Когато жената види друг мъж и се разположи към него, тя започва да се страхува от мъжа си. Няма защо да се страхува. Тя трябва да каже на мъжа си, че тази втора маска е на онова лице, което преди десетина години я извади от водата, когато се давеше. Значи, той я спасил. Кой е той? Не го зная кой е, но знам, че ме спаси от водата.

Казвам: Помнете, че възгледите на съвременните хора за живота не са меродавни. Този живот е само встъпление към онзи велик живот, в който им предстои да влязат. Щом е встъпление, то е нещо подобно на първо отделение, гдето децата изучават азбуката и постепенно изучават съединяването на буквите в срички и после в цели думи. Вземете, например, всеки народ си има своите добродетели. Англичаните – тяхното име започва с буквата А. Франция се пише с буквата Ф, Германия – с Г, България – с Б, Русия – с Р. Всяка буква си има свои характерни черти. Това, че Англия започва с гласна буква, показва, че англичаните са практични, опитни хора. Техният път е отворен навсякъде, защото започват

с гласна буква А. Дойдете ли до Франция, Германия, до Русия, до България, всички започват със съгласни букви, което показва, че техният път е затворен. Дойдете ли до Япония, и те започват с гласна буква, както Англия. Японците и англичаните са еднакво амбициозни. Японците се считат за Богоизбран народ. Англичаните се отличават със своята честност, германците със своето трудолюбие, французите със своята външна деликатност и учтивост. Ако искаш да станеш честен, иди в Англия. Ако искаш да станеш трудолюбив, иди в Германия. Ако искаш да станеш с добра и деликатна външна обхода и да си учтив, иди във Франция. Та Бог е създал всички народи като огнище или като средища за възпитание на хората. Хората едни други се възпитават. Народите са възпитателни Божествени институти. Всеки народ в света носи в себе си една велика добродетел. И като дохождат народите в съприкосновение помежду си, те взаимно си влияят и възпитават. Казах вкратце по нещо за някои народи, а за останалите вие сами ще си мислите. Англичанинът е честен. Каквото изработят, те го поставят на изпит. За тази цел има комисия, която преглежда всички стоки, които се изработват в Англия, те го преглеждат. Което издържи на изпита, изнася се навън. Което не издържи, оставя се за Англия, там да се употребява. Те никога не пущат навън неизпитана стока, за да не се компрометира английската честност. Това е една традиция в тях. Не само народите, но и всеки човек индивидуално носи в себе си една велика добродетел. Той е изпратен на земята със специфична мисия. Каквато добродетел има един човек, никой друг не може да има като неговата, тя е специфична. Докато е на земята, човек трябва да работи специално за развитието на своята специфична добродетел. Ако Англия изгуби своята честност, всичко с нея е свършено. Ако Германия изгуби своето трудолюбие, всичко е свършено с нея. Ако Франция изгуби своята учтивост и деликатност в обходата, всичко е свършено с нея. Същото може да се каже и за другите народи.

Всеки българин доразвива в себе си освен своята специфична добродетел като човек, но и като българин. Казвате: „Каква добродетел има българинът?“ И той има една добродетел, но вие трябва да я намерите сами. Има един анекдот, който разправя какво е дадено на българина от Бога. Първоначално, когато Бог създавал света, Той извикал всички народи да им даде нещо от своите блага. Той раздавал благата. Всички народи дошли един след друг и взели по нещо. Най-после дошъл и българинът. Каквото поискал, всичко било дадено. Най-после той си казал: „Ама

работа, а.“ Господ му казал: Ето, работата ще бъде за тебе. Но и след българина имало още закъснели. Това бил циганинът. „Това е маскарлък вече.“ Тогава ще остане за тебе маскарлъкът, казал Господ. Следователно, когато се раздават Божиите блага, идете навреме, а не оставайте на опашката. Ако отидеш пръв, ще вземеш най-доброто, но ако останеш последен, ще вземеш маскарлъка. Все таки, българинът не е останал на мястото на циганина, защото работата му е била дадена. Работата е едно благословение. Българинът е научил работата, той работи доста добре. Има още да учи как да работи, но все пак знае работата си. Той винаги започва добре, а като дойде до края, винаги ще изкриви нещо. Той обича малко да кръшка от работата си. Англичанинът е честен, германецът – трудолюбив, французинът е с отлична обхода. В българите се забелязва същата черта и в писането им. Българинът започва писмото си красиво, четливо, но към края ще го сбута, ще го изкриви. Най-малкото човек трябва да почва писмото си красиво и да го свършва красиво, дори към края трябва да бъде още по-красиво написано. Същата черта българинът проявява и в религиозно отношение. В първо време той е много работлив, моли се по четири–пет пъти на ден, но на края казва: „Може и без молитва“ и престава да се моли, или се моли само от време на време. В първо време се моли по 4–5 часа на ден, после по един час, по десетина минути, по една минута, докато най-после се моли по един път в седмицата. В това отношение той мяза на онзи, който, като отишъл на църква, свещеникът казал: „С миром идите.“ Той отговорил в себе си: „И ние идем.“ Значи, този човек е отивал само по един път в годината на църква. Какво разбираме под думата „църква“? Църквата подразбира целия живот на човека. Не само един път, но цял живот човек трябва да се моли. Ако човек си мисли, че с едно добро може да направи нещо, неговата работа е свършена. Църквата е в самия човек, и през целия живот той трябва да ѝ служи. Щом служиш на своята църква, ти можеш да принадлежиш към всички църкви. Не е въпрос към коя църква да принадлежим. Много църкви има, много листа и цветове има дървото, но едно е дървото. Всички хора имат различни идеи за Бога. Едни Го проповядват по един начин, други по друг начин. Бог е неизменен. Той изменя нещата, но сам е неизменен. Три неща определят Бога. Първият образ на Бога е Любовта. Щом любиш, ти си една трета от Бога. Щом разсъждаваш добре, ти познаваш две трети от Бога. Щом обичаш истината, ти познаваш три трети от Бога. Следователно, Бог е Любов, Мъдрост и Истина. От тях излизат други три: Бог е живот, Бог е светлина, Бог е

свобода. От тях пък други три. Животът е движение, знанието е приложение, а свободата е изпълнение. Следователно, има девет категории всичко: любов, мъдрост, истина – едната категория. Живот, знание, свобода – втората категория. Движение, приложение и изпълнение – третата категория. Ако от любовта не излиза живот и от живота не излиза движение, подтик в тебе, любовта ти не се е проявила. Ако от твоята мъдрост не излиза знание, и това знание не е приложимо, то остава безпредметно. Това показва, че мъдростта ти не се е проявила. И ако от истината, която си възприел, не произлиза никаква свобода, и от тази свобода няма никакво изпълнение, и свободата ти, и истината ти са безплодни. Мъчнотията в нашия живот седи в това, дето мислим, че много сме постигнали. Това е самозаблуждение. Все пак много сме постигнали, но ние сега събираме известни факти, които трябва да разработваме. Например, някой иска да стане министър. Но като стане министър, той трябва да си зададе въпрос, какво добро ще допринесе на хората. Или ако някой иска да стане професор, цар или какъвто и да е друг, той трябва да се запита, какво ще допринесе с това свое високо положение на себе си и на своите ближни. Запример, като кажа за себе си: „Аз“, какво разбирам? Аз съм човекът, който отварям вратата. Като кажа „ти“ на тебе, употребявам второ лице, имам пред вид: приятел, ти си, който я затваряш. Като кажа „той“, трето лице, имам пред вид: Приятел, ти си, който я отваряш и затваряш. Значи, „той“ – третото лице, заповядва да се отваря и затваря вратата. Следователно: „аз“, който отварям врата, „ти“, който я затваряш и „той“, който заповядва да се отваря и затваря, това съставя господарят, истинският човек. Ако ти не можеш да отваряш и затваряш вратата, ако ти не си господар да заповядваш да се отваря и затваря вратата, ти не си още пълният, истинският, пълният човек. Тъй щото, когато мислим за Бога, ние трябва да бъдем готови да изпълним всичко онова, което Той ни е поверил. Най-първо Бог ни поверява любовта си. Значи, аз трябва да съм готов да отворя врата и да дам живот. И тази любов трябва да излиза навън. След това Бог ни поверява мъдростта си. Това значи, че аз трябва да зная, как и кога да затварям вратата. Щом е зимно време и стаята е отоплена, трябва да се затваря вратата, да не изстине стаята. Щом е зимно време, разумният човек няма да отваря всички прозорци и врати, да изстива стаята, но ще ги затваря, да се задържи вътрешната топлина. И най-после Бог ни поверява и истината. Като дойде истината в човека, той ще заповядва да се отваря и затваря вратата, според нуждата. Ако стаята е много затоплена и е много

горещо, той ще заповядва да се отвори вратата. Ако намери, че е много студено, той ще заповяда да се затвори вратата. Някога вие трябва да отворите вратата на вашето сърце, а някога да затворите. Понякога пък трябва и да отваряте, и да затваряте. В окултната наука има известен род правила, които непременно трябва да се изучават. Тези правила сега са предадени на хората по един много неестествен начин. Един англичанин е написал една книга, в която описва колко молитви е направил в продължение на 90-годишния си живот и за резултатите, които е имал от тези молитви. В тези години той е направил един милион и 500 хиляди молитви, с помощта на които той можал да издържа около 2–3 хиляди бедни деца. Всичко това са проверени факти. С това той иска да подчертае какво нещо е силната молитва. Всичките си молитви той е написал с датите, когато ги е правил и какво е получено в резултат на всяка молитва. Той пише в книгата си, какво е получил от първата, от втората, от третата си молитва и т.н. Един ден, като се молил, при него дошъл господин и му казал: „Вашият институт има ли нужда от пари?“ – „То е твоя работа.“ – „Искам да ги оставя“. – „Както намираш за добре“. И като го запитал трети път, най-после външният господин казал: „Оставам тези пари тук, правете с тях, каквото искате.“ Ако вие бяхте на мястото на този англичанин, не зная как бихте постъпили. Може би щяхте да постъпите като него. Както и да е, но само един е този англичанин, който е правил опита. Втори англичанин не е постъпвал така. Никой до сега не е повторил опита. Ако вземем този пример за меродавен, ние не можем да го направим. Той е уникум. Този опит е единствен, но ако всички хора постъпват по този начин и никой не работи, какво ще стане с нас? Например, мнозина мислят, че адвокатството не е работа за нас. Добре, но ако нямаше нито един адвокат, какво щеше да стане? Мнозина мислят, че слугинската работа не струва. Но какво щеше да бъде положението на хората, ако нямаше слуги? Мнозина се оплакват от господаря и казват, че и без господари може в света. Не, не може и без господари. Хората не разсъждават правилно. Какво щеше да бъде положението на човека, ако той нямаше глава, като господар на цялото тяло? Трябва един господар в света. Една глава трябва да заповядва на тялото. Ако главата се махне, какво ще стане с тялото? Вие искате да живеете без господари. Това е невъзможно. В слънчевата система има един господар – Слънцето. И всички планети се въртят около него. То е разумен господар. Някой казва: „Аз не искам никакъв господар.“ Тъй щото, не е лошо да бъдеш господар, нито е лошо да имаш господар, но

господарят трябва да бъде умен човек. Слънцето е милион пъти по-голямо от другите планети, от другите слънчеви планети.

Та сега целта ми е, каквито възможности се крият у вас, да се развият. Мнозина от вас, които сте дошли на около 45, 50, 60, 70 години, казвате: „Нашата работа е свършена вече.“ Вие се самоизлъгвате, че вашата работа е свършена. След като мислите така, вие имате желание да умрете, да отидете в другия свят. Добре е човек да умре, но първо той трябва да се осигури, като умре, ще възкръсне ли. Ако умре и няма да възкръсне, не бих го съветвал да умре. Но ако умре и възкръсне, тогава нека да не се страхува. Тогава работата ти ще върви. Но ако не възкръснеш, не отивай на онзи свят. Тогава при смъртта, в онзи свят положението ти ще бъде десет пъти по-лошо от сегашното. Следователно, малкото страдание е за предпочитане пред голямото. Аз не съм против смъртта, но като умре, човек трябва да съблече кожата си, както змията се съблича и да се яви в него разумното, да влезе в новия живот. В Писанието е казано: „Да минем от смърт в живот.“ Смъртта е едно преходно състояние. Когато някой от по-старите се оглежда и вижда, че лицето му е старо, малко набръчкано, не му става приятно. Защо се самозаблуждавате от временния живот, от маските на живота? Защо се заблуждавате от маските на младостта, на юношеството? Преди всичко, вие не сте си турили сами маските, други са ви ги турили. Като влезете в един затвор и ви наметнат един халат, вие ли сте си го турили? Други ви го турят. Или като влезете в една болница и ви облекат с болнична дреха, вие ли я обличате? Други ви обличат. Там ви предписват ред правила, които трябва да спазвате. Около вас обикалят сестри милосърдни и ви наглеждат какво правите. Аз считам живота на човека и като млад, и като стар, и като юноша, все маска. Някой казва: „Виж на какво съм замязал.“ На какво? На маска. Че се е сбръчкала вашата маска, не съм виновен аз. Други я сбръчкаха. И след това ще ме заблуждават, че съм остарял. Не е вярно това. Излъгали са те. И хиляди хора да ти кажат, че си остарял, не вярвай. Можеш да повярваш само при едно условие, ако си станал умен. Затова, като ти кажат, че си остарял, кажи: „Дали станах умен човек?“ Ако си станал умен, вярвай, че си остарял. Но ако не си станал умен, на никого не вярвай. Ако приемеш, че си остарял, това значи да приемеш, че си отслабнал. Според мене старостта подразбира влизане в областта на Божествената мъдрост и придобиване на знания. Старостта е една служба. Но след като цялото човечество завърши своята работа, от милиони, милиони години насам, едва ще изкара един

старец. Сегашната раса като завърши своето развитие, ще изкара един старец, представител на цялото сегашно човечество. Засега на небето има само 24 старци, представители на различни епохи. Сега се създава 25-ия старец. Засега в камарата на човешката раса няма много представители от старците на светлината. Другите разумни същества имат повече депутати. От земята имат само 25 старци, но 25-ият още не присъствува на заседания. Вие си давате вид, че сте остарели. Не, вие още сте много млади. Не мислете, че сте много остарели. Радвайте се, че сте още млади.

Сега, това, което мога да ви кажа на всинца ви е, да хвърлите своите маски. Сега човек трябва да ви убеждава, че можете да живеете и без маски. Че всеки от вас може да се подмлади. Как подмладяват хората? Ще вземат някого от вас, ще го хипнотизират и той ще се подмлади. Сега аз бих ви казал как можете да се подмладите, но ако ви кажа, знаете ли какво ще стане с вас? Всички вие ще пощуреете. С вас ще стане същото, което е станало с няколко ханъмки, които са ходили при един български чорбаджия да пият българско вино. Като пили от него, то било доста силно, те започнали да играят. Като се върнали при турския бей, казали му, че ходили при един български чорбаджия и пили от неговото хардалия вино. Те му казали, че от това вино се разиграли. Отишъл и той при българския чорбаджия и пил една чаша, втора, трета, но по едно време казва: „Ефенди, иска ми се да пея.“ – „Пей.“ – „Иска ми се да играя.“ Казал му после: „Играй.“ Първият признак на подмладяването се придружава с това, че всички ще се разпеете и разиграете, че никой няма да слуша. Всички ще започнат да пеят и играят. Който ви слуша, ще каже: „Какво стана с тия хора? Пощуряха ли нещо?“ Не казвам, че ще бъдете смахнати, но всеки ще изкаже радостта си свободно, а другите няма да ви разберат и ще дадат криво тълкувание на вашата радост.

Та казвам: Като ви дойде до пеене, пейте. Дайте ход на пеенето. Ако ви се играе, дайте ход на играта. Ще кажете: „Как е възможно, стар човек да играе?“ Старият именно ще играе. Когато старият цигулар свири, той свири с изражение. Външните условия на живота постоянно изменят нашите вътрешни състояния. Те изменят състоянието на нашето храносмилане, на нашето дишане, както и на нашата мисъл. Тези смени, които стават, действуват много неблагоприятно в живота на човека. Вследствие на това, човек придобива едно песимистично разположение. Човек говори за Бога, за любов, за мъдрост, за истина, а при това е тъжен. Всякога са осъждали християните в едно, а именно, че са много тъжни.

Християнството не е наука на тъгата. И новото верую не поддържа песимизма. Песимизмът си има свои причини. Той се дължи на едно неестествено разбиране на великия живот. Ние живеем при големите блага, които Бог е вложил в природата и въпреки това, ходим да гладуваме и жадуваме и сме нещастни. Сега мощното е в любовта. Вложете любовта в сърцето си за подмладяването си. Вложете мъдростта, знанието и светлината във вашия ум. И това е за подмладяването ви. Вложете най-после истината и свободата във вашата душа. Това е път към подмладяване. Мислете върху тия три неща и никога не взимайте пред вид противоречията, които съществуват в света. От хилядите противоречия, които се зараждат във вас, те не са ваши. Понякога известни противоречия, които се пораждат във вас, не са ваши. Те са противоречия на птиците или противоречия на вълците, на тигрите, на змиите, на крокодилите, на паяците и т.н. Някои противоречия са на някои низши същества извън вас, които не ги виждате. Някои противоречия се дължат на внушение. Аз имах един подобен пример, който се случи с мене. Преди повече от 30 години се разхождам край брега на Варна, на южната страна, дето брегът е най-висок. Намирам се на разстояние около половин километър от брега. Изведнъж ми дохожда една мисъл, каквато никога не ми е идвала. Чудя се, отде е дошла тази мисъл. Наоколо си не виждам никакви хора. По едно време се наклоних малко настрана и виждам двама млади хора, мома и момък се целуват като брат и сестра. Като ги видях, си казах: Божа работа е тази. Помислих, че е дяволска работа. Отде дойде в ума ми тази мисъл? Като ги видях, казах си: Нека се целуват. Какво лошо има в поведението им? Те се целуват по бял ден, когато Слънцето ги гледа. Бог ги гледа отгоре. Защо трябва да се смущавам? Те не го правят в тъмнината. Беше един хубав, ясен ден, когато цветята цъфтят, птичките пеят. Какво има да се възмущавам от това? Божия работа е тази. Който не разбира, ще каже: „Как не ги е срам?“ Та ние не разбираме Божиите работи. От целувки ние не можем да се освободим. Слънцето ни целува, вятърът ни целува, водата ни целува. Понякога водата ни целува и краката, но като отидем на баня, тя ни целува навсякъде. Пък и хлябът ни целува. Вие се възмущавате и казвате: „Не може ли без целувки?“ Не може. Целувките дават живот на хората. Аз говоря за онези целувки, които носят живот в себе си, а не за онези, които носят смърт. Храненето е целувка. Дишането, слушането, мисленето са все целувки. Това са все Божествени целувки. Като разберем смисъла на целувките, ние ще влезем в друга една реалност, да разберем, какво нещо е

животът извън целувките. Ако вие не разберете този живот в целувките, как ще разберете живота извън целувките?

Сега пожелавам ви само целувки на този свят!

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

2-ра неделна беседа от Учителя,
Държана на 3 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ПОДОБНО Е НА НЕВОД

Ще прочета няколко стиха от 13 глава от Евангелието на Матея, от 47 стих надолу: „Пак е подобно Царството Божие на невод, който биде хвърлен в морето и събра от всякакъв вид риби.“ / 47 ст. /.

Една велика истина може да се обяснява с отвлечени понятия. Значи, един невод, една мрежа, която била хвърлена в морето, се уподобява на Царството Божие. Това обяснение подразбира вътрешния процес на нещата, както един ботаник намира един особен екземпляр и започва да го изучава. От това растение той си прави заключенията.

За живота има два вида възгледа: Единият възглед произтича от самата личност, личен възглед и един общ възглед, или един външен и един вътрешен възглед. Всеки човек иска да бъде отделно, сам за себе си щастлив, защото състоянието на листата винаги зависи от състоянието на цялото дърво. Каквото е състоянието на дървото, такова ще бъде състоянието на листата. Следователно, докато ние не изучаваме разумната природа изцяло, да видим какви са отношенията ни към цялото, ние никога не можем да имаме прогрес. Прогресът на всеки индивид поотделно зависи от цялото. Всички възможности, всички дарби, които се крият в една душа, се развиват и растат по единствената причина на цялото. А цялото е разумното в света. Хубаво нещо е и личното, индивидуалното, но без цялото, то нищо не представя. И ако днес отделният човек се счита нещастен, то е поради това, че той мисли, какво неговото обществено положение не е добро. Какво има да се оплакват листата на едно дърво? Може ли дървото да има някакво пристрастие към един или към друг лист? По едно стечение на обстоятелствата един лист може да се намира на северната, а друг на южната страна. Тези листа, които се намират на юг, често пострадват повече, но пък придобиват и по-големи блага. Тези, които са към север, придобиват по-малко блага, но пострадват и по-малко. По този въпрос са създадени много теории, които се обясняват с кармата, или чрез някакво предопределение, или чрез съдбата. Това са все теории, които не обясняват нещата. От какво зависи личният живот на човека? Човек трябва да изучава цялото, той трябва да изучава цялото си тяло. Ако той еднакво не обърне внимание на главата си, на гърдите си и на своя стомах – три важни свята в него, той ще се намери в голямо затруднение. Ако човек угажда само на главата си, то ще се намери в голямо затруднение.

Ако угажда само на дробовете си, той ще падне в друга погрешка. Ако угажда само на стомаха си, той ще падне в трета погрешка. Здравословното състояние на човека зависи от взаимността, която осъществява между главата, дробовете и стомаха на човека. Често вие говорите за чувствения свят, но не знаете, кои са ония органи, чрез които чувствителността се проявява. Вие говорите за силата на човека, но едва ли знаете кои са органите, чрез които силата се проявява. Казвате, че силните хора са мускулести, но зад мускулите седи друга една енергия. Ако тази енергия не се впрегне, мускулната енергия не може да се прояви. Вие говорите за мисълта. Няма съмнение, че мозъкът е органът, чрез който мисълта се проявява, но колко малко се знае днес за мозъка. В старо време е имало едни теории за проявите на мисълта, а сега се явиха нови теории. Новите теории определят къде се локализират човешките способности и чувства. Яви се тъй наречената наука „Френология“, която създаде голям спор между учените. После се яви някаква теория за жлезите, теория, която изследваше обема и ръбовете на мозъка. Най-новите теории имат едно механическо разглеждане на нещата. Както и да се изучава мозъка, това разглеждане е още частично. Интелигентността на човека не се крие в неговия мозък. Мозъкът е склад, в който се събират всички данни, всички факти. Мозъкът представя една библиотека, в която човек влиза и излиза, вади книги от едно място, туря ги на друго, чете, прелиства. Ако той знае номерата, коя книга къде се намира и ако знае да чете, той ще може да се ползува от своята библиотека. Казвате за някой човек, че не е набожен. Всички хора могат да бъдат набожни, но отчасти. В правия смисъл на думата „набожен“, малцина могат да бъдат такива. Всички хора са набожни от страх. Страхът е една подбудителна причина в тях. Като дойде страхът, хората стават много набожни. Щом мине страхът им, те пак приемат онова естествено положение. Набожността на съвременните хора мяза на страха на децата от баща им. Като дойде бащата в къщи, всички деца стават много набожни, приемат всичко с голямо смирение, защото за тях бащата представя страха, известен авторитет. После, всички хора не са еднакво умни. Всички хора не са еднакво добри. За да бъде добър, човек трябва да има развити органи на доброто в себе си. Доброто си има свои органи. Умът си има свои органи. Духовността в човека също има свои специфични органи. Всички хора не могат еднакво да обичат семейството. Ако разгледате този въпрос научно, ще видите, че всички мъже не са еднакво годни да бъдат бащи и всички жени не са еднакво годни да бъдат

майки. Много майки нямат разположение към майки, понеже това чувство, любов към децата, не е силно развито. И затова, ако такава жена стане майка, като роди дете, тя го праща в някой приют, там да го отгледат. У някои майки чувството на любов към децата е толкова силно развито, че те постоянно се безпокоят за децата си, да не би нещо някъде да им се случи, да не ги сполети някакво нещастие. Те отиват до анормалност в любовта си към децата . Някои майки се заблуждават, мислят, че като почне детето да плаче, страда. Не, детето не е в тялото, то е извън тялото си. Страданията на детето са като свирката на автомобила. Дойде някой, стисне тръбата на автомобила и тя издаде глас. След малко пусне тръбата и страданието изчезва. Това е не само с децата, но даже и с възрастните. Виждате някой човек, че страда и плаче. Той мисли, че по-големи страдания от неговите не съществуват. Щом мине страданието, той нищо не помни, като че нищо не е било. После се чудиш на себе си защо си страдал, защо си се смущавал от нищо и никакво. Срещате един човек и той ви се оплаква, че е много неразположен. Защо е толкова неразположен? Защото бил пушач, а нямал тютюн. Много просто, давате му една, две цигари, неразположението му изчезва. Човекът ли е това? Не, това е машината на човека, която страда, защото в дадения момент няма огън в огнището си. Турите ли малко огън и го оставите да се разгори, тогава състоянието му се изменя. Мислите ли, че къщата на човека е самият човек? Мислите ли, че онова пиано, което свири само, автоматически, и може да изпълнява само някои определени парчета, а не каквото вие искате, може да се нарече музикално? Ни най-малко. Мислите ли, че часовникът, който показва времето, е учен? Ни най-малко. Тъй щото ние имаме учени часовници, учени пиана, но те не могат да се сравнят с живия, учен човек, който е автор на много неща. Или ако вземете една грамофонна плоча и я турите на грамофона, тя започва да се върти, да изпълнява цели роли, декламации, музикални номера, но тази плоча по никой начин не може да се нарече музикална, учена.

Съвременните хора мязат на такива грамофонни плочи. В този смисъл страданията на хората не са нищо друго, освен такива грамофонни плочи, които са пети в миналото. Според закона на кармата, някой човек е направил в миналото си някакво престъпление, заради което днес трябва да плаща. Ще турят в твоя грамофон една плоча, и като се върти плочата, ти ще гледаш как си извършил престъплението. Като гледаш това, ти започваш да страдаш, да плачеш, да се разкайваш. След това ще почнат да те учат как да живееш, какво да правиш, за да не правиш повече престъпления.

Казвате: „Какво ще ме убеждават хората? Аз не чувствувам ли в себе си нещата?“ Знаете ли колко са неверни човешките чувства? Според мене, едва ли на десет хиляди чувствувания едно от тях е вярно, в смисъл реално. Останалите са повече илюзии. Човек лесно се поддава на влиянието на времето и от това определя и своите състояния. Например, ако времето се развали, започне да вали дъжд, сняг или се яви буря, човек е наклонен да мисли, че Бог е неразположен към него. Ако работите му не вървят добре, той пак отдава на Бога. Хората са готови да отдадат всички свои неуспехи и неразположения на Бога, като че Той има нещо против тях. Отчасти това е възможно, но вие трябва да знаете, че в природата съществува един разумен порядък на нещата. Ако времето се развали и започне да вали дъжд, това не се дължи на тебе. В света има милиони същества, които в дадения момент се молят за дъжд. Този ден ти може би си искал добро време, но твоето желание не се съвпада с желанието на останалите хора. Значи, едни хора обичат лошото време, други обичат доброто време. На кого трябва да угоди Бог? Някога, в старо време било това, до Господа се получили две молби в един и същ момент. Първата молба била от градинарите, които молили за дъжд, защото от голямата суша, която настанала, зеленчуците им почнали да изсъхват. Втората била от керемидарите, които молили да им се даде повече слънце, защото тъкмо сега изсушавали глината, а след това трябвало да пекат гърнетата, че им трябвало сухо, слънчево време. Като прочел тези две толкова противоречиви една на друга молби, Господ ги изпратил да се споразумеят помежду си за времето. Иначе, ако даде само едно време, ще угоди само на керемидарите или само на градинарите. Ако върви на градинарите, на керемидарите няма да върви. Обаче по този въпрос още няма никаква спогодба. Те не са дошли до никакво споразумение. Когато Господ създал първия човек, той отишъл при Създателя си и казал: „Моля да ми дадеш добра жена, добра другарка, която да ме почита и уважава, да цени онова, което си вложил в мене, иначе не бихме могли да живеем.“ След това жената отишла при Господа и го помолила да ѝ даде добър мъж, който да я обича, да обича и всичко онова, което тя обича. Господ ги изпратил да се споразумеят помежду си, но и досега още те не са разрешили този въпрос. Този въпрос и до днес още не е разрешен, понеже се разглежда от лично становище. Така се гледа и на живота. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако цялото не е щастливо. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако цялото не е здраво. Ти не можеш да бъдеш умен, ако цялото не е умно. Ти не можеш да бъдеш

богат, ако цялото не е богато. Следователно, всичко зависи от цялото. И тогава, ако има някакво нарушение на този закон, ти ще прегледаш какви са отношенията ти към цялото, и ако намериш някаква погрешка, да я изправиш. Като изучаваш цялото, ти ще намериш пътищата, по които може да се устрои твоя личен живот. Съвременните култури минават през едно доста голямо изпитание. Съвременните народи, колкото и да са културни, още не могат да съзнаят, че благото на отделните народи зависи от благото на цялото човечество. Ако на цялото човечество е добре, той се намира в положението на отделния човек, който иска само неговите работи да вървят добре. Това е невъзможно. Ние казваме, че в света трябва да има единство между всички народи и между всички хора. Бог е навсякъде. Ние не знаем какво представя Божието присъствие. Ние нямаме ясна представа за това. Ние казваме, че Господ присъствува навсякъде, но когато някой човек направи някаква погрешка, ни най-малко не мисли, че Господ е там, вижда погрешката му. Обаче, когато хората се произнасят за неговата постъпка и намират, че той не е постъпил добре, тогава той започва да мисли. В дадения случай този човек не мисли, че Господ е там, вижда неговите постъпки и говори на общо основание върху нещата, без да се замисля.

Казвам: Присъствието на Бога е нещо специфично. То се изявява като особена светлина, която изтича навън. Онези, които са готови да възприемат тази светлина, която прониква в техните умове, в техните сърца и в техните души, те са винаги внимателни, даже и към най-малките си постъпки и към постъпките си към най-малките същества. Онези, които не са готови за тази светлина, те винаги постъпват, както намират за добре, вследствие на което се намират във вътрешно противоречие. Някой път се намирате пред един страх, че ще се разболеете. Някога изживявате един вътрешен страх, че ще остареете. На какво се дължи този страх? Все има някаква причина този страх. Малко хора има, които не преживяват този страх. Малко хора има, които не преживяват този вътрешен страх. Някои хора се показват, че не ги е страх, но всъщност имат един вътрешен страх. Един български полковник ми разправяше една своя опитност във време на всеобщата война. Един ден, като били около Солун, отишли заедно с генерала да инспектират позицията. В това време англичаните отворили страшен огън, който ги обсипвал от всички страни. От страх зъбите на полковника започнали да цъкат. В това време генералът го запитал: „Как си, господин полковник?“ – „Много добре съм.“ Какво ти много добре, зъбите ми цъкаха от страх. После полковникът запитал генерала: „Как си,

господин генерале?“ – „Много добре съм.“ И двамата сме много добре, но и на двамата зъбите цъкаха от страх. Как няма да се страхуват? Пукането на гранатите е нещо необикновено. Да пукне една граната около тебе, може да ти откъсне или крак, или ръка или да те осакати, да те отнесе там, дето не трябва. Как да не се страхуват хората? Преди всичко те са отишли там, дето не им е работата. Сегашните народи се заели да уреждат общите въпроси, а те уреждат личните, вследствие на което стават смешни. Едно време народите питаха Господа, да отворят ли война или да не отворят. Сегашните народи никога не питат. Те трябва да питат Христа, да отворят ли война или да не отворят. С кого ще се бият? Те имат право да воюват и трябва да воюват, но да знаят къде е техният неприятел. Когато дойде една болест, човек трябва да воюва с нея. Болестите се дължат на малки микроби, с които трябва да знаете как да воювате. Тези малки микроби са в състояние да уморят човека. Някой път те се загнездват в коляното на човека и го изяждат, като нож го режат. Някога се загнездват в дробовете му и създават охтиката. Те постепенно изяждат човека на общо основание. Някой път нападат стомаха. Къде ли не проникват те? Тези микроби именно са големите врагове, с които трябва да воюваме.

И тъй, трябва да се изучава цялото. То представя онзи Божествен ред и порядък на нещата. Има хиляди и милиони учени, които се занимават с изучаване на цялото, на законите, които го управляват. В това отношение има много данни събрани, но няма нищо организирано, от което да се види, по кой път трябва да се върви. Казвате, че трябва да вярвате. Оказва се, че се изисква нещо повече от вярата. Само с вяра не може. Вярата е едно чувство в човека. Човек трябва да се надява. Надеждата е второ чувство. После казват, че човек трябва да бъде твърд. И това е едно чувство в човека. Други казват, че човек трябва да има самоуважение. И това е едно чувство в човека, което си има своето място. Когато някой човек казва, че трябва да се държи сметка за общественото мнение, и това е особен род чувство. Когато човек започне да разсъждава, че всяко нещо си има своето място, това е вече способност в човека. Това показва, че умът в човека е започнал да работи. Когато двама души започнат да се обичат, ние различаваме между тях няколко вида любов. Има една единична любов – любов само за човека, когато той може да се удоволствува. Има една любов, която е подобна на тази от противоположните полюси – половата любов. Има и трета любов, която наричам неутрална – любов към децата. Децата са соли в живота, които осоляват бащата и майката. Ако в някой

дом няма деца, домът се разваля. Има една любов за приятелство, за дружба. Има една любов за самия себе, за своето благо. Най-после иде другата любов, любов към ближния, която е общодостъпна. Това е едно чувство в човека, което сега откриват. То се намира близо до висшите способности в човека – горе някъде. Когато главата на човека е издигната горе, това чувство го има там и се нарича милосърдие. Когато главата на човека горе е сплесната, това чувство на милосърдие отсъствува в човека. Това чувство се отнася до цялото, до общото. Когато това чувство съществува в човека, той изпитва любов към всички хора. Когато го няма, той изпитва любов само там, дето не трябва. Та казвам: Когато хората се сдружават, те се сдружават на научна база и тази дружба има особени признаци. Те са временни сдружавания. Например, всеки би се влюбил в един банкер, защото касата му е пълна с пари. Парите му привличат любовта. Щом парите се свършат и любовта на хората към парите изчезва. Тази любов е на база на интерес. Някой казва: „Аз обичам този човек, защото ми помогна.“ Но тази любов е търговска. Тази любов е основана на взимания и давания. Влизате в някой дюкян, който продава хубави дрехи. Търговецът е готов да ви убеди всячески да си купите една или друга дреха. Пък вие имате разположение към него, но само дотогава, докато купите дрехите. Значи, любовта ви се отнася към дрехите, а не към самия търговец. Това представя външна страна на любовта. При тази любов хората си правят ред сметки. Когато дрехарят изгуби, хората не го посещават вече. Значи, в света съществува и още една търговска любов. Ако при тази любов вие мислите, че хората ви обичат заради Бога, вие се лъжете. Хората могат да ви обичат, докато имате стоки за продан. Хората могат да ви обичат, ако сте учен, знаете няколко езика и можете да им доставяте книги. Те могат да ви обичат и заради силата ви, че сте се упражнявали. Това са все пособия, заради които човек може да бъде обичан. Има обикновени борци, които нищо не могат да спечелят, но сега съществуват боксьори, които със силата си за една вечер могат да спечелят няколко стотин хиляди лева. Те изнасят силата си пред хората, които се интересуват, искат да видят силата им. Днес скъпо се плаща, за да видят силата на един боксьор. Е добре, в сегашния век кой с какво може да бъде виден? Човек може да бъде виден със своето сърце, с добродетелите, които е развил в себе си. Той може да бъде виден със своя ум. Той може да бъде виден със своя дух, със своята сила. Силата на човека зависи от неговата разумност. Онези хора, които са силни на физическото поле, имат силно

развит обективен ум. Те са много наблюдателни. Разправяха ми как се борил Дан Колов. Дан Колов се прави, като че е слаб, оставя се на противника си да го събори на земята, но оттам той гледа, наблюдава, кой момент да хване противника си за крайчеца на крака. Така той изучава слабата страна на своя противник. Като го хване за крака, преплете го и го повали на земята. Тъй щото, докато гледаш, че Дан Колов е на земята, като победен, изведнъж го виждаш изправен, хванал противника си и го събаря. Като го хване за крака, така го извива, че ще го строши. И неприятелят постепенно капитулира. Стратегия се иска при тази борба, Дан Колов не гледа изведнъж да победи противника си, но чака най-удобния случай. В това отношение той е далновиден, има присъствие на духа. Като види, че противникът му е малко разсеян, той веднага го издебва. Онези, които не са изучавали този закон, казват: „Да дойдем да се запишем между вас.“ Че борба е това, не е лесна работа. Ако не знаеш да се бориш като Дан Колов, ти ще умреш, не можеш да живееш. Ти трябва да се пазиш. Най-първо ще те питат колко езици знаеш. Ще кажеш, че знаеш само български. След това ще те питат какво си свършил. Някой ще каже, че е свършил четвърто отделение. Друг ще каже, че е свършил гимназия, трети ще каже, че е свършил университет. Според мене, всеки трябва да има висше образование, да знае законите на цялото, да може да урежда своя живот. Всички намираме една погрешка в икономията. Икономията е резултат. В природата има един закон на икономията. Според законите на икономията, не трябва да се харчи излишно. Човек не трябва да изразходва чувствата си напразно. Има хора, които много се радват. Аз зная, че няма да се мине седмица, две и тези хора, които много са се радвали, ще преживеят обратни реакции. Колкото силна е била радостта им, толкова силна ще бъде и скръбта им. При това, като учи, човек не трябва да пресилва ума си. И умът се уморява. Като работи умствено, от време на време човек трябва да си почива. Колко време трябва да си почива? Научно не е точно определено, колко време човек трябва да си почива. Важно е, че той трябва да избягва еднообразието било в науката, било в музиката, в художеството. В музиката трябва да има форма, поезия, сила. Магическа трябва да бъде музиката. Човек трябва да направи нещо с музиката, а така да свири само като обикновен човек, това е длъжност. Музиката има смисъл, когато може да послужи нещо на човека. В природата съществува едно пиано, което има 25 хиляди клавиши и 3500 октави. Дали вярвате в това или не, аз не искам да ви убеждавам. Ако човек може да изпее тона „до“ във всичките

октави на това пиано, никой музикант не би могъл да се сравни с него. Този човек ще бъде един маг на земята. Сега ние докъде сме достигнали в музиката? Ние имаме само няколко октави. Та когато говоря за музиката, аз разбирам това пиано, което съществува в природата. Докато се научи човек да вземе само тона „до“ от тия 25 хиляди клавиша, ще минат хиляди и милиони години. Някои музиканти са дошли до там, че схващат цялата природа като една симфония. Всяка планета, всяко слънце, всяко малко тяло в природата си има свой тон. И нашето Слънце си има своя симфония. И Земята, и Марс, и Венера, и Сатурн – всички планети изобщо си имат своя определена симфония. Всичко това представя една величествена музика. Ако някой музикант би могъл да чуе тази музика и след това да слезе на земята, все ще му остане нещо от нея. После, ако се качим горе във възвишения свят, ще чуем, че всяко едно растение има свой тон. Ако слухът ви е развит и влезете в една гора, вие ще чуете разнообразните тонове на дърветата там, от които може да се образува цяла мелодия. Когато ние схващаме тоновете на дърветата като шум, като шумолене, това показва, че слухът ни не е добре развит, не може да схваща тоновете. Питам: Какво би било вашето положение, ако бихте чували, че и камъните пеят, и дърветата пеят, и изворите пеят, и вятърът пее, и светлината, която иде от Слънцето, пее? Пеене има навсякъде, но ние виждаме само външната форма на цветовете, например, на червения цвят и не можем да схванем тона, който излиза от този цвят. Това е една разумна музика, до която съвременните хора не са дошли. Та казвам: От вас се изисква сега разположение. При най-лошите условия на живот да бъдете разположени. Аз често съм правил опити в това отношение и съм сполучвал. Когато съм пътувал някога в голям студ, достатъчно е да пея една песен и да стане по-топло. Студът в природата може да се погълне. Ако вие бихте могли да пеете както трябва, даже и със седем октави, с които разполагате днес, вие бихте могли да изпеете една такава сюита или някоя друга песен, с която да отворите сърцето и на най-скъперника банкер. Като му попеете така, той ще отвори касата си и ще ви даде, колкото ви са нужни. Като пееш на банкера, той ще ти даде пари. Ние се намираме в положението на онзи евангелски проповедник, който запитал един актьор: „Не зная какво правите с хората. Пари им взимате, представяте нещата неверни, какво ли не правите с тях, а при това те плачат, разчуствувате ги и пари отгоре на това ви дават. Ние не им взимаме пари, проповядваме им истини, а не можем да ги разплачем, не можем да ги трогнем.“ Тогава актьорът му

отговорил: „Ние проповядваме лъжите като истини, а вие проповядвате истините като лъжи. Там е причината. Ти проповядваш, че има Господ, а същевременно казваш: Я има, я няма.“ Не е въпрос да имаме само една опитност, но тя трябва да бъде обоснована. Според мене, когато се говори нещо, то трябва да бъде абсолютно изпитано, да няма никакво съмнение, никакво изключение. Ако на десет хиляди факти има само едно изключение, то е право. Но ако на десет хиляди факти само един е верен, а всичко останало е изключение, това не е никаква истина.

Сега ние искаме да се прояви любовта в света, но без музиката не може да се прояви. Музиката е музика на цялото, тя не принадлежи на едного. Такова нещо е и любовта, тя не принадлежи на едного. Музиката е нещо Божествено. Ако при пеенето или при свиренето умът на човека не взима участие или ако и сърцето не взима участие, ако и душата не взима участие и най-после, ако и духът не взима участие, ти никакъв музикант не можеш да бъдеш. Ако и в говора на човека не взима участие умът, сърцето, душата и духът му, той ще бъде един обикновен говор. Каквато работа и да върши човек, ако в тази работа не взима (участие) неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият дух, нищо няма да излезе от нея. Затова именно казвам: Човешкото сърце е създало планетите. Човешкият ум е създал Слънцето. Човешката душа е създала вселената, а човешкият дух е създал вечността. Значи, духът е създал хилядите безбройни вселени. Тъй щото, когато говорите за сърцето, не мислете, че то е слабо, както вие си го представяте. То е създало нашата земя, както и всички останали планети. Чрез сърцето Бог е пожелал да създаде, да устрои земята. Казва се в Писанието: „Дух Божий се носеше по земята.“ Значи, земята е устроена според желанието на сърцето. Каквото то е пожелало, това е създало. Нашата земя е устроена само за добродетели – нищо повече. Следователно, щом ние станем добродетелни, и другите изкуства ще дойдат. Ти не можеш да станеш музикант, ако не си добродетелен. Ти не можеш да станеш философ, ако не си добродетелен. Ти не можеш да станеш красив, ако не си добродетелен. Ти нищо не можеш да станеш, ако не си добродетелен. Добродетелта е основа на живота. Доброто е основа на живота. Това трябва да го знаете. Само по този начин може да имате успех в живота. Аз не говоря за личното добро, да направите добро на някого. Вие трябва да имате добро сърце, не в смисъл добро разположение, но сърце, което твори, което създава нещата. Мнозина питат: „Защо трябва човек да бъде добър?“ Човек трябва да бъде добър, защото върху доброто се основава

неговият живот. Ако ти не си добър, нищо не можеш да постигнеш в живота си. Следователно, доброто е за самия тебе. Ако ние разглеждаме по този начин Царството Божие, то е една възможност да излезем от земята и да отидем към Слънцето. Значи, да се запознаем със Слънцето, това е въпрос на ума. Като се запознаем със Слънцето, ще искаме да опознаем нашата душа. За тази цел ние трябва да изучаваме вселената. Ако искаме да изучаваме духа, трябва да изучаваме вечността. Какво нещо е вечността? Вечността е проспект или едно велико бъдеще, което стои пред човека, за да знае какво стои пред него. Когато художникът рисува краските, той ги нарежда по закона на музиката. И богатството се определя от законите на музиката. Ти не можеш да станеш богат, ако не знаеш правилно да вземеш тона „фа“. Онези, които са станали богати, пеят добре тона „фа“. Онези, които са станали умни, пеят добре тона „ми“. Набожните, духовните хора взимат много вярно тона „си“. Който не може да вземе вярно тона „си“, той не може да бъде набожен. Някой казва, че е набожен, че се занимава с философия. Може да си много набожен, но основа на живота нямаш. В сегашния живот на човека основа на земята са сърцето и умът. Хората на земята едва са дошли до ума и до сърцето. Що се отнася до душата, те едва сега са започнали да имат прозрение. Като изучаваме сърцето си, каквото посееш в тази почва, веднага започва да расте. Градинарите изучават различните почви и знаят на каква почва какво растение може да расте. Мнозина вярват в късмет. Има късмет в света, но той се основава върху музиката. Ако ти знаеш да изпееш гамата от седемте тона както трябва, ще бъдеш късметлия. Не знаеш ли да я изпееш, няма да бъдеш късметлия. Колкото късметлии съм срещал, те са все хора умни, духовити, нещо живо има в тях. Те не знаят какво нещо е мрак, те не знаят какво нещо е неуспех. Преди години срещнах един късметлия човек, който имал един ортак, но го изиграл 8 хиляди лева. Той казва: „Няма нищо, аз пак ще спечеля тия 8 000 лева, но той няма да има нищо.“ И наистина, след две години го срещнах, той ми каза: „Аз спечелих осемте хиляди лева.“ Човек не трябва да бъде дребнав. Сега аз не зная какво повече да ви кажа. Често изнасям неща, които могат да се видят. Вие се спирате върху една малка погрешка на човека, или върху една обидна дума, която ти казал. Това значи, че той е изял малко от парите ти. Или пък не е платил дрехата, която е взел от тебе. Все има нещо, което човек не е платил. Някой път във форма на заем взимат някои неща и после не връщат, не плащат.

Един прочут българин, преди години се случило това, в Свищов, се

връща от Америка и отива в един дрехарски магазин, облича едни хубави, нови дрехи и казва на търговеца: „Моля, завийте старите ми дрехи в една книга и пратете момчето да ги занесе на еди коя си улица и еди кой си номер. Там ще ги платят.“ Сред това отива в един обущарски магазин и там обува едни от най-хубавите обуща. После казва на търговеца: „Завийте старите ми обуща и ги занесете на еди коя си улица и еди кой си номер, там ще ги платят.“ Момчето отива на посочения адрес, но не намира никого, никой не плаща нито дрехите, нито обущата. След това търговецът среща този българин в едно кафене и го пита: „Къде са парите за дрехите?“ – „Нали ги платих?“ Така настоявал, че и дрехите, и обущата били платени, че и двамата търговци не могли да направят нищо по-нататък. Не се минаха много години, този българин пострада, убиха го за нещо в София. Това е факт. Има нещо странно в човека. Такова било неговото разбиране. Той, като е фиксирал един адрес, мисли, че може да са платили. Някой вземе пари на заем и после настоява, че е платил. Не си платил. – „Не, платих ти.“ Някой смята: Ето, тук са 20 лева. И още 80 правят сто. Хубаво, като даде 20-те, дай и останалите 80. – „Нали ги платих?“ Той мисли, че като ги сметнал, с това заедно ги платил. Сам се лъже човекът. Той смята криво. Имайте предвид, че природата никога не се лъже. Тези неща не зависят от вас. Има прояви в живота на хората, които са наследствени. Както човек е в състояние, като върви някъде, да падне в някоя яма и да каже, че не е видял, така и в живота си може да направи една погрешка и да каже, че не е видял. Това са погрешки от недовиждане. Като се уплаши, човек казва това, което не е вярно. Когато детето счупи нещо, страхът иде в него преждевременно и то казва, че нищо не е счупило, или че то не е счупило дадения предмет.

Казвам: Сега вие трябва да проучавате цялото. Всички възможности са складирани в човека. Значи, всички възможности на природата, положителни и отрицателни, са складирани в човека. Положителните качества са тия, които носят сила. Те са външни. А отрицателните качества някой път носят вътрешна обработка, мекота в човека. Затова жената считат за мека. Тя носи вътрешни възможности, мекота. Жената носи отрицателните качества на човека, а мъжът положителните. Жената е станала страхлива и обича да полъгва повече от мъжа, а мъжът е станал груб. Той употребява силата си там, дето не трябва. Жената се плаши, а мъжът мисли, че всичко в света може да става със сила. Под думата „сила“, той подразбира ума, но умът трябва да се постави на своето място. Като

наблюдавам хората, виждам с колко малко може да им се повлияе. Срещам един ден един господин, дошъл при мене и ми се оплаква от лошите условия на живота. Казва: „Няма добри хора в света." Аз го слушам, но нищо не му казвам. Взимам два хубави грозда и един хляб, давам му ги и казвам: Заповядайте, хапнете си малко грозде с хляб. Вие сте пътник, уморени сте, хапнете си малко. Като видя гроздето и хляба, той веднага се усмихна, благодари и състоянието му се измени. Казвам: Колко малко се изисква, за да се измени състоянието на човека. Ако бях седнал да му проповядвам да вярва в Бога, това, онова, трябваше ми най-малко половин час, а така състоянието му се измени моментално. Двата грозда и половината хляб му проповядваха и работата се уреди. Казвам: Дайте на човека два грозда и половин хляб и работите му ще се уредят по-скоро, отколкото ако започне да проповядвате. Вярвайте в онази почва на вашето сърце, което Бог ви е дал. Вярвайте в онази семка, която Бог е вложил във вас. Дайте им условия да растат. Вярвайте в светлината на вашия ум и във възможностите, които се крият във вашето сърце, като им дадете условия да се развият. Защото от тях зависи вашето бъдеще богатство.

Сега, като говоря за музиката, имам предвид музиката като метод за работа. Като ставате сутрин и не сте разположени, пейте. Не ви вървят работите, пак пейте. Каквото и да се случи в живота ви, пейте. Аз бих желал да видя едно общество, в което всички да пеят. Като се скарат двама души, да започнат да пеят. Като започне единият да пее и другият ще пее и ще се примирят. Ако един има да дава и друг има да взима, нека и двамата започнат да пеят. Като пеят, работите им ще се уредят. Казвате: „Може ли това да стане в сегашния живот?" Може, разбира се. Само чрез пеене може да си помогнете. Ако мислите, че светът може да се оправи по друг начин, вие се лъжете. Сегашният свят по никой начин не може да се оправи. Каквато основа му е турена вече, така ще се ликвидира. Затова се иска пеене, да се трансформират състоянията ви. Новият живот, който сега се внася, трябва да има съвсем друга основа. Аз не говоря против сегашния живот. Сегашният живот ще го преживеете такъв, какъвто си е. Като дойдем до стария живот, който си яде месо, да си яде месо, който си пасе трева, да си пасе трева, който си пие винце, да си пие винце. Който пие вода, да пие вода. Който яде плодове, да яде плодове. Кой каквото се е научил, него да прави, нищо повече. Не учете хората на нови работи. Какво ще учите овцата да яде месо и вълкът да пасе трева? Не разрешавайте тези въпроси. Щом се сърдите, ще знаете, че сръднята се дължи на месоядните

животни във вас. Щом сте тихи и спокойни, това състояние се дължи на тревопасните във вас. Това са две различни състояния. Когато разсъждавате, хората във вас имат думата. Когато сте добри, не мислете, че доброто е ваше достояние – доброто е достояние на цялото човечество. Доброто е едно велико благо, което Бог е подарил на цялото човечество. Следователно, като си добър, ти се ползуваш от това велико благо. Като си умен, не мисли, че това е твое лично благо. Гениите израстват от човечеството. Гениите са клонищата на гениалния човек, или на цялото човечество. И религиозните хора са един клон от цялото човечество. Сега някой мисли къде ще отиде. Че той никъде не е бил. Никъде няма да отидеш. Къде ще отидеш вън от дървото? За листата вън от дървото няма никакъв живот. Ако листата се отделят вън от дървото, те ще окапят. Ако дървото вземе друга форма и извади корените си от земята, то ще стане животно. Тогава животът седи другояче. Сега вижте и между хората. Половината от тях са материалисти, а другата половина духовни. Вие се питате защо хората са материалисти. Много просто, те живеят в гъстата материя, долу в земята. Те не виждат Слънцето. И корените не виждат Слънцето. Затова материалистите казват, че Бог не съществува. Другите казват, че Бог съществува. Да, за клонищата има Господ. Щом някой човек е материалист, това показва, че той живее в корените на дървото. Материалистът казва, че животът е много тежък. Прав е човекът, тежък е животът. Аз му казвам: Понякога и на мене ми се иска да дойда да живея в корените, да видя, какъв е там животът. Да проуча вашия материализъм. При това положение няма да има никакъв спор. А сега и едните, и другите спорят помежду си, кой е правоверен и кой е безверник. Нито единият, нито другият. Ако извадите един корен от земята и го оставите на слънце, той веднага ще повярва, ще стане идеалист.

Един млад идеалист човек, като слушал да се говори за Бога, за това – онова, казва: „Аз не вярвам в нищо. Такъв, какъвто е сега светът, аз в нищо не вярвам." След като го слушах цял час да развива теориите си, аз го запитах: Представи си, че ти се даде една красива, млада, умна мома, за която да се ожениш и тя те обича, тогава ще повярваш ли? – „Ще повярвам." Значи, като изкарах корените на този човек на слънце, той веднага повярва.

„Пак е подобно Царството Небесно на невод, който биде хвърлен в морето, и събра всякакъв вид риби." Понякога вие внасяте в религията по-голяма вяра и повече очаквания, отколкото може да ви даде, вследствие на

което в края се обезсърчавате. По този начин вие пакостите на себе си. Мислите ли, че цялото дърво не мисли за всеки лист и за всяко клонче? Когато дървото се намира в нормална среда и в нормални условия, то всякога изпраща достатъчно количество храна за всички листа и клонища. Тъй щото, всеки лист и всеки клон, който се държи за дървото, никога няма да се намери в безизходно положение. Разглеждайте живота като нещо цяло. Не отделяйте хората от себе си. Наистина, всеки човек е отделен, той има самостоятелен живот, но една разумна сила свързва всички хора в едно цяло. Всеки човек, в каквато малка степен и да е, той е полезен за вас. Това е един нов възглед. Всички хора, с които се срещате, за които можете да мислите, са полезни за вас. И корените са потребни за вас. И корените са потребни за дървото, и клонищата са потребни. И листата са потребни за дървото, и цветовете. И плодовете са потребни за дървото. Всички части на дървото са потребни на цялото, защото от качеството на плода зависи и качеството на самото дърво. Казано е в Писанието: „Така да просветнат делата ви пред Господа.“ Аз съм ви казал много пъти, че всички вие сте добри. Вашата грешка седи в това, че вие тепърва искате да станете добри. Ако сега искате да станете добри, вие много сте закъснели. Вие всички сте добри, нищо повече. Всички сте умни. Вярвайте само във вашето сърце, че е добро. Вярвайте и във вашия ум. Като вярвате в сърцето и в ума си, те ще ви покажат онова, което е вложено в тях. Те ще ви се изявят. Казано е в Евангелието: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Защо трябва да дадем сърцето си на Бога? Като вижда, че не можем да обработим сърцето си, Господ казва: Дайте ми за малко време сърцето си да го обработя, да видите как ще изникнат всички хубави работи, които са вложени в него. Като дадете сърцето си на Бога, ще изникнат и израстнат всички онези хубави работи, които са вложени от памтивека, и които чакат благоприятни условия за своето развитие.

Сега от всичко, което ви казах, нека останат в ума ви две неща: Вярвайте, че сте добри и вярвайте, че сте умни. Тъй щото, каже ли ви някой, че си много глупав, кажи му, че си умен и страдаш от много ум. Ако някой ти каже, че си лош, кажи му, че си много добър и страдаш от добрините си. Някой път дадеш на някого повече, отколкото трябва и той казва, че си много добър. Ако му дадеш по-малко, ще каже, че си лош, ще започне да ти се сърди. Давайте на човека малко, колкото за хляб.

И тъй, вярвайте, че сте добри и изявявайте доброто, което Бог е вложил във вас. Вярвайте, че сте умни. Работете в това направление в

бъдеще. По този начин по-лесно можете да се избавите от страданията.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

3-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 10 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА

Отче наш.
Ще се развеселя.

Разумният свят минава през една особена зона на вселената, през една особена, специфична зона, специфично поле. Светът никога не е имал толкова благоприятни условия за развитие, както днес.

Сега аз искам да ви кажа нещо ново. Страданията в света произтичат от повторението на едни и същи работи, на едни и същи неща. Постоянно да слушате хората да казват: „Изгубих си парите или изгубих си младостта, изгубих си ума, изгубих си сърцето, изгубих си силата“ и т.н. Макар че има една поговорка, която казва, че повторението е майка на знанието, всъщност не е така. Повторението не е майка на знанието. Този, който е създал тази поговорка, трябва да я коригира: Учението е майка на знанието, а не повторението. Това, което никога не се повтаря, то е учение. Това, което се повтаря, то не е учение, то е майка на заблуждението. Това е парадокс. Можете да сте съгласни с това, а можете и да не сте съгласни, безразлично е. И за мене може да има някои неприятни работи, но носят се.

Та казвам: Сега ние трябва да изучаваме живота. Ние говорим за живота като за нещо ценно. От всички живи същества на земята, човекът е единственото същество, на което природата е дала толкова много блага. От всички блага, които природата му е дала, той цени най-много живота си и ума си. И ако той се оплаква от едното от тия блага, това показва, че той не разбира благата, които му са дадени, не може да ги цени. Ученият е недоволен. Ако някой учен е недоволен от знанието си, казвам: Той не трябва да бъде доволен от знанието си, но от това, че има какво да учи. Като вижда колко много му предстои да учи, той трябва да бъде доволен именно от това, че има какво да учи. Често хората се спират върху любовта, но в този смисъл, както те я разглеждат, любовта е нещо непонятно. И мъдростта е нещо непонятно. И истината е нещо непонятно. Те са непонятни не само за хората, които живеят на земята, но и за най-възвишените същества даже. Те завинаги ще останат непонятни. Това е парадокс. Има същества, които знаят толкова много, че пред тях ние минаваме за малки червейчета. Но и тия същества пред още по-възвишените от тях, които по-добре познават Божествената наука, минават

пак за малки червейчета. Казвате: „Какво нещо е Бог?“ Оставете този въпрос настрана. Колкото и да разисквате върху него, нищо няма да постигнете. Разправят, че учените хора, философите, като разисквали върху този въпрос и с милиони и милиарди години, през което време се създали цели вселени и светове, те нищо не могли да разрешат, а всичкото това време за Бога се сторило като една секунда от времето. За нас това време се счита милиони и милиарди години, а за Бога минало като една секунда.

Питам: Какво ще спечелим ние, ако сме недоволни от живота? Досега никой нищо не е спечелил от недоволството. От учението всички са спечелили по нещо, но от недоволството – никой нищо не е спечелил. В света съществува един относителен закон, който се изявява в цялата природа. Според този закон всичко, каквото съществува в природата, е нагодено според времето, според момента на дадените условия. И организмът на сегашните хора е пригоден точно за сегашната епоха. Сега хората се делят на набожни и ненабожни. Те се делят още на правоверни и неправоверни. Според мене, веднъж живея на земята, аз съм правоверен. Това значи, всички хора, които живеят, са правоверни, а онези, които умират, не са правоверни. Всички хора, които забогатяват, са правоверни, а всички ония, които осиромашават, не са правоверни. Всички хора, които засилват здравето си, са правоверни, а ония, които загубват здравето си, не са правоверни. Всички хора, които поумняват, са правоверни, а ония, които не поумняват, не са правоверни. Много още положения могат да се наредят. Сега мнозина се запитват, защо човек е създаден така? Защо светът е такъв? Духовните казват, че човек е създаден такъв според условията. А трябва да се знае, че извън условията на земята нещата не могат да съществуват, т.е. не могат да се проявяват. За всичко трябва да има условия. Ако вие затворите един човек в една стая, от която извадите всичкия въздух, вие ще го лишите от всякаква деятелност. Когато чета някаква философска книга, аз приемам, че всички теории, които този философ писал, са верни. Но като свърша книгата, изпитвам голяма скръб, голямо страдание. И тогава казвам, че причината на моето страдание се дължи на философа, чиято книга прочетох. Значи и той е имал такива страдания. Той не казва цялата истина, но изнася само хубавата страна. Когато някой търговец ще фалира, той се представя, че има много капитал, за да прикрие истинското си положение, той се представя, пред хората, че разполага с голям кредит. Погледнеш, след няколко месеца, той претърпял

голям фалимент. Защо фалирал? – Защото нямал капитал. Каква била мисълта на търговеца? Какъв е смисълът на търговията? Търговията е едно условие, един вид наука или изкуство, което има за цел да сближи хората. Чрез покупко-продажбата, която става между търговеца и клиента, става правилна обмяна. Тази обмяна именно сближава хората. Също така вие се сближавате и с адвоката. Ако имате някакво дело при някой адвокат, вие се сближавате с него. Като отидете при някой учен човек, пак можете да се сближите, посредством научните мисли, които разменяте помежду си. Ако отидете при някой учител по музика, пак можете да се сближите с него. Той ще ви даде нещо ценно от музиката.

Та казвам: В сегашното учение има такива условия, каквито в миналото не са съществували. Като разгледате сегашните учебни заведения, забавачници, отделения, прогимназии, гимназии и университети, както и различните музикални и художествени академии, ще намерите такива удобства, каквито по-рано не са съществували. Навсякъде ще видите библиотеки, пълни с книги. В миналото, за да се добере човек до нещо научно, трябвало е да търси пергаменти, на които е било написано нещо. В миналото не са съществували такива удобства, каквито днес имаме. Тогава книгите са били недостатъчни. За да се добере до съчиненията на Хермеса, Питагор е трябвало да чака цели 20 години. За тази цел, той е трябвало да отиде в Палестина, дето се е запознал с учението на Мойсея. Той е взел нещо от съчиненията на Хермеса, на Мойсея и написал някаква своя теория. След всичко това учените казват, че така е казал Питагор, или иначе е казал. Но 20 години е трябвало да чака, докато научи нещо. Но и Питагор не е казал всичко, каквото знаел. Като го запитвали за някакъв важен въпрос, той затворил устата си и премълчал. Не е позволено да се говори за свещени работи. Често са запитвали, кой е създал Господа. За това не се пита. По този въпрос не може да се разсъждава с ума си. Кажете ли, че Господ Го е създал някой, веднага ще се запитате, кой е създал този някой. Това е перпетум мобиле. Ти имаш една идея, в която няма никаква философия. Всички хора разискват върху създаването на света по един механически начин. Създаването на света не е механически процес. Светът е създаден разумно. В сегашния век трябва да се изучава човекът. Гърците са казали: „Познай себе си!“. Как може човек да се познае? Сега, има неща, които не могат да се кажат, но могат само да се загатнат, за да мислите върху тях. Човешкото лице представя една книга, върху която са написани най-хубавите работи. Върху лицето на човека има

особени линии, по които може да се познае дали даден човек е добър, разумен, дали има воля, постоянство в себе си и т.н. По линиите на лицето човек може да познае, дали сърцето на човека е добре развито, дали той е музикант, художник, скулптор, оратор. За всяко нещо има особена линия и ако човек може да чете, по тези линии ще чете написаното върху човека, ще го познае. Който се интересува от тия въпроси, той може да измерва линиите, и по дължината им да прави верни, научни заключения. Как се измерват тези линии, сега няма да ви кажа. Наблюдавайте челото на един музикален и на един немузикален човек, да видите каква грамадна разлика има. Гениалният музикант има съвсем друго чело от това на немузикалния. Ако сравните формите на главите на един духовен човек и на един, който не духовен, ще видите, че те коренно се различават. Ако се изучават френологически черепите на хората, на разните нации, ще видите грамадната разлика между тях. Черепът на съвременния французин мяза много на гръцкия череп. Черепът на славянина пък мяза на този на евреина. В известно отношение си мязат, но някъде се различават.

Съвременните хора се интересуват от гадание и като искат да им се каже нещо, намират някои гадатели. Един познат ми разправяше, че ходил при един гадател, който му казал, че ще отиде в Индия. Това, че ще отиде в Индия, по-скоро означава, че той ще се скара с някой човек. И наистина, не се мина месец оттогава, и той ми казваше, че се скарал с някого. Друг пък разправя, че видял насън, че една змия го гони. Казвам: Никаква змия няма да го гони, но той ще срещне човек, който има характер на тази змия. Трети пък сънувал, че бивол го гонил. И той срещна човек с характер на бивола. Като се спират върху тия неща, често хората изпадат в суеверията на източните народи. Източните народи са много суеверни. В какво седи суеверното? Когато човек се лакоми към нещо, той често изпада в суеверие. Когато човек се лакоми за бързи печалби, той изпада в суеверие. Един турски ходжа забогатял много и давал пари под лихва. Един турчин отишъл при него и му казал: „Защо държиш парите си, че не ги даваш на ония, които са затруднени? Аз имам нужда от двеста лири. Дай ми тези пари за шест месеца срок, ще ти плащам сто на сто лихва.“ Ходжата веднага извадил двеста лири и му ги дал. Турчинът плащал лихвите редовно и в продължение на шест месеца той изплатил чрез лихвите половината от парите. Той запитал ходжата: „Доволен ли си от мене?“ – „Доволен съм, но какво ще стане с майката на парите?“ – „Ти остави майката настрана.“ Значи, турчинът му дава половината от дълга си чрез

лихвите, а другата половина изял. Много от съвременните хора имат тази философия на ходжата. Те влагат капиталите си, от които искат да спечелят сто на сто. В края на краищата, какво излиза? Половината от капитала им дава сто на сто лихва, а половината го изяждат длъжниците. Питам: Кое спъва човека? Това е вярата, която няма никаква основа. Идва при теб един човек, който иска пари назаем. Каква гаранция ти дава той? Че всеки може да дойде при тебе да ти иска пари назаем, за да съгради голяма къща, каквато никой не е виждал и след това ще ти обещава, че ще се ползуваш от къщата, както от своя. Много от съвременните педагози казват, че трябва да се изучава човешката душа. Чудни са тия учени! Те не са изучили още човешкото сърце и човешкия ум, а искат да изучават човешката душа. Трябва да се започне първо от сърцето и от ума. Първо трябва да се изучава човешкото сърце, а после и човешкия ум. Оттук трябва да се започне при съграждане на съвременното възпитание. Същото трябва да направят и религиозните. И те трябва да започнат оттук. Преди всичко, човек трябва да се освободи от онези натрапени идеи за Бога. Те си го представят такъв, какъвто не е всъщност. Ако четете някои метафизически книги, от страх косміте ви ще настръхнат, но всичко, каквото се пише в тия книги, не е проверено. Никой не е проверил тези работи. Ако разгледате теориите на учените, ще видите, че те казват, какво всичко в света е само материя. Те прибавят, че материята е съставена от йони, които се делят на атоми. Атомите пък образуват молекули. Под думата „материя“ трябва да се разбира нещо, което не се дели. Щом материята не се дели, от нея нищо не можете да вземете. Ако материята е същината на живота, тя винаги трябва да остава нещо цяло. Ако ние дължим живота си на материята, ние никога не трябва да умираме, значи животът ни не се дължи на материята, на тялото. Защо трябва да умира човек? – За да се избави от едно заблуждение. Казвате: „Много страшно нещо е човек да умре.“ Никак не е страшно да умира човек. Ти можеш да направиш опит, да умреш няколко пъти. Човек може да работи върху себе си година, две, и повече, да научи начина, по който да излиза от тялото си, т.е. да умира, но съзнателно. Човек може да излиза от тялото си, т.е. да умира, но съзнателно. Човек може да излиза от тялото си, т.е. да го остави на кревата си, да се разходи малко и после пак да се върне в тялото си. Понеже сегашните хора не са излизали от затвора, от тялото си, като им кажат, че трябва да го напуснат, да излезат от него, те изживяват ужас. Като им кажат, че трябва да напуснат тялото си, затвора, сърцето им

започва да тупа, и те казват: „Какво ще се прави вън от този затвор?“ Те казват: „На този свят има поне ядене и пиене, а вън от него какво ни очаква?“ Някои окултисти представят онзи свят тъмен, такъв, какъвто не е в действителност. Някои хора обичат много да ядат. Това е една слабост. Щом става въпрос за ядене, българите веднага привеждат различни анекдоти за хора, които обичат да ядат повечко.

В един анекдот се разправя за един българин, който обичал повечко да си хапва и пийва. Един ден той отишъл при своя кумец, който му приготвил печена гъска. Понеже обичал да си хапва, той хапнал добре от гъската, но същевременно надигал по една чашка винце: ту за здравето на кумеца си, ту за здравето на кумицата, на кумчетата и т.н. Като се напил добре, станал да си върви. Като тръгнал за двора да се качи на магарето си, не може да се качи. Търси главата на магарето, не може да я намери. Пипал тук, пипал там, най-после пипнал опашката на магарето и си казал: „Чудно нещо! Хванах шията на магарето, но къде е главата му? Какво стана с мене? Омагьоса ме този кръстник. Не струва втори път човек да ходи при кръстника си и да пие, и да яде толкова много.“

Казвам: Този пример взимам само за изяснение на нещата. Това е само едно изяснение, човек може да мисли както иска. Важно е, че повечето хора са взели днес едно противоположно движение на онова, което трябва да бъде. В света съществува една разумност. Тя определя положението на човека по следния начин: Ако човек се намира на прав път, той ще расте, ще се развива, ще има светлина в ума си и топлина в сърцето си, всичко ще има – и богатство, и сила, и знание. Но ако не върви в правия път, ще му се случат точно обратните неща. Индусите, както и някои от източните народи, като не са искали да признаят това, поставяли са го като карма в живота на човека. Да, но кармата не изяснява нещата. Ако поставят човека в един затвор, това нищо не изяснява, но ако е прекарал там десетина години, той трябва да се запита, какво е спечелил от този затвор. И сегашните хора трябва да извикат от невидимия свят по-учени от тях, да им помагат. Те досега са извиквали само такива, които не са годни за живота, нито за работа. Какво трябва да се прави? Духовните хора трябва да съсредоточат мисълта си към разумния, невидимия свят, да се помолят да им изпратят умни, учени хора, които могат да преобразят света. Светът се нуждае от гениални музиканти, гениални художници, гениални писатели, учени, философи, астрономи, естественици, математици, които могат да разправят на хората, в какво седи истинският живот. Казвам: Вие

трябва да знаете, какво е написано на вашето лице, ще бъдете ли щастливи, или няма да бъдете. Това не значи, че на земята вие можете да бъдете щастливи, но поне да знаете, има ли на лицето ви написана линията на щастието, линията на разумността, на топлото сърце в човека. Това трябва да носите в себе си. Слънцето изпраща светлината си върху земята и от тази слънчева енергия се ползуват всички зародиши. Слънчевата светлина и топлина събужда нашата мозъчна енергия, за да можем да работим. Първо, човек трябва да знае, как да постави главата си по отношение на слънцето. Ако иска някой да стане учен човек, той трябва да знае как и по какъв ъгъл да постави главата си спрямо слънчевата светлина. Ти не можеш да станеш учен, ако не знаеш начина, по който да възприемаш жълтия, златистия цвят на светлината. Казвате: „Отде да зная как да поставя главата си? Пък и кой ще ми каже това?“ Не е въпрос в това, но първо вие се съмнявате, дали наистина човешката интелигентност зависи от жълтия цвят на светлината. Хората не подозират даже, че жълтият цвят е даден като предметно учение при развиване на човешката интелигентност.

Сега, аз искам да ви наведа на мисълта, че човек може сам на себе си да бъде гадател. Като става сутрин, нека поглежда ръката си и сам да се произнесе, дали този ден работите му ще вървят добре или няма да вървят. Или ако започне една работа, той трябва да знае предварително, ще свърши ли тази работа успешно, или няма да я свърши. Преди години един гръцки параход пътуваше от Бургас до Балчик. На този параход решил да се качи един каракачанин, да си търси щастието по градовете. Като се запътил към парахода, кучето му, което било с него, започнало силно да го тегли, да излезе от парахода, да не се качва. Той погледнал кучето си и помислил, че като го разходи малко, пак ще се върне, но кучето поне ще бъде спокойно. Върнал се назад, направил няколко крачки. След това пак се запътил кам парахода, още повече, че си купил билет. Кучето му пак го тегли да се върне назад, да излезе от парахода. Тогава той си казал: „Макар че съм платил за билета, но ще послушам кучето си.“ Върнал се и този ден не пътувал. Параходът заминал, но и досега още не се знае накъде е останал, не се върнал повече. Никой от пътниците не се върнал, не се е спасил, освен каракачанинът, който послушал кучето си. Значи, кучето е знаело, че параходът ще потъне, а каракачанитът не е знаел. Органът или чувството, с което може да се предвиди предстоящата катастрофа, беше силно развит в кучето, а в каракачанина не беше. Обаче, каракачанинът беше разумен, той послуша своето куче и се спаси. Казвате: „Е, едно куче ще слушам.“ Не е

така. Ако хората биха слушали своите животни, катастрофите щяха да бъдат по-малко. Ако човек язди вечер на кон, поради голямата тъмнина, той не ще може да се ориентира и ще се забърка в пътя си. Но ако той пусне коня свободно да пътува, последният ще го изведе на добър край. Преди години пътувахме с един приятел към едно варненско село. В това време валеше силен дъжд. Пътят, през който щяхме да минем, беше залят с около 30 см. вода. Казвам на приятеля: Ние се излагаме на голяма опастност. – „Какво да правим?“ – Да останем някъде в селото. Или, ако искаш непременно да вървим, да се оставим на конете. Ако те тръгнат, можем да продължим пътя си. Ако не тръгнат, ще останем някъде да почиваме. Ние се оставихме на конете и те ни изкараха благополучно. Конете знаеха накъде да ни изведат, но човек не знае. Друг факт. На един наш приятел му дошло наум да направи един барометър от шишарките на боровете. Той поставил една шишарка на една дъска, до нея близо един показател със стрелка, която се мести според промяната на времето. По този начин той си съставил евтин барометър, за който може да вземе патент. Има закон, на който се основава направата на този барометър. Когато времето е влажно, шишарката набъбва, разтваря се. Когато времето е сухо, шишарката се свива. Тъй щото шишарката познава повече времето от човека. Питам: Кога човек тежи повече, когато яде или когато гладува? Законът е много ясен. Когато кожата на човека започва да пожълтява, а очите му да се помрачават, той трябва да вземе мерки. Клетките му казват: „Слушай, господарю, ти не живееш както трябва. Тъй, както се разполагаш с нас, няма да отидеш далеч. Ние ще фалираме и ще те оставим. И ти ще фалираш, и ние ще фалираме.“ Единственото нещо, което говори за нещата така, както са, това е стомахът. Езикът може да се подкупи, да се излъже, но стомахът никога. Той казва: „Господине, тази работа вън трябва да отиде. Аз не мога да я обработвам. Ако я туриш втори път, пак ще я изхвърля. Ти трябва да знаеш, че такива работи не върша.“ Три неща има в живота, които човек трябва да слуша и в които трябва да вярва. Той трябва да се вслушва в стомаха си, каква храна иска. Не да пита вкуса си, но да слуша стомаха си. Второто нещо, което трябва да слуша, това са дробовете. Той трябва да се допитва до тях, какъв въздух искат. И най-после той трябва да се допитва до мозъка си, каква храна трябва да приема. Дробовете са свързани с човешкото сърце. Оттам трябва да започне човек. Дишането регулира човешкото сърце. Човек не може да бъде търпелив, ако не диша правилно. Ако човек диша и издиша бързо, като физхармоника,

той не може да бъде търпелив. Бавно, плавно трябва да диша човек, да може да задържа въздуха в дробовете си до една и половина минути. В една минута човек трябва да вдиша и да издиша 20 пъти. Това е естественото дишане. Онези, на които дробовете са болни, те правят по 30–40 вдишки в минута. Тази е причината, задето кръвта не се окислява добре. При мене са дохождали много болни със слаби гърди и аз съм им давал начин на лекуване, главно с дълбоко дишане. Понеже в дробовете има растителни клетки, които се нуждаят от въглена киселина, то чрез дълбоко дишане, чрез задържане на въглената киселина в дробовете, тези растителни клетки се засилват и продължават своя живот. Следователно, като задържа въглената киселина за по-дълго време в дробовете си, човек усилва растителните клетки в себе си. Щом ги засили, той става здрав. Много растения разбират от дългия живот. В тях се крие цялата наука за продължителността на живота. Има растения, които, ако ги отрежеш, пак продължават да растат. Ако отрежеш човека, той не може вече да расте. Растението и десет пъти да го режеш, то все расте. Обаче, ако съвсем го изкорениш, тогава ще престане да расте. Често учените говорят за съвестта на човека. Съвестта е уред, който претегля нещата. Като направиш нещо, той веднага тегли. Той претегля постъпката на човека и му казва: „Това, което си направил, не е право." Всяко чувство в човека трябва да се претегля. Съвестта не казва на човека какво трябва да направи, но му казва, че това, което е направил, не е право. Той казва: „Какво да направя?" Тя не му казва какво да направи. Питам: Кое е онова, което ще поправи човека? В помощ на човека идва друг един уред, наречен интуиция. Като сбърка нещо, тя казва на човека: „Направи така и така и работата ще се поправи." Сега, като изучаваме съвременните философи, както и тия на миналото, виждаме, че те са писали хубави работи, но не са дали метод, как да се приложат тия работи. На какво се дължат страданията и мъчнотиите, на които съвременните хора се натъкват? Те се дължат на бента, който сегашните хора са поставили между големия и малкия мозък, вследствие на което кръвта се спира в малкия мозък. Това спиране на кръвта създава ред болезнени състояния в човека. Често кръвта в човека се спира в тия центрове, които са около ушите, и тогава човек става лош, изопачава характера си. Той започва да се кара с всички хора. Най-малкото докосване до тия центрове го кара да избухва. Обаче, ако човек знае как да препраща кръвта по всички центрове на мозъка равномерно, да ги препраща от задните части на мозъка в предните, той ще избегне всички аномалии в

своя живот. Затова се изисква знание. Защо хората днес не могат да живеят добре помежду си? Например, кажеш на един човек, че не е честен и той се раздразнява. Щом искаш да му кажеш, че не е честен, ти трябва да бъдеш готов да му кажеш това нещо научно. Тогава той ще повярва. След това ще му дадеш начин, как да се поправи.

Преди 30 години, когато ходих из България да правя своите научни изследвания, отидох в Габрово, дето срещнах един учен човек, свършил в Швейцария. Той ми каза: „Защо ходиш да заблуждаваш хората?“ – Аз не заблуждавам никого, но правя своите научни изследвания, гледам доколко са верни. – „Аз не вярвам в тях.“ – Че и аз не искам да вярваш, но мога да ти кажа още сега две интимни неща от живота ти, които само ти знаеш. Обаче не искам да има никой между нас. Той ме покани у дома си. Седнахме двамата един до друг и аз му казах: Ти си роден от село. В детинството си не си оставил нито едно дете, на което да не си счупил главата. Цялото село се оплакваше от тебе. Вярно ли е това? – „Вярно е.“ – После, ти обичаш да взимаш повече, а по-малко да даваш. „Кой ти каза това?“ – Никой не ми е казал, наука е това. Всичко е написано върху човека. Няма нищо скрито-покрито в природата. Всички хора носят своето минало върху себе си: и доброто носят, и лошото носят. Човек е една голяма, написана книга. Който знае да чете, всичко ще прочете. Ето, четете Библията и виждате как е сгрешил Давид. Той направил един грях, който от две хиляди години насам се чете и препрочита. Всеки, който чете Библията, ще каже: „Чудно нещо, този цар не можа ли да не направи такъв грях? Не можа ли да не направи такива работи?“ По-добре, че е така. Защото едновременно с лошото, което човек прави, се пише и доброто му. Значи, той има кредит в банката: ще вземе, но и ще даде. Та сегашните християни трябва да изучават природата в новата светлина. Природата е майка на човека, и той трябва да изучава своята майка. Това, което е в природата, то е и у нас. Това, което не е в природата, а е у нас, то не принадлежи на природата. Значи има неща, които в природата ги няма, а у нас ги има. Следователно, това, което едновременно го има и в природата, и в мене, то е право. Това, което не е в природата, а в мене го има, то не е право. Следователно, доброто е в природата. Вие ще кажете, че в природата стават земетресения. Земетресенията не стават от природата. Те се дължат на същества, ненапреднали, които обаче знаят някои закони и създават тия земетресения. Когато някоя голяма бомба падне в някой океан и избие хиляди риби, това волята Божия ли е? Какво ще кажат рибите за

това? Как ще си обяснят това явление? Те ще кажат, че е станала цяла катастрофа в техния живот. Станала е местна катастрофа. Казвам: Цялото тяло на човека, неговите мускули, нерви, артерии, вени – всички са подложени на големи преобразования. Те трябва да познават своя организъм, да могат да се справят с всички положения, в които могат да изпаднат. Не е достатъчно само човек да констатира, че е нервен, но той трябва да знае причината на своята нервност. Щом е нервен, това показва, че има много застояла вода в организма си. Щом изсъхне, водата в него е намаляла. Важно е за човека в дадения случай да вкарва в организма си винаги прясна вода, която дава възможност на магнетизма в него да проработи. Магнетизмът е необходим, защото той гради, а електричеството движи нещата. И електричеството е на място в организма, защото то движи биенето на сърцето. То е тъй наречено космическо електричество. Ако човек живее в съгласие с Божиите закони, той ще има правилен ритъм на сърцето си, правилен пулс. Този човек може да живее дълго време, но щом наруши Божиите закони, той изгубва ритъма и сърцето му не работи правилно. Когато сърцето на някой човек не работи добре, казват, че клапите са разхлабени. Възможно е това, но дълбоките причини за разхлабване на клапите се крият другаде. Лесно е да се каже, че някоя електрическа крушка не свети, защото е разслабена. Но защо се развъртва? Самото електричество развъртва крушката. Важно е, че електричеството казва на човека да мисли. За да свети крушката, тя трябва добре да се затегне. Когато искате да завъртите крушката, трябва да я хващате само за медната част, да не се разваля. Речете ли да я въртите, както ви попадне, скоро ще я развалите. Съвременният свят страда все от такива педагози, които безразборно въртят и завъртват хората, вследствие на което развъртват крушките им. Ще седне някой да ви учи, как да вярвате в Бога. Това е вложено в човека, няма какво да го учат. Ще дойде някой певец да учи на музика онзи, който познава музиката. Той трябва да го учи, как да пее, но не и да му говори за музиката. Аз бих желал да слушам певеца да ми пее. Там е знанието. Някой може да ви разправя за музиката, колкото иска, но това е специфична област, не е за всички хора. Ако вземете един учебник по хармония, вие ще се намерите в задънена улица. Там има много работи, и то все сложни. Там се говори за гамите, за начина, по който се строят, но всички хора не разбират, всички не могат да бъдат специалисти по тази област. Обаче, всеки може да се ползува от музиката, защото ако човек не е музикален, той не може да мисли. Ако не е музикален, човек не

може да мисли право, не може да чувствува право и не може да постъпва право. Това всички трябва да знаете. Музиката е израз на трептенията. Третият принцип в музиката е хармоническият принцип. В него са трептенията. Ако сърцето на човека не трепва, какво може той да очаква от живота? Ако в ума на човека няма едно музикално трепване, какво може той да очаква от живота? Когато хората дойдат до положение да схващат трептенията на светлината, те ще възприемат тия трептения във вид на симфонии. Най-хубавите симфонии са тия на светлинните вълни. Светлината свири. И в чувствата на хората има музика, такава, каквато те не са сънували. Всички цветове на спектъра имат особени тонове. А всяко нещо, което пее, е разумно. Следователно, в цветовете на светлината има разумност. Това показва, че цветовете излизат от един разумен център, от един разумен свят. Те представляват сенките на нещата. Ако знае свойствата на всеки цвят, човек би могъл да се лекува с тях, както и да сменя своите състояния. Когато е неразположен, човек трябва да си послужи с червения цвят. Вземете си едно червено стъкло и прекарайте през него светлината, или една призма, през която да прекара светлината. Като наблюдава известно време червения цвят, неразположението му ще изчезне. Ако някой е анемичен, достатъчно е пет–шест пъти да си послужи с червената светлина, за да стане с него едно малко подобрение. Когато човек е нервен, нека се погрее известно време на зелените лъчи на светлината. Когато иска да усили деятелността на своя мозък, човек трябва да използува жълтите лъчи на светлината. Тогава той ще усети в себе си прилив на повече светлина в ума си. Човек трябва добре да изучава цветовете, да може да се ползува от тях. Съвременните хора са оголели от недоимък на жълтата светлина. Те имат изобилие от червената. Войнствените хора имат преизобилно червена светлина в себе си. За да изтече червеният цвят от хората и да не пострада света, пущат на хората кръв. Войната е лошо нещо, но засега тя е една необходимост. Ако не стават войни, ще се случват по-големи катастрофи от войните. Ако войните не ставаха, щяха да стават големи земетресения или се разрушава някоя планета и отново се създава. Астрономите от време на време забелязват, че някоя звезда се запалва и почва да гори. Това е цяла катастрофа.

Сега аз изнасям тия неща, не за да се страхувате. В света има един велик, разумен план, който работи. Ако съвременните хора имаха чувството любов към Бога, към Неговото име, всички тия неща щяха да стават по съвсем друг начин. Хората произнасят Божието име така

обикновено, като че произнасят името на баба си и на дядо си. Но произнесете ли Божието име, ще го произнесете със свещен трепет в себе си. Хората още не знаят Божието име. Те казват: „Татко“, но разбират друго нещо. Вие казвате татко, баща и отче, но каква е разликата между тия думи в българския език? Татко е онзи, който побеждава мъчнотиите. Отче е онзи, който дава условия. Баща е онзи, който ти помага за растенето. Някой филолог може да отрече това знание на тия думи. Аз съм изучавал филология, познавам образуването на езиците. При образуване на езиците има един естествен път. Първоначално всяка дума имала само едно значение. Например, като кажете думата „пожар“, всеки разбира, че нещо гори. Обаче, кажете ли думата „любов“, тя вече се е обезсолила. Ако в някое общество на хора кажете думата „пожар“, всеки разбира, че нещо гори и бяга по-скоро да излезе навън. Кажете ли обаче думата „любов“, всички ще се погледнат, ще се усмихнат и ще кажат: „Какво говори този празнословец?“ И в английски език има думи, които имат различно значение. Например, две различни думи: „лъжец“ и „законник“, имат нещо общо. Те са „лое“ и „лае“. Като се изговорят тия думи, при едно подхлъзване на езика може да излезе едната дума вместо другата. В единия случай се разбира човек, който не казва нещата, както са, а в другия случай се разбира човек, който работи със законите. Кои са причините, че тези думи са изменили своя първичен смисъл? Сега ние няма да разрешаваме този въпрос, понеже онези, които са създавали езика, са имали предвид великите закони на природата. Езикът не е създаден от нас. Първоначално, когато Бог изпрати човека на земята, той му предаде езика, но така, че всяка дума имаше само едно значение. Бог му каза така: Ще произнасяш само онези неща, които разбираш. Които не разбираш, няма да произнасяш. Щом не чувствуваш любовта, ти не трябва и не можеш да говориш за нея. Щом я почувствуваш, говори за нея. За каква любов се говори? Има една любов, която изгаря хората. Тя ги превръща в пепел. Има една любов, която разтопява хората, както огънят разтопява металите. Но има една любов, която прави хората светли и осмисля живота им. Като придобие тази любов, човек се радва. Любовта не е просто нещо. Тя е един велик свят, непознат още за хората. Засега хората изучават само живота. Любовта е едно отражение в живота. Тя не се отнася за напредналите същества, за светиите. За живота човек може да говори, колкото иска, но дойде ли до любовта, там не трябва да пипа. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди.“ Кои са тези закони? – Те са законите

на Божията мъдрост. Вие не можете да изпълните любовта, ако нямате знания. А за да можете да приложите това знание, Вие трябва да имате истината в себе си. Това са методи. От любовта, човек трябва да мине към Мъдростта и Истината. Това са формите, през които човек трябва да мине, за да станат понятни на човека. Не се самозаблуждавайте, правете разлика между личното и Божественото. Понякога човек развива своите лични чувства и мисли, че те са Божествени. Докато мисли само за себе си, човек развива своите лични чувства. Докато мисли само за ядене и пиене, той развива центровете си около слепоочните области. Това е любов, която е обща за всички животни. Няма животно, което да не се интересува за тази любов. Обаче, когато влезете в Божествената любов и я разберете, вие ще дойдете до истинския живот. При това положение всички животни, растения, камъни ще ви станат приятни и ще ги разбирате. Всеки трябва да направи опит в това отношение.

Един мой познат ми разправяше следната своя опитност. Вървял един ден през едно поле и силно ожаднял. Отдалеч видял една круша и прибързал да я стигне, да си откъсне няколко плода. Като се приближил, разгледал натук, натам, но останал излъган, на крушата нямало нито един плод. Той си въздъхнал и казал: „Така става, когато човек закъснява. Да бях дошъл по-рано, щях да намеря няколко плода. Няма Провидение в света.“ Тъкмо казал тези думи и един малък ветрец лъхнал. Вятърът разклатил дървото и след малко от него паднали десетина зрели круши. Той се навел, събрал крушите и казал: „Има Бог в света. И за мене е помислил.“ Ще кажете, че това е една случайност. Не, никаква случайност не е. Онези, които обичат този човек, са знаели, че той ще мине след известно време и са запазили няколко круши и за него. Понякога очите на човека се замрежат, да не вижда. Може би онези, които са минали преди него, ако бяха видели тези круши, щяха да ги оберат. Но очите им били замрежени, и те не ги видели.

Казвам: Никога не дообирайте вашата круша. Оставете на нея поне десетина круши за онзи, който ще мине последен. Какво щеше да бъде положението на хората и на света, ако в света царуваше Божията Любов, Мъдрост и Истина? Ние щяхме да имаме истински живот. Ние щяхме да имаме един свят само от добри хора. Навсякъде щяха да ни посрещат с думите: „Добре дошли!“ Това зависи от нас. Казвате: „Какво можем да направим ние?“ Всеки от вас може да стане една лупа, която да концентрира Божествената светлина. Всеки от вас може да произведе

такава светлина, че да запали човека – нищо повече. Аз не казвам, че трябва да запалиш човека така, че на пепел да стане, но човек да стане. Ако не го запалиш, нищо няма да стане от него. И в Писанието е казано: „Обърнете се към Мене и Ме потърсете в ден скръбен, и Аз ще ви помогна.“ Тези думи имат ли някакъв смисъл? – Имат, но ние трябва да се приближим към Бога с такова благоговение, да нямаме никакво съмнение в душата си. Сега аз не искам от вас да станете светии, защото светията е човек, който се е приготовлявал най-малко хиляда години, за да дойде един живот светия. В един живот светията не става светия, той само се проявява, а приготовлението му е било хиляда години. Казвам: Не аспирирайте да станете светии. За какво трябва да аспирирате? Аспирирайте да станете щастливи. Бъдете щастливи в дома си, да имате деца, които да почитат майка си и баща си, да вървят във вашия път. Да бъдете щастливи, значи да срещнете избранницата си и като я погледнете, да падне мед на сърцето ѝ. А сега като влезе мъжът в дома, жената се ужасява. Сега аз не засягам вашия живот. Това се отнася за другите хора. Сега като говоря по този начин, казвам: Внимавай на думите си, защото тези хора могат да се обидят.

Ще ви приведа примера за Ноя и трите му дъщери. Ной имал само една дъщеря, но за нея се явили трима кандидати. Всеки от тях така настоявал да я вземе, че казвал: „Ако не я взема, ще се самоубия.“ Ной, който бил адепт, знаел превръщането на животните в хора, затова превърнал котката си в своя дъщеря и магарицата си в трета дъщеря. Като дошли тримата кандидати, той дал дъщеря си на първия от тях. На втория дал втората си дъщеря, превърнатата котка. А на третия дал третата си дъщеря – превърнатата магарица. Всички си отишли доволни. След една година Ной отишъл да посети зетьовете си. Първо отишъл при онзи, който взел превърната магарица в човек. Той го запитал: „Как си, доволен ли си от дъщерята?“ – „Доволен съм, но понякога обича да реве и да рита.“ – „Родът ѝ е такъв.“ После отишъл при втория си зет: „Как си?“ – „Добре съм, но понякога жена ми обича да дращи.“ – „Такъв е родът ѝ.“ Най-после той отишъл при същинската си дъщеря и я запитал: „Как сте?“ Зетят казал, че е много доволен от жена си, цял ангел е. Досега една лоша дума не му е казала. Лоша дума не е чул от устата ѝ. Какво е лошото в човека? Че понякога рита, дращи, реве. От какво зависят тия прояви в човека? Често хората са недоволни от своя живот. Защо? – Защото не работят да развият своите дарби и способности. В човешкото сърце и в човешкия ум се крият

несметни богатства, които трябва да се развиват. Всички въпроси върху реформиране, устройване на обществото и ред още, са написани в сърцето на човека. Оттам трябва да се извадят законите за неговото реформиране. Няма защо сега да се правят опити. Всичко е написано в сърцето. Един морски офицер от Англия казва: „Законите на Англия са закони на природата.“ После добавя: „Законите на природата са закони на Англия.“ С това той иска да каже, че каквото и да прави Англия, законите ѝ са взети все от природата. Като наблюдавате какво прави природата по отношение към нас, виждате, какво изобилие ни изпраща. Тя ни изпраща толкова много слънчева светлина в изобилие и нищо не иска за това. Слънцето всеки ден изгрява и нищо не иска от нас. То ни дава изобилно вода, въздух, храна, и никога няма да изпрати пристави да секвестират имотите на човека. Невидимият свят никога не секвестира нещата. Нашите порядки не са такива. Ако някой не плати електричеството си, ще прережат жиците на осветлението. В невидимия свят, обаче, жиците седят от хиляди години насам, никой не ги прерязва. В съвременните големи градове внасят чист въздух, но трябва да се плати прескъпо за него. У нас е лесно. Щом отвориш прозореца си, и чистият въздух веднага влиза. От толкова години как сме на земята, за светлина, за въздух нищо не плащаме. Вярвам, че и още толкова години да прекараме, за въздух и за слънчева светлина нищо няма да ни искат.

Сега ще ви дам няколко правила: Когато изгубите парите си, не гледайте към земята. Когато ви сполети някакво нещастие, пак не гледайте на земята. Дигнете очите си нагоре и кажете: „За добро е.“ Кажете ли така, парите ще дойдат. Във вестниците се пишеше един интересен случай за един крадец. Той влязъл в един дом и откраднал парите на един човек. Крадецът научил по някакъв начин, че този човек бил беден, имал жена, деца, които оставил в лишение. Тогава той намерил обрания и му казал: „Господине, ще ме извиниш, жалко ми е за децата ти, аз не знаех, че си беден. Но сега направих един добър гешефт, обрах един богаташ, и затова ще ти върна парите с лихвите заедно. Занаятът ми е такъв – да обирам хората, ще ме извиниш, че и ти попадна на моята ръка.“ Питам: Как се яви това съзнание в този крадец? – Това показва, че в човека има благородство. Съвременните хора се интересуват от окултните, от тайните науки, но ги изучават само за такива случаи, дето не трябва. Те ги изучават само да ловят крадци и престъпници. Те изучават дали даден човек е престъпник. Престъпността, лошите склонности в човека лесно се познават, но важно е

да се изучи доброто в човека, да се открият неговите способности. В училищата лесно се констатира, че даден ученик е неспособен. Трябва обаче да се намери начин, как да се помогне на такъв ученик. Има закони, по които неспособните ученици могат да се изправят. Като се знаят тия закони, децата в училище трябва да се нареждат в класове според своите възможности и способности. В България приемат за ученик онзи, който е навършил вече осем години. Това не значи, че всички деца, които са навършили осем години, са за първо отделение. Нито може да се каже, че всички деца, които са навършили 12 години, са за прогимназия. Мозъкът на човека трябва да се приготви. Ако българите се водят по системата на германците, тя не отговаря за тях. Германците са работили усилено в това направление. Индусите пък са работили хиляди години върху ясновидството. Колко(то) пъти европейците са се опитвали да прилагат методите на индусите, те са си напакостявали повече, отколкото да са се ползували. Защо? – Защото индусите са се упражнявали с години, когато европейците нямат тази подготовка.

Казвам: Вие трябва да знаете, че не може да започнете една работа, докато умът и сърцето са раздвоени. Не се безпокойте, не бързайте, чакайте да настане единство между ума и сърцето ви. Някой се разболее и веднага търси лекари, страхува се. Няма какво да се страхувате. И да се страхувате, пак ще умрете, поне умри като човек. Смъртта не е толкова страшна. Страшно е да умре човек, когато има връзка със земята. Когато обичате някого на земята и не можете да се разделите от него, тогава е страшно да умира човек. Но когато не обичате някого толкова силно, че да не може да се отдели от него, тогава смъртта е спасение. Сега аз не засягам това, което сте. То е много хубаво, но казвам, че с това знание, което днес имате, не можете да минете. То трябва да стане почва за едно ново знание на човека. Виждате един човек с някаква слабост. Не го съдете, но вижте имате ли тази слабост в себе си. Срещате един добър музикант и харесвате в него една добра черта. Вижте, имате ли тази черта в себе си. Какъвто човек срещнете и видите в него една добра черта, вижте има ли я у вас, защото трябва да я добиете. Изведнъж това не може да стане, но с време, затова е дошъл човек на земята. Ако той знае, как да постъпва, ще има всичкото благо и един ден ще живее така, както иска. Сега вие се молите на Господа и после се оплаквате, че не ви слушал. Има нещо, за което Бог не ви слуша. Ако аз съм човек, който е закъсал материално, ето какво бих направил. Ако разполагам с добър глас, ще отида при някой богат, който има милиони на

разположение, но е болен от тежка болест, и ще му кажа: Слушай, приятелю, аз ще ти изпея една песен, но за това искам да ми платиш десет хиляди лева. Щом изпея песента, ти ще оздравееш. Ще му кажа, че като попея пет минути, болестта ще изчезне. При едно условие обаче, ако даде десет хиляди лева, ако наистина оздравее. Аз от своя страна ще дам писмено задължение, че ще взема парите само ако той наистина оздравее. По този начин сделката ще се направи, и аз ще спечеля тия десет хиляди лева. Пейте! И в Писанието е казано: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си, в ума си, в душата си и в тялото си." И при най-мъчните условия да се намерите, пейте. За добро е всичко. Бог е, който работи в нас и ни отправя към великия живот. Ние трябва да създадем онази връзка, която първоначално е съществувала. Тази връзка днес е скъсана и вие трябва да я възстановите. Христос дойде на земята именно, за да образува тази връзка. Първата връзка е връзката на Любовта. Втората връзка е връзката на Живота. Третата връзка е връзката на Мъдростта и Знанието. Четвъртата връзка е връзката на Истината и Свободата. Това са връзките, които трябва да възстановите. Вие не може да започнете първо с Любовта. Първо ще започнете с Живота. Животът е богатство. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Как ще го познаете? – Като го обичате. Като обичате Бога, вие ще го познаете. Не можете да познаете Бога, докато не Го обичате.

Та казвам: Почнете да обичате Този, когото не познавате, но Който ви познава. Вие мислите, че трябва да обичате само онези, които познавате. И така обичате. Не, почнете да обичате тези, които не познавате; започнете ли да обичате онези, които не ви познават, ще видите, че те ви обичат. Дали вие ги познавате или не, то е друг въпрос, но казвам ви, че Той ви обича. Започнете сега да обичате. И нека всички хора бъдат за вас отворени книги. Всеки човек представя лист от една книга. Всички книги пък се съдържат във великата книга, която Бог е написал. Започнете да четете великата книга, която Бог е написал. Това е задачата, която предстои сега на всички. Тази е задачата, дадена на всички хора на земята.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

4-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 17 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд.

София – Изгрев.

<u>Забележка</u>: По каталога на Елена Андреева на 24 октомври, 1937 г. няма беседа.

МЪРТАВ БЕ И ОЖИВЯ, ЗАГИНАЛ БЕ И НАМЕРИ СЕ

„Защото този твой брат мъртав бе и оживя, и загинал бе и намери се.“

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Лука. Ще се спра върху 32 стих от прочетената глава.

Духът Божи.

Големите противоречия в живота произтичат от човешките възгледи. Хората искат да наложат на света своите разбирания и своите възгледи за нещата, и да се приемат за меродавни. С това те влизат в противоречие с основните закони в живота и в природата. Онзи, Който е създал света, той е поставил за основа един закон, който управлява целия свят. Онзи, който е създал човека, който му е дал ум, Той е поставил един закон, който управлява човешкия ум. Въпреки това, човешката мисъл е отрицателна. Положителната мисъл носи живот, а отрицателната носи смърт. Ние виждаме в свещената книга, че за непослушанието на първия човек дойде смъртта в света. Ето защо, като заключение може да се каже, че животът ще влезе чрез послушанието, а смъртта чрез непослушанието към Неговото учение. Христос е едно съединително звено. Той дойде в света, за да примири човечеството. Днес всички хора не вярват в Христа, но има 500 милиона християни вече, които вярват в Христа. Те поне трябва да се примирят. Има вярващи в Евангелието, но и те не се примиряват. Те цитират, четат и препрочитат Евангелието, но не могат да се примирят. Ако тия, вярващи в Христа, в Евангелието, не могат да се примирят в Негово име, тогава става въпрос, дали наистина следват Неговото учение. Други хора минават за будисти, вярват в Буда. Те вярват в Буда, но не изпълняват Неговото учение. Като четат Евангелието, православните казват, че каквото е могъл да каже Христос, всичко е казал вече. Не, по думите ние съдим другояче. Той казва: „Много още има да ви кажа, но още не сте готови да чуете и да възприемете това, което може да ви се каже.“ Казвам: Който и да се опита днес да изнесе истината, той всякога ще бъде подозиран. Във вярващите има едно подозрение. Като те чуят да говориш, веднага ще те питат: "Ти какъв си?" Ако отидеш в една православна

църква, ще те питат: „Ти православен ли си?“ Ако си православен, ще те приемат. Ако отидеш в една евангелска църква, ще те питат, евангелист ли си? Ако отидеш в католическа църква, ще те питат, католик ли си и т.н. Все таки, човек трябва да има някакво име, но името не създава човека. Човекът създава името. Всички спорят върху въпроса, кой е на правата страна в света. В притчата за блудния син виждаме, че синът, който живял при баща си, се сърди на баща си, намира, че той не постъпва разумно. Той казва на баща си: Аз, който ти служа толкова години, нищо не съм получил от тебе, а този ти син, който изяде и изпи всичко, сега пак иде и ти му даваш от моето богатство. Баща му го успокоява и му казва: Нека се повеселим, защото този твой брат мъртъв бе и оживя, загинал бе и намери се. Това, което имам, твое е. Щом братът се гневи на баща си, това показва, че той няма любов. Не е ли добре мъртвият да оживее? Коя майка или кой баща не би се зарадвал, ако мъртвият му син оживее?

Новото възрение в света трябва да бъде това, че Христос е едно звено в сегашния човек. Всичко е добро в света, но едно нещо не достига на хората. Като вляза в православната църква, виждам, че всичко е добро там, но се приближавам при свещеника и тихо му пришепвам: Едно само не ви достига, любов нямате. Като отида в някоя евангелска църква, виждам, че и там всичко е добро, но едно им липсва, любов нямат. Отивам в католическата църква и виждам, че всичко е отлично там, но едно им липсва, любов нямат. Отивам при съдиите, виждам, че всичко е добро там, и законите им, и съдиите им, но едно им липсва – любов нямат. Отивам при учителите, при разните училища и виждам, че всичко е добро, но едно нещо им липсва, любов нямат. Дето и да отида, намирам, че всичко е много добро, но едно липсва – любов нямат. Казвам: Сега е времето, когато любовта трябва да дойде. И Христос каза на богатия: Всичко, каквото имаш, е добро, но едно ти недостига – любов нямаш. За да опита любовта му, Христос му каза да отиде, да продаде всичкото си имане и да го раздаде на сиромасите. Следователно, когато любовта дойде между хората, ще се решат и всички въпроси. Друго разрешение вън от любовта няма. Вие постоянно си задавате въпроса, кой е прав? Този въпрос, кой е прав и кой е крив, не може да се разреши на земята. Дали някой е правоверен или не е – и този въпрос не може да се разреши на земята. Той може да се разреши само като отидем при Бога. Когато човек умре, тогава отгоре ще се разреши, дали той е бил прав или крив, дали е правоверен или не. За да бъде човек правоверен, ето на какво трябва да отговаря. Той трябва да

осветява името Божие. Той трябва да желае идването на царството Божие на земята. Той трябва да изпълнява волята Божия. Така казва Господнята молитва. Но това не става насила. Това трябва да бъде един вътрешен импулс в човека. Ако се освети името Божие на земята, ако дойде Царството Божие на земята и ако се изпълнява волята Божия навсякъде, дошла е любовта на земята. И тогава целият свят, при какъвто ред и порядък на нещата да е, ще приеме любовта. Любовта ще бъде такова нещо, каквото светлината и топлината за растителното и животинското царство. Любовта ще бъде такова нещо, каквото е въздухът за хората. Това е същественото, което любовта носи със себе си. Всяко нещо, което носи живот в себе си, е Божествено. Всяко нещо, което отнима живота, е човешко.

Питам: Как могат хората да се спогодят? За да се спогодят хората, те трябва да имат един баща. Дойде някой при мене и ми казва: „Ти не ме обичаш.“ Питам го: Ти обичаш ли баща ми? Ти искаш да те обичат, а не обичаш своя Баща. Ти си скържав по отношение на Него, нищо не даваш. Как ще обичам такъв човек? Не може никой да го обича. Син, който не обича баща си, и Бог не го обича. Дъщеря, която не обича майка си, и Бог не я обича. Най-първо ние трябва да обичаме Бога. Каква култура е тази, в която хората нямат любов към Бога? Аз не разглеждам Бога като нещо отдалечено, отвлечено от нас, но като същина, която функционира в нас. Движението, подтикът на хората в света се дължи именно на този Бог, Който работи в нас. Ние не знаем къде е този Бог. Ние не знаем де Той се намира. Казват, че Бог е на небето. Под думата „небе“ аз разбирам разумния живот. За да разбират Бога, хората трябва да бъдат умни, добри, справедливи. Ако човек не е добър, не е умен и не е справедлив, не може да се очаква много нещо от него. При това положение не може да се очаква любовта. И тогава думите на Христа (не) могат да имат сила за нас. Без любов ние не можем да разберем Христа, нито можем да разберем неговите страдания. Ние не знаем още какви са били страданията на Христа. Ние още не можем да разберем противоречията, които съществуват в съвременното християнство. Ние не знаем още какви противоречия е внесло съвременното християнство в Духа на Христа. Мислите ли, че Христос, като вижда престъпленията, които се вършат в Негово име, е доволен? Не е доволен, но търпи. Страданията, които хората едно време носеха, са съвсем различни от тия, които сега преживяват. Христос казва: „Едно ви не достига.“ Какво е то? На всички ви трябва

любов, в която всички трябва да отстъпите от стария път и да влезнете в новия път – в пътя на светлината, в пътя на доброто, в пътя на справедливостта, в пътя, който носи щастие на човешката душа. Вие разбирате тези неща. Аз вярвам във всинца ви и намирам, че всички сте много добри. Дето и да съм ходил, във всички намирам само една погрешка: Едно ви не достига – любов ви трябва. Днес хората се оплакват от любов, но тя е неразбрана любов. Всички казват: „Дотегна ни тази любов.“ Жената казва: „Едно време мъжът ме обичаше, а сега ме мрази.“ Учителят се оплаква от учениците си и т.н. Това не е любов. Учител, който се оплаква от учениците си, той не ги обича. Христос имаше 12 ученика. От тях само един изневери. Той го предаде за пари. Имаше слабост към парите. Останалите 11 издържаха, макар че и от тях някои в началото побегнаха, но после пак се върнаха. И в съвременните християни има нещо, което трябва да изпъдят от себе си. Кого трябва да изпъдят? Те трябва да изгонят Юда Искариотски, който игра ролята на шпионин, предаде Христа. Казват за някого, че не е правоверен, бил безбожник. По какво се отличава добрият човек? Добрият човек си има известни качества, по които се познава. Както плодът има известни качества, по които се познава, така и добрият човек има известни качества, които Бог е вложил в неговото сърце, в неговия ум, и в неговата душа, и в неговия дух, по които той се познава. Това, което е вложено в човека, то представя неговата същина.

Казвам: Това, за което аз ви говоря, е потребно. Вие няма какво да оправяте света. Аз виждам, че светът е оправен, но той страда само от недоимък на любовта. Аз вярвам, че по който и да е начин любовта ще дойде. Един ден любовта ще дойде, но вие трябва доброволно да отворите вратата ѝ. Ако не отворите врата на любовта доброволно, тя насила ще влезе, но няма много да се ползувате. Какво прави съвременната държава? Когато властта иска да влезе в някой дом, тя влиза насила. Тя не пита, дали ще ѝ позволят, не гледа на това, че домакинът е затворил вратата си, тя натиска и влиза. Но какво се ползувате от такова насилие? Вие трябва да разберете закона на любовта. По-добре да го разберете с любов, отколкото да го разберете без любов, с насилие. Всеки закон, който е разбран с любов, има смисъл, но разбран без любов, няма смисъл. Щом един закон е разбран без любов, в това разбиране е влязло известно насилие. Ето защо, хората трябва доброволно да отворят сърцата си за Бога. Когато хората държаха сърцата си затворени, те могат да имат някакви съображения. Те имат правс

да затварят сърцата си, но трябва да имат предвид, за кого трябва да ги затварят. Човек не може да отвори сърцето си за хората, докато не го отвори за Бога. Ако цветето не се отвори за Бога, за никого не може да се отвори. Слънцето е, което отваря цветята. Щом Слънцето отвори цветето, тогава от него излиза благоухание. Ако Божията любов не е в състояние да отвори нашето сърце, ничия друга любов не е в състояние да го отвори. Колкото една свещ е в състояние да отвори цветето, толкова и човешката любов е в състояние да отвори сърцето на някой човек. Обаче, ако слънцето изгрее, цветът ще се отвори. С това не искам да кажа, че не сте опитали любовта. Божията любов все още не сте я опитали. В човешката любов всякога остава един малък страх, едно малко подозрение, но в Божията любов няма никакъв страх, никакво подозрение. В човешката любов мъжът подозира жена си, жената подозира мъжа си, проповедникът подозира членовете, не ги харесва нещо, членовете подозират своя проповедник, и те не го харесват и т.н. В човешката любов нещата не са на мястото си, а в Божията любов всяко нещо е на своето място. Христос не казва за себе си, че е дошъл да властвува, да царува, но казва: Аз дойдох в света да дам живот на хората и да им кажа как да живеят. Христос дойде да проповядва на хората Божията любов, която разрешава всичките мъчнотии в света. Той понесе греховете на хората доброволно и прие най-големите страдания и противоречия. Христос можеше да се помоли на Бога да изпрати 12 легиона ангели да му помогнат, но Той прие да изпълни волята Божия, да се пожертвува за човечеството. И затова Христос казва: „За този час дойдох." Значи, единственото нещо, което разрешава всички мъчнотии в света, това е Божията любов. Всеки човек има в себе си едно чувство, с което може да познае любовта. Всеки човек има очи, с които може да познае светлината. Всеки човек има уши, с които може да познае разумното Слово. Всеки човек има един нос, с който може да познае аромата на цветята. Всеки човек има една уста, чрез която може да възприема храната и да различи хубавата храна от лошата. В това отношение ние не можем да се съмняваме. Питат някои: „Кое е правото учение?" Много лесно може да се познае това. Ако храните едно дете със здрава, доброкачествена храна, то ще бъде здраво и ще се развива добре. Ако го храните със слаба, лоша храна, то няма да се развива добре, няма да расте. Това дете постоянно ще боледува. В Божественото учение всички хора са здрави и весели. В Божественото учение противоречията лесно се разрешават, а в човешката любов – мъчно се разрешават. Чрез притчата за блудния син, Христос дава

един пример, какво трябва да се прави с онези, които не вървят в правия път. Те трябва да се оставят свободни да научат урока си. Когато научат урока си, тогава те ще се върнат сами при Бога и ще бъдат добри негови служители. Онзи син, който бил постоянно при Баща си, имал голямо мнение за себе си, той мислел, че е праведен. Всъщност, блудният син имал по-високо съзнание. Той имал по-голяма любов от първия, и когато се върнал при баща си, дошъл с голямо смирение и готовност да работи като един от неговите слуги. Той се обръща към баща си с думите: Татко, аз разбрах всичко. Направи ме сега като един от слугите си. Не само в православната църква, или само между християните, но и между будистите, мохамеданите и навсякъде има два вида вярващи, два вида религиозни. Едни от тях са ходили в странство и са хора със смирение, а другите не са ходили в странство и са горди, високомерни, с голямо мнение за себе си. Те всякога мислят, че Господ не е обърнал внимание на тях, не им е дал това, което заслужават. Те казват: „Ние сме се трудили много, но няма полза от нашия труд, никой не ни оценява.“ Бащата отговаря на тези свои синове: „Синко, всичко мое е на твое разположение. Всичко имаш.“ Сега аз ще туря в устата на бащата думи, които не са казани в притчата. Бащата казва на сина си: „Синко, всичко имаш на разположение, много си добър, но липсва ти малко любов. Трябва да вложиш любов в сърцето си. Това само не ти достига. Братът ти, който сега се върна от странство, донесе със себе си тази любов. Затова и аз сега отидох да го посрещна и прегърна. Зарадва се моето сърце, защото той донесе със себе си Божията любов. Да се повеселим заедно с него. Бих желал и ти да имаш тази любов в сърцето си.“

Сега пожелавам ви и вие да се върнете, и вашият баща да се порадва с вас наедно. Сега пожелавам ви и вие да влезете с вашия баща и да се порадвате на върналия се брат, който е изпоял всичко.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

5-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 31 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

РАЗУМНОТО СЛОВО

Отче наш.
Ще се развеселя.
Духът Божи.

Много говорители цитират известни пасажи от книгите на някои учени. Сега и аз ще ви цитирам няколко пасажа от книгата „Лъчи на живота“ – беседи, държани на Рила, 1937 г. Ще ви цитирам нещо от беседата „Опитано е.“

Всяка липса в човека предизвиква известно безпокойствие. Старите хора обикновено стават нервни, защото като дойде склерозата, прави ги твърди, втвърдява ги. Значи, старите стават твърди, а младите меки. Следователно, за да се подмлади, човек трябва да мине от твърдост в мекота. Казват за някого, че е войник. Кой не е войник, кой не воюва? Ние всеки ден воюваме. – С какво? – Със злото в света. Казват някои, че ние сме мирни хора. Не, ние воюваме със злото. Войната е нещо духовно. Сегашните хора правят опит да воюват и на физическото поле. Ще кажете, че ние проповядваме против войните, че не трябва да се воюва. Не, ни най-малко, ние не сме против воюването, но трябва да се знае как да се воюва. Ако брат ми е лош човек, и с него ще воювам. Той ще ми удари една, две плесници, но аз ще го хвана за краката, ще го издигна във въздуха и така ще го подържа известно време, ще му покажа силата си. По този начин ще му обърна внимание, че в него е влязъл един дявол, който трябва да се извади навън. След това ще му прочета една глава от Евангелието, да види какво е казал Христос.

В беседата „Опитано е“ се казва, че човек, който не се качва по планините, не може да бъде добър. Това се вижда чудно на хората, но така е всъщност. Който иска да се повдигне, той трябва да се качва нагоре по планините. Никъде другаде не може да намери Господа, освен по височините. Там ще познае доброто. Всички хора трябва да бъдат екскурзианти. Когато спорят хората, дали Господ съществува или не, казвам: Докато живея и Бог съществува. Щом умра, Господ не съществува. Значи Бог съществува за живите хора, за умрелите не съществува. Когато хората говорят за красота, трябва да знаят, че от тях зависи да бъдат красиви. От мислите, чувствата и постъпките на хората зависи да бъдат

красиви или не. Здравите хора се отличават по това, че имат достатъчно количество сребро в кръвта си, а богатите хора имат излишък злато в кръвта си. Това са малки обяснения върху четеното от беседата „Опитано е.“

Словото представлява съществена храна, която е необходима за човека. Без храна човек не може да продължи живота си на физическото поле. Мнозина правят опити да не ядат, повече да постят. Но постът има съвсем друго предназначение. Постът е наука за правилно хранене. Като пости, човек има пред вид да даде почивка на стомаха си. В стомаха има десет милиона работници, които работят за храносмилането. Представете си, че човек трябва да плаща на всеки от тия работници по един лев за всяко ядене: сутрин по един лев, правят десет милиона лева, на обед по един лев правят още десет милиона и вечер по един лев, правят още десет милиона лева. Значи, човек трябва да има дневно по трийсет милиона лева, за да плати надницата на тия десет милиона работници. Отде ще вземете тия пари? Вие не мислите по това, но казвате, че светът е лош. Вие нямате представа за онази велика икономия, която съществува в природата. Вие нямате представа, какво нещо е Божественият порядък, за който постоянно трябва да благодарите. Вие сте изгубили смисъла на нещата. Погледнете се в огледалото и казвате, че сте остарели. Помислете само, колко работници работят за вас. Щом започнете да се храните, те веднага започнат да работят. За какво, мислите, работят? За вас ли? Не. Те работят от любов към Бога, за Божията любов. Те казват: „Понеже си чадо Божие, понеже Бог те е изпратил на земята, ние ще работим заради Бога, от любов към Него.“ Като ви накарат на някаква работа, вие веднага започвате да роптаете и казвате: „Не съм му роб, не съм му слуга.“ Питам: Тия десет милиона работници, роби ли са на вас? И най-после, Бог, като видял недоволството на хората, казал на смъртта да дойде на земята. Той е допуснал смъртта заради недоволството на хората. И смъртта казва: „Понеже тези деца не те слушат, остави ги малко на мене, аз ще ги възпитам.“ Когато смъртта хване недоволния, тя го туря в земята, взима му всичко и го пита: Ще слушаш ли сега Баща си? Като го държи 30, 40, 50 години гладен в гроба, най-после недоволният се обръща към Баща си: „Мили татко, дотегна ми вече да седя в този гроб. От толкова години съм гладен, няма нищо за ядене.“ Тогава Господ праща да го извадят от там и го питат: „Втори път ще бъдеш ли недоволен?“ Казват за някого, че като умрял, тържествено го погребали. Какво тържество е това? Той ще види в

гроба такова тържество, каквото никога не е видял. Тържествено погребение и изпращане разбирам, когато този човек може съзнателно да се прости с всички и да занесе писмо на близките им, да каже, че те са добре. А тъй, никакво писмо не носи от тях, нищо не може да им каже, сам не разбира какво е станало с него, в това няма никаква тържественост.

„Словото Божие е опитано.“ Дойде някой при мене и ми казва, че е закъсал нещо, болен бил. – Какво значи думата „закъсал“? Ако си жена, не си добра сестра – това значи закъсал. Ако си мъж, не се добър брат. Следователно, щом някой ми каже, че е закъсал, ако е жена, това показва, че не е от добрите сестри, ако е мъж, не е от добрите братя. Щом си закъсал, изпрати молитвата си към Баща си и кажи: „Татко, помогни ми, закъсах, не съм добър син.“ Баща ти ще ти отговори: „Щом си закъсал, намери погрешката си и я изправи. Не се извинявай с Петко или със Стоян, но изправи погрешката си. Нарушил си някакъв закон, изправи го.“ Аз нямам нищо против смъртта, против умирането. Когато умира човек, трябва да мине транзит през смъртта, с експреса, и да влезе в живота. А тъй, да го хванат като роб, че после да го изкупват, това не ви желая. Аз не желая никой от вас да остане в царството на смъртта. По-лошо място от царството на смъртта няма.

„Божието Слово е опитано.“ Казвам: Въоръжете се с любовта. Когато говоря за любовта, аз разбирам тази сила в света, с която можем да превъзмогнем всички мъчнотии. Единствената връзка, която може да ни свърже с идеалния свят и да ни направи силни, това е любовта. Без любов, животът е много тежък. Който дава без любов, той дава скръжаво. Даде един лев и мисли, че много е дал. Който дава с любов, извади от джоба си сто лева и мисли, че малко е дал. Като извади хиляда лева, и тогава намира, че е дал малко, но в този момент няма повече в себе си. Който получава с любов, той пък е доволен от онова, което му е дадено и намира, че много му е дадено. Като даваш без любов, онзи, който получава, пита: „Още не може ли да дадеш?“ Той е недоволен, защото даваш без любов. При любовта като даваш, дай, че да потече в изобилие. А тъй, ако даваш и едва капе, това е даване без любов. Когато някой ти направи едно добро без любов, той те запитва как си закъсал, защо си дошъл до това положение, чете ти ред молитви. Добре понякога на човека да четат една молитва.

Сега, като ви говоря по този начин, не искам да ви съдя, но казвам, че човек трябва да бъде буден, защото често може да наруши някои от великите закони на подсъзнанието или на съзнанието. Подсъзнанието е

закон на миналото, а съзнанието е закон на настоящия живот. Човек едва съзнава погрешките си в самосъзнанието си. Човек може да съзнае не само своите погрешки, но и погрешките на другите. И тогава, като дойде до самосъзнанието и свръхсъзнанието, той ще разбере, че има в себе си нещо по-високо, което Бог е вложил в него, и от което може и той, и ближните му да се ползуват. Писанието казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е определил за ония, които Го любят.“ Който обича Божиите деца, той обича Бога. И като направи едно добро дело на едно от най-малките Негови деца, няма да се мине много време, и Бог ще му плати. Като дойде някое Боже чедо при вас, вие го изпъдите. Дойде второ, пак го изпъдите. Вие мислите, че само за вас трябва да мислят. Като че само вие сте в света. Мислете за вашите братя. Кои са вашите братя? Мислете за онези ваши братя, които ви обичат и които са образец за вас. Търсете ги навсякъде по света. А пък ония, които не ви обичат, те представят работа за вас. Вие трябва да се ползувате от любовта на ония братя, които ви обичат. Онези, които не ви обичат, са празни стомни. Вие трябва да ги напълните. Като ги напълните с вода и вие ще бъдете доволни, и те ще бъдат доволни.

Един ден срещнах един свободомислящ, който ми каза: „Не ми говори за тия работи, в които не вярвам. Кажи ми нещо реално.“ Тогава аз му казах: Ти си млад човек, навярно мислиш да се жениш. – „Разбира се, че мисля. Какво друго ще правя?“ – Добре, ако аз ти избера една добра, красива другарка, какво ще кажеш тогава? – „Тогава ще повярвам в Бога и ще му служа. Готов съм да направя за Него всичко. Но ако ми дадеш някоя другарка, която цял живот да ме мъчи, не вярвам в такъв Господ.“ Тъкмо това се случва в живота. Някоя мома се оженва за мъж, който не я обича и тя казва: „Измъчи ме този човек.“ Нейната длъжност е тя да го обича, да го напълни с вода, че като се върне при баща си, да каже, че го е напълнила. А тя какво прави? Хукнала при баща си, не иска да живее при този мъж. Не, тя трябва да го разглежда като празна стомна и да постъпи с него като със стомна. Да го измие, да го занесе на извора, да го напълни с чиста, изворна вода и така да му даде нещо ценно в живота. Ако аз съм жена и се намеря на такъв зор, ето какво бих направила: Ще го наблюдавам известно време, докато започна да го изучавам и ще намеря онези добродетели, които са скрити в него и само тях ще държа в ума си. Постоянно ще мисля за тях и ще казвам: „Добър си, добър си.“ Ще гледам всячески да му угодя. Няма да се мине много време и той ще почне да ме гледа изпитателно и ще каже: „Има нещо добро в тази жена.“ Щом мисля добро за него и държа

положителни мисли в ума си, и той ще се измени по отношение на мен. Аз ще мисля, че той е добър, умен, учен, силен човек, че от него може да стане и поет, и музикант, и художник, и цар, каквото пожелае. Как да не може човек да стане цар? В Писанието е казано: „Царе и свещеници сме, в Бога живеем." Казват някои, че говоря против царя. Как ще говоря против царя? Че аз съм цар. Щом говоря против царя, аз говоря против себе си. – „Ти говориш против държавата." – Как ще говоря против държавата, когато аз сам имам държава? Не мога да говоря против държавата си. Аз съм човек, който защитавам държавата. – „Ама против религията говориш." – Как ще говоря против религията? Аз съм човек с власт. Не само за себе си мога да кажа това, но за всички хора казвам, че ние сме и царе, и офицери, и войници, и банкери, и съдии, всичко сме. – „Против съдиите говориш." Как ще говоря против съдиите, когато аз сам съм съдия, сам съдя своите постъпки. Как мога тогава да говоря против колегите си? Аз имам всичкото уважение и почитание и към съдиите, и към офицерите, към всички имам уважение и почитание, защото едновременно и аз съм всичко. Понякога аз гледам колко звезди имам, да зная кой офицерски чин съм. Казват, че в небето най-простият войник е от офицерски чин. В Божествения свят най-простите войници са офицери. „Словото Божие е опитано." Оградете се със словото Божие. Винаги мислете най-хубаво за вашия Баща. Да мислим заради Него и да бъдем готови да вършим Неговата воля. Заради любовта на нашия Баща да обичаме и себе си. Така само ще вършим и Неговата воля и ще бъдем благоприятни на Него. Тогава ще се върнем в отечеството си със съзнание, че сме вършили добре работата си на този свят.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

6-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 7 ноември, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

И НЕ МОЖАХА НА ТОВА ДА МУ ОТГОВОРЯТ

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета само шести стих от Евангелието на Лука (глава 14).

Бог е Любов.

„И не можаха на това да му отговорят." Ще се спра върху тия думи. Всякога, когато един ученик в училището не може да отговори, това показва, че той не е учил. Когато един сиромах не може да си плати дълговете, значи, той не е работил. Когато богатият пропада, това показва, че той не си е държал сметките както трябва. Казва се в стиха, че не можаха на това да му отговорят. А всеки, който не може да отговори, все трябва да отговори някога. Неотговарянето на един отговор не е отговор. Има много неща в живота, които ни смущават. Защо? – Защото не ги знаем. Не е нещастие, че не ги знаем. От какво зависи така нареченото щастие на земята? Човешкото щастие е преповторение на миналото. Някога човек може да преживее цял живот само в един ден. Какъвто е бил миналият му живот, такъв ще бъде и този ден. Който вижда нещата, това е ясно за него. Ясновидецът е човек, който вижда нещата, това е ясно за него. Ясновидецът е човек, който вижда нещата, както са, той ходи в светлина. Слепият ходи с пипане. Сега някои казват: „Докажи това." Всички ония хора, които искат да им се доказват нещата, ходят с пипане, те са слепи. Могат да се доказват нещата, но това е дълъг процес. За да се доказват нещата, се изисква много време, а когато се виждат, лесно става всичко, хората лесно се споразумяват. Човек трябва да бъде щастлив, човек трябва да бъде богат. Богатството е едно условие за щастието. За да бъде щастлив, човек трябва да бъде учен. Учението е едно условие за щастието. Има богати хора, които са нещастни, има и сиромаси, които са щастливи. Богатството и сиромашията са условия. От човека зависи при тия условия може ли да бъде щастлив или не може. Богатият, но нещастен човек е по-глупав от сиромаха, който е щастлив. Сиромахът, който е щастлив, е учен човек. Защо? Той може да използува и най-лошите условия.

Та казвам: Когато искате да отидете в Англия и Франция и да бъдете

успешни, какво ви трябва? Вие трябва да знаете английски или френски като англичанин или като французин, да знаете техния характер, да се съобразявате с тях. Сега ние сме дошли на земята в една чужда държава. Земята не е наше отечество. Ние сме странници на земята. Вие искате да бъдете в една чужда държава и да бъдете щастливи. За да бъдете щастливи, вие трябва да знаете езика на тази страна. А езикът на тази страна е такъв, че ако работиш, ще ядеш. Ако не работиш, няма да ядеш. Ако дишаш, ще живееш, ако не дишаш, никакъв живот няма. Ако мислиш, работите ти ще вървят. Ако не мислиш, никакво оправяне на работите няма да има, напротив, работите ти ще се забъркат повече. Турците казват: „Който дава пари, ще свири на свирката." Казвам ви тази поговорка на турски език, а не на западноевропейски, понеже вие спадате между изтока и запада. Днес хиляди хора говорят за щастието на цялото човечество. Щастието се добива общо. Стремежът на цялото човечество е към придобиване на щастието; милиони майки са заети с придобиване на щастието. Милиони бащи са заети с придобиване на щастие, благоденствие за човечеството. Милиони хора работят за придобиване на благоденствието. Милиони майки, бащи, братя, сестри, учители, учени – всички изобщо работят за благоденствието на човечеството. И ако това благоденствие закъснява, това показва, че има нещо, което липсва на хората, те не са учили още условията, при които могат да бъдат щастливи. Ако поставите едно мекотело на силна топлина, то веднага ще изсъхне. Ако една глистя излезе на повърхността на земята, тя веднага ще умре. Докато е в земята, тя запазва своята кожа, но щом излезе на повърхността, тя се изсушава на слънцето и умира. Благото за нас не е благо за глистите. Следователно, лошите условия понякога са едно благо за човека, за дадения случай. Те не са благо за целия живот на човека. Понякога, обаче, лошите условия са спънка за човека, те го потърсват. Сега ние трябва да знаем кое е онова, което ни спъва.

Сега ще ви приведа един пример, да видите кое е онова, което спъва хората. Един от английските кръстосвачи, параходи, спрял на едно пристанище на Ориента. Английските моряци обичат понякога да слизат в града на това пристанище, да се повеселят малко. Като слезли, те вързали лодката на пристанището и отишли в града. Като се върнали, те били доста весели, забравили да развържат лодката от брега. Цяла нощ гребали и мислили, че пътували. На сутринта обаче, те видяли, че се намират на същото място, на брега на пристанището. Казвам: Това не показва, че

хората не правят усилия, но въпреки усилията им има нещо, което ги връзва. Трябва да се развържете. Връзването е до време. Щом моряците стигнат до пристанището, лодката трябва да се развърже, за да върви. Тъй щото, понеже ние сме в света на увеселение, като се върнем от увеселението, трябва да развържем лодката си. Ако не я развържем, ще видим, че каквито усилия и да правим, ние няма да постигнем целта, към която се стремим. Ние виждаме, че и децата, които ги считаме за глупави, понякога проявяват голяма тактика, като генерали. Те имат особени планове. Когато някой гони детето и то се намира в голямо затруднение, веднага вика баща си, и по този начин, който го гони, той непременно ще се спре. Като извика баща си или брата си, то ще се избави от неприятеля си. Такава тактика имат и някои птици. Птиците минават за глупави, но не са глупави, умни са те. Някои птици имат на опашката си бели пера, които обикновено крият. Но когато тази птица се намери пред голяма опасност, преследвана от свой неприятел, тя веднага разперва опашката си, и белите пера изведнъж блесват в очите на неприятеля, на врага. Той се стъписва веднага и остава назад. Достатъчно е да се намира няколко минути на разстояние от неприятеля си, за да може птицата да избяга. Казвате: „Защо е този, белият цвят на опашката на птицата?“ – Да плаши. Бялото знаме стъписва неприятеля. Докато неприятелят мисли какво да прави, птицата вече е избягала.

Питам: Кои са начините за примирение в света? Всички хора се оплакват от лошите условия на живота. Повечето хора се оплакват от безправието в света. Земеделецът се оплаква, че жито няма. Градинарят се оплаква, че плодове няма, тази година нямало много плодове. Лозарят са оплаква, че гроздето не е станало, както другите години. Всички се оплакват от някаква криза в света. Че има криза, вярно е. Но кризата ни най-малко не е някакво нещастие. Оплакват се хората, че не могат да си доядат. Че не могат да си доядат, това не е никакво нещастие. Трябва ли непременно човек да си дояде? Той може да остане и малко гладен. Човек може да си дояде и да замине за другия свят. В такъв случай по-добре е да не си дояжда. Ще кажете, че вяра е нужна на човека. Нужна е вяра на човека, но вярата му трябва да се обърне в наука за разпознаване на онези основни закони, които регулират човешкия живот. Любовта трябва да се превърне в друга наука, която носи всичките елементи за човешкото щастие. Много се говори за любовта, но къде е изкуството на любовта? Изкуството на любовта се крие на две места в човека, а именно той трябва

да изпита езика си, да възпита гърлото си. След това ще вземат участие и неговите очи. Когато искате да привлечете един човек, все таки трябва да знаете как, да имате начин за това. Ако искаш да завържеш приятелство с един човек, първо трябва с очите си да си послужиш, да видиш неговите най-хубави черти. После трябва да си обърнеш ухото така, че да чуеш най-сладките думи от него. После трябва да нагодиш носа си така, че да възприемеш най-хубавото ухание, което излиза от него. Дойде ли до пипането, това ще остане за най-после. Първо ще видиш човека, когото обичаш, после ще го чуеш, ще го помиришеш и най-после, най-малко четири – пет години от запознаването ви, можеш да го пипнеш. Ако в началото на запознаването си го пипнеш, всичко ще се развали. Дали вярвате в това или не вярвате, не е важно. Едно ще знаете, че ако в началото пипнете нещата, всичко ще се развали. И най-хубавите работи да са, ще се развалят. Пипането осакатява хората. Пипането е достояние на много учените хора. Който иска да пипа, той трябва да бъде светия, или някакъв мъдрец, някакво божество или най-после ангел. А обикновените хора, които нямат в себе си нито едно от качествата на светията, на ангела, на Божеството, току те хване и иска да пипа. Какво ще пипа? Пипането е едно благо. Вие сте дали на думата „пипане“ съвсем друго значение от това, което тя съдържа в себе си.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от една основна, положителна наука. Ще кажете, че много знаете. С вашето знание именно дойдохте до този ред. Дотолкова, доколкото знаете, вие създадохте света. С вашето знание вие само се въоръжавате. До 1941 година Англия предполага да има 25 от най-големите драндаута, Америка – около 20, а останалите държави около десет, девет, осем, седем. След няколко години ще има повече от сто хиляди аероплана, хвърчащи птици по небето. Хвърчащите змейове, за които се говори в Откровението, това са тия аероплани, които изригват огън. Едно време във войните страдаха войниците, те бяха виновни, а сега страда мирното население. Войниците няма да страдат толкова, колкото мирното население. Ето, в града Шанхай в Китай пострада мирното население повече от войниците. И в бъдеще, като се наплодят тия змейове много, ще почнат да хвъргат огън отгоре. Казвате: „Защо Господ създаде така света?“ – Този въпрос го оставете настрана. Запитайте се, защо вие направихте света такъв. На онези, които запитват защо Господ създаде света такъв, Той отговаря всекиму според случая. Ако някоя жена задава този въпрос, той ѝ отговаря: Хайде ожени се, дай пример, как ще създадеш

своя свят. Същото казва и на мъжа. Като се оженят, те раждат деца, които приличат точно на тях, и тия деца започват да се карат помежду си, карат се също така и мъжът, и жената. Мъж и жена не се спогаждат, брат и сестра не се спогаждат. Кой е причина за това? Господ ли е причината? Вие казвате, че светът не е възпитан. Онзи, който казва така, Господ ще го направи учител, ще му даде деца да възпитава и ще го пита: Покажи ни сега как трябва да се възпитават хората. Сега всички хора правят проекти, без да подозират. Те не знаят, че са поставени на такава работа, на която се изпитват техните проекти. В бъдеще, когато се създава нов свят, нека всеки баща, майка, брат, сестра, дойде със своите проекти и покаже как трябва да се оправи сегашния свят и как трябва да се създаде нов. Всеки трябва да си даде кандидатурата за това, което иска да направи. Бащата и майката ще ги питат, колко деца са родили и как са ги възпитали. Учителите ще ги запитат, колко ученици са имали и колко от тях са възпитали, според тяхните разбирания. И военните ще дадат доклад за своята деятелност. Днес всичко е на мястото си. Какви трябва да бъдат военните? Едни поддържат, че колкото повече хора се убиват, толкова по-добре. Други поддържат, че може да се воюва, без да убиват хора. Войниците знаят да воюват и да убиват, но как ще воюват, без да убиват, това не знаят. Убиването нищо не допринася. Това е една крива философия. Тази крива философия е опитвана от хиляди години насам и не е дала никакви положителни резултати. Някой казва: „Ако стана управник в България, лесно ще оправя работите: този ще обеся, онзи ще убия.“ Какво значи това? Това значи, че ако влезе в лозето, ще го изреже. Да, но ти трябва да бъдеш много умен, да знаеш, коя пръчка да изрежеш и коя да остане на лозата. Често вие виждате в себе си известен стремеж и желание към нещо. Ти се запитваш защо е това желание. Искаш да ядеш, но казваш: „Не може ли без ядене?“ Ти трябва да ядеш, за да живееш на земята. Ако не искаш да ядеш, ще напуснеш земята. Ще си вземеш паспорт и ще заминеш. Обаче, щом си дошъл на земята, непременно трябва да ядеш. Щом си на земята, ти трябва да дишаш. Ако искаш да не дишаш, ти трябва да отидеш на друго място. Когато рибите станаха недоволни от живота си във водата, от невидимия свят Провидението им каза, че могат да излязат при по-добри условия, при по-свободен живот, но трябва да се приготвят за тия условия. Те ще излязат от по-гъста среда и ще минат в по-рядка материя. Та и ние, съвременните хора, можем да излезем от този свят и да влезем в друг, дето може и без дишане. Както рибите превърнаха хрилете си в дробове, така и ние ще

превърнем нашите дробове в особени органи и ще дишаме чрез етера. Етерът, от който всички хора умират, ще бъде среда за хората, те ще живеят в него. Ако човек се върне в положението на риба, както по-рано е бил, той непременно ще умре. Той не може вече да живее във водата. Ако рибите преждевременно напуснат своята среда, и те ще умрат. Те нямат още дробове, с които да дишат като човека. Казвате, че като умре човек, отива в друг свят. Светът, в който отива човек след смъртта си, изисква от него особени органи. Той не може да диша там нито с дробове, нито с хриле, той се нуждае от етерни дробове, които не заболяват от никакви болести. Това е само твърдение. Един от турските султани извикал при себе си един от учените мъже по негово време и му казал: „Кажи ми, колко е далеч от тук до небето.“ Ученият взел едно голямо кълбо конци и казал на султана: „От земята до небето е толкова далеч, колкото е дълъг конецът на това голямо кълбо. Ако не вярваш, вземи единия край и върви нагоре, а аз ще остана тук да развивам кълбото.“ Това нищо не разрешава. Следователно, когато искаме да разрешим една мъчнотия, ние трябва да бъдем способни, да знаем, къде се крие мъчнотията и как можем да я разрешим. Каквото и да правим, ние никога не можем да определим, къде се намира краят на нещата. Ученият човек може да покаже, че краят на нещата ще бъде добър. Доброто в света се познава по това, че има начало, има и край. А злото няма начало, няма и край. Знаете ли какво означава това? Това показва, че всички неща, които нямат край, нямат никакви условия за развитие. Лошият човек се смалява, смалява и като се смали съвсем, от него нищо не остана. Щом нищо не остане от лошия, той трябва отново да се повърне и да стане добър. Следователно, когато от лошия нищо не остане, в бъдеще, той ще стане добър човек. Ако пък добрият човек престане да се подчинява на законите на доброто, той лош ще стане. И като стане лош, от него нищо няма да остане. Той пак ще се намери при същия закон. Единственото нещо, което може да спаси лошия, е да дойде в положението от него нищо да не остане. Като не остане нищо, той добър човек ще стане. Добрият човек пък никога не трябва да се връща назад.

„И не можаха на това да Му отговорят.“ Ние не отричаме съвременния живот. Съвременният живот е условие за вечния живот. След 50–60–100–120 години вие няма да бъдете в това положение, в които сте сега, съвсем ще се измените. Сегашните ви понятия за живота, стремежите, които сега имате, един ден ще се изменят толкова много, че те ще станат безпредметни, както са безпредметни кукичките, гагичките, които децата са

рисували в своите първи години на учение. От тях помен няма да остане. Някога те са били много съдържателни, но сега са много безсъдържателни. Мнозина мислят, че като влязат в другия свят, ще носят същия си характер. Ако са обичали да се карат, да се гневят, и там ще правят същото. Не, това там не се позволява. Какво ще правите тогава? В онзи свят няма къщи, няма кревати, няма маси и столове. Като влезете там, сами ще го видите. Аз трябва да ви кажа, в какво седи щастието на живота. Щастието се заключава в онези велики, светли мисли, в онези (мисли), които човек допуща в ума си, в онези велики и благородни чувства, които храни в сърцето си, в онези възвишени стремежи, които се крият в душата му и в онези велики подтици, и в онази сила на неговия дух.Това е човекът, това са четирите елемента, това е раят на живота. Значи, раят е човешкото сърце, човешкият ум, човешката душа и човешкият дух. Когато говоря за небето, аз разбирам човешкото сърце. Само там може да живее човешкото сърце. На земята сърцето не живее, но робува. И умът не живее на земята, но слугува. На земята и душата, и духът са ограничени. И в Писанието е казано, че духът, който имаме, се намира в голямо утеснение, в голямо ограничение. Следователно, ние още не сме добили своята свобода. Апостол Павел, който разбира този закон, казва, че цялото създание е подчинено на един закон на ограничение.Това, че ние се стремим към свобода, показва, че сме свързани от порядъка, който съществува на земята. В бъдеще ще дойде нов порядък на нещата. Този нов порядък се заключава в разумното в човека. Във всеки човек се забелязва един Божествен подтик, който иде периодически. Казва се, че Божественото в човека е в спящо състояние и от време на време се пробужда. Обаче, Бог е оставил човека свободно да се проявява и наблюдава, кой какво прави. Като наблюдава крадците, Бог не гледа на тях, както ние гледаме. За него престъплението (не) седи в кражбата, която крадецът върши. Същината на престъплението се заключава в това, че крадецът мисли, че като открадне нещо, ще стане щастлив. В кривата мисъл е престъплението. Когато месоядецът яде месо, престъплението му не седи в това, че яде месо, но в мисълта му, че като яде месо ще стане по-силен и по-умен. Месоядецът мисли, че месоядните животни са по-учени от тревопасните. Ни най-малко не е така. Кой тигър или кой лъв може да се сравни със слона, който е вегетарианец? Тъй щото, когато казвате, че месоядните са по-силни, това може да се обори с много примери от живота. Знаете ли кои бяха първите месоядци? Първите месоядци бяха мъховете по камъните. Те изядоха месото на камъните.

Предците на мъховете са първите месоядци. Те се прилепиха върху камъните и ги разлагаха, изядоха месото им. След това дойде друга една епоха. Вегетарианците са били преди месоядците, преди появяването на мъховете. Предците на камъните са били вегетарианци, а камъните отпосле са станали месоядци. Затова са дошли мъховете да ги ядат, да ги научат как да живеят. След това влизаме пак в един преходен период. Сега в човешкия живот едни животни са месоядци, други вегетарианци. Злото в човека е свързано с месоядството. В злото всякога има насилие. Доброто е свързано с вегетарианството, защото в доброто няма никакво насилие. Ние трябва да станем добри, за да избегнем насилието в света. Докато има насилие, никакво добро не съществува. Ако ти изнасилваш сърцето си, ако ти изнасилваш ума си, ако ти изнасилваш душата си и ако ти изнасилваш духа си, какво ще добиеш? Например, ти искаш да се убедиш, че трябва да обичаш хората. Това не става с насилие. Любовта с насилие не иде, и с пари не се купува, и с наука не се купува. Любовта с нищо не се купува. Тя е съществувала преди знанието, преди силата, преди живота – тя е съществувала преди всичко. Любовта е първичното начало, от което всичко излиза. Смешно е, когато някой иска със знанието да придобие вашата или моята любов. Не съм срещал досега човек, който със знанието си да е придобил любовта на някого. Знанието е едно украшение. Сега, вие може да разсъждавате както искате, но аз не искам да вляза в стълкновение с вашите мисли, да ви доказвам, че знанието поражда любов. Казвам, обаче, че в сегашния живот на хората има много малко любов, това се чете по вашите лица. Лицата на всички показват безпокойствие. Казвате, че обичате. Ако наистина обичате, лицата ви трябва да бъдат светли. Виждали ли сте как свети лицето на този, който обича? А сега лицата ви са набръчкани. Очите, устата, носът ви, всичко изразява недоволство. Когато тръгвате по планините, вие виждате навсякъде трапища, долини, набраздявания. Това са все недоволници. Те всички се оплакват, че са го обрали, нищо не им оставили. И планината се оплаква, че са я обрали. Тя казва: „Нищо не оставиха по върховете ни, навсякъде само лед и сняг.“ Понякога, като наблюдавам природата, казвам си: Колко е красив този свят. Обаче, като се вглеждам, виждам, че две мравки се бият, два паяка се борят. Червеите в земята, и те се разправят за нещо. Ние мислим, че всичко е в ред и в порядък, но кога? Докато ние бъркаме в джоба си, има ред и порядък, но когато другите започнат да бъркат в нашите джобове, никакъв ред и порядък не съществува. Докато ти мислиш и учиш, има порядък. Щом

престанеш да мислиш и да учиш, смущението иде. И в най-добрия живот има такива смущения, които развалят реда и порядъка в нещата. Докато дъщеря ви, която сте родили с любов, е при вас, вие я гледате като ангел Божи, изпратен на земята. Дойде ден, когато вие искате да я задомите. Казвам: Знаете ли тази ваша дъщеря, колко скандали ще ви създаде? – „Как така? Тя е цял ангел.“ – Да, докато е при добри условия на живота, тя е ангел, но когато я поставите при лоши условия, в този дом като се яви в нея ревността, тя ще създаде такива неприятности, че ще се чудите къде отиде този ангел. Един руснак завързвал жена си всяка вечер с букаи, да не би във време на съня му да стане и да излезе някъде. Сутринта като ставал, той питал къде е ходила през нощта. При това положение той се смущавал да не би букаите някак да се изхлъзват от краката ѝ и тя да отива при чужди мъже. Страшно нещо е подозрението. То обсебва човека така, че го прави проводник на лоши мисли и чувства. В която църква и да отидете, веднага ще ви запитат, защо сте дошли, ще ви подозрат в нещо. Ако отидете в някоя държава и речете да се изкажете по-свободно, веднага ще ви подозрат, че не зачитате реда и порядъка в тази държава. Обаче има един общ порядък, който трябва да се спазва от всички. Доброто съдържа в себе си един порядък, който е общ за всички. Злото е зло за всички. Любовта е обща за всички. Това не значи, че на всички може да се даде еднакво любов, но всички трябва да се ползуват от любовта, както всички живи същества се ползуват от въздуха.

Сега кажете, върху какво почива щастието на човека? Мнозина мислят, че щастието почива върху богатството. Някоя жена се оплаква от мъжа си, че не се отнасял добре с нея и тя си казва: „Ако баща ми беше богат и можеше да ми дава пари, мъжът ми щеше да се отнася добре с мене.“ Мислите ли, че парите могат да заставят мъжа ви да се отнася добре с вас? Една гъркиня от Бургас се оженила за един българин. Баща ѝ дал две хиляди турски лири. Докато имали тези пари, те разполагали, живеели добре. Щом свършили парите, мъжът ѝ казал: „Не мога вече да разполагам. Иди при баща си да поискаш още две хиляди турски лири.“ Та и вие сте щастливи с онова, което Бог е турил във вас. Като слезете на земята, вие харчите от него, докато го свършите. Щом се свърши житото, вие казвате: „Ще отидем сега при баща си да вземем още жито.“ Що е умирането? Умирането не е нищо друго, освен пълното изхарчване, изяждане и изпиване на благата, които Бог е дал на разположение на всеки човек. Като осиромашее, той казва: „Ще отида горе да взема пак някакви блага.“

Казвате: „Пак ще се преродим.“ Можете да се преродите след 5, 10, 20, 30 години. Няма нищо страшно в смъртта. Страшното седи в неразбирането. За да предпази хората от смъртта, Бог им казва: От това дърво няма да ядете нищо повече. Право ще мислите, право ще чувствувате, право ще постъпвате, право ще ядете. Така е казал Бог на Адама. Но след него дохожда другият и му казва: Няма да приемете нещата на вяра, без да ви се доказват. Всичко ще опитате, ще проверите, вярно ли е това, което ви се казва. Значи, две философии съществуват в живота. Сега ние вървим по философията на доказването, всичко иска да ни се докаже. Някой, който ще се жени, пита: „Добра ли е тази мома?“ – Много е добра. Но излезе, че не е добра. Какво ще питате за златото? (По какво се отличава?) – По това, че не се окислява. При каквито и условия да го турите, то все не се окислява. Кой е добър човек? – Който не се окислява. Злато е добрият човек. Кой е лош човек? – Който се окислява. Той е желязо, той е смес. Какво да правим с лошия човек? – Ще го калайдисаме. Калайдисването става на всеки три–четири месеца. Влизам тези дни в нашата кухня и виждам съдовете некалайдисани, медта се червенее. Казвам: Трябва да се калайдисат тия съдове, да не се отровят хората. Ще ги калайдиисаме. Питам: Ако и вас трябва на всеки три месеца да ви калайдисваме, какво ще правите? Не е практично калайдисването. Следователно, за да не ви калайдисват, вие трябва да сте от злато направени. Златото се нуждае само от едно малко почистване. Всички вие можете да бъдете направени от злато. Човек трябва да работи в себе си, да развие известни добродетели, особено търпението трябва да се развива. Често са идвали при мене някои и ми казват да ги приема, че много бързали. Тъкмо тогава пък аз не искам да ги приема, имам работа. Те настояват, много бързали. Казват: „Влез в положението ми.“ Казва някой: „Влез в положението ми. Хляб се пече на гърба ми.“ Казвам: Ако на твоя гръб се пече един хляб, на моя се пекат два хляба.

Преди години, още във войната, през 1914 г., дохожда в дома ми една млада мома, иска непременно да се срещне с мене. Аз казах, че съм зает, имам много работа и днес няма да приемам никого. Но тя се моли и казва, че въпросът ѝ бил за живот и за смърт. Като ми каза, че въпросът ѝ бил за живот и за смърт, реших да отменя решението, да я приема. Влиза тя, гледам една угледна мома, усмихва се малко и ми казва: „Ще ви моля да ми кажете, ще бъда ли щастлива?“ Казвам: Щом поставяте въпроса така, ще ви кажа, че сега е война. И ако имате някой възлюбен, той може да бъде убит. – „Кажете ми тогава ще се върне ли жив или ще бъде убит.“ Като видях, че

тя настоява, тогава аз реших да направя едно изключение. Обикновено никога не казвам на човека това, което има да му се случи, но на нея казах. Тя помисли, че ще ѝ кажа нещо за щастието. Но аз ѝ казах: Ти няма да живееш дълго време на земята, остават ти само две години. Но както виждам ти никак не си още приготвена за онзи свят. Ако отидеш така неприготвена, главата ти ще пати много. Затова съветвам те да си купиш едно Евангелие и да започнеш редовно да го четеш, да се молиш, да се приготвиш малко за онзи свят. При твоя случай, едва ли на десет хиляди един може да попадне такъв, при който да се отмени съдбата. Като чу това нещо, тя забрави за какво беше дошла. Ако двете години минат благополучно и ти не заминеш за другия свят, пак ме посети. Тя си отиде, но и досега още не е дошла. После мислех, защо трябваше да смущавам тази душа? Защо трябваше да ѝ кажа всичко това? Но, помислих си: Ако сега не я смутя, там като отиде, в другия свят, още повече ще се смути. Аз зная, че ако отиде така неподготвена за онзи свят, тя ще седи вързана около гроба си най-малко 20 години. А така, ако се стресне и като замине след две години за онзи свят, тя ще се освободи скоро, най-много четири, пет месеца ще прекара в гроба. Има случаи, когато на четиридесетия ден душата се освобождава. Друго не можах да кажа на тази мома. На вас няма да кажа тия страшни работи. На вас ще ви кажа: Станете кандидати за списанието Любов. Сега в невидимия свят се издава едно ново списание – Списание на любовта, в което се разглеждат всички социални въпроси, как човек може да бъде щастлив, да преживее в този свят, както трябва. В това списание се препоръчва едно нещо: Прозорците ви да бъдат по-големи, да прониква през тях повече светлина. Стаите ви не трябва да бъдат много сухи, да има малко влага, да бъдат топли. После в списанието на любовта се препоръчва да не миете чиниите си с ръце. В тенджери няма да готвите. На онези от вас, които не обичат да готвят, ще им бъде добре. Но онези, които знаят добре да готвят, ще ги уволнят. Тогава няма да има какво да правят. В списанието на любовта се говори, че на хората са изпратени нови семена за плодни дървета, каквито хората не са сънували. Всяка домакиня ще има по два декара земя, посадена с тия плодни дървета, че като вържат плодове, тя ще угости с тях онзи, когото обича. Житото няма да се мели. Тогава то ще бъде не като сегашното, но голямо като ябълки. То ще представя малки самунчета, които ще се дават само на ония, които обичате. При това, тогава няма да си служите с вилици. Всеки ще хваща плодовете с трите си пръста само. Тези плодове ще бъдат толкова чисти, че няма да става нужда да се

мият. Като опитате плода на вашия възлюбен и видите, че е сладък, това показва, че ви е обичал. И ако той яде сладко, ще познаете, че и той ви е обичал. По този начин вие ще си създадете едно вътрешно приятелство. Сега вие проповядвате идеята за Бога, но не ви е ясна. А така тя става ясна, не е отвлечена вече. Тя не е отвлечена, но не и фамилиарна. За мене идеята за Бога не е фамилиарна. Тя е свещена идея. Мястото, седалището на Бога, не е в човешкото сърце, нито в човешкия ум. То е в човешката душа. Бог живее в душата на човека. Истинската идея за Бога е идеята за човешката душа, любовта, която живее в човешката душа. И Христос запита: „Защо ме наричате благ? Благ е само един Бог.“ Благ е само Бог, Който живее в нашата душа. Вие търсите благия Бог в света, а Той живее в душите на хората. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Всеки може да познае Бога в душата си, вътре. Тялото е в душата, но душата е извън тялото. Вашата душа е едновременно в тялото ви, в ума ви, в сърцето ви – тя прониква целия космос. Същевременно тя е и извън космоса. Душата представя великото, Божественото начало, за което се казва в Писанието, че Бог е направил човека по образ и подобие свое. Тя е великото в света, което не може да се описва. Душата е повече от всичко. Следователно, това, което е повече от всичко, там живее Бог. За в бъдеще ние трябва да търсим този, живия Бог, тази вечна разумност. От Него извира любовта. Само Той може да внесе в душите ни онази радост и веселие, които ние очакваме. Той няма да дойде от никъде другаде, освен от нашите души. Ето защо, трябва да дойде онова опознаване на душите. Вярвайте, че имате души и Бог живее във вашите души. Някой се сърди за нищо и никакво, че му взели пет, десет, сто лева. Какво обиране е това? Ти не си сиромах, разполагаш с цялата Вселена. Какво повече можеш да искаш? Ако ние почнем да мислим и да вярваме, че Бог живее в нашите души, никой не би могъл да ни обиди. Мога да ви приведа много примери, да видите, че е така. От живота на апостола Павла имаме примери, в които виждаме, какво е направил той. И това, което апостол Павел е могъл да направи, и ние можем да го направим. Англичаните имат едно изречение за случая. Те казват: „Каквото хората могат да направят, и аз мога да го направя.“ Кога? Детето може да направи всичко за баща си, но когато го обича. И бащата може да направи всичко за детето си, но когато го обича. Майката всичко може да направи за дъщеря си, когато я обича. И дъщерята може всичко да направи за майка си, когато я обича. Когато любовта излиза от душата на хората, на отделния човек, тя

всичко може да направи. Докато любовта не дойде да царува на земята, светът не може да се оправи. Този е малко физически израз. Затова ще предам мисълта в друга форма: Докато любовта не започне да извира от душата на човека, светът няма да се оправи. И ако хората са нещастни, причината за това е, че те търсят своето щастие някъде в ума си, в сърцето си или в тялото си. Центърът на любовта е вашата душа. Центърът на вашето щастие е във вашата душа. Това значи да се новородите. Като се новородите, вие ще станете нов човек, който мисли по нов начин и разбира нещата по нов начин. Отдето мине този човек, цветята ще поникнат и ще цъфнат; отдето мине този човек, изворите ще потекат. Отдето мине, всичко ще се събуди.

Сега и на вас желая, отдето минете, всичко да израсте и да бъдете носители на това учение. Това е учението за човешката душа, дето Бог живее. Единственото щастие, което сега ни очаква, е Бог да ни дойде на помощ в тоя свят.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

7-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 14 ноември, 1937 г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

И ВИДЕЛИНАТА СВЕТИ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само първите пет стиха от първата глава от Евангелието на Йоана, това, което е същественото. „В начало бе Словото.“

За да осмисли живота си, човек трябва да намери същественото в своя живот, както и същественото в живота изобщо. Същественото е това, което при всички условия на живота не се изменя. Нищо в света не е в състояние да измени същественото. Човек никога не може да бъде изненадан от същественото. Същественото дава смисъл на живота. Когато ние се разочароваме от живота, това показва, че нямаме същественото. Обезсърчението иде от това, че ние нямаме почва, върху която да градим нещо.

Та казвам: За да бъдат ясни нещата при сегашните условия, необходими са няколко положения. Например, често се говори за правото. Какво е правото? В правото има четири важни положения. Едното положение е, че всички можем да бъдем прави и всички можем да бъдем криви. Второто положение е: Ако аз съм прав, другият може да бъде крив. Третото положение: Ако аз съм крив, другият може да бъде прав. Тъй щото, дойдем ли до правото, трябва да разглеждаме въпроса, прав ли е или не. Защото ако единият е прав, другият е крив. Ако единият е крив, другият е прав. Значи, за да знаеш своята кривина, ти трябва да съзнаеш правото на другия. Или, ако не съзнаваш кривината на другия, ти не можеш да бъдеш прав. Сега ние искаме в света да бъдем прави, без да признаваме правото на Бога. Бог, който е създал света толкова разумно и ни е дал всичко, каквото ни е нужно, често ние си позволяваме да мислим, че Той е създал нещата криво. Ние, създадените, мислим за своя Създател криво. На какво основание, какви са фактите, за да мислим, че има неща, които не са прави? Казано е в стиха: „И виделината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе.“ Защо Бог е допуснал тъмнината в света? – За да се яви доброто, хубавото, което хората хранят. Чрез светлината се вижда доброто на хората. Така Бог се радва на доброто на хората. Така аз мисля, а другите дали така мислят, не зная. Така мислят всички добри хора. Тъй щото, и тъмнината е толкова потребна в света, колкото и светлината. Ако тъмнината не съществуваше,

грешниците щяха да се схумят, нямаше да могат да живеят. Тъмнината обаче закрива прегрешенията им и те не могат да виждат своята грозота. Сега това, което ви говоря е второстепенно нещо. Аз не искам да спирате вниманието си върху грешките, които човек прави. Греховете и погрешките на хората представят временното им състояние. Обаче не мислете, че то е от скоро, от десет, сто или хиляда години. То съществува от милиони и милиарди години насам. Следователно, не е лесно да се изправи. Представете си, че трябва да носите едно страдание два милиарда години. Даже и един месец не е лесно да се издържи, дори и един ден е много, или няколко часа наред не е лесно да се издържи едно страдание. Ние не сме за страданията, но без страдания няма растене. Какво ще правите? Някой казва: „Не може ли без промени в света?“ – Може и без промени, но тогава физическият свят няма да съществува. Ако няма промени в света, тогава няма да съществува този свят, с всичката своя красота. Ако промените не съществуваха, тогава човек не би се раждал, не би умирал, нямаше да има пари, нямаше да бъде здрав, нямаше да има никакви удобства. Всички блага в света се дължат, именно, на промените в света. Който иска да не се променя, да отиде в духовния свят. Там промените ще се сменят с растенето. Който не е доволен от растенето, да отиде в Божествения свят, там има само обновяване. Като стане недоволен от обновяването, ще слезе в духовния свят, ще започне да расте. Като стане недоволен от растенето, човек ще слезе във физическия свят, ще започне да се променя. Така ще слиза човек и ще се качва. Тъй щото, когато човек е недоволен, той трябва да знае, от какво е недоволен. Недоволен е някой от сиромашията. Какво иска? Иска богатство. После е недоволен от болестта си. Какво иска? Здраве. Ще му се даде. След това е недоволен, че няма дрехи, обуща, шапка, книги и хиляди още работи. Каквото иска, все ще му се даде. Човек трябва да знае, че неговото щастие се обуславя върху страданията и глада на други същества. Някой се качва на параход, но знае ли той, колко страдания са претърпели онези, които са го градили? Знае ли колко души са умрели, докато го съградят? Колко дървета са станали жертва, докато го направят? Колко тона желязо са били нагрявани до зачервяване, докато се построи този параход? И след всичко това, хората се оплакват от страдания. Обаче страданията са донесли удобствата и благата, на които се радваме. „Не може ли без тези удобства?“ – Може и без тях, но параход няма да има. Някой иска да се жени. Можеш да се ожениш, но ще знаеш, че жена ти, децата ти ще боледуват от време на време. „Не може ли

другояче?“ – Може, но не трябва да се жениш. „Може ли без болести?“ – Не може. Ако искаш да не страдаш, може, но не трябва да се жениш, а така, като се ожениш, можеш да народиш колкото деца искаш. Можеш да имаш едно, две, три, пет и повече деца. Ето, Яков имаше 12 деца. Не е лошото в децата. Трябва да разбирате добре нещата. Има дребни същества, които в 24 часа раждат по няколко милиона деца. Колкото по-интелигентни стават хората, толкова по-малко деца раждат. За Бога се казва, че имал само един единороден син. Бог имаше само един Син, Който Го слушаше. Който беше готов да изпълни волята му. Той беше готов да понесе всички страдания на човечеството заради Бога. Беше готов да ги понесе. Този един Син замества всички синове, които хората на земята имат.

И тъй, от какво зависи щастието на човека на земята? Щастието на човека зависи от неговото разбиране. За да бъде щастлив, човек трябва да бърза. Да бърза, това значи да се стреми човек да постигне нещо в един момент. Има смисъл човек да бърза да постигне нещо в един момент. Има смисъл човек да бърза, но в тази бързина не трябва да има никаква тревога, че това нямал, че онова нямал. Всичко трябва да дойде на своето време, без да се бърза в постиженията с тревоги и безпокойства. Всички неща в разумния свят стават точно на времето си, те не закъсняват нито секунда. Те могат да закъснеят най-много с осем минути. Това е по отношение на времето, с което иде слънчевата светлина до земята. Докато дойде до земята, светлината закъснява с осем минути. Тъй щото светлината, която виждаме в даден момент на земята, е закъсняла с осем минути, тя не е сегашна, но е излязла преди осем минути. Това се обуславя от пространството, от онова място, на което слънцето се намира. Та когато нашето щастие закъснее да дойде, затова не е причина природата, че тя не иска да ни го даде, но обстановката на земята е такава, че щастието закъснява понякога с един ден, или с няколко дена, с една седмица, месец, години. Има случаи, когато щастието може да дойде най-малко след 20 години. Това се дължи на разстоянието, отдето иде. Понякога то иде от някоя звезда или след 20 години, или след хиляди години. Не, че природата няма желание да ни изпрати това щастие, да ти услужи, но трябва да чакаш, докато дойде експреса. Ти казваш: „Не мога да търпя.“ Ще се научите да чакате. Както ви виждам, всички вие сте дошли преждевременно. Взели сте си билет по-рано, отколкото трябвало. Който иска да се роди на земята, той трябва да разбира много добре астрология. Най-първо той трябва да знае, в кой месец на годината да се роди – 12

месеца има. Той трябва (да знае) в коя седмица през месеца или през годината да се роди, а то са 52 седмици. Той трябва да знае още и кой ден, кой час, коя минута и коя секунда да се роди. Всичко това трябва да се знае точно. Ако ти не си роден през годината, през месеца, през седмицата, през деня, часа, минутата и секундата, когато е трябвало да се родиш, твоите работи на земята няма да се оправят. Не, че природата няма желание да ви помогне, но между избора на времето, през което сте дошли и природните влияния има едно несъответствие. Едно нещо е човек да вярва, а друго нещо е да знае. Ние трябва да разбираме закона. Едно нещо е човек да бъде изпитван, а друго нещо е човек да бъде изкушаван. Бог изпитва и опитва хората, но никога не ги изкушава. Той ги опитва да види, доколко са добри, могат ли да устоят на една служба, една длъжност, която ще им повери. Опитва ги да види, имат ли сила, имат ли знание. Когато иска да направи някого цар, Господ го изпитва, ще може ли да издържи на това положение, защото иначе той може да направи хиляди погрешки. Когато го изпита, тогава ще го постави на тази длъжност. Но що се отнася до изкушенията, в Бога изкушения няма. Често хората сами се изкушават.

Ще приведа един пример, който често съм привеждал. В един манастир живели няколко много благочестиви калугерки със своята благочестива игуменка. Игуменката била много добра, вследствие на което калугерките често използували нейната добрина. Те обичали да ядат печени яйца, затова взимали от яйцата на кокошките. Но като се свършвали яйцата, игуменката не могла да завъжда малки пиленца. Затова тя забранила на калугерките да пекат яйца и да кладат огън в манастира. Но въпреки забраната, игуменката забелязала, че яйцата пак липсвали. Тогава тя, като обикаляла една вечер килиите, вслушала се, чула, че две калугерки си говорят тихо, погледнала през вратата и какво да види: едната държи в ръце запалена свещ, а другата на закривен тел държи едно яйце на пламъка и го пече. Тя се засмяла и си казала: „Пустият му дявол, на какъв мурафет ги научил.“ Дяволът бил близо до игуменката и казал: „Не ме обвинявай, защото този мурафет и аз не го знаех, за пръв път сега го виждам.“ Та често и дяволът се учи от хората на различни мурафети. С този пример аз само обяснявам нещата, но той ни най-малко не пречи на този или онзи да се проявяват както искат и както разбират. Няма съмнение, че на всяко нещо си има известна причина, но дали тази причина е вътре или вън от нас, дали тази причина е вътре в самата природа или в Бога, това е друг въпрос. Може би тази причина да е в звездите, може да е в планетите, в земята, в

самата природа, може да е в силите, които функционират. А някога причината може да е в самите нас. Та трябва да знаете астрология. Онзи, който добре знае астрологията, ще ти покаже от какво трябва да се пазиш. Той ще ти направи хороскоп и ще ти каже, например, че ти обичаш да похапваш повече, отколкото трябва. Трябва да се пазиш от преяждане. При това трябва да знаеш каква храна да употребяваш. Аз съм чел много книги по хигиена на храненето, но още сме далеч от истинската хигиена. Човек трябва да избягва еднообразието в яденето. Всеки ден човек трябва да употребява специфична храна. За да бъде човек в пълната смисъл на думата, човек трябва да има своя специфична храна. Не само по отношение на храната е това, но и въздухът, и водата, които употребява, трябва да бъдат специфични за всеки едного. Мислите, чувствата и постъпките на човека също така трябва да бъдат специфични. При сегашните условия на живота ние не сме още господари на своята съдба. Аз съм привеждал някои примери за търпение. Сега ще ви приведа пак един пример, който и друг път съм ви казвал.

Често християните говорят за търпение, но имат ли те търпението на онзи английски математик, за когото ще приведа примера. Той работил усилено цели 20 години върху един въпрос, решавал ред задачи, и всичко написвал на малки листенца, които после систематизирал. За да не разбъркват работите му, той винаги заключвал стаята си, да не би някой от домашните му да скъса някои от тези листчета. Един ден, обаче, той отишъл на разходка и забравил стаята си отворена. В това време слугинята влязла в стаята на господаря си и като видяла на масата толкова много листчета разхвърляни, казала си: „Чакай да изчистя стаята на господаря си, да го зарадвам. Тези непотребни листчета ще ги събера и изхвърля навън." Тя събрала всички листчета и ги изгорила. После измела и изчистила стаята добре и излязла навън. Като се върнал господарят, тя му казала: „Господарю, изчистих стаята ти добре. Всички непотребни листчета ги изхвърлих навън и ги изгорих. Сега е чисто и приятно вътре." Като погледнал масата си и видял, че всички листчета с решени задачи, резултат на неговия 20-годишен труд, били изгорени, той ѝ казал: „Моля те втори път да не правиш това." Това не (е) преувеличение. Труд от 20 години пропаднал. Та и вие някой път събирате цели 20 години наред пари, като листчетата със задачи на този професор, и в един ден дойде слугинята и ги задигне. Какво трябва да правите? Могат да ви утешават, че е все едно къде са тия пари, дали у вас, или в джоба на някой друг. Както и да ви утешават,

не е все едно. Когато парите са в твоя джоб е едно, а когато са в джоба на друг някой е друго. Тъй щото, колкото и да ви разправят, че е безразлично къде са парите, това не е така. Теоретически може да е така, но парите имат сила само когато са в твоя джоб. Знанието е в сила, когато е в моя мозък. Когато е в твоя мозък, то има сила за тебе. Силата в моя мозък е за мене, силата в твоя мозък е за тебе. Богатството в моя джоб е за мене, силата в твоя мозък е за тебе.

Та казвам: Първо вие се нуждаете от едно вътрешно спокойствие и голяма вяра в Бога да разрешите въпросите от Божествено гледище. Един учен правил изчисления върху човешкия мозък и дошъл да заключението, че човешкият мозък може да събере знание, което е равно на това, което би се съдържало в 90 книги, големи като Библията. И като се напечата това знание в мозъка, ще остане място още за 900 такива книги. С това той иска да каже, че като се събере в мозъка знанието, което досега е известно, пак ще остане в мозъка за още 900 такива книги. Това показва колко неразработена материя има в нашия мозък. Някой седи и мисли какво да прави. Той не знае, че още не е започнал да работи. Чета в един от вестниците за една бедна, но много благодетелна жена, която ходи от къща в къща в Англия и убеждава богатите хора да помагат. По този начин, чрез богатите, тя е помогнала досега на 250 хиляди души, мъже и жени. Тя има бюро в Англия, в Лондон, дето бедните ходят и тя им помага. Тя знае как да убеждава богатите да помагат на бедни момичета и жени, да се избавят от нещастията в живота. Някои питат как да помагат. Питам: И ти като тази бедна жена, благодетелка, не можеш ли да помагаш? Ако всеки човек би могъл да помогне на 250 хиляди души в света, знаете ли какво щеше да бъде положението на хората? И сега седите и казвате, че вие нищо на никого не можете да помогнете. Вие сте се обезверили. Според мене, всеки човек може да помогне, като тази англичанка, поне на 250 хиляди души. Англичаните казват: „Каквото хората могат да направят, това и аз мога да направя.“ Казват: „Защо Господ направи света?“ – Заради вас. – „Ама специфично за мене ли?“ – Да, специфично за тебе. Като дойде Иван, Господ му казва: Иване, този свят е направен специфично за тебе. Като дойде Драган, Той му казва: Драгане, този свят е направен специфично за тебе. – „Възможно ли е това?“ – Да, специфично е направен, и частно, и колективно. Светът е проявен частично. Целият свят още не е проявен. Вие виждате само една част от него. Какво виждате вие? Всички хора по земята виждате ли ги? Всички градове виждате ли ги? Не ги виждате. Няколко

града виждате само. Знаете ли колко града може да виждате? Аз наричам истинско зрение да виждаш всички градове, всички държави, всички добри хора по лицето на земята, които се подвизават. Да виждаш не само един театър, на който си отишъл, но всички театри, всички концерти, всички цигулари, които свирят в даден момент по целия свят. Това е виждане. Ти виждаш ли всички жени по лицето на земята, като говорят на мъжете си? Това не е ли музика? Да чувате всички благи думи, които излизат от устата им. Виждате ли всички благодетели по света? Казвате, че това не е за нас. Кое е за вас тогава? „Не ми се живее, искам да умра." Значи, ти си много скромен, не искаш големи тържества, искаш да те турят в един дървен ковчег. Не, аз в дървен ковчег не влизам. Че аз сега съм в дървен ковчег. Достатъчно речи са ми държали досега. Знаете ли какви надгробни речи са ми държали? По-хубави от тях не ми трябват. Ами като умре, кой ще го замести? Колко пъти съм умирал досега? То да е един път, но много пъти съм умирал. Какво разбирате вие под думата „умиране"? На умирането аз научих колайлъка. Сега вече не уча умирането, аз уча науката за живота, как трябва да се живее. В умирането няма никакво изкуство за мене, никаква наука. Сега аз търся законите, по които трябва да се живее. Животът уча сега, а не смъртта. И вие трябва да изучавате великите закони на живота. Досега се е учило как да се осъждат хората. Сега започнете да търсите, да изучавате хора богати с добродетели и умни. Оставете вече осъждането, оставете кой е беден, кой е болен. Здрави, умни, добродетелни хора търсете вече. Сега и аз търся умни хора, не по-умни от мене. По-учен от мене е само един Господ. Умни като мене търся. Всички останали хора са като мене. Това е моето правило. Само Господ е по-учен от мене. Той е над мене, а всички останали хора на земята са като мене. Това е моето правило. Каквото правя, аз всякога коригирам своите постъпки. Като направя нещо и видя най-малката погрешка, веднага се коригирам. Като дойде някой при мене, гледам дали е умен като мене. Ако е умен като мене, разбираме се. Ако не е умен като мене, аз се сърдя. Като видя, че някой е умен като мене, аз се радвам, защото ще се разбираме. Но като срещна някой, който не е умен като мене, аз се сърдя и му казвам: Голям си простак, иди да работиш, да станеш умен като мене. Тази ми е слабостта, че се сърдя на ония, които не са умни като мене. Тази е моята философия. И вие можете да опитате тази философия. Някой път вие мислите, че този или онзи седи по-високо от вас, или че този или онзи е по-умен от вас. Аз научих тази философия. Едно време и аз се безпокоях, че този или онзи е

по-учен от мене. Сега вече не се безпокоя. Няма по-учен от мене. Само един има по-учен от мене, той е Господ. Достатъчно е, че има един по-учен от мене. Всички останали са като мене. Някои казват: „Не можем ли да станем като Господа?“ – Какво ще станете като Господа? Вие не можете да станете като мене, че като Господа ще станете. Аз съм мярка за вас. Станете като мене, че после ще мислите за по-нататък. Светът не станал още като нас, а ще мисли да става като Господа. Това е въпрос на далечното бъдеще. Може да стане някой, но това е въпрос засега. Сега вие трябва да желаете всички хора да станат като вас учени, да не останат прости. Всички хора трябва да станат добри като вас, а не да останат лоши. Няма по-хубаво нещо от това, да желаете всички хора да станат като вас добри, учени, умни и т.н. Ако някой от вас е добър художник, той трябва да желае всички хора да станат добри художници. Ако някой е музикант, той трябва да желае всички хора да станат музиканти. Ако някой е силен, той трябва да желае всички хора да станат силни. Ние имаме нужда от добри, от учени, от силни, от умни хора в света. Ние имаме нужда от добри, от учени, от умни, от силни майки, бащи, братя и сестри. Само при това положение нашият живот може да се прояви. Това може да се постигне по магически начин. Представете си, че един човек, член в едно голямо общество, е беден. В една минута или най-много в един час, той може да стане милионер. Ако всички тия един милион хора, членове на това общество, дадат на този човек само по един лев, той ще стане милионер. Или, ако на такъв беден се дадат сто хиляди лева, едновременно с този милион могат да се направят десет щастливи. Ако всеки ден стават по десет души щастливи, в сто деня ще станат хиляда души щастливи. В двеста дена ще станат две хиляди души щастливи. В триста дена – три хиляди души ще станат щастливи. Значи, в една година могат да станат 3,650 души щастливи. Ако всеки ден дават на един милион хора по един лев, но 500 милиона християни отделят всеки ден по един лев от касата си, тогава няма да има бедни хора на земята. Днес ще дойде един запис от сто хиляди лева, утре ще дойде друг и т.н. Къде ще турите тези пари? Ще има ли тогава оплакване от беднотия? Така ще можете да помогнете на тъжни, на скръбни хора. Един ден срещам една баба на около 80 години. Гледам я, има правилни черти на лицето си. Тя ми каза: „Синко, много работи научих от живота, но едно нещо само не можах да постигна. Имах един добър дядо, но умря. Жално ми е много за него, не мога да го прежаля. Много съм нещастна.“ Като я изслушах, аз ѝ казах: Бабо, аз имам едно изкуство, с което мога да те подмладя. – „Можеш

ли, синко?“ – Мога. Не само това, но мога да върна и твоя дядо, и то млад, какъвто е бил по-рано. Тя се изправи, отвори широко очите си. И наистина, щом може дядото да се върне, щом може бабата да стане млада, тя е вече щастлива. Аз говоря истината. Какво означава подмладяването? Да може бабата да се подмлади, да се върне дядото ѝ пак млад, това не е нищо друго, освен човек да се върне към Божествения живот, от който някога се е отклонил. Това, което човек обича, или което специално бабата е обичала, своя възлюбен дядо, това е Божественият живот в човека, който е заминал за някъде. Да се върне дядото при бабата, това значи да се върне при нея Божественият живот, от който някога е излязъл. Като говоря с бабата, виждам, че дядото седи при мене и ми казва: „Слушам те, хубаво говориш. Поговори малко на бабата да я насърчиш. Тя ме много обича, но като бях при нея на земята, тя ме измъчи, тя не знае още законите. Като дойде при мене, ще се научи. Тя ще се научи там да върши волята Божия.“ После се обръщам към бабата и казвам: Знаеш ли какво ми говори твоят дядо? – „Какво ти говори? Къде е той? И аз искам да го видя.“ – Не, засега само аз мога да го виждам, ти не можеш още да го виждаш, не си готова. Тя въздъхна, тогава ѝ казах: Слушай, бабо, аз мога и тебе да подмладя, и дядото мога да подмладя, но с едно условие: Ще дадеш обещание, че ще възлюбиш Господа. – „Къде ще го намеря, синко?“ – Ще се учиш, бабо, но като дойдеш втори път на земята, ще бъдеш млада и ти, и дядо ти, но ще обичате Бога и ще изпълнявате Неговата воля. Тогава няма да бъдеш стара, както си сега. Тя се успокои и ми каза: „Като е така, синко, това, което говориш, от твоята уста да влезе в Божиите уши. Ела, синко, пак да ме посетиш, много хубаво ми говориш. Никой друг не ми е говорил като тебе.“ Казвам: Ние трябва да се подмладим. Дядото трябва да се подмлади. Духът и душата трябва да се подмладят. Умът и сърцето трябва да се обновят. Това трябва да стане. Следователно, когато аз говоря за любовта, аз разбирам онзи велик, разумен процес на вътрешно обновяване, което осмисля живота и прави човек свободен, мощен и независим от онзи вътрешен страх. Човек не трябва да се страхува от мнението на хората, защото те могат да мислят, както искат, но тяхното мнение не е меродавно.

Казано е: „В начало бе Словото.“ Значи, в начало бе разумното. Понататък се казва: „Светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе.“ Турете това начало в себе си. Това не значи, че го нямате, но трябва да го възстановите. Сега всинца ви искам да ви подмладя, да се подмладите, нищо повече. Същевременно аз искам вашият дядо да се върне, децата ви да се

върнат. Възможно ли е това? – Няма нищо невъзможно. Бедните мога да направя богати, но всичко това може да стане само при едно условие: Да се научите да любите Бога. Като направите това нещо, всичко друго аз ще направя. Възможно ли е това? – Възможно е. Ако се научите да любите Бога, силата ще бъде във вас. Казва Христос: „Дето са двама или трима събрани на едно място, там съм и аз.“ Следователно, ако вие, двама или трима, сте събрани в името на Бога, в името на любовта, Бог ще направи заради вас всичко, каквото желаете. Нещо повече даже Бог е в сила да направи за вас. Казано е в Писанието: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за ония, които го любят.“

Казвам: Същественото, което ви трябва, то е любов към Бога. Тази любов не е изключителна, тя е любов на подмладяване. Щом Божествената любов дойде във вас, болестите ще изчезнат. Щом Божествената любов дойде във вас, сиромашията ще изчезне. Щом Божествената любов дойде във вас, грехът, безсилието, всички противоречия ще изчезнат и ще дойде истинският живот. Тогава всеки ще седи под дървото на смоковницата и ще се радва на всички блага. Много пъти сме се спирали под някои дървета, но те са били съвсем други. Когато се спра под някоя круша с хубави и увиснали надолу плодове, аз казвам: Бих желал да бъда като тебе с такива хубави плодове, бих желал и аз да имам, за да давам и на другите. Някои мислят, че крушата е глупаво, незначително същество. Не, умна е крушата. Като гледам Слънцето, което свети, аз казвам: Бих желал и аз да издавам светлина. Като гледам някой извор, който утолява жаждата на жадните, казвам: И аз бих желал да бъда такъв извор като тебе. Следователно, отдето и да мина, като видя красивото и великото в света, аз виждам Божественото в него и казвам: И аз бих желал да бъда като Слънцето, като водата, като вятъра, като плодородната круша, като всеки добър човек. Та пожелавам и вие да гледате по този начин. Този е пътят за нашето издигане. Бог присъствува навсякъде в природата. Ние трябва да имаме един вътрешен усет, да Го приемаме, да Го почуствуваме. И като почувствуваме Божието присъствие, веднага ще почувствуваме едно особено трептение, като трептението на светлината и една неземна радост. Тогава всички страдания на земята ще изчезнат. Никой няма да пожелае да отиде на небето да живее, но дето мине, навсякъде ще носи радост и веселие. Той ще знае как да лекува тъжни и скръбни хора. Той ще лекува тъги, скърби, страдания и болести. Като говоря за любовта, аз имам предвид единствената сила в света, която може да ни въздигне. Тя е в

състояние да съедини в едно всички живи и умрели, да ги въздигне. Ако любовта не може да извади мъртвите от гробовете и да ги въздигне, това не е любов. Аз говоря за онази любов, която е създала тези дървета, които дават хубави, сладки плодове. Аз говоря за онази любов, която е създала чистите планински извори, водата на които уталожва жаждата на всички утруднени пътници. Защо може да утоли жаждата на пътниците? – Защото там е Божественият Дух. Ако човек пие вода и не мисли, че в този извор присъствува Божественият Дух, той е нещастен човек. Ако диша въздуха, ако яде хляба и не мисли, че във въздуха, в хляба присъствува Божественият дух, той е нещастен човек. Ако се разговаря с приятеля си и не мисли, че в приятеля му е Божественият дух, той е нещастен човек. Мислете, че Бог присъствува във вашия приятел, в сина ви, в дъщеря ви, в жена ви и в мъжа ви, в учителя и в учениците ви, в съдиите и т.н. Навсякъде присъствува Божият дух. Вие седите и съдите някой човек. Можете да го съдите, но съдете го по любов. Не гледайте само на престъплението му, но мислете, че и в него присъствува Божият дух.

Сега аз не искам да направя нещата много лесни за вас, нито искам да ги направя много мъчни, аз ви говоря за живота, не искам да ви говоря за себе си. Аз съм минал по такива пътища, през каквито човешката душа никога не е минавала. Аз не желая нито един от вас да мине по този път. Той не е път за минаване. Достатъчно е, че аз съм минал по него, няма защо други да минават. Каквито сведения искате по него, ще ви дам. Ако и вие минете по него, няма нищо повече да научите. Аз желая вие да минете и да вървите по този път, по който сега аз минавам. Не искам да минете по този път, по който аз съм вървял, но искам да минете по този път, по който аз отивам. Този път носи истинското щастие. Всичко онова, за което копнеете, този път го носи. Там долу сте минали вече. Този път съдържа миналата история. Там ще научите миналата история. Защо умрял някой? – Умрял е за някое прегрешение. С това въпросът не се разрешава. Аз говоря за настоящето. За мене миналото представя пътя на смъртта. Аз не искам нито един от вас да умира. Ако някой умре, аз искам да мине не от живот в смърт, но от смърт в живот. Да умрете, за да влезете в живота, а не от живота да влезете в смъртта. Та, ако някои от вас още не сте доумрели, искайте да умрете така, че да влезете от смърт в живот. Истинският идеал за човека е възкресението. Човек трябва да се освободи от смъртта, да не става нужда повече да умира. Той трябва да се обедини, да стане едно с Бога. Там, дето е Бог, и той може да бъде. Ние мислим, че Господ е извън

този свят. Не, Господ е вътре в този свят.

Един господин ми разправяше една своя опитност. Един ден той бил много недоволен от слугата си и го ругал на общо основание. Това се случило в присъствието на неговия приятел. Като го наругал както трябва, той се обърнал към приятеля си и му казал: „Ще ме извиниш, не постъпих добре. Аз наругах много слугата си, още повече в твое присъствие. Ако аз бях на мястото на слугата си, не бих могъл да нося това ругание.“ Какво показва това? – Съзнание има човекът. След това този господин продължи: „Аз виждам, че този слуга не може да направи това, което искам от него. Преди всичко той няма това разбиране, каквото аз имам. Той не може да направи това, което искам от него, а пък аз меря със същата мярка, с каквато и себе си меря. Не съм прав.“ Казвам: Всички ние ругаем слугите си на общо основание, а Господ ни слуша. Вие искате слугите ви да постъпят така, както е невъзможно за тях. Вие искате от едно петгодишно дете да се прояви като един 25 годишен виртуоз. Това е невъзможно. Аз не похвалявам онези хора, които искат да изкарат на 15–16 годишна възраст виртуози. Виртуозът трябва да бъде поне на 21 годишна възраст. Същото се отнася и до писателя и до поета. Те трябва да се проявят на 21-годишна възраст – зрялата за тях възраст, образувана от три пъти по седем. Следователно, не бързайте по-рано да ставате виртуози и гении. Ако сте на 25 годишна възраст, Божието благословение е с вас. Някои от вас сте едва на 15–16 години. Малцина са по на 21–25 години. Гениите, талантливите хора и светиите са по на 25 години. На обикновения човек времето още не е дошло.

Казвам: Ако вие още не сте богати, времето ви не е дошло. Не се обезсърчавайте. Ако не сте гениални, времето ви още не дошло. Чакайте времето си. Това не значи, че трябва да седнете и да чакате, да излезе билетът ви. Аз не разбирам това време, но покрай другата си работа да отделите малко време и за тази мисъл. Покрай многото си работи, аз се занимавам малко и с музика. Ако има една наука или изкуство, с което най-малко да съм се занимавал, това е музиката. За музика отделям най-много 5–10–15 минути, не повече. Аз пазя следното правило: Когато ми дойде на ум да свиря или да пея, и в леглото да съм, ставам и започвам да пея или да свиря, или да пея, и в леглото да съм, ставам и започвам да пея или да свиря, най-много пет минути. Но никога не обичам да смущавам хората около себе си. Свиря или пея много тихо, никой да не чува. Дали е студено, това не ме спира, свиря си. Добре е човек да свири, да пее, да мисли по пет

минути на ден. Дойде ли ви някаква идея и в леглото да сте, станете и си я запишете. Ако постъпвате по този начин, в продължение на 30 години, вие ще свършите много повече, отколкото ако бихте следвали няколко академии на изкуствата или науките. Човек не може да усвои едно изкуство или една наука, ако няма любов. Любов трябва да имате към всичко, което предприемате. Каквото изкуство или наука и да искате да постигнете, любов трябва да имате. Към всичко, към каквото се стремите, вие трябва да бъдете проникнати от онази Божествена любов, която въздига душите. Когато любовта дойде, тя донася всички възможности. Когато в дома ви дойде човек, който хубаво пее, вие ще го приемете. Преди да ви е пял, вие ще го питате колко време ще седи, а като ви попее, ще го помолите да поседи по-дълго време при вас. Ако в дома ви дойде един гениален художник, като не го познавате, ще го питате колко време ще седи, но като видите изкуството му, ще го задържите за повече време, да нарисува жена ви, децата ви и вас. Ако в дома ви дойде един гениален лекар, веднага ще го задържите в дома си да излекува онези от вас, които са болни и ще кажете, че ви е приятно да остане за по-дълго време между вас. Следователно, ако и вие носите великата Божия Любов, с която да помагате на вашите братя, вие ще бъдете добре дошли. Сега аз бих желал всеки да носи в себе си според своите сили и възможности Божията любов. И всеки, който ви види, да каже: Останете за по-дълго време с нас!

Благословен Господ Бог наш.
Тайната молитва.

8-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 21 ноември, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

МАЛКИТЕ ЗАПОВЕДИ

Ще прочета само няколко стиха от пета глава от Евангелието на Матея, от 17 стих надолу.

Духът Божи.

Съществуват малки и големи заповеди, малки и големи правила. Сега ще гледам да направя беседата си малко разнообразна, защото еднообразието убива човека. Често религиозните беседи стават еднообразни, а с еднообразието нищо не се постига. Да бъдеш еднообразен, това е най-лесна работа. Обаче, модерно е да бъдеш разнообразен. И в това отношение нашият век е крайно взискателен. Днес е мъчно да говориш или да бъдеш художник, музикант, писател, архитект, адвокат, съдия, майка, баща или какъвто и да е. Във всички случаи ти си изложен на критика, и то на ужасна критика. Като видят някое момиче, веднага ще кажат: „Тази дъщеря чия е?“ Веднага ще поставят майката на критика. „Ами тези деца чии са? Тези ученици чии са?“ И учителите, и художниците – всички са изложени на критика. Като посещавам художествените изложби, аз виждам как трепти сърцето на художника и току се навъси. Веднага сърцето на художника трепва. Отивате да слушате някой цигулар, и там има критика. А сърцето на цигуларя трепери ли, трепери.

Казвам: От всички се изисква голяма разумност, умни да бъдете. При сегашните условия не се живее лесно. Дошло е време, когато човек трябва да тегли думите си. Всяка дума, която той изказва, трябва да я тегли. Като дойде да кажеш една дума, преди още да си я изказал, трябва да я туриш на везните, да я претеглиш по английски. Защото излезе ли човек да говори, без да контролира думите си, ще бъде поставен на страшна критика. Като излезеш да говориш, веднага тия, които разбират от граматика, ще почнат да теглят думите ти, че не си турил глагола на място, или съществителното, или местоимението, или съюза и т.н. Когато говори, човек трябва да бъде много внимателен. Не само това, но хората са научили по почерка да познават характера ти. Като намерят почерка ти, ще те критикуват, ще определят характера ти. По почерка може да се познае дали си щедър или си скръжав, как вършиш работата си, учиш ли се добре или не, умен ли си или глупав и т.н. Що се отнася до човешкия характер, всичко е написано в

почерка му.

Сега да оставим това настрана. Това са отрицателни черти в живота. В критиката няма никаква философия. Тя е еднообразие. Ще казват за някой човек, че бил лош или че не постъпвал добре. И ще го повтарят няколко пъти. Това не е никаква наука, това е еднообразие. Или ще казват за някого, че не знае да свири. Това е еднообразие. Друг не знаел да рисува. И това е еднообразие. Добре е, като видите картината на някой художник, да намерите добрите ѝ страни – да кажете, че очите на картината са хубави, или носът ѝ е хубав, брадата също е хубава със своите линии и т.н. При това положение има върху какво човек да говори. Това е наука. А то е лесно да кажеш, че картината не струва. Това е като капелмайсторът, да махне с пръчицата си. Но и капелмайсторът не маха току – така, и той спазва известни удари. Има един, два, три, четири, пет, шест и повече удара. И капелмайсторът трябва да знае кога, колко пъти трябва да удари и колко време да трае всеки удар. Не е само в махането, но има начин на това махане. И капелмайсторът може да бъде критикуван. Той трябва да знае да командува нотите. Като види, че някой от музикантите не се отнася добре с някоя нота, той ще му каже: „Ти не се отнесе правилно с еди-коя си нота, скоро да се върнеш назад.“ Ако не се отнесе правилно, отново ще го върне. Ако някой иска да стане музикант, какво трябва да прави? Когато някой иска да стане музикант, аз не го съветвам веднага да иде на училище. Не, първо той трябва да ходи да слуша разни музиканти или певци, да се събудят в него музикалните енергии и след това да отиде на училище. Това подготвяне може да трае една – две години, но непременно ученикът трябва да мине в подготвителната работа. Всеки цигулар или певец все предава нещо от себе си на своите слушатели. Ще кажете, че човек трябва да бъде даровит. Право е, че човек трябва да бъде даровит, но ако няма условия тази дарба да се развива, той ще остане в положението, в което първоначално е бил. Ябълчната семка е даровита, има в себе си условия да излезе добра ябълка, но ако не се посади в земята и не израсте, и след това, ако Слънцето не я грее известно време, нищо няма да излезе от нейната дарба. Следователно, който иска да развие музиката в себе си, той трябва да се излага не само на едно музикално слънце да го грее. Много музикални слънца трябва да го греят и от всяко едно слънце да получи по нещо.

Сега аз няма да се спущам във философия, да развивам този въпрос, защото има неща, които непременно трябва да се проверят. Ако искаш да бъдеш здрав, не търси лекари, но ходи да търсиш здрави хора. С това не

искам да кажа, че лекарите не са на място. На мястото си са лекарите, поне те могат да помогнат на човека, когато той се намери в трудно положение. Те са професори. Ако търсиш здраве, намери някой здрав човек и се ръкувай с него. После намери друг здрав човек, разговори се с него и т.н. Като срещнеш десетина здрави хора и с всички се ръкуваш, най-после ще приемеш нещо от тяхното здраве. Всеки здрав човек предава нещо от себе си на болните. Следователно, здравите трябва да се ръкуват с болните, а болните – със здрави. Това е икономията на природата. Следователно, когато болният се ръкува със здрави хора, той взима оттук, оттам по нещичко, по един, два, три, десет, сто, докато образува един малък капитал в себе си. Обаче, ако човек не употреби на място Божествения капитал, който му е даден, ще му искат сметка, ще го държат отговорен. Пък и болният ако харчи безразборно, ще му се държи сметка. Ако искаш да станеш художник или да развиеш в себе си какво и да е изкуство, иди да търсиш такива хора, които са гениални в дадена област. Ако искаш да станеш добър човек, търси добри хора, не само в България, но по целия свят. Като намериш десетина добри хора и направиш връзка с тях, и ти ще станеш добър.

Сега мога да ви дам ред още наставления. Представете си, че сте беден, нямате пет пари в джоба си, а искате да станете богат човек. Тръгнете из целия свят – в Англия, Америка, във Франция, в Германия, да намерите богати хора и с тях да дружите. – „Като нямам пет пари, как ще тръгна да пътувам от една държава в друга?“ – Това можете и мислено да постигнете. Или купете си портретите на видни милиардери в света и ги наблюдавайте. Ако искате да станете художник или музикант, купете си също портретите на великите музиканти и художници, поне на десетина от тях, турете ги на масата си и всяка сутрин като ставате, гледайте ги и си кажете: „И аз бих желал да стана виден художник или музикант като вас.“ Като се свържете с техните портрети, няма да мине много време и те ще оживеят за вас. Ако не можете да си купите портрета на някой виден човек, накарайте някой ваш близък художник да го нарисува с блажни бои. Така да го изучавате и да се свържете с него. Ако и това не можете да постигнете, тогава, като си лягате вечер, помолете се да сънувате някой виден човек и да се разговорите с него. Да сънувате един велик човек, това е нещо повече, отколкото да го срещнете в будния си живот. Мнозина мислят, че сънищата са забавления. Не, често сънищата са по-реални от действителния, будния живот на човека. Чрез сънищата човек придобива някога много повече

нещо, отколкото в будния си живот. После, не се смущавайте, че сте срещнали на пътя си маймуна, или кон, или вол, или петел, или кокошка, или паяк, или паун, или някаква мечка. Не бързайте изведнъж да си давате мнението за тях. Магарето е една щастлива страница от живота на човека. Вълкът е друга щастлива страница от живота на човека. Като видиш едно дърво, било череша, слива, праскова, круша, лимон, портокал, всички плодове изобщо са късмет, една щастлива страница от живота на човека. Каквото срещнете на пътя си (мислете), че то представя една от щастливите страници на вашия живот. Че някоя страница била червена или жълта, това да не ви смущава. Тези дни, както се хранихме, донасят ми три ябълки. Поглеждам една от тях и се усмихнах. Гледам едната ѝ страна е червена, а другата жълта. Взех тази ябълка и разправям, защо е станала от едната страна червена, а от другата жълта. Като видяла Слънцето за пръв път, тя се засрамила и станала червена. Нейната сестра, като видяла Слънцето за пръв път, тя се свила и станала жълта. Значи, едната като се засрамила, придобила живот. А другата като се свила, станала жълта. После разрязах ябълката и си казах: Първо ще изям червената част, да опитам живота, а после ще опитам жълтата половина на ябълката. Ще кажете: „Какво се ползува от жълтата или червената половина на ябълката?“ В ябълката има отлична философия, отлична идея има в нея. И тя има добри черти. Вие не сте изучавали ботаниката в нейния вътрешен смисъл, не само това как растат и каква форма и строеж имат, но и техния произход да знаете, защо са дошли на земята. Тогава ще видите, че всяко едно растение или дърво, не е само така дърво, както го виждате, но че те крият нещо дълбоко в себе си. Ако отидете там горе, дето е мястото на ябълките или на други плодове и растения, отдето те са дошли, ще видите, че там те са много умни, те са цели философи. Понякога те са по-умни и от най-умните философи на земята. Последните даже не могат да се сравнят с тях. Като погледнете една ябълка, виждате какъв цвят, какъв аромат имат те. Ако искаш да придобиеш маниери, да имаш добра обхода, яж ябълки. Те предават нещо в характера на човека. Който иска да бъде всякога добре, спретнато облечен, с чисти дрехи, нека да яде ябълки. Ако искаш да развиеш ума си, да придобиеш по-голяма интелигентност, яж круши. Ако искаш да добиеш вяра, яж сливи. Ако искаш да се усили надеждата ти, яж череши. Черешата крие в себе си запас от онази енергия, която подхранва надеждата в човека. Значи, черешата подхранва нашето сърце. Оттук вадим заключението, че плодните дървета са дошли на земята в помощ на човешкото развитие. Следователно,

добре е всеки дом, всяка градина да има по няколко плодни дървета и то разнообразни: череши, ябълки, круши, сливи, праскови. Ако не много, то поне две, три, но да бъдат разнообразни. Същевременно, добре е в градините си да имат и различни цветя: сини, червени, жълти, розови, зелените действуват отлично. Ако някой намира, че е груб, че няма добри маниери, нека си има една градинка, в която да отглежда различни цветя, те облагородяват човека и внасят мекота в характера му. Цветята имат лечебно действие. Ако аз съм един лекар, като дойде някой болен при мене, първата работа, като първа рецепта, която бих му предписал, ще бъде да го накарам да си посади в градината един карамфил или една роза или друго някакво цвете и да го полива редовно, да му се радва. Той няма да усети как красиката на това цвете ще влезе в него и ще почне да му действува. Когато човек се обезсърчи или уплаши от нещо, в него веднага изчезва червеният цвят. Той постепенно започва да пожълтява.

Казвам: Природата е един велик институт, един великолепен свят, в който всяко нещо е на мястото си. Често вие искате да отидете на небето. Къде е небето? – Тук е небето. Това, което човек вижда, мравите не го виждат. Това, което човек вижда и мисли, рибите нито го виждат, нито са го мислили някога. За рибите това е непостижимо. В това отношение пред рибите хората са Божества. Това, което човек мисли, на ума на воловете никога не би дошло. Те вървят и си казват: „Тежък е животът.“ Така и ние казваме: „Какво представят ангелите? Къде живеят те?“ – Ангелите са при нас. Близо или далеч, това зависи от бързината, с която човек се движи. Значи, близостта е закон на движение. Ако се движиш бързо, ти си близо. Ако се движиш бавно, полека, ти си далеч. На физическия свят разстоянията се определят от бързината на движението. И в умствения свят е същото. Когато ти се движиш с ума си бързо, разстоянието става по-голямо, отдалечаваш се. Щом умът ти се схваща, ти си близо до предметите. Когато се намира пред напреднали същества, човек пред тях не трябва да бъде бърз. Пред тях той трябва да намали, да спре малко движението си. Когато отидеш при прости хора и искаш да бъдеш добър, слез на техния уровен, приказвай на техния език. Бъди на еднакво равнище с тях, не се показвай като някоя висока чукара. Като се поставиш на техния уровен, ще ги зарадваш. Сега и Витоша е полезна за нас, защото е достъпна, защото е близо. Ако беше далеч, тя щеше да бъде недостъпна за нас и нямаше да се ползуваме от нейните енергии. Та казвам: Когато отиваме между хората, ние трябва да бъдем достъпни за тях. Аз имам

предвид да бъдем достъпни за умните хора, а не за глупавите. Защо? – Защото умният, когато го срещнеш, той всякога носи едно велико благо за тебе. Ако искаш да придобиеш някакво благо, търси добрите, умните хора, търси художниците, музикантите, учените. Ако имаш да придобиеш някакви опитности, търси простите хора. От тях можеш да придобиеш само опитности. Простите хора сами ще се наложат. И без да ги търсите, те ще ви намерят. Обаче, талантливите, гениалните, великите, умните и добрите хора, вие сами трябва да ги търсите, те няма да ви търсят. Обикновените и простите хора сами ще ви намерят. Няма защо вие да ги търсите. Не се безпокойте дали ще намерите прости и обикновени хора. Те винаги ще бъдат пред вас. Простите хора ще ги срещате толкова много, че понякога ще се отегчите от тях, няма да искате да ги срещате. Великите хора, обаче, рядко се срещат. Вие искате да станете красиви, какво трябва да правите? Търсете красиви моми и вървете постоянно подир тях. Ако аз съм една мома и желая да стана красива, аз ще търся красивите моми в света и ще вървя подир тях, ще гледам как живеят, как се обличат, постоянно ще ги фотографирам. – „Ама с това ли ще се занимавам?“ – Едно зная аз, с каквото се занимава човек, това става. И наистина, вижте един свинар, който 20 години е пасъл свине, в края на живота си и той започва да става като тях. Ако някой се занимавал 20 години с пасене на говеда, в края на краищата и той започва да прилича на тях. Следователно, това, с което човек постоянно се занимава, най-после започва да прилича на него. Забележете, ако мъж и жена са живели дълго време заедно и са станали баба и дядо, в края на живота си те започват да си мязат и стават лика прилика, като два стръка иглика.

Сега аз ви говоря неща, които са верни, не ги измислям. С това аз искам да ви кажа, че вие трябва да използувате нещата в живота, защото, ако не ги използувате, вие пакостите сами на себе си. Вие страдате от неизползувани работи. Ще кажете за някой човек, че не струва да дружите с него. Не е така. Ако един човек за вас няма никакво съдържание, за друг някой има съдържание. Ти можеш да не обърнеш внимание на една ябълка, но Господ отдавна е обърнал внимание на нея. Той отдавна е турил печата си върху нея. Ти погледнеш към едно животно и казваш: „Животно е това.“ Да, но Господ отдавна е турил печата си върху това животно. Той го гледа как върши работата си днес и казва: „Много добре правиш.“ Аз съм гледал внимателно очите, погледа на вола и казвам: Бих желал да имам това, което волът има в своя поглед, в своите очи. Господарят му го бие, а той

погледне спокойно, философски, не се навъсва, но си казва в себе си: „Господарю, един ден и ти можеш да се намериш на моето място, тогава ще разбереш как трябва да се отнасяш. Едно време и аз бях като тебе сприхав, но сега уча урока си. Ще се оправя един ден." Сега вие веднага ще кажете: „Човек ли е бил някога?" Питам: Когато един човек не се отнася както трябва, човек ли е той? – „Ама говедо ли съм?" Ако ти не се отнасяш като човек с любов в пълната смисъл на думата, можеш ли да се наречеш човек? Ако ти не (се) обхождаш с любов като човек, ако не се обхождаш със знание и мъдрост, като човек, и ако не се обхождаш с истина и свобода, като човек, каква е твоята човещина? Човещината се заключава в любовта, която трябва да проявиш към всички. Човещината се заключава в знанието и мъдростта, които трябва да проявиш към всички. Човещината се заключава в истината и свободата, които трябва да проявиш към всички. Не е въпрос към всички еднакво да се проявявате, но трябва да знаете как да се обхождате с всяко живо същество.

Та казвам: „Малките заповеди". Ще започнете от малките заповеди. „И той, който наруши една от най-малките тези заповеди, и научи така человеците, най-малък ще се нарече в Царството Небесно, а който стори и научи, той велик ще се нарече в Царството небесно." – 19 ст. (Евангелие на Матея, гл. 5). Ако ти не можеш да изпълниш най-малките заповеди, и големите не можеш да изпълниш. Някой казва: „Кой ще започва с малките заповеди?" – Започни с малките заповеди, но свърши с големите. Не започвай с големите заповеди, а да свършиш с малките. Започнеш ли така, ти вървиш в обратния процес. Така гледате и на времето. Някога виждате, че небето се заоблачава и казвате, че денят е лош. Не казвайте, че денят е лош. Като завее вятърът, не казвай, вятърът е лош. Не туряйте в ума си мисълта, че времето е лошо или че вятърът е лош. Казвайте, че всичко е за добро. Ако е студено, кажете, че студът е за добро. Знаете ли какво благо е студът? Когато искат да запазят някои храни или други някакви вещества в прясно състояние, да не се разлагат от топлината, поставят ги в специални хладилници. Следователно, в някои случаи студът е такова благо, каквото е топлината. Но ако постоянно е само студ, тогава се намираме пред едно голямо еднообразие. И топлината, ако е постоянно, и тя е еднообразие. Студът е точно противоположен на топлината, топлината е топла отвън, а студена отвътре, а студът е топъл отвътре, а студен отвън.

Сега това не искам да ви го доказвам, няма защо да се доказва, то е въпрос на опит. Един ден това учените ще го докажат, защото имат

възможност да го опитат. Аз харесвам учените в едно отношение: Като започнат да обясняват нещо, те го обясняват така, че става много ясно. Ще кажете, че това е проста работа. Не е проста работа. Как учи майката детето си? В първо време тя не му говори като професора, но му говори на негов език. Постепенно тя отива към по-сложното, започва да го коригира, докато един ден и то започва да говори като нея. Ако умът на човека още не е слязъл на този уровен, на който майката се намира, тя може ли наведнъж да го повдигне? Та всички ония хора, които не могат правилно да се обхождат, в морално отношение те са още деца. Слезте на уровена на децата и каквото те направят, одобрете го. Някое дете счупило една стомна, кажете: „Ще купим по-хубава стомна." Скъсало си дрехите или обущата, кажете: „Ще купим по-хубави, здрави дрехи и обуща." Ако аз съм баща на едно палаво дете, ето какво бих направил: Ще кърпя обувките му, ще ги направя само кръпки. Лятно време ще оставя скъсаните места незакърпени, да има дупки за проветряване, а зимно време ще оставя обущата му само с кръпки. Сегашните хора, ако имат две кръпки на обущата си, казват: „Срамота е да се ходи така пред хората." Едно време, ако някой ходеше бос, считаха, че този човек не е умен. Днес, когато и дипломатите започнаха да ходят боси, казват, че светът се е изменил. Умно постъпват тия хора. Ако едно време някой се осмеляваше да ходи гологлав, всички му се смееха и го наричаха извеян. Днес и дипломатите ходят гологлави. Те имат пари, но ходят гологлави, искат да израстнат космите на главата им.

Сега ще ви дам едно ново изяснение за страданията. Когато някои питат защо идат страданията в света, казвам: Страданията идат, за да почернеят космите на главата на човека. Дотогава, докато главата на човека побелява, страданията не са на мястото си, хората още не са се научили да страдат. Щом от страдания космите на главата почерняват, това показва, че хората са разбрали смисъла на страданията. Като дойдат страданията, хората стават щедри, казват: „Няма ли някой да дойде, да ни ги вземе?" Вие се страхувате от страдания и бързате да ги дадете на този, на онзи. Не, като дойдат страданията, задръжте ги в дома си, те са богаташи, но се преструват. Вие не знаете още какво представят страданията. Най-големите богаташи в света, това са страданията. Страданието е е голям богаташ, който се преструва, че няма пет пари в джоба си. Казвате за някой човек, че е лош. Той привидно е лош, но вътре е добър. Среща ви един човек в гората, спира ви и ви обира. Като разбере, че

сте беден човек, че имате жена и деца, той казва: „Съжалих се на беднотията ти, на твоите деца. Ето, вземи парите си, а отгоре на това и две хиляди лева. Ти какъв си? Християнин ли си?“ – „Да, християнин съм.“ – „Иди си тогава дома си и се научи по-добре да се молиш. Благодари на Христа, заради Него ти върнах парите.“ Та казвам: Вътрешната страна на живота седи в това, да виждаме във всичко една добра черта. Ти не можеш да развиеш самостоятелно в себе си каква и да е дарба, ако не се свържеш с ония хора, които са я развили преди тебе. Ти не можеш и да бъдеш добър човек, ако не се свържеш с добрите хора. Ти не можеш да бъдеш талантлив, ако не се свържеш с талантливите хора; ти не можеш да бъдеш светия, ако не се свържеш със светиите; ти не можеш да бъдеш добра майка и добър баща, ако не се свържеш с добрите майки и с добрите бащи по лицето на земята. Ти не можеш да бъдеш и добър учител, ако не се свържеш с добрите учители. Следователно, ако искаме да прогресираме, ние трябва да държим връзка с разумните хора. Така ние ще се опознаем. Нали на едно място Христос казва, че някой си имал нива, която продал и намерил един драгоценен бисер. Някой иска да учи цигулка. Той продава нивата си и следва. Баща му и майка му се сърдят, но той учи. Българите казват: „Цигулар къща не гледа.“ Как да не гледа къща? Някой цигулар дава концерт и на една вечер получава 50–60 хиляди лева. Малко ли е това? Ако си чиновник, колко ще ти платят на една вечер или на една година? Значи, тази поговорка се отнася за учащия, за този, който не е ходил в странство да се учи. Той не може да гледа къща. Но онзи, който е ходил в странство да учи, на него сърцето тупти. Той не тича подир парите да ги търси, но те идат подир него.

Разправят за Паганини, че бил голям скъперник. Не, Паганини не бил скъперник, но бил икономист. Един ден, като вървял из улиците, срещнал на едно кюше един старец, който държи в ръката си една цигулка и скрибуца. Пред него седи една копанка празна. Като видял това нещо, Паганини се навел, взел цигулката на стареца и започнал да свири. В това време се събрали много хора около Паганини и копанката моментално се напълнила догоре с пари. Като видял това, старецът се обърнал към Паганини и казал: „Синко, защо не дойде по-рано?“ Хубаво е, кога някой цигулар да се спре пред твоята копанка и да засвири. Хубаво е понякога да срещнете човек с добра обхода. Например, аз съм срещал говорители с добра обхода, с хубаво съчетание в движенията им, в ръкомаханията им. Много хора имат хубави маниери, хубава обхода, че ти е приятно. Години

минават след това и ти не можеш да забравиш тяхната обхода. Тяхната обхода е толкова хубава, че паметна остава в ума ти. Добре е да срещаме такива хора навсякъде.

Сега аз ви проповядвам за самовъзпитанието. Вие искате да достигнете до Божественото състояние, да мислите само за Господа. Тогава и вие ще замязате на онези гръцки философи, които проповядвали, че човек трябва да гледа само нагоре към небето. В стара Гърция имало два вида философи: едните философи проповядвали, че само на земята трябва да се гледа, другите проповядвали, че само нагоре трябва да се гледа. Онези, които проповядвали, че трябва само нагоре да се гледа, имали това нещастие, че падали често в дупки. Като гледали само нагоре, те не виждали дупките пред себе си, че често хълтали в тях. Другите пък, които проповядвали, че само надолу трябва да се гледа, имали нещастието да се удрят в греди. Като не поглеждали нагоре, те се удряли в греди, които били над тях. И едните, и другите философи трябва да се коригират. Когато няма дупки пред тебе, нагоре гледай, но когато има дупки, т.е. някоя опасност, надолу гледай. – „Кога да гледаме нагоре?“ – Щом всичко върви добре, нагоре гледайте. Щом работите на земята не ви вървят добре, надолу, към земята гледайте. Научи се езикът ти да бъде сладък. Като срещнете някой човек, който се нуждае от вас, обърнете се към него с мек, нежен език и го запитайте: „Любезни господине, в какво мога да ви услужа? Аз съм на ваше разположение.“ Една добра постъпка и една добра мисъл към човека отправена, са в състояние да подобрят неговия живот. Щом е така, не отказвайте на човека никаква услуга. Дойде в ума ти една добра мисъл, отдели за нея 1–2 минути. Това е до външния живот на човека. Добрата мисъл не е, както мислите, една проста черупка. Тя има известно съдържание в себе си. Мислите са живо нещо. Много същества се обличат в нашите мисли. Като дойде някое такова същество, покани го, разговори се с него и го изпрати. То ще ти остави нещо от това, което носи в себе си. Възприеми мисълта, която то носи в себе си и не казвай, че тя нищо не струва. Всяка мисъл, която дойде при тебе, трябва да ѝ дадеш място. Всяко чувство, всяко желание, което дойде в тебе, то е Божествено, дай му почтеното място в себе си. Както и да постъпите, не се срамувайте, щом тя е Божествена. Аз бих предпочел да се срамувам, ако нищо не правя. А така, като прави нещо, човек трябва да се радва, че все пак нещо върши.

Пред къщата на един богат арменец умряло едно куче. Арменецът видял това. Покрай къщата му в това време минавал един турчин.

Арменецът се обърнал към турчина: „Слушай, давам ти една меджидия, ако изхвърлиш това умряло куче.“ – „Аз пък ти давам две, ако ти го изхвърлиш.“ Арменецът веднага слязъл, изхвърлил кучето. Казвам: Когато ви накарат да направите нещо, не се отказвайте. Арменецът разбрал, че все трябва да се намери някой, който да изхвърли това умряло куче. И като видял, че ще му платят за това, той се заема да го изхвърли. Какво приложение може да има този пример в живота? Някой казал някоя обидна дума за тебе и тя дошла до ухото ти. Обидната дума е умрялото куче. Ти казваш: „Има ли някой, който може да изхвърли тази лоша дума навънка?“ Мъчно се изхвърлят лошите думи, които си чул. Има начини, по които могат да се изхвърлят лошите мисли и чувства навън. Но тези начини не са такива, каквито ти знаеш. Никога не можеш да изхвърлиш една лоша мисъл или едно лошо чувство от себе си по начина, който ти познаваш. Да ги изхвърлиш от себе си, това подразбира да ги заместиш с други добри мисли и чувства. Ще повикаш една добра мисъл и ще оставиш да се разговаря с лошата. Представете си, че някой е сиромах и се намери пред една каса, пълна с пари. В това време иде изкушението в него. То му говори отвътре: „Бръкни в касата и си вземи колкото пари искаш.“ Това е една лоша мисъл, която веднага трябва да се замести с друга добра. Какво трябва на направи този човек? Той веднага трябва да си представи, че е много богат и че има пари, къщи, всичко има на разположение. Като мисли, че е богат, този човек ще се освободи от изкушението. Той ще постави тези две противоположни мисли в себе си да се борят. Тури доброто в себе си. Доброто е граница на злото. Човек трябва да има качеството на Христа. В какво седи величието на Христа? В неговото голямо търпение. Той имаше силата да извика 12 легиона ангели да му помогнат. Тия ангели бяха в състояние в 24 часа да изчистят цялото човечество. Колко правят 12 легиона ангели по шест хиляди във всеки легион? Обаче, Христос предпочете да приеме другото положение, да покаже на хората, какво нещо е търпението. Цяла нощ да се подиграват и ругаят римските войници с Него, а Той да седи тих и спокоен, да издържа. Знаете ли каква мисъл имаше Христос? Не само това, но тия войници го удряха един след друг. Но в края на краищата всички тия войници, които се подиграваха с Христа, се отвратиха най-после от себе си. Те си казваха: „Какво нещо е това? Какъв човек е този?“ И дойдоха до заключението, че това е едно Божество. Не е човешко това нещо, да се издържа на това напрежение. Христос само ги поглежда и мълчи. Това значи търпение. Да

не изгубиш присъствие на духа си нито за момент и да казваш на себе си: „За добро е това.“ Христос по този начин опита неправдата в света. Той разбра какво значи неправдата. Същевременно Той намери начин как да се справи с неправдата в света. Питам: Когато дойде едно страдание, трябва ли веднага да се противопоставите на него? Че вие показали ли сте поне най-малкото търпение? Имали ли сте случай с вас да се гаври цял един легион римски войници от по шест хиляди души? Опитвали ли сте вие, какво значи тия войници да ви турят венец на главата, да ви обличат с мантия, да ви се кланят и да казват да си помогнете сами, щом сте син Божи? Какво геройство се иска от човека след всичко това да вижда добрата страна на живота? Та когато казвате, че човек не трябва да прави зло, така не се маха злото. На злото трябва да се противопостави доброто. На омразата трябва да се тури любовта, на безлюбието също трябва да се постави любовта. На лъжата трябва да се противопостави истината. Изобщо, на всяка отрицателна проява в човека трябва да се тури в противовес една добродетел. Онова, което в даден случай ние считаме за зло, то е зло, защото не работи в наша полза, за нашия успех. Една отрицателна мисъл в човека може да произведе склероза, неврастения или пожълтяване на очите, или какво и да е разстройство. Ако човек живее според мислите на своите добродетели, той винаги може да бъде здрав и бодър. Ако ние приемем в себе си идеята, че всички хора сме братя, светът ще се поправи. Но знаете ли колко мъчно можете да направите един човек ваш брат? Ти не можеш да направиш един човек твой брат, докато ти първо не му станеш брат. Ти никога не можеш да станеш майка на едно дете, докато не го отгледаш. В какво седи майката? Майката трябва да даде най-добър пример как трябва да се възпита човека. Погрешката на майката седи в това, че понякога и тя сама е недоволна от това, което носи в себе си. Работата, която майката върши, е добра, но понякога и тя се запитва: „Защо ми трябваше това нещо?“ Тя е на изпитание. Тя трябва да издържи този изпит докрай. Сега аз не се спирам само на физическото поле, не разбирам думата „майка“ само във физически смисъл. Вие сте заченали една мисъл, но не сте я родили, трябва да я родите. Заченали сте едно желание – трябва да го родите. Имате заченала една постъпка, трябва да я родите. Всяка мисъл, която се зачева във вас, трябва да се износи – дете е тя. Желание, което сте родили, ще ви бъде дъщеря, а мисълта – ваш син. Постъпките пък, които ще направите, всякога носят Божието благословение. Това е храната, която ще дойде за вашите дъщери и синове, които са родени от

вас. Човек може да постъпи добре само тогава, когато е родил една дъщеря – едно желание и един син – една мисъл. Когато сте родили една мисъл и едно желание, вие ще можете да направите едно добро дело. Това дело ще има всички средства за постижение. Само по този начин ще може всеки един идеал да се постигне. Ако у вас не се роди едно желание и една мисъл и не направите една постъпка, нищо не можете да постигнете. Значи, всяка постъпка трябва да бъде резултат на човешките мисли, чувства и желания. Тази е новата философия. Това е разбирането на мистицизма, това е разбирането на окултната наука, това е възпитанието на невидимия свят. Това се изисква от всички хора. Методите на сегашното възпитание коренно се различават от тия на невидимия свят. Може би да има за това известни съображения – това е друг въпрос.

Казвам: Какво трябва да правите сега при големите мъчнотии, при които се намирате? – Седнете да размишлявате за великите хора. Всяка вечер мислете най-малко около половин час за великите хора във всички области: в музиката, в поезията, в художеството, в науката – във всички области, да видите през какви страдания са минали те. Щом нямате какво да правите, мислете за тях. Те ще ви свържат със себе си и ще ви помогнат. Вижте какво се постига днес с радиото. Някой параход се намира в някакво бедствие. Веднага съобщават по радиото и друг параход му се притичва на помощ. Едно време това не съществуваше. Ето защо и вие чрез вашето радио, чрез вашите мисли, чрез вашите чувства изпратете своя зов за помощ към невидимия свят и помощта веднага ще дойде. Ако помощта понякога не дохожда, причината за това сте вие, не знаете как да прекарате мислите и чувствата си. Вие не знаете как да съобщите къде се намирате. Вие трябва да им съобщите къде, на какво място и в какво положение се намирате. Казвате: „Нали Господ знае всичко?“ Какво Господ знае, това е друг въпрос. Ти трябва да изнесеш положението, в което се намираш. Ти отиваш да учиш. Не казвай, че искаш да научиш всичко изведнъж. Но като научиш някои неща теоретически, ще искаш да се специализираш върху нещо. Ти държиш в ръцете си онова, което искаш да специализираш. Като свършиш с него, тогава предприеми второ, после трето и т.н. Човек не трябва да спре само върху една специалност. Всяко нещо трябва да се постигне последователно, за да се осмисли нашият живот на земята. Нашият живот зависи от нашите мисли, от нашите чувства и от нашите постъпки. С каквито хора се събереш, за каквото мислиш, това ставаш. Като изучавате живота на великите хора, ще видите, че те са имали

дълбоки разбирания. По какво се отличава Христос? – Със своята любов към Бога. Всяка вечер Той се уединявал, отивал е да се моли, да се разговаря с невидимия свят. Когато се е намирал в трудно положение, Той се качвал на планината и там се е разговарял с Илия, с Мойсея. Сега някой може да иска да му се докаже това нещо. Ние не доказваме доказани работи. Илия нали е живял на земята, логически е, че нищо в света не се губи. Вие знаете, че материята не се губи, но и енергията не се губи и животът не се губи, и индивидуалността не се губи, и сърцето не се губи, и умът не се губи, и душата не се губи, и духът не се губи. Нищо в света не се губи. „Дали ще се познаваме в онзи свят?“ – Десет пъти повече ще се познавате, отколкото сега се познавате. Но, за да се познавате, вие трябва да се обичате. За да се познавате, вие трябва да сте умни, да обичате истината. Роби не могат да се познават. Само свободни хора могат да се познават. И за да познаеш слугата си, ти трябва да го направиш свободен. Слугата ти е роб външно, а ти си роб вътрешно, и като такъв, той има лошо мнение за тебе. Когато го освободиш отвън, той ще те освободи отвътре. Тогава вие ще си подадете ръка. Ти ще му кажеш: „Ти имаш същото право, което и аз имам. Бог има същата любов към тебе, каквато и към мене. И ти трябва да бъдеш добър и богат.“ Тогава и слугата ти ще каже: „Господарю, и аз имах лошо мнение за тебе, но сега аз те обичам.“ Това е законът, който действува.

Казвам: Обичайте се, за да ви обичат. Учете, за да ви учат. Обичайте истината, за да ви кажат. Който не обича истината, не му се казва. И никой, който не учи, не го учат. Никой, който не люби, не го любят.

Желая ви сега: Обичайте, учете и истината говорете!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

9-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 28 ноември, 1937 г., 10 ч преди обяд.
София – Изгрев.

СИЛА, БЛАГОРОДСТВО, СВЕТЛИНА И ДОБРОТА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета няколко стиха от шеста глава на „Посланието към Ефесяните.“

Духът Божи.

Когато обикновените работи в живота се преповтарят, те стават тягостни. Даже и любовта, която хората толкова много търсят, като се преповтаря по един и същ начин, и тя става тягостна. Тази е причината, задето любовта, т.е. думата „любов“ е станала безсъдържателна. По възможност, човек трябва да избягва повторението на нещата, макар че се казва, че повторението е майка на знанието. Трябва да се определи кое повторение е майка на знанието. Само онова повторение е майка на знанието, което е свързано с разнообразието. Повторението на разнообразието е майка на знанието. Никога не повтаряйте еднообразието. Като повтаряш любовта, повтаряй я във всичката нейна разнообразност. Когато любовта е еднообразна, тогава в живота иде нещо горчиво. Сега, понеже живеете в този свят, няма да ви разправям как живеят богатите хора. Ако ви разправям, вие ще станете кисели. Защо? – Понеже като нямате това, което богатите хора имат, вие ще кажете: „Те имат, ние нямаме.“ Ако ви говоря за учените хора, вие ще се вкиснете. Ще кажете: „Те са учени хора, а ние не сме.“ Ако ви разправям за силните хора, пак ще се вкиснете, ще кажете: „Ето, те са силни хора, а ние като нямаме сила, нищо не можем да направим.“ Ако ви разправям за онези, които имат власт, ще кажете: „Ето, те са хора с власт, всичко могат да направят, а ние, като нямаме власт, нищо не можем да направим.“ Но всичко това са преходни величини на земята. Човек вечно силен, вечно млад няма да остане, все ще дойде време, когато ще остарее. Младостта на младия ще му се отнеме. И старият няма да остане вечно стар – старостта ще му се отнеме. На силния ще се отнеме силата, на красивия – красотата, на учения – знанието. Каквото човек има, в края на краищата ще му се отнеме. Това не е за обезсърчение, но трябва да знаете, че всичко, каквото имате в този

свят, все ще ви се отнеме. Кога? – След време. Значи, вие тук сте под аренда, под наем. Вие сте имали едно здание за сто години. Като дойде 99 година, вие трябва да го оставите на други, трябва да си вървите. Каквото има човек, всичко ще го остави на земята. Вие сте наели една къща под наем за пет, десет, 20, 30, 40, 50, 60, 70 – най-много до 120 години, но щом минат тия години, вие я оставяте и си заминавате за онзи свят. До това време вие трябва да ликвидирате с всичко, каквото имате. Казвате, че някой е умрял много млад. За толкова години е наел къщата. Някой е умрял на една-годишна възраст. Казвате: „Защо толкова малко е живял?“ – Така се е условил. Още със слизането си на земята, човек прави условие, сделка, колко време ще живее на земята. Сделките се правят горе, не на земята. Понякога хората се карат помежду си. За да се справят по някакъв начин, единият от тях ще го викат горе. И после те се питат защо е станало така. Всеки ще отиде на своето време. Онзи, който има да дава и онзи, който има да взема, няма да умрат в едно и също време. Единият ще умре по-рано, а другият по-късно, ще чака да изтече времето, до което е взел къщата под наем, докато изтече арендата му.

Сега във вашия ум се ражда мисълта: „Дали това е така?“ Дали това е така или не е, то е друг въпрос. Това е само за изяснение. Например, понякога може да се проповядва, че човек трябва да бъде красив. Защо? Какво допринася красотата? Красивите моми не са от най-набожните, от най-трудолюбивите. Това е за земята така, а за небето е друг въпрос. Не казвам, че красивите моми са лоши, но важно (е), че красивите моми са изложени на големи изкушения. Грозната мома не е изпитвала такива изкушения, каквито красивата мома има и на каквито е изложена. Красивата мома получава какви ли не писма, пълни със сладки думи и обещания, от които тя може да бъде излъгана. Грозната мома обаче не получава много писма. Тя може да получи едно писмо, а може и нищо да не получи. Като гледа как красивата мома получава писма с нежни, сладки думи, нещо ще я бодне в сърцето и ще каже: „Ето, това разбирам писма.“ Но тя не знае, че от всички тия писма едва ли 25 на сто е вярно, а останалото 75 на сто не е вярно. Сега, като ви говоря това, вие понякога може да го вземете присърце и да ви засегне. Не, не взимайте нещата много присърце. То всъщност не е така. То е като във вестниците, пишат, преувеличават нещата, за да имат по-голям ефект. Пишат, например, че в някое събрание имало около десетина хиляди души. – Не е така. Едва ли е имало в това събрание около 2–3 хиляди души. Тъй щото, в този свят

трябва да се прави шконто на нещата. Например, ако след единицата поставите числото 3, тя ще се увеличи 13 пъти. Всъщност единицата се е увеличила десет пъти, а тройката остава собственост на самото число три. Обаче, ако поставите тройката пред единицата, тя се увеличава повече пъти. Тя се увеличава 30 пъти. Значи, всяка единица се е увеличила десет пъти. Тъй щото, в първия и във втория случай всяка единица се е увеличила десет пъти. Като разглеждам сегашната музика, виждам колко потънкости, колко сложни работи има в нея. Не е лесна работа музиката, както мнозина мислят. Който не разбира колко сложно нещо е музиката, главата му може да се замае. Като вървите от „до“ към „ре“, вие може да повишите тона „до“, като вземете нещо от „ре“. Тонът „ре“ има допирни точки с „до“ само в понижението си към него. Много гами има в музиката, но достатъчно е да си служат хората с мажорните, миньорните и хроматическите, както си служат досега. Двама души, мъж и жена се обичат. Мъжът има съприкосновение, допирна точка с жената по закона на повишението, а жената с мъжа по закона на понижението. Това нещо може да се смени. Ако турите тона „до“ на мястото на „ре“, и тонът „ре“ на мястото на „до“, законът веднага ще се измени. Значи, формата трябва да се измени. Без да разбирате закона, вие казвате: „Защо трябва да се понижавам?“ Вие не разбирате закона, това не е понижение. Ако супената ви лъжица не беше понижена, не беше вглъбната и я турите в чинията, какво щеше да вземе оттам? Нищо нямаше да вземе. Значи, ако лъжицата беше повишена, т.е. изпъкнала, тя нищо не можеше да вземе от чинията. Всички блага в света идат все от понижението. Мажорните гами дават яденето, но щом дойде ядене и пиене, това правят миньорните гами. Това е само за обяснение. Като дойдете до музиката виждате, че не е лесна работа. Вие трябва да изучавате гамите, да можете да минавате от една гама в друга. Ако не знаете гамите, не можете да минавате от една в друга. Същото става и в природата. За да измениш състоянието, в което се намираш, ти трябва да измениш гамата, в която си поставен. За да измени живота си, човек трябва да се ръководи най-малко от десет гами: пет мажорни и пет миньорни.

Сега вие сте дошли на земята да учите музика. Музиката не се заключава само в пеенето. Да пееш само, това е проверка на музиката. Музика подразбира едновременно слушане това, което се пее на земята и в духовния свят, между ангелите. Същевременно ти трябва да слушаш и музиката в Божествения свят, да видиш как се трансформират тия три вида

музика една в друга. Това значи музикален човек. Тези дни ходих да гледам операта „Таис“, в която ми хареса балета, както и първата част на операта. Там музиката е тържествена, добре започва. Аз не съм чел операта, но от това, което видях на сцената, разбрах, че този калугер най-напред е бил влюбен в нея, но отпосле я загубил. Затова той станал калугер. Сега като я вижда отново и чува за нея, той си спомня, че тя е била неговата възлюблена и отива да я спаси. Той отишъл да я спасява, защото имал любов към нея. В първо време той си представя, че отива да я спаси заради Бога. В първо време той си представя, че отива да я спаси заради Господа, но после не излиза така. Той ѝ говори за Господа, за другия свят и тя го повярва. Погрешката на този калугер седи в това, че като я извади от едно място на ограничения, въведе я в друго място на ограничения – в манастира. В първо време тя искаше да го прегърне и целуне, а после у него се яви същото желание. В първия случай той издържа, тя не издържа, а накрая тя издържа, той не издържа. В този случай не му я дадоха. Той трябваше, като я извади от света, да не я завеждаше в манастира, но да (я) остави свободна да работи за Бога. Силата на Божественото седи в това, човек да издържи на всички противоречия в живота. Докато сте били на небето, вие сте били големи светии, но като слязохте на земята, тук се изпитва вашата сила, вашето знание. Тук ви изпитват докъде можете да стигнете. Та не е лошо човек да греши, но като греши, той трябва да се изправя. Според мене, грешенето произлиза от горенето. Греши човек, значи той е дошъл много близо до огъня и се е изгорил. Та като греши, човек трябва да гледа да не се изгори. Следователно, докато младият момък се грее отдалеч на огъня на младата мома, той никога не може да направи престъпление. Щом се доближи до огъня на младата мома, той ще изгори. Та казвам: От съприкосновението на топлината на този огън вие можете да изгорите. Право ме разбирайте. Така обяснявам аз нещата. Може би някои да не сте съгласни с мене, а дето не сте съгласни, оставате на вашето мнение. Аз се радвам, че имате ваше мнение. Ако пък вие може да дадете едно по-добро изяснение на нещата, още по-добре. Наскоро бях на един концерт. Една английска пианистка свири. Хареса ми както свири. Тя има не само техника, но и разбиране. Всичко, каквото свири, изпълни го отлично. Тя има отличен ритъм. Колко години е свирила, докато дойде до това положение! Ще кажете, че е била даровита. И даровита да е, тя е изпълнила всички възможности. Тя е дошла до това положение само с ред упражнения и работа. Тя е вярвала в музиката. Онези, които не са станали

музиканти, те не са вярвали в музиката. Всеки човек става това, в което вярва. Ако някой вярва, че може да стане силен, ще стане силен. Ако някой вярва, че може да стане красив, ще стане красив. Ако някой вярва, че може да стане учен, ще стане учен. Временно поне човек е в състояние да стане това, което иска. Често хората искат от Бога Той да ги направи, каквито иска. Това схващане не е вярно. Вие искате да дойде при вас някой велик художник, да нарисува една много хубава картина и вие да турите подписа си под нея, да кажете, че вие сте я нарисували. Има гениални музиканти, художници, писатели, които напишат нещо хубаво, издадат го, продадат го и подписват името под своето произведение. Те са бедни, правят това за пари. Но всъщност това, което са написали, не е тяхно. Нищо не е наше в света. Но все таки добре е, че си е направил труда да напише нещо, което му се е продиктувало. Този, който се е подписал, направил е това под давлението на онзи, който му е диктувал и се радва, че е написал нещо, че името му е под известно произведение. Първото нещо, което се изисква от вас, е да бъдете справедливи. Има една справедливост, една велика правда в света. Всеки трябва да желае да се отдаде правото на всеки едного. И ако искате да опитате, имате ли такава справедливост, проявявате ли я в живота, правете опити. Аз съм правил ред опити. Вървя по пътя и гледам, че пред мене пъпли една мравка. Аз веднага обикалям, правя ѝ път. Аз съзнателно ѝ отдавам нужното почитание. Искам да проверя, мога ли да отдам нужното внимание на една мравка. Заобиколя и оставам свободно да си върви. Като видя някой мравуняк, също така го обикалям, не го тъпча. Като дойда до някое дърво или до някое цветенце, и на него сторвам път, обиколя го, не го закачам. На всяко цветенце гледам да отдам известно внимание и почит. При това аз имам друго схващане по отношение на растенията, цветята и животните, на по-долностоящите от мене. Всички цветя аз ги считам изложение на онези, които са ги работили. На всички цветя, растения, животни, оказвам внимание, гледам да не правя някоя погрешка. Като вървя, също така обръщам внимание и на камъчетата, и тях считам изложени от някой велик майстор. Като минавам през някоя река, аз гледам и нея да не прегазя. Щом дойда до реката, обиколя оттук, оттам, търся път да я прескоча, да не газя във водата. И след това съм доволен, че съм я прескочил. Като ме види някой, че прескачам някоя вада или някой извор, пита ме: „Защо прескачаш тази вада?“ – Не искам да наруша порядъка на извора или на вадата. От друга страна някой човек може да се намира под мене и да пие от тази вода. Друго е, ако съм някой светия, но

това не зная. Изобщо, аз не мътя водата на по-голям светия от мене. Ако е въпрос за някой грешник, аз мога да му размътя водата.

Едно трябва да знаете, хубавите неща всякога трябва да се оценяват. Ако искате да се подигнете в Божествения свят, вие трябва да имате една оценка за хубавите неща. Има животни, които имат много хубави черти. И растенията имат някои хубави черти. Често аз се спирам пред животните, пред птичките и гледам, какви хубави дрехи са си направили, колко хубаво са ги нашарили. Понякога се спирам пред плодовете и намирам, че те имат хубави благоухания. Тяхното благоухание се разнася надалеч. Хубавите неща спират моето внимание. Някои казват: „Учителят всичко знае." Аз непрестанно уча, защото в целия свят има постоянно нови неща. Има много нови неща в света, които постоянно идат, и които аз не ги зная. Тях постоянно уча. Светлината, която всеки момент слиза на земята, е нова за мене. Аз трябва да я изучавам. Хората, които са остарели, както и да е, аз ги познавам, но тия, които всеки момент се раждат, са нови за мене и аз постоянно ги изучавам. Новото поколение е със съвсем други стремежи от стремежите на старите хора. Казвам: Животът се мени всеки ден. И в природата има едно вечно разнообразие. Божиите пътища са непостижими. Ако някой мисли, че всичко знае, той ще дойде до точката на замръзването. Да мисля за себе си, че всеки момент трябва да изучавам новото – нищо повече. Не е въпросът, че не зная, но съзнанието всеки момент се разширява и в него влизат все нови и нови неща. Едно трябва да знаете: Човек може да учи само този предмет, към който има обич. Ако той не обича даден предмет, не може да го разбере. Щом не може да го разбере, той не може и да го изучава. Сега ще ви обясня, какво нещо е обичта. Тя е една затворена книга. Обаче, като отворя някой лист от тази книга, аз започвам да чета. По този начин се създава връзка между мене и книгата.

Та казвам: Животът е една книга, която, като отваряш всеки ден, ти можеш да четеш по един, два листа. Всеки ден ще четеш. Ако не можеш да четеш от тази книга, животът ще остане за тебе затворена книга. Не е въпросът само да чете, но човек трябва да знае, какво може да му се случи през деня. Като ставам сутрин, аз зная какво може да ми се случи, но въпреки това не мога да изменя онова, което може и трябва да ми се случи. Защо? – Защото ако го отменя, няма да имам тази опитност, която ми е определена. Това нещо ми е определено за придобиване известна опитност. Представете си, че имам десет лева в джоба си, които съм определил за кино. Обаче, среща ме на пътя един беден човек, който ми иска да му

услужа с десет лева. Аз му давам десетте лева, които имам в джоба си, макар че съжалявам, задето не мога да отида на кино. Аз знаех, че това щеше да ми се случи, но не можах да го избегна. Ще кажете, че можех да взема назаем отнякъде десет лева. Не, ако взема назаем пари, работата съвсем ще се развали. Турците казват: „Който ще свири, той трябва да си плати за свиренето.“ Ако взема десет лева назаем и ги дам на някого, това е според мене търговска сделка. Правилното е да дам на бедния човек десетте лева и да се откажа от отиването на кино. Какво особено ще спечеля, ако отида на кино? Аз зная какво има на киното. Щом дам десетте лева на бедния и се върна в къщи, аз зная вече какво се представя на киното. Аз имам вече пред себе си целия филм. Ще кажете, че това е лесна работа. Лесна работа е само за онези, които разбират закона. Обаче за онези, които не разбират закона, десетте лева отидоха безвъзвратно, те няма вече да се върнат. Това подразбира стиха: „Давайте и ще ви се даде.“ Но знаете ли колко мъчно се дава? Ако ти си горе на планината, лесно можеш да изпратиш вода надолу. Но онзи, който е долу в долината, не може да изпрати вода горе на планината.

Та сега да дойдем до онзи вътрешен предмет, с който трябва да се позанимаем. Пак трябва да се занимаваме с този предмет сега, понеже сме на земята, ще живеем по земному, ще чувствуваме по духовному и ще мислим по Божественому. Така разбирам аз въпроса. Ще мислиш така, както Бог мисли, ще чувствуваш така, както ангелите в духовния свят чувствуват и ще постъпваш, както хората на земята постъпват. Нямам предвид всички хора, но само разумните, които спазват великите закони на природата. Ако постъпва, както обикновените хора постъпват, това са ред анормалности. Така и певецът трябва да знае правилно да пее. Не пее ли правилно, той се намира в положението на някаква аномалия. За този певец ние казваме, че или е пил студена вода, или е ходил на разходка, че се е изпотил и гласът му е пресипнал, или друга някаква причина е повлияла върху неговия глас. Ако пази гърлото си, певецът ще пее много добре. Но ако не го пази, било от простуда, било от някакви психически неразположения, той няма да пее добре. Някой певец се скарал със своя приятел и после не може да пее. Ред причини има, които влияят върху гласа на певеца. За да пее добре, от човека се изискват четири елемента: Той трябва да има едно отлично сърце, един отличен ум, една отлична душа и един отличен дух. Такъв трябва да бъде според мен певецът. Ако някой иска да бъде философ или учен, той също така трябва да съдържа

тези четири елемента в себе си: Да има отлично сърце, отличен ум, отлична душа и отличен дух. Същото се изисква и от поета, писателя и т.н. В каквото и отношение да иска човек да се прояви, в него трябва да присъстват тия четири елемента. Не присъстват ли тия четири елемента в човека, и без да иска, той ще прави погрешки. Свещеният трепет при пеенето иде от сърцето. Яснотата на тона иде от човешкия ум. Изразът, съдържанието на пеенето иде от душата, а цената на всичко това може да дойде само чрез човешкия дух. Който пее по този начин, той никога не се смущава от хората. Като пее така, певецът чувствува, че сърцето му говори на неговия ум, на неговата душа и на неговия дух. Щом сърцето му проговори, той забравя външния свят и може да даде израз на своето пеене. Който слуша пеенето на този певец, казва: „Този певец пее хубаво, защото не само сърцето му говори, но умът му и душата му, и духът му говорят.“ Този закон е верен във всички прояви в живота на човека. Човек не може да бъде религиозен, докато сърцето му не говори, докато неговият ум, неговата душа и неговият дух не проговорят. Религията е външно проявление на онова, което става в човека. Какво означава религиозността? Религиозният човек най-първо трябва да бъде посят в Божествената градина. Религията е разсадник на човешките добродетели. Да бъде човек религиозен, това значи да бъде посаден, поливан и отглеждан в любов. За да бъдеш човек, ти трябва да минеш през три разсадника: първо ще минеш през разсадника на любовта, после през разсадника на мъдростта и на истината. Оттам насетне ще те изкарат навън, да се развиваш самостоятелно. За да кажем, че някой човек е израсъл, той трябва да има три качества в себе си: Качеството на любовта, на мъдростта и на истината. Всеки човек, който е дошъл на земята, е минал през тия три разсадника, но е забравил това и сега трябва да си спомни. Той съдържа в себе си качествата на любовта, на мъдростта и на истината. Като дойде на земята, той ще започне да си припомня какво е учил в първия разсадник. После ще си спомня какво е учил във втория разсадник и най-после ще си спомни какво е учил в третия разсадник. И като си припомни всичко това, той трябва да го прояви в сегашния си живот. Например, срещате един човек, който се нуждае от вашата услуга, но вие не искате да му услужите. Представете си, че вие се намирате в такова положение, че от невидимия свят искат да ви дадат някакво благо, но преди това искат да ви изпитат. За да ви изпитат, изпращат при вас един беден човек, на когото трябва да услужите нещо. Обаче, този беден човек всъщност е един светия, който се

облякъл във формата на един бедняк, да видят доколко сте готови да му услужите. Вие се намирате пред ликвидация със своята съдба. Ако не се отзовете на този беден човек, вие ще се провалите, няма да издържите изпита си. Много примери има в това отношение от историята. Ето, Христос носеше за еврейския народ едно велико благо, да станат един велик народ, но те не оцениха това благо и разпнаха Христа. Онези от тях, които приеха това благо, станаха велик народ. Обаче, останалите, които не оцениха благото, което Христос им носеше, две хиляди години вече се лутат из целия свят. Те са повече от 15 милиона евреи. Не само евреите постъпиха така, но и до днес всички хора, всички народи мязат на евреите в това отношение. Ето защо, ние считаме за евреи всички онези, които не оцениха и не оценяват благата, които Бог им изпраща чрез някого. Всеки такъв човек е евреин. Ако Бог изпрати при тебе един спасител и ти не го оценяваш, ти си евреин. Щом е така, цели две хиляди години главата ти ще се лута и блъска по земята, докато се научиш да оценяваш, докато се научиш на този закон. Като научиш този закон, щом получиш някакво благословение от Господа, ще го държиш с две ръце и ще кажеш: „Господи, много ти благодаря за благото, което ми даде.“

Сега да оставим тази философия настрана, защото не само евреите, но и всеки народ, който би попаднал в положението на евреите, може би щеше да постъпи като тях. Това давам, обаче, само за изяснение. Следователно, за да не бъдете евреи, вие трябва да приемете всичко онова, което Бог ви изпраща. Онзи, чрез когото Бог изпраща своето благословение, няма да дойде с празни ръце, но ще дойде с натоварени камили. Когато Слънцето дойде в света, веднага ще се познае неговото идване. Цветята ще започнат да цъфтят, водите да текат, птичките да пеят – навсякъде ще има радост и веселие. Всички ще познаят, че Слънцето е дошло в света. Това е Божието благословение. Когото Бог изпраща, всякога го изпраща с пълни ръце, с подаръци и благословения, а не с празни ръце, той носи своето благословение. Слънцето е далеч, но то ни изпраща своята светлина. Светските хора казват, че Господ не съществува. Религиозните и набожните казват, че Господ съществува, но някак си не е разположен към нас. Защо Господ не е разположен към нас? Бог не съществува ли или не е разположен към хората, защото между Него и своята душа те са образували голяма, гъста мъгла, която им пречи да Го виждат. Такава мъгла видях тези дни в нашата кухня. Влизам един ден в кухнята, но нищо не може да се види. Сестрите, които готвят, са обвити в гъста мъгла, по-гъста от

лондонската, не можеш да ги видиш на един метър разстояние даже. Не, така не може да се живее. Ние трябва да измислим някакво приспособление към казаните, че парите да отиват нагоре и да излизат от комина, не да се събират на едно място. Онези, които построиха тази кухня, толкова са разбирали, така са я построили, че парата се задържа в кухнята. Иначе, кухнята е много красиво построена, добре направена, но тя е егоистична кухня, задържа парата в себе си. Сега измислихме нещо, с което да изкарваме парата навън. По този начин сестрите, които готвят в кухнята, ще имат по-голямо разположение. Като наблюдавам какво става в кухнята, казвам, че всички последователи на Бялото Братство имат много пара в себе си, не могат да я изпуснат навън. Парата трябва да излезе навън, за да може свободно да се работи в кухнята.

Сега като се спирам върху кухнята, аз вадя своето заключение: По същия начин и вие често ставате причина за своите страдания. Вървя по улицата, но след мене върви един просяк и ми врънка, иска да му дам нещо. Аз бръкна в джоба си и мисля, какъв начин да намеря да му дам пари, без да уроня неговия престиж, неговото достойнство. Вървя и си мисля, не съм взел кесията в себе си. Ако бръкна в джоба и извадя нещо, то ще бъде много малко, най-много един – два лева. Ако му дам тия пари, той няма да остане доволен и ще си каже: „Този човек изглежда добър, а колко малко дава.“ И затова аз вървя, говоря с него, питам го как му върви търговията. Най-после започвам да му говоря, че аз зная едно изкуство, според което той може вече да не проси. Или пък му казвам къде може да отиде да проси. Казвам му, че с просия не върви много, но ще му дам следното изкуство, да се научи да не проси. Сега вие искате да знаете какво е това изкуство. То е интимен въпрос, ще го кажа само на някой просяк. Сега и ние просим от Господа. Но какво трябва да просим? Проси от Господа знание. Проси от Господа разум. Твоето бъдеще е определено. Бог те е заобиколил с всички блага, но от тебе се изисква само да оценяваш това, което ти е дадено. Не мисли, че като се молиш, ще добиеш това. То отдавна е предвидено и ти е дадено от Бога. Само е въпрос на време, кога ще го получите. Всеки ден като получавате Божиите блага, вие трябва да съобщавате, а вие мълчите. Получавате Божиите блага и си мълчите, но като се намерите натясно, тогава трябва да се проявите любезни и казвате: „Това, татко, онова, татко.“ Не, когато получите едно Божие благо, вие трябва да постъпите така, както синът постъпва към баща си. Ще кажете: „Много ти благодаря, татко, за голямата любов, която имаш към мене.

Много се зарадвах, когато получих твоето благо.“

Та казвам: Ако всички хора бяхте добри, работите ви щяха да вървят добре. Не казваме, че не сте добри. Вие сте добри хора, но имате свойствата на захарта. Като ви срещне водата, вие се разтваряте в нея и отивате заедно с нея да гуляете. Не че искате това, но като дойде водата при вас, вие се разтваряте и тръгвате с нея заедно. Казват за някого: „Този човек се увлякъл в света.“ Захар е той. Като види водата, разтваря се и тръгва с нея. Водата не е някакво нещастие за човека. И за захарта не е нещастие. Какво от това, че захарта се е разтворила във водата? Един ден, като се изпари водата, захарта си остава на мястото си, отново се отделя като захар. Водата не взима нищо от захарта, нито захарта печели нещо от нея. Захарта изменя само формата си, а водата придобива временно вкуса на захарта. Казвам: Благоприятните условия в света не създават нещо ново, но те помагат само за видоизменение формата на телата. Когато нещата в твоя живот се изменят, ти не трябва да съжаляваш за това, което е станало. Тогава как ще подобрим сегашния си живот? Как ще примирим противоречията в живота? Противоречията биват няколко вида: физически, противоречия на сърцето и противоречия на ума. Знаете ли колко мъчно се поправят противоречията на сърцето? Даже и в невидимия свят те съставят една велика задача. Там се изработват ред методи, по които да се изправи човешкото сърце, да стане устойчиво. Човек не трябва да се лишава от онова, което иска. Той не трябва да се лишава от онова, което иска. Той не трябва да се лишава от яденето, но той трябва да се научи как да се храни. Той трябва да се научи правилно да се храни, да използува храните, които той употребява. Той трябва да знае в какво количество да употребява храните. Същевременно той не трябва да се отказва от въздуха, но да се научи правилно да възприема въздуха. Той не трябва да се отрече и от мисълта си. Някои мисли са лоши, но човек трябва да изучава закона на човешката мисъл. Вие се нуждаете от наука за сърцето, да знаете как да се справяте със своите чувства. Когато в сърцето ви се появи едно положително чувство, в противовес на него ще се яви едно отрицателно. Като знаете законите, по които чувствата се явяват, ще видите, че винаги се редуват едно положително и едно отрицателно. Никога не могат да се явят положителни чувства едно след друго. Положителните чувства се отблъскват. Когато членовете в един дом се карат, причината на това се дължи на факта, че те са станали положителни. А положителните чувства винаги се отблъскват. Същото нещо срещаме и в музиката. Когато два положителни тона се

срещат, те образуват дисонанс. За да има съзвучие, единият тон трябва да бъде положителен, а другият отрицателен. Те образуват хармонично съчетание. Има акорди, които не са хармонични, образуват дисонанс. Казвате: „Господ да оправи нещата.“ – За себе си Господ ги оправил и направил. Ние трябва да се научим да направим това, което Господ е направил. Ние тепърва трябва да изучаваме тия неща. Някой казва, че като се помолил, Господ направил работата му. Не, ти сам трябва да се научиш как да направиш работата си. Ти трябва да се научиш как да произнасяш думите, ако искаш хората да те обичат, ти трябва да знаеш как да поглеждаш хората, от една или от друга страна, отляво или отдясно. Не само това, но ако искаш хората да те обичат, ти трябва да знаеш как, от коя страна на тях да застанеш: отляво или отдясно, отпред или отзад. Някои хора имат хубава обхода. Наскоро срещнах една мома, която ми разказа една своя опитност. Тя срещнала един млад, красив, образован момък, който ѝ направил добро впечатление. Тя се възхитила от някои негови качества и решила да му напише анонимно писмо. Той ѝ отговорил. Така са разменяли помежду си няколко анонимни писма. Най-после тя получила едно писмо от него, в което той пише, че иска да знае точния ѝ адрес, да се срещнат, но от този момент тя престанала да му пише. Той ѝ писал, че ако не се срещнат, тази кореспонденция няма смисъл. Казвам ѝ, че е направила хубаво, дето е престанала да му пише. Тя ми показа едно от писмата, да видя почерка му. Аз ѝ обърнах (внимание) на една от главните букви в писмото и казах, че по тези ъгли, които се образуват в тази буква се вижда, че той е добър човек, но мисли повече за себе си, отколкото за другите. Може да има едно изключение в това, но 75% е вярно. Изключението е само 25%. После казвам на тази мома, че е направила добре, че престанала да пише на този момък, защото от дядо си тя е наследила една черта – голяма подозрителност. Ти си много добра, с добро сърце, но ако те предизвикат, ти така ще се проявиш, че сама ще се почудиш на своята подозрителност. По-добре ти напиши едно писмо на Господа. – „Какво да му пиша?“ – Пиши, че си срещнала един добър, умен момък. Той знае по-нататък. А това, че в писмата има тирета и двоеточия, това показва, че той е човек, който мисли изключително за себе си. Той е човек, който има особено мнение за себе си, счита се за Божество. Той мисли, че всичко в света е негово. И дяволът мисли, че всичко е негово. Той казва: „Този свят аз го създадох.“ Като срещне двама души, той казва: „Видите ли тези хора, аз ги създадох.“ Той казва: „Ето, всички лекари, всички съдии, всички

учители, всички свещеници, всички майки и бащи все аз ги създадох, а днес всички са против мене.“ Дяволът се оплаква днес от хората. Казвам: Ако всички хора бяха добри, кой щеше да ги съди? Нямаше да има нужда нито от съдилища, нито от войска, нито от стражари. Тогава хората нямаше да се бият помежду си. Ако всички хора бяха учени, кой щеше да ги учи? Нямаше да има нужда от учители. Дяволът казва: „Аз създадох разнообразието в света.“ – Той изопачава работите. Той не е създал разнообразието. Съгласен съм с това, че той създаде еднообразието, но разнообразието, което си приписва, не е негово. Разнообразието е закон на Божествения свят. Еднообразието е закон на земята. Тъй щото, дойде ли еднообразието в живота, вие ще знаете къде е неговият източник. Що се отнася до разнообразието, от каквато степен и да е, колкото малко и да е, дайте му нужната цена. Имаш един малък талант, отдай му нужната цена. Не казвай, че не си даровит човек. Ако жълъдът не е станал голям дъб, причината за това не се крие в него, не са му дадени блогоприятни условия. Като го посадите в земята, след сто години той ще стане величествен дъб. Ако имаш в себе си една малка дарба във вид на семка, след сто години тя ще се прояви в тебе като едно голямо дърво, като голяма дарба. Вие не знаете колко много зародиши има във вас, които като малки семенца чакат времето на своето развитие, да се проявят като големи дарби. Някои от вас очакват като умрат, като отидат на другия свят, че отново да се преродят, при по-добри, по-благоприятни условия. – Че вие сега трябва да използувате живота си, който сте го наели под наем за 60–70 години. Като слязохте отгоре, какво мислихте? Вие сте мислили нещо. Кой каквото е мислил, да го свърши. Всяка работа може да се свърши по три начина. За свършването на дадена работа все ще се намерят хора, които да помагат. Не мислете обаче, че за да свършите една работа, непременно около вас ще дойдат най-учените хора да помагат. Не мислете при това, че най-учени хора са тия, които са дипломирани. Вашите очи са един диплом. Ушите ви са друг диплом. Устата е трети диплом. Ръцете са друг диплом за определяне на чувствителността. Изобщо, всеки човек носи със себе си пет диплома. Устата е диплом, който определя как ще се храни човек. Ушите са диплом, с които човек слуша и възприема нещата. Красивото ухо на човека показва безбройните усилия на човечеството, за да се създаде един отличен, красив език, който да се възприема с ушите. Гънките на ухото са израз на красивата човешка реч. За в бъдеще ухото ще се измени още повече, ще се усъвършенствува. Колкото повече гънки има ухото, толкова

по-добре за него. В бъдеще и човешкото око ще се измени. Някои хора имат валчести очи, а други елипсовидни. Хора с елипсовидни очи имат един характер, а тия с валчести очи имат друг характер. Хора, които имат валчести очи, са раждани вечер, а тия, които имат елипсовидни очи, са раждани денем. Изобщо всяко нещо, всяка форма на човешките удове има свои физиологически причини.

Сега, като влизате в новата култура, като поемате нова посока в живота си, вие трябва да имате вяра, че всичко можете да постигнете с труд и постоянство. Не че всичко трябва да се постигне с труд, но като вложите труд и постоянство в работата си, ще видите, че всички заложби, които са скрити във вас, ще могат да се развият. Всичко, каквото желаете, ще може да го постигнете. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Онези, които отиват в чужди държави, като във Франция, Германия, в Англия, без да знаят езика на дадена държава, достатъчно е да прекарат там само една година и само да слушат, ще видят, че по силата на особен закон, в тях започва да се просветява нещо, да се зазорява, и те започват да различават думите една от друга, започват да разбират езика. Някои се безпокоят, че не могат лесно да научат някакъв език. Ако се оставят спокойни и работят в това направление, те няма да забележат как езикът ще се прояви сам по себе си. В човека има вложена способност за изучаване на езиците. Някои искат да бъдат религиозни. Няма защо да се силят да станат религиозни. Оставете това чувство само да се прояви, вие ще станете религиозни сами по себе си. Всеки човек по естество е религиозен. Оставете благородното в себе си да се проявява и вие ще станете религиозен. Оставете вашите мисли и вашите чувства сами да се проявят. Не ги стимулирайте. Щом ги стимулирате, вие сами ще се спънете. Вие се безпокоите дали сте умни или не. Вие сте по-умни, отколкото предполагате. Когато яздите вечер в тъмна нощ на кон, ако се оставите на коня, той ще ви изведе благополучно в пътя, но ако вие го карате, ще се заблудите. Ако минавате през някоя тъмна гора и ви очаква някаква засада, оставете се спокойно на коня. Той ще почувствува опасността, която ви очаква и ще избере такъв път, който ще бъде съвършено безопасен за вас. Речете ли вие да го карате, ще се натъкнете на нещо, което не сте желали. Ако има наводнение някъде, конят няма да иска да мине през това място. Случва се, че господарят иска да излезе с коня си някъде, но конят не иска да върви. Той го насилва, но конят не иска да върви. Не го насилвайте, щом не иска. Та ако конят може да предчувствува тези неща, защо човекът не може да развие в себе си това

чувство и да се ползува от него? И в човека има едно чувство на самосъхранение, което му подсказва какво има да му се случи. Ако човек се остави на това чувство в себе си, той ще може да избегне много нещастия в своя живот. Това е Божественото чувство в човека, което му нашепва. Той предприема една работа, това чувство му казва: „Не бързай толкова, почакай малко." Той бърза, иска по-скоро да свърши работата си. Не, почакай малко. В чакането е спасението. Много от страданията на хората се дължат от бързането им. Някои страдания пък се дължат на голямото отлагане. Две крайности има в живота на човека: голямо бързане и голямо отлагане на нещата. Тези неща спъват развитието на човека. Не бързай да станеш праведен човек, но не отлагай да станеш праведен човек. Не бързай да станеш музикален човек, но не отлагай да станеш музикант. Какво значи думата праведен човек? Праведен човек е този, който поставя нещата на тяхното място. Музикант е онзи, който туря всяка нота, всеки знак на своето място. Тъй щото, праведен човек, музикант е този, който поставя всяка своя постъпка, всяка своя мисъл и всяко свое чувство на мястото им. Казвате: „Този човек има отлични мисли, отлични постъпки, благородни чувства." Това значи музикант, това значи праведен човек. Неговите произведения са добре написани. Всичките му работи са добри. Всички трябва да си съдействувате.

Сега ще ви дам един съвет като на музиканти: Малко пишете, но добре пишете. Много сложни работи не пишете. Ти искаш някой път да знаеш добър човек ли си или не си. Направете следния опит: Направете едно малко добро на някой човек и вижте, дали този човек ще ви благодари или не. Два начина има, по които можете да познаете, дали сте добър човек. Някой път, като направите добро на някой човек, той може да ви благодари. Някога може да не ви благодари. И в двата случая, това е признак, че вие сте добър човек. Този човек може да не ти благодари, защото, ако ти си му дал пет лева, други са му дали десет, 20 или 50 лева. Този човек е ангажиран с тези, които са му дали повече, тъй щото до тебе още не е дошло ред. Следователно, ти не трябва да мислиш, че само ти си му дал нещо. Значи, нещата трябва да се проверяват и оценяват. Вие не се оценявате помежду си. Например, вие имате приятели, на които не знаете добродетелите. Например, някои от вашите приятели са музиканти, други поети, трети философи, които имат вътрешно прозрение. Като не ги познавате, вие казвате: „Той не се е проявил още." Благодарете, че той не се е проявил още. Ако той се прояви, условията ще бъдат съвсем други.

Един орех можете да го носите в джоба си и сте в безопасност, няма да пострадате. Но ако един ден вие посадите този орех и той стане голям орех с гъста сянка, под която вие един ден си почивате, той така ще ви изненада, ще ви причини такава вреда, която за цял живот ще я помните. Кой е виновен? Голямото благо. Малките блага не вредят. Същият закон се отнася и до дарбите. Големите дарби пакостят на хората. Следователно, оттук можем да извадим следното заключение: Никога не почивайте под сянката на една голяма дарба. Никога не се приближавайте до голямата дарба. Стойте далеч от нея. Избирайте повече южните страни, отколкото северните. Големите дарби ще те засенчат, а сенките са винаги опасни. Стойте далеч от големите дарби. Те са големите сенки в живота. Стойте на южната страна, дето Слънцето силно грее. Ако стоите на северната страна, дето Слънцето слабо грее, това наричам аз гърба на дарбата. Това аз уподобявам на разположението или неразположението на човека. Когато един човек е неразположен към вас, той ви обръща гърба си. Когато е добре разположен, той ви обръща лицето и ви се усмихва. Закон е това. Всеки човек, който обръща лицето си към вас и ви гледа, и ви се усмихва, той е ваш приятел. Всеки човек, който в даден случай ви обръща гърба си към вас, ще знаете, че той не се интересува от вас. Питам тогава: Ако вие обръщате гърба си към доброто, какво показва това? Че не се интересувате от него.

Сега, например, всички вие имате желание да служите на Бога. Но ако ти си избран да направиш едно добро и не направиш доброто, но обърнеш към него гърба си, не си ли обърнал гръб към Бога? Например, срещаш един обременен човек, спри се пред него и му кажи една сладка дума. Не се иска много, за да помогнеш на човека. Вие мислите, че всички трябва да имате пари, за да направите едно добро. Светът не се нуждае от пари. Светът има повече пари, отколкото му трябват. Светът се нуждае от сладки думи, да кажеш на човека една сладка дума на място. Кажи на човека: „Ще се оправи работата ти.“ Или кажи му: „Ти имаш добро бъдеще. Ако работите не се оправят, ела при мене.“ – „Ама ще се оправи ли работата ми?“ – „Ще се оправи. Ако не се оправи, ела при мене.“ Всичката мъчнотия на хората седи в това, че те не вярват. – „Ама ако не се оправи?“ Като казвам, че Слънцето ще изгрее, ще изгрее. Като казвам, че лятно време Слънцето ще изгрее в четири или четири и половина часа, така ще стане. Ако не изгрее, ела при мене. Ако пък е зимно време, ще кажа: Слънцето ще изгрее около седем и половина часа. – „Ако не изгрее?“ – Ако не изгрее,

ела при мене. „Ама как така се познава?“ – И ти можеш да знаеш всеки месец в колко часа изгрява Слънцето. Това може всеки да знае, при това точно. Не се обезсърчавайте. Мнозина идват при мене и ми казват, че не им върви. Казвам: Този път, по който вървите, на никъде няма да ви изведе, нищо няма да излезе от вас. – „Как така?“ – Преди всичко, вие не вярвате в Бога, а искате другите хора да ви направят гениални. Очаквате ли на хората, нищо няма да излезе от вас. Най-първо ще проверите, че вие имате дарба в себе си да пеете и можете да пеете. И, второ, ще вярвате, че Бог ви е надарил. Не туряйте в себе си мисълта, че нищо нямате, никакви дарби не са вложени във вас. Не, вярвайте, че Бог ви е надарил и ако работите, ще развиете дарбите си. Та сега две неща ви препоръчвам: да вярвате, че сте даровити хора и имате много дарби в себе си. Ако не вярвате, елате при мене. Остава ви сега само да работите. Сега вие ще питате, по кой начин можете да бъдете добри. Всички вие трябва да имате магическата сила в себе си, че като отидете в един дом, в който един от членовете е болен, да го потупате само по гърба, да му кажете, че той е здрав, но си въобразява, че той е болен и той ще оздравее наистина. Ще му кажете още, че от него може да излезе много нещо. Така той ще се насърчи. Онази, болната жена, която се допря само до дрехата на Христа, усети, че от Него излезе сила. Но тя вярваше в Христа, вярваше, че ще се излекува. Това, в което вярвате, ще стане. Вие трябва да вярвате, че Бог е вложил във всички ви дарби, които вие трябва да развивате. Желанието на Бога е всички да станем добри и да вършим работа. Всички трябва да бъдем и музиканти, и художници, и поети, и скулптури, какви ли не. Вие казвате: „Да бъдем набожни, да се молим на Бога.“ Оставете вашата набожност настрана. Набожността не е нещо, което може да се придобие отвън. Сега мога да ви определя какво нещо е набожността. Който не зачита майка си и баща си и презира хората, той няма никаква набожност. Набожният човек има благоговение към Бога, към хората. Набожният човек има благоговение и към детето. При това, той се радва на дарбите на другите хора. Който не е набожен, ако той види някаква дарба в човека, казва: „Това не струва, онова не струва.“ – Не, това е криво заключение. Така не се мисли. Утре тебе ще те срещне някой и той пък ще мисли, че в тебе няма нищо. Никой не е взел даром своите дарби. Това, което всеки човек носи в себе си, той го е взел още първоначално. Още с излизането си от Бога, той носи дарбите със себе си, които Бог му е вложил. Та едно трябва да знаете: Вие сте даровити, без да знаете, че сте даровити. Сега всички искате да бъдете

красиви. Това е добро желание, но трябва да знаете как да станете красиви. Онзи, който има бръчки на лицето си, той ще иска да свали тези бръчки. Който е сиромах, той ще иска да се освободи от сиромашията. Учениците, които пишат и правят грешки, имат си гуми, с които изтриват направените погрешки. Други пък изтъркват погрешките с ножче. Трети пък с хляб ги изтриват. За предпочитане пред всички е гумата. Някоя стара сестра се оглежда в огледалото и си казва: „Отде ли е дошла тази стара баба?“ – Не, ти трябва да си кажеш: „Ти си остаряла, защото много се тревожиш. Ако не се тревожиш толкова много, ще се подмладиш.“ Колкото повече мисли човек за старостта, толкова повече ще остарява. Старостта иде по причина на внушението. Кой как те срещне казва, че си остарял или ще остарееш и ти наистина остаряваш. Колкото повече хора отвън ти внушават, че ще остарееш, ти наистина ще остарееш. Баща ти, майка ти, приятелите ти казват, че ще остарееш и ти си остарял вече. Щом ти каже някой че си остарял, вземи огледалото и си кажи: „Бабо или дядо, да не се тревожиш, ако искаш да се подмладиш.“ Сега аз ви казвам само как можете да спрете старостта, ако пък ви кажа, как може да се подмладите, това е цяла наука вече, за която трябва много да платите. Представете си, че един старец, който е сега на 80 години, иска да се подмлади, да стане на 30 години. Първо ще го питам колко иска да плати. В Писанието е казано: „Онези, които чакат Господа, ще се подмладят.“ Подмладяването е закон съзнателен, а не механически. Вас ви очаква подмладяване, но вие трябва да знаете как да се подмладите. Казано е: „Блажени децата.“ Не е казано, че старите са блажени. Като мислите, че животът е лош, вие преждевременно остарявате. Не мислете, че животът е лош. Животът е добър. Вие мислите, че условията са лоши. Не мислете, че условията са лоши. Вие мислите, че времето е лошо. Не мислете така. Времето не е лошо. Гледайте на всичко оптимистически. Защо? – Апостол Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Ако вие живеете в Бога и се движите в Него, тогава какво лошо може да има в този живот? Всичко, каквото става отвън, е добро за цялото човечество, но добро е и за мене. Та казвам: Всичко онова, което се случва в живота ви, считайте, че е за ваше добро. И в Писанието е казано: „Всичко, каквото се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за тяхно добро.“ Знайте, че доброто ще подмлади сърцето, а мисълта ще подмлади ума. Благородството ще подмлади душата, а силата ще подмлади човешкия дух. Следователно, силата е за духа, благородството – за душата, светлината е за ума, а доброто е за човешкото сърце.

Тези неща ви пожелавам и на вас.

Тайна молитва.
"Благословен Господ Бог наш."

10-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 5 декември, 1937 г. 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

МАТЕРИАЛНА, РЕАЛНА И ИДЕАЛНА ЛЮБОВ.

КАТЕГОРИИ НА ЛЮБОВТА

Отче наш.
Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 20 глава на Матея, 6–17 стих.

Духът Божи.

„Тогава праведните ще просветнат.“ (Евангелие на Матея, 13:43)

Всеки, който не разбира Писанието, ще каже, че праведните ще просветнат след хиляди години. Не, всеки човек трябва да просветне, не за в бъдеще, но още сега. Още сега трябва да просветне. Тази предпоставка, че за в бъдеще праведните ще просветнат, трябва да се махне. Тя е отживяла своето време. Тази подложка, която досега сме имали, трябва да се махне. Друга подложка трябва да имаме. Друга подложка трябва да се постави сега. Основата на досегашните разбирания в живота е била човешката любов. Тя е стимулът. От човешката любов се е родило всичко това, което сега имаме. Това го наричат егоизъм. То е любовта на земята. Не е лоша тази любов. На времето си тя е била на място. Но сега човешката любов не е на мястото си. Представете си една малка рекичка, която е карала една малка воденичка. При малката воденичка тази рекичка е на мястото си. Тя изкарвала, мляла много добре брашното, житото си. Но при една голяма воденица от 12 камъка тази вадичка, тази рекичка не е на мястото си. Голяма река е нужна.

Та сега и ние седим и мислим, как беше едно време. Това едно време го няма вече. Едно време панталонките за малкото дете бяха евтини, защото то беше малко, едва на пет години. Тогава тия панталонки струваха едва стотина лева. Но сега, когато това дете е станало на 21 година, тия панталони струват скъпо, около хиляда и повече лева. „Едно време как вярвахме?“ – В какво сте вярвали? Ако вземете (вярата) на нашите родители, на нашите майки и бащи, и тя не е била много обоснована. Ние не знаем даже, доколко обичаме майка си и баща си. Привидно вие

мислите, че ги обичате, но като дойде въпрос на изпитание, тогава се познава вашата любов. Ако кажат на някого, че майка му или баща му е умрял, той даже се радва, казва, че се е освободил от тегла. Той иска да каже за онзи, който се е освободил, за бащата или за майката. Когато някой слуша, че няма Господ в света, той се радва, казва: „Добре, че няма Господ в света, да няма кой да ни контролира.“ Каквото направиш, все ще мислиш за Господа. Все ще те питат не те ли е страх от Господа. Това е една крива детинска идея. Те не разбират същността на нещата. Бог е една основа, без която няма смисъл. Бог, любовта, е основа на живота. Вън от любовта животът е немислим. Ние схващаме Бога много материалистически, вследствие на което правим много погрешки. Три проявления има Бог. Бог е нещо материално, Бог е нещо реално и Бог е нещо идеално. Идеалното излиза от реалното, а реалното от материалното. Тъй трябва да схващаме нещата. Някой иска да го види материално. Ако искате материален Господ, вие имате баща. По-материален Господ от бащата какъв може да искате? Със своята тояжка този баща може да те сурвака като на Нова година. Можеш да мислиш, че това не е право, но какво ще правиш? Баща ти е, който прилага законите. Ти нямаш право да променяш неговите закони. Ти нямаш никакво вето. Та понякога и ние дохождаме до някакво демократическо управление, искаме да се наложим, отгоре на това и критикуваме, че редът и порядъкът в света не е такъв, какъвто трябва да бъде. Не че редът не е такъв, какъвто трябва да бъде, но ние трябва да го изпълняваме. Хората на земята тепърва проникват в този порядък. Като говоря за хората, аз имам предвид други хора, които живеят, както Бог изисква. А сегашните хора сега се учат как трябва да живеят. Сегашните хора едва сега се учат, как трябва да живеят. Не че никога не са живели по Бога, но така, както са живели, този живот им е излязъл кисел. Докато е млад, човек се радва на младостта си. Като остарее, съберат се неговите близки и си казват: „Дано по-скоро си замине.“ Като чуят, че някой човек е остарял, изкуфял е, нищо не разбира. Той трябва да си замине. И той слуша, горкият, всичко това. Ти си родил, отгледал толкова деца и един ден те казват: „Да си отиде той вече на другия свят.“ Че онзи свят е съвършен. Той не иска такива изкуфели хора. Някой бил голям грешник и затова искат да го изпратят на онзи свят. – Че ако ние не можем да го търпим, на онзи свят съвсем не могат да го търпят. В онзи свят е направен договор, какви хора могат да се приемат там. Често хората изпадат в противоречия, защо грешните хора живеят по-дълго време на земята, а праведните по-

малко. Между земята и небето е направен договор, който се състои в следното: Грешните хора ги оставят да живеят по-дълго време на земята, а по-малко в онзи свят. За праведните хора е точно обратно: те са оставени да живеят по-малко време на земята, а по-дълго време в онзи свят. Когато хората на земята не са доволни от праведните хора, от невидимия свят им казват: „Пратете го при нас.“ А когато хората са недоволни от някои грешници, те искат да се освободят от тях, но от невидимия свят им отговарят: „Тия хора нека останат при вас, и ние не ги искаме тука.“ Тази е причината, задето грешните хора остават по-дълго време на земята.

Сега аз искам да имате ясна представа за греха. Грехът е нещо, което вие сами сте създали. Грехът е произлязъл от непослушанието. Ние имаме особена представа за законите на природата. Вие четете Библията. Казвате какво е казал Христос, какво е писано в природата, но малцина са чели онази голяма Библия, книгата на природата. Онова, което Бог е писал на небето, което е писал и в природата, това е оригиналът. А това, което е писал на земята, това е преводът. Земята е направена съобразно със законите на небето. Значи, земята е направена по законите на небесния, на Божествения свят, в който има пълна хармония. Обаче, земята не е влязла още в тия закони, понеже сега се приготовлява. Тя още не е попаднала под законите на хармонията. И каквито погрешки прави земята, Бог ги извинява. Когато хората правят погрешки, Бог не счита това за грях. Че ги наказва, това прави той с цел да ги изправи. Когато железарят туря желязото в огъня и го нагорещява, че го извива, че го огъва, мачка, той няма намерение да го накаже. Не, той иска да изкара съвсем друго нещо от това желязо. Бог има намерение да изкара нещо хубаво от хората, затова ги поставя на огън. Ако си калай, ще те нагреят до 233 градуса, докато се стопиш. Ако си желязо, ще те нагреят до 1200 градуса. Ако си платина, ще те нагреят между 2500–3000 градуса. Колкото по-упорит и по-своенравен става човек, толкова по на големи изпитания го поставят.

Сега ние искаме да дойдем до онова разбиране на живота, което носи просвета. Ние трябва да използуваме живота на земята. Мнозина казват, че вие не разбирате нещата. Не е въпросът там. Вие разбирате много неща, но въпросът е как да ги приложите. Направете един опит да видите, колко мъчно се живее, както трябва. Ако, например, ви кажа да дадете пари на сиромасите, като считате, че вие внасяте тия пари в Божествената банка, няма да повярвате. Ще кажете: „Къде ще търся тези пари? Веднъж да ги дам в ръцете на сиромаха, повече не мога да ги намеря.“ Ако ви кажа да

вложите парите в Божествената банка, веднага ще се съгласите. Там няма да вложите пет, десет или стотина лева, както бихте дали на някой сиромах, но сте готови с хиляди лева да внасяте в тия банки. Не е лошо това. Като живее на този свят, човек се нуждае от пари за този свят. Той трябва да живее тук, на земята. Аз разглеждам другояче въпроса. Някой казва: „Мене не ми трябват пари.“ Не, трябват ти пари, трябва ти богатство. Тази идея трябва малко да се пречисти. Казва се: „Горко вам, богати!“ Защо е горко на богатите? – Горко вам, богатите, които не оценявате богатството, което ви се дава. Горко и на вас, сиромасите, които се готвите като приемете богатството, да го употребите като богатите. Тъй щото, горко и на богатите, и на сиромасите. Горко на богатите, които употребяват богатството не според Божиите закони. И горко на сиромасите, които се готвят, като станат богати, да употребят богатството си като богатите. Сиромахът като сиромах си мисли, като стане богат, да си живее малко като богатите. Как ще живее сиромахът? Щом забогатее, първо ще си купи автомобил, ще си купи апартамент, ще се облече хубаво, ще яде и ще пие, ще си създаде благоутробийце, да разбере какво нещо е животът. Според него това имение е смисълът на живота. Всеки ден, всяка вечер да може добре да си хапне, да си пийне. Горко на тези сиромаси, които мислят така. Това не значи, че човек не трябва да яде. Щом живее, човек трябва да яде, но как и колко, това е важният въпрос. Въпросът за яденето е разрешен в Божествения свят. На всеки човек е определено колко храна трябва дневно да консумира. Не само дневно, но определено е, колко храна трябва човек да употребява сутрин, колко на обяд и колко вечер. Човек трябва да яде за трите свята: Сутрин ще яде за земния, за физическия свят. На обед ще яде за духовния, за реалния свят. А вечер ще яде за идеалния, за Божествения свят. Затова старите хора именно ядат идеално. Той не може да яде много, защото се готви за идеалния свят. Вижте малкото дете – не само един път на вечер яде, но майката трябва да става пет–шест пъти през нощта да му дава да яде. Гледате го малкото дете като някое джудженце, но яде, по десетина биберончета отиват на ден. Защо яде толкова много? Готви се за този свят. Малкото дете се приготовлява за физическия свят. И по десет пъти на ден да яде не е лошо. Като дойдете до възрастния човек, който се готви за духовния, за реалния свят, той яде по три пъти на ден. Като дойдете до стария човек, той намалява яденето си, той повече пости. Казва: „Достатъчно ядохме и пихме, сега ще ядем по-малко.“ Той си определя диета. Питам, кои от тримата са по-прави? –

Всички са прави. Детето яде като материалист, възрастният яде като реалист, а старият яде като идеалист. Някой казва: „Аз си похапвам хубавичко.“ – Материалист си.

Казвам: Сегашните възгледи на хората трябва да се изменят. Това не значи, че старата основа, върху която досега сме живели, трябва да се изхвърли. Изобщо, ние нищо не изхвърляме. Обаче, ние трансформираме нещата. Човек трябва да знае как да ги трансформира. Този закон и в миналото са го прилагали. Среброто може да се превърне в злато. Медта и живакът също могат да се превърнат в злато. Това е възможно за онзи, който знае нещата. За онзи, който не ги знае, те си остават така, както са били. И златото, за което говорим, има три качества: материално злато, реално злато и идеално злато. Когато материалното злато влезе в човека, той става материалист. Кагато влезе в него реалното злато, той става реалист. И когато влезе в него идеалното злато, той става идеалист. И веруюто на хората се определя от златото, което е в тях. Какъв живот ще живееш, зависи от златото, което е в тебе. Ако имаш материалистическо злато в себе си, ще ядеш и ще пиеш на общо основание. Ако имаш в себе си златото на реалния свят, ще живееш един разумен, духовен живот. Ако имаш златото на идеалния свят, ще живееш идеален живот. И тогава животът ще бъде съвсем друг. Аз имам образци от материално злато и мога да ви ги покажа. За реалното злато нямам още образци. Трябват ми няколко години, за да извадя от кръвта реалното злато. Това злато, което държите в джоба си, е материално злато. Това, което е в кръвта ви, то е реално злато. Това злато, което е в главата ви, е идеалното злато. Когато някой казва, че не може да обича, казвам, че този човек няма идеално злато в себе си. Каже ли някой, че не може да обича в реалния свят, това показва, че няма реално злато в себе си. Каже ли, че не може да обича в материалния свят, това показва, че няма материално злато в себе си. Така разрешавам аз въпросите. Имаш ли злато в себе си, можеш да обичаш. Нямаш ли злато, не можеш да обичаш. Казвате: „Защо е така?“ Сега ще аргументираме въпроса. Да допуснем, че ти никога не си виждал една жена. Как ще я обичаш? Тя е била като сянка за тебе. Ти никога не си я виждал. Но когато тази жена дойде при тебе, ти веднага можеш да я обикнеш. Значи жената е реалното злато в мъжа. Когато мъжът види жената, веднага сърцето му трепва. Пулсът му се увеличава от 72, най-много до 80. Повече от 80 не може да отиде. Когато дойде до идеалната любов, сърцето на човека започва да тупа толкова силно, че той почти изскача вън от тялото си. Ето защо, досега

никой човек не е издържал и не може да издържи на идеалната любов. Щом дойде до тази любов, човек хвръква и заминава за другия свят. Засега идеалната любов е недостъпна за земята. Даже и при реалната любов, сърцето на човека започва силно да тупа. Опасна работа е реалната любов. Когато дойде тази любов, човек става много мек. И най-коравите хора тя ги прави меки. Той започва постепенно да се разпуща, не му се работи, не му се учи, нищо не иска да прави. Той обича тогава само да съзерцава и казва за себе си: „Аз съм само съзерцание.“ Преди няколко деня дойде при мене една млада сестра, която ми каза: „Учителю, животът ми се обезсмисля. Усещам една пустота в себе си.“ Казвам: Щом животът ти се обезсмисля, дошла е реалната любов в тебе. Аз зная как може тази сестра да стане щастлива. Достатъчно е да види някой млад брат, красив, да ѝ се усмихне малко, и тя ще стане красива. Аз не се смея. Напротив, отнасям се с всичкото уважение и почитание. Питам: В какво седи реалната любов на майката? Реалната любов на майката се заключава в нейното дете. Като ѝ се роди дете, всички казват: „Роди ни се дете.“ Щом дойде реалната любов и майката, и бащата имат вече надежда. Докато децата са добре, здрави и живи, това е капиталът на родителите. Капиталът на момата е момъкът. Капиталът на момъка е момата. Това е ефектив. Всеки трябва да има златен ефектив, с който да разполага. Всичко това е хубаво, но в какво седи разрешението на въпроса? Разрешението на въпроса седи в това, че тази мома, в която момъкът се е влюбил, на нея е хвърлил око някой от реалния, от духовния свят. Друг някой момък от реалния свят е хвърлил око на нея. На момъка пък е хвърлила око друга някоя мома от реалния свят.

Сега ще ви приведа един пример из живота, който го е разказала една стара жена, българка, на около 85 години. Като била млада, в нея се влюбил един млад момък, змей. Змеят е човек от другия свят. Той се явявал от време на време. Като се отворило херцеговинското въстание и той отишъл на това въстание. Преди да замине, той ѝ казал по какво ще познае дали е жив и ще се върне при нея, или ще го ранят и ще умре. В селото някъде имало извор. Тогава той ѝ казал: Ако този извор пресъхне и престане да тече, тя ще познае, че той е убит. Ако до края на въстанието не престава да тече, той ще се върне жив и здрав. Този момък имал намерение да я задигне със себе си. Случило се обаче, че този извор престанал. Значи, той бил убит и повече не се върнал. Тази мома се оженила, родила няколко деца и после разправяла този случай на своите близки. Та когато любовта на някоя мома се развали, това показва, че я любят не само от този, но и от онзи свят.

Следователно, когато една жена не е доволна от мъжа си и постоянно се кара с него и намира, че не е учен, че е прост, това показва, че си има друг любовник, от другия свят. Ето защо, онзи от вас, който мисли да се жени, да гледа да не би неговата възлюблена да има друг някой любовник от другия свят. Сега аз не искам да вярвате в това, което ви говоря. Не е въпрос за вярване. Това е знание, това са факти, които трябва да проверите. И като ги проверите, вие пак оставате на особено мнение. Ни най-малко не ви задължаваме да вярвате. Аз разглеждам нещата съвсем материалистически. Вие трябва да знаете, че всеки човек, който е на земята, обичат го най-малко трима души. Един ще го обича от физическото поле. Това е неизбежно. Вие не можете да се освободите от любовта на физическото поле. Друг ще го обича в реалния свят и трети ще го обича в идеалния свят. Тази идея Христос я е изказал със следния стих: „Голяма радост е на небето, когато един грешник се обръща към Бога.“ Защо? Защото той е свързан в невидимия свят поне с един, който го обича. Тогава всички ангели пеят, че той е станал едно с тях. Следователно, онази велика любов, за която ние пъшкаме и мечтаем в света, седи в това, че при тази любов има винаги трима души, които едновременно обичат човека: единият е на физическото поле, другият е в духовния свят, а третият в идеалния свят. Най-красивата любов е тази, именно, когато един те обича на физическия свят, вторият – в духовния свят, а третият – в идеалния свят. Това ние изказваме още и с думите: „Велико е, когато Бог те обича, когато ангелите те обичат и когато хората те обичат.“ Хората не могат да си представят как е възможно ангелите да ги обичат. Те имат особена представа за ангелите. Те не знаят, че ангелът е същество на голямо благородство и любов. Когато един ангел обича някого, той напуща мястото си на небето и слиза на земята да помага. Ангелът може да слезе на земята само когато обича. Без любов кракът му никога не би мръднал да слезе на земята. Единственият фактор в света е любовта. Без любов ангелът никога не би бил готов на каквато и да било жертва. Това не става само с ангелите, но и с Боговете. Когато любовта влезе в сърцата на боговете, и за тях действува същият закон. Само при любовта те са готови на всякаква жертва. За любовта всички същества са готови на жертва. Такова нещо е онзи велик импулс, онази велика любов, която е готова на всякакви жертви.

Често хората ме питат правоверен ли съм. От мое гледище, правоверен човек е онзи, който обича физически, реалистически и идеално. Само този човек може да бъде правоверен, само той може да бъде светия.

Вие говорите за светиите, но не разбирате тяхната любов. Престъпната любов е само физическа. Следователно, когато физическата любов не е подкрепена от реалистичната и от идеалната, тя е престъпна. Тя е едностранчива любов. Това всъщност не е любов. Когато физическата любов е свързана с реалната и с идеалната, това ние наричаме Божествена любов, която осмисля нещата. Благословение е в света, когато хората се обичат. Някои казват, че съжаляват, че са обичали някого. Казвам: Няма по-велико нещо в света от любовта. Следователно, когато хората съжаляват, че са обичали, това показва, че те не са обичали с трите вида любов едновременно. Сега аз ще ви дам една диагноза, по какво се отличава любовта. Ще ви говоря върху неща, върху които не е позволено да ви говоря. Защо не е позволено да се говори по този въпрос? Защото в ума ви може да влезе една крива мисъл и вие ще кажете: „И в този свят е като в нашия.“ Не е така: Това, което вие наричате любов на земята, не е никаква любов. То е привидна любов. Когато човек има една правилна физическа любов, той има здраво, отлично тяло, добре организирано. Когато има реална любов, неговото сърце е отлично. Той не знае, какво нещо е скръб. Той е оптимист и всичко му върви наред. Когато има в себе си идеална любов, той е гениален човек с отличен ум. Хората на идеалната любов са гениални, талантливи хора. Те са всичко в света.

Казвам: Ако искате да се подигнете, вие трябва да се стремите към тези три вида любов. Бог се проявява чрез личната любов. Бог се проявява чрез реалната любов. Бог се проявява и чрез идеалната любов. Когато ние изпълним закона Му по правилата на материалната любов, Той ни възнаграждава, като ни дава едно здраво тяло. Когато изпълним закона Му по правилата на реалната любов, Той ни дава едно отлично сърце. Когато изпълним закона Му по правилата на идеалната любов, Той ни дава един гениален ум. Някой иска да бъде гений. Всеки може да бъде гений, ако има в себе си трите вида любов. Имате ли в себе си трите вида любов, вие ще бъдете щастливи. Аз се чудя на съвременните хора, защо трябва да страдат и да пъшкат, когато щастието е в техните ръце, от тях зависи да бъдат щастливи или да не бъдат. Когато човек види любовта в хората, когато види, че двама души се обичат, той се радва, приятно му става на душата. Ако човек няма любовта в себе си, като види как двама души се обичат, сърцето му започва да се свива от ревност, от завист. Дето има ревност, любовта е неправилна. Може да проверите това, а не да го приемете само на вяра.

Та казвам: Ние можем да бъдем щастливи на земята само тогава, когато в нашето тяло се възцари материалната любов, когато в нашето сърце се възцари реалната любов и когато в нашия ум или в нашата душа се възцари идеалната любов. В човека тия три вида любов трябва да живеят едновременно, като три течения на любовта. Всъщност, те представят една и съща любов, но материалите, от които е създаден физическият свят, се различават от тия, от които е създаден реалният свят, както и от тия материали, от тази субстанция или есенция, от която е създаден идеалният свят. Следователно, когато не се чувствувате добре на физическия свят, материалната любов е слаба у вас. Когато се чувствувате стеснени в сърцето си, наскърбени нещо, това показва, че реалната любов у вас е слаба. И най-после, когато се усещате стеснени в ума си или имате някакво умствено противоречие, това показва, че идеалната любов у вас е слаба. Затова, ако искате да организирате тялото си добре, увеличете в себе си материалната си любов. Ако искате да организирате сърцето си добре, увеличете реалната любов в себе си. Ако искате да организирате ума си, увеличете в себе си идеалната любов. Някой казва, че вярва в Господа. Вяра без любов е лъжа, ще ме извините, но мога да кажа и по-меко: Вяра без любов е заблуждение. Вяра с любов е благо. Когато при тебе дойде онзи, който те обича, ти веднага ще почувствуваш една топлинка и светлинка. И ти, който никога дотогава не си работил, ще започнеш да работиш. И ако до това време сърцето ти никога не се е отваряло, ще се отвори и ще започнеш да правиш добро на всички хора. Със своя ключ той отваря сърцето ти. Това са диагнози, които трябва да знаем. Ние трябва да се радваме на всички хора, които внасят онова хубавото, благородното и възвишеното у нас. Като наблюдавам една круша или една ябълка, аз виждам любовта, която е в тях. Вечер аз често излизам да мириша цветята. Ароматът на цветята, това е тяхната любов. Особено вечер те миришат много приятно. Това е тяхната любов. Когато се намерят в голямо затруднение, те започват да пъшкат, да страдат. Тогава аз им държа една проповед. Казвам им: Не се безпокойте, вашата любов е добра. Един ден вашето положение ще се подобри. Цветята са много отзивчиви. Като им се кажат няколко сладки думи, те се усмихват и почват да издават повече миризма, благоуханието им се увеличава. Ще кажете, че това е заблуждение. Възможно е. Ако съм се заблудил, аз мога да коригирам своето заблуждение. Не желая и вие да се заблуждавате в същото нещо. Има известни заблуждения, в които желая хората да си останат, но има

известни заблуждения, от които желая хората да се освободят. Аз искам да се освободите от заблуждението, че някой не ви обича. Не искам да се освободите от заблуждението, че има кой да ви обича. В това трябва да вярвате. Да дойде някой да ви убеждава, че не ви обича, не вярвайте. И ако някой дойде да ви убеждава, че ви обича, и в това не вярвайте. Това е заблуждение. Заблуждението седи в това, че вие още не сте оценили неговата любов. Като не оценявате любовта на човека, наместо да създаде тази любов нещо благородно във вас, тя внася елемент на ревност и вие почвате да го ревнувате, отваряте писмата му, искате му сметка с кого се срещал, какво са му писали и т.н. Този, който ви обича, той не може да направи никакво престъпление. Едно нещо трябва да знаете: Онзи, който ви обича в даден момент, той не може да направи никакво престъпление. Онзи, който не ви обича, има възможност да направи някакво престъпление. Та когато казват, че някой е направил някакво престъпление, трябва да знаете, че той не го е направил в любовта. Вярвайте в любовта и знайте, че в любовта не може да стане никакво престъпление. Следователно, за да направи човек известно престъпление, той трябва да излезе от закона на любовта. Никакво съмнение на допущайте в любовта. Същият закон се отнася и до вярата. И вярата има три категории: материалистическа, реалистическа и идеална. Същото може да се каже и за надеждата. И надеждата бива три категории: материалистическа, реалистическа и идеална. Вие познавахте вярата и надеждата, но досега не знаехте, че надеждата, както и вярата се простират, т.е. живеят в три свята: в материалистическия, в реалистическия и в идеалния. Това е новото верую, по което ние трябва да се различаваме. Като срещна някого, питам го: Ти обичаш ли някого на физическото поле? – „Обичам.“ – Колко, един или двама? – „Сега ги избирам.“ – Ами в духовния свят? – „За него още не мисля.“ – Ами в Божествения свят? – „Кой знае, и там още не съм стигнал.“ Тогава казвам на този човек: Слушай, мнозина са идвали при мене със своята възлюблена, но нищо не съм им казвал. Сега на тебе ще ти кажа: Ти си избрал една много добра мома, която те обича, но ти не я обичаш. След две години ще ти я вземат, това да го знаеш. Тя си има друг любовник. – „Как така? Не казвай такова нещо?! Кой е той?“ – Той е горе. Ако я обичаш, той ще я остави при тебе, приятно му е, но ако не я обичаш, понеже той я обича повече от тебе, ще си я вземе горе. Ако злоупотребиш с нея, ще ти я вземат. Няма защо да бяга при баща си. Като не може да живее с тебе, (може да) отиде при своя възлюбен горе, който я обича. Право ли е

да ти я вземат? За да не ти я вземат, ти трябва да я обичаш. Иначе, вземат ли ти я, ще бъдеш нещастен. И като ти я вземат, няма да видиш добро в света. Казвате: „Е, жена е, навсякъде може да се намери жена.“ Не е така. Само една жена има за един мъж. Няма много жени. Тези, многото жени, които виждате, са за другите, не са за тебе. Казвате: „Жени много, колкото искате.“ – Лъжете се вие. И вижте в птичия живот как е. Там се ражда само едно братче и едно сестриче. Там братя и сестри се женят. Колкото мъжки се раждат, толкова и женски. Ако прегледате гнездото, ще видите, че ако има три мъжки пиленца, ще има и три женски. Същият закон (е) и в цялата природа. Ако има някъде повече женски, причината на това се дължи на постоянното избиване. Женските остават, а мъжките отиват в другия свят. Този закон трябва да съществува и в живота на хората. За всеки мъж е определена само една жена. Знаете ли какво голямо наказание се налага на онзи, който престъпва Божия закон? Голямо е наказанието на онзи, който престъпва закона на любовта. Един от еврейските царе престъпи този закон. Той видя една жена, хареса я, но понеже тя беше женена, той като цар заповяда да го убият и взе жена му за своя жена. Оттам насетне той не видя бял ден в живота си. Всичките нещастия се струпаха върху главата му. Не само върху него дойдоха нещастията, но и върху сина му. Син му, който се роди от тази жена, имаше 300 жени и 600 наложници. По този начин той искаше да научи нещо. Ако мислите, че законът може да се измени по отношение на вас, вие се лъжете. Щом Бог приложи този закон по отношение на еврейския цар, който беше избраник негов, и направи престъплението му, което той скришом извърши, достояние на цял свят, той и вас няма да пощади. Затова казвам: Бъдете внимателни, да не грешите против любовта. Не ви казвам да не обичате, но казвам: Не лишавайте никого от неговото благо, не лишавайте, както Давид лиши. Радвайте се на любовта на всички хора, понеже твоята любов е любов, и тяхната любов е любов. Всеки човек трябва да се радва на любовта, която Бог му е дал. Така трябва да бъде в бъдещето учение за човечеството, което ще дойде. Такава трябва да бъде любовта: материална, реална и идеална. Казвате: „Повярвай и ще бъдеш спасен.“ Казвам: Повярвай във всичко онова, което става в материалния свят. Повярвайте във всичко онова, което става в реалния свят. Повярвайте във всичко онова, което става в идеалния свят. Аз съм ви казвал много неща, но сега като на християни от 20 век казвам: В света иде една нова епоха, в която ще царува една нова любов. В сегашния свят ще се материализира реалната любов. Когато Христос дойде

на земята, с него постъпиха по чисто материалистически съображения. И затова Христос пита: „Когато Син человечески дойде втори път на земята, ще има ли достатъчно вяра между хората,“ т.е. ще има ли достатъчно хора, които да Го приемат тъй, както реалната любов изисква, или ще постъпят по правилата на материалната любов? Ние знаем какви са последствията на материалната любов. От две хиляди години светът върви все по правилата на материалната любов, но виждаме последствията на тази любов. Вие познахте Христа донякъде с материалната любов. Но ако сега не можете да го познаете с реалната любов в душата си, вие нищо няма да постигнете. Вие трябва да го познаете реално и след това в душата ви да се роди стремеж към идеалната любов. Когато възприемете идеалната (любов) в душата си, вие ще се намирате в състоянието на нирвана, което, според индусите, се счита като сливане на душата с Бога.

Сега, за да ви стане мисълта по-ясна, казвам: Ако живеете във физическия свят, вие ще разберете надеждата. Като живеете в духовния свят, ще разберете вярата. Като живеете в Божествения свят, ще познавате любовта. Вярата е форма на любовта, а надеждата е форма на вярата. Мнозина мислят, че като дойдат до идеалната любов, ще се изгубят. Не, тогава именно ти ще познаеш, че си човек. Когато трите вида любов едновременно функционират в човека, тогава той ще познае, какво нещо е човек. Тогава той ще разбере какво нещо е човешкото сърце, човешкият ум, човешката душа и човешкият дух. Само тогава можете да разберете какво велико нещо е човекът. Тогава вие няма да гледате на хората с презрение, както сега гледате. Ще кажете: „Сляп бях едно време, но сега виждам. Глупав бях едно време, но сега имам знания. Студено беше сърцето ми едно време, но сега се стопли. В тъмнина бях едно време, но сега съм в светлина.“ Когато трите вида любов започнат да функционират едновременно в тебе, тогава вие ще разберете стиха от Писанието: „Ще минете от смърт в живот.“ Това подразбира възкресението на човека. Но човек не може да възкръсне, докато в него едновременно не действуват и трите вида любов: материалистическа, реална и идеална. Когато тези три вида сили на физическия свят, в реалния свят и в идеалния свят действуват едновременно в човека, те ще създадат в него онези условия, при които той може да стане безсмъртен, да придобие гениален ум. Тогава всички хора ще бъдат талантливи, ще могат да оценяват живота. Когато питате, как ще се спаси съвременният свят, казвам: Съвременният свят може да се спаси само по този начин, а именно като приемат всички хора в себе си и трите

вида любов и ги оставят свободно до функционират в тях. По този начин ще се разрешат всички въпроси в живота. Светът се нуждае от гениални умове, които да разрешат икономическите въпроси в живота. Сега хората се стремят към физическо изобилие, но трябва да дойдат гениални умове, да покажат как могат да се стопят снеговете и ледовете. Като дойде любовта, тя ще разтопи всички ледове и снегове и за всички ще има изобилно земя. Светът се нуждае от гениални майки и от гениални бащи; светът се нуждае от гениални братя и от гениални сестри, които да имат в себе си трите вида любов. Ако вие имахте тази любов в себе си, бих направил един опит с вас. Но ако сега бих рекъл да направя този опит, всички бихте фалирали. За себе си аз съм правил много опити. Малки опити съм правил, не големи. От микроскопическите опити, които съм правил виждам, че и големите, които бих направил, ще излезат също така верни. Каквото е в малкото, това ще бъде и във великото.

Сага, да не ви дигам много в реалния свят. Ако ви дигна и в идеалния свят, вие ще забравите земята, ще забравите своите длъжности. Двама светии се подвизавали в една пустиня цели 20 години. Единият от тях имал силно желание да надникне само за пет минути в духовния свят, да види какво има там. Един негов приятел, високо издигнат, дошъл един ден при него и му казал, че може да го заведе в духовния свят, но само за пет минути. Като надникнал в този свят, той се увлякъл толкова много, че не усетил как минали 250 години. Приятелят му казал: „Стига вече, много стана.“ – „Остави (ме) на свобода, ти нямаш никакво търпение, едва пет минути откак гледам. Такова разнообразие представя духовният свят.“ За да го убеди приятелят му, че цели 250 години наблюдавал в духовния свят, той го завел в манастира, където бил игумен и го накарал да прегледа книгата, в която са били написани имената на всички бивши игумени и да види къде е неговото име. Той останал зачуден, когато видял името си написано преди 250 години и срещу името му било написано: „Този игумен замина за някъде и не се знае къде е отишъл, и до днес още не се е върнал.“ Като видял, че в манастира имало вече съвсем други порядки, каквито той не познавал, едва тогава се убедил, че наистина е бил в духовния свят 250 години.

Та ако сега и с вас (река) да направя този опит, трябва да ви чакам цели 250 години, а не разполагам с толкова време.

„Праведните ще просветнат.“ – Кога? – Когато в тях почне да говори физическата любов, да пее реалната любов, и да мисли идеалната любов.

Това значи да мине човек от смърт в живот. Животът тогава ще се осъществи така, както ние го очакваме.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Сега ще кажа още няколко думи, за да направя мисълта си ясна. Да не мислите, че има нещо хипнотическо. Ако отидете в един дом, дето има майка, баща, син и дъщеря, трима души могат да ви обичат. Бащата го обичат трима души: жената, синът и дъщерята. Майката я обичат трима души: бащата, синът и дъщерята. И синът го обичат трима души. И дъщерята я обичат трима души. Майката е реалното в дома. Бащата е идейното. А синът и дъщерята представят материалното.

11-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 12 декември, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ЗАКОН ЗА КОНТРОЛИРАНЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще ви прочета една част от пета глава от Евангелието на Йоана, от 25 стих надолу.

Духът Божи.

Когато се изучават Писанието и Библията, те трябва добре да се изучават. Цялата природа, както вие я виждате, тя е една Божествена книга, която ние още не сме научили да четем. Благодарение на великите хора, които знаят този странен език, и ние се ползуваме от тази книга. Те са оставили за нас преводна литература от тази книга, от която и ние се ползуваме и с която се занимаваме. И следната култура ще бъде не култура на човешкия ум, нито култура на човешкото сърце, но култура на човешката душа. Човешкият ум сега се намира в един преходен свят. Онова, което постигаме с ума, е преходно. Не че не е реално, но е преходно. То ще мине като едно пособие, както пособията минават от едни ръце в други. Ти пътуваш с железница, но тази железница не е създадена специално за тебе, тя е едно пособие. Хиляди хора ще минат през тази железница и ти не можеш да кажеш, че тази железница е специално за тебе. Сега вие казвате: „Какво трябва да се прави?“ Бащата мисли какво трябва да се прави. Съдията мисли какво трябва да се прави. Адвокатът мисли какво трябва да се мисли. Ученикът мисли, какво трябва да се мисли. Професорът мисли, че трябва да чете лекциите си в някой университет, или в някоя гимназия. Слугата мисли, че има работа. Всеки човек все има някакъв занаят.

Какво е предназначението на човека? Ние се занимаваме с това, което не е предназначението на човека. Младата мома се занимава с това да се облече с копринена рокля, да си тури хубава шапка на главата, нови модерни обуща, да намаже лицето си и така да се представи. Хубаво нещо е мазилката. Така мажат хората и къщите си, подовете си. Някои мислят, че няма нищо лошо в това, че турил малко червеничко на устата си или на лицето си. Наистина, нищо лошо няма в това, аз гледам широко на нещата.

Червеничкото е за украшение. Според мене, всичко е хубаво, но когато е на мястото си. Лошо нещо е само това, което не е на мястото си. Представете си, че аз съм попаднал в гората, десет деня не съм ял, краката ми не държат. Срещам един човек, който ми дава една торба със злато. Поглеждам към златото и казвам: Не се нуждая от злато, аз се нуждая от хляб. Вземи торбата си назад. В дадения случай злато не ми трябва. В дадения случай един хляб ще ми послужи повече, отколкото златото. Златото не е за мене, то е за други хора. На мене хлябът ще ми помогне, а на другите няма да помогне. Следователно, това, което в даден случай може да помогне на мен, на вас не може да помогне. Това са логически изводи, които отчасти са верни, отчасти не са верни. Ако след като съм гладувал десет деня и краката ми не държат, това показва, че не съм от много силните хора. Аз съм от слабите хора. Паякът гладува по цели месеци. Дървеницата пък пости шест месеца. Те имат сила да постят. Като видите един паяк в стаята си, макар че нищо не е ял, той си прави мрежата, движи се от едно място и казва: „Правя си своите изчисления." Казвате, че дървеницата била глупава. Не е глупава дървеницата. Те, както и паяците, си имат радио, по което предават всичко, каквото става. Ако в леглото на някой човек има дървеници, той туря около краката на леглото чаши с вода, за да не могат да се качват на леглото. Те веднага съобщават това една на друга и веднага се качват на тавана, отдето се спущат. Те си правят математически изчисления. А след това вие казвате: „Дървеница е това." Да, дървеница е, но тя се спуща от тавана и вие се чудите отде е дошла. Та в света ние не страдаме от глупави работи, но от много умни работи страдаме. Светът страда все от умни работи. Онзи, който е направил гранатата и знае, от какво разстояние да я хвърли, за да може като се пукне, да падне на целта и да убие много хора, от глупост ли е направил това нещо? Когато някой напише една книга, с която застави хората да се карат, глупав ли е? Мислите ли, че онзи, който дига скандали, е глупав човек? Не, той е много умен. Всички хора страдат от много ум. Затова не се оплаквайте , че сте глупави, но кажете: „Господи, от много ум страдаме." Не че човек има много ум, но преизобилието, което е в него, не може да го канализира, вследствие на което не може да го впрегне на работа. Когато излишната енергия седи във вашия ум, тя става причина да направите нежелателни неща. Например, ако боднеш един силен, здрав човек, той веднага ще те плесне с ръката си, че ще се търколиш на земята. Идете обаче при някой болен, който е на умиране и го бутни, той ще каже: „Не ме

бутай, братко.“ Той не може да си подигне ръката. Питам: Кое е онова, което прави зло в света? Злото се дължи на онази енергия в човека, която не е турена на място, не е впрегната на работа. Различните науки показват как стават нещата в света. Физиологията, например, показва различните функции в човешкото тяло. Химията показва, от какви елементи е съставен светът. Физиката показва какви сили функционират в света, в цялата природа. Астрономията се занимава с небесните тела, с пътищата, които те изминават. Психологията се занимава с проявите на човешката душа. Социологията се занимава със социални въпроси.

Сега, след като има толкова много науки, задава се въпросът: В какво седи щастието и нещастието на човека? Това зависи от два фактора, а именно как разбира човек основните елементи на своето сърце и на своя ум. Щастието и нещастието на човека зависи от това, какво знае той от умствената физика и химия, както и от сърдечната физика и химия. Много науки има още, които човек трябва да знае. Някой казва, запример, че има добри мисли и лоши мисли. Не само това, но човек трябва да знае в даден случай кои мисли могат да му помагат и кои не му помагат. Човек е като едно радио, следователно всички мисли, които минават през ума му, не могат да го ползуват. Той може да възприема мислите на целия свят. Някои мисли влизат в подсъзнанието му, някои в съзнанието му, други в самосъзнанието и четвърти в свръхсъзнанието. Значи, мислите идат от четири места. Едни от тези мисли са положителни, а други са отрицателни. Същото може да се каже и за чувствата: едни от чувствата са положителни, а други – отрицателни. Тъй щото, щастието на човека зависи от контролата, която човек може да постави на своите мисли и чувства. Едно нещо трябва да помните: Всяка мисъл, пусната в пространството от кого и да е, тя някога ще се реализира. И тогава, дето и да сте, ще ви намерят, за да получите придобивките от своите мисли. Каквото ви се пада, ще ви се даде. Всяко чувство, което е излязло от вас и се е реализирало, един ден ще се върне пак при вас. Да получите придобивките от него. В невидимия свят има един институт, който се занимава с това. Индусите го наричат това: карма йога и дихарма йога. Аз го наричам страдания на живота и радости на живота. Следователно, има една наука за страданията на хората – карма йога я наричат, наука за причини и последствия на нещата. Когато дойдат страданията, хората веднага започват да мислят защо страдат. Под думата „карма“, българите разбират – „кърми“ – да отхрани някого. Значи под „карма“ се разбира да се нахрани един човек. Наистина, като дойдат

лошите последствия, човек вижда, че трябва да се нахрани.

Често хората поставят своето щастие на други хора. Те очакват щастието им да дойде от баща им, или от майка им, или от приятелите им, или от народа им и т.н. С това те се поставят на крив път. Хората могат да ви донесат условия за щастие, но да ви направят щастливи, това по никой начин не могат. Единственият човек, който в дадения случай може да ви помогне, това сте вие самите. Например, вас могат да ви донесат храна богата, доброкачествена, но кой ще донесе храната до устата ви? Кой ще сдъвче храната? Това ще направите вие сами. Никой не може да дъвчи храната заради вас. Вие сами трябва да учите. Каквото вие сами научите и разберете, остава за вас. Някой казва: „Аз не съм учен човек." В това седи неговата погрешка. Друг пък казва, че разбира повече от останалите. И в това седи неговата погрешка. Щом разбира повече, това, което е повече, нека го даде на другите. Ако пък разбира по-малко, нека остави другите да го разберат вместо него и да му помогнат. Тъй щото, който не разбира нещата добре, нека ги научи. А който има излишък, излишното да го даде на други. Природата не обича никакъв излишък. Ние сме проводници на Божествените блага. Всеки човек влиза в Божествения организъм като уд. И в този смисъл той трябва да изпълнява волята Божия. Човек е доволен от устата си и от движенията, които тя прави, защото чрез тези движения тя обработва храната, която влиза в нея. Благото на човека седи в движенията, които прави неговата уста. Благото на човека седи в движенията на неговото тяло. Ако той не се движи, ще се парализира. Та когато се отказвате да бъдете проводници на Божественото, вие действувате против себе си. Първата идея, която човек трябва да възприеме от природата, е да спазва правилна обмяна между нещата. Колкото взима човек, толкова трябва да дава. За да дава човек, първо трябва да взима. Като вземеш, ще дадеш навън. Често хората се смущават от този въпрос за даването и казват, че не могат да дават. Когато говорим за даването, ние имаме предвид човек да дава от това, което е взел, а не от това, което не е взел. Давай от това, което си взел. Ти не можеш да задържиш в себе си въздуха, който си взел. Топлината, която си взел, не можеш да я задържиш в себе си, трябва да я дадеш. Задържиш ли я, ще изгориш, въглената киселина, която се отделя при дишането, непременно трябва да излезе навън. Иначе човек ще се задуши. Какво му пречи на човека да каже две думи някому? Кажи на човека, че го обичаш. Достатъчно е малко да се разлюлее въздуха от тези думи, за да стигнат до ушите на някой обезсърчен човек. Какво

пречи на човека да каже тези думи? Казвате: „Аз не искам да му кажа, че го обичам.“ Че още като си казал на човека, че не го обичаш, ти отваряш канторката си и започваш да защищаваш дела. Човек трябва да разсъждава право. Той мисли, че ако каже на някого, че го обича, ще се компрометира. Че любовта е единственият капитал, който подига хората. Лошото в любовта е в това, че в многото човек прави престъпления. Не е лошото в парите, но в множеството на парите. Не е лошо човек да има пари, но тези пари той не трябва да ги употребява не на място. Като има пари, добре е човек да си купи книги, да направи една хубава къща за приемане на гости, да прекара железници, от които да се ползуват всички, да се грижи за сирачета, за бедни вдовици и т. н. Всичко това е на място. Казва някой: „Аз не мога да оправя света.“ Ти не можеш да оправиш света, но и светът няма нужда от твоето оправяне. Обаче, със своя живот ти можеш да препятствуваш на правилното функциониране. С твоя живот ти можеш да направиш някакво смущение в невидимия свят. Вие седите спокойно, но не подозирате, че някой светия в гората може да направи някаква пакост. Вие се чудите как е възможно светия да направи пакости. Със своята мисъл даже светията може да повлияе на хората за зло или за добро. Ако някой цар намисли да отвори война, в която ще тласне целия си народ към погибел, светията може да предотврати тази война. Ако светията рече: „Не ми влиза в работата какво ще прави този цар“, той не постъпва добре. Напротив, светията трябва да се яви при царя и да му каже: „Това, което си намислил да правиш, няма да доведе на добър край. То няма да бъде добро нито за тебе, нито за твоя народ. В края на краищата, ти ще изгубиш войната. И след това ще платиш скъпо за всичката твоя необмисленост.“ Когато съдят царя за неговата постъпка, едновременно с това ще съдят и светията, защо не го е предупредил. Като четете живота на царете, виждате, че Бог изпраща пророците да дават съвети на царете. Бог изпраща пророците да кажат на царя как трябва да живее.

Та сега вие сте онзи цар, който е намислил да направи нещо. Има един светия у вас, който не се интересува от живота на този цар и казва: „Нека прави каквото иска, нека си живее както разбира.“ Той не иска да каже на царя, прави си оглушки и царят прави големи глупости. И затова като съдят царя и го викат, заедно с него съдят и светията. Сега кой е вашият цар и кой е вашият светия? Светията, това е твоят ум, който живее в гората. Царят, това е твоето сърце, което постоянно греши. Наляво – надясно то лъже, прави грехове. Ту това дърво отреже, ту онова, но после

му искат сметка. То не дава пет пари за нищо, но после за всичко му искат сметка. Кой е виновен за това? – Светията е виновен. Сега светията го държат отговорен за всичко, което царят прави. Затова светиите са се пробудили вече и взимат предвид всичко онова, което царете вършат. Питам: Какво ви костува да се научите да се самовладате? Да допуснем, че у вас е дошла мисълта да набиете някого. Ти не знаеш дали можеш да го набиеш. Един американски студент отишъл да гледа как един силен пехливанин пижулист ще се бори. Той казал нещо по негов адрес, но затова получил такъв силен удар, че се повалил на земята и изкълчил крака си. След това той разправял на студентите, свои другари, какво научил от тази работа и казвал: „Втори път няма да смея да се явявам пред такъв силен човек. Един негов удар ме събори на земята.“ В България това нещо не съществува. Когато искат да си отмъстят двама души, те взимат едно дърво и така се разправят. В Америка ако някой човек обиди друг, те не се отправят към съдилищата, но се боксират. Единият удари другия, той пък получи удар от първия, разкървавят лицата си и въпросът се свършва. С това всякаква обида изчезва. Онзи, който е претърпял крах, той вече знае какво да прави. Той знае вече лошите последствия. Когато човек направи някоя погрешка, хората непременно ще го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит? Има ли някой от вас, на когото главата да не е разбивана? Ето защо от всички се изисква самовладане, владане на мислите. Мисълта е динамическа сила. Най-опасната сила, която е причинила на хората ред нещастия, това е човешката мисъл. В света има три вида мисли: Божествени, мисли на природата и мисли на човечеството. Всички заедно представят нещо цяло. Мощно нещо е човешката мисъл. Тя е създала материалния свят. Светът е създаден от човека, но не от този обикновения човек, както днес го виждате, но от космическия човек, който строи. Като съедини в себе си Божествената мисъл и мисълта на природата, той е създал материалния свят. Когато се говори за духа и за душата, трябва да знаете, че духът е свързан с Божествената мисъл, а душата е свързана с мисълта на природата. Умът пък е свързан с човешката мисъл. В това именно седи изкуството на човека да се самовлада, да владее мислите си. Сега, като ученици, вие сте в една школа и всеки ден се изпитвате. Например, някой от вас се изпитва чрез сиромашията. Нямате пари, навели сте главата си, тръгнали сте отчаяни, недоволни, че нямате пари. Какво от това, че нямате пари? Че нямате пари, това е една задача, която ви е дадена, да се види как ще я решите. Не мисли, че нямаш пари, това е привидно

положение, ти сам се заблуждаваш. Например някой казва, че е болен. Той сам се заблуждава. Той сам създава болестта. Болестта не е създадена от Бога. Човек сам създава условията за болестта и сам става болен. Следователно, ти, който сам създаваш болестта, сам можеш да я излекуваш. Ти сам създаде болестта си и след това отиваш при Бога, искаш да те лекува. Бог никога не лекува болести, които Той не е създал. Ако страдаш от белите дробове, той ще те изпрати при тинтявата. Ако кашлиш, ще те изпрати при черния пипер. Ако нямаш вяра, ще те изпрати при зелето. Ако страдаш от безлюбие, ще те изпрати при хляба. Хлябът ще те научи как да любиш.

Често хората изпадат в заблуждения. Някой от тях заболее и веднага след това казва: „Аз се помолих на Господа и Той ме излекува." Значи, ти сам си създал известна болест, а после отиваш при Бога да те лекува. Не, Господ ще те научи сам да се лекуваш. Среща ме един приятел и ми казва: „Аз съм много самостоятелен човек, но с жена си не мога да се спогодя." – Там е злото, че си много самостоятелен. Но и тя е много самостоятелна. И двамата са самостоятелни. Следователно, и двамата не страдат от някаква сиромашия, но от много имане. Значи, има нещо неразбрано между хората, вследствие на което работите им се развалят. И в двамата има един и същ стремеж. Мъжът иска да управлява и жената иска да управлява, вследствие на което се сблъскват в общия си стремеж. Тя му казва: „Ще отидеш да донесеш вода." – „Не, ти ще отидеш." – „Ще отидеш да ореш нивата." – „Не, ти ще отидеш." Съвременните хора мязат на онзи българин, който рекъл да отиде на лозето да копае. Това било в турско време. Жена му казала: „Почакай малко, лозето не е полято още. Затова кажи: Ако е рекъл Господ." – „Не, полято, не полято, не е важно. Аз ще отида да копая. Никак не се интересувам от това дали е рекъл Господ или не е." Той впряга колата и отива на лозето да копае. Случва се обаче, че турците го хващат и цял ден го впрягат в ангарията да работи. Като се връща вечерта у дома си, той казва на жена си: „Жена, отвори, ако е рекъл Господ."

Казвам: Това лозе е в самия човек. Лозето представя човешкия ум, който трябва да се копае съобразно Божиите закони. Значи, има правила, по които човешкият ум трябва да се копае. Ако не спазва тия правила, лозето няма да даде никакъв плод. Например, някой иска да има приятели. – Как ще има приятели, ако той не е развил в себе си чувството на приятелство, на дружелюбие? Този център се намира отзад на главата. Като ви дойде някой приятел на гости, вие трябва да знаете как да го нагостите. От този

център вие ще вземете енергия и с нея ще нагостите своя приятел. Не знаете ли как да го нагостите, той не може да ви бъде приятел. Всяко нещо зависи от това, как угостявате човека. Ако му дадете храна, той ще дойде и втори, и трети, и четвърти път. Колкото по-добра храна му давате, толкова по-добър приятел и клиент ще ви стане той. Ако не го нагостите добре, той не може да ви стане приятел. Бог е вложил чувството приятелство в човека. Ако имаш това чувство в себе си, ти ще обичаш Бога. Тогава и Бог ще те обича. Ако нямаш това чувство в себе си, ти не можеш да обичаш Бога. Тогава и Той няма да се интересува от тебе. Бог се интересува от тебе дотолкова, доколкото Го обичаш. Сега ние изпадаме в друго едно заблуждение, вследствие на което се питаме обича ли ни Бог. Ние трябва да знаем, че Бог ни обича, понеже ни е дал тяло. Всичко, каквото имаме, ни е дадено от Бога. Бог ни е показал вече своята любов. Втори път няма какво да ни я показва. Аз съм посял вече това семе и очаквам това семе да израстне. Ако израсте, ще се радвам. Ако не израсте, ще зная, че моят труд е отишъл напразно. Ние сме Божествени семена и Бог очаква да израстем. Ако нямаме Божественото в себе си, с какво ще се занимаваме в този свят? Когато говоря за любовта между хората, аз имам предвид следната идея. Онзи, който ви обича, той всякога ще ви донесе нещо ново от Божественото съкровище. Който ви обича, той всякога ще ви донесе онова същественото, от което се нуждаете. И когато вие обичате някого, също така трябва да му донесете нещо ново от Божественото съкровище. Не е достатъчно само да му казвате, че го обичате. Не, вие ще му донесете нещо, нещо, от което той ще остане доволен. И тогава между вас ще се образува вътрешна връзка. Щом между двама души се образува вътрешна връзка, това показва, Бог присъствува между тях. Бог е, който образува вътрешната връзка между хората. Никой не е в състояние да образува една нова връзка. Божествената връзка е връзка на свободата, а човешката – връзка на робството. Следователно, когато ние искаме да се освободим от една връзка, ние искаме да се освободим от една човешка връзка, която заробва, а не от Божествената, която дава свобода. Когато Бог прави връзка между хората, Той ѝ дава свобода, светлина, живот, знание. Когато човек прави връзка, той взима живота на човека, той му взима парите. Когато пощаджията иде при човека, той трябва да му даде нещо, а не да очаква от него да получи. Следователно, когато вие отивате някъде, вие трябва да дадете нещо, а да не очаквате да получите от другите. Ако отивате да занесете на хората Божията любов, не очаквайте нищо от тях. След като прочетат хората

писмата ви, самите ви писма ще ви препоръчат. Ако пощаджията ви донесе едно писмо от чичо ви, което съдържа един чек от 15 милиона, вие ще кажете на пощаджията: „Много ви благодаря за това писмо. Ще очаквам още едно такова писмо да ми донесете." Като разбере какво писмо е носил, раздавачът казва: „Щастливо е било това писмо". Казвам: Стремете се да бъдете раздавачи на такива писма, които съдържат чекове от 10–15 милиона. Казвате: „Защо да не са за нас тия писма?" Ако ви посетят десет души и всеки ви донесе един чек от десет милиона и то не в банкноти, а в сребро, ще имате сто милиона лева в една година. Ако в един месец занесете десет писма, т.е. 30 писма, вие ще имате 300 хиляди лева. И това е в злато. Ако тази работа върви така, тогава в една година колко ще занесете? Ами за 30 години колко ще занесете? Ако турите тези пари в банката и след 200 години дойдете на земята, вие ще имате милиарди.

Сега, както виждате, ние оперираме с големи величини. Някой казва: „Аз не искам голямо богатство." Ние се нуждаем от богатство, което не се изтощава. И като го крадат, да не могат да го откраднат, да не се смалява това богатство. Има едно богатство в света, което не се краде, това е човешката мисъл. В това отношение вие трябва да бъдете богати. Ако човек се обижда, той не е богат човек. При всяка една обида, човек става най-малко два пъти по-богат, отколкото е бил по-рано. Всякога хората ни хвалят, за да им дадем нещо повече. Когато някой започне да ви хвали, че вие сте такъв, онакъв, че като вас не е срещал човек, това показва, че той иска да вземе нещо от вас. И вие сте длъжни да давате. Защо? Всеки извор или всяка чешма е длъжна да дава на когото и да е: и на животни, и на хора, и на буболечици. Който дойде, все трябва да му се даде и то кой колкото иска. Божественият извор никога няма право да отказва нещата, да каже, че на този или на онзи не иска да даде. Всеки е свободен да вземе толкова, колкото иска. Когато ние дойдем до положението на този извор, да даваме на всички, ние сме дошли до положението да изпълняваме Божията воля. Лесно е да се каже, но мъчно, трудно е това изкуство.

Та тепърва трябва да изучавате владането на човешките мисли. Има хора, към които като се приближаваш, между него и тебе трябва да поставите друг някой човек. Има хора, при които като се приближаваш, между тях и себе си трябва да поставиш двама души. А при други някои трябва да поставиш трима души. Слънчевата система е поставена по същия начин. Месечината е най-близо до Слънцето. Слънцето не иска да бъде много близо до Венера. Защо? – Защото е жена. Слънцето може така да се

захласне във Венера, че да не може да свърши работата си. И Земята е турена малко по-далеч от Слънцето. То се плаши и от нея. Марс е още по-далеч. После иде Юпитер, който иска уважение и почит, малцина биха се ползували от него. После иде и Сатурн. Той е един голям критик, голям философ, който гледа на всичко наопаки. Слънцето е турило Сатурна далеч от себе си. И вие искате да бъдете свободни като Слънцето. И оттам Слънцето изпраща светлината си на всички планети. Тази философия и посветените са я изучавали от памтивека – самообладание на своята мисъл.

Сега вие вярвате в Бога, но като ви се случи едно изпитание, спрете се да помислите защо е това изпитание. В този случай спрете се да видите изпълнявате ли волята Божия, мислите ли право. Като останете сами в къщи, вземете си едно огледало и се огледайте. Аз бих желал всеки от вас да си има едно огледало, валчесто или четвъртито и да се оглежда. Ако намислиш да кажеш някому нещо, извади огледалото и се огледай. Ако видиш, че лицето ти се е изменило, нищо не казвай. Но ако лицето е запазило първия си вид, можете да кажете това, което сте намислили да кажете. Понякога ние грешим, като говорим и хубави, и лоши работи. Понякога човек иска да каже истината, но вместо истината излезе някаква лъжа. Казвате на някого, че е лош човек. Не казвайте, че е много лош. Той може да е лош, но не е много лош. Многото е излязло от тебе. Или пък казвате за някого, че е много добър човек. Той не е много добър, но е добър човек. Казвате, че някой човек е най-лошият. Ако е най-лош, Господ не го е създал. Лесно може да се поправи светът, ако този човек е най-лошият. Вържете този човек и ако светът се поправи, той наистина е най-лош. Ако не се оправи, значи той не е най-лошият човек в света. Значи има друг по-лош от него. Писанието казва, че най-лошият човек в света е дяволът. Затова, когато вържат дявола, светът ще се оправи. Бунтуването сега на света се дължи на това, че навсякъде търсят дявола да го вържат. Това размърдване, това бунтуване в света, тази война се дължи на това, именно, че от невидимия свят навсякъде търсят дявола да го вържат. Няма място, дето да не се крие дяволът. Той се крие във всеки едного от вас. Търсят го във всеки дом. Най-после го търсят и по долапите, да не се е скрил някъде. Ако той е влязъл някъде у вас, предайте го.

Сега ще ви приведа един анекдот, но сестрите да не се обиждат. Този анекдот може да е създаден от някой философ, който имал зъб на сестрите, т.е. на жените. От истинността на този анекдот ще извадим 75 на сто настрана, а ще задържим само 25 на сто. Някой си не могъл да живее добре

с жена си. Каквото ѝ казвал, тя все наопаки вършела. Един ден тя отишла на кладенеца да вади вода. Като вадила вода, тя се навела много ниско. Той ѝ казал: „Недей се навежда така ниско, ще се удавиш." – „И да се удавя, тебе какво ти струва?" – „Ще ме оставиш сам и няма да зная как да се справя с децата си." – „Никой не ти е виновен, да не си ги народил толкова много." Тя се хвърлила в кладенеца. Той започнал да плаче и да нарежда: „Какво направи сега, че ме остави сам с толкова деца?" Като седял около кладенеца и нареждал, половин час след това видял, че дяволът излязъл от кладенеца, но цял побелял. – „Остави се, една жена влезе в кладенеца, че ми създаде големи безпокойствия. Уплаших се от нея, че избягах." Като чул това, мъжът на удавената, който бил много беден, но сръчен човек, веднага намислил да използува този случай за подобряване на материалното си положение. Той започнал да лекува болни, ходил от къща на къща. Като отивал при болния и до главата му виждал дявола, той тихо му пошепвал: „Бягай, че жена ми иде." Като чувал това нещо, дяволът веднага хуквал да бяга и болният оздравявал.

Казвам: Сега от всички се изисква самообладание на мисълта им. Човек трябва не само да разграничава мислите си, но и да знае в дадения случай какъв резултат може да произведе всяка мисъл. Никога не допущай в ума си една противоположна мисъл, която след време може да ти причини известна вреда. Само положителните мисли строят. Всяка отрицателна мисъл, останала в човешкия ум, действува като киселина – руши. Добрите мисли градят. Та въпросът не седи в това да не допущаме отрицателни мисли в себе си, но да ги разграничаваме. Никога не давайте ход на отрицателните мисли в себе си. Оставете лошите мисли да бъдат самостоятелни, не ги ограничавайте. Ограничите ли лошите мисли, те ще избухнат. Те са подобни на експлозивните вещества, могат да експлодират. Оставете лошата мисъл самостоятелно да действува. Ако някоя лоша мисъл минава през ума ви, оставете я свободна, не я ограничавйте. Тя е минала през хиляди умове и през вашия ще мине. Например, през ума ви може да мине мисълта, че ще умрете. Че ще умрете, това е вярно, но кога и как, не се знае. Преди една седмица дохождa при мене една млада жена, която ми разправяше, че се съобщавала със заминалата си майка. Понеже тя не живеела добре с мъжа си, майка ѝ се явила и ѝ казала: „Щом не можеш да живееш добре с мъжа си, ще дойдеш вече при мене." Тя ѝ определила даже кога ще замине. Дъщерята се приготвила и чака това време. Казвам ѝ: Тези думи на майка ти може да не са буквални. Умирането има двояко значение.

Ти можеш да умреш в прав смисъл на думата, но може да се случи и друго нещо. Когато младата мома се разочарова в някой момък, тя иска да умре. Но умирането означава, че тя иска да се влюби в друг някой момък, да забрави мъките и тъгите си. Щом се влюби, тя ще забрави скръбта си. Какво означава думата „умиране"? „Умира", това значи човек да отиде в света, да си поживее – в мира сего. В света са условията да живее човек. Всички неща стават все в мира. Та сега ние сме турили особено значение на думата „умиране". Според вас да умре човек, това значи да изгуби всички условия. Не, да умре човек, това значи да влезе в правия път. Който умира, той не може да прави никакви престъпления. Сега да оставим въпроса за умирането. Но вие трябва да контролирате вашите мисли. Та когато чувствувате, че ще умрете, в дадения момент друг някой умира. Или когато ви кажат, например, че в сряда ще имате някакво богатство, наистина, вие го нямате, но в определения ден друг някой го има това богатство. Ние влизаме в противоречие, понеже схващаме нещата отделно. Законът е – Благото е благо за всички. Животът е живот за всички. Сиромашията е сиромашия за всички. Всеки може да стане сиромах, всеки може да стане и богат. Ако сиромашията дойде при вас, не считайте, че е нещо зло за вас. Ако вие може да разберете смисъла на сиромашията, ще видите, че тя носи в себе си едно голямо богатство. Същото може да се каже и за болестите. Толстой предава една своя опитност. Той се разболявал четири–пет пъти и казва, че след всяка болест получавал едно особено просветление, особено схващане за живота. Ако тези болести не бяха дошли, той не би имал това просветление. Всяко страдание носи също така известно благо за вас. Според изследванията на учените, болестите се дължат на особени бели нишки, които се намират в предната част на мозъка. Те започват да страдат и на тях се дължат страданията при всяка болест. Когато възприемем нещо криво, това криво разбиране реагира върху човешкото тяло и човек изпада в песимистично състояние. Казва Писанието: „Каквото и да ви се случи, считайте, че е за добро." Представете си, например, че вие гоните един човек да го убиете. В това време вие се подхлъзвате, падате и си счупвате крака. В този момент онзи, когото гоните, бяга и се спасява. За него счупването на крака ви е едно благо, но след време то ще бъде благо и за двамата. Един ден, като оздравее кракът ви, вие ще придобиете една опитност. Често нещастието на хората зависи от неразбиране законите, които действуват в природата. Ако днес убиеш някого, утре друг ще убие тебе. Така хората се избиват едни други. В сегашната епоха хората мислят

лошо едни за други. Те трябва да започнат да мислят добро едни за други. Не мисли лошо за жена си и за мъжа си, не мисли лошо за приятеля си и за народа си, за отечеството си, не мисли лошо за човечеството. Оставете нещата да стават така, както природата ги е определила. Тя не е глупава. Тя е взела предпазителни мерки за всичко. На какво се дължат престъпните мисли и чувства? В сърцето на човека понякога се зараждат престъпни желания и чувства, които стават причина за ред престъпления. Има хора с котешки приоми. Те гледат като котки и могат да извършат ред престъпления, каквито котката върши с мишките. Като види някоя мишка, котката застане спокойна, като изтукан, не се мърда. Тя се прави, че не я вижда. Като погледне към този изтукан, мишката започва да се интересува, какво е това, което седи така неподвижно. Мишката иска да се качи на гърба на котката. Острата, тясна муцунка на мишката показва голяма любознателност. Щом се доближи до котката, последната веднага проточва десния си крак напред, натисне мишката и я хване между лапите си. Тогава тя отваря вече очите си. Та в човешкото естество има нещо котешко. Това показва, че човек е двойно същество: в него има един невъзпитан човек, наречен човек – животно и друго едно добро същество. Това, невъзпитаното естество става вечер и иска да яде. Среднощ, когато е време за спане, това същество става от сън, наклажда самовара, иска да пие чай. След два часа пак става, иска да пие винце. След един час пак му се яде нещо. Той казва: „Защо да не пия? – Пие ми се винце.“ Защо пък да не пиеш вода, а трябва да пиеш вино? Значи, в човека има едно същество, което постоянно яде и пие и ние плащаме. Това същество трябва да се възпитава. Това е човешката мисъл. Това показва, че умът е двояк. Според окултната наука, той се дели на висш и низш ум. Низшият е като дете, каквото види, всичко иска. Той казва: „Мамо, дай.“ А кой ще плаща, той не иска да знае. В такива случаи висшият ум трябва да се намесва. В религиозно отношение, когато се проповядва Христовата Любов, човек се натъква на големи неприятности. Това и аз съм опитвал. Когато проповядвам любовта, аз си създавам големи неприятности. Вместо да се събуди висшият ум в човека, събужда се низшият ум. Често дойде този, онзи, започват да ме безпокоят. Тогава низшият ум в мене ми нашепва: „Стани, удари на този една плесница, на онзи една, че да се освободиш, да те оставят на спокойствие.“ Аз мълча, не се поддавам на тия нашепвания. Мисля си, какво ще спечеля, ако започна с плесници? Нищо няма да придобия. Напротив, ще създам големи скандали, които нищо няма да ме

ползуват. С плесници въпросите не се разрешават. Като чуя, че някой хлопа на вратата ми, аз се съсредоточа и виждам какво иска. Този човек е гладен. Аз веднага ставам, давам му един хляб и го задоволявам. Друг пък няма пет пари, иска пари от мене. Аз зная, че всеки, който хлопа на вратата ми, все има някаква нужда. Лесно е да се освободи човек от някой, който го безпокои. На вратата си мога да туря електрически жици, през които да минава ток и всеки, който похлопа на вратата, ще го засегне токът и той ще отскочи настрана. Така е постъпил един американски учен. В дома му влязъл един апаш и обрал парите му. Ученият американец го уловил и му казал: „Остави парите, те не са много, но погледни тези две златни дръжки, те струват повече. Вземи тях и ги продай." Апашът хванал двете дръжки, но останал учуден. Веднага по тях започнал да тече ток и той не могъл да се отдели. Така ученият професор го разигравал из стаята си. Онзи тропал, но не могъл да се отдели от дръжките. Тогава ученият го запитал: „Още веднъж ще влизаш ли в дома на учени хора да ги обираш?" Като го освободил, апашът избягал и втори път не помислил да краде. Когато низшият ум вземе надмощие в човек, той казва: „От мене човек няма да излезе." Не, кажи си: „От мене човек ще излезе. Аз имам бъдеще, имам добри условия." Като кажеш така на този ум, той ще утихне. Той обича да го хвалят. Кажи му даже, че като тебе такъв човек няма. Не споделяй своите мисли с низшия си ум. Той всичко разваля. Затова и Христос е казал: „Каквото дясната ръка прави, лявата да не знае." На низшия ум не казвай мнението си, не казвай какво мислиш да правиш. Ако дойде едно обезсърчение, не се спирай пред него. На едно обезсърчение не туряйте друго обезсърчение. Бог не е създал хората да умират и да се разправят заради Него. Бог е допуснал страданията само като една опитна школа. Всяко страдание носи едно велико благо в себе си. И смъртта е допусната в света като едно велико благо. Хората умират, за да живеят в бъдеще, да минават от смърт в живот. Иначе, сама по себе си смъртта е немислима. Не е възможно в един Божествен порядък смъртта да съществува, ако не носи в себе си едно велико благо.

Та онова, което сега се изисква от вас, то е да се заемете за своето самовъзпитание. Мнозина от вас сте нервни, не можете да търпите. Някой от вас да има един съсед, не може да го търпи, казва: „Да се махне този от тука." Ако той се махне, друг ще дойде. Не искайте въшките да се махнат от света. Вие трябва да имате два гребена: един гъст и един рядък и с тях да ги хванете. Ако прекарате тия гребени през косата си, въшките ще се

хванат и после ще ги чукате. Така правят обикновено жените. Но те не трябва да постъпват по този начин. Като хванат въшките, те трябва да ги поставят в едно шишенце, което да затворят добре. Страшно нещо е човек да се напълни с въшки. Разправяше ми един познат: Ходил на едно място на гости. Дали му едно черджe да се завие. Но то било пълно с въшки, че и той се напълнил от него. Оттам насетне, казва той, дето ходех, всякога си носех свещ. Преди да легна, преглеждах дрехите внимателно, и тогава лягах да спя.

Казвам: Съвременият свят на хората е нещастен. Това се дължи на паразитните мисли, от влиянието на които човек не може да се освободи с години. Добре (е) човек да може да ликвидира с паразитните мисли в себе си. Как може да ликвидира с тях? Например, като дойде омразата в човека, той не трябва да се бори с нея. Човек не трябва да се бори с лошите мисли в себе си. На мястото на омразата турете любовта. На мястото на някое лошо чувство турете едно добро чувство. На мястото на една лоша постъпка турете една добра постъпка. Безлюбието се цери с любовта, безверието – с вярата, безнадеждието с надеждата, грубостта с милосърдието. На всичко отрицателно в себе си противопоставяйте положителното. Дойде ли сиромашията при вас, не се борете с нея, но вместо сиромашията турете богатството при нея. Направи приятели сиромашията с богатството. Щом туриш богатството на мястото на сиромашията, работите ти веднага ще тръгнат напред. Аз ще ви дам един метод, как може да се справите със сиромашията. Ако искате да станете богати, турете богатството при сиромашията, т.е. обикнете един богат човек. Като минавате покрай кантората на един богат човек, поздравявайте го учтиво. Няма да мине много време и той ще се заинтересува за вас. Но правете това от обич. Някой като минава покрай кантората на някой банкер, току погледне сърдито и каже: „Този изедник, събрал парите на всички хора.“ Днес от всички хора навсякъде се изисква учтивост. Ако не сте учтиви с хората, един прост, един невежа човек може да ви направи голяма пакост, да ви причини голямо зло. Ти си учен човек, но ако не се отнесеш с невежия добре, той може да извади кобура си и да те убие. Учтиви трябва да бъдете. Учтивостта е едно спасително оръжие и в ръцете на простия, и на учения. Носи това оръжие всякога със себе си. Срещнеш един беден, нещастен човек, кажи му една добра, една сладка дума. Сега четете съчиненията на този, на онзи, че трябва да бъдете морални. В какво седи моралността на човека? Често човек се проявява неморален без да иска.

Той по наследство носи в себе си, било от баща си, майка си, дядо си или баба си, от четири поколения насам една лоша наследствена черта, с която не може да се справи. Натъкне ли се на тази черта, той не е господар на себе си. Който знае законите на внушението, той може да лекува и другите хора, както и себе си. Но ако не знае тия закони, той не може да лекува нито себе си, нито другите. Внушението е сила, която се проявява и в отрицателното, и в положителното. Например, някой лош човек може да ти внуши да направиш на някого някоя пакост. И ти, като седиш, ставаш да извършиш тази пакост. Защо, за какво, сам не знаеш. Ти вършиш това под влиянието на една чужда мисъл. За тази пакост, за този скандал, който си направил, ще те поставят в затвор четири, пет години. А мисълта, която си приел, не е твоя. Какво трябва да се прави в такива случаи? Като получите една мисъл, веднага изпратете срещу нея една добра мисъл, която да ѝ реагира и тази добра мисъл ще отиде към този, който изпраща лошата мисъл към вас и тя ще реагира върху него. Добрата мисъл е оръжие, с което човек постоянно трябва да воюва в света. Добрата мисъл е револверът, с който човек може да се бори, не разбирайте криво. Има револвери в света, които убиват, но има револвери, които оживяват. Добрите мисли са именно от тия револвери, които оживяват. Когато видите някой хипнотизиран, вие можете да го събудите с плесници. Като му ударите няколко плесници, той ще се събуди. Лоши ли са тия плесници? Обаче да биете хората с ръката си, да им удряте плесници, то е стар метод. Ръката е създадена за превръзки. В краен случай тя може да се употреби за плесници. Употребявайте ръката си само за добро. Който е употребявал ръката си за биене, той нищо не е придобил. Езикът пък е създаден, за да говори добро на хората. Защо трябва учителят да бие учениците си или пък да им говори грубо? Ако види, че учениците му са много горди и мислят, че много знаят, той трябва да извади един от тези ученици на дъската и да му каже: „Ти си един от способните ученици. Сега ще ти дам една трудна задача, да я решиш." Ученикът решава, мъчи се, изпоти се цял, но не може да реши задачата. При това положение той сам вижда колко знае, не е нужно учителят да му говори. Като се намери пред това контрастно положение, той сам ще се справи.

Казвам: Вие имате големи богатства, но научете се сами да контролирате своите богатства. Контролирайте това богатство в себе си. Вярвайте в това, че всеки човек може сам да контролира своите мисли и чувства. Тъкмо рече човек да контролира мисълта си, когато нещо в него

започне да го човърка: „Кажи това, кажи онова.“ По-добре е човек да се въздържа, да страда отвътре, отколкото да страда отвън. Колкото и да те човърка вътре в тебе, ти трябва да мълчиш. Когато хората вършат престъпления в света, мислите ли, че напредналите, възвишените същества не виждат всичко това и не ги човърка нещо отвътре да кажат някоя дума? Да, но те знаят законите, те владат своята мисъл и нищо не казват. Като виждат, че не вършиш добро, те само ти нашепват: „Не прави така, не е добро, което вършиш.“ Като ти нашепнат няколко пъти, те те оставят свободен да правиш каквото искаш. Те имат ред възпитателни методи, чрез които помагат на хората. Човек трябва да се научи да се въздържа. Някога, след като съм държал някоя хубава беседа и излизам от клас, две сестри се хванали, спорят: едната казва, че другата нищо не разбира. Втората казва за първата, че нищо не разбира. Като не могат да дойдат до споразумение, те ме питат мене, коя от двете е права. Нито едната не е крива, но аз съм крив – защото като съм оставил на двете едно кило ябълки, да си ги разделите, едната взима повече, а другата по-малко. Погрешката е в мене, че оставих ябълки да си ги разделят по Божествено, като мислих, че те са умни. Ако бях дал на едната сестра една ябълка и на другата една ябълка, те нямаше да се карат. Ако аз бях на мястото на тези две сестри, ето какво щях да направя: За себе си щях да задържа най-малките, най-дребните ябълки, а на сестрата щях да дам най-едрите ябълки. Но не всякога едрите ябълки са най-хубави. Същото може да се каже и за мислите. Често малките, дребните мисли са по-добри от едрите, от големите мисли.

И тъй, стремете се да изработите в себе си този велик закон на самообладанието. Когато искаме да възпитаме някои хора, първо ние трябва да се самовъзпитаме. Преди всичко ти не можеш още да се самообладаваш, а искаш да възпитаваш другите хора. Някой човек ти говори, но ти едва го изслушваш. Изслушай го спокойно и като си замине, кажи: „Този човек ми говори много добре.“ Какво правиш ти? Като си замине, казваш по негов адрес: „Този човек ми говори много лошо. Не можах да го изтърпя.“ Не, изтърпи го. Той едва е намерил един човек, който да го изслуша. Едно трябва да знаете: Когато при вас дойде някой човек и ви създаде някоя голяма неприятност, след него ще дойде друг, който ще ви създаде една голяма приятност. В света доброто и злото, скръбта и радостта се редуват като нощ и ден. Ако спазвате този психологически закон, след всяка една скръб ще дойде една радост, след всеки неуспех ще имате един успех. Няма изключение в този закон. Ако

има изключения, те зависят от неправилното разбиране на нещата. Ние се съмняваме в Бога и започваме да го критикуваме. Вие казвате: „Господ ни е забравил. Към другите е по-добър, отколкото към нас.“ В Бога няма никакво пристрастие. Той има желание всички хора да бъдат радостни и щастливи. Щастието е непостижимо за всички, но поне всички могат да бъдат радостни. Вие трябва да оценявате радостите и скърбите, които идат. Страданието, това е почвата, върху която живеем, а радостите – това са семената, които излизат от почвата. Един ден тия условия могат да се изменят, но сега, при дадените условия, контролирайте вашия низш ум и дайте ход на вашия висш ум. Това е реалното, което не се изменя. В сърцето и в ума ви ще стават промени, във вашите чувства и идеи ще стават промени, но във вашето аз, или това, което наричам разумната човешка душа, там положението всякога трябва да се запазва едно и също. Тя е единствената връзка, която съществува между Божественото и човешкото.

И тъй, владейте своите мисли. Бъдете господари на своите низши мисли. Бъдете слуги на своите висши мисли. Този е законът, който трябва да спазвате.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

12-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 19 декември, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ИМАШЕ НЯКОЙ ЧЕЛОВЕК

„Имаше някой човек от фарисеите, на име Никодим, началник юдейски“.

Ще прочета трета глава от Евангелието на Йоана, от 1–13 стих.

„Имаше някой човек от фарисеите, на име Никодим, началник юдейски“. /1 стих/.

Духът Божи.

Ще взема от прочетения стих само думата „Никодим“, като характерна черта. На времето си Никодим не е бил обикновен човек, но необикновен, високоучен човек. Той идвал при Христа вечер, а не сутрин и го разпитвал върху някои важни въпроси. Учените хора страдат от много знания, а простите, невежите – от невежество. Значи, когато знанието не е употребено на място, то е една тежест. Когато невежият не знае как да се ползува от своето невежество, и той страда. Между учения и невежия трябва да стане една обмяна такава, че невежият да стане учен, а ученият трябва да има разположението да се разтовари малко от знанието си, да бъде щедър. Учените трябва да бъдат щедри. В какво седи истинското знание? Истинското знание седи в малките работи, в знанието на малките работи. Например, като сте ходили в училището и сте се занимавали с числата, като сте дохождали до нулата, вие сте се запитвали, какво нещо представя нулата. Нулата е нищо. Но въпреки това казвате, че Господ е създал света все от нули. Значи, Господ е създал света все от малки величини. Мнозина запитват, как е възможно светът да се създаде все от нули? За невежия това е една велика тайна, за учения, обаче, той знае как седи работата.

Сега аз не искам да ви озадачавам, но взимам съвременната математика и си служа с нея. Ако някой има нула грошове в джоба си, той всъщност няма нищо. Но в математиката това, което е нищо, нулата, става нещо. Ако подир единицата поставите една нула, тя става десет пъти по-голяма от по-рано. Нищото си остава пак нищо, но има сила да увеличава единицата десет пъти. И после, ако това нищо, нулата, я поставите пред единицата, тя я намалява десет пъти. Значи нулата, която от себе си нито се увеличава, нито се намалява, има силата да увеличава и да намалява

числата десет, сто, хиляда и повече пъти. Как става тази работа? Вие казвате, че човек трябва да бъде прав. Какво се изисква от човека, за да влезе в Царството Божие? Както виждате, това, което увеличава и намалява нещата, само нито се увеличава, нито се намалява. При това, то е съвсем криво, навсякъде е криво, като една окръжност. Казвате за някого, че е крив човек. Кой човек е крив? Всеки човек, който нито се увеличава, нито се намалява, е крив. А всеки човек, който се увеличава и намалява, той е прав човек. При това може да се докаже, че безброй прави линии образуват кривата линия. Значи, кривото се образува от безброй прави линии, които се съединяват. Линия, която не е образувана от прави линии, няма никаква стойност. Всяка крива линия пък, която е образувана от прави линии, има свойството да увеличава и да намалява. Правата линия представя енергия, която изтича от центъра и отива към периферията. Значи, всяка енергия, която изтича от центъра или от дъното, или от материалния свят, е права линия. Всяка енергия, която се връща от периферията към центъра, е крива линия. Тя е сбор на прави линии, които се връщат в центъра, от който са излезли.

Сега може би вие не може да направите връзка между тия неща, но трябва малко разсъждение. Там е мъчнотията. Много хора страдат, понеже не знаят как да ядат. Не е лошо нещо яденето, но човек не трябва бързо да дъвчи храната си. Човек се наяде бързо, казва, че яденето е било отлично, но после се оплаква, че коремът го заболял. Защо го боли коремът? Той е ял много бързо и не е дъвкал храната си добре. Всеки човек, който не дъвчи храната си добре, е прост човек, а който добре я дъвчи, е учен човек. Всеки човек, когото коремът го боли, е прост, а онзи, който не страда от корем, е учен човек. Който страда от главоболие, е прост човек, а когото главата никак не го боли, той е учен човек. Всеки, който боледува, е прост човек, а който никак не боледува, е учен човек. Който е здрав човек, той е учен. Това малко не ви допада. Това са максими, които аз засягам. Ние не можем да ги избегнем. Ангелът си върши работата отлично. На каквато работа и да го изпратят, той я върши отлично, а човек гледа да свърши работата си лошо. Защо? Преди години в Бургас на двама усърдни християни дошла една идея да проповядват Словото Божие. Единият от тях бил неженен, арменец, който бил добър шивач, свършил в Париж. Другият бил българин предприемач. В главата на българина предприемач се родила идеята да напусне работата си и да проповядва Словото Божие. Той срещнал един ден арменеца шивач и му казал: „Знаеш ли каква идея ми

дойде: хайде да напуснем занаятите си и да се заемем с проповядване между хората.“ Арменецът веднага приел тази идея и напуснал занаята си. Два дена след това, той отишъл при предприемача и му казал: „Хайде да тръгнем вече, аз напуснах работата си.“ – „Почакай малко, аз имам още работа, не съм успял да убедя жена си.“ Значи, той успял да убеди арменеца, а сам той не е убеден. Всяка работа, която изведнъж не може да се направи, тя непременно ще се развали. Ако работата се развали, ти не си учен човек. Ако устои, ти си учен човек. В какво седи злото в света? В недовършените работи. Това започнеш, не довършиш, онова започнеш, не довършиш, докато най-после останат работите ти недовършени. В какво седи доброто в света? Във всяка завършена добре и разумно работа.

Никодим отива при Христа, но не може да разбере елементарните работи. Христос му казал: „Ти си учител израилев, учиш другите хора, а не можеш да разбереш елементарните работи.“ Той не може да разбере как е възможно човек да се роди отново. Мнозина говорят за новораждането. Те казват: „Човек трябва да се роди от дух и от вода.“ Какво се разбира под думите дух и вода? Хората по това нищо не разбират и нищо не знаят, а учат другите на това, което и те сами не знаят. Сега аз взимам нещата в частност. Понякога ние се намираме в едно противоречие и дойдем до едно положение, дето не разбираме нещата. Защо? Защото хората изобщо изпадат в заблуждение, като мислят, че щом научат нещо, всичко знаят. Не е така. Светът не седи на едно място. Вие не знаете в каква посока днес се движи Земята. Може да кажете, че Земята се движи около Слънцето, но в коя посока именно, към коя звезда се отдалечава и към коя се приближава? Това не знаете. Това даже не ви интересува и казвате: „Това е обикновена работа.“ Земята, това е пристанището, на което един ден ще се спрете. Защо да не се интересувате от неговия път? Вие може да седите още милиони години на този параход, но един ден той ще спре на пристанището и вие ще излезете от него. Като спре на пристанището, вие ще напуснете парахода. Какво ще стане с този параход? Може би с хиляди години да се поправя. Той ще се даде на ремонт. Щом параходът се поправи, отново ще ни турят на него и пак ще тръгнем в пространството, но вече в друга посока. Сега, като ме слушате да говоря така, ще ме питате: „Това, което говориш, така ли е?“ Ами това, което вие говорите, така ли е? Вие ще кажете, че това, което аз говоря, не е така. Тогава и вашето не е така. Ако моето не е така, и вашето не е така. Ако моето е така, и вашето е така. Какво ще ми разправяте за дишането, ако не дишате? Какво ще ви

разправям за дишането, ако аз дишам, а вие не дишате? За да ви разправям за дишането, трябва и вие, и аз да дишаме. Само при това положение можем да се разберем. Какво ще ви разправям за дишането, ако нито аз, нито вие дишате? Трябва да има отношения между нас. Дишането ще представя за вас една непозната, неизвестна област. Какво представя въздухът вие трябва (да) знаете. Дишането е един елементарен процес, който също трябва да го познавате и да го прилагате. Ако не започнеш от а, б, никога не можеш да се научиш да пишеш. Ако не знаеш азбуката, как ще пишеш? Ако не знаеш да изговаряш гласните и съгласните букви, как ще говориш? Езикът трябва да се упражнява. Човек първо трябва да се учи да диша. Дишането е процес на мислене. Ако правилно дишаш, ще почнеш и правилно да мислиш. За физическото поле дишането е упражнение за правилно мислене. За да стане мисълта на човека на физическото поле ясна, човек непременно трябва да се научи да диша. Индусите имат един метод за правилно дишане, но хората още не са научили да дишат, както трябва. Това зависи до известна степен от смяната на температурата, понеже те нямат още една постоянна температура. Температурата е разнообразна. При студа човек се свива, диша по-плитко, а при топлината се разширява, диша по-свободно. При студа въздухът е по-чист, но при топлината е по-нечист. При топлината въздухът се разширява повече, а при студа разширяването е по-слабо. Следователно, при студено време окисляването е по-слабо, а при топлината е по-силно. Сега, като говоря за процеса на дишането казвам, че мъртвите не дишат, но не вършат и никакви престъпления. В тях няма кражби, няма лъжи, няма ядене и пиене. Те минават за добри хора. По-добри хора от мъртвите няма. Най-добрият човек в света е мъртвият. Той никога няма да те излъже, нито открадне. Той не прави никакви взимания и давания. Мъртвият човек не прави никакви престъпления, но и никакво добро не прави. Живите хора, обаче, правят престъпления, но и добро правят. Онзи, който не прави никакво престъпление, той не прави и никакво добро. Каква е разликата между мъртвия и живия? Мъртвият нито престъпление прави, нито добро прави, а живият и престъпление прави, и добро прави. Кое е по-хубаво от това? Вие искате да направите само добро, а да не правите престъпления. Тогава трябва да умрете. Който иска да прави само добро, а да не прави зло, той трябва да умре, нищо повече. Искаш ли да правиш добро и зло, тогава оживей! В живота се ражда желанието, мисълта на човека да прави добро, а да не прави зло. А в смъртта се явява желание в човека да оживее.

Следователно, живите трябва да умират, а мъртвите трябва да оживяват. Когато живите умират, нулата е отпред на единицата, а животът се намалява. Когато мъртвите оживяват, нулата е след единицата и животът се увеличава. Сега аз ви давам една магическа формула, която, ако можете да приложите в живота си, чудеса бихте могли да направите. Сега казвате: „Кажи ни.“ – Какво ще ви кажа? Ще ви кажа да умрете. – „Ама искам да успявам в живота.“ – Тогава умри. – „Искам да оживея.“ – Значи, ти си мъртъв вече. Значи живият може да умре, а мъртвият – да оживее. Сега, това е буквално схващане. Семето, докато е в хамбара, е мъртво. И ако това семе иска да прави добро, то трябва първо да мине през процеса на страданията. И ако мъртвият иска да прави добро, той непременно трябва да излезе от хамбара си, да оживее. Човек трябва да разсъждава философски. Ако и семето не разсъждава философски, като види, че му проповядват, ще каже: „Аз в хамбара не мога да оживея, че в земята ли ще оживея? Мене ли ще заблуждавате?“ И наистина, какво ще му доказваш? Ще го пуснеш на нивата, нищо повече.

Казвам: Излезте от вашите съкровищници и влезте в Божествената нива, ако искате да правите добро. Вие имате известни възгледи, които ви спъват. Хвърлете ги настрана. Всяко нещо, което ви спъва в живота, турете го настрана. Ако имаш нещо в мозъка си, което те спъва, не го хвърляй, но го тури настрана. Ако има нещо, което спъва сърцето, турете го настрана. Ако има нещо, което те спъва в тялото, тури го настрана. Оставете тялото, ума и сърцето си свободни. Защото Бог се проявява само при свободните хора. Той ще дойде с духа си и когато ви намери свободни, ще почне да действува. Законът е такъв. Когато житното зърно излезе от хамбара и влезе в нивата, Бог веднага го намира и е на негово разположение със светлината си, с топлината си, с влагата си и започва да работи върху него. По този начин житното зърно постепенно се увеличава. Вие имате лоша представа за страданията, вследствие на което не искате да страдате. Вие трябва да си обяснявате страданията философски. Ако не искате да страдате, останете в хамбара. – „Ние не искаме са спим.“ – Щом не искате да спите, ще отидете на нивата. – „Ама страдания има там.“ – Тогава едно от двете ще приемеш: Ако искаш да страдаш, ще приемеш страданията. Ако искаш да правиш добро, ще приемеш страданията. Страданията са път в живота. Ти ще страдаш, докато влезеш в живот. Щом влезеш в живота, страданията ще престанат. Хората страдат още, понеже не са влезли в пълния живот. Щом влезат в пълния живот и страданията ще престанат.

Който не е разбрал още смисъла на живота, който Бог е дал, той не е разбрал пълния живот. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Аз превеждам този стих в следния смисъл: Аз съм пътят за мъдростта, аз съм пътят за истината, аз съм пътят за любовта. Ти не можеш да бъдеш в този път, ако мъдростта не е с тебе. Тя ще ти покаже пътя. Ти не можеш да намериш и свободата си, ако нямаш път за истината. Ако не отидеш до истината, ти не можеш да бъдеш свободен. Когато някой казва, че е намерил пътя и истината, питам го: Ти свободен ли си? – „Не съм." – Ти не говориш истината. За да говориш истината, преди всичко ти трябва да бъдеш свободен. Ще каже някой, че другояче разбира истината. Както и да я разбира, едно трябва да знае: Човек не може да говори истината, докато не е свободен. Ако устата ти не е свободна, ако не можеш свободно да я отваряш и затваряш, как ще говориш истината? Ти трябва да бъдеш свободен, да се отваря и затваря устата ти. Устата ти трябва свободно да се отваря и затваря. Езикът ти трябва свободно да влиза и излиза, за да можеш да говориш истината. Другояче казано, за да бъдеш свободен, за да говориш истината, твоят ум и твоето сърце трябва да бъдат едно. Умът ти трябва правилно да мисли, сърцето ти трябва правилно да чувствува, а волята ти трябва добре да разбира и прилага нещата. Волята представя свят по-възвишен от умствения. Сърцето, това (е) животинското в човека. Сърцето представя изобщо животинското царство, умът представя човечеството, а волята, това е Божественият живот. Така седят работите. Та като говорим за ума, за сърцето и за волята, ние трябва да знаем, кое какво представя. Волята представя Божествения, разумния живот на земята. Като говорим за сърцето, все таки добре е човек да си има едно животно, едно конче например. Като тръгнеш на екскурзия, ще вземеш кончето си и ще натовариш на него багажа си. Но ще се оплакваш от това конче, че ритнало с крака си, че направило някаква пакост. Но ние трябва да го извиним. Умът ще мисли, а сърцето ще върши работата.

Та когато имате известни усети, ще знаете, че сте на вашето конче, кончето е което усеща, а не вие. Когато почнете да мислите, конят почва да чувствува. Значи, конят и човекът са свързани заедно. Когато дойде Господ – волята, всичко върви наред. Господ ръководи работите. Господ ръководи и кончето, и тебе. Тогава ти мислиш и работиш и работата се свършва добре. Казвате: „Ти си животно." Няма в света човек, който да не е животно, който да е без сърце. Някой казва: „Аз животно ли съм?" – Нали имаш сърце? – „Имам, но и животните имат сърца." Сърцето бие и в

млекопитаещите, но вие не знаете какъв е пулсът на тия животни. Когато човек лъже, сърцето му особено бие. Ако преживее разлюбване, пак особено бие. Ако не е научил уроците си, сърцето му пак особено бие. Всякога сърцето му има особен пулс. В сърцето има доста музика. Някой път сърцето пее с мелодии, някой път с акорди. На земята певецът пее с един глас, а в музикалния, в умствения свят един певец пее всякога едновременно на три гласа. Той взима едновременно три тона. Като запее, той пее трио. На земята трима души трябва да пеят едновременно, а на небето само един може да пее трио. На някои хора гласът е раздвоен. Рядко са такива хора, но има ги. А що се отнася до такива, които могат едновременно да пеят на три тона, това са съвършено рядко. Сега няма да питате как е това. Като не сте слушали такива певци, не можете да разберете. Пък и аз не съм слушал такива певци на земята. Това са вметнати мисли.

Знание е нужно на хората. Истинското знание се отличава по това, че внася известна сила в човека. Но знание без вяра и без надежда не може. Вярата и надеждата са крилата на знанието. Животното и човекът са двете крила, с които човек може да се движи в света. Някой човек се възмущава, как така да има животински работи в себе си. Че нали има газове, които могат изведнъж да напълнят известни тръби и да карат колелото да се движи. Те са нещо по-долно от животното. Виждате как параходите се карат от водата. Като се нагорещи водата, тя започва да движи колелото. Това показва, че човек е умен. Той е впрегнал парата и я заставя да работи вместо него. Идеята, че има нещо животинско в човека, не е лошо нещо. На земята без животно човек не може. Те са помощници на човека, те са неговите слуги. Следователно, в човека има една животинска душа, която е свързана с него. Тя живее в човешкото сърце и той трябва да я възпитава. Човек трябва да бъде справедлив към нея. Тя не иска много от човека, освен да се обхожда добре с нея. Има религиозни схващания, според които хората мислят, че са неспособни, не знаят как да живеят. Като стане религиозен, човек иска да умре, да отиде в другия свят. Същевременно той не иска да гледа дома си, жена си и децата си, не иска да ходи на служба. Това са особени религиозни хора. Обаче, това е неразбрана религия. Като станеш религиозен човек, тогава именно и науката, и семейството, и жената ти, и децата ти, и службата ти ще се осмислят. Тогава човек ще цени всичко. Засега той върши работи, без да ги цени. Ти имаш жена, но не си я оценил. Тя е една царска дъщеря. В нея се крият неоценими богатства.

Често съм говорил за Адам и Ева, но криво сте ме разбирали. Много казват: „Отде дойде тази Ева в рая, че развали цялата работа.“ Това е неразбиране на нещата. Вие трябва да благодарите на Ева, на тая царска дъщеря, че внесе толкова много знание. Тя направи една малка погрешка и когато Господ я попита защо сгреши, тя се оправда със змията. Като запитали Адама защо сгреши, той се оправда с Ева, като казва: „Господи, аз мислех, че тя знае повече от мене, но тя ме увлече.“ Господ му отговорил: „Че тя от тебе излезе. Аз от тебе взех ребро и направих жената.“ Адам и Ева се оправдали със змията, мислили, че тя е по-учена от тях, а всъщност, тя ги излъга. Щом змията ви е излъгала, аз ще ви поставя в борба с нея. Тя ще нарани петата на мъжа, а жената ще ѝ смаже главата. И тогава питам жените: От какво има да се плашите в света? Жените постоянно се оплаквате от мъжете, а те са ваши бащи. Какво лошо трябва да говорите за вашите бащи? Всичко, каквото имате, сте го взели от мъжете си. Защо трябва да се оплаквате от тях? Жените са деца на мъжете. И какво има да се оплаква от своето дете? Когато мъжът види една жена, трябва да каже: „Това е моето дете.“ И когато жената види мъжа, трябва да каже: „Това е моят баща.“ Всичката погрешка в първите хора седеше в това, че първият човек не знаеше какво нещо е любов. Нито Адам знаеше какво нещо е любов, нито Ева знаеше какво нещо е любов. Те дойдоха за пръв път на земята и не знаеха какво нещо е любов. Те се оплетоха в любовта. Когато змията влезе в рая и излъга Ева, в душата на Адама се яви ревност. Той каза: „Взеха дъщеря ми.“ И след това той тръгна след нея. Той обичаше дъщеря си, тази хубава царска дъщеря и каза: „Не мога без нея, дето отиде тя, там ще отида и аз.“ Тя беше кръстена на името на Бога – Ева – Йехова. Сега аз искам да ви дам едно обяснение. Ева, това е онзи свещен идеал, който има всеки човек в душата си. Два идеала има в света. Единият е Ева, Йехова, който е, който съдържа всичко в себе си. Другият е Адам, който е създал Ева. Адам представя физическия свят. Той е носител на духа, т.е. това, което създава нещата. Значи, Адам подразбира разумната душа.

Казвам: Духът у вас, това е Адам. Душата, това е Ева. Вашата душа е Ева, а вашият дух – Адам. Друго положение: Вие сте умът, а вашата възлюбена, това е сърцето ви. Някой път вие не можете да се споразумеете, вследствие на което отдавате всичката вина ту на вашата майка, ту на вашия баща. Често казвате: „Да обичаме Господа, да обичаме Христа.“ Съгласен съм с вас. Няма по-хубаво нещо от това да обичате Господа, да обичате и Христа. Как ще обичате Господа, от ваше гледище? Вие

поставяте въпроса неправилно. В математиката имаме четири действия. Вие не можете да събирате от там, дето не сте внасяли, дето не сте събирали. Ти не можеш да изваждаш от там, дето не си събирал. Ти не можеш да делиш там, дето не си умножавал. Вие трябва да разбирате този закон. Казвате, че трябва да давате. За да дава, човек първо трябва да е събирал, да е придобил известни опитности. Само при това положение човек може да опита Божията любов. Докато не си събирал никакви опитности, ти не можеш да опитваш и Божията любов. Вие трябва да опитате Божията любов. За да разбере(те), какво нещо е Божията любов, вижте първо какво правят децата. Като стане от сън, то веднага прегръща майка си. То иска да ѝ каже: „Мене Господ ме изпрати да ти дам любов." Като вземе в ръцете си това дете, майката веднага се зарадва, защото то ѝ показва любовта на Бога. Детето представя любовта на Бога. Който не знае това, той казва: „Какво се занимава тази майка с това малко, глупаво същество?" – Не, тя не разбира тази работа. Когато прегърне детето си, то започва да пише в ума, в сърцето и в душата ѝ. Тогава тя казва: „Господи, благодаря ти за това хубаво писъмце, което ми даде." Така разбира умната майка идването на детето в дома ѝ. Но глупавата майка казва: „Господи, защо ми даде това дете? Да ми създава толкова безпокойство?" Та ако искате да знаете смисъла на раждането на децата, ще знаете, че когато се ражда син или дъщеря в един дом, това са двете писма, които Бог праща в света. Човек трябва да възприеме и положителната, и отрицателната любов на Бога чрез своите синове и дъщери. Те ще го научат на Божията любов.

Та най-първо, ние сме длъжни да възприемем от Бога това, което той ни изпраща. Първо трябва да дойде слънчевата светлина на земята и тогава да я възприемем. Такъв е законът. Като възприемеш и складираш тази светлина в себе си, тогава ще възприемеш Божието благословение. Ако възприемеш и светлината, и влагата, тогава семето ще започне да расте нагоре. Растенето е вторият процес. Това, което расте, сме ние. Щом израснем, ще почнем да градим. Слънцето, което помага за растенето, за издигането, това е Божественият закон, който работи. Човек не може в пустинята да намери любовта на Бога. Там всичко изгаря. Това, което е добре прието от нас, само то ще се обработи. Човек трябва първо да приеме изобилно влага, светлина и топлина, че онова, което е вложено в него, да израсте. Сега вие гледате някой щастлив човек и не можете да се съберете в кожата си, че този човек е щастлив. Не! Радвайте се на неговото щастие. Този човек, който е щастлив, който има жена и деца, той е приел Божието

благословение. Радвай се, че той е приел това благословение. Виждаш едно дърво, което расте. Радвай се, че то е възприело Божията любов. Това дърво расте от радост и дава своите плодове. Всички дървета, които ни дават плодове, дават плодовете си от благодарност към Бога, че Той им дава блага, своите благословения. Като дават плодовете си, те казват: „Ние сме възприели от Божиите блага в изобилие, вземете сега и вие от нас.“ Та сега, направете и вие това, което растенията направиха. Как ще го направите? Срещате един обезсърчен брат, който си счупил крака. Макар и да не го познаваш, спри се при него и му кажи: „Няма нищо, лесно ще се поправи кракът ти.“ Срещаш един ученик или студент, който е пропаднал на изпит. Спри се и му кажи: „Не се отчайвай, ти си способен ученик, лесно ще издържиш изпита си. Ти ще свършиш с отличие.“ Срещаш една мома, която е отчаяна, оставил я възлюбленият ѝ. Кажи: „Не се бой, друг, по-добър ще дойде, ще бъде десет пъти по-добър.“ Тъй щото, дето ходите, насърчавайте хората. Казвате: „Мене кой ще ме насърчи?“ Като насърчавате хората, вие и себе си ще насърчите. Ще кажете: „Каква полза от това?“ Кажи на човека доброто и не мисли, ползата е голяма. Като кажеш на един човек, че ще оздравее, това е полза за него. Като кажеш на някого, че ще се ожени, това е от полза за него. Като кажеш на градинаря, че плодовете му ще родят изобилно, това е от полза за него. Като родят дърветата му, той ще ти донесе и на тебе от своите плодове. Като кажеш на хиляда хора нещо добро, и те ще ти донесат по нещо. Като чуеш някой човек да казва, че от него нищо не може да излезе, кажи му: „Не, от тебе човек ще стане. Едно време и аз мислех като тебе, че човек няма да стана, но станах. Едно време аз мислех, че съм животно и станах животно. Едно време и аз мислех, че съм растение и станах растение. Но като престанах да мисля, че съм животно и мога да стана човек, станах човек. Едно време мислих, че ангел ще стана и станах ангел.“ Това може да се аргументира. Ще опитате това нещо. Това е логика. Какво нещо е логиката? Логика, логично е това, което става. Това, което не става, не е логично. Всяко нещо в света, което става, е логично. В света стават само логични, разумни неща. Само те се реализират. Когато в душата на човека дойде една радост, това е логично, разумно. Когато нещата не стават, в тях няма никаква логика.

Питам: Каква логика имаше Никодим, който посещаваше Христа само вечер, от страх да не го видят, да не изгуби авторитета си. Пък и той беше любознателен, искаше да знае, какво ще му каже Христос. Христос му каза: Ти си много учен евреин, но едно нещо ти липсва: ти още не си

възприел онази първична материя, от която можеш да направиш, да съградиш своето ново тяло. Никодим се чудеше, как може да създаде ново тяло. Христос му казваше, че при тази материя ще дойде сила дух, който ще изработи нова форма, в която човек ще влезе да живее. Но въпреки това, Никодим разсъждаваше по стария начин. Той не разбираше как може да се създаде тази материя без мъж и жена. Как може да бъде това? Никодим казваше, че така може само чрез майка си да се създаде. Иначе той не разбираше въпроса, който Христос му обясняваше. Но Христос му казваше: Остави майка си. Ти сам ще се родиш. За да се роди сам, човек едновременно ще бъде и мъж, и жена, няма да има нужда от майка и от баща. Това нещо става без мъж и без жена, без майка и без баща. Когато хвърлите семето в земята, земята ли му е майка? Всъщност, земята играе роля на много добра майка, без да му е майка, тя го отхранва. Та според новото схващане, нещата стават и без майка. Но като считаме, че земята е наша майка, ние ходим, тъпчим върху нея, какво ли не правим върху кожата на своята майка земя. Навсякъде ровят земята и какво ли още не правят върху нея. Интересно е да се види, какво понятие имат съвременните хора за земята. Дето вървите, казвате: „Майка е нашата земя.“ Вие трябва да се възпитавате, чиста да пазите тази своя майка. Животните не мислят, че земята е тяхна майка. Но като дошъл на земята, човек е започнал да мисли, че земята е негова майка. Те казват, че земята е тяхна майка, понеже Бог е взел материя от земята и направил от нея човека. Това е факт. Наистина Бог е взел материя от земята и направил от нея човека. Това става и в жената, която ражда едно дете. Зародишът, това е само материята, с която майката разполага, но после иде духът, влиза в нея, взима тази материя и съгражда от нея дете. Значи ние сме от земята. Затова е казано: От пръст (си) и в пръст ще се превърнеш. Защо ще се върнеш в пръстта? Там, дето въздухът и водата едновременно присъствуват, там е животът, там е разумността. Водата е емблем на чистата материя. Ако духът и водата не присъствуват едновременно, не може да се образува никаква форма. Щом няма форма, не може да се вмести и никакво съдържание. И тогава не може да има никакво проявление. Формата е отвън, а съдържанието отвътре. Аз, който трябва да внеса мисълта, съм отвън. Мисълта е разумното нещо. Мисълта произтича от това, че ние разсъждаваме за формата, както и за вътрешното съдържание. Та казвам: Мисълта в живота е това разумното, което разсъждава. Като разглеждаш своя ум, своето сърце, ще видиш, че всичко това е в разумното, в духа.

Тези са новите положения, които вие трябва да знаете. Защото вие се намирате в една епоха на матура. Сега трябва да се държи изпит, да се види, какви промени е претърпяла материята от хиляди години насам. Онези професори, които ще ни изпитват, са добри. Ако не си готов, ще те върнат, ще те скъсат на общо основание. Ако някой се жени, това е една задача. Сега аз бих ви казал как ще стане тази работа. Някоя жена се ожени за един лош мъж. Какво трябва да прави? Тя трябва, като заспи вечер, да отреже едно клонче от него и да го присади. Като стане сутринта, той ще се чуди, как е станало това, че отдолу е трън, а отгоре – облагородена присадка. Така продължава няколко пъти наред, докато най-после той се види коренно изменен. Той сам се чуди как е станала тази работа, че се е изменил. Казва: „Тази жена съвсем ме измени.“ Той не знае, че тя го е присадила. Тя казва: „Колко си добър.“ Ако жената е лоша, мъжът трябва да я присади. След година, две, тя ще каже: „Измених се съвсем.“ За да се присаждат хората, знание се изисква. Апостол Павел дава един пример. Той казва: „Като дърво маслинено, което се присажда в питомно.“ Духът е този, който присажда нещата. Научете се да присаждате доброто в себе си. Ако имате един порок, не считайте, че е непоправим. Порокът е един трън в човека. Отрежи този трън и го присади. Нетърпелив си, отрежи това трънче от себе си и го присади с търпение. Малко си скръжав. Отрежи това клонче и го присади с щедрост. Малко си жесток. Отрежи това клонче и го присади с милосърдие. Ако не обичаш хората, отрежи това клонче и го присади със снизходителност към тях. Не се страхувайте, че хората плачат. Важно е да плащат кармата си.

Та духовният живот е велика наука. Ако духовните закони се внесат в живота на хората, те биха били щастливи. Най-малко 50% от сегашните им несгоди щяха да изчезнат. Щяха да останат най-много 15%, а толкова лесно се носят. И сега ние очакваме да дойде Христос от Небето. Че Христос дойде между евреите, но какво направиха? Хората и сега се готвят за война. Те са впрегнали своите скорострелки, своите топове и снаряди. А от друга страна отгоре змейовете снасят своите яйца и поразяват когото нападнат. Като паднат на земята, тия яйца се излюпват и пиленцата започват да пискат върху земята. Но всичко, което има да стане и което видите, че е станало, в края на краищата ще кажете: „Слава Богу, за добро беше това.“ Всичко ще се превърне за добро. Но сега, докато стават нещата, е лошо. А после, че всичко ще бъде сто и едно на сто добро, в това няма никакво съмнение. Но засега е малко неприятно.

Сега аз ви съветвам да отидете при Христа, но не вечер, а денем. Тогава вашият ум ще бъде светъл, вашето сърце ще бъде топло. Като отидете при Христа, каквото Той ви каже, приложете го. Той ще ви каже пак същото: Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие. Но ако се родите отново от вода и дух, Царството Божие ще бъде за вас.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

13-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 26 декември, 1937 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

КОЙТО ПРИЕМЕ СВИДЕТЕЛСТВОТО НЕГОВО

Отче наш.

Ще прочета само един стих от третата глава от Евангелието на Йоана, 33 стих: „Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен.“

Духът Божи.

Казва се в Откровението, че Йоан във видение видял една книга, която имала седем печата, че никой не могъл да я разтвори. Какво имало написано в книгата, никой не е видял. Дълго време той плакал. И най-после се намерил един, който разтворил тази книга. Сега и ние трябва да благодарим, че тази книга се е разтворила.

„Който приеме свидетелството Негово.“ Понякога ние искаме да докажем, да аргументираме по разни начини, дали Слънцето е реално, дали е материално. Кои са свидетелствата, които аргументират, че Слънцето е действително? Нашите очи. Очите на всички същества свидетелствуват, че има една такава реалност, понеже очите са създадени по правилата на Слънцето. Ако питаме разумен ли е светът, кое е свидетелството за тази разумност? – Нашите уши. Разумното в света е създало ушите. Сега мога да ви наведа ред други доказателства, които доказват, че съществуват известни реалности. Понеже ние не сме свидетели на новия начин, ние сме още на стария начин, на децата, на биберончетата. Всеки от вас си носи по едно биберонче, да си го смуче, а това е елементарно знание. Един ден вашите биберончета ще паднат. Какво ще правите тогава без биберончета? Ще ви израстнат зъби и ще почнете да дъвчете храната си. На някои като им паднат биберончетата считат, че са нещастни. Това е първото им нещастие. Щом падне биберончето от устата му, той започва да плаче. Щом турите биберончето в устата му, той млъква да плаче. Докато не дадат биберончето в устата му, дълго време продължава да пее, като певец. Майките не обичат да се продължава тази песен и затова турят биберончето в устата му и детето млъква. Казвате: „Алегорично ли е това?“ – То е и алегорично, и материалистично, и реалистично, и идейно. Съществуват ли материалисти? – Съществуват, понеже и материалният

свят съществува. – Съществуват ли реалисти? – Съществуват, понеже и реалният свят съществува. Ами идеалисти съществуват ли? – Съществуват, понеже и идеалният свят съществува. За всеки свят съществува известна категория хора, които отговарят на този свят. Следователно, за материалния свят свидетелствува нашето тяло. За реалния свят свидетелствува сърцето. За идеалния свят свидетелствува умът. За мене тези аргументи са достатъчни. Повече аз не искам да аргументирам. Каквото ми говорят от реалния свят, аз го разбирам със сърцето си. Следователно, всеки свят си има своя азбука, своя граматика, свой език, свои съществителни, прилагателни, глаголи, наречия, съюзи, местоимения и т. н. Всеки свят си има своите препинателни знаци.

Та казвам: Новото в света, това е новият език, а сега влизаме в една нова епоха, която аз наричам епоха на реалното в света, т. е. епоха на сърцето. Когато говорим за любов, за братство, за равенство, за организиране, ние подразбираме сърцето, реалния свят. Любовта ще управлява реалния свят. Според разбиранията на сегашните хора, когато се говори за любов, разбират детински работи. Казват за някой, който се е влюбил, че е малко така смахнат. Когато млад човек говори за любов, както и да е, но когато стар човек, на 60–70 години говори за любов, казват, че този човек е малко смахнат, не е с ума си. Значи старият човек не трябва да говори за любов. Като заговори за любов, той трябва да е светия. Като говори за любов, езикът му се опетнява, значи, грехота е старият да говори за любов. Ако каже, че обича някого, всички вестници ще заговорят за него. Според тези разбирания излиза, че любовта е унижение за стария човек. Като дойде младият, който и да е, той може да говори за любов, но старият да се унижава, да слиза толкова долу, това не е позволено за него. Че това именно е любов, че тя не се поддава на никакви закони. За нея закон не съществува. Тя ще постави човека там, дето не е мислил. За нея и високите, и ниските хора са едни и същи, безразлично е. Като влезе в ада, и адът тя ще го направи рай. А като излезе от рая, раят става ад. Дето влезе, тя всичко превръща. Отдето излезе, всичко обръща наопаки. Дето е любовта, там е раят, там е блаженството, там е Бог, там са всичките блага. Отдето излезе, тя взима със себе си всичките ценности. Тя е един свободен свят. Вие трябва да схващате нещата научно. Като казвам, че дето любовта излезе, тя дига ценностите си. Щом дигне ценностите си от едно място и ги носи на друго, вие веднага тръгнете след нея. Погрешката на хората се заключава в това, че щом тя напусне едно място, те не тръгват подир нея, а

остават подир нея, а остават на същото място, защото то е било рай. Това място е било рай, но щом тя го напусне, то става ад. Тогава, напусне ли любовта едно място, тръгнете и вие с нея. Щом любовта влезе в ада, влезте и вие с нея. Това е новото учение. Ако нямате това разбиране, вие сте в един материалистичен свят. Влезе ли любовта в пъкъла, влез и ти с нея. И не бой се. Излезе ли тя от рая, излез и ти с нея.

Сега аз не искам да аргументирам този език, защото езикът ми ще се изтрие. Аз съм аргументирал този въпрос толкова много, че ако продължа да го аргументирам, ще изтрия езика си, а не искам това, не искам после да си поправям езика. Та сега, като влезете в реалния свят, ще говорите по-малко. При това, всяка ваша дума трябва да има само едно значение. Каквото кажете, така да е, а не да се тълкува по много начини. Като кажете, че сте гладни, да се разбере само това, гладни сте, нищо повече. И като сте гладни, вие се нуждаете само от хляб. А това: кокошчици, маслинки и други неща, това са на второ място. Те могат да дойдат от вашето изобилие. От моя страна като кажа, че съм гладен, аз разбирам само хляб, а останалите неща, те зависят от вашата добра воля. Ако дойдат ябълки и круши, добре дошли, но като кажа, че съм гладен, разбирам само хляб, никакви кокошки, агънца, ябълки или круши. А кокошки, агънца и други работи, те са човешки изобретения. Не че другото е лошо, но то е човешко. Всичко, което иде вън от хората, това е от вас, от хората. Когато някой иска неща, които не се предвидени от закона, те са човешки работи. Когато някой дойде при вас и ви каже, че е гладен, трябва да знаете, че сте длъжни да го нахраните. Първо трябва да му дадете хляб. Ако иска маслини, баница и други неща, ще го накарате да чака, ще му кажете, че ние сме в една градина, в която има маслини и други неща, но трябва да чакате, докато израстнат. После ще им кажете, че имате овце, но ще чакате да се върнат от паша, да ги издоите. Докато сте на земята, ще говорите на разбран език. Има закони, писани за материалния свят. За реалния свят има други закони, които трябва да учите. Като казваме материален свят, ние разбираме външния свят с всички условия. Материалните условия са добри за човека, но материалното не носи в себе си живот. Ти не можеш да ядеш един камък. Като разтопиш желязото, ти не можеш да го ядеш. Златото, което хората толкова много го обичат, но като го разтопят, и него не могат да ядат. Значи единственото реално нещо в материалния свят, това е водата и хлябът. Това, което ядем, това са неща, с които ние се занимаваме. Често хората искат да се разширяват. Обикновено формите на нещата се

разширяват. Например, някой човек може да разшири къщата си, да я направи с десетина и повече стаи, обаче разширяването на къщата ти ни най-малко няма да внесе някаква промяна в твоя живот. Единственото нещо, което може да внесе промяна в твоя живот, това е водата, храната и въздухът. След като ги възприемеш в себе си, те могат да произведат някаква промяна, но това ни най-малко не е материалният свят, но това е реален свят, свят на чувствата, на усещанията. Често става спор, дали чувстване и усещане е едно и също нещо. Чувстването иде от това, което чувстваш. Чувстването е пробуждане на съзнанието. Това, което съзнаваш, е чувстване. Когато ти съзнаваш, че в твоето съзнание е станала някаква промяна, това е чувстване. Когато ти нямаш този вътрешен усет, когато не е станало никакво пробуждане на съзнанието ти, ти нямаш никакво чувстване. Следователно, сърцето е първата стъпка на това чувстване, на тази промяна. Има два полюса в живота: приятен и неприятен, студен и топъл, светъл и мрачен. Това са полюси, раздвоявания.

Сега като ме слушате, казвате: „Какво ме ползуват тези работи?“ Ето какво ще ви ползуват. Ако ви кажа, че трябва да предете и да тъчете, ще кажете: „Ние предачки и тъкачки ли ще ставаме?“ Ако мислите, че не трябва да предете и да тъчете и ако всички хора мислеха като вас, какво щеше да бъде положението им? Какво ще правите, ако не предете и не тъчете? Ще кажете, че ще се молите. Но мислите ли, че от небето ще ви носят дрехи за обличане? Имаше един американец, който беше вярващ и казваше: „Аз вярвам, че като се помоля, земята може да спре движението си, даже и Слънцето може да спре движението си.“ Това е вярно, но то ще стане един ден, не сега. Един ден Слънцето ще се влюби и ще тръгне подир възлюблената си и ще забрави, че трябва да свети на земята. То ще каже: „Правете каквото искате.“ Когато една майка роди дъщеря, колко време остава дъщерята да живее при баща си и майка си? Ще дойде време, когато дъщерята ще напусне къщата си, ще напусне майка си и баща си. Ако дъщерята не ги напусне, тогава или бащата, или майката трябва да напусне къщата. Когато бащата или майката заминат за онзи свят, те си вземат безсрочен билет. Когато дъщерята напусне бащиния си дом, това значи, че тя възприема една нова идея. Идеите на бащата и майката са били нови, когато са се съединили и оженили, но щом родят деца, техните идеи стават вече стари. Понеже децата трябва да възприемат нови идеи, дъщерята и синът трябва да излязат от дома на баща си. Ако Ева, която толкова много обвиняват, не беше излязла от Адама, и ако Адам и Ева не бяха излезли от

рая, знаете ли какво щеше да бъде положението на света? Вие предполагате, че ако Адам и Ева не бяха излезли от рая, положението им щеше да бъде по-добро. Не, ако те не бяха излезли, положението им щеше да бъде по-лошо, отколкото е сега. Адам, който минаваше за учен човек, който тури имена на всичките животни, докато не беше ял от плодовете на забраненото дърво, не знаеше, че е гол. Щом хапна от неговите плодове, той каза: Гол съм, срам ме е да се явя пред Бога. Бог го запита: Кой ти каза, че си гол? За да се оправдае, Адам си послужи с първата лъжа. Той каза: Онази жена, която ми даде, която аз мислех, че ще ме научи на добри работи, ме вкара в лош път. И жената се оправда със змията, и тя каза втората лъжа. Отде дойде лъжата, никой не беше ги научил да лъжат. Те си послужиха обаче с лъжа. Тогава Господ каза на Адама: Ще те изпратя на земята да ореш и да копаеш, за да се научиш да цениш работите. А на Ева каза: Тебе ще те пратя на земята да раждаш деца, да научиш какво нещо е животът и как може човек да стане велик. Като раждаш деца, ще видиш как хората стават велики. Сега, като говоря за раждането, не разбирайте раждането в обикновен смисъл на думата. И апостол Павел казваше: Родих ви в Христа. В Писанието се казва, че Аврам родил еди-кой си, Исак родил еди-кого си. Сега мъжете раждат ли? Често казват, че еди-кой си родил. Не казват, че жената родила, но еди-кой се родил. Думата „раждане“ има двояк смисъл. Какво се разбира под думата „раждане“? Когато някой човек има една идея, с която се занимава, това показва, че той е заченал нещо. Щом тази идея или това чувство се оформи в него, той е родил вече нещо в света. Човек е нещо духовно и това духовното, което излиза от него, е това, което той е родил. По какво може да се познае културата на съвременното човечество, да се види до каква степен на развитие са дошли хората? Културата на съвременното човечество може да се познае от онова, което сега съществува на земята.

„Който приеме свидетелството Негово!“ Мнозина питат: „Какъв е смисълът на земния живот?“ – Смисълът на живота е да познаем Бога. Чрез познанието на Бога, животът ще дойде у нас. Тъй щото, ако търсим истинския живот, това е пътят да познаем Бога. Сега се явява въпрос: По кой начин да познаем Бога? Първият начин е чрез любовта, вторият начин е чрез знанието и мъдростта. Третият метод е методът на истината, методът на свободата. Следователно, там, дето няма живот, дето няма светлина, знание и мъдрост, дето няма истина, свобода и простор, там животът не може да дойде. И тогава вечер, когато Слънцето залезе, ние отваряме

лампите. Що е тъмнината? Тя е свидетел, че всяка крушка свети чрез Слънцето. Ако Слънцето изгасне само за половин час, всички светлини и огньове, всичкото това движение, всичкото дишане моментално ще спре. Като видя една свещ, като видя всички звезди, аз се радвам, зная, че Слънцето свети. Всичко това показва, че светът е реален. Щом свещта гори, всичко друго е наред. Ако свещта изгасне, това е лош признак. Затова хората се страхуват, когато изгасне една свещ. Даже има суеверие, че ако една свещ изгасне или догори, или се стопи, този дом, чиято е свещта, ще го постигне нещо лошо.

Без да ви убеждавам в това, ще ви приведа един пример, който не е никакво суеверие, но една реалност. Синът на един български чорбаджия бил хванат от турците. Всички селяни от това село, Николаевка се казвало, събрали една сума да купят една голяма свещ, да я запалят в църква, дано Бог да помогне синът да се върне неповреден. Обаче, като запалили свещта, която била тежка 3–4 килограма, забелязали, че свещта се разтопила веднага и се разляла на земята. Скоро след това съобщили, че синът на чорбаджията бил заклан от турците. Това показва, че те късно се сетили да се молят на Бога. От по-рано е трябвало да се молят. По-рано е трябвало да палят свещ. Та казвам: Много хора са готови да палят свещи, но те всякога закъсняват. Когато някой човек умре и замине за онзи свят, тогава близките му са готови в негово име да направят много работи. Докато е жив, докато не е отишъл на онзи свят, те не са готови нищо да направят за него. Няма да обяснявам на какво се дължи това противоречие. Хората ценят нещата само тогава, когато ги загубят.

Сега ще ви приведа друг един пример. В село Суджеско, Варненско, имало някой си Стоян, голям юнак, голям пехливанин. Той често казвал на майка си: „Не зная, защо ми е това голо здраве. Дотегна ми вече да ходя да се боря с хората.“ Майка му се го карала да работи, а той все се оплаквал от сиромашията и от голото си здраве: „Да имам пари, разбирам, но какво да правя само със здраве?“ Случило се, че той заболял от някаква тежка болест цели три години. През това време той казвал на майка си: „Мамо, веднъж да оздравея, зная вече как да ценя здравето си. Тогава и с камъни да ме товарят, ще бъда благодарен на всичко. Сега оцених, какво нещо било здравето.“ Мнозина от вас сте като този юнак Стоян, не цените здравето и казвате: „Защо ми е това голо здраве?“ Не, за онзи, който разбира, няма по-хубаво нещо от здравето. Здравето е най-голямото благословение, което Бог ни дава чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез

нашата воля. Щом си здрав, ти си кандидат за всички блага в живота. Това трябва да го знаете. Щом имаш здраве, ти всичко можеш да постигнеш. Щом се разболееш, политическото положение се разклаща. Изгубиш здравето си, ти изгубваш всички условия на земята за постигане на своите желания. Следователно, на първо място, на първа стъпка аз поставям здравето на човека. То представя материалният свят. След него иде доброто на човека. Доброто е основа на реалния свят. Някой казва: „Аз не искам да бъда добър.“ Това е най-голямото благо на човека в реалния свят. Това трябва да го знаете. Ако искате да постигнете нещо, вие трябва да бъдете добри. По душа човек трябва да бъде добър, да не допуща в себе си никакво неразположение и да се радва на всички. Радвай се на доброто на всички хора, а не се радвай на злото. Това е реалният свят. Ако някой мисли, че е сиромах, той трябва да знае, че сиромашия в реалния свят не съществува. Тя съществува само в материалния свят. В реалния свят съществува друга немотия, а именно немотия в доброто. Без добро любовта не може да се прояви. Каквото е положението на човека без здраве, такова е положението му в реалния свят без добро. Без здраве каквото и вкусно ядене да му дадат, на нему не му е вкусно. Защо? – Здраве няма човекът. Както и да те облекат, ако нямаш здраве, нищо не ти е ценно: нито дрехите, нито обущата, нито шапката. Значи, без добро нищо не е ценно на човека в реалния свят. Там любовта не може да се оцени. Там и знанието, и ред работи още не могат да се оценят. Та на физическото поле нам е потребно здраве, за да можем да оценим всички физически работи. А в духовния свят е необходимо доброто, за да можем да оценим всички работи в реалния свят. Следователно, за да е силен по сърце, човек непременно трябва да тури за основа на сърцето си доброто. Тази основа расте в човека. Бог му е дал възможност да прояви доброто в себе си. Като е създал тялото му, той е вложил в него и доброто в сърцето му. Бог казва: Ако следваш моя закон, винаги ще бъдеш здрав. И щом изпълняваш всички мои закони, винаги ще бъдеш добър. Често хората считат, че добрите хора в света са слаби хора. Не, доброто е една ценност, която с нищо не може да се замести. Доброто е незаменимо. Здравето се отнася до външната страна на живота, а доброто – до вътрешната, до органическата. Здравето е създало външността на тялото, неговата форма, а доброто е създало съдържанието на организма. Защото, ако искате да знаете, най-великото учреждение на земята, това е човекът, човешкият организъм. Най-великият свят, най-чудното творение на земята, това е човекът. Ако разглеждате подробно

човешкия организъм, ще видите, че най-чудният, най-великият организъм на земята, това е човешкият. Като разглеждате научно една клетка от човешкия организъм, ще видите, колко сложно, колко чудно е създадена. Тя е чудно организирана. Всяка клетка е подобна на цялото. Колко хиляди години са били необходими на природата, колко милиони години наред е работила тя, докато създаде един организъм като човешкия. Ние, които живеем в този организъм, не ценим този велик труд, това велико постоянство, което природата е приложила и казваме: „Защо ни е този организъм?“ Та това е най-голямото благо. Какво по-голямо благо от това може да ни се даде? Често хората се заблуждават от някои малки външни блага. Всички външни блага, които имаме, не представят нищо реално. Реално е само това, от което ти си организиран. Първата реалност е човешкото сърце. Дойде ли до тази мисъл, човек е дошъл до пробуждане на своето съзнание. Защо трябва да се пробуди съзнанието на човека? Ако съзнанието на човека не се пробуди, той не може да се развива, сърцето му не може да се облагородява. Ето защо в ума на човека трябва да се роди новият департамент, да дойде съзнанието му, да се развие сърцето му, да влезе доброто в него. Доброто е храна за сърцето, от което то правилно се развива и съгражда. Тъй както доброто се проявява, то още не е достъпно за науката, според както днес се развива. Има методи, според които човек ще знае, как да прояви доброто в себе си. Представете си, че отивате при един човек, който не ви приема добре. Къде е причината – в него или във вас? Представете си, че няколко души пътуват заедно. Един от тях носи един голям диамант. Вторият носи едно кило злато. Третият носи една златна книга, а четвъртият носи едно житно зърно. Ако попаднете при условия да нямате хляб, то и вашето злато, и вашият диамант нищо не струват, какво трябва да направите? Диамантът ви нищо не струва, защото и да го посадите в земята, не расте. Златото, което имате, също не расте. Обаче, ако посадите житното зърно в земята, то има свойството да расте и да се развива. Като го посадите в земята, след десет години то ще се размножи толкова много, че ще може да изхрани не само вас, но и целия свят. Значи, това нищожно житно зърно може да изхрани два и половина милиарда хора в земята. Това малко житно зърно е човешкото сърце. При всичките страдания, които то ти създава, ще цениш сърцето си. Развиването на твоя капитал седи именно в твоето малко сърце. Ум без сърце не може да се развива. Казвате: „Защо ни е доброто?“ Доброто представя великата същност на човешкото сърце. Сърцето е един велик

свят. За мене сърцето е един организиран Божествен свят. Няма човек в света, който да не знае какво нещо е неговото сърце. Няма човек в света, който, като е прекарал радости и скърби, да не знае, какво нещо е сърцето.

Тъй разглеждам живота. Страданията представят една временна функция. Страданията произтичат от неразбиране на живота, от противоречията в него. Откъде произтичат противоречията? – Главно от непослушанието. Бог постави Адама в рая и му каза: От всички дървета можете да ядете, но не и от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Ако ядете от това дърво, непременно ще умрете. След това дойде друг един учител в рая и им каза: Вие криво сте разбрали Божията мисъл. Ако ядете от това дърво, освен, че няма да умрете, но ще станете като Бога. От тези думи се раздвои тяхното сърце, в кое да вярват и в кое да не вярват. Те трябваше да опитат и започнаха с негативната страна. Вие казвате, че нещата не стават без волята Божия. Питам: Стана ли волята Божия в рая? Вие знаете каква беше волята Божия, да не ядат от това дърво. Бог им каза да не ядат, а те ядоха. Можете ли да ми дадете един отговор, защо стана така? Бог искаше да докаже на хората, че Неговата воля ще стане и тогава, когато не става това, което той е казал. Бог ще докаже на света, че Неговата воля ще стане и тогава, когато те не я изпълняват. В края на краищата Той ще направи така, че те ще изпълнят волята Му. Сега ние се намираме в тази епоха, когато Бог ще докаже на света, че това, което Той е казал, ще стане. И този човек, който каза, че ще стане като Бога, умря. Бог го взе при себе си и му каза: Ела да ти покажа как ще станеш като мене. Бог взе този човек със себе си и го нарече Исус. След това Той го изпрати на земята. Като дойде до най-големите страдания, Исус се обърна към Бога с думите: Отче, ако е възможно тази чаша да ме отмине. Защо Бог не изпълни и не чу молитвата Му? Защото и Адам не изпълни волята Божия. Когато беше в рая, Бог му каза да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не послуша и яде. Та като се молеше Исус да се отмени тази чаша, Бог му отговори: Понеже ти яде от забраненото дърво и не ме послуша, сега ще видиш, че и твоята молитва няма да бъде чута. Аз ти казах да не ядеш от плодовете на забраненото дърво, но ти не ме послуша. Сега ще пиеш от горчивата чаша, каквато никой до сега не е пил. – Господи, ще пия, да бъде Твоята воля. Господ му каза: По-рано ти казах да не ядеш, за да не умреш, а сега ти казвам да пиеш от най-горчивата чаша. – Каквото кажеш, Господи, ще изпълня.

Сега вие може да се съблазните от това, но аз не се интересувам от

вашите съблазни. Герои са онези, които могат да пият от горчивата чаша на живота. Що са страданията? Те са горчивата чаша на живота. Вие искате да избегнете от страданията? Не, това е невъзможно. Ако мислите, че можете да минете живота си без страдания, вие се лъжете. Вие ще минете през такива страдания, че всичко, което имате в себе си, ще ви се вземе. Нищо няма да остане от него. Не само материалното ще изгубите, но всички ще ви напуснат, като влезете в другия свят, сами няма да се познавате. Физически нищо няма да имате, ще се чувствувате, че сте нещо, а всъщност нищо не сте; ще чувствувате, че сте гладни, а няма да можете да ядете. Ще мислите, ще чувствувате, а всъщност нищо няма да чувате. Ще имате желание да гледате, а няма да имате очи. Ще имате желание да говорите, а няма да имате уста и език. Вие си представяте неща, които не са достояние за вас. Вие мислите, че като отидете на онзи свят, ангели с музики и песни ще ви приемат. Не, само след като изпиете горчивата чаша до дъно и след като изпълните волята Божия, тогава ще ви приемат така, както сега си представяте. Преди да си изпил чашата, аз не вярвам в никакъв прием. Впрочем, аз вярвам в другото – в горчивата чаша. Ако някой ми каже, че ще пия от сладката чаша, аз не вярвам. Ще кажа: Едно време аз пих от сладкото вино. Дойде ден, когато виното изгуби сладчината си, то е вече горчиво. Това не се отнася до вас. Защо? Понеже не е нещо насилствено. Човек трябва да бъде абсолютно свободен. И Христос се моли на Господа: Господи, ако е възможно, ако има някакъв преходен път, да мина от него и да се отмени тази чаша, но ако няма друг път, нека бъде Твоята воля.

И тъй, да излезе човек от горчивата чаша, в това седи неговото геройство. В горчивата чаша се крие всичко. Всички лекарства са все горчиви. Горчивите лекарства лекуват човека, а не сладките.

Сега вие ще ме попитате: „Ами ние, които вярваме в Бога, какво ни очаква?“ Казвам ви: Очаква ви горчивата чаша. Каквото е последвало Христа, това и вас ще последва. Ако Христос се е молил да го отмине тази чаша и не Го отмина, мислите ли че за вас ще има изключение? Няма да има изключение. Смъртта не е страшна. Смъртта е страшна само тогава, когато човек е престъпил Божиите закони. Когато е престъпил законите на любовта, не, че смъртта мъчи човека, но той влиза в един свят на пълно безлюбие. Тъй щото безлюбието мъчи човека, а не смъртта. Онзи, който има любов в себе си, горят го за Господа, и той пее. А онзи, който няма любов в себе си, в душата му е цял ад, като че целият свят се събаря

наоколо му. А онзи, който живее в любовта, като че цял свят се създава около него и за него. Има хора, които умират и светът се създава за тях. А има хора, които умират и светът се руши за тях. Та казвам: Смъртта е най-големият изпит за човека. Чрез страданията, чрез смъртта, любовта се проявява. Зад всички страдания се проявява Божествената любов. Любовта изпитва всички души. Като постави човека на изпит, тя ще го прекара през най-големите страдания, през най-големия мрак. Тя чака човека зад този мрак. И когато той каже, ча всичко се свършва с него, тогава именно, зад тази мрачина, любовта ще излезе, ще хване човека, ще го прегърне. Това наричаме ние ангела на смъртта. Той ще хване човека, ще го прегърне и ще го занесе в един светъл свят. Тогава човек ще разбере, че това не е ангелът на смъртта, но ангелът на любовта, който прегръща човека, задето е изпълнил нейните закони. Той занася човека във великия свят, т. е. в рая. Така поне аз си представям нещата. Мнозина си представят смъртта във вид на скелет със сърп. Не, това е най-красивият ангел, какъвто човек някога е срещал в живота си. Това е най-красивият живот на човека. Понякога вие се обезсърчавате от малките страдания, които имате на земята. Това не са страдания, това са играчки. Каже ли ви някой една обидна дума, лицето ви веднага потъмнява. Че какво особено е направил този човек? Той раздвижил само въздуха и вие веднага се обиждате. Той ви казал, че сте невежа, или че сте сиромах човек. Какво лошо ви е казал? Че какво от това, че си невежа? Кажи си: „Аз съм невежа, защото, когато светът се създаваше, аз не бях там.“ Аз говоря от ваше име. Вие бяхте ли там? Сега вие можете да мислите, че аз съм бил там. То е друг въпрос. В тази форма, в която съм днес, аз не бях при създаването на света. „Ама ти ходил ли си на Слънцето?“ – Така, както ме виждате, не съм ходил. – „Ама как си ходил?“ – То е моя работа. Ако ви кажа, че съм ходил на Слънцето или вие сте смахнати, че не разбирате добре, или аз не ви говоря както трябва. Ако ви кажа, че вие сте били на Слънцето, или ако вие поддържате това, трябва да имате поне малко възпоменание за това. Ако днес нямате никакво възпоменание, един ден поне ще имате възпоменание, ще си спомните, че сте излезли от Слънцето. Сега, не е въпрос дали сте излезли от Слънцето или не, но всинца сте излезли от Бога. Помните ли това? Имате ли поне най-малък спомен за онзи момент, когато сте излезли от Слънцето? Нямате, забравили сте този момент. Един ден, когато възвишеното, космическото съзнание се пробуди у вас, вие тогава ще си спомните ясно, как сте излезли от Бога и какви са били първите думи,

казани на Адама: Да не яде от дървото за познание на доброто и злото. Какво ще кажете, ако ви кажа, че всички вие сте били в рая и сте получили онази заповед от Бога да не ядете от дървото за познаване на доброто и на злото, която не сте изпълнили? Всички вие гласувахте да дойдете на Земята. Но днес всички се отказвате, че някога сте били в рая, както Адама. Питам, ако не сте били в рая, къде другаде бяхте? Щом се отказвате, че сте били заедно с Адама в рая, къде другаде бяхте? Така постъпват всички съвременни хора. Когато видят, че някои неща пропаднат, те се отказват. Но щом работите тръгват напред, те тръгват след това нещо. Когато някое предприятие започва да пропада, всички хора си изтеглят акциите и се отказват от него. Щом известно предприятие тръгне напред, хората веднага си купуват акции, дано по-скоро разбогатеят.

Сега аз не искам да ви обвинявам, но казвам: Всички мъже бяха в рая с Адама заедно, а всички жени бяха с Ева. Младите момци бяха с Адама, а всички моми бяха с Ева. Когато Ева се съгласи да яде от плодовете (на) дървото за познаване доброто и злото, с нея заедно бяха всички жени. И те гласуваха за това, за да станат като Бога. И като яде Ева от забранения плод, даде и на Адама да яде. Сега аз не искам да дигам завесата, да ви описвам как стана всичко това. Мога да ви опиша как е станало, но вие трябва да се освободите от илюзиите на живота. Един прост българин отива на кино и гледа, че на платно се представя един трен в движение. Той си помислил, че това е наистина и хуква да бяга. Той се уплашил да не го прегази тази хала. Като видял, че тренът отминал, той се върнал и седнал на мястото си. Тъй щото, ако и аз седна да ви описвам как е станало създаването на света, и вие ще се намерите в положението на този селянин, който хукнал да бяга от трена. И вие ще почнете да бягате. Вие се смеете сега, защото не разбирате нещата. Когато човек се смее, той се намира в някакво преходно положение, в положение на неразбиране на нещата. И селянинът в това време, като видял трена, се уплашил да не го прегази и избягал. Но като видял, че отминал и когато наоколо хората му казали, че тази хала не е опасна, той се успокоил. Но в първо време сърцето му силно затрептяло. Та сега много от страданията на хората мязат на тия, които селянинът преживял като видял тренът на платното. Той си помислил, че тази хала ще се нахвърля върху него. Това е представление. Така и страданията са представление за назидание на хората.

„Който приеме свидетелството Негово.“ Хората си представят рая такъв, какъвто не е. Къде е бил този рай, не се знае. Описват го в Библията,

че там имало четири реки. Двете реки са Тигър и Ефрат, но къде да другите две реки? За рая има различни теории. Един американски учен казва, че някогашният рай се е намирал на северния полюс. Той доказва това нещо научно, аргументира го. Той се е занимавал с археология и оттам вади своите заключения. Тогава на земята нямало суша, но повече било вода. Та раят бил във водата и после той потънал някъде в земята. Обаче окултистите поддържат, че тия четири реки, за които се говори в Библията, са в самия човек: кръвоносната, артериалната, симпатичната нервни системи и мозъчната система. Тези четири реки, които днес функционират в човешкия организъм, представят рая на миналото. В една от тия реки имало злато. Слънчевото течение, което е в нервната система, е емблем на Слънцето, на златото в света. Всички онези енергии, които слизат от Слънцето във вид на река, минават през организма във вид на едно течение. За да стане този предмет по-ясен, са го представили във вид на четири реки, които минават през рая. Сега да оставим този въпрос, дали е верен или не е верен, важно е, че раят е бил на земята, но не в това състояние, в каквото днес земята се намира. След грехопадането, след падането на човека, на земята са станали много катаклизми, вследствие на което повърхността на земята коренно се е променила. Във време на първия човек, когато Бог е създавал света, земята е имала съвсем друг облик. Ако река да обяснявам състоянието на земята по онова време, ще влеза в научен спор със съвременните учени. Важно е, че с падането на човека, земята съвършено се е изменила. Онази земя, за която се говори в Битието, след падането на човека се е изменила. За да се създаде отново този рай, казано е в Писанието: „Ето аз създавам нова земя и ново небе.“ Тази земя, която сега се създава – човешкото тяло, това е раят, който пак ще дойде на земята. Щом земята се измени, ще се изменят и всички условия. Тогава и хората, които ще останат да живеят на новата земя, съвършено ще се изменят. Това ще стане по един естествен път, тъй както слънчевата светлина постепенно се увеличава. Казвам: Тази епоха ще дойде така незабелязано, че когато стане всичко това, за което сега ви говоря, няма да се забележи как е станало. Тази промяна трябва да стане в нашия ум, в нашето сърце, в нашия дух и в нашата душа. И тогава ще се приеме неговото свидетелство. Първото нещо, вие трябва да благодарите, че Бог е с нас. Тогава иде второто положение. Вие трябва да вярвате, че трябва да станете едно с Бога, а не да работите за своето благо на земята. Всеки от вас трябва да си постави за задача да работи за Бога. Като ставате

сутрин да не мислите, какво ще ядете, но да мислите, че имате да свършите нещо за Господа. Вие трябва да работите за идване Царството Божие на Земята, за побратимяване между хората, за влизане на любовта между хората и да изпълнявате волята Божия на всяка крачка. Побратимяването няма да стане изведнъж. Да се мисли, че изведнъж може да стане, това е насилие. В хората трябва да се събуди едно съзнание, каквото вършат, да го вършат свободно. Сега аз не искам да съдя хората. Така както днес работят, те работят много добре, но ако искат да изпълнят волята Божия, те трябва да имат съвсем друго разбиране. Ние не можем да отречем това, което е днес. То е едно приготовление за бъдещето. Всички хора, които работят за един организъм, не са глупави хора. Погледнете на Англия, на Франция, на Америка, всички общественици, всички ония, които ръководят съдбините на човечеството, са хора с мисъл. Всички мислят. После вижте всички учени по целия свят, в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Русия, в Япония, в Китай – всички имат една обща идея, от която се въодушевяват. Всички се въодушевяват от идеята, че трябва да се работи за общото, за доброто на човечеството. Те имат план. Но не са само тия хора, които работят. На земята има около два милиарда и половина хора, обаче в реалния свят има повече от 20 милиарда хора, които работят за цялото човечество. Те работят за въдворяване на Царството Божие на земята. Този въпрос е труден. Той е труден в това отношение, че като имат всички възможности да направят това в една година, да въведат навсякъде ред и порядък, не искат да го направят насила, но по свобода. Те искат да внесат пълен ред и порядък, но по онази вътрешна свобода, която да внесе в тях доброто, знанието и свободата. Всеки човек трябва доброволно да служи, да изпълни нещата без никакво съмнение в съзнанието си, да знае, че този път, в който е тръгнал, е истинският път. То хиляди години и векове се минават и хората пак не могат да се убедят. Някой казва: „Веднъж съм дошъл на земята, ще си поям и попия и ще си поживея малко, няма защо да ходя по горите.“ Сега капиталът, който вие имате, не е необходим за видимия свят. Той е за вас. Единственото нещо, което може да впрегнете на работа за реалния свят, за Царството Божие, е да впрегнете вашия ум, вашето сърце, вашата воля, вашия дух и вашата душа. Да дойдете доброволно да се кооперирате с Божественото свидетелство, това от което Бог се нуждае. Това не може да стане насила. Днес много хора проповядват Христа, но нищо не става от техните проповеди. Защо? Никога един проповедник не може да каже истината. Пък и аз като

проповядвам, казвам: Ще се съблазнят тия хора. После си мисля, какво ще ги съблазнявам? Тия хора отдавна са съблазнени. – Ама ще се огрешат. Как ще се огрешат? Те отдавна са огрешени. По-грешни от това, което са днес, никой не може да ги направи. По-праведни мога да ви направя, но по-грешни не мога. Като ме слушате, по-глупави не мога да ви направя, но по-праведни мога да ви направя. Вие трябва да служите на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичкия си дух от любов. За да познаете любовта на Бога, вие трябва да се стремите да обичате ближния си. Ближният ви ще бъде пробният камък. Любовта ви към ближния показва, че обичате Бога. Когато един човек обича дома си, децата си, жена си, както трябва, това показва, че той обича Бога. Ако обича и съседа си, любовта му е още по-широка. Ако обича и народа си, още по-голяма е любовта му. И най-после ако обича човечеството, любовта му е най-голяма. Ако пък обича всичко, каквото Бог е създал, това е най-красивият път, по който човек може да се движи. Той е станал едно с Бога. Значи, малките кръгове постепенно влизат в големите. Това отдалечаване и разширяване на любовта ви да не ви смущава. Бъдете верни на малкото, което имате.

Сега ще ви дам един пример. Ще взема например момата, но ако говоря изобщо за някоя мома, можете да се докачите. Затова ще взема за пример за себе си, като че аз съм момата. Представете си, че срещна един добър, богат, знатен момък и аз се влюбя в него. Това може да се случи. Той ми пише любовни писма. По едно време той среща друга мома, по-красива от мене и се увлича в нея. Мене забравя, не ми пише вече любовни писма. Как трябва да постъпя в дадения случай? Ето как ще постъпя. Аз ще му напиша едно писмо: „Тази мома, която си намерил, е по-добра от мене. Ожени се за нея и един ден, когато разбера, че сте щастливи, аз ще дойда да ви се порадвам.“ Всъщност, аз зная, че тя е по-лоша от мене. Ние сме два полюса. Тя е лошата, аз съм добрата. И като се ожени за нея, той вижда, че се излъгал. Като ме срещне, той ми казва: „Много е лоша моята жена.“ – „Не, ти не си я разбрал, тя е много добра, много добро сърце има.“ – „Какво ти сърце?“ – „Ум има тя, дух има, душа има.“ – „ Нищо няма тя. Аз не мога ли да се разведа с нея, че да взема тебе?“ – „Не можеш. Според моето верую, човек може само веднъж да се жени. Ти си вече женен един път. Аз първия път си дадох кандидатурата, втори път не я давам.“ Така аз му плащам със същата мярка, с която той ми плати. Казвам му: „Тя е красива, хубава, добра е тя за тебе.“ – „Не, не ми говори нищо за нея.“ И след това

започвам да му проповядвам: „Само един начин има сега за спасение.“ – „Кой е този начин?“ – „Да започнеш да обичаш Господа.“ – „Сега какво трябва да правя?“ – „Като отидеш при нея, каквото ти говори, ще мълчиш и ще изпълняваш. Ти ще ѝ говориш мекичко и ще я слушаш. Не ѝ се противопоставяй в нищо. Каквото ти каже, направи го.“ – „Че къде ще му излезе краят?“ Ще му излезе краят и то добър край. Че всички хора на земята така сме вързани, така сме оженени. Мислите, че този, за когото сте оженени, е добър? Това са възможности, които съществуват. Сега хората така са се свързали, че обръщат нещата наопаки, не остава нищо свято в тях. Като се разбунтуват, всичко опетняват от главата до петите. Един на друг си приписват такива работи, каквито не са сънували. Ще се наругаят, да помнят. И после казва: „Като дойда втори път, пак ще си поговорим.“ – Да, пак ще те наругае. От единия край на света до другия хората постоянно се ругаят. Може би някои от вас нямат тази опитност, но когато им дойде, ще я опитат. Та човек трябва да знае, че доброто е в него и това добро трябва да вземе надмощие над всичко. Нямо по-велико нещо от това, да познава човек себе си. Например, като се дразни, той трябва да съзнава, че е слаб човек. Помнете това нещо като закон. Следователно, докато мислите, чувствата и постъпките на хората ви дразнят, вие сте слаб човек. Научете се да гледате спокойно на всичко. Като се научите да гледате спокойно, вие ще започнете да влияете на хората. Например, никога не бихте могли да проповядвате на един пияница да не пие, или да го поправите, докато се тревожите от него. Започнете ли да гледате спокойно на всичко това, което той прави, гледате ли спокойно на него, той ще се поправи. Как ще се поправи? Като дойде до втръсване. Има един закон на втръсването. Както пияницата може да дойде до втръсване и да престане да пие, така и злото в света ще изчезне. Когато хората се втръснат от злото, те ще престанат да го правят. Оттам насетне всички хора ще станат светии. Когато хората се втръснат от злото и избавлението им, спасението им ще дойде. Когато хората се освободят от злото, от своя егоизъм като от проказа, тогава те ще бъдат здрави, силни, добри и каквото вършат, ще го вършат от любов. Един цирей се развива в човека. Нека го остави да набере, да излезе вън от него, отколкото да го остави вътре в себе си. Остане ли циреят вътре, той е цяла отрова. Също така, когато в ума или в сърцето на човека се яви една лоша мисъл и едно лошо чувство, това са гноясали циреи, които трябва да излезат навън, да се пробият и да се изчисти човек от отровата, която е била в неговия организъм. Този е правият начин на лекуване. Когато съзнаваш

своята грешка, ти си по-добър, отколкото, когато не я съзнаваш. Не я ли съзнаваш, ти си на крив път. Ти мислиш, че като видиш грешката и я съзнаеш, си станал по-лош, отколкото по-рано си бил. Този е начинът на лекуване. Тъй щото, когато видите лошото в себе си, благодарете на Бога, че ви е дадена светлина да го видите. Бог не обича да дигне завесата на нашите погрешки в съзнанието ни изведнъж. Той постепенно вдига завесата на нашето минало. Един ден, когато стигнем до предела на онзи свят и влезем в него, тогава ще познаем Бога, както ни е познал. Това е един процес, който трябва да стане с всички хора. Затова всички трябва да бъдете готови да приемете Неговото свидетелство. Като дойде Божественото, всички трябва да бъдете спокойни и весели, да кажете: „Благодаря ти, Господи, (за всичко) което си ми дал“. Като скърбите, знайте, че всички хора скърбят и не падайте духом. Не казвайте, че искате да се самоубиете. Щом скърбиш, ти трябва да живееш десет пъти по-добре, отколкото по-рано си живял. Щом дойдат скърбите и страданията, това показва, че ти заслужаваш живота повече, отколкото преди да бяха дошли, отколкото преди да беше ги опитал. По-добре е да бъдеш на слънчевата светлина, но със страдания, отколкото да си без страдания, но на тъмно. Защо ти е здраве на тъмно, без светлина?

Та казвам: Носете новото съзнание в себе си. И с всички онези противоречия, които имате в душата си, ликвидирайте. Как ще ликвидирате? – С любов към Бога. Отправете се към Онзи, Който ви е дал всички блага, Който е работил с векове за вашето благо, за вашето добро. Отправете се към Него с признателност. Не само това, което имате днес, но Бог е предвидил всичко и за вашето бъдеще, независимо дали ще живеете на земята или ще умрете. Бог е предвидил за вас много хубави неща, всичко е приготвено. Като изучавате свещените книги, като изучавате книгите на вашия живот, ще видите ,че ви очаква нещо велико. Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъдете и вие с мене заедно.“ Това значи да приемете Неговото свидетелство. И тогава ще настане една епоха, че като изучавате Слънцето, звездите, растенията, животните, навсякъде ще намирате смисъл. Като изучавате живота и на младите моми и момци, на старите баби и дядовци – във всичко ще намирате дълбок вътрешен смисъл. Понеже вие сега се намирате в предверието на Царството Божие, отсега трябва да започнете да работите и да прилагате любовта. Работете с любов. Този вятър лъха вече. Той е лъхнал някои от вас. Онези, които този вятър лъхне, стават тъжни и мислят, че Бог ги е забравил. Щом ви лъхне този

вятър, вие веднага чувствувате една болка. Този закон е верен навсякъде в живота. Същото можем да кажем и за болестите. Болестите не са дошли изведнъж и не се лекуват изведнъж. Хиляди години, през хиляди форми е минал един човек, докато развие в себе си една болест в най-висшата ѝ форма. За да се излекува една болест, тези форми трябва да започнат да се преповтарят, да мине болестта по обратен път през всички състояния, през които се е развивала. Тя постепенно ще отслабва, ще отслабва, докато дойде най-после до онова първоначално проявление. И по този начин ще изчезне. Така лекува невидимият свят. Той връща човека към онзи път, отдето е дошла болестта. Като не знаете това, вие казвате: „Дотегна ни вече това положение." Не трябва да ви дотяга. Същото се отнася и до противоречията в човека. В първо време положението като че се усилва, но постепенно се намалява, докато всичко изчезне. Щом всички противоречия, всички болести между хората изчезнат, те стават братя помежду си и започват да живеят в любов. Аз се радвам на всички учени хора, каквито убеждения и да имат те. Казват, че някой е материалист. Според мене и материалистът, и идеалистът, и духовният човек вярват. Всички хора са на мястото си. Обаче идва един духовен живот, който включва живота и на материалиста, и на духовния, и на идеалиста. Тизи живот или това верую има три символа. Той гласи: Вярвам в материалния живот, който е форма на живота. Вярвам в реалния живот, който е съдържание на живота. Вярвам в идеалния живот, който е смисъл на живота. Следователно, материалистът има само едно учение, само едно верую. Реалистът има само едно учение. Всички тия три учения трябва да се съединят в едно, да станат едно верую с три учения, т.е. едно верую с три члена, с три падежа, с три лица: аз, ти и той. Аз, това е материалният свят. Ти, това е реалният свят. Той – това е идеалният свят.

Сега желая на всички да имате това ново верую – аз, ти, той.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

14-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 2 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

И ПАК СЕ НАВЕДЕ НА ЗЕМЯТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само един стих от осма глава на Евангелието на Йоана: „И пак се наведе на земята и пишеше.“ (ст. 6).

Духът Божи.

„И пак се наведе на земята.“ На хората е неприятно да се навеждат. Изобщо в хората има едно неразположение да се навеждат надолу. На човека не е приятно да прави трудни работи. Човек е същество, което обича всички работи да ги върши по един лесен начин. Всеки търси лесния път. Никой не търси мъчния път. В това отношение американците държат рекорд. Те обичат всички работи да стават набързо. В това отношение всички хора са станали американци. Всички хора по целия свят все бързат. Един германски професор дал едно определение, какво може да стане от хора, които бързат. Един американски студент отишъл при един виден професор по философия в Лайпциг и му казал: „Господин професоре, нямате ли някакъв кратък курс по философия? В пет–шест месеца да свърша курса?“ Професорът му казал: „Слушай, приятелю, когато Господ иска да създаде една тиква, той употребява само шест месеца. В шест месеца може да се създаде една голяма тиква. Но когато иска да създаде един голям дъб, трябват му сто години.“ Та когато бързате, вие ще създадете една тиква или една диня, но когато се занимавате по-дълго време, вие ще създадете един голям дъб, нещо устойчиво. Мнозина от вас искат да се запознаят с истината изведнъж, в кратко време да ви стане ясна. Пък и любовта искате в кратко време да я схванете. В света има много школи, които показват методи за един успешен живот. В Америка има една окултна школа, която показва начини за бързо забогатяване. Всяка наука има свои изключения. Всеки закон има свои изключения. Главното твърдение на тази окултна школа седи в това, че когато човек иска да стане богат, първо мислено ще си представи това желание. Той ще си определи мислено една цифра, колко богат иска да стане, да има стотици хиляди лева, или милион, два, три и повече – до сто милиона. След това три пъти на ден, сутрин, обед и вечер ще настояваш това богатство да дойде

отнякъде. Ти не знаеш от къде ще дойде тази сума, но като мислиш така, тя ще дойде от някъде. Този автор написал една книга, в която дава различни методи за леко забогатяване. Един господин станал последовател на това учение. На това учение обикновено стават последователи закъсалите материално. Богатите не ставали последователи. Закъсалите ставали последователи, за да оправят работите си. Този господин турил в ума си мисълта да спечели по някакъв начин десет хиляди долари. Това са около един български милион. Обаче, тия пари не дошли на време, когато този господин определил, и затова той се разсърдил. Той тръгнал от Ню Йорк за запад. Спрял се в едно малко западно градче, но този ден станало едно голямо земетресение, което разрушило почти града. В това време една голяма греда паднала от едно здание и счупила крака му. Той изпаднал в безсъзнание. Когато се пробудил, той усетил, че кракът му бил счупен, но близо до него видял един чек от десет хиляди долари. Сега аз не вземам този пример в буквален смисъл, че каквото пожелаете от Господа, ще го имате, но кракът ви ще бъде счупен. Това не значи, че кракът ви непременно трябва да бъде счупен, но все таки ще трябва да платите с нещо. Та каквото искате, искайте, но не определяйте време, кога да го получите, не настоявайте като някой генерал. Знаете ли колко лошо е човек да се научи да заповядва? После трябва да се отвиква да заповядва. Един наш брат, Илия Стойчев, който сега е заминал на ескурзия на онзи свят, разправяше следната своя опитност. Той беше чиновник в дружество Сингер. Един ден се явява при него един господин и му казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ – „Не зная.“ – „Аз съм запасният полковник еди кой-си.“ – „Не зная, сега научавам това. Но ти знаеш ли аз кой съм?“ – „Не зная.“ – „Аз съм запасният ефрейтор Илия Стойчев.“ И двамата се хващат за ръка, и двамата запасни: единият е запасен полковник, а другият запасен ефрейтор.

Сега и вие, които ме слушате, сте в запас, не сте на действителна служба. Ако сте на действителна служба, каквото кажете, ще стане. А сега, понеже не става, каквото казвате, вие сте в запас. Онези, които са в запас, трябва да чакат, докато дойде партията им на власт. Следователно, докато не разбираш великите закони на природата, ти си в запас. Може да си запасен генерал, полковник или ефрейтор – това не е важно. Когато разбереш законите на природата, ти ще бъдеш на действителна служба и всичко, каквото кажеш, ще стане. Няма нищо в света, което да не е станало. Един стар българин изпратил сина си в Париж да следва. Синът пише от време на време на баща си любовни писма, иска да му изпрати пари за

такси, за книги и за други някакви нужди. Един ден бащата получил едно писмо от сина си, но като не знаел да чете, занесъл писмото на един познат касапин и го помолил да го прочете, какво пише синът му. Касапинът бил груб човек по характер и с груб глас и започнал да чете писмото: „Татко, изпрати ми пари, че ми трябват." – „Виж го ти, синът му. Пише ли се така грубо на баща? Няма нищо да му изпратя. От него човек няма да стане." Като минали един два деня, той взел писмото и го занесъл на един познат фурнаджия, човек мек по характер и му казал: „Слушай, моля ти се, прочети това писмо от сина ми, да видя какво иска." Фурнаджията започнал да чете: „Мили татко, изпрати ми една сума, че ми трябва за такси, за книги." – „Виж, така разбирам да пише мекичко като на баща. Изменил се моят син." Същият закон съществува и в природата. Дотогава, докогато ние държим едно лошо поведение, докато не я разбираме и искаме да ѝ заповядваме, и тя ще ни се противопоставя. Закон е, докато човек иска без любов, той е генерал, който знае само да заповядва. Ако по този начин искате от природата, тя най-после ще ви даде, което искате, но ще ви го изкара от носа, солено ще ви излезе. Постъпвате ли спрямо нея със закона на любовта, тя всичко може да ви даде.

Казвам, успехът на света се дължи на любовта. Казвате, че работите не стават с любов. – Не, работите стават именно с любов. Бог създаде света именно от любов към нас, към всички хора. Той го създаде, защото любовта му към хората беше по-голяма от техните грехове. Ако Той нямаше любов към хората, към всички същества, Той ни най-малко не би създал света за тия същества, да Му създават толкова много неприятности. Както Бог има неприятности, така и вие ще имате. Но както Бог преодоля всички мъчнотии и неприятности с любовта и с дълготърпението си, така и вие ще ги преодолеете. Друг път освен този няма. Сега и вие със своето дълготърпение ще преодолеете мъчнотиите си и ще създадете вашия свят. Няма нещо, което да не е станало така. Всичко онова, което човек е определил да стане по закона на любовта, то е станало. В любовта няма нищо невъзможно. Ако човек постави в ума си да направи някакво дело с любов, той непременно ще успее. Невъзможно е да не успее. Когато турите любовта да действува, тя непременно ще свърши работата. Обаче, ако не турите любовта като условие в живота си, тогава работите почти не се постигат. При това положение и да се постигнат нещата, те пак ще се изгубят. Сега аз няма да ви навеждам много примери по това. Достатъчно е да се спрем върху историческия факт за Адам и Ева, които бяха първите

ученици в една окултна школа. Те бяха приети там за ученици, но извършиха едно дело без любов. Те видяха какво може човек да извърши чрез сила. Всичко това, което днес хората вършат, войните са все от науката на дървото за познаване доброто и злото. Вече осем хиляди години са се изминали от Библейското тълкуване, когато хората се стремят да изправят света със сила. Всички вие сте опитали това учение. И аз виждам, че безлюбието е развалило света, развалило е хубавите работи. Гледам млад момък, свършил университет, се влюбва в млада, красива мома, също свършила университет. Умират един за друг от любов. Хубаво е да умира човек от любов. Той вечер умира, а утрин оживява. Вечер умира, на другия ден се съживява. Ако хората умираха без любов, нямаше да се съживяват. Аз бих желал хората да умират от любов, защото ако умират без любов, няма кой да ги съживи. Тия млади хора се оженват, но после за едно ядене любовта им се разваля. Турците преди години имаха обичай, ако жената донесе на мъжа си празна стомна, каквато и да е любовта им, той я напуща. Не е позволено той да иска вода и тя да дигне празна стомна. Стомната винаги трябва да бъде пълна с вода. Следователно, кажеш ли една празна дума на човека, работите ще отидат, ще се развалят. Никому не казвай празни думи. Всяка дума, която казваш, трябва да е пълна. Кога думите са пълни? Когато излизат от извора на любовта.

Един българин с висше образование се оженил за една млада, красива мома. Един ден тя решила да готви боб. Турила боба на огъня и започнала да си гледа другата работа. В това време свекървата видяла, че бобът е уврял, разбъркала го и турила в него сол. По едно време сестрата – зълвата, влязла и тя в кухнята и като видяла, че бобът е готов, турила и тя сол. Най-после дошла и възлюблената. Като видяла, че бобът е сварен, турила солта в него. Дошъл мъжът и започнали да се хранят. Като вкусил боба, той се усмихнал и казал: Оказало се, че трима души готвили бобът и трите турили в него сол. Бобът бил пресолен. Свекървата попитала сина си: „Да не е безсолен бобът? Аз го солих." После и зълвата запитала: „Да не е безсолен бобът? Аз го солих вече." Същият въпрос задала и възлюблената. Хубаво сте го осолили. Много любов сте му турили. Казвам: Достатъчно е само един човек да осоли боба. Днес в науката много солят. Дойде един, насоли ви. Дойде втори, и той ви насоли. Дойде трети, и той ви насоли. И така ставате много солени. Казвам, не е хубаво човек да бъде много солен. И в любовта има крайни предели. Любовта е велика наука, към която трябва да бъдете много внимателни и деликатни. Тя е най-деликатната област, с

която човек трябва да започне. Любовта не търпи никакво насилие. Любовта не търпи никакъв грях, никакво подозрение, никакъв гняв. Вяра можеш да имаш колкото искаш, но безверия тя не търпи. Надежда можеш да имаш, но обезнадеждаване тя не търпи. Тя не се интересува от тия неща.

Та казвам: Когато влезете в любовта, вие трябва да се въоръжите с всички добродетели. Казвате, че обичате някого. Как го обичате? За да обичате някого, вие трябва да виждате в него всичките му добродетели. Ние обичаме дървото заради неговите плодове. Ние обичаме учения човек, заради неговите книги. Ние обичаме музиканта заради неговото свирене. Ние обичаме художника заради неговите картини. Ние обичаме скулптура заради неговите статуи. Все трябва да обичате човека заради нещо. Ние обичаме Бога за какво? За това, което е създал. Ние обичаме Бога за онова, което ни е дал. Не само че е създал света, но той е наредил всичко много разумно. Кой каквато нужда има, Той го е надарил преизобилно. Мнозина не съзнават това и се оплакват, че нямат това, онова. Някой се оплаква, че нямал детенце. Че децата не се раждат на всяко време. Котката, например, може да ражда всеки шест месеца. Сега няма да повдигам този въпрос, защото ако го повдигна, той ще произведе цял въпрос. Това, което сега става в света, не е раждане. Това, дето казват, че някоя жена е бременна, това не е раждане, това е носене някакво бреме. Казват: „Бременна е жената.“ После казват: „Донесоха го детето.“ Раждането става без мъка.

Та сегашният живот на хората е пълен с много недъзи, които те носят. Някой път речеш да мислиш за любовта, но от тази любов ще произлезат ред неприятни работи. Какви ли не славни препоръки съм слушал за жените и в България, и навсякъде. И в Америка, и в Англия, и в Германия, навсякъде говорят лошо за жената, но в България казват: „Жена ли е, тя все е змия, но поне гледай да не е отровна.“ Не, така не може да се мисли. Къде е погрешката? Погрешката е в мъжа, понеже той мисли, че е родил жената. А Господ е взел от него само две ребра и е направил жената. Тези ребра само пакости правеха на Адама, затова Господ ги извади, да не му препятствуват. Това беше 13-то ребро. Жената е много енергична, понеже е направена от 13-то ребро. Значи Бог взе материал от Адама и направи от него жената, но той не я роди. След това Бог вдъхна дихание в нея. Грешката е в Адама, че той считал Ева за своя дъщеря, и затова казал: „Тя е кост от костта ми и плът от плътта ми.“ Не, жената не е никаква собственост на мъжа. Като говоря по този начин, жените се усмихват. Но и жените имат същата погрешка, понеже помислиха, че мъжът е тяхна

собственост. Нито жената е собственост на мъжа, нито мъжът е собственост на жената. Мъжът и жената са слуги на Бога. Жената трябва да се радва, че е взета от хубаво място от човека. Тя е взета от ангелско място. Тя трябва да се радва, че не е направена от животинската област на човека, но от неговото духовно естество, от ангелската част на човека. Жената отделя животното от човека. Що е жената? – Жената е граница между животинския и човешкия живот. Аз говоря за сегашната жена, защото, както е в окултния разказ, казва се, че Бог създаде мъжа и жената по образ и подобие свое. Сега този въпрос ще го оставим настрана. Някога вие ще го изучавате. Това е един дълбок въпрос. Какво значи да се създаде човек, това е въпрос, който иска много изучаване. В Писанието се казва, че мъжът е глава на жената. Значи, мъжът научи жената да мисли. Жената пък научи мъжа да чувствува. Жената носи в себе си разумното сърце, а мъжът – разумния ум. Ще кажете: „Умът ли седи по-високо или сърцето?“ Не е въпросът кой седи по-високо, важно е кой изпълнява своята служба по-добре. Онзи, който изпълнява своята длъжност добре, той всякога седи по-високо от онзи, който не изпълнява длъжността си добре. Не мислете, че ако духът извърши нещо неразумно, че ще седи много високо. В природата съществува следният закон: Всяко нещо, което е добре извършено, седи високо.

Сега, този въпрос е малко тъмен, но понеже вие сте заинтересувани, не трябва да се говори по него. Често са ми казвали: „Как ще разрешиш този въпрос, когато не си женен?“ Че и вие не сте женени. Аз досега не съм срещал женен човек на земята. Според мене, женен човек е онзи, който никога не е хвърлил лош поглед на своята възлюблена, нито я е хокал някога. Той винаги е отправял любовен поглед към нея и сладки думи. Това значи възлюблен. Ще кажете, че човек може да бъде неразположен. Според мене, важно е вътрешното разположение на човека. Аз съм правил в това отношение много опити. Някой път външно си давам сериозен вид, а вътрешно съм много разположен. Който ме види, ще каже, че Учителят ме погледна много строго. Питам: Когато времето се заоблачи и вятърът започне да духа, това показва ли, че Господ се е разгневил? Вие не разбирате езика на природата. Когато започне да гърми и да се тряска, това показва ли, че Господ се е разгневил на вас? Не, чрез земетресението Господ освобождава някои души или някои елементи, които от дълго време са били заровени дълбоко някъде в земята, Бог разчупва пластовете с цел да се освободят някои души или елементи. Така се намират скъпоценните

камъни. Когато небето понякога се навъси и завали дъжд, Бог има за цел да полее растенията, да ги освежи. За кого са създадени океаните и моретата? Те са създадени за рибите, а не за човека. И сухата почва е създадена за животните, те да ходят по нея, а човек да я обработва. Понеже Бог е разпределил всичката работа между животните, на Адама, като на най-умното същество, Бог казал: Давам ти власт над всички животни да ги завладаш, но с любов. Злото не е във властта, но във власт без любов. Всяка власт без любов е насилие. Всяко знание с любов е благо. Когато нещата се извършват от побуждение на любов, те всякога са на място.

Вие искате един ключ, как да поправите живота си. Приложете любовта. Онези от вас, които нямат търпение, трябва да отидат на някое гише на банка, дето се разменят пари, там да придобият търпение. Там всички хора бързат, всеки гледа да свърши работата си по-скоро, а ти трябва да се обхождаш с всички добре, с най-голямо търпение. В това отношение целият свят е един възпитателен институт, чрез който трябва да се възпитавате. Ако някой от вас го поставят за учител на непослушни ученици, как ще им преподавате? Знаете ли колко шегобийци има между учениците, както в България, така и навсякъде? Във варненската гимназия имаше един учител, добър човек, чех, Емпер, който беше на ръст висок около един метър и половина, с широки рамене. Той преподаваше дескриптивна геометрия. Понеже (беше) много взискателен, учениците търсеха различни случаи, как да му отмъстят. Понеже знаеха, че той има голям страх от жаби, затова в катедрата туряха около десетина жаби. Един ден той влиза в клас, дига капака на катедрата, иска да провери които ученици отсъстват, но веднага пуща капака и бяга, десетина жаби изскачат навън. Той излиза от клас, а с това и работата се разваля. После, като се успокои или на другия час, той влиза в клас, усмихва се малко, но учениците седят смирени, като че нищо не са направили. Той се обръща към тях с думите: „Моля ви се, не туряйте жаби в катедрата, по естество имам някакво органическо неразположение към тях и не мога да ги търпя. Каквото друго искайте, но жаби не туряйте.“ С това се свършваше всичката работа. Той не наказваше никой от учениците. Такива неща се случват и в нашия живот.

„И наведе се Христос и пишеше на земята.“ Всеки човек трябва да пише. Какво ще пише човек на земята? Той всякога трябва да пише мъчните въпроси. Да пишеш, значи да разсъждаваш. За да разрешиш един въпрос, смятане се иска от човека. По кое правило, по събиране, по

изваждане, по деление или по умножение? Вие как мислите, по кое правило спада любовта? В бъдеще вие сами ще развиете тази тема. Трябва да се приложи новото разбиране на любовта. Вие казвате: „Трябва да се обичаме.“ Това е старото правило на любовта. Никога не употребявайте тази формула. Не говорете повече, че трябва да се обичате. Говорено е по това. Сега трябва да се пристъпи към обичта.

Когато искате да познаете и приложите любовта, постъпете като онзи ученик на древността, който отишъл при учителя си да го пита нещо за любовта. Той казал на учителя си, че иска да му поговори нещо за двете велики заповеди: Любов към Бога и любов към ближния си. Като започнал учителят да говори, ученикът казал: „Тази е трудна заповед, не ми говори нищо за любовта към Бога, понеже сега не мога да отида при Него. Разправи нещо за втората заповед.“ Като започнал Учителят да му говори върху втората заповед, ученикът казал на учителя си: „Моля ти се, дай ми малко време. Скоро ще се върна.“ Той излиза, отива в света да намери ближния си, да опита любовта и след две години се връща при учителя си, като му казва: „Сега започни да ми говориш.“ Да опиташ ближния си, това значи да опиташ дали работи законът на любовта. Казвам: Дошло е време, когато законът на любовта трябва да се приложи. Някой пита: „Кой ще ми заповядва?“ Ако някой човек му заповядва, той ще каже: „Той ли ще ми заповядва?“ В света все трябва да има един, който да заповядва, без заповед не може. Студът е дошъл сега да заповядва: дърва, въглища, топли дрехи, всичко това трябва да се достави. Освен това всяка дупчица трябва да се запуши. Не казвайте защо светът е направен така, но мислете, като е дошъл студът, какво трябва да се прави сега. Сега студът проповядва, че трябва топла стая, топли дрехи, въглища и дърва, топла богата храна и т.н. Студът е безлюбието в света. Това показва, че ние имаме един свят на безлюбие. От какво се нуждае този свят? – От топлина, от любов. Студът показва състоянието на Европа. Защо измени състоянието, температурата тази година? – Понеже има война и на изток, и на запад. Пък и други се приготовляват за война. Студът показва, че ако хората се бият, студ ще има и сняг, нищо друго. Пък и дърветата няма да имат никакви плодове. Ако направите война, всички ще треперите, ще зъзнете. Така казва Природата. Но как ще се убеди светът в думите на Природата? Ние казваме: Господ да го убеди. Сега ние, вие, всички християни, всички окултни общества, всички религиозни и духовни общества искат насила да се обединят в едно, да работят заедно. Обаче всички живеят в пълно разногласие, всеки мисли

само за себе си, всеки живее за себе си, вследствие на което се създават тия нещастия в света. Ако всички хора, които имат будно съзнание, се съединят в едно, образът на света веднага ще се измени. Не само някои хора трябва да бъдат добри, но и всички общества, всички народи трябва да бъдат добри. И ако светът можеше тъй лесно да се оправи, всичко щеше да тръгне на добре.

„И пишеше той на земята“. Какво пишеше той? Той пишеше: Докато хората имат корави сърца и живеят без любов, светът никога няма да се оправи. Как ще се оправи светът? И пишеше Той на земята: Когато хората приготвят своите сърца да възприемат любовта и да постъпват съобразно с нея, светът ще се оправи. Това е писал Христос на земята. Ама ние не вярваме. Ако казвате, че това не е говорил, не е писал Христос, тогава това аз го казвам сега. Сега аз казвам: Сега светът живее в безлюбие, но така той не може да се оправи. Сега това аз ви го казвам ясно, не го пиша на земята. Ако всички започнете да постъпвате съобразно любовта, светът още днес ще се поправи. Какво ще кажете на това отгоре? Сега аз ви го казвам, това е свършена работа, никой от вас не може да се извинява. И земята да се обърне наопаки, вие не може да се извинявате. Какво ви струва да приложите любовта? Първоначално Бог казваше същото и на Адама, но той не го разбра и казваше: Чакай да опитам първо този закон. Бог казваше на Адама: Без любов работите не стават. – Чакай да проверя този закон. И той провери. Ние имаме един дълъг опит. Какво е дал светът? Целият свят, т. е. цялата земя е станала гробница все на разумни същества. Всичко това е резултат на безлюбие. Навсякъде има безлюбие. Безлюбието съществува не само между хората, но и между растенията и животните, и водата, и въздуха – навсякъде има безлюбие. Тук-там се проявява любовта. Не че хората нямат любов, но те държат любовта за себе си. Аз виждам как квачката кокошка взима пиленцата си под крилата – любов има тя. Виждам как птичката носи храна в устата си за своите малки. И това е любов, но днес любовта е много ограничена, тя не е още онази велика Божествена любов. И вашата любов е красива, но като сте научили тази любов, вие трябва да изучавате Божествената любов. След като свършите с вашата, с човешката любов, вие трябва да кажете: „Господи, аз свърших вече каквото е нужно за моя другар, за моите деца и за моите близки, кажи ми сега какво трябва да правя за Твоята любов.“ Ако жена ти иска да те задържи за някаква работа, ще ѝ кажеш: „Аз свърших своята работа по отношение на тебе, сега имам да свърша една работа за Господа. Като видя, че имате

нужда от мене, пак ще дойда.“ Тъй щото човек едновременно ще служи и на Господа, и на дома си. Сегашните хора искат да се освободят от служенето на Бога под предлог, че имат задължения към държавата, към дома си. Някой казва, че е чиновник и не може да служи на Бога, докато не се пенсионира. Не, ще служиш едновременно и на Бога, и на службата си. Какво виждаме в света? Като станат пенсионери, те вече заминават за онзи свят. Тази философия, че като се пенсионира, тогава човек може да служи на Господа, е опасна философия. Навсякъде всички окултни ученици страдат все от безлюбие, понеже всички служат само на себе си. Навсякъде ще видите честолюбия, гордост, недоразумения между хората. Те не могат да се примирят. Остане ли третият да примирява двама души, те не могат да се примирят, никакво примирение не може да има. Между хората трябва да има съзнание. Всеки трябва да си отговори по любов ли постъпва или без любов. И в душата на всеки едного трябва да се роди желание да служи на Господа от любов. Че как ще се явите при Господа? Може би някои от вас да ви повикат тази година при Господа. Вие не знаете живота си, не сте сигурни сто на сто. Някой ден, като вървите, видите, че някой автомобил ви е прегазил и свършена работа. Един автомобил, както вървеше, отби се по тротоара и смаза един виден българин. Един наш брат скоро пострада от трамвай и главата си контузи. После той казваше: „Чудно нещо, как стана тази работа. Толкова много се молих сутринта, четох много молитви.“ Ти се благодари, че си се молил. Ако не беше се молил още по-лошо щеше да стане. Та в света, (в) който живеем, ние имаме много неприятели, които ни създават ред нещастия. За да се избавите от тия нещастия, вие трябва да се молите да приложите в живота си любовта към Бога. Следователно, като се качвате на автомобил или на трамвай, вие трябва да обикнете трамвайджията или шофьора, да се разположите към него. Като ги обикнете, те ще имат разположение към вас и ще ви заведат на мястото с най-голяма сигурност, сто на сто. В този закон до сега не съм имал никакво изключение. Наскоро ни караше един автомобил, но вървеше бавно. Приятелят каза: „Да му кажем да върви по-бързо.“ – Не го смущавай, теренът е такъв, че не му позволява бързо да се кара. Като излязохме на равното поле, той ускори движението. Сега и вие искате да заставите вашия автомобил да кара много бързо. Не, Бог няма да изпълни желанието ви, защото ако автомобилът ви се движи много бързо, може да се обърне някъде.

Като ставате сутрин, отворете сърцата си и благодарете на Господа. И

да не го познавате, постъпете, както е постъпило едно малко момиченце. То написало един ден писмо на Господа и го адресирало: До Господа Исуса Христа на онзи свят. Съдържанието на писмото било: „Господи, майка ми и баща ми умряха. Няма кой да се погрижи за мене. Кажи на хората по някакъв начин да ми помогнат.“ То адресирало писмото и се върнало дома си с надежда, че ще получи някакъв отговор. Като получили това писмо, всички пощенски чиновници се събрали заедно и го прочели. Като видели голямата вяра на това дете, те решили кой колкото може да даде някаква сума. В скоро време те събрали една доста голяма сума. От този ден, работите на това дете се наредили. Ще кажете, че това дете е било глупаво. Не, умно е било това дете. Къде е Господ? Във вашата мисъл. Изпратете мисълта си до Господа и чакайте отговор. – Всички чиновници направиха каквото можеха и положението на това дете се подобри. Ще кажете: „Време ли е за това?“ Много съвети са ми давали хората, тъй да направим, иначе да направим, но човешките работи не вървят. Веднъж направих един опит с един болен, и той даде добър резултат. Той дойде при мене, разправя ми болката си. Давам му едно лекарство, не му действува. Давам му второ, трето, пак не действува. Тогава му казвам: Хайде върви си дома, никакво лекарство не ти давам повече. Без лекарство ще оздравееш. – „Ама как така?“ – Върви си по-скоро, казвам ти, че ще оздравееш. Като оздравееш, ела да ми кажеш, тогава ела при мене. Той си отиде недоволен, че съм го изпъдил. След един месец иде при мене и ми казва: „Много ти благодаря, оздравях.“

Сега и на вас казвам: Нищо друго не ви трябва, освен любов. Турете любовта за основа на живота си, и всичките ви работи ще се наредят. Турите ли закона на любовта за основа на живота си, и здрави ще бъдете, и пари ще имате, и весели ще бъдете, и хляб ще имате – всичко ще имате. Така е писал Христос. И аз ви казвам: Светът ще се оправи с любов. Това е волята Божия.

Благословен Господ Бог наш.

Сега ще ви дам едно правило, което можете да приложите.

Как ще стане това? Ще ви обясня с един пример. Във време на турското робство, в едно село, от турците избягали българите, а заедно и свещеникът, та нямало кой да кръщава децата. За тази цел те извикали турския ходжа да кръщава децата им. Той ги попитал: „Вашият поп как

кръщава децата ви?“ – „Той ги потопява три пъти във вода и чете някакви молитви.“ – „Добре, стоплете вода и аз ще ги кръстя.“ Той потопявал децата три пъти във водата и казвал: „Както казва вашият поп, така да стане.“

Сега и аз ви казвам: Понеже тази година има осморка, отворените очи, затова всеки ден в осем часа сутринта и вечер, в осем часа, двете осморки на деня, казвайте следната **Формула**: ***Аз ще живея по любов, тъй както е писал Господ Иисус Христос. Животът ще се оправи с любов, каквото е писал Господ, ще живея по Неговия закон – да се поправи животът, тъй както Господ е казал.***

Повтаряйте тази формула през цялата година, вечер и сутрин в осем часа. Където и да ходите, каквато и работа да имате, като дойде осем часа, кажете си формулата, без да се страхувате.

15-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 9 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

„Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си.“

Духът Божи.

Има неща в живота, които човек трябва да ги желае. Има неща, които не трябва да ги желае. Ще кажа конкретно. Това, което отваря пътя ти, желай го. Това, което затваря пътя ти, не го желай и го отхвърли. Тази истина е превеждана различно. Казвате: „Старата истина.“ Там е погрешката на хората, че мислят истината за стара и за нова. Стара истина в света не съществува. Истината сама по себе си е неизменяема. Тя обича да се облича в различни дрехи, вследствие на което външно днес не е такава, каквато е била едно време. Тъй както едно време се е обличала, днес тя не се облича така. Например, вземете истините в съвременните науки. Често хората казват: „Трябва ли човек да изучава науките?“ Организмът работи с всички науки, които днес се изучават. Няма наука, която да не е застъпена в човешкия организъм. Всички науки са в организма вътре – и химия, и физика, и астрономия, и геология, и астрология, и икономика, и богословие, какви ли науки няма да намерите в организма. Това, което се застъпва в нашия душевен живот, едва сега започва да излиза навън. Казвате: „Трябва ли да учим?“ – Ще учиш, разбира се. Ако твоето тяло, твоят организъм си служи с всички тия науки, трябва ли ти, господарят на това тяло, да бъдеш толкова прост, да не разбираш от тия науки, които са в него? Вземете, например, Слънцето има влияние върху човешкия организъм. Меркурий също така има влияние, Юпитер, Венера, Сатурн, всички звезди и планети имат влияние върху човека. Това са стари истини, известни отдавна на човечеството. Но тъй както едно време както Слънцето, Меркурий, Юпитер, Венера, Сатурн са влияели върху човека, и те днес са се изменили, и те днес влияят по друг начин. Едно време Меркурий е бил млад, сега е станал възрастен. Това е вярно не само за Меркурий, но за всички останали планети. Тази е причината, поради която всички планети днес имат друго влияние върху човека. Месечината днес е по-възрастна. Понеже месечината днес е стара баба, тя е изпратила на земята всички онези деца, които дигат шум, а при себе си е задържала само най-умните, най-учените хора. Тя е стара жена ,

не иска да вдигат (шум, да има) главоболие, не иска да шета на никого. Едно време е била млада и тя е обичала да се забавлява, но сега казва: „Който остане при мене, той непременно трябва да се занимава.“ Сега аз не искам да ме разбирате буквално, но и астрономите казват, че месечината е остаряла, там нямало никакъв въздух, никаква вода. Какъв живот може да има на планети, на които няма никакъв въздух, никаква вода? Обаче, това отчасти е вярно. Все има малко вода, колкото да се образува роса. И въздух има там, но толкова разреден, че ако вие бихте отишли там, непременно ще умрете. За да може човек да живее на месечината с толкова малко въздух и вода, той трябва да бъде много учен. Учените хора на месечината изкарват своя въздух от твърдата почва, вследствие на което го ценят много. Те го държат в шишета и го ценят много.

Сега ние ви превеждаме тази нова теория, но не трябва да се смущавате дали е вярна или не е вярна. Оставете този въпрос, дали е вярно или не. В света е вярно всичко онова, в което вярваш. Всичко, в което не вярваш, е лъжа. Ти не можеш да вярваш в това, което не е. Ти можеш да вярваш само в това, което е. Някой път човек може да се самоизмамва. То е друг въпрос, то не произтича от вярата. Заблуждението в света не произтича от вярата. Сега вие не се смущавайте от външната страна на нещата. Когато срещнете един човек, не се спирайте върху това, как е облечен, дали е облечен с потури или с модерни дрехи, с хубави панталони, дали е облечен с нов или стар костюм, бяла шапка, бял калпак на главата или с черна. Това са странични неща. Като видите един кон с копита и козина на тялото си, не казвайте, че това е кон, че е глупаво същество. Не е глупав той. Той е на северния полюс. Ако отидете на северния полюс, всички хора мязат там на мечки, облечени, завити, не се вижда лицето им. Те не са мечки, това са хора, облечени с мечи кожи. Трябва да имате особена философия, за да разбирате нещата. Растенията са облечени с такива дрехи, понеже условията, при които са живели, пък и до сега още живеят, не са много благоприятни. Главата, т. е. корените на растенията са заровени в земята, а стъблото и клоните му са вън и постоянно се люлеят от ветровете. Те нямат нито юрганче, нито друго нещо, с което да се завият. Те са изложени на общо основание. Мислите ли, че като са изложени на такъв голям мраз, им е много добре? Търпят те, учат много неща. Аз наричам растенията същества, които учат елементарните правила на търпението. Когато запитат едно растение как е, то казва: „Искам да освободя главата си от земята.“ Хората в сравнение с растенията са много нетърпеливи. Защо? –

Те искат изведнъж да се качат на небето. Не че толкова обичат небето, но каквото обичат на небето, те искат да го смъкнат на земята и после да ядат и да пият. В какво седи сегашното верую на хората? Ако преброим сегашните вярващи в света, колко хиляди ще намерим между тях, които да благодарят на Бога? Когото видите, ще чуете, че все иска нещо от Господа. Всички се молят: „Господи, дай това, дай онова.“ – Какви ли работи не искат от Бога. Някои се молят за къщички, други се молят за плодородие, нивите им да родят повече жито, лозята да родят повече грозде, други се молят за обуща, за външни и вътрешни дрехи, за шапки и т.н. Онези, на които очите са слаби, се молят за очила, за пари. Някой няма перо, моли се за перо, да пише. Друг някой няма хартия, моли се за хартия. Някой иска да отиде в гостилница да яде, моли се за пари да се нахрани. За какво ли не се молят хората. Като гледа на молитвите на тия деца, Господ вижда, че всичко това съставя едно велико Божествено забавление. За Бога хората представляват велико Божествено забавление. Кой каквото иска, Бог казва: Дайте му, дайте му. Той никого не връща. Вие мислите, че това е дотегнало на Господа. Не, не е дотегнало. А при това още ред желания се явяват у човека. При това той задоволява желанията на хората. Колкото по-възрастни стават хората, толкова повече желанията им се увеличават. Сега хората искат да станат възрастни, но с това заедно в тях се явяват повече желания. Бог задоволява всичките им желания, за да знаят и те как да дават на хората, на своите ближни. Да знаеш как да раздаваш, това е съвършенство. Не мислете, че като станете съвършени, ще отидете на небето и ще седнете на един стол между ангелите и ще ви прислужват. Вие мислите, че там ще бъдете на особено положение, ще се чудят на вашето знание, на вашето благородство и ще започнете да се сравнявате с другите. Колко езици знаете като отидете при ангелите? Ангелите знаят езика на минералите, на растенията, на животните, пък знаят езиците и на всички хора от памтивека досега. Освен това те знаят и своя език, с всичките му наречия. Ще кажете, че трябва да вярвате в тия неща. Не, това са научни неща, те не са за вярване, не се отнасят до вярата. Казвате: „Вярно ли е това?“ Ела да го научиш.

В кабалата има един разказ, който се отнася до създаването на света. Когато Господ искал да създаде света, той се спрял върху буквите на еврейския народ, които са 22, повикал ги при себе си, да види, коя от тях да започне създаването на света. Първо повикал буквата „а“, но казал: Ти имаш големство в себе си, навсякъде казваш: Аз, аз. Затова с тебе не може

да започне създаването на света. След това той повикал буквата „г“ и казал: Ти си кука, която закачва хората. Дето минеш, все ще закачиш някого. И с тебе не може да започне създаването на света. Така намерил някакъв недостатък Господ на всички букви, докато най-после дошла при него буквата „б“, с която започнал създаването на света. Следователно, според кабалата, светът е създаден с буквата „б“. Това нещо на еврейски език означава: Берешид бара Елохим ет а Шамаим ве ет а арец. Значи Господ създаде света с буквата „б“. Сега няма какво да се впускам в обяснения. Думата „земя“ има гръцки произход – „зео“. Тази дума означава живот. Земята е била създадена от материя. Зео, земя, означава това, което ражда. Земята е създала от себе си живота, тя ражда хората. Следователно, Бог създаде човешкото тяло от земята, от неорганизираната материя. След това Той вдъхна в ноздрите му новия живот и той стана жива душа. А тъй както ние разбираме земята, като място на страдания, съвсем не е така. Тъй както са сега хората на земята, те мислят изключително за себе си. И това е хубаво, но мислите ли че краката не са важни? Важни са. Нима пръстите на ръцете и на краката ви не са важни? Важни са. Всички пръсти са важни. И най-малкият пръст е важен. Пръстите на ръцете също така са важни. Те са израз на човешката воля. Ако човек нямаше ръце, никаква воля не би се развила. Ако нямаше крака, човек не би проявил никакви добродетели. Вашите уши не са ли важни? Важни са. Без уши никакъв говор, никакъв слух не би се проявил, никаква мъдрост не би се явила. Очите ви не са ли важни? Важни са. Без очи човек не би имал никакво понятие за истината. Ние се оплакваме от устата си, но без уста ние не бихме знаели какво нещо е любовта. Често се оплаквате от езика си, от диригента. Не е лош този диригент, той е най-добрият диригент. Когато музикантите не знаят добре да свирят, той излиза понякога от търпение. Лошите условия понякога поставят този диригент да се прояви така, както не трябва. Като не свирят музикантите добре, той на този се кара, на онзи се кара. Обаче, като свирят добре, той маха спокойно, гладко с пръчицата си. Тогава ти е приятно да слушаш. Отде започва първото представление на устата? От яденето. Казано е, че с каквато храна се храни човек, такъв става. Ако се храни с добра храна, добър става. Ако се храни с лоша храна, лош става. Като дойде Христос, Той каза: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той ще има живот в себе си“ И всеки човек, който не се храни с Неговия хляб, той не е добър човек, той не е от новите хора, но от старите. Питам: Колко хора в света има, които готвят яденето си от онези

материали, които Христос донесе? Имате ли Христовото масло? Аз бих желал някога да сготвите от него. Имате ли Христовото брашно? Имате ли Христовата вода? Съвременните хора нямат нито брашното, нито водата Христова. Сега вие ще ме запитате: „Ами ти, който питаш, имаш ли това нещо?“ И това е наука. Щом ме питате, казвам: Не ме питайте, но елате в къщи да опитате. Като казвам, ела у дома да видиш, имам пред вид, че ако не дойдете, ще приемете това нещо на вяра. След това и аз ще дойда в домовете ви да проверя с каква храна се храните. Вие сте учен човек, но боледувате. Аз зная, че причината на всички болести е лошата храна. Някой продава маслото, а то е изкуствено масло, не е чисто. Като опитам хляба ви, ще видя, че и той не е такъв, какъвто трябва. Брашното не е нито прясно, нито чисто. Вие трябва да употребявате брашно, което първоначално е слязло от небето, то няма никакви примеси в себе си.

Сега хората седят и се разправят какво е казал Христос. Не е важно какво е казал Христос, но какво е оставил, хората ще се разправят. Пратете едно заявление до Господа с молба да изпрати комисия, която да ревизира брашното на земята, защото не ви дават от това брашно, което някога е слязло на земята. Трябва да слезе една комисия от небето, която да ревизира всички магазини, които продават Христовото брашно. Всяка църква, и тя представя едно религиозно общество. И тя трябва да се ревизира, да се види, хлябът, който продава, направен ли е от Христовото брашно? Сега аз не искам да осъждам никого. Науката не се нуждае от съдии. А осъждането не представя никаква наука. Що е съдията? Съдията е един съд, в който всички неща могат да се примирят. Според мене съдия е това, което държи в себе си всички Божествени блага. Когато казвам, че трябва да намеря истината, това е чашата, която държи всичко в света. Това е моят съдия. Сега ние се намираме в един век на пресяване. Невидимият, разумният свят ликвидира със старото, с всички стари предприятия. Всички стари теории, всички стари предприятия са на ликвидиране. Не че ще се поругаят с тях, но при пресяване всичко, което не е ценно, ще отпадне и ще се употреби за тор, а ценното ще се използува. Новото трябва да влезе в света. От старото, главите на хората побеляха. Какви ли болести не се явиха от старото. Сиромашията, болестите, недоразуменията, всичко това се дължи все на старото. И в края на краищата очаквате да дойде Христос да подобри света. Че как е възможно това? Мъже и жени се карат и чакат да дойде Христос да ги оправи. Как ще ги оправи? Като дойде Христос на земята, Той ще каже на жената: Понеже ти си направена от

двете ребра на мъжа, всяка сутрин, като ставаш, да ги измиваш, да бъдат бели и чисти. А на мъжа ще каже: Понеже вие сте направени от земя, всяка сутрин трябва да я прекопавате. На жените ще каже да целуват мъжете, понеже са направени от двете им ребра, а мъжете да целуват земята, от която са направени. Разбирайте ме научно. Мъжът има право да целува земята, че кой не целува плодовете, които земята дава. Всяка сутрин, като става, човек целува хляба, водата, въздуха, светлината. И ти ги целуваш и те те целуват. Навсякъде в живота има прегръдки и целувки. Вас ви е страх от прегръдки, но кажете ми един човек, който да е свободен от прегръдки, който никога да не е прегръщан. Когато лежиш под юрганчето, това не е ли прегръдка? Когато обуеш обуща, които прилепват близо до крака ти, това не е ли прегръдка? Ами шапката на главата, не е ли прегръдка? Ами дебелата дреха на гърба, шалчето на врата, не е ли прегръдка? При това, приятно е на човека да го прегръщат дрехите му, топло му е. Радвайте се на Божествените хубави прегръдки и благодарете на Бога за всичко това. Ако обущата ви стягат, повикайте някой майстор да ги разшири. Ако яката ви стяга, повикайте някой майстор да я разшири. Лошото не е в прегръдките, но дрехите ви трябва да прилягат добре на тялото ви, нито да ви стягат, че да изпитвате притеснение, нито да ви бъдат широки, да се охлузват от тялото ви. Някой казва: „Аз обичам Христа.“ – Не, ти не обичаш Христа, но чувствуваш Христовата любов в себе си и мислиш, че ти обичаш. Като отправя своята любов към нас, тя отпосле се връща пак към Него. Когато човек не обича Христа, неговото безлюбие се връща от Христа пак към този, който не Го обича. Често вие се оплаквате, че страдате, че животът ви не е оправен. Любете Христа, за да се оправи животът ви. Когато вашата любов отиде към Христа и се върне пак към вас, вие ще почувствувате истинската любов. Такъв е законът. Тъй щото, когато вие искате Христос да ви обича, знайте, че Неговата любов ще се върне пак към Него. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз вас любя.“ Както Бог е възлюбил Христа, така и Той е приложил своята любов към нас. Сега и ние трябва да приложим Христовата любов към другите, за да почувствуваме своята любов. Ако мислите, че друг някой учен може да дойде в света и да донесе Божията любов, вие ще опитате. Без Христа вие не можете да имате Божията Любов. Защо? – Защото Христос е един трансформатор. Ако Божията любов дойде направо във вас, такива, каквито сте днес, вие непременно ще се разтопите. Тази любов трябва да се нагоди, така да мине през вас, че да не пострадате. Ако вие приемате направо слънчевата

светлина и топлина, такива, каквито са, вие няма да можете да издържите. Според някои учени слънчевата топлина е равна на шест хиляди градуса. Според други тя е равна на десет хиляди градуса. Според трети – на 25 милиона градуса, според четвърти – на 50 милиона градуса и т. н. Това са все теории. Едно число е вярно, обаче. Според някои учени, топлината на слънцето е много повече от 50 милиона, но тя не е физическа топлина. Като слиза слънчевата топлина, тя трябва да се трансформира в пространството, за да може да се нагоди, да внесе онзи живот на хората, към който те са приспособени. Когато светлината влезе в мозъка и там трябва да се трансформира, да се нагоди така, че да стане благоприятна за мислите; защото мислите могат да растат само при специална светлина. Мислите растат в човешкия мозък така, както семената в земята. Чувствата пък растат в човешкото сърце така, както картофите в земята. Следователно, мислите растат в мозъка, както семената в почвата и после узряват. Така и чувствата растат в сърцето, както картофите в земята. Следователно, ако във вашия мозък влезе Божествена светлина, тогава се раждат онези възвишени, благородни мисли, които облагородяват човека. Плодове трябват на хората.

Сега хората се нуждаят от едно предметно учение. Казвате: „Човек трябва да бъде добър и умен.“ Как ще разберете това нещо? Да бъде добър, значи сърцето му трябва да работи добре. Да бъде умен, значи умът му трябва да работи добре. Но без светлина умът на човека не може да роди нищо. И без топлина сърцето му не може да роди нищо. Сега аз ще ви дам следната Формула: „Люби духа, който ти е дал всички блага и дарби в света. Люби душата си, която съдържа всичко в себе си. Люби ума си, който носи Божествената светлина. Люби сърцето си, което внася Божествената топлина.“ Ако в даден момент тия четири неща не могат да функционират в човека, той не може да расте. Ако само в един еднократен момент Духът внася в човека своите благословения и дарби, той не може да расте. Духът постоянно внася в човека своите благословения и дарби, вследствие на което той расте и се развива. Душата пък е онзи Божествен съд, в който се внасят всички Божествени блага от памти века, от незапомнени времена до сега. Тия блага се крият само в душата, никъде другаде. Само в душата си човек може да намери онези богатства, които Бог е скрил за всяка една душа специално. Тя е Божествената Банка. Сега вие очаквате да дойде Христос, да ви даде нещо. Какво ще ви даде? Какво ще ви даде Христос? Като наблюдавам и изучавам хората, аз виждам къде

са техните погрешки. Те искат да бъдат обичани, а аз виждам, че те сами още не се обичат. Какво разбирам под думите, че хората не се обичат още. Това не значи, че те не се обичат, но очакват първо те да бъдат обичани, и тогава те да обичат. Като отидете в някоя фурна да си купите хляб, първо ви искат парите, а после ви дават хляб. Като отидете на баня, същото нещо: първо искат да си купите билет и после ви пущат на банята. В турско време беше точно обратно: Като ще влезеш в банята, ще ти дадат пещемал, ще ти окажат всички услуги, но като излезеш, ще ти кажат: „Плати сега.“ Сега, за да нямат големи главоболия, казват: „Първо си вземи билет, плати си и после иди да се къпеш.“ Кой от двата метода е по-добър? – И тогава се къпеха хората, и сега се къпят. Едно време вие сте живели религиозен живот по турскому и казвате: „Ние влизахме свободни, нищо не плащахме.“ Но, като излизахте, тогава си плащахте. Сегашните религиозни пък преди да влезат в банята плащат и после ще бъдат свободни. Как ще примирите тези противоречия? В христовата баня е съвсем друго положението. Там и като влизаш ще плащаш, и като излизаш ще плащаш. Да не си правите никакви оглушки. Христос казва: „Даром си взел, даром ще даваш.“ Това значи: Даром ще влизаш и ще плащаш. Даром ще излизаш и ще плащаш. Влизането е по свобода, а плащането е по задължение. Такъв е етикетът. За да докажеш на хората, че си жив, ще туриш нещо в джоба си, с което ще платиш. Иначе ще минеш за мъртъв. Това значи, даром влизаш, даром ще платиш. Какво струват пет, шест лева, че ще ги платиш? Водата струва милиони левове, а ти ще платиш малко, само да докажеш, че си жив човек, а не си мъртъв. Та когато дойде някой при вас да се къпе, първо констатирайте, жив ли е или е мъртъв. Христос казва: „Оставете мъртвите да погребват мъртвите си“. Оставете мъртвите да баданосват мъртвите си. А вие, живите, къпете се, нищо повече.

Казвам: Това е съществено. Вие трябва да правите едно различие. Тъй както мислите върху нещата, това не е същинската мисъл. Това е болезнено състояние. Съвременният свят се намира в едно неестествено състояние. Това показва, че хората не са здрави. Мъчно може човек да запази здравето си на земята. За да запази здравето си, човек трябва да бъде много предпазлив. За да не излизаш от търпение, трябва да бъдеш много предвидлив. За да не се обезвериш, за да не се озлобиш също така трябва да бъдеш много предвидлив. Какво ли няма да дойде до главата на човека? Някой казва: „Аз имах голяма вяра в този човек.“ Сега, къде се ражда противоречието? Ако някой човек има едно шише вода и ти пиеш вода от

него без позволение, непременно ще породиш недоволство в него. Този човек ще те пита, защо пи без мое позволение? Къде се ражда противоречието сега? Ако чешмата е отворена и непрекъснато тече, кой колкото и да си налива от нея, всички ще се радват. Тъй щото Божествените работи всякога произвеждат радост, а човешките спор. Там дето има най-малкият спор, порядъкът е човешки. Щом спорът престане, там Божественото започва. Дотогава, докато ти имаш най-малкото смущение, човешкият порядък започва, там човешкото функционира. Дали съзнаваш това или не, това не е важно. Там започва човешкият порядък. Когато дойде онова истинско знание, онази сила, онази доброта и онази светлина, и нещата започват да се оправят, това е Божественият порядък. Това е мярката на нещата. Ние констатираме фактите, както са в природата. Някой казва: Много съм нещастен. Човешко е това. Обезверил съм се. Човешко е това. Болен съм. Човешко е това. Нямам мир в душата си. Човешко е това. Няма добри хора в света, няма с кого да се разбирам. Човешко е това. Срещнеш един добър приятел, една допирна точка е това. Намериш още един добър приятел – още една допирна точка. Намериш трети приятел, още една допирна точка. Човек трябва да има допирни точки в живота си. Христос казва: Аз съм живият хляб, който трябва да се яде. Живият хляб предава своите качества на онези, които трябва да ги ядат. Христос определя, какво нещо е живият хляб. Живият хляб е разбраното слово. Всички констатират, че за спасението ни не ти трябва повече от това, което е писано в Евангелието. Така е. За да се спаси човек, не му трябва повече от това, което е писано в Евангелието, но за да се учи човек, това, което е писано в Евангелието, не му е достатъчно. Мислите ли, че лекарствата, които взимате от една аптека, са достатъчни за вас? Тези лекарства са достатъчни само да излекуват човека, но те не са достатъчни да поддържат неговия живот. Храна трябва на човека. Тъй щото лекарствата са достатъчни за болните хора, да ги излекуват, но за здравите, които искат да растат и да се развиват, те не са достатъчни. Храна им трябва. Хляб е нужен за здравите хора. Значи, не само церове са нужни на човека, но и живото Слово, което поддържа живота. Аз не осъждам онези хора, които казват, че Евангелието е достатъчно за човека. Тези хора се намират като пред огледало, в което се оглеждат. Казвам: Много добро е това огледало, но кое е важното? Кое е по-важно: този, който е в огледалото или този, който се оглежда в огледалото. Виждате едно малко дете, което след 40–50 години има брада. Брадата ли направи от него

човек? Та когато Христос дойде на земята, какво ще учи? Представете си, че Христос дойде на земята и в който дом влезе, мъже и жени се оплакват: Мъжът се оплаква от жена си, че не се разбират. Жената се оплаква от мъжа си, че не се разбират. Какво ще каже Христос? На жената той ще каже: Да се върне реброто при мъжа. На мъжа, който е неблагодарен от земята, от живота, Христос ще каже: Да се върне пръстта в земята. Следователно, когато мъжът е недоволен, връща се в земята. Когато жената е недоволна, връща се в мъжа. От там с него заедно ще се върнат в земята, а от земята при Бога. Докато жената не се върне при мъжа, а мъжа в земята, никакво избавление няма. Само при това положение двамата могат да се върнат при Бога. Понеже всичко е дихание, те ще станат дихание и ще се върнат при Бога. От Него са излезли и при Него ще се върнат. След това те отново ще се родят. Казано е в Писанието: „И ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепят към своя възлюблен и ще станат една плът, в която няма да има никакво противоречие."

Сега аз засягам един порядък, една временна система. Аз засягам този порядък, който трябва да се промени. Когато евреите запитаха Мойсея какво да правят с жена, която е уловена в прелюбодействие, Той им каза, че трябва да ѝ дадат разводно писмо. Но това им каза той заради своето жестокосърдечие. И сега, според този закон, хората се женят и после им се дава разводно писмо. В истинския брак, като се ожениш един път, повече не ти позволяват да се развеждаш. При този брак ожени ли се човек веднъж, втори път не му позволяват да се жени. Който търси втора жена, той не е женен. И жена, която търси втори мъж, не е женена. Затова човек не може да се съди. Той търси една, втора, трета жена, докато се ожени.

Тази сутрин аз развивах въпроса, който често се повдига между съвременните хора за многото жени. Казват за някой мъж, че имал много жени. Че кой мъж няма много жени? И коя жена няма много мъже? Някой баща е родил четири–пет дъщери, и една жена има, всичко стават шест жени в къщата му. Какво ще ги прави? Или жената има четири–пет сина и един мъж, стават шест мъже. Обаче петте мъже минават за синове. Знаете ли какво означава думата „сън" или „син"? На английски думата „син" – грях. А думата „сън" означава слънце. Слънцето е това, от което излиза светлина. Синът в къщи трябва да бъде светлина. Значи синът и дъщерята трябва да осветляват и да отопляват бащата и майката. Къде е противоречието тогава? Като имаш четири дъщери, това показва, че имаш четири печки в дома си. Четирите синове, това са четирите електрически

крушки, които като завъртиш, осветляваш с тях къщата си. Като влезат бащата и майката в къщата си, казват: „Отлични са синовете ни, защото дават отлична светлина. Отлични са дъщерите ни, защото дават отлична топлина.“ Това са разсъждения. Така трябва да се примири светът. Аз не зная, като дойде Христос как ще проповядва. Като дойде на земята да проповядва и аз ще отида да го слушам и като чуя да проповядва същото, ще кажа: И аз проповядвах като Него. Бог, Който е създал света, създал го е по един определен план. Всички трябва да говорим така, както Бог е създал света, не по човешки теории. Човешките теории са спомагателни средства. Като ви говоря по тоя начин, вие питате: „Това, което говориш, вярно ли е или не?“ Казвам: Пий от моята вода. Ако моята вода уталожи жаждата ти, пий от нея. Яж от моя хляб. Ако моят хляб уталожи глада ти, яж от него. Ако моята наука задоволява интереса на душата ти и ти дава светлина, приеми я. Ако не, не пий от моята вода, не яж от моя хляб и не приемай моята наука.

Питам: Кое е същественото доказателство, че проповядвам истината? Трябва да знаете, че всяка дума, която се проповядва, трябва да бъде проводник на Божествената енергия. И от това, доколко вие можете да възприемете тази енергия, ще бъдете дотолкова уверени, дали имам някакви задни цели или нямам. И аз мога да предполагам, че и вие имате някакви задни цели. И това е възможно. Та казвам: Ако аз съм проповядвал и дали вие ще сте слушали добре, ще позная от резултата, от плода, който ще излезе. Ако аз съм проповядвал добре, плод ще има. И ако вие сте ме слушали добре, пак плод ще има. Значи и аз ще имам плод и вие ще имате плод. В дадения случай вие, които ме слушате, трябва да бъдете топлина. Аз ида от един свят, дето няма топлина, там има светлина. Този свят не се нуждае от топлина и от светлина. И двете ги има. Тук те са еднакво. Тук те са отделени. Като съм слязъл на земята, аз ще ви дам от моята светлина, а вие ще ми дадете от своята светлина и топлина. Ако вие ме слушате хубаво, хубави картофки ще се родят на земята. Ако аз съм ви проповядвал добре, ще имате изобилно плодове, всичко, което расте горе. Когато животът на един народ се подобрява, с това заедно се подобряват и неговите растения. Когато един народ се поквари в умствено отношение, с това заедно започват да страдат и плодовете. Та сега приложението. Слушайте всичко, но не вярвайте на всичко. Има неща обаче, на които не може да не се вярва. Дойдете ли до любовта, не я чоплете. Любовта е нещо мимолетно, няма какво да я опитвате. Любовта е един моментален процес.

Аз мога да направя един опит с кого и да е от вас. Само една дума на любовта е в състояние да разтопи вашите навици, които имате. Представете си, че вие лежите на смъртно легло, на умиране сте. Всички лекари са ви подписали смъртната присъда. При това положение къщата ви може да се продаде, децата ви да се разпръснат и вие се намирате пред един ужас. Аз идвам при вас и казвам думата „Любов“. Щом изговоря тази дума, вие оживявате, къщата ви веднага ще се върне, синовете ви ще се съберат, всичко ще се поправи. Ще кажете, че много казано. Така е. Това може да се опита. Това е Любов. Любов, която възвръща живота, която дава свобода, която възвръща всичко, което е отнето на човека, е Любов. Като дойде Любовта и болният ще стане от леглото си. Като дойде Любовта, тя ще възвърне богатството на сиромаха, който се е сгушил. Под думата „богатство“ аз разбирам, че ще се върне хляба на сиромаха. Като дойде Любовта, тя ще освободи заробения, ще го направи свободен. Свободни ще бъдат хората. Това, което ви дава живот, това, което ви възвръща здравето и това, което ви освобождава, това наричам Любов. Казвате: Бог е любов. Да, Бог е Онзи в света, Който сега работи, да освободи всички хора в света: и бащи, и майки, и слуги, и господари, и всички хора. Защото друг е, който е завладял света. Христос казва: „Ето, иде князът на този свят. Той няма нищо с мене, но за да познае светът, че Христос от Отца изхожда, станете да отидем.“. Казва се в Писанието, че светът лежи в лукавия. Какво означава това? Между хората съществува едно неразбиране, едно подозрение навсякъде. Мъжът се връща късно. И жена му започва да се съмнява в него, че е ходил при някоя жена. – Отде накъде това подозрение? Това не е Божествено нещо. Къде може да отиде брат ти? Ако е отишъл при някоя сестра, какво лошо има в това? Ако един брат има четири сестри, че ходил при едната, при втората, при третата, какво лошо от това? Защо да не разсъждавате по този начин? Кой ви научи на тези извратени разбирания? Ще кажете, че жената на този, на онзи била такава, онакава. Оставете тези работи. Това не е волята Божия. Откажете се от вашите подозрения. Това са човешки работи. Дайте свобода на всички, така както Бог ви е направил свободни. Бог е дал свобода на всички живи същества, да постъпват свободно. И досега Господ не ни съди. Ние сами се съдим. Христос казва: Отец никого не съди. Когато види, че някой човек прави някаква погрешка, Бог само се усмихва. Като направи някаква голяма погрешка, Бог го потупва по гърба и му казва: Няма нищо, ще се оправи. Понеже човек е излязъл от Бога, като направи някаква погрешка,

Бог заглажда погрешката му и казва: Бог с тебе, ще се оправи тази работа. Пак го среща, пак направил някаква погрешка. Бог пак заглади погрешката му, потупа го по гърба и му казва: Нищо, върви напред, ще се оправи тази работа.

Сега хората лесно се обиждат. Като им кажеш някоя обидна дума, те веднага се засягат и казват, че никой не ги обича. Тебе никой не те обича, ами ти кого си обичал? Сега се изискват хора, братя и сестри, които да не се обиждат. Затова оставете празните думи настрана. Срещнеш някого, който много те обича. Ти му дай една ябълка и му кажи: „Я вземи тази ябълка и покажи каква е любовта ти към тази ябълка. Искам да видя как ще изядеш ябълката.“ После му дай една хубава круша, една добре опечена кифла. Ако бих се женил, ето какво щях да направя със своя възлюблен. Първо ще му дам една ябълка и ако той не изяде ябълката, няма да се оженя за него. От там насетне съдбата му е решена. А тъй, не турям никакви букаи на краката си, никакъв юлар на главата си. Както Бог ни е създал, така трябва да си останем, с една вечна свобода. Брак, който не дава свобода, той е робство, любов, която не създава свобода, това е едно робство. Това е една проказа. Така е казал и Христос. Любов, която не дава свобода, тя е проказа, тя е една лъжа. Ти ще вярваш на онзи, когото обичаш, както Бог го вярва. По този начин в твоето сърце ще се роди всепрощението, както Бог обича да прощава. Това е новото, което сега иде в света. Само по този начин светът може да се поправи. Ако вървим по старому, още хиляди години можем да седим в същото положение. По този начин още хиляди години ще страдате. Докато седите на едно място и мислите, кой е прав и кой е крив, светът не може да се поправи. Ние трябва да станем изобилни проводници на любовта, че като дойде любовта да ни очисти, да внесе в нас всичко онова, което дава живот. Сега вие имате стари теории, как ще дойде Христос на земята, с ангели ли ще дойде? Какво ще прави с грешните? Казват някои, че Христос ще върже грешните. Не, Той ще остави грешните на свобода, да живеят на грешната земя, а праведните ще живеят на праведната земя. Та едните ще възкреси в живот вечен, а другите ще остави в смъртта. Едните ще се освободят, а другите ще останат в робството, в което и днес се намират. Човек още сега може да се освободи. Щом повярваш в любовта, веднага всичките ти страдания ще изчезнат. Преди няколко деня дойде при мене една млада жена, която ми казваше: „Представете си, Учителю, аз изгубих всякаква вяра в мъжа си. Досега вярвах в него, представяше ми се като някоя бубулечица. Снощи не

си дойде на време, закъсня четири–пет часа, кой знае къде е ходил.“ – Той беше при мене. – „При тебе ли?“ – Да, ще извиниш, аз го задържах, чака при мене. – „Тогава, радвам се, че е бил при тебе.“ Казвам: Този човек е закъснял един път само, бил е при Бога, при Христа, и тя веднага се усъмнила в него. Та нима, ако някой обикне друга някоя жена, не е бил пак при Бога? Че Бог е Любов. Бог казва: Твоят мъж беше при мене. Така трябва да се разсъждава. Като се запиташ къде е ходил твоят мъж, Бог ще ти отговори: При мене беше.

Сега бих желал всички да отивате при Бога. Онези от вас, които не сте отивали, да отидете. Да не ме разберете криво. Не, аз вярвам, че добре ме разбирате. Та това е новото. Дайте свобода на вашия дух, който живее във вас. Дайте свобода на вашата душа, която се проявява във вас. Дайте свобода на вашия ум, който носи светлина във вас. Дайте свобода на вашето сърце, което носи онази вечна Божествена топлина, в която, като дойде Христос, Той ще обедини всичко в едно: и духът, и душата, и умът, и сърцето. Всички ще запеят една нова песен. Всички ще запеят един нов квартет.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

Христос казва: „Идете и вие да проповядвате това учение. И аз ще бъда с вас до скончанието на века.“

16-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 17 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

НЯМА НИЩО НОВО ПОД СЛЪНЦЕТО

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще взема само един стих от Стария завет и нещо ново от Новия завет. Казано е в Стария завет, че няма нищо (ново) под слънцето. И още: „Вятърът вее, дето ще и гласа му не чуваш. Така е с всеки, който се е родил.“

Духът Божи.

В духовните речи има една опасност за онези, които малко мислят, те могат лесно да се обезсърчават. Защо? Понеже духовният свят, духовните работи са извън физическия свят и мъчно се поддават на проверка. Много проповедници има, които говорят за онзи свят, но никой от тях не е ходил там. Какви ли работи не говорят, какви ли тълкувания не дават, но нищо не са видели. Често религиозните и духовните хора стават фанатици и като говорят за онзи свят, какви ли работи не създават, вследствие на което изплашват хората. За рая говорят, но не са ходили в рая. За ада говорят, а адът е тук, на земята, няма какво да го търсят другаде. Когато Бог създал земята и поставил на нея хората да живеят, едно малко ангелче, което често слушало да се говори за земята, помолило един от големите ангели да го заведе на земята, да види как живеят хората. Ангелът го взел със себе си. Като слезли на земята, малкото ангелче запитало: „Тук ли живеят хората? Че това е адът.“ – „Та тук, тук живеят хората“, казал големият ангел. Обаче, за да не се плашат хората, проповедникът трябва да има здрав мозък, здрав стомах, здрави гърди. Другояче той ще изпоплаши хората със своята проповед. Разправят за един виден проповедник в Ню Йорк следния случай. Той проповядвал на хората за духовния свят, но така им разказвал, че всял страх и трепет между тях. Те всички се изпоплашили. Коя била причината за това? Оказало се, че стомахът на този проповедник бил разстроен, вследствие на което той навсякъде виждал злото. Най-после енориашите му били принудени да го изпратят на болница, да промият червата му няколко пъти с чиста вода. Като се върнал от болницата здрав и разположен, той започнал да проповядва за Царството Божие. Всички

съвременни хора се намират в положението на този проповедник с разстроения стомах. Ако не могат добре да мислят и да чувствуват, все светът им е лош. И след всичко това, те се чудят, защо Господ е създал света така. А то всички мъчнотии се дължат или на разстроения стомах, или на разстроения мозък, или на разстроените гърди. А светът е толкова красиво устроен. Съвременната наука разкрива нещата.

Соломон е казал: „Няма нищо ново под небето.“ Не, има нещо ново в човешкия организъм, което Соломон не е знаел, макар че Соломон е мъдрец и казва, че човек е чудно и страшно създаден, но той не знае в какво седи това чудното и страшното, с което човек е бил създаден. Много хора живеят на земята, но те не могат да използуват това великото, което имат в себе си. Например, в човешкия мозък има отлично радио, с антените му, което говори, схваща нещата, но той не може да го използува. Когато в моретата става някаква катастрофа с някой параход, на милиони километра може да се съобщи с радиото мястото, дето става тази катастрофа и да дойде помощ навреме. Посредством радиото може да се съобщи за всяка катастрофа, която става в пространството някъде, далеч или близо. Така може да се помогне на хората. Навсякъде в природата стават пертурбации, които посредством радиото могат да се схванат. Има учени хора, които могат да отиват до слънцето и до други възвишени светове. И като се върнат, те разправят как живеят съществата там, какви са отношенията на мъжете и на жените, как си гугуцат като гълъби. На какъв език говорят тия същества? – На всемирен, космически език. Някои учени хора са поналучкали това нещо. Всичко съществува в човека. Едно време са считали за извеяни всички ония хора, които са давали ухо на радиото, които вярвали в откриване на радиото.

Разправят един анекдот за един учен, който отивал да изучава окултните науки. Той попаднал в едно окултно общество, дето всички били слепи. Понеже дълго време мигали с очите си, те ги атрофирали и останали слепи, без очи, вследствие на което очите им се вдлъбнали навътре. Като видели, че между тях има чужденец, те искали да разберат каква е разликата между тях и него. Като го пипали дълго време, те разбрали, че той прилича напълно на тях, но се различава само в очите си. Неговите очи били някак изпъкнали навън. Като разбрали, че той има очи, те започнали да натискат очите му, да стане като тях. Така правят всички съвременни хора. Като видят, че някой човек няма убеждения като техните, те започват да го натискат да замяза на тях. Каквото човек има, всичко е на място.

Каквито и дарби да има човек, те са на мястото си. Най-чудната организация на земята, това е човешкият организъм. В него са застъпени всички науки: и химия, и физика, и астрономия, и социология, и психология, и всички духовни науки. Също така в човешкия организъм има всички апарати, с които може да се вижда, какво става в другия свят. Всеки от вас може да види това, но трябва да знаете, как да насочите апарата си, към кой свят да го обърнете. Защото има различни светове: едни светове са тъмни и те изпущат тъмнина; други светове са светли, те изпущат светлина. Учените казват, че тази, тъмната светлина е онази, в която някога нашата земя е попаднала, та и до днес още не можем да се освободим от тази светлина, от тази каша. Едва сега човечеството излиза от тази тъмна зона. След сто или двеста години можем да бъдем далеч от тази тъмна зона. Тогава светът ще бъде обвит с Божествената светлина и сам по себе си ще се оправи. Сега хората боледуват и грешат. Това, което хората наричат грях, е една епидемия, която е дошла отвън.

Сега, това са твърдения, които още не са доказани. Засега аз ви ги давам като разкази от хиляда и една нощ. Обаче, не считайте, че те са лъжа. Те са математически вероятности. Тъй щото като математици, вие трябва да изчислявате, каква е вероятността за тия неща. Аз мога да изчисля по закона на вероятността, като си купя един лотариен билет, каква вероятност има да спечеля. Има един закон в света, който определя вероятностите. Ако от сто хиляди билета десет на сто печелят, а 90 не печелят, вие може да изчислите каква е вероятността при това положение вашият билет да печели. Ако някой окултист, който разбира от вероятностите и от материята, от която са направени билетите, си купи билет, неговият билет непременно ще спечели. Ако си купи такъв билет в деня на тегленето на лотарията, с мисълта си той ще изкара в барабана тъкмо тия топки, какъвто е номерът на неговия билет. Ако имате някой заминал ваш близък, който разбира от окултните науки, с мисълта си той ще вкара в барабана тъкмо тия топки, които да отговарят на вашия номер и така ще спечелите. Ако е някой номер и да ви определи някой номер, вие ще изгубите. Един химик, наш познат, ми разправяше една своя опитност. Когато следвал в университета и трябвало да се яви на изпит, професорът му, това било в странство, му дава една трудна задача, за разрешаването на която са били нужни 7–8 часа. Студентът започва да решава задачата и в половин час решил – всички реакции били извършени. Професорът погледнал задачата, видял, че е вярно решена, но казал на студента:

„Невъзможно е тази задача да се реши в половин час.“ И после го запитал: „Ти имаш ли някой твой близък заминал?“ – „Имам.“ – „ Тогава възможно е да се реши в половин час. Обаче ти сам по никой начин не би могъл да я решиш. Ако тя се реши по всички правила, както е в учебниците, за това се иска най-малко седем – осем часа. Та ти в половин час издържа изпита си много добре.“ Обаче друг подобен случай с никой химик не се е случвал. Този пример е важен дотолкова, доколкото да се увери човек, че извън физическия свят има друг един свят, разумен, който взима участие във всичко, което хората вършат. Та понякога вие се обезсърчавате, като мислите, че никой не се грижи за вас, че сте изоставени, като някой кораб в пространството. И трябва сами да се грижите. Не, това не е така, това е едно заблуждение. Вие трябва да имате един апарат, с който да влезете в духовния свят. Някои хора не искат да бъдат духовни, не искат да се молят, не искат в нищо да вярват, като мислят, че това е заблуждение. Нещата всякога могат да се проверят. Аз мога да ви дам правила, чрез които да поставите вярата си на опит, да видите права ли е или не. Когато вярата ви е напълно, вие усещате една пълнота на слънчевия възел, на симпатичната нервна система. А когато нещата не са верни, вие усещате в себе си едно раздвояване. Винаги има два гласа в човека, които едновременно му нашепват. Единият глас казва, че ще спечелиш, а другият казва, че няма да спечелиш. И човек се оплита, не знае ще спечели или няма да спечели. Човек не знае на кой глас да вярва. Понеже е ангажиран в много други работи и не може да се съсредоточи, а понеже му се иска да спечели, той вярва на този глас, който му казва, че ще спечели един милион и си купува билет. Но излиза, че не печели. След това иде разочарованието. Същото нещо се случва и при женитбите на хората. Дойде някой при мене и ми казва: „Духовете ми казват, че ако взема еди-коя си мома, ще си живеем добре, ще се разбираме.“ Като настроя своето радио, аз пък виждам, че с тази мома той ще мине през една зона на бурно море, отдето и двамата ще бъдат изхвърлени на един остров, дето ще минат през големи страдания и опознавания. Вярно ли е това? – Ще го опиташ. Не се изисква много време – около 20–30 години. Една, две години са достатъчни, за да се провери това нещо. Но казвам: Светът, в който живеем, е така разумно създаден, че всичко, каквото трябва да правим в ежедневния живот, е написано върху нас. От там трябва да извадим един модел. Съвременните общества, съвременните семейства имат един проект, който показва как трябва да бъдат нещата. Тази конституция трябва да се извади и да се тури на своето

място. Постоянно се издават закони, които после се бламират. Даден е начинът, как трябва да стават изборите, кои да бъдат избиратели, как трябва да функционират, как да се създават семействата, как да се женят хората, как да се назначават чиновниците и т.н. И в човешкия организъм има чиновници и там е определено, как трябва да се женят, понеже и там стават женитби. Никой не може да се жени в гладни години. В изобилни години сватби стават колкото искате. Вие мислите, че сватби стават само между хората? Не, и в човешкия организъм стават сватби. Когато има ядене и пиене между хората, когато стават веселия и угощения в човека и там стават ред сватби. Какви хубави яденета и пиенета има в човешкия организъм.

Казвам: Често обезверяването на хората се дължи на техните невежествени аргументи, че светът не е устроен както трябва. Аз посветих цели 12 години да изследвам нещата на тяхното място и намерих, че всичко, което природата е създала, няма нито едно изключение. Хората сами създават изключенията си. Ако ти закъснееш само две минути на гарата, ще останеш да чакаш друг трен на станцията. По-добре е ти да отидеш само една минута по-рано на станцията. По-добре е ти да чакаш трена, отколкото тренът да те чака. Хората не спазват този закон в своя живот. Например, те се женят кога и да е. Но това не може да бъде така. Ако ти закъснееш само една минута, отиде щастието ти. Ако искаш да се жениш, ти трябва да бъдеш поне една минута по-рано в църквата. Закъснееш ли, работата не върви вече. Всичките нещастия в света се дължат на факта, че нещата не са станали на своето време. Ако вие вземете две риби, едната от които да поставите в мътна вода, а другата в бистра вода, мислите ли, че и двете ще могат да живеят еднакво? Мътните реки са плитки реки, а в моретата водата ни най-малко не се разбърква. Следователно, нашият малък живот, нашите малки разбирания са, които размътват водата. Сега да ви приведа един пример из живота. Ние имахме един приятел, Цеко Грънчарски, доста даровит човек, с хубаво чело, с добре устроена глава, който всячески се стремеше да уреди добре живота си. Той гледаше много философски на въпросите. Един (път) той ми казваше: „Слушай, аз не харесвам твоята философия. Ти трябва да гледаш да уредиш по някакъв начин живота си. Така не се живее.“ – Съгласен съм с тебе. Човек трябва да уреди живота си, стига да знае как да го уреди. По едно време на ума на Цеко дохожда идеята да научи английски език, но трябва да си вземе един учител, който да му преподава добре езика. Той

знаеше един гимназиален учител, но трябваше скъпо да му плаща. Като нямаше средства да му плаща, той намисли да отиде в Париж, да научи френски език и да отиде в Америка като преподавател по френски език и така да изкарва прехраната си. Той отива в Париж, но изяжда си парите и му остават много малко, колкото да мине океана. По тази причина той се принудил да влезе в една евангелска църква в Париж да духа меха на органа. Един ден като седял и духал органа, той се замислил за положението си и си казал: „Цеко, до този хал ли дойде? Нали мислеше да станеш учител, а ти сега надуваш органа.“ Като мислил известно време, той задрямал и забравил да духа меха. Веднага един от слугите се приближил до него, бутнал го по рамото и му казал: „Какво правиш? Ти си задрямал. Забрави ли, че духаш меха? Органът престана да свири.“ Като се събудил, той си въздъхнал и казал: „Цеко, по-рано трябваше да мислиш за положението си. Като си дошъл вече в Париж, не ти остава нищо друго освен да духаш меха на органа.“ Както и да е, той отива в Америка, но аз му бях казал: Дето и да отидеш, дръж моята философия, ще видиш, че глава няма да те боли. Не, с твоята философия човек никак не може да си уреди работите. Като отиде в Америка, влиза в училището, но по едно време и там загазва. После той пише на един свой приятел: „Слушай, ти следваш философията на онзи Учител, Който разправя, че има Провидение в света. Какво ти провидение. Аз съвсем съм загазил. В тази колегия, в която съм влязъл, съм задлъжнял около 20 долара. Пък ми трябват още десет долара за път. Всичко 30 долара, няма отде да поискам, нямам никакви познати. Същевременно вече три дни как нищо не съм ял, гладен съм, не зная какво да правя.“ Приятелят му отговорил: „Не се безпокой, в скоро време ще получиш тия пари.“ В себе си приятелят намислил, че ако от другаде някъде не получи парите, той непременно ще му ги изпрати. Като получил писмото, чете го и си мисли, отде могат да му дойдат тия пари. Приятелят чака да получи от Цеко писмо да му каже какво е положението му, но нищо не получил. След две седмици Цеко му пише: Положението ми се подобри. Получих известна сума, с която посрещнах нуждите си, имам още десет долара на разположение. Сега се уверих, че учението е вярно, има Провидение в света. Писанието казва: Свидетелството на двама души е вярно. Ние сме двама души. Това показва, че в света съществува една отзивчивост. Човек не е сам в света. Има един закон в света, който регулира човешкия живот. Всички души са колективни. Човек сам се ражда в света, но с неговото раждане на земята с

него заедно слизат около 10, 20, 30, 50, 100 хиляди души. С неговата съдба е свързана и съдбата на всички тия души. Ако не повече, то поне десет хиляди души идват в един и същ момент на земята с раждането на всяка една душа. Тези души са разпръснати по земята и така се случва, че едновременно те всички не са бедни. Ако един от тях е съвсем закъсал, много от тях са богати и могат да му помогнат. Достатъчно е човек да отправи ума си към Бога и радиото на всички тези десет хиляди души започва да работят и се притичват на помощ. Те разбират този закон добре. Кой храни пророк Илия във време на глада, който минаваше израилското царство? Казва се, че гарвани носели хляб на Илия. За кои гарвани се говори? За обикновени гарвани, или за някакви човешки гарвани. Но вяра трябва да има човек. Вие искате да вярвате в онова, което критикувате. Първо човек трябва да вярва, а после, когато нещата не станат, той трябва да критикува. Преди да са станали нещата никога не ги критикувай. Но когато нещата не станат, когато нямаш резултат, тогава ги критикувай. Ако човек предварително критикува, нещата не само че няма да станат, но и всякога ще закъсняват. Не бъди лековерен, не очаквай повече, отколкото може да ти се даде и отколкото можеш да направиш. Невидимият свят е много взискателен. Тебе, например, ти трябват хиляда лева. По никой начин не искай нито повече, нито по-малко. Искай точно толкова, колкото ти трябват. Ако искаш повече, лошо, и ако искаш по-малко, пак лошо. Хилядата лева ще ти дойдат и то точно колкото си искал. Как ще дойдат? – Сега аз няма да се спирам да обяснявам как ще дойдат. Важното е, че ще дойдат. Как ще дойдат? Като отидеш на един извор, който тече изобилно, трябва ли да питаш отде и как иде тази вода. Ако ти вземеш едно шише с тясно гърло и отидеш на извора, който тече изобилно, шишето ще се напълни, но много бавно. Но ако вземеш една голяма кана с широка уста, тя моментално ще се напълни. Много бързо става. Вие искате да знаете как става това. Вие с вашето неверие мязате на шишето с тясна уста, че и да иска Провидението да ви помогне, не може. Затова турете си голямо гърло, голяма уста, бързо да стане. Това значи да се молите. Като се помолите, всичко ще стане бързо. Когато стане, тогава ще го видите и вие.

Преди години, в 1905 година в Англия ставаха чести духовни проявления. Това ставаше периодически в една английска област. Явявали се особени огнени топки. Като практичен народ, англичаните веднага се явявали със своите фотографически апарати да фотографират тия особени явления. Като насочат фотографията и топките изчезват. От това се вижда,

че духовният свят не позволява да се фотографират тия духовни явления. Та сега и вие искате първо нещата да станат, че тогава да повярвате в тях. Не, вие трябва да повярвате, преди нещата да са станали. При това, като ви се представят тия явления, вие не трябва да бъдете будни. Вие трябва да заспите, че тогава да ви се даде нещо. Речете ли да ококорите очите си, да наблюдавате какво ще стане, всичко ще се скрие, нищо няма да ви се даде. Дремнеш ли една, две минути, всичко се нарежда. Това са факти, т. е. неща, които са проверени. Много хора са останали разочаровани по единствената причина, че имат в себе си нещо човешко, нещо материалистично. Когато не получите много пари, не съжалявайте за това. Бъдете благодарни за това, което е дошло. Две или три хиляди са дошли, благодарете на тях. Няма защо да се осигуряваш. Ако ти трябва днеска само един хляб, искай само един хляб, няма защо да мислиш за утрешния ден. За утрешния ден не се осигурявай, защото Божественото е само от изгрева на Слънцето до залеза. На другия ден направи пак същия опит. Като направиш този опит, не ходи да разгласяваш. Разгласяваш ли го, ще изгубиш. Ако разгласяваш няколко пъти наред, явлението се изгубва, повече не ти се дава. Глашатаи не се допущат. Това явление е само за тебе. То ти се дава, за да се увериш, че има един велик закон в света, който непрекъснато работи.

Сега ще ви приведа два примера от живота, единият от които е морален, а другият неморален. Неморалният е следният. Един човек живял много добър живот, но все не му вървяло. Един ден той си казал: „С добро на този свят не се живее. Така не се живее. Всеки ден губя, затова трябва да направя нещо.“ Един ден той си купува револвер и отива при един свой приятел. Казва на приятеля си: „Знаеш ли, аз реших да претрепя някого. С добро на този свят не се живее. Хората не разбират от Божественото.“ Приятелят му казал: „Слушай, ако направиш такова нещо, ще те претрепят някъде. Най-малко ще те затворят, дето ще лежиш с години. Не прави опит да убиваш никого, но слушай какъв съвет ще ти дам. Тук близо до реката седи един богаташ, яде и си почива. Повикай някой джебчия да го хвърли във водата и го извади. Ти ще минеш като негов спасител.“ И наистина, както го посъветвал приятелят му, така и станало. Един джебчия изпълнил лесно този номер: хвърлил богатия във водата и избягал. Добрият човек веднага се спуснал във водата и спасил богаташа. Той се хванал за врата му и му казал: „Братко, благодаря ти, ти ме избави от водата, спаси живота ми. Ела сега в моя дом да ти благодаря.“ От този момент работите на добрия човек тръгнали напред. Наистина, неморално е да се подкупва човек, да се

лъже по този начин, от две злини трябва да се избере по-малката. Добре е някога да се хвърли богатия в реката, да се отвори сърцето му. Вторият пример е по-морален. Един млад човек живял добре, но и на него работите му не вървели. Каквото и да правил, всичко му отивало назад. Той решил най-после да се освободи по някакъв начин от хората. Затова решил да отиде на морето и там да се удави. Тръгва за морето, но вижда, че едно младо момиче се дави. Като видял това, казал си: „Как се случи днес тази работа? Какво да правя, да спася ли момичето или да оставя да се удави? Хайде, и това добро ще направя, че тогава ще се удавя." Той се хвърля в морето, изважда момичето на брега. В този момент един стражар се приближава към него и му казва: „Стой, кажи си името." И таз добра, пак нещо лошо ще излезе. Обаче, оказало се, че това младо момиче било царската дъщеря, стражарят искал да запише името му, за да се знае кой спасил царската дъщеря. Той казал името си и веднага го завели в двореца. От този момент и неговите работи тръгнали добре.

Казвам: Божественият промисъл се проявява в крайни резултати. Когато човек изгуби всички възможности, всички условия и всички надежди. Щом човек изгуби всички човешки условия, на които е привикнал да разчита, тогава се проявява Божественото като спасител на човека, да му покаже, че има един Божествен промисъл в света, който взима пред вид всички наши изпитания на земята. Онова, което има да стане, всичко е предвидено, ти не можеш да се избавиш от него. Аз, който предвиждам всичко, нито веднъж не съм могъл да се избавя от това, което ми дохожда. Защото ако се избавя от едно зло, ще ми дойде второ, по-голямо зло. Следователно, приемайте злините, които ви идат. Аз зная, че ако приема едно зло разумно, след него иде някакво добро. Следователно, всяко страдание в света е предвестник на някакво добро, което иде. Това е закон. Защо е така, няма защо да се обяснява. Така е. Всички велики хора, всички майки и бащи са минали през големи изпитания, докато им дойдат добрините в света. Когато минете през големи изпитания, вие казвате, че Господ ви е забравил. Господ не ви е забравил, но или вие сте Го забравили, или не вярвате в това, което ви се проповядва. Мъчно е човек да вярва. Понякога нещата не стават така, както вие вярвате или както очаквате. Те стават по особен начин. Онова, което ти искаш да бъде, не това, което ти си определил и не става, както си го очаквал. В това отношение всички мязате на малки деца. Няма по-хубаво нещо да вярвате, че има едно Божествено око, че има един приятел, който мисли за тебе. Не

се смущавайте. Като дойде някое изпитание, кажи: „Ще мине това изпитание.“ Ако мислиш така, то естествено ще мине. Не мисли, че мъченичеството е лесно нещо. Да стане човек мъченик, това е голяма привилегия. Има случаи, когато хората са се хвърляли от височини и не са умирали. От някои хора смъртта бяга, а някои от нищо и никакво смъртта ги дебне. И на леглото като си лежат, смъртта пак ги намира. Някои през огън минават и смъртта не ги засяга.

Соломон казва: Нищо ново под слънцето няма. С други думи казано, нищо ново под човешкия ум няма. Да, под слънцето няма, но над слънцето има. Под нашето слънце няма нищо ново. Всичко е старо под слънцето и ние сме опитали всички стари неща. Извън човешкия ум има много стари неща. Нови неща има в човешката душа и в човешкия ум. Понеже съвременните хора живеят само в своя ум и в своето сърце, всички неща са станали за тях стари. Колкото и да са ми разправяли хората за любовта, всичко е все еднообразно. В любовта на хората до сега аз не съм виждал нищо ново. Все едни и същи стари написани писма. Някой казва на своята възлюблена: Като ме погледна в очите, нещо се запали в сърцето ми. Бутна ме нещо в сърцето. От този момент почнах да я търся. Ходих на хорото, хващах се за нея, но тя не искаше да ме знае. Най-после тя се ожени за мене. – Че как стана тази работа? – И аз не зная. – Сега как живеете? – Хубаво беше, докато тропахме на хорото, но сега не тропаме вече. Какво ѝ хареса? – Не зная. Не беше нито очите, нито устата. Да, новото не е нито в очите, нито в устата, нито в ушите, но има нещо ново. Друг ми разправя: „Моята другарка минаваше за най-грозната в селото. Момците минаваха край нея и не я виждаха, пък аз не минаваше ден да не я видя. Аз видях нещо светло в душата ѝ, скрито под грозотията. Аз не се спирах на лицето ѝ. От как се оженихме, всичко ни върви напред. Тя е грозничка, на хората не обръща внимание, но аз много обичам душата ѝ.“ Този е единственият пример, който аз срещнах в България, мъж и жена да се обичат и той да намира нещо светло, красиво зад нейната грозотия. Това е новото, зад грозотията да видиш красивото, което се крие.

Казвам: Сега всички проповядват, че трябва да се вярва в Бога. Не, другояче трябва да проповядвате. Докато вие не любите Бога, докато не виждате Бога в красивата и в грозната мома еднакво, ако не виждате красивото, Бога в греха и във всички пертурбации, които стават на земята и ако във всичко, което става в света не виждате Бога скрит някъде, вие не сте дошли до хармонията на живота още. Преди няколко години дойдоха

от обществената безопасност стражари и полицейски началници в дома, дето живея, на Опълченска, да проверят нещата, да видят нещо. Преглеждаха около пет часа, стражарят стои с револвер в ръка и ме поглежда от време на време. По едно време той сложи револвера на масата и каза: „Виждам, че вие не сте от опасните хора, но какво да правя, такава ни е длъжността. Трябва да проверим нещата. И ние се мъчим да бъдем справедливи.“ Обаче, като дойдоха същества светли от невидимия свят, и те се измениха. Като погледнеш този човек с револвер в ръка, сърцето ти трепва. Обаче има хора, които никакъв револвер, никакъв куршум не ги хваща. Да ви приведа един пример за един български свещеник, който пътувал от Варна за Добрич. Понеже по това време имало много разбойници по пътя, свещеникът взел със себе си един турчин, да го придружава. Свещеникът носел със себе си пари. Като дошли до селото Батово, свещеникът чул, че някой цъка с пушката си. Обърнал се да види и вижда, че един разбойник се прицелил към него, иска да го убие. Но веднага той паднал пред краката на свещеника и казал: „Извини ме, папаз ефенди, аз исках да те убия, но пушката ми не хваща. Ти си Божи човек, затова не можах да те убия.“ Както виждате, този поп никакъв куршум не го хваща. Това са забелязали и във време на война. Там са попадали в тъй наречената мъртва зона. Някой войник или офицер минава през тази зона, дето картечници работят, гранати, куршуми падат наляво-надясно, но нищо не го засяга, той си минава като че нищо не става около него. Това показва, че в света не може да стане нещо, което да изненада Провидението. Много работи за нас се виждат чудни, но всичко в света е предвидено. Ако не вярвате, направете опити. Но не се дръжте за старите вярвания. Четете какво е писал Йеремия, Йезекиил, това са все хора на опитите. Вземете техните вярвания и ги проверете. И апостолите са живели с тази вяра. Вие трябва да опитвате нещата. Нови неща идат сега в света. Като ги опитвате, ще напишете тия неща в аналите на човечеството, да се знае, че тия неща са истинни. Тези неща стават по-ясни, когато тази истина се провери и опита.

Сега вие питате дали Христос е възкръснал или не. Дали наистина Апостол Павел е паднал от коня си и чул този глас, или му се сторило така. Всеки може да опита тези неща. Учените могат да ги опитат по научен начин, но има и друг начин, по който нещата могат да се проверят сто и едно на сто. И тогава животът ще стане смислен. Има един начин, по който хората се познават. Сега, за да познаят един човек, трябва да дойдат

френолози да се произнесат дали е престъпник или не. Но има един нов, бърз начин, по който хората лесно се познават. И вие някой път поддържате този нов начин, а някога не го поддържате. Показанията, които френолозите дават, в тях има известни изключения, понеже те изучават статическото лице на човека. Много неща са верни, но като наблюдавам известни лица, в тях виждам зародиши на известни промени. Аз виждам, че този човек не е само престъпник. В него има известни добродетели, които се зараждат. И няма да мине 10–20–30–50 години, когато от него ще излезе един отличен човек. Ние виждаме, че в лицата на някои хора след години ще станат известни промени в добър смисъл. Това показва, че има статически лица, но има и лица, които се поддават на чести промени. Те са подвижни лица. Подвижните лица са много привлекателни. Ти чувстваш известно единение в тях. В тяхно присъствие ти не си раздвоен, но в присъствието на някои лица ти се лесно раздвояваш. Значи, има един вътрешен начин за опознаване на хората. Дотолкова, доколкото вие вярвате в хората, дотолкова и те вярват във вас. Дотолкова, доколкото вие ги обичате, дотолкова и те ще ви обичат. Дотолкова, доколкото обичате Бога и вярвате в Него, дотолкова и Той ще ви отговори. Понякога ние искаме да заставим Божественото да има по-голяма любов към нас. Няма защо да има по-голяма любов. Всичко е предвидено, но ние нямаме право в света да изопачаваме Божия закон. Който се осмели да изопачава Божия закон, той си създава най-големите нещастия. Например, някой страда, защо да не възложи грижата си върху Бога и да чака? Той може да те опита, да те прекара през най-големи изпитания, както прекара онези тримата младежи през огнената пещ. Те казаха: Нас Бог може да ни избави, но и да не ни избави, ние пак няма да се поклоним на чуждите богове. По-добре да умрем като герои, а не като един страхливец, да те ударят в гърба. Че кой човек няма да умре? Не е въпрос до умиране, но смъртта трябва да ни намери с вяра и любов в Бога. Ако смъртта те хване за гушата и ти каже да се откажеш от Господа, по никой начин да не се отказваш. Аз обичам Бога и няма да се откажа от Него. Смъртта те души, а ти отиваш с вяра и любов при Господа, и Той те приема. Някои пък като ги души смъртта, те казват: Отказвам се от Бога, само ме остави жив. Там е изпитанието. Сегашните хора за сто лева се отказват от Господа. Това е от слабост, от страх. Страхът е голямо препятствие в нашия живот. Не мислете, че лесно можете да се освободите от страха. Апостол Петър, който цели три години ходи с Христа, беше смел, казваше на Христа: Господи, ако всички се отрекат от

тебе, ти уповавай на мене. Аз съм Петър, животът си не вземам назад. Христос нищо не му каза, но той знаеше, че Петър е страхливец и знаеше, и предвиждаше, че Петър три пъти ще се отрече от Него и после пак ще повярва. Той му каза, че докато петелът три пъти пропее, Петър ще се отрече от Него. И наистина, Петър се отрече от Христа, но после плака горчиво. Петър излезе вън и плака. Той видя колко е малодушен и не може да издържа на изпитанията. Като се обърна към него, Христос му каза: Когато в сърцето ти почне да действува моята любов, ти ще издържаш на всички изпитания, както аз съм издържал. Аз ти давам пример. Христос му каза: Така, както аз издържам изпитанията и мъчнотиите, така и ти трябва да издържаш. Трябва да знаеш, че волята на Онзи, на Когото аз служа, е неизменна. От там насетне Петър стана смел и издържаше. Ние виждаме, че когато го затвориха, той беше готов и на смърт. Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля.“ Но дойде при Него ангел от невидимия свят: „Петре, стани, свали оковите от краката си и излез вън. Върви и не мисли повече да се връщаш в затвора. Излез вън и не казвай, защо другите да страдат за мене. Остави всеки да страда за себе си.“ Не се стремете да избавяте хората от техните страдания и от техните мъчнотии. Мъчнотиите, през които Бог ги прекарва, са необходими за тях. Майката не трябва да избавя детето си от мъчнотиите, които Бог му е дал. Те трябва да учат. Светът ще мине през мъчнотии. Това е неизбежно за всички хора. Като наблюдавам живота на сегашните жени, виждам, че те минават през големи изпитания. Знаете ли през какви големи изпитания минават днес жените? Това е за тяхно добро. Така те се каляват. Не само жените, но и мъжете ще минат през големи изпитания. Големи изпитания ги чакат на бойното поле. Там с хиляди ще умират. Други пък ще минат през големи мъчнотии, но това нищо не значи. Така ще се усили тяхната вяра. Условията, които ще изгубят, ще им се върнат един ден и то по-хубави от тия, които днес имат. Въпросът е сега вие да усилите вашата вяра и вашата любов. Днес навсякъде съществува голямо разногласие. Хората могат да се делят на каквито народи искат, но във вярата и в любовта им не трябва да има никакво деление. Понеже вярата е закон, който произтича от Божествения ум. И любовта е закон, който произтича от Божественото сърце, от Божествения дух. Писанието казва: „Бог е любов.“

Едно ще ви кажа сега: Имайте вяра, не се страхувайте от мъчнотиите, не се страхувайте от глада, не се страхувайте от безпаричието, не се страхувайте от болестите, каквито и да са те, не се страхувайте от студа, от

снега, но нищо не се страхувайте. Щом от нищо не се страхувате, като дойде смъртта, ще се откаже да ви вземе. При любовта и смъртта отстъпва. Човек, който има любов, много мъчно може да умре. Детето на една майка се разболяло. Тя го хванала, прегърнала го и започнала да се разговаря с Господа: „Господи, не давам детето си. Ако вземеш детето ми, с него заедно и мене вземи. Остави и мене, и детето, то е дошло на земята да работи. Нека работи. Здраво е детето ми, то трябва да живее.“ Господ не иска да вземе детето ѝ, но той иска да опита волята ѝ. Господ е изпратил това дете на земята да живее и да работи. Тъй щото, когато децата на някои майки умират, причината на това се дължи на безлюбието и слабата вяра на тия майки. Хората умират по единствената причина, че любовта им отслабва. Колкото любовта между хората отслабва, толкова повече те умират. Причината на болестите между хората се дължи именно на безлюбието в тях, на отсъствие на всякаква вяра. За да не боледуват, хората трябва да живеят духовен живот. Следователно, за да се продължи и животът на хората, за да бъдат щастливи, те трябва да увеличат любовта в себе си. Увеличете вярата си, за да се увеличи и вашата разумност. Увеличете силата на вашия дух, за да се увеличи вашата вяра. Казвате: „Как трябва да стане това нещо?“ Достатъчно е само да погледнете един силен човек, за да сте готови на всичко. Аз съм виждал колко са силни жените. Когато една жена погледне един силен човек както трябва, той е готов вече на всякакви услуги.

Един беден американец разправя своята опитност. Той живял на едно пристанище при един голям град. Всякога, когато пристигали и заминавали параходите, той виждал как хората се целуват, прегръщат при изпращане и посрещане, но него никой не го поглеждал, никой не го прегръщал, нямал нийде никого близък. Един ден като наблюдавал тия сцени между хората, той се провикнал: „Братя, няма ли нито един брат, нито една сестра християни, да живеят в името на Господа Исуса Христа? Да се обърне към мене с внимание?“ Веднага около него се струпали множество мъже и жени, принадлежащи към едно християнско общество. Както виждате, много такива хора има. Та и когато вие мислите, че няма кой да ви обича на земята, обърнете се към хората с думите: Няма ли тук поне един християнин, който може да ме окуражи в този труден за мене час? Кажете ли така, веднага ще се явят много братя и сестри в Христа. Това наричам аз нова вяра. Да вярваш, преди да си опитал нещата, а като ги опиташ, ще ги разправяш на другите. Да обичаш и да те обичат, без да си заслужил. Те

като те обичат и като обичаш, тогава ще заслужиш и тогава ще разправяш на хората. Ти ще обичаш, ще отправиш своите чувства и своята мисъл към всички, както слънцето изгрява и отправя своята светлина и топлина към всички. Ще вярваш, че Бог е жив във всички живи същества и от всички и навсякъде може да ти се помогне. Някой път може да дойде един ангел да ти помогне, но засега има много ангели на земята въплътени, които всякога могат да ти се притекат на помощ. Достатъчно е да отправите мисълта си към тия ангели и те веднага ще дойдат да ви помогнат. И в София има доста въплътени ангели. Не само в България, но и в Англия, и в Америка, и във Франция, и в Русия, навсякъде има такива ангели. Благодарение на тия ангели – служители на Бога, хората могат да понесат тия изпитания, през които минават. Сега целият свят минава през едно голямо изпитание и тия ангели идат да помагат. Земята претърпява едно голямо преустройство. Не само земята, но и човешкото сърце минава през едно голямо преустройство. Бог създава в хората едно ново сърце и написва на него своя закон. Той създава и нов ум на хората, нова конструкция, за да могат да дойдат новите хора в света. Тия нови хора ще имат ново верую, ново разбиране. Всички братя и сестри, които живеят по лицето на земята, но са свързани в името на Господа, ще се срещнат и ще си кажат: Добър ден, братя и сестри. Какви са последните новини? Иде Възлюбленият на земята. Едно време е било добре, но старото отмина времето си. Хубаво е било, докато е имало круши на дървото и е могло да се берат крушите. Но сега е зимно време, нито круши има на дървото, нито листа.

„Няма нищо ново под слънцето.“ – Но има нещо ново под слънцето. – „И вятърът вее, където ще и гласът му чуваш, но не знаеш от къде иде. Така е с всеки, който е роден от Бога.“ Това, което не знаеш и този свят, който сега иде, това е Божествената любов, която сега иде. И хората не знаят от къде иде тя. Снегът сега се топи. Навсякъде едно безпокойствие. Голямо наводнение става сега. Но хората не знаят какво ще стане. Казват: Ще се стопи всичкият сняг и лед и къщите ще бъдат потопени. Нивите ще бъдат добре наторени и ще има ядене и пиене в изобилие. Всички ще ядат и ще пият и братски ще живеят под своята смокиня.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

17-та неделна беседа от Учителя,

Държана на 23 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

НОВАТА ЛЮБОВ

Отче наш.
Бог е Любов.

Сега ще ви прочета само десет стиха от десета глава на Евангелието от Йоана, от 1–10 стих.

Духът Божи.

Човечеството представлява един колективитет, сбор от много разумни същества, които живеят на едно място. Съвременните хора искат да достигнат щастието, но те искат да го постигнат извън човечеството, извън природата. Там е погрешката им. Създаване на съвременния дом, на съвременната държава лежи все върху същата основа, която не е вярна, вследствие на което имаме прошения и оплаквания. За да бъдеш щастлив, ти трябва да имаш въздух, който да дишаш, светлина, която да възприемаш. За да бъдеш щастлив, ти трябва да възприемаш звуковите вълни през ушите си, уханието на цветята чрез носа си. За да бъдеш щастлив, ти трябва да приемаш добрата храна чрез устата си. За да бъдеш щастлив, ти трябва да знаеш добре да ходиш, пък и сърцето ти да звучи ритмично, музикално. Докато сърцето ти свири добре, и за тебе е добре. Но щом почне малко да прескача в такта си, не е добре за тебе. В какво седи силата на едно въже? Силата на едно въже не седи в неговата дебелина, но в хилядите нишки, които са съединени на едно. Това въже минава за здраво, за силно, но силата му седи в тези тъкани, които се съединяват в едно и образуват въжето. Често съвременните хора мислят, че всичко зависи от човека. Не, човек е преплетен от милиони конци, от които зависи неговото щастие. Ако един от тия конци се скъса, веднага ще дойде твоето нещастие. Едва сега човечеството се е пробудило да учи. Мнозина мислят, че много знаят. Някои казват, че човечеството страда от много знание. Не, човечеството страда от незнание. Знанието на съвременните хора е подобно на това, което имал един българин в турско време. Той навсякъде се хвалил, че знае турски език много добре – фарси го знаел. Един ден един турски бей дошъл в същото село, дето бил този българин и поискал от селяните да му направят една малка услуга, да му дадат един от своите коне, понеже неговият бил много изморен. За да разберат какво иска беят,

те повикали онзи, който се хвалил, че знае турски добре. Беят му казал какво иска. Той излязъл пред селяните и казал, че беят искал един сак да лови риба. Като донесли селяните сака, турчинът им казал: „Благодаря ви за този сак. Като се върна от разходката, ще ми потрябва и той, но сега ми е нужен кон.“ Беят продължил да се разправя с учения българин. Селяните го запитали: „Какво още иска беят?“ – „Иска един кожух.“ Селяните донесли на бея един кожух. Той го погледнал и казал: „Наистина, след като наловя риба, ще ми е потребен и кожух, но за сега не ми е нужен.“ Чудят се селяните какво иска беят. Ученият българин седи при него като многознаещ, но нищо не разбира. Като излязъл от търпение, беят го изпъдил навън. Селяните го запитали, защо беят те изпъди навън? – „Наддумах го. Беят ми каза: Аз не мога да говоря с тебе, ти знаеш много. Хайде излез вън.“ Така и съвременните хора мислят, че много знаят, че всичко, каквото природата е създала и те го знаят. Те мислят, че знаят всичко, но само животът си не могат да наредят. При такова знание животът им и до днеска не е още уреден. И хората днес умират по единствената причина, че не знаят онези закони, които регулират живота. Всеки лист, откъснат от дървото, той умира. Докато се държи за дървото, той е зелен. В който ден се откъсне от дървото, той умира. И след това казваме: Такава е волята Божия. В свещената книга отдавна е казано, че Бог не съизволява в страданията на хората, нито в тяхната смърт. Та сега се изисква от хората да спазват великите закони на живота. Ние трябва да разберем, че животът е колективен. Следователно, човек първо трябва да работи за цялото. В какво седи човек? Първо, човек трябва да работи за стомаха си, после за дробовете си, за мозъка си и най-после ще работи за себе си. Кога? Когато легнеш да почиваш. Това само е работа за тебе, а всичко останало е работа за твоя господар, който ти заповядва. Често хората изпадат в такова положение, да задават въпросите: Не може ли без господари в света? Не може ли без ядене? Не, работа се изисква. Ако работиш за стомаха си, той ще ти даде нещо. Ако работиш за мозъка си, той ще ти даде нещо. Хората мислят, че те са господари. Те мислят, че лесно могат да се справят със стомаха си. Какво ще се справят със стомаха си? Господар е той, много лесно може да те уволни. В 24 часа може да те изключи, да каже, че те уволнява и лишава от изпълнение твоето предназначение. И при това положение, ти преставаш да съществуваш в света като индивид. Често хората обичат да се сърдят на Господа. Аз се чудя, какъв може да бъде поводът за тази сръдня. Господ е дал на хората

изобилно вода, изобилно въздух, изобилно храна, изобилно светлина. Той им е дал уши, с които да слушат сладките думи. Дал им е очи да виждат красотата на света. Дал им е нос да възприемат уханието на цветята. Какво ли не им е дал Господ. При това положение, за някои малки инциденти, които се случват в живота им, те ще се разгневят на Господа. Питам: Какво са допринесли Иван, Драган, Стоян за цялото човечество? Ако хората отварят войни, за да си доставят някои блага, това ни най-малко не е работа за цялото човечество. Това е лична работа, това е лично разбиране. Днес хората едни други са ненавиждат. Но и този, когото ти ненавиждаш, и него майка го е родила, както тебе. И на него майка му е пяла песни. Нещастието в света седи в това, че малко хора се родени с любов, а много са родени без любов. Писано е в книгата, че всеки, който е роден без любов, е осъден на смърт. Следователно, вие, които (сте) осъдени на смърт, трябва да се родите с любов – нищо друго не може да ви спаси. Ако ме питате какво трябва да правите, казвам: Вие трябва да се родите с любов. Христос казва на Никодима: Ако се не родите отново от вода и дух, всички сте осъдени на смърт. Роденото от духа, дух е, роденото от плътта, плът е. Роденото от духа, това е вечният живот, роденото от плътта, това е страданието, това е грехът. Никодим пита Христа: „Възможно ли е човек да влезе в утробата на майка си отново и да се роди?“ Христос му отговори: „Ти си учител израилев, не знаеш ли това? Вятърът вее, дето си ще и гласът му чуваш, но не знаеш отде иде. Така е със всеки, който е роден от духа.“ Учените знаят много работи, но не знаят отде иде и накъде отива вятърът. Ако една муха дойде на носа ми и кацне, достатъчно е да духна и тя да отскочи. Не се чуди отде дойде този вятър. Тук е тихо и спокойно, а тя отскочи на разстояние. Аз чета книга, тя дойде, кацне на книгата. Като духна, тя отскочи настрана. После пак дойде, пак я духна. Като отскочи няколко пъти и тя се чуди, какво е това явление, което става около нея. Казвам: Това е една струя, това е вятър. А вятърът иде от разумното. Тя не подозира, че при нея има едно същество, много по-умно от нейната мухешка глава. Какво търси тя? Аз чета, а тя търси храна по книгата. Това са наблюдения. Вярно е, че мухата ходи, обикаля, туря хобота си, навсякъде бута. Тя тури хобота си по книгата, и каквото намери на нея, взима го. После като духна, питам я: Какво е написано на книгата? Тя казва, че има доста храна на книгата. За нея е за ядене, а на мене ще ми даде ум, знание. Ако аз остана да се храня с това, което е храна на мухата, с мене всичко е свършено. За мене обаче същественото е знанието, което

мога да получа от тази книга.

Казвам: Хората трябва да се изменят, да изменят своите стари възгледи. Хората ги е страх да изменят възгледите си. Дали искат да изменят възгледите си или не искат, въпреки желанието им, възгледите им ще се изменят. Как е възможно това? Гледам онази 85 годишна баба и я питам: Бабо, защо не ходиш да играеш на хорото? – „Е, синко, това беше едно време. Сега вече не мога.“ – Че къде отиде твоята младост? Едно време тя ходеше с китка на главата, очи хвърляше на този, на онзи момък, а сега се е сгушила. Къде отиде твоята младост? – „Остарях.“ – Защо остаря? Защото си лъгала момците, нищо повече. Аз взимам лъжата в най-широк смисъл. Всяка лъжа, каквато и да е тя, хвърля отпечатък върху лицето на човека. Ние постоянно се лъжем. Стане нещо и ние се излъгваме и криво тълкуваме нещата. Този те лъже, онзи те лъже и ти от своя страна лъжеш, докато най-после остарееш от тревоги. И тогава казваш: „Животът няма смисъл.“ Но след това иде другата лъжа. Ти мислиш, че като умреш и отидеш в другия свят, там поне ще бъдеш щастлив. Вашето положение ще бъде като положението на един вол, който спокойно пасъл в гората. Той си пасъл спокойно със стадото и за нищо друго не мислил. Един ден дохожда при него един от учените волове от техния род и му казва: „Какво пасеш тука? Знаеш ли, там между хората има голяма култура, те имат железници, аероплани, автомобили на разположение. Там има хубав, щастлив живот. Ела с мене да видиш тази култура, да видиш какъв щастлив живот има там. Ние тук нямаме никакви къщи, никакви удобства.“ Този вол се съгласил да отиде между хората. Като го видели, те веднага го впрегнали на работа, турили го да оре. Всички волове, кото идат в нашата култура да се учат, ще ги впрегнат на оране, нищо повече. После те ще кажат: „Това е човешката култура.“ Да, тази култура е много добра за хората, но ние сме осъдени да орем за тях. Питам: Какво ще добие волът с това оране? Не е лошо и да оре човек, не е лошо и волът да оре. Защото всеки трябва да знае, че никой в света не е свободен. И ние на общо основание орем. Няма човек в света, който да не оре. Аз виждам, как някой земеделец влязъл в мозъка на човека и със своето микроскопическо рало и цял ден оре, хвърля своите семена, които напролет ще изникнат. Този човек учи, непрестанно учи и от това, което ще израсте в ума му, очаква да получи нещо. Като се зароди някаква идея в ума му, той иска да я прокара навън. Не е лошо това, но от човека се изискват солидни разбирания, свободни от противоречията на сегашния живот. Сегашният живот е една прелюдия, едно предисловие на онзи

живот, който иде. Както животът на растенията беше предисловие на органическия свят, както животът на рибите беше предисловие на птиците, както животът на птиците беше предисловие на млекопитающите, както животът на млекопитающите беше предисловие на човешкия живот, така и човешкият живот сега е предисловие на нещо по-високо, което иде сега в света. Като говорим за човека, ние разбираме колективния човек, а не този, който сега познаваме, отделния човек. Защото, като нашата цивилизация е имало много цивилизации още, но в сравнение с миналите, нашата седи много по-високо. Обаче в сравнение с бъдещите, нашата остава назад. Бъдещата цивилизация ще бъде по-висока от сегашната. Бъдещите хора ще имат много по-високо разбиране за нещата. Съвременните хора страдат от материално претрупване. Те се намират в положението на търговци, които произвеждат повече стока, отколкото може да се пласира. Стоката им няма пазар. Те произвеждат повече жито, отколкото може да се продаде. Вследствие на това стоките се обезценили. Градинарят изкарва плодове повече, отколкото могат да се продават. Не може да става правилна обмяна.

Сега хората са се спрели върху отрицателната страна на живота и се питат: Какво трябва да се прави при това положение. Ние намираме, че в живота на съвременните хора липсва нещо. Единственото нещо, което липсва на съвременните хора, това е правилното им разбиране. Те нямат правилно разбиране за любовта. Щом някой ви обикне, той иска и вие да го обичате. Той няма право да иска да го обичат. Всеки има право да обича, но той абсолютно няма право да иска другите да го обичат. Защо? Защото това, което искаме от даден човек, е негово право, да ни обича или да не ни обича. Същото се отнася и за него. Той може да обича когото иска, но няма право да изисква същото и от другия. Другият е свободен да обича или да не обича. Та и ние искаме често Бог да ни обича. Питам: Било ли е време някога, когато Бог да не ни е обичал? Да искаме Бог да ни обича и да мислим, значи, че Той не ни обича, това е първото човешко заблуждение. Когато някой казва, че Бог не го обича, аз мисля, че той сам не обича Бога. Бог му е дал вода, въздух, светлина, храна, къщи, пари, жена, деца, а след всичко това иска Бог да го обича. След всичко това той казва, че му липсва нещо. Какво му липсва? Той има деца, но децата му не го обичат. Има жена, има приятели, има пари, но казва, че никой не го обича. Значи, нещо съществено му липсва. Той чувствува, че е дошъл до едно противоречие. Но противоречието не е в хората, не е вън от него, то е в самия него. Аз

съм виждал лятно време при 30 градуса топлина, някой лежи под юргана и трепери, цъкат му зъбите, студено му е. Той казва: Изстинал съм нещо. Да, тресе го този човек. Не се минава половин час и го хвърля в огън, изпоти се. При това треперене става търкане, триене между клетките, вследствие на което се явява топлина, огън и той цял пламва, цял се зачервява. Следователно, щом кажете, че ви е студено, това показва, че никой не ви обича. След това треперене ще стане триене между клетките, в резултат на което ще дойде топлина. Но треската си е треска. Българите сполучливо са я кръстили „треска“, значи нещо, което разтърсва човека и после го хвърга в огън. Обаче треската е едно анормално явление в живота. Тя не е на мястото си, не трябва да съществува. Хората не страдат от треска.

Между българите има доста хубави анекдоти, приказки за треската. Един млад овчар, като се връщал от селото, дето ходил да седянкува с момите, спрял се под един мост и се замислил. В това време той чул някакъв разговор и дал ухо да види, какво се говори. Оказало се две сестри, трески, се разговаряли помежду си. Те били във форма на две моми. Едната казала: „Какво мислиш да правиш, сестро, къде ще отидеш?“ – „Тук, в гората има един млад овчар, аз съм се влюбила в него, та съм намислила да го разтърся добре. Ще отида да го хвана, че и с мене да си поиграе малко.“ – „Как ще го хванеш?“ – „Аз съм го следила, зная как живее. Всяка сутрин, като издои млякото, той започва да пие от него. И затова, като рече да вземе първата лъжица, аз с нея заедно ще влеза в него и така ще се разправям с него цяло лято.“ Като чул тези думи, младият овчар си записал заканата на треската, за да вземе мерки против нея. – „Ами ти къде мислиш да отидеш?“ – „Тук има един турски кадия, ще влеза в него, той е богат човек.“ След това двете сестри се разотишли. Първата отишла при младия и красив овчар да се любува с него. Случило се, обаче, седмица преди това, една от неговите овци умряла и той си направил от кожата ѝ един тулум, в който мислил да тури сирене. Обаче, след като чул заканата на треската, той всяка сутрин, като пиел мляко, турял първата лъжица в тулума, който после добре завързвал. По този начин той успял да завърже треската в тулума и се освободил от нея. Като дошло лятото, треската започнала да тресе тулума. Цяло лято го тресла, но от това тя отслабнала много. Като дошла есента, овчарят отворил тулума, пуснал треската на свобода, а тулумът употребил за сирене. След това двете сестри се събрали пак под моста и започнали да се разговарят. Младият овчар отишъл да ги слуша. Втората сестра запитала първата: „Защо си толкова слаба? Какво направи

със своя възлюблен?“ – „Остави се, той ме завърза в един мех, че цяло лято тресох меха, но нямаше какво да ям, че отслабнах.“ – „Аз пък, както ме виждаш, оправих се. Бях при кадията.“ – „Хайде тогава да отидем и двете при него.“ Двете сестри отишли при кадията и започнали да се редуват: едната сутрин, другата вечер, докато най-после одрали кожата му.

Казвам: Ако вие имате разбиранията на този български овчар, ще дадете един добър урок на треската. Ако имате разбиранията на кадията, кожата ви ще одерат. Та всичките нещастия в света се дължат на това сдружение на двете трески. С това не искам да засягам съдиите, но такова обяснение са дали българите. Тези две трески хванали турския кадия, че едната – вечер, другата – сутрин, докато му одрали кожата. И той, като не могъл да си намери лек, заминал за другия свят. Само така могъл да се освободи от треската. Значи, изисква се от всички хора едно разумно разбиране на живота, но не такова, каквото сега имате. Да оставим всичко старо и да имаме вяра в Бога, Той да нареди работите както трябва. Само Бог може да уреди нашия живот. Учение трябва. Всички трябва да учим. Учители трябват на човечеството. Сърцето трябва да слугува на всичко онова, което до сега сме научили. За сега хорските сърца не слугуват на нищо. Всеки човек иска да му слугуват, а той не иска да слугува. Като дойде човек на земята, той трябва да има предвид първо две неща: Сърцето му да слугува, а умът му да се учи. По-хубаво нещо от това няма. Слугуването подразбира, че човек трябва да провери, да приложи онова учение, което някога в далечното минало е придобил. Да се живее добре, това значи да се слугува, т. е. да приложиш учението на действителността. Онова, което знаеш, трябва да го приложиш. И от приложението, онова, което е вярно, ще го вземеш, а онова, което не е вярно, ще го оставиш настрана. Така трябва да бъде.

Та казвам: В човека има известни мисли, които са положителни и други, които са отрицателни. Или има мисли, които са възходящи, има мисли, които са низходящи. Има мисли в човешкия мозък, които разрушават човека, а има и такива мисли, които го съграждат. Има чувства в човешкото сърце, които го съграждат, но има и такива, които го разрушават. Например, в човека се явява гняв. Гневът е неизбежен процес. Гневът е едно триене. Ти си слязъл в екваториалната област на човешкия живот или в една вулканическа местност. Невъзможно е човек да попадне под едно течение, без това течение да го понесе. Не мислете, че хората могат да бъдат свободни от гнева. Гневът е стихия, която навсякъде се

проявява. Някои я проявяват по-силно, а някои по-слабо. Гневът е една производителна сила. Ако човек може да впрегне тази сила на работа, той е придобил много нещо. Разгневиш ли се, впрегни тази енергия. Тя трябва разумно да се използува, да се впряга на работа. Някои хора искат да не се гневят, да бъдат кротки. Кротостта е учение, което има предвид да употреби всяка сила, всяка енергия на своето място. Не е въпрос да не се гневи, но той трябва да впрегне гнева на работа. В момента, когато се гневи, човек трябва да има предвид, че той стои по-високо от гнева и не трябва да се оставя на него, той да го управлява, но да бъде господар на гнева, да го впрегне на работа. Има известни закони, по които гневът може да се впрегне на работа. Вижте какво правят онези, които правят бомбите и когато искат бомбата да експлодира, те я запалват. За да не причинява никаква вреда или бомбата трябва да се изхвърли навън, или трябва да се пререже фитила ѝ.

В прочетената глава Христос засяга въпроса за крадеца и казва: Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби. Има хора, които си служат с метода на крадеца, те разрушават всичко. Те искат от тук да задигнат нещо, от там да задигнат нещо. И казват: „Крадецът не иде освен да открадне, да заколи, да погуби.“ Но законът е такъв, че всеки, който открадне нещо, той губи. Сега ще ви приведа един анекдот за един, който се занимавал с окултните науки. Той се сприятелил с един от приятелите на гномите, който знаел къде са скрити земните богатства и разполагал с тях. Този окултист бил виден княз на миналото, но обеднял. Като се оженил, окултистът един ден се видял в чудо, защото жена му обичала да живее много нашироко, но нямал средства, с които да задоволи нейните нужди. Като се видял на тясно, той отишъл при княза на гномите и му казал, че му трябва една торба със злато. – „Мога да ти дам торба със злато, но срещу нея ти ще ми дадеш три косъма от главата си.“ – „Добре, ще ти дам.“ Той си помислил: „Какво са три косъма? Толкова косми имам на главата си.“ Обаче неговата възлюблена се справила много скоро с парите. Трябвало пак да отиде при княза на гномите да иска още една торба. Така той ходил ден след ден да иска торба със злато, срещу която давал по три косъма, докато един ден съвсем оголял. Когато жена му продължавала да иска от него пари, той ѝ казал най-после: „Не мога вече нищо да ти дам. Оголя ми главата, косми нямам. Главата ми е на тялото ми, но косми нямам вече. Нямам какво до залагам.“ – Какво ще залагаш! Ти вече нямаш косми на главата си. По три косъма, по три косъма, цялата глава оголяла. Три косъма

не е много, но нямаш вече нито един.

Та казвам: Ние не трябва да залагаме нашите добродетели, т.е. нашите косми. Те не са създадени за залагане. Това са иносказателни думи. Докато имаш косми на главата си, ти можеш да изучаваш света. Щом космите ти изчезнат от главата, ти не можеш вече да разбираш света, нито да го изучаваш. Космите не търпят никакви мазилки. Мъже и жени, които обичат да мажат космите си, трябва да знаят това. От мазилките космите се развалят и не могат да възприемат впечатленията от външния свят. Природата е предвидила всичко. Ако е нужна известна мазнина, тя има своя козметика. От време на време тя намазва космите с някаква мас. Който спазва законите вижда, че космите сами се намазват. Не съм против намазването на космите, но само един път в годината с малко дървено масло, но всеки ден да се мажат няма смисъл. Ще развалите космите си. Аз не съм до буквата на нещата, но казвам, че след намазване на космите си, два, три часа след това трябва да измиете лицето си добре. Природата има своите мазилки. Птиците имат особени жлези, от които вадят мас, да намазват крилцата си, за да могат добре да хвръкнат. И човек може по същия начин да си понамаже от време на време космите. Космите са антени на главата, които възприемат от външния свят. Това се казва и в Библията, но какво ще разберете? Казва се, например: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога." Под думата „начало", вие разбирате времето преди хиляди години. Не, началото е днес, а не в миналото. Там е всичкото заблуждение на хората. Днес е началото. Моментът, в който аз говоря, е началото. Това, което е минало, то е последствие на нещата. В началото само Бог е създал света, а сега, каквото е, то е вече краят. Какво ще придобиеш в края? Ти ще дойдеш на лозето в края. Не, дойди на лозето в началото още, когато нито един грозд не е откъснат от лозата. Началото подразбира времето, когато гроздето е зряло.

Сега наскоро писаха в нашите вестници, че трябвало да се взимат мерки против дъновистите и против другите секти, че се размножавали, а не се явявали противници. Ако Господ започне да съди котката, че яде мишки, как ще се оправдае тя? Ще кажете, че тя лови мишки по заповед на човека. Господ ще пита: Аз дадох ли заповед котката да лови мишки? Котката трябва да се наставлява от мишката, понеже мишката е по-умна от нея. Умът не ѝ достига на котката и тя трябва да се учи от мишката. Мишката страда от голяма любознателност. Като излезе от някоя дупка и види, че котката седи замислена, не се мърда от мястото си, тя се чуди

какво е това същество, което стои с такова голяма спокойствие без да се мърда. И тогава мишката започва да мисли по кой начин да се качи на гърба на котката. Мишката има тънък ум, тя излиза, влиза и все това мисли, по какъв начин да се качи на гърба на котката. Оттук, оттам тя обикаля, докато най-после са качи на гърба на котката. Последната изведнъж я хваща и я запитва: Господин професоре, какво искаш да научиш? Тогава мишката започва да се чуди, как е попаднала в този капан. Не се качвай на гърба на живата котка. Този съвет е даден от една стара мишка. Хиляди мишки, които живяли в един хамбар, се събрали един ден да се посъветват, по какъв начин да се освободят от котката, да не ги лови. Една малка мишка дала следния съвет: Да закачат звънец на котката, че като се движи, отдалеч да я чуват. Всички единодушно приели съвета, но една стара мишка казала: Добър е съветът, но кой ще тури звънеца на котката?

Казвам: Всичко, което в даден случай може да се приложи, е добро. Желанието е добро, но не може да се приложи. Аз виждам, че желанията на всички са добри, но казвате, че светът не върви добре. Не че светът не върви добре. Напротив, светът върви много добре, нашата земя върви добре, но вашите работи не вървят добре. И слънцето си върши добре работата, върви в своя път, но като не вървят вашите работи добре, вие казвате: Светът не върви добре. Не, това не е право. Нашите разбирания за природата, за любовта Божия не вървят добре. Те не са в съгласие, не са в унисон с общия ред на нещата. Вие тълкувате нещата криво.

Та казвам: Новото в света иде вече и ни се налага. Обаче, всички няма да влезат в новото. И една муха може да влезе в университета, да се качи на главата на професора, цял ден да слуша лекции, но през целия си живот тя ще си остане муха, нищо повече. Тъй щото, ако и вие мислите като мухите да влезете в бъдещия нов живот, ще си останете такива, каквито сте си сега. Така не се постъпва. Да влезем в новото, това значи да изучаваме онези закони, с които Бог иска да ни запознае. Той иска неговите чада на земята да учат и да се развиват. В невидимия свят има нови разбирания, нови разпореждания и Той казва на децата си: Нов ред, нов порядък на нещата трябва сега. И за всичко има нова програма: Как ще стават бъдещите женитби, бъдещите раждания, бъдещите назначавания, как ще стават хората майки и бащи, как ще се назначават слугите, как ще стават учители и т.н. За всички неща е определена нова програма. За в бъдеще всяка майка, която ражда с болки, ще я уволняват. Детето трябва да излиза

от нея така тихо и без болки, както водата извира от земята. Сега аз не искам да ви доказвам това нещо, вие сами ще го проверите. Като отидете на едно представление, какво ви доказват там? Всичко, каквото се представя на сцената, вярно ли е? Не е вярно. Онзи, който играе ролята на цар, цар ли е? Не е цар. Онзи, който играе ролята на свещеник, свещеник ли е? – Не е свещеник. Онзи, който играе ролята на съдия, на прокурор, такъв ли е? Не е такъв. Онзи, който играе ролята на крадец, крадец ли е? Не е крадец. Това са само роли, които човек привидно играе. Често едно се представя, а друго се разбира. В турско време давали една от драмите на Шекспира, та един турчин, като гледал как се развиват действията и видял, каква роля играл Яго, на сутринта го видял в града и го запитал: „Яго, ти ли забърка снощи тази каша? Как не те беше срам да забъркаш такава каша?“ Та онова, което сега става в света, до известна степен не е реално. Това е едно преставление, на което ние сме актьорите. Като наблюдавам как хората играят ролите си на земята, мога да кажа, че те изпълняват ролите си много добре. Като гредам как плачат, те плачат от сърце. Всяка роля те я изпълняват много добре. Половината от тях в даден случай е публика, а другата половина са действуващите лица, актьорите. След време те сменят ролите си, които са играли, стават публика, а другите – актьори. Като дойде някой при тебе да ти говори, ти ще го изслушаш внимателно, той е актьор. В първо време ние изучаваме драмата, а не трагедията. Човек все трябва да изиграе някаква роля в живота си. Същинският живот седи зад привидното. Онези неща, които ти преживяваш, онова, върху което в дадения случай ти мислиш, това не е реално. Онова, което ти чувствуваш, и това не е реално, понеже в чувствата има преувеличаване на нещата. Вие нямате норма да знаете, че нещата са така или иначе, а предполагате. Едно предполагате, а друго излиза. Възприел си нещо, но не си го възприел както трябва. От там се раждат кривите разбирания. И в науката, и в живота, навсякъде има криви разбирания. Често кривите разбирания аз съм ги изяснявал по следния начин. В Индия имало един голям философ, който се разговарял с движения на ръцете. Един от индийските шахове искал да види как се разговаря този философ и затова извикал един от видните брамини при себе си и му казал: Искам да се разговаряш с този виден философ с движения на ръце и то отдалеч. Браминът казал на шаха: „Не мога да се разговарям с този философ, не разбирам езика му.“ – „Тогава да се махаш от очите ми, да не стъпва кракът ти при мене.“ Браминът излязъл от двореца на шаха и дълго време мислил, какво да направи. Така замислен

един ден той отишъл при един бръснар да се бръсне. Бръснарят го запитал: „Защо си толкова замислен?“ – „Остави се, не ме питай.“ – „Кажи, мога да дам лек на болестта ти.“ Браминът казал: „Шахът има един философ, който се разговаря с движения на ръце, та иска аз да се разговарям с него, но не зная езика му.“ – „Кажи на шаха, че аз ще се разговарям с философа, аз разбирам от неговия език.“ Браминът отишъл при шаха и му казал: „Намерих един човек, който може да говори с философа.“ – „Доведи го при мене.“ Шахът поставил двамата на две могили, които се намирали на известно разстояние една от друга и наблюдавал разговора. Философът показал единия си пръст, бръснарят показал двата. Философът дигнал ръката си и после с петте си пръста направил движение, с което изразявал валенето на дъжда. Бръснарят му отговорил по същия начин, само че с обратно движение, отдолу нагоре. След това шахът запитал философа какво се разговарял с бръснаря и какво последният му отговорил. Философът казал: „Аз му показах единия си пръст, с което му казах, че има един Бог в света. Той ми показа двата си пръста, с което искаше да каже, че има двама велики в света: Бог на небето и цар на земята. После аз му показах с движение на ръката, че ще вали дъжд. С обратното движение той ми показа, че тревата и цветята ще почнат да растат след дъжда.“ Шахът извикал и бръснаря да каже какво е разбрал от разговора си с философа. Бръснарят казал: „Философът ми показа единия си пръст, с което казваше, че ще ми извади едното око. Аз му отговорих, че ще му извадя и двете очи. После с движението на цялата си ръка той ми показа, че ще излезе срещу мен с пет души. Аз му отговорих, че и аз ще излеза срещу него въоръжен с пет души.“ Казвам: Както са се разбрали философът и бръснарят, така и ние се разбираме с природата. Ние мислим, че при всички нейни порядки, при всички постановления, тя иска да ни извади едното око. Това не е вярно. Казвам: Сега ви трябва едно училище. Но първо трябва да имате вяра. Като ви дойде едно страдание, не страдайте, но първо помислете малко, и после да ви е приятно, че това страдание е дошло. Ако съм млад момък, ще кажа на страданието: Сестричко, какво има да ми кажеш? Много се радвам, че си ме посетила. Като ми се оплаче, ще му кажа: Не бой се. Има Господ в света, Той ще те утеши. Той обича всички хора. Всичко е за добро в света. Кажете на тази сестричка, че светът ще се оправи. Казвате: „Като ѝ кажа така, ще се оправи ли наистина светът?“ – Ще стане. Ще стане. Каквото кажа, ще стане. За онзи, който вярва, нещата стават. Има един закон в света, според който няма нищо в света, в което човек да е

повярвал и да не е станало. Пазете се от този закон. Може да вярвате в нещо отрицателно. Пазете се, в каквото вярвате, положително или отрицателно, то непременно ще стане. Пазете се да не допущате отрицателни неща. Дойде на ум мисълта, че не можеш да живееш с мъжа си добре. Днес така, утре така, виждаш, че един ден станало така, както си мислил. Дойде ти мисълта, че детето ти ще се разболее. Виждаш, че един ден детето ти се разболяло. Дойде ти на ум мисълта, че слугата ти може да те обере. Днес така мислиш, утре така мислиш, докато един ден наистина те обере. После казваш: Аз така мислех и стана. – Ще стане, разбира се. На жената ѝ дойде мисълта, че мъжът ѝ ходи по чужди жени. И като поддържа в ума си тази мисъл дълго време, така става. Мъжът ѝ тръгва по други жени. Какво лошо има в това, че мъжът ѝ тръгнал по други жени? Това са изопачени човешки понятия. Някой мъж гледа една мома и жената веднага го пита: „Защо гледаш тази мома?“ – „Никаква мома не гледам, но гледам едно Божие създание и се чудя на тази интелигентност, на това величие, което е създало такова сложно нещо като човека, като човешката душа. За мене не съществува никакво тяло. Аз гледам в човека душата, едно велико съдружие. Човек не представя едно същество, но милиони души, събрани на едно място. Всички тия души работят, трудът им е разпределен. Каквото помисля за тия души, лошо или добро, те вече го знаят. Каквато мисъл и да излезе от моя мозък, те вече го знаят. Каквото помисля, те всичко го знаят.“ Жената пита мъжа: „Какво мислиш?“ – „Мисля за това великото същество, което Бог е създал.“ – „Харесваш ли го?“ – „Думата харесване ни най-малко не определя това, което в дадения момент мисля. Това представя въпрос за учудване по-скоро, отколкото за харесване.“ – „Ама да не искаш да я земеш?“ – „Че как ще я взема? Тя е толкова голяма като вселената, де ще я туря?“ – „Къща няма ли да направиш?“ – „Как ще се побере в една малка къща?“ Когато Соломон искаше да направи храм на Бога, питаха го: „Къде ще го направиш?“ В кой храм може да се побере Бог? Няма храм на земята, дето Бог може да се побере. Човешката душа с богатство не може да се задоволи – с нищо не може да се задоволи. Това е единственото нещо, с което човешката душа може да се задоволи, това е Божествената любов. Като погледнеш на небето онези светещи звезди, онова светещо слънце, ти чувстваш в себе си Божественото, което дава. От Когото съм излязъл, Него мога да любя. Бог е единственият, Когото мога да любя. Заради Него съм дошъл. Следователно, всяка душа, която е дошла на земята, тя е дошла за Бога, а не за хората. Тя е дошла заради Неговата любов, понеже Онзи,

Когото обичаш, обича всички хора. Душата е дошла да служи на хората от любов към Бога. Така е с всички, така е с ангелите, които са дошли на земята да служат на хората. Те са служащи души. Някой път се чувствувате тъжни, скръбни, но след малко време чувствувате, като че някой ви е взел скръбта и вие ставате радостен. Посетила ви е някоя душа, която е дошла от Божественото жилище. Тя е дошла при вас с бързината на светлината, за да ви помогне. Тя ви казва: Не се обезсърчавай. Има един в света, който ни люби, и Неговата любов е неизменна. Той е всичкото щастие. Защо тогава да не разберем това нещо според новото разбиране? Радвайте се, когато един мъж обича една жена. Радвайте се, когато една жена обича един мъж. Нека мъжът обича всички жени, и жената да обича всички мъже. Защо туряте такива изопачени разбирания на любовта? Това е безлюбие. В безлюбието, когато някой обича някоя жена, казваме, че това е любов. Не, това не е никаква любов. Любовта е нещо свещено. В любовта не съществува никакво зло. Има ли зло в любовта, това е безлюбие. Само безбюбието върши зло. Когато един мъж обича една жена или когато една жена обича един мъж, в дадения случай това е най-великото, което мъжът или жената може да направи. Такова е моето разбиране за любовта. Щом (има) изключение, това не е никаква любов. В любовта човек проявява най-великото, което има в себе си. Само по този начин ще се изрази Царството Божие и Неговата правда. Няма ли тази любов между хората, всичко друго е безлюбие.

Сега моята цел не е да ви поощрявам да обичате, защото всички вие страдате все от любов. От моето гледище всички страдания в света се дължат на една любов, която не е естествена. Направиш си една къща, обичаш я, но като я изгубиш, страдаш. Обичаш нещо, но като не можеш да го постигнеш, страдаш, защото не е станало така, както си искал. Понеже нещата се менят, ние страдаме. Аз се радвам, че нещата не стават така, както ние искаме. Защото ако всички неща ставаха така, както ние искаме, щяха да съществуват най-големите нещастия и страдания в света. Да благодарим, че слънцето изгрява и ни грее, както то разбира. Ако останеше ние да го подклаждаме, светът нямаше да остане. Ако всичко ставаше според нашите желания, не зная къде щяхме да бъдем досега. Да се радваме, че слънцето изгрява и залязва, както то иска, а колкото вземем от него, това ще ни остане. Ние не трябва да вземем всичкия въздух, но само толкова, колкото ни трябва.

Та казвам: Всички хора трябва да имат едно ново разбиране, едно ново

учение за любовта. Да оставим настрана старата любов, която не се ражда, а да приемем новата любов, която се ражда като дете. Не че има стара любов, но хората са кръстили с името „любов“ това, което не е любов. На тази тяхна любов именно, ние ще направим един приют, а на младата, на новата любов, която сега се ражда в света, ще дадем на разположение цялата вселена. На нея ще дадем право да заповядва, както иска да нарежда живота, както намира за добре. Това е новото разбиране. Когато любовта даде своите разбирания, и ние се подчиним на тия разбирания, тогава светът ще се оправи. Всеки трябва да знае своите задължения. Най-първо учете се да обичате. Обикнете първо майка си, която ви е родила. Обикнете баща си, който ви е родил. Обикнете сестра си и брат си, с които си се родил. Обикнете слугата си, който ви служи. Обикнете всички хора, да ви бъде пълно наоколо. След това обикнете и всичко живо около вас, че като го видите, да трепне сърцето ви, че и него Господ го е създал. Каквото живо видиш, трябва да се зарадваш, че и тук е минал Господ. Той е работил и в най-малкото семенце. Като погледнете някое цветенце, прочетете колко листа има. Ще видите, че някои имат по пет листа. Какво искал да каже Господ с това? Той иска да каже на това цвете: Аз те направих с пет листенца, по образ и подобие на онова същество, на което турих пет сетива, и което се нарича човек. Когато човекът мине покрай тебе, ти трябва да му изпратиш своето благоухание. Той е твоят голям брат, на когото трябва да се радваш. Като те види това цвете, то ще почне да изпраща благоуханието си към тебе и да ти се радва. Ще ти каже: Братко, много се радвам, че те видях. Ще извиниш, че не мога да се мърдам като тебе. Това, което ти изпращам отдалеч, то е за тебе, да ти покажа своята любов. Приятната миризма на цветята, това е тяхната любов, която те изпращат. Всички мушици разбират тази любов и отиват да берат мед от нея. Като не разбираме този език, ние отиваме да берем цветята по полетата. Невидимият свят ни предупреждава, като ни казва: Деца, не губете своето време напразно. Деца, не се разделяйте на големи и на малки. Деца, не се разделяйте на знаещи и незнаещи. Защото в душите на всички хора Бог е вложил възможности да станат велики хора. Това е въпрос на бъдещето. Казвате: „Какво излезе от мене?“ – Та вие сте определени да станете велик човек. Сега може да сте обикновен човек, има талантливи, има гениални хора. Та казвам: И вие имате шанс да станете гениален. Какво значи гениален музикант? Гениалният дава винаги нещо от себе си. Ако е гениален композитор, той ще композира нещо от себе си. Ако е

гениален музикант, той ще изсвири един концерт от себе си. Всички хора, които слушат неговата песен или свирене, ще се задоволят, това е геният. Ако поетът е гениален, той трябва да напише нещо най-хубаво. Поезията още не е в състояние да опише най-голямата скръб. Тя не може да опише и най-голямата радост. Обаче поезията за сега е единственото човешко средство, с което донякъде може да се изкаже скръбта и радостта на човека, затова всички прибягват към нея.

Та според новите идеи в света, според новите веяния, всичко, каквото вършите в света, вършете го с любов. Не считайте, че една работа е по-благородна от друга. Всички работи са благородни. Човек създава работата, а не работата човека. Сократ – един от видните гръцки философи, е бил метач, той отлично е метял гръцките улици. Да изправя своя характер човек, това е отлично метене. Да се справя човек със своите противоречия в себе си, това е отлично метене. Ако аз трябваше да мета, нямаше да мета както вас с метла, да дигам прах. Такова метене е много опасно, с него дигаш милиони и милиарди прашинки, които се поглъщат от дробовете. След това казвате: Аз изметох стаята си. Престанете да метете по този начин. Щом искате да изчистите стаята, вместо метла вземете една влажна кърпа и така попийте праха. Критиката, с която съвременните хора си служат, не е нищо друго, освен метене на стаята с метла и вдигане на прах. Ние не сме против критиката. Разумната критика е на място, но трябва да става с влажен парцал, с влажна кърпа. Прахът е вреден. Та ако сега вие се явите на събранието на вашите напреднали братя, с какво ще им се препоръчате? Ако се явите при тия ваши напреднали братя и в музиката, и в изкуството, и в художеството, понеже те са талантливи, гениални, вие ще се намерите в чудо. Като видите техните произведения, с какво ще се препоръчате вие пред тях? Вие ще им кажете, че сте били православни, или евангелисти, или католици, или окултисти, но всичко това не помага. Единственото нещо, с което човек може да се препоръча в невидимия свят, това е степента на неговата любов, която владее в неговото сърце и в неговата душа. Единственото нещо, с което човек може да се препоръча в невидимия свят, това е светлината, знанието, мъдростта, която владее неговото сърце, неговия ум, неговата душа и неговия дух. Единственото нещо, което препоръчва човека в невидимия свят, това е свободата , която живее в неговата душа и неговия дух. Това трябва да носим в себе си. И ако с това нещо отидем, нашите братя ще ни посрещнат много добре и ще им бъде приятно, че сме ги посетили. Те ще ни свирят, ще ни разведат

навсякъде, ще бъдат на наше разположение. Те ще бъдат готови на всякакви услуги по отношение на нас. Тогава между тях и нас ще се създаде една връзка, и ние ще кажем: Всичко, каквото придобихме на земята, е заради вас. И те ще ни кажат: Това, което ние сме придобили, и то е за вас. Така ще живеят хората в бъдеще.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

18-та неделна беседа,
Държана на 30 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ЯВИХ ВИ ГО!

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета 15 стих от 15-та глава от Евангелието на Йоана: „Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си , явих ви го.“

Духът Божи.

Туй, което смущава хората, е неразбирането. Туй, което смущава съвременните хора и туй, което всякога смущава хората, е било всякога неразбраното и туй, което е давало подтик на хората в живота, то е било разбраното. Разбраното дава подтик. Всяко нещо, което дава подтик, е разбрано. Не само да кажеш: „Разбирам.“ Ако разбраното ти дава подтик, то е разбрано. Ако разбраното не ти дава подтик, то не е разбрано. Ако то дава подтик, то е разбрано. Ти може да мислиш, че не е разбрано. Сега, великият закон в природата, тя иска да застави всичките хора, тя иска да се проявят. Тя внася живота като един нов елемент вътре във вселената. Цялата материална вселена е създадена за живота, следователно, материалните светове съществуват като една възможност за живота и всичките тела на хората съществуват като възможност за проявлението на живота. Туй е научно, така да обусловим нещата. Чрез три неща природата се стреми да подтиква хората да схванат тази мисъл. Най-първо, тя дава простор, пространство. Второ, чрез топлината и светлината, светлината е, която дава разширение на телата. Топлината е, която дава растеж. Следователно, всяко нещо, за да се прояви, трябва да има пространство, място, където и да е. Второ, трябва да знае да се разширява, да има сила да му помага топлината и да расте. Растежът винаги показва едно движение нагоре. Следователно, ние изучаваме три посоки на живота: Чрез постъпките ние изучаваме едноизмерния свят, чрез чувствата ние изучаваме двуизмерния свят, чрез своите мисли изучаваме триизмерния свят. Като се говори за оня свят, те са неща непонятни, понеже оня свят, Божественият свят, спада към друго измерение. Той е понятен дотолкоз, доколкото може да има малко, микроскопическо отражение върху нашите

триизмерни светове, върху нашия едноизмерен свят, значи в света на нашите постъпки, в света на нашите чувства, в света на нашите мисли, дотолкоз ние можем да разберем този отдалечен свят. Наричам отдалечен свят всеки, който не е разбран. Всяко нещо, което е неразбрано, е далечно, а всяко нещо, което е разбрано, е близко. Казвам: Има много работи за изучаване. Например, вземете в спиритизъма. Казвате: „Като умра, съвсем не виждам душата.“ Казваме: Никак не я виждам. Тъй щото ти виждаш човешкото тяло, но човешката душа ти не можеш да я видиш. Не можеш да видиш душата както тялото. Не може да видиш тялото, както виждаш душата. Казваш: Как е тази работа? Тази работа ще оставиш да виждаш тялото, душата после ще се научиш да виждаш. Ако ти почнеш да виждаш душата, ще забележиш една непрекъсната линия светлина и това е душата. Светлината, която от себе си някой път се намалява и увеличава. Като се намалява, свива се, като се увеличава, разширява, увеличава се до безкрайност. Всякога ти ще забележиш, че душата се свива. Казвам: Душата се свива, като се намали светлината, а като се увеличи светлината, разширява се. Казвате: „Туй душа ли е?“ Какво да го нарека тогава? Какво разбирате под думата „душа“? Светлината е нещо неразбрано в живота. Това е светлината. Научно не я знаем, но неразбраното нещо, което, без да сме го учили, го знаем, че е светлина. Кой не разбира светлината? Малките брътмбазъци на земята и те разбират светлината, и езика ѝ разбират. Щом като дойде, казват: Светлината. Всичките бръмбъзъци, ако ги питаш какво нещо е светлината, не знаят и макар че не знаят какво нещо е светлината, научно разбираме, че светлината като дойде, веднага внася подтик. Разбираме света, виждаме предметите, започваме да ги изучаваме. Следователно, светлината ни показва как трябва да изучаваме външната природа. Казваш: „Трептение била светлината.“ – Не. Трептенията не са светлината. Може тъй да говорим. Трептенията са дотолкоз светлина, доколкото е верно, че слънцето изгрява и залязва, дотолкоз е вярно, че трептенията са светлина. Че изгрява слънцето и че залязва слънцето, тази идея иска обяснение. Не е слънцето, което изгрява и което залязва, земята се върти. Ние виждаме, че слънцето изгрява и залязва, при това не виждаме земята като се върти, а тя е виновницата за това. Казва: Не съм аз и то изгрява. Тя иска да покаже, че щестлавна е нашата земя. Много щестлавна е и за да не падне ехтибаря – по човешки говоря – да кажем, понеже слънцето е много малко и че около него се върти тя. Тя казва: То изгрява и то обикаля около мене, а аз седя на едно място. Който не знае, мисли тъй, а

който знае, като изтълкува, ще каже на земята: Я ми кажи самата истина как седи. Тя ще ти пришепне, ще каже: Аз се въртя около себе си и около слънцето се въртя. Който ме разбира, а който не ме разбира, слънцето се върти. То се върти около мене и около себе си.

Има една опасност в света. Всичките хора се пазят да не бъдат хипнотизирани. Хипнотизмът не е нищо друго, освен да заставиш едно тяло да се не движи, да влезе в покой. Щом поставиш сърцето в покой, то е хипнотизирано. Щом поставиш ума в покой, той е хипнотизиран. Щом поставиш тялото в покой, и то е хипнотизирано. Хипнотизъмът не че не е потребен, потребен е, но той е момент. Трябва да се спреш за един момент. Светлината засега, като пътува, се спира на момент 1/300000 част се спира навсякъде. Светлината при тебе може да се спре само 1/300000 част от секундата. Може ли да знаеш колко е туй? Това са научни работи. Трябва да се мисли. Иска се малко философия. Не обикновената наука, която ние имаме. Сегашната е още за деца от първо отделение. Ние сме в науката, в забавачницата. Нас ни забавляват с малки кукличКи, с предметно учение. Децата азбуката не знаят, занимават ги с предметно учение. Тези деца не знаят и макар че не знаят да строят, доста големи техници са, знаят как да нареждат нещата. В първо отделение започват да изучават науката за азбуката. Азбуката е цяла наука на кабалата. В старо време философите са изучавали, по 30–40–50 години са посвещавали да изучават кабала. В какво седи кабалата? В еврейския – да знаеш философията на 22 еврейски букви. Сега, ние имаме друга кабала. В съвременната наука казваме естествените науки. Казваме: Това е химия, това е физика, това е астрономия. Астрономията, това е азбука. Какво знаем ние от астрономията? Ние положително за състоянието на слънцето много малко знаем. Знаем нещо, но ние знаем за слънцето толкоз, колкото малките деца знаят за земята, които живеят на земята. Знае нещо детето. Тия работи аз искам да ги преведа като стимул. Природата е туй училище. Тя е предвидила, понеже ние се учим, една школа е тя. Ние трябва да учим добре, понеже минута след минута минаваме в нови степени на туй подготвяне и никой не може да остане на едно място, всеки е подтикнат да се учи. Първо, да се учиш да слугуваш, а после да работиш. Тъй както разбираме сега учението, не такова учение, механическо, да запомним какво са писали великите хора. Хубаво е да запомниш, но това е гимнастическо упражнение. Тъй както сега учат хората, то е гимнастика. Нали има две форми дървета. Някое се обърнало на главата си, подскача на една страна, на друга страна. Или на

едно въже се качва първо нагоре, после слиза надолу. То е цяла наука. Или вземете някой учен човек. Учен на бръмбазъци. Седнал, такива невидими същества с микроскоп ги гледа, вредни (са). Има нещо повече от 30 вредни микроби. Този, ученият човек, като ги изучава, изучава техния живот. Казват: „Учен е този човек, бактериолог е. Има бактерии за изучаване." Нито говорят тези (бактерии), нито нищо, пък той отде намира език, че изучава нравите и обичаите, как се хранили, какви пакости правят, изучава като криминалист и всичко разправя на хората, да се пазят от тях. Туй се нарича наука. Някой път аз викам някои да гледат, когато прави опит. Я гледайте. Гледам, виждам, че нещо е разбъркано. Той трябва тепърва да се учи да наблюдава под микроскопа, не е така лесна работа. Трябва да знаеш, когато гледаш един сюжет под микроскопа, трябва да знаеш къде е центъра, който ти наблюдаваш. Ти може да наблюдаваш периферията и резултатът е, който става. Трябва да наблюдаваш центъра, около който всяко живо същество се върти. Животът изтича от една точка, която е център и отива към периферията. Така се образуват низшият строеж, мускулите. Ние наричаме този център на човешкия живот „душа". Външната страна на душата ние наричаме ум – въздухът на земята. В земята се намира душата на земята. Във въздуха е умът на душата. След туй ние имаме водата, която е пък сърцето на земята. Океаните, това е сърцето на земята. Туй е един паралел сега. Аз не казвам: Вие в него няма да вярвате. Аз не искам да вярвате в нищо. Вие трябва да вярвате в науката. Аз, като съм на дъската, вие трябва да вярвате, че аз пиша – може да разбирате, може да не разбирате, но аз, като пиша, вие трябва да вярвате, понеже туй, което виждате, туй може да вярвате. Ти никога не може да вярваш в туй, което не виждаш. Някои казват: „Да вярваме в Бога, без да го виждаме." Отчасти е вярно. Новата философия каква е? Вярно е, което не виждаме, но от какво започваме да вярваме в Бога? От онова, което виждаме. Ако няма слънце, ако няма земя, ако бях сам, какво ще мисля за Господа? Хиляди други неща, които съществуват, подбуждат моя ум да мисли, че от всичката тази съвокупност има нещо по-велико, което направлява тия работи. Какво е, не го зная, но от онова вътрешно съчетание, което има между тия проявления виждам, че има нещо разумно. Казват: „Ти вярваш в Бога. Как вярваш?" Аз вярвам в Бога, че имам крака. Вярвам в Бога, понеже имам ръце. Вярвам в Бога, понеже имам очи. Аз вярвам в Бога понеже имам уши. Аз вярвам в Бога, понеже чувам. Аз вярвам в Бога, понеже имам нос, обонявам. Аз вярвам в Бога, понеже имам

уста, с която ям и говоря. Аз вярвам в Бога, понеже лягам вечерно време и сутрин пак ставам. Аз вярвам в Бога, понеже съм сиромах, че ме е освободил от товара ми. Аз вярвам в Бога, понеже съм богат, че ме е натоварил. Аз виждам красивото, че за мене богатството е един приятен товар. За мене сиромашията е разтоварване, една временна почивка. Ще дойде, ще те разтовари Господ, после пак ще те натовари. Който не разбира, това е противоречие. Казва: „Защо съм сиромах?“ Сиромах си, за да си починеш. Защо си богат – за да работиш, затова си станал богат, за да работиш. Как ще те заставя да работиш? Богатият човек, който е мързелив, че не мисли. И като стане богат, като придобие пари, започва да мисли тук да не го оберат, там да не го оберат. Такава каса да не прави. Този слуга ще наблюдава, да не би да не е честен, да не е крадец. Учен, психолог става. Учен човек е този. Гледа го от главата. Сиромахът, като няма пари, той е простак, той само гледа дрехата. Той знае дали дрехите са стари или нови.

Да дойдем до съществената работа. Вие всички сте учени, но трябва да се пазите от повторението, което става в света. Неща, които се повтарят, са опасни. Повтарят само слабите ученици, които две години в един клас са. Ако повтаря три години? Казват: „Повторението е майка на знанието.“ Да. Съгласен съм. Повторението за невежите е майка на знанието. Повторението за способните е майка за спъване. Науката е поощрение. Науката поощрява човека да учи. Не е повторението, което поощрява. В науката нищо не се повтаря. Не се повтаря, понеже учените хора, в младини, което са изучавали и туй, което се изучавали в старини, грамадна разлика има. Казвам: Вземете пророците. Вземете пророк Йеремия. Виждате в млади години какво писал и в стари години пише „Плач“. Писал какво е „Плачът“. Плаче като майка, която е изгубила детето си. Като четете „Плач Йеремиев“, той плаче. Защо плаче? Плачът не е лошо нещо. Според мене, от научно гледище, защо трябва да плачеш? Всичко онова, което ти си посял, ще плачеш, ще го полееш, за да израстне. Като дойде някой при мене, пролива сълзи. Казва: „Изтекоха ми очите.“ Казвам на сестрата: Господ не те е пратил да ти изтекат очите, ами онова, което си сяла, гледай да не засъхне, ще го полееш, ще имате саксия. Аз бих препоръчал на всинца ви да имате саксия с един миризлив карамфил. Такъв нискостеблен, че като ти се доплаче, тури сълзите си да плачат и да полееш минзухара, кокичето, че един ден ще се освежи и ще каже: „Много ти благодаря, че ме поливаше със своите хубави сълзи.“ Сега ни най-малко не искам да плачете. Необходимо е, ако не искате да плачете, нищо не сте

сяли. Плачът го наричам „благородно поливане“. Влизане в положението на посятите неща. Когато плачеш, плачи на свят, никога не поливай повече нито една капка, да не излезе из саксията. Сега гледам мъже и жени като плачат, падат сълзите на земята. Казвам: Защо не поливат? Виждам защо той плаче така и аз да ви кажа: Аз съм открил една тайна. Гледам преди 5–6 часа мина много красива млада мома. Гледам, не полива, но на всяка стъпка плаче отгоре. Каквото е посяла тя, полива го той. Казвам: Какво благородно сърце има. Аз не се смея на идеята, която открих. Сега доколко е верно, доколко е научно, вие ще го проверите научно. Аз считам, няма нищо излишно в света. Всяка една постъпка, каквато и да е тя, тя си има свой смисъл. Ако ние намерим вътрешния смисъл, постъпката се обезсмисля. Тук, в живота, ние сме призвани сега да изследваме живота и всичко онова, което Бог е създал. Аз употребявам думата Бог, понеже хората думите употребяват в различен смисъл, в различно отношение. Аз я вземам в най-добрия смисъл. Няма по-добра дума от думата Бог. За мене, на български език, буквата „Б“ означава туй, което е посадено. „О“-то означава условията, при които е посадено. „Г“-то в дадения случай показва топлината и светлината, при които посаденото расте. „Ъ“ голямият е оградата, с която е заградено. Това е Бог. Нещо посадено, което има най-добри условия, светлина и топлина, която действува и навсякъде е оградено. Можеш преспокойно да се изявяваш в рая, без никакви противоречия в живота. Следователно, думата „Бог“ разбира да живееш без никакви противоречия в рая, дето нищо да не те смущава, да пътуваш като ангел от една слънчева система в друга слънчева система, от един свят в друг свят и без да виждаш лошите страни на хората. Лошата страна е в малките същества, в човека. Някой казва: „От какво произтича злото?“ Влез в стомаха на човека да видиш каква революция ще стане. След като си ял хубавото ядене, да видиш 10 милиона работници, които започват със своите чукове да работят онези химически процеси и всичко онова обработват и което не струва нищо, изпращат го навън по друг канал, а хубавото събират и го пращат в тялото. Какво ще кажеш ти, който не разбираш? Ще кажеш: Страшна работа. Но тази страшна работа, ако не ставаше в стомаха, човек не би живял сега както живее. Благодарение на страшните работи една част се изхвърля, а другата се оставя. Дотогава, докато вие страдате – аз разглеждам научно страданията, разглеждам страданията като процес, който става вътре в сърцето на човека. Страдаш, понеже ония чувства, които си приел, става смилане. Този живот, който е

влязъл, той се руши. Този, старият живот, се приспособява на новите условия за една по-висока работа. Следователно, старият живот плаче, пък новият живот се радва. В едно отношение ти се радваш, в друго едновременно скърбиш. Младият се радва, старият скърби. Старият кой е? Който не разбира, той скърби. Младият, който се радва, кой е? – Който разбира. Тогава младият, който не разбира? Сега не зная, едно време така беше. Аз като дойдох на земята, виждам, ча младите плачат, старите не плачат. Казвам: Обърнал се е светът наопаки. Младите не разбират, а старите разбират. Срещнеш стария човек, разбира какво нещо е любовта. Срещнеш младия човек, не разбира какво е любовта. Един приятел иде, дай му хубава книга, свещена книга, разгледа я оттук, оттам, отдели един лист, пет пари не дава. Казва: Дайте нещо друго, някоя друга книга. Старият като я вземе, с какво уважение гледа книгата. Няма да дере, няма нищо да прави. Аз представям нещата доста реално. Целият живот е една свещена книга, която е разгъната пред нас. Няма по-свещена книга за мене, в научно отношение, от книгата на живота. Цялата природа е една книга. Вечерно време тази книга се разгръща. Като изгрее слънцето, затваря се книгата и тогава аз трябва да ида изкуствено да отворя една малка част. После пак да се изгаси свещта, да не би да отворя книгата, тя се отваря в 12 часа. Ако сте на екватора, 12 часа книгата е затворена и 12 часа книгата е отворена. 12 часа като отворите книгата, на физическото поле и 12 часа като се затвори книгата, ти си в другия свят. Вечерно време всички ходите да учите. Понеже няма установена връзка между тоя и оня свят, няма още установена връзка и тогава се причинява злото. Връзка не че няма, но нашето съзнание не е дошло до тази степен. Например, някой път като говорим за оня свят, ти докато не ходиш в оня свят, минаваш за учен човек. Щом поменеш за оня свят, току те погледнат и казват: „Дали е с всичкия си ум?“ Аз на един много учен човек говорих и той като ме срещна веднъж казва: „Ти с ума ли си? Виждам, образован човек ми се виждаш, ще си изменя мнението за тебе.“ Слушай, рекох, аз ще ти кажа няколко неща, че след една година като ме срещнеш, ще ми кажеш. Казва: „Откъде ги знаеш тия работи?“ Рекох: Защо правите такова разграничение между този свят и оня свят? Оня свят е все този свят. Аз виждам по-далече, аз съм далекоглед. Виждам на 10, на 20 километра, виждам и по-далече, виждам на слънцето какво има. За мене не са потребни вашите телескопи. Казва: „Какво виждаш?“ – Виждам какво става на слънцето. Не ми трябва телескоп да погледна на слънцето. Виждам и без телескоп. – „Ти с ума ли

си?“ – Прав си. Не мисли, че каквото ти мислиш само то е вярно. Аз като ти говоря, че виждам какво става в слънцето, а ако мислиш по твоему, както ти мислиш, прав си, но и ти трябва да започнеш да мислиш, както аз мисля. Трябва да те заведа да провериш тия работи за 5 минути отгоре. Аз и сега може да те накарам да вярваш като мене, но не искам да те изкуся. Ти сега може да провериш. Но, ти ще кажеш: „Какво ме шашардиса?“ – Аз не обичам лъжата. Туй не е лъжа. Един ден и ти ще дойдеш, дето съм аз и ти ще дойдеш. Понеже аз съм на една обстановка висока, виждам, аз не се поддавам, аз благодаря, че съм на това място и може да го използувам. Ти си долу, в долината, не виждаш. Като излезеш на моето място, ще видиш, както аз виждам. Ако сляза долу, при тебе и аз ще виждам като тебе. Дето си ти, аз съм бил там. Казвам: Нашата цел не е да правим от хората, да ги убеждаваме дали има Господ, дали има онзи свят или не. Туй не е тема за научни изследвания. Нека се занимават другите. Онзи свят е свят. За мене фактът е факт. Фактът е нещо, което нито се оспорва, нито се отрича. Едно нещо, което не можем да го отхвърлим и не може да го приемем, то е факт. Може да го обясняваш, но то съществува. Върху тия факти в света е обоснована хипотезата. Върху хипотезите се основават теориите, а върху теорията е обосновано онова, което става в практическия живот. Фактът е онази неумолима истина, която седи. Аз считам една хипотеза, тя е лъч или топлина. Теорията е светлина, обосновано е онова, което се прилага и изпитва. (Това) е факт, защото всичко иде от факта. Фактът се нарича една неоспорима истина. Истината не търпи да се оспорва, нито да се отрича, нито да се приема. Истината трябва да се приеме като нещо абсолютно доказано. Ти, ако речеш да докажеш истината, ти ще влезеш в ада. Ако ти речеш да я отречеш, пак ще влезеш в ада. Тя не търпи нито отричане, нито може да я твърдиш. Значи истината във всички същества, където и да са, всички същества имат едно и също понятие за истината. Само отвън едни изразяват по един начин, а други изразяват по друг начин. Тия, които отвътре изразяват по един начин, ги наричаме добри хора, а тия, които изразяват външно, по друг начин изразяват, ги наричаме лоши хора. Лошото за мене е само един метод. Христос казва за този, за едно същество. Той отначало беше човекоубиец, отцеубиец, баща на лъжата. И когато лъже, от своето си лъже. Не казва истината, както знае, защото той е бил там. Той знае истината, но той от себе си, както той намислил, той създаде една хипотеза. Не онази, неоспорима истина, но създаде една хипотеза, създаде една теория и следователно, казва: Това е. Той остави

фактите настрани. Сега да оставим (това). Ние не искаме да влезем в спор с онова, което става в природата. Когато запитали един от великите учени на Египет, какво нещо е злото, той само си стиснал устата. Ние, съвременните хора, искаме да разрешим какво нещо е злото. Злото е нещо, което не може да се разреши. И доброто е въпрос, който не може да се разреши. Те са два въпроса, които едновременно изпъкват. И двата едновременно влияят в света. Злото и доброто са два фактора в света. Половината от човечеството са от страната на злото и половината от страната на доброто и същевременно разменят стоките си.

Виждаме една много добра жена се оженила за един много лош мъж и един много добър мъж се оженил за една много лоша жена. Виждам едно дете много добро, а другото много лошо. Казваме: Защо туй противоречие? Злото, това е мъжкият принцип в природата, доброто, това е женският принцип. Как ще го разберете сега? Вие ще кажете, че една жена е лоша, значи станала мъж. Казвате: „Тя е добра, значи станала е жена.“ Те са научни тези. Понятието за злото и доброто трябва да имат една определена идея, пък може в математиката да имат известен резултат. Ако една дума не е строго определена, ако няма понятие у вас, известни трептения, тя не може да даде една определена идея. Вие щом вземете една идея от първата лесница, тонът „до“, той има определени трептения. Някои считат 16, някои считат 32 трептения. Да кажем 32 трептения, то е „до“. Питам: Във втората октава, „до“-то от колко трептения е? Ами в третата октава, в четвъртата, в петата, в шестата, в седмата октава? В седмата октава тия „до“ се различават по броя на трептенията. Във всяка октава има по едно „до“, но всяко „до“ постепенно се различава. Ако впрегнеш на работа „до“-то, от едната октава ще дойдат едни резултати, от втората октава ще дойдат други резултати, от третата – трети резултати. Всичките ще дадат различни резултати. Аз, например, сега гледам една много хубава песен направена и гледам как постепенно е построена. Най-първо виждам две терци, след туй последователно две секунди, после забелязвам една кварта, след туй пак терца, пак секунда. Разискват във философията на музиката защо е терца там? Туй за мене разрешава въпроса. За вас не разрешава. Аз, като видях тази песен, разреших един въпрос. Вие ще кажете: „Що ме интересуват терците? Без терци не може ли?“ – Не може без терци. Дом без терци не може да се създаде. Първото свързване на дома е терцата. Първото създаване на дома е секундата. Двама души като се влюбят, това е секунда. Двама души като се влюбят – това е терца. Двама души, като направят едно

завъртване в живота, това е квадрат. В квадрата вече имате две положителни числа, имате и две отрицателни. Тогава имате баща, майка, брат и сестра. Братът е положителен, сестрата е отрицателна. Бащата е положителен, а майката е отрицателна. Това е квадратът. В този квадрат не се съобщават. Те се движат. Кръгът е образуван от 4 същества, които се движат за постигане на някаква идея. Ако ти не разбираш туй движение, домът е нещастен. Дето има нещастие в дома, квадратът не се движи правилно и триъгълникът не се движи правилно. Той се движи правилно, но нямате един опит. Вземете един малък триъгълник построен, вземете един равностранен триъгълник и направете един малък опит. Вземете да построите един равностранен триъгълник и след това във всяка една страна на триъгълника направете друг триъгълник от три страни, ще се образува един друг по-голям триъгълник. Първият триъгълник ще бъде обърнат нагоре, а вторият триъгълник ще бъде обърнат надолу. Работите ще се обърнат надолу с главата. Може да вземете в големия да построите друг триъгълник и веднага триъгълникът ще се обърне, той ще бъде в хармония с вътрешния и ако в този триъгълник пак построите друг, и той ще се обърне надолу, той ще бъде в съгласие с втория. Имате обръщане нагоре и надолу. Вие ще видите пак кръгообразно движение. Аз виждам, че тази работа е неразбрана, понеже и за мене е неразбрана. Неразбрани работи са всички ония, които са извън нашия поглед, че не може да виждаме цялото движение, което остава. Отчасти виждаме нещо. Онова, което виждаме, е неразбрано, понеже то има отношение към разбраното. Ние казваме: Тази работа нас не ни е ясна. Казвам: Сега, при сегашните условия, научно искам да се възпитавате. Често казвате: „Да разбираме детската душа." – Как се разбира детската душа? – „Да разбираме душата на този народ." Как се разбира душата на този народ? Стремежите на духа или на душата не сме разбрали, ума не сме разбрали, сърцето не сме разбрали, а ще искаме да разбираме духа на този народ. То е още по-велико. Един народ си има своя душа. Един светия си има своя душа. Всеки човек има своя душа. Ако и растенията имат душа, вие ще кажете: „Как е възможно?" Разликата е, че човешката душа е пробудена, а душата на растенията не е пробудена. Какво значи? Душата на човека вече слезе във физическото тяло и се индивидуализира. Личност има. Когато душата на растенията не е в самото растение, а е извън растението, в един свят извън растението. Ясновидците виждат, че душата на растението е извън тях. Растението е, додето живее неговата душа. Ако влезете в Божествения свят – минаваме много неща,

които не са научни. Ако влезете в другия свят, (ще) се разправяте с растенията, както тук с хората. Те там се прегръщат, целуват се, разговарят се и като слязат на земята, стават глупаци. Не искам това да го разбирате. Аз искам вие да идете в този свят, дето аз съм, да проверите и да видите и като се върнете, да кажете: „Така е." Няма какво да вярвате в мене. Аз не искам да вярвате, идете и вижте и като се върнете, ще кажете. Някой ще ме пита: „Какво разбираш от музика?" Казвам: Като следваш 4–5 години в музикалната академия, тогава ще ми кажеш какво си научил. Сега не си ходил в академията още и казваш: „Каква полза ще принесе музиката?" Двама души не могат да се обичат, ако не знаят музика. Всеки, който се лиши от музиката, моментално умира. Като чуе един тон на музиката, оживява. Някой казва: „Мене не ми трябва музика." Твоята съдба е подписана. За да оживееш, ти непременно трябва да бъдеш музикален. Понеже музиката, това е един метод за помиряване на всичките големи противоречия, които съществуват на земята. Само когато ти се стремиш да примириш нещо, то е по закона на музиката. По никой начин друг не можеш да примириш. Да прощаваш на хората, музикално може да им простиш, тъй щото един човек, който те обиди, той криво е изпял една песен. Той през въздуха прекара движението, изпял ноти и казва: Аз не ви обичам и вие се докачите. Турете : Аз, не, обичам ви. Турете само запетая на песента. Само една запетая изкривила вашето музикално разбиране. В музиката думата „не обичам" не съществува. В музиката „не обичам" съществува като усилване на обичта. Когато в музикалния свят искат да усилят любовта, казват: „Аз не ви обичам." И младите моми знаят тази теория. Когато искат да събудят в един момък любов, казват: Аз не ви обичам, а той се запали още повече. Запали се сърцето му, те разбират от музика, и законите на музиката разбират.

Сега изнасям известни факти, които са релативно, относително верни. Съществува един свят на противоречия, то е като една постановка, така необходимо е туй. Не може всичките земи да са планини и всичката земя не може да бъде една валчеста топка, една гумена топка. Ако има планини, подразбирам има и долини, има и полета. Туй разнообразие е необходимо. Питам: Цялата земя може ли да бъде само планини? – Не може да бъде, защото под думата „планини" разбираме един контраст. Под думата „долини" разбираме един контраст. Под думата „любов", разбираме пак контраст и безлюбието се подразбира. Безлюбието е долина, а пък любовта е един висок планински връх. Между туй безлюбие и тази любов ние

виждаме че има (разлика). Там, дето е любовта, нищо не расте, а там, дето е безлюбието, всичко расте. Как ще си обясните? Любовта горе е планински връх, а безлюбието е долина. Там, дето е любовта, нищо не расте, никакви плодове няма, а дето е безлюбието, всичко расте, за да се образува една връзка между любовта и безлюбието. Любовта дала всичко на своята сестра безлюбието, че да има какво да ѝ даде. Тя казва: „От мене зависиш, аз ако не ти давам да те храня, гладна ще умреш." Всичките светски хора казват: „Ние ако не сме, вие гладни ще измрете." Туй е обмяна. Всички тяхни блага им ги дадохме ние. Богатството, което събрахме горе от небесното пространство, ние им го изпратихме. Поляхме тяхните плодни градини, светлина, всичко изпратихме с голямо смирение. Казваме: Много сме ви благодарни, че работите долу. Плодовете са хубави, житото е хубаво, хлябът е хубав. Виждаме, че и говорът започнал вече да става сладък. Новата наука, в този смисъл, така ще примири света. Това е начин на света и възпитанието на света. Силните хора трябва да заемат място на слабите. Да дадат място на слабите, защото слабият човек, колкото и да се насилва, все слаб си остава. Силният човек, колкото и да се смалява, той се смирил, той се е качил на гърба и казва: Знаеш, че аз съм господар. Той само като мръдне и отхвръкне.

Има един анекдот. Един царски син се е качил на гърба на слона и казва: „Знаеш ли, че аз съм царски син?" Слонът го хванал с хобота си и го турил на земята и казал: „Може ли да се качиш на гърба ми?" Взема го от земята и пак го качва на гърба си. Казва: „Не ми хлопай по главата, защото моят нос е по-дълъг. Аз те нося, то е от моето снизхождение, не ми тропай по главата." Когато дойдем до един силен човек, трябва да знаем, че ние не сме царски синове, но да поблагодарим. Туй дете трябва да погали този слон и да му каже: „Много си добър." Като дойдеш до един силен човек, кажи му сладка дума, хвърли му един мил поглед, да бъдеш признателен. Ние казваме: Какво от това? Ако е силен, не е Божествен. Силният човек е благороден, като те види паднал на земята, качи те на гърба си. Какво ще кажеш? Като дойдеш до вкъщи, пак те хване и те сложи, ще ти каже: Сбогом. Често в Библията се казва: Вие, силните, носете погрешките на слабите. Слабите какво да правят? Слабите да благодарят на Бога. Аз, ако съм слаб човек, ще кажа на силния: Благодаря ти на тебе, че ми помогна. Кажи на Господа, който живее в тебе: Благодаря, че ме научи на много хубави работи. На Господа, който живее в тебе, благодари, че те е научил на много хубави работи. Аз не може да му предам. Предай му ти моята

благодарност за доброто, което Той ми направи. На тебе благодаря и на Господа благодаря, не му търся повече. Аз не съм като онзи, който търси Господа в небето. Аз, ако му казвам, още така ще кажа. Пък после, като отида в небето, ще благодаря на Господа. И в небето, и там ходя. Небето за мене съвсем друго представлява. За мене небето представлява един свят неопетнен, на абсолютна чистота и светлина. Един свят на абсолютна музика, на абсолютно благо, дето всичките мислят все за добро, добро да правят.

Та казвам: Понеже сте дошли на земята, аз не искам да ви проповядвам да напуснете земята и да идете в небето. Тук ще седите. Земята е велико училище, което ви дава всичкото знание, което носят великите хора на земята, в каквато и да е област. За мене всичко, което учените хора пишат, е добро. Някой ще каже, че не е добро. Някои неща са временни. Всички временни неща са добри. Някои неща са временни и временните неща стават излишни за някои, но не и за други. Казвам: Тъй, както светът върви, върви към по-добро. Жените сега са по-добри, по-свободни, отколкото едно време. Мъжете са по-свободни и за в бъдеще след 50–100 години, ще бъдат най-малко 2 пъти по-свободни, отколкото сега. Някои се оплакват, че светът е лош. Светът сега е станал по-добър, отколкото в миналото. Светът е лош по единствената причина, че ние от този свят искаме повече, отколкото той може да ни даде за сега. Ние зимно време не можем да изискваме от слънцето това, което слънцето не може да ни даде. Зимно време в умерените пояси не може да дадеш условия да ореш, да сееш, да садиш. Значи ще чакаш 3–4 месеца, когато слънцето дойде до известно положение и тогава да се създадат благоприятни условия. Трябва да спазваме този закон. И любовта върви по този закон. Има една любов, която наричаме екваториална. Има една любов, която я наричам на умерените пояси. Има една любов на студените пояси. Има една любов на северния полюс, на най-студеното място. Вие трябва да разбирате условията, при които любовта може да се прояви. Екваториалната любов съдържа много големи противоречия. Тя е долина. А пък любовта на планинското място, то е любовта на планинския връх, там нищо не става. Но там е най-чистата любов. Онази чиста, неопетнена любов, която вие искате. Вие искате тази любов да я намерите в долините на човешкия живот. Тук ще намерите екваториалната любов, която има тия противоречия. Но между любовта на северния полюс и екваториалната любов има връзка. Любовта на долините зависи от високите положения. В

живота туй е вярно. Мъжът и жената, и двамата не трябва да живеят в долината. Ако дойде за в бъдеще, аз бих казал: Хората, като създават дома, да не го създават както е сегашното схващане, това не е философия. Не искам да спорят. Ако жената е планински връх, мъжът трябва да бъде долина. Ако мъжът е планински връх, жената трябва да бъде долина. Ако жената представлява океан, мъжът трябва да представя суша. Ако мъжът представя океан, жената трябва да представя суша. Трябва да има възможности на нещата. Ако жената е суша като мъжа, нищо няма да излезе. Та казвам: Някои искат да определят жената по какво се отличава. Жената се отличава по устройството на своето тяло. Жената се отличава по устройството на своя мозък. Жената се отличава по устройството на своите способности и чувства, кардинално се отличава от мъжа, и мъжът, и той кардинално се отличава от жената. Това не е противоречие. Това е хармония. Мъжът на друга гама е създаден. Те са две велики гами в света. Жената представлява миньорната гама, а мъжът представлява мажорната гама. Децата представят смесените, хроматическите – ту миньорни, ту мажорни. Миньорните гами имат дължина, мажорните гами имат височина в себе си. Между дълбочината и височината, туй е, което дава хармония. Миньорните гами дават мекота, а мажорните – сила и мощ. Не грубост. Грубостта е прекалена сила. Силата е необходима за преодоляване на известни мъчнотии в света.

Казвам: Като дойдем до нашите мисли и чувства, законът е същият. Някой път трябва да знаеш, че трябва да започнеш с известна мекота, но ти свършваш с известна сила. Да свършиш с мекота, това са два метода, които трябва да употребиш. Но в дадения случай трябва да знаеш по кой метод да започнеш: по една миньорна гама или по една мажорна гама. После, онези, които изучават от вас музиката, вземете един тон „до“. Ако си взел право този тон, може да го провериш по един начин. Начин имаш в себе си. Вземете простият пример. Ял си някоя храна, която е мъчно смилаема и като топка се е спряла на стомаха. Ако вземете този основен тон на първата гама тихо, полека, ще го вземете веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти и като го вземете правилно, веднага ще ви стане приятно, веднага тази тяжест ще се премахне. Музикално може да се направи един опит. После двама души се скарат. Единият, който се кара, и другият да вземе основния тон „сол“, защото има „сол“ в първата гама. В първата гама „до“ е основен тон. „Ре“ е основен тон. „Ми“ е основен тон. „Фа“ е основен тон. „Сол“ е основен тон. „Ла“ е основен тон. „Си“ е основен тон. По-нагоре ги няма.

„Сол“ е основен тон. Скарал се някой, вземи, че попей тона „сол“. Щом вземеш правилно тона „сол“ този човек, който дига шум около тебе, ще почне да пее и ще каже: „Извини, братко, аз не постъпих добре, ще се примиря с тебе.“ Защо ще му казваш: Ти не говориш хубаво, не се отнасяш човешки, не е по Бога. Ти пей само „сол, сол, сол.“ На български много хубаво е „сол“. На пръв поглед новите методи се виждат смешни. Ами старите методи какви са? Влезе учителят по първия метод на възпитанието между две дървета тури крака на ученика и учителят удря с тоягата. Преди 70–80 години краката се биеха. Значи добър да станеш. Като възпитаха човека да стане добър, казват: Станахте добри. След туй вторият метод ще турят, ученикът на гърба на другия, че учителят ще го налага по задницата. Когато бие по задницата, казва: Малко да ядеш. Това значи хигиена на яденето. След това дойде ръката. Аз съм виждал учителят дигне дряновата пръчка, ученикът си простре ръката и учителят удари, а някой път ученикът си дръпне ръката, за да избегне удара. Той пак ще си просне ръката и той като го удари, три пъти го удари, значи трябва да мислиш хубаво. Справедлив трябва да бъде ученикът. Най-после дойде шляпането с плесница, не с пръчка. Учителят удари една плесница, едно шамарче. Какво означава? – Справедливост. Шамарчето какво означава? – Педагогически сега го вземат. Всички го употребяват този метод. Но да оставим. В нас има известни противоречия, те съществуват. Противоречията не са нещо лошо. В мене има противоречия, от които трябва да се освободя. Искам, не искам, има набрани известни излишни вещества, които моят организъм не търпи. Аз трябва да се освободя. Туй може да са чужди вещества, които може да се изхвърлят чрез изпотяването, може да се изхвърлят навън. Но по кой начин чуждите вещества трябва да се изхвърлят навън? Имаш нещо в сърцето си, което те мъчи. Чувстваш неразположение. Значи сърцето ти е натоварено с излишни, чужди вещества, които не трябва да са в сърцето. Туй, чуждото трябва да се изхвърли навън, по който и да е начин. Събрал си някаква мисъл, която те мъчи. Тази непотребна мисъл по същия начин трябва да се освободиш от нея, да остане онази, чистата мисъл, чистото чувство, чистата постъпка. Тия чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки са елементи, с които се гради физическото тяло и се обуславя целият наш живот на физическото поле, от който зависи и щастието на човека. Щастието зависи от нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки на земята. Не какво мислим за небето, защото ако туй небе не може да съществува по същия начин вътре

в неговия ум и ако духовният свят не може да съществува вътре в неговото сърце и ако всичко онова най-възвишено и благородно не може да съществува в неговите постъпки, къде е човекът? Това е човекът. Физическият живот е един опит, който ни показва по кой начин можем да влезем в една правилна връзка с другите по-напреднали светове и в съвременното възпитание трябва да се внесе този метод. Сега, учат закон Божий, как е учил Христос едно време. Всичките християни станаха толкоз верующи, че каквото казал Христос преди 2000 години, сега му вярват, но ако дойде Христос на земята да говори сега, ще кажат: „Ние имаме особено мнение.“ Това, което е говорил преди хиляди години, кога ще дойдем да вярваме? Когато дойде Христос, евреите вярваха в Мойсея, който беше говорил преди хиляди години, преди Христа. Християните казват: „Вярваме в Бога.“ Сега и вие сте закъснели, вярвате в това, което Христос е говорил преди 2000 години. Христос като дойде сега, няма да говори това, което е говорил тогава. Какво ще говори сега? Христос едно време говореше за спасението на хората, какво робство беше тогава. Знаете ли какво беше в Римската империя? Един патриций имаше право да има роби. Нямаше закон, който да ги защитава и тогава Христос търсеше спасението на човечеството, тия патриции да не убиват. В наше време като дойде Христос, ние днес убиваме млекопитающите животни и мислим както патрициите, че имаме право на своите роби. Казвате: „Те нямат душа. Господ ги създаде да ги убиваме.“ Като дойде Христос какво ще говори днес? Няма да ви стане приятно. Ще говори малко върху въздържанието да се откажете от месната храна, да не измъчвате вашите по-малки братя. Казвате: „Много ще се размножат“. Но виждаш философията. Нещата много се размножават, когато се злоупотребява. Нещата малко се размножават, когато добре се употребяват. Употребявай едно нещо добре, за да бъде в нормално състояние. Щом постъпваш ненормално, тия неща ще започнат да се увеличават.

Казвам: От съвременно гледище – не за вярване. Вие имате много добро вярване. Аз намирам отлични вярвания. Вие даже за Христа вярвате по-добре, отколкото аз вярвам. Мнозина от вас външно, аз пример вземам, каквото благоговение имате за Христа, аз бих желал туй благоговение да го имате отвътре, като стане дума за Христа. Сега за другото да се справим. Ако дойдем до вътрешната страна, какво е казал Христос, но щом дойдем да се отречем от себе си, после да раздадем имането си, колко хора и християни има, които са готови да раздадат всичко, но така да го раздадат

разумно? Колко християни има, които биха се отрекли не глупаво, но разумно, тъй че да ти е приятно. Като се самоотречеш, нищо да не изгубиш в себе си, (но) да получиш. Не да понижиш една душа, но да подигнеш. Като се самотречеш от всичкото богатство, не да осиромашееш, но вътрешно да забогатееш. Сега някои мислят, че трябва да се отречем от златото. Но има една вътрешна страна на златото. Знаете (ли) каква сила се крие в златото? В златото се крие една сила, която може да произведе безсмъртие. Ако хората обичат златото, по единствената причина, понеже съдържа елексира да бъде безсмъртен човек. Казва: „Аз ще живея." Но като приемат златото, не може да оперират вътрешното богатство и те умират като другите, пък и другите казват: „Ние, като нямаме злато, сме осъдени на смърт." Казвам: Не да се проповядва сиромашия. Христос е проповядвал богатство. Но богатство, което е основано не на лъжа. Не да ти дадат една книжна банкнота, да мислиш, че ти си богат. Избягвай онова, лъжливото богатство. Като имаш 100 хиляди кожи, одрани от животните, да мислиш, че си богат. Избягвай заблуждението. Ти носиш смърт със себе си и ти ще бъдеш одран като тях, нищо повече. Избягвай онова, неправилното богатство. Като мелят житото, правят го на брашно и ти така ще бъдеш смлян като брашното един ден и от тебе нищо няма да остане. Как се определя какво е неправедното богатство? Праведното богатство носи щастие за всичките хора. Всичкото богатство, което носи радост. Богатство, което носи смърт, което носи сиромашия, което носи лъжа, благодарим за такова богатство. Нито богатството искам, нито сиромашията искам. Сиромаси наричам всички хора, които са се освободили от лъжливото богатство. Богати хора наричам тия, които са приели новото богатство, което носи благото на човечеството, благото за всички. Сиромах човек е онзи, като види богатия, казва: „Този брат е достоен, той заслужава. Аз му вярвам, аз не искам да съм на неговото място." Той е благоразумен сиромах. Сега Бог ни е изпратил с несметни богатства в този свят. Несметни богатства, които нашият ум съдържа. Хиляди поколения са оставили такива наследства за нас. Хиляди поколения са оставали наследство в нашето сърце. Хиляди поколения са оставили наследство в нашето тяло и при това казваме: Кажете ни сега какво ще каже Христос на земята като дойде? Сега някой проповедник казва: „Като дойде Христос, Той тъй ще говори." Представя Христа така. Ти с тази жена защо така се отнасяш? Ти с мъжа си защо така се отнасяш? Не, не! Христос, ако дойде в един дом, ще потупа мъжа и ще каже: Много

добър си. Ще ви даде по един билет да идете да се разхождате. Мъжът на север, а жената на юг. Само за изяснение ви казвам това. Предполагам аз сега. Ако дойде Христос, може да ме корегира. Аз съм казал нещо, но съм убеден, че 99 без едно, защото на едно място четох, че учените хора са достигнали до абсолютния студ, до 272.9 градуса, значи до едно място, дето има абсолютен студ и при този абсолютен студ въздухът става течно тяло. Ако прекарате един живак, той става твърд като камък, че може да забиете в живака един гвоздей и ако го ударите с чук, не може да държиш повече от 1 секунда, понеже като държиш, той ще се разпадне.

Казвам: Трябва ни още една част до абсолютния студ, 1/10 част ни трябва до абсолютния студ. Питам: След като намерят хората абсолютния студ, какво ще се постигне? Който разбира, ще се постигне. Има някои постижения. Питам тогава: Защо е така грамадна разликата? Защо студът съдържа 273 градуса? Абсолютен студ. За топлината не се казва колко е абсолютната топлина. Топлината ни най-малко не съответствува. Какви са деленията тогава? Значи деленията на студа са големи. Студът и той изгаря. Един чук при този студ, разглобява се. Желязото при студа не може да издържи, разтопява се. Като дойдем при топлината има 1000–2000–10000–25000 градуса. Предполагат, че слънцето има 25 милиона градуса. А някои (предполагат, че е) 30–40–50 милиона градуса топлина. Каква топлина е тя? Вече не една малка частица е засегната. Но онази, първоначалната топлина. Казвам: Понякой път вие страдате от две неща. Вие страдате от абсолютен студ, който образувате в себе си. В Холандия правиха тия опити. Вие изстудявате сърцето и казвате, аз не го обичам. Ти го изстудяваш сърцето си. Ти като го изстудяваш, изстудяваш и себе си. Някъде се нагорещяваш, искаш да му отмъстиш. Някъде се нагорещяваш, искаш да отмъстиш някому. Същевременно, като направиш пакост на него, правиш пакост и на себе си. Та в дадения случай нито изстудявай, нито стопляй. Остави хората с обикновения студ. Нищо повече. Учените хора за в бъдеще туй ще го изучават. Имат съвсем други съображения. Онези, които развиват голяма топлина, и те имат съображения. В новото учение, оставете в живота онази, нормалната топлина. Нормалната топлина коя е? – 36 градуса. Значи човек не е още в състояние да понесе по-висока тампература. Те считат, че 37 градуса е малко анормална. 37 градуса трябва да стане нормална топлина, но тя още не е нормална топлина. Една нормална топлина трябва да съдържа един, два, три, 123 градуса. Но при 123 градуса другояче може да се говори. На 123 градуса, понеже човек има

4 тела основни, през които. 36 засега е нормална. Доста е 36 градуса, за физическото тяло е тя, за астралното тяло топлината е друга. За умственото тяло топлината е друга, за причинното тяло топлината е друга. Причинното тяло на човека може да издържи на 273 градуса и два пъти да му туриш по толкоз, то няма да усети. Физическото тяло при 273 градуса няма нищо да остане от него. Засега изучаваме физическото тяло. Казваме: Като умре човек. Ами че туй тяло, то е външната страна. Върху туй тяло сега се гради друго едно тяло, което всеки може да го види. Всеки може да го види. Правете опит. Който и да е от вас, елате и направете един опит. Да не мислите тъй, че ще ви дадем известни мисли и желания. Ще видите, че в половината част отгоре лицето ви ще стане червено, да се освежи лицето ви и веднага да се подмладите. И като ви оставим пак, ще се повърнете при туй същото положение.

Казвам: Трябва да измените вашите постъпки, вашите мисли и веднага ще видите, че лицето ви ще се измени. Трябва да знаете, как действува законът на вашето духовно тяло. Щом искаш да действуваш със законите на любовта, ще влезеш в духовното тяло. Ако искаш да станеш умен човек, ще влезеш в законите на умственото тяло. Три тела има човек, с които трябва да знаеш как да постъпваш. Трябва да имаш здраво физическо тяло, ако искаш да постъпваш добре. Ако искаш да обичаш, трябва да имаш духовно тяло. Ако искаш да бъдеш умствено здрав, трябва да имаш умствено тяло. Тия тела влизат едно в друго. Най-шуплесто е физическото тяло. Духовното тяло влиза в шуплите, Божественото тяло влиза в умственото тяло и те съставят едно цяло. Как ще го разберете? Аз не съм го разбрал, че вие как ще го разберете? Какво е духовното тяло? Вечерно време си лягате, но отивате да се разхождате. Питам: С кое тяло? То е вашето духовно тяло. Човек ходи, приказва, после се връща, бягате, гонят ви, с кое тяло? В туй тяло, с което в събранието ходиш, приказваш с другите хора, след като се върнеш на земята, пак ще се разхождаш по същия начин. Вие имате тази опитност. Вечерно време не сте ли гледали как изгрява слънцето? Казвате: „Какъв е духовният свят?“ Точно както го виждате на сън. Реалист съм. Както вие сте го видяли на сън. Няма друго описание. Казва: Като бях млад. Някой път се огледаш в огледалото, млад си, но като се върнеш, гледаш стар дядо, космите побелели. Мене ми разправяше една стара баба: „Като се погледна в огледалото, казвам: Да ме поживи Господ, да ме направи такава, каквато бях. Като се погледнах, колко бях красива, а като се събудих, казвам: Остаряла съм.“ Вие сте

млади, само временно сте остаряли. Вие сте умни, само временно сте оглупяли. Искам да се посмеете малко, понеже, когато човек се смее, благословението иде. Човек като е сериозен, стиснат е малко, че не може да дойде Божието благословение. Искам малко да се посмеете, че Божието благословение да дойде във вас. Че как се смее? Човек има едно чувство да се смее. Само че смехът да дойде на време, да се смееш на време. Когато дойде време за Божието благословение, да се посмеем. Когато Господ каза на Сара, че ще роди дете, тя се позасмя. Казва: Не можах на младини, че сега на 83 години. На млади години като не можах да родя, че сега? Казва: Защо се смееш? Тя се уплаши. Започна като всяка жена да се отрича. Казва: Не се смея. Понеже едно благословение ще ви дойде, вие се позасмейте малко. Ще дойде нещо ново във вас. Като Сара ще родите нещо хубаво за идущата година.

Пожелавам ви на всинца да бъдете здрави, бодри и весели, да учите всичко и да приемете Божието благословение.

Благословен Бог наш.
Добрата молитва.

19-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 6 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

СТАНЕТЕ ВИЕ, КОИТО СПИТЕ!

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само едно изречение: „Стани ти, който спиш.“

Духът Божий.

Трябва да се избягва скучността в живота. Има скучни работи. Скучните работи са стари работи. Скучните работи са болезнени работи, в тях няма нищо ново. Погрешките са скучни, защото зад погрешките няма никаква наука. Едва музикантите са направили гами. Привилегия на погрешките, че светът на мълчанието е един неорганизиран свят. Щом се организира светът, той става музикален. Музикантите по някой път искат да дадат привилегия. Някъде искат да дадат пауза цяла, половина, четвъртинка или осминка. Туй казва, което е написано едно време, може (да е) като тия паузи. Сега, има известен смисъл. Казвам: Погрешките в нашия живот, скучните работи, да бъдат като малки паузи за ефект, в средата или накрая една малка пауза. Трябва да се поеме дъха. Лошите работи в света, дето ги наричате, са спирка, почивка. Туй, от което вие се оплаквате, не е смисълът на живота, но понеже сте се забързали, за да се справите, трябва да ви се даде пауза, да се спрете. Вие така не го схващате. Вие схващате някой път като едно музикално творение. Искате да знаете защо ви се случва някое страдание. То не е наука страданието.

Сега искам да ви говоря за нещо, но не искам да бъда скучен, искам да бъда много кратък. Много не искам да говоря, понеже в многото говорене се харчи много енергия, пари струва. Понякой път ми представят голям лист за плащане, аз се уплашвам, но умерен съм. Икономисвам енергията. Казвам: И вие трябва (да) икономисвате.

Що е знанието? – Осмисляне невежеството. Що е невежеството? – Обезмислено знание. Може да го считате за анахронизъм. Психологически е верно. В света всяко нещо, което не прогресира, регресира. И двете думи са чужди. Вие трябва да ги намерите в речника. Човек, който отива с прогрес, значи нагоре отива, а регрес, значи повръщане назад, отстъпване назад. Прогресира и регресира. Та никога вие не можете да застанете на

една точка. Може вас животът да ви е неприятен, то е от вашето разбиране. Ако измените само разбирането си, животът ще стане осмислен. Има неща в света, които са непостижими. Човек великото никога не може да постигне. Малките неща са постижими. Сега аз не искам вие да вярвате. Тъй разсъждавам: Великото е непостижимо, а малкото е постижимо. Ако желаете малки работи, ще постигнете. Ако желаете големи работи, няма да бъдат постижими. Да кажем, вие искате да завладеете месечината. Непостижимо е. Искате да спечелите 100–200 хиляди лева. Туй е възможно, даже и няколко милиона да желаете да спечелите и то е възможно, защото са направени от малки частици. Искате вие да станете първокласен светия. То е невъзможно. Искате да станете един обикновен човек, добър човек. То е възможно. Всичките хора искат да станат светии. Не, не. Нито един човек, нито един народ може станат светия. Може да играят ролята на светия, то е друг въпрос. Една свещ може да играе ролята на слънцето, но тази свещ да мисли, че е слънце, то е заблуждение. Ти може да си запалил свещта, може да светиш като слънцето, никой не го отказва, че си като слънцето, ти сам се заблуждаваш, искаш и другите да заблудиш. Казвате: Той е светия. Да, светия от 25 свещи, или от 100 свещи, или от 150, 500, от 2000 хиляди. Аз сега цитирам работи, за да се уяснят новите положения. Всичките хора ги е страх от новото в света. Че именно вечният живот седи в постоянното ново, което е в света. Вечният живот не седи в старото, не седи и в настоящето, а седи в туй постоянно проявление. В едно отношение в непостижимото бъдеще седи вечният живот. В еврейския език имат минало и бъдеще. Настояще нямат евреите, защото според тях, всяко нещо, което се е проявило, вече е минало. Сега аз не искам онова, което ще говоря, да го примирите с това, което имате. Не мерете нещата според вашия мащаб, според вашите мисли. Не мислете, че както другите хора мислят, е криво. Не мислете, че както другите хора мислят, са криви, а както вие мислите, сте прави. И вие, както мислите, сте криви, и както другите мислят, са прави. Но не мислят както природата мисли, затуй са криви. Природата не мисли като тях. Криви са в туй отношение, че искат да заставят природата да мисли като тях. Туй е невъзможно. Природата никога не ни заставя да мислим като нея, защото, ако тя искаше да мислим като нея, щеше да ни застави да направим света, както тя го е създала. Тя ни е оставила да се упражняваме с малките работи.

Казвам: „Стани ти, който спиш“. Значи, който спи, трябва да стане.

Онзи, който е станал, на него трябва ли да му се каже да стане? Ами на онзи, който е станал, който работи през целия ден, какво трябва да му кажем? – Легни ти, който си буден. Не е ли туй, което става? След като ти кажат: Стани ти, който спиш – да работиш. Вечер, като се умориш, какво правиш? Природата казва: Спи. Та спете, когато природата ви казва да спите. Ставайте, когато тя ви казва да ставате. Когато ви каже: Стани, стани, понеже то е в твой интерес. Ако ти станеш, в твой интерес е. И в единия, и в другия случай все е в твой интерес. По някой път хората се оплакват от нещастията на земята. Такова нещо като нещастие в света, то не съществува. Нещастието съществува само по единствената причина, че човек мисли, че може да носи един товар, който не е по силите му. Следователно, този, който носи такъв товар, той е всякога нещастен.

И съвременните хора, например, искат да ги убедят да не воюват. Нали така? Те не могат да се убедят. Природата има само един начин, с който може да убеди хората. Направете и мъже, и жени да раждат, всичките да раждат и нищо не проповядвайте. Те ще се убедят, че не струва да се воюва. Направете едновременно всичките хора болни, те да страдат, за да ги убедите, че не е хубаво страданието. Тъй, когато един е здрав, а друг е болен, каквото кажеш, казва: Празна работа е. Ако ние искаме да направим хората да разберат една истина, ние трябва да им дадем един опит. Ще се даде един опит, към който природата ни кара. Всички ще минем дисциплината на страданията, за да познаем, че има страдания. Казва някой, че страданието е реално. В дадения случай е реално страданието. И радостите са реални. Това са две фази на живота. Когато опитваш живота, страданието ще бъде временно и радостта ще бъде временна. Страданието може да бъде дълголетно и радостта може да бъде дълголетна. Казват: Вечното блаженство. Онези, които разбират този закон, казват: Има и вечно мъчение. Как ще ги примирите двете? Няма какво да се примиряват. Ти в огъня няма какво да примиряваш дърветата, които горят. Щом като горят, те са примирени. След като горят, те се освобождават и всички отиват във въздуха. Огънят казва: Вие сте свободни. След като излезе този газ навън, туй газовидно вещество, природата го взема пак. Растителното царство ги поема, туря ги в нова форма, създава нови дървета от тях. Искат другите да примирят смъртта. Защо хората умират? Защо умират хората не знаят, но и защо живеят, и него не знаят. Защото ти не може да разбереш, защо умираш, докато не разбереш защо живееш. Като разбереш защо живееш, ще разбереш и защо умираш. Дотогава ще умираш несъзнателно,

без да искаш. Пък може да умираш и съзнателно. В реда на нещата е съзнателно да умреш. Кое е съзнателното умиране? Само великите души умират съзнателно. Вземете Христос, той умря съзнателно, съзнава, че трябва да умре. Така е писано, че трябва да умре, за да помогне на хората. Написано е той да умре. Ако той не умре, не може да помогне. Все таки, за да се спаси един човек, друг заради него трябва да го замести в страданието. Или другояче казано: За да направите известен съсъд хубав, от какъвто и да е материал, от какъвто и да е ценен материал, все трябва да направите някаква пакост някъде. Тази кал вие ще я извадите от някъде, ще развалите туй място и ще вземете и от тях ще направите хубави паници, стомни или вази, каквито и да са, ще бъдат за едно украшение. Но туй, хубавото нещо, се дължи на някаква пакост, която сте направили някому. После, докато ги направите, на няколко дървета ще направите пакост. Колко дървета ще изгорите? Казвам: В нашата култура, която имаме, знаете ли колко пакост сме направили? Тази култура колко пакости е направила! Казвате: Отлична култура. Хубаво, в какво седи отличието? Ако цената на тази култура е повече, отколкото загубата, която е причинила, тя е на място, но ако загубата е двойна, отколкото цената, значи ние ще имаме половин глоба и всяка една култура в света, която изхарчва повече, отколкото спечелва, тя е осъдена на секвестиране. Сега, мисълта ми каква е? Не се спирайте върху тези работи. Например, ако вие сте в театър, не обръщайте внимание. Аз да ви представя една работа на театър, вие схващате, че тази работа ни най-малко не е сериозна. Театър представя той. Вие гледате, някой е облечен, умира на сцената, но то е гьоз бояджилък. След половин час той ще възкръсне. Някого са го обрали на сцената, но след туй видиш, че парите са намерени. Всичко, което става на сцената, то е възпитателно средство. Ти изваждаш поука. И животът, който става в природата, то е едно възпитателно средство. Земята е едно училище на изправление. Нашата земя е изправителен институт. Най-хубавото изправително училище е земята. В цялата слънчева система няма по-хубаво изправително училище от земята. От Слънцето, от Венера, от Юпитер, от Сатурн, от Уран, от Нептун тях ги пращат тук, на земята и пращат доста бюджет, че ги изпращат на земята. Обичат земята, понеже тя служи за изправление. Който излезе от земята възпитан, той стане виден човек в тяхното отечество. Които идат от другите планети, земята ги прави видни. Вие сте изпратени тук за изправление. Аз съм уверен, че след векове вие ще станете много видни във вашето отечество. Вярвайте в туй, че е тъй.

Човек на всичко трябва да вярва. И на лъжата вярвайте, защото ако повярваш на лъжата, тя не е лъжа, но истина. Ти на лъжата не може да направиш по-голяма пакост, отколкото да повярваш на лъжата, че е истина. Ако на един светия вие му дадете един мухлясъл хляб, той като го вземе, казва: „Пресен хляб.“ Вие се чудите и ще видите, че той е топъл, веднага се преобразява хлябът. Значи лъжата при светия става действителност. Както вие сте казали, така става. Туй е вярно при светията. При обикновения човек мухлясалият хляб ще остане пак мухлясал. Следователно, туй, което ви говоря, при сегашните условия хлябът пресен не става, той си остава все мухлясъл. Лошият живот остава лош и добрият живот остава добър. Богатият остава богат и сиромахът остава сиромах. Това е статическо положение, което съществува.

Та казвам: Ако днес дойде Христос в света, макар че той си е намислил да дойде на земята, какъв метод ще приложите? Ако дойде сега, как ще проповядва Христос? Ако дойде Христос, ще носи ли някаква тога или ще носи ли някаква чалма или някоя индуска чалма, защото някои искат да покажат, или ще носи ли той сандали? Негова работа е. Ако си избере сандали, свободен е сандали да избере. Ако избере чалма, свободен е, или може да си тури на главата калпак или цилиндър. Но вярвайте, че Той ще избере нещо, което подхожда и мислим, ако дойде Христос на земята, Той ще бъде облечен много добре. Ще има един цвят, който му допада. Ще има шапка, която допада, обуща, всичко туй, което казват „ком ил фо“. Туй сега е предположение. Каква ще бъде реалността, то е друг въпрос, но ние предполагаме. Всеки един учен човек предполага. Предполагат, че слънцето имало 25 хиляди градуса, други – че 50 милиона градуса, а други – 40. Но с какво сме го премерили? Или някой казва, че са 10 хиляди градуса, с какво сме ги премерили? Все ще има някъде някакъв уред да се премери. Обаче, една топлина при 25 или 50 милиона градуса, не е такава, каквато е нашата топлина. После, ако вземем такова твърдение в науката, че телата, които са в покой и телата, които се движат, имат една и съща стойност. Абсолютно покойните тела и абсолютното движение ще имат една и съща стойност. Те се намират на едно и също място и следователно две тела, които се движат с еднаква бързина, паралелно вървят. Две тела, от които едното върви с по-голяма скорост, винаги отблъсква тялото с по-малка скорост. Щом двама души се отблъскват, единият се движи с по-голяма бързина, а другият с по-малка. Казвате: „Еди кой си не ме обича.“ Или вие се движите по-бързо, или вие се движите по-бавно. Всичкото е в

движението, в бързината. Ако ти го обичаш и намираш, че се движиш с по-голяма бързина, ти спри, да се приравниш и той ще те обича, човекът. Ти вървиш напред, искаш да те гони. Де ще те стигне той? И да иска, не може да те стигне. Вие искате хората, които бързо се движат, да ви обичат. То е невъзможно. Сега философски разсъждавам. То е едно противоречие. В тия противоречия философия има. Вие още не знаете философията. На какво се дължи симпатията и на какво се дължи антипатията? Казва някой: Нито Христо, нито Христос. Този, който е нито Христо, се движи с по-малка бързина, а Христос се движи с по-голяма бързина. А пък онзи, който се движи с по-малка бързина, понеже онзи заминал напред, той оставал да го тършува отзад, понеже Христос е заминал за небето, пък дяволът тук е, на земята. Каквото намерил в неговото общество, вземе всякога да го направи нещастен. Като дойде той, ще се престори, че е Христос, той ще говори Неговите думи. Слабоверните, лековерните моми може да се излъжат. Някой път момъкът, като обръсне брадата, стане угледен, приличен. А ако е с брада, като поникне брадата, не е толкоз приятен, но като се обръсне хубаво, става по-приличен без брада. Хората са по-прилични. Аз бих желал хората да бъдат без бради. Предполагам, че има 24 души в света с бради. Англичаните са дошли до това убеждение. Един англичанин като стане сутрин, намаже лицето си със сапун и се бръсне. Щом имаш брада, то е цяла беля, защото всеки косъм на брадата, то е едно правило. Всичките закони в света са написани там, ако направиш нещо криво. Най-големият аристократизъм в брадата се намира. Питат ме: „Защо ти носиш брада?“ Разправям: Аристократ съм. Защото като не може да ми служат, нося ги тук. Те ме мъчат, но и аз ги мъча. Туй в същност не е така. Всеки един аристократ с енергията, която има, той произвел един косъм на моята брада. Искам, не искам, заставен съм да нося тия аристократи. Той с енергията си култивира един косъм. Какво ще го правиш? Ако го изтръгнеш, пак ще изникне, не може да се освободиш. После ще питат: „С какво право си бръснеш брадата. Нямаш право да си бръснеш брадата, брадата е наша. Ти ще я носиш за обявление.“ Тогава аз седя вечерно време и като седна, зная как се пише на всеки косъм. На косъма го напиша. Един ден как са живяли е написано на брадата и тогава в невидимия свят ще направят една книга, ще четат живота на всичките аристократи, как са живяли, понеже как са живяли, те са го предали на моята брада, пък искат мене да ме направят виноват, пък аз не съм будала.

Та казвам: Туй е алегорично. На космите това го има. В миналото са

били по-потребни. Ще дойде един ден, когато ще имаме по-малко нужда от косми. В животните цялото тяло е покрито с косми, туй показва, че те са минали в една епоха, толкоз неблагоприятна, това са били дрехите, с които са били покрити. Че космите са паднали от нашето лице показва, че ние сме излязли от тази северна област на живота, дето нищо не е расло и за в бъдеще даже главата на човека ще започне да оголява. Цялото тяло на човека оголява и ако остане гладко, по-малко косми да има, ще бъде по-добре. Възприемчивостта ще бъде по-голяма. Ако ние изясним ония положения, в които природата ни е поставила, тя е турила всяко нещо на своето място. Например, на езика не е турила косми. Ако беше турила косми, какво щеше да бъде? Ако би турила косми вътре в нашите дробове, какво щеше да бъде? Значи космите са необходими на външната кожа.

Та казвам: ние сме дошли до едно положение, една пробуда. В живота какво трябва да се прави? Защото всяка една област в живота си има свое специфично място. Ако един човек е светски, това не е лошо нещо. Не е лошо да бъде човек светски. Да бъде материалист не е лошо нещо. Да бъде човек светски, да бъде човек духовен, не е лошо. Но всичките хора на земята не може да бъдат духовни. Всичките хора на земята не може да бъдат религиозни. Всичките хора на земята не може да бъдат светски. Виждаме, че в природата има едно велико разнообразие. Всичките хиляди и хиляди видове от растенията и животните, от рибите до човека, всички се различават и допълват. Всеки един човек, който е достигнал до тези времена, той трябва да се справи. Трябва ви сега една много трезва мисъл и трезви чувства, и трезви постъпки ви трябват. Онези от вас, които са пробудили плачът и страданието, не знаете някой път защо плачете. Аз позволявам плача само при един случай. Трябва да плачеш, да си омиеш очите. Щом си омиеш очите, не си хаби водата. Сълзите са за промивка, да виждаш, да са влажни очите, да може да възприемаш. После при сълзите и при страданията, човек се възбужда и тия жлези работят и ако не знаеш как да размишляваш, ще събереш повече вода. Защо е тази вода? Понеже става по-силно горение в организма, тогава идват сълзите. Природата показва, че огънят се гаси с вода. Ти си станал скръбен. Защо плачеш? Иде една топла баня. Пусни топлата вода на главата и веднага ще ти мине скръбта. Изгубил си 100–200 хиляди лева. Иде ти отчаяние. Един душ в банята на 37–38 градуса като го пуснеш 5–10 минути, временно ще се освободиш от туй състояние. Що са 200 хиляди лева? Взели ги и ти ще се самоубиеш. Иди продай едното око. Сега продават очи. 200 хиляди лева ще ти дадат и

ще го присадят или пък може да продадеш носа си за хиляда лева, ще го пресадят. Или ухото си може да продадеш. Защо ще се самоубиваш? Иди продай едното ухо, ще го посадят. Да умреш, че си изгубил 200 хиляди лева. Гледай този серсемин и той мисли. Казва: Искам да се самоубия. Или мисли от канарата да се хвърли, или във водата да се удави и мисли какво ще пишат вестниците. Той иска да се хвърли от канарата, но мисли какво ще пишат вестниците. Той и като умира, е щестлавен. Иска да знае какво ще мислят хората за него. Аз да ти кажа какво ще кажат. Те ще кажат: „Ето един голям будала, който не оценява живота.“ Ти като изгубиш 200 хиляди лева, иди запали 10 свещи в църквата и благодари, че те освободили от едно зло. Вместо да се самоубиеш, запали 10 свещи за благодарност. Разболял си се, изгубил си 30–40 кгр., запали 5 свещи и благодари на Бога. Пак ще дойде онова вещество. Всичко, каквото става на земята, трябва сега една нова философия. Аз ви говоря за неща, които трябва да проверите. Трябва една нова школа, в която хората да се възпитават. Аз ви говоря за някои неща. Казвате: „Не скърби.“ Аз зная, лесно е да кажеш не скърби, но как да не скърбиш.

Това беше във Варна. Един момък се влюбил в една мома. Тя залюбила друг. Иде му отчаяние. Казва: „Иде ми да се самоубия. Тя да ме излъже!“ Казвам: Няма нищо. Не са ти взели живота. Всичките моми са на Господа. Тя отишла при баща си, защо така мислиш, че не те обича? Тя те обича, работа си има, няма време. На нейното място виждам, иде една мома, която седи по-високо от другата. Съзнанието му не е будно, моето съзнание е будно. Казвам: Я се обърни да видиш, и той поглежда и изведнъж се изменя. Казва: „Стана ми малко по-леко.“ Тогава този, в когото ти си се влюбил, не е този, който ходи по земята. Онзи, в когото ти се влюбил, той е от друг свят. Той е минал, няма го там. Писанието казва: „Не огорчавайте духа, с който сте запечатани“. Не огорчавайте онзи, който ви е възлюбил, защото той ще излезе, ще си замине и няма кой да ви помага. Онзи, който ви обича, може да мине в един, във втори, в трети, той може да мине в 20–30 и в цял народ и може да накара целия народ да ви обича. Може да накара и цялото небе да ви обича, може да накара и себе си да ви обича. Той е всесилен. Този, който ви обича, той може всичко да направи. Тъй, както ние разсъждаваме за любовта, че само мене ще любиш, тъй не може. Щом речеш само тебе да люби, той не е от тази земя. Той не е вол, говедо, да му туриш юлар. Той седи над твоето разбиране. Той е господар на положението. Няма по-голям господар от онзи, който обича. Няма по-

голям господар в света от него и няма по-голям слуга от него в света. Няма по-умен в света от него. Този, който те обича, той е във всичките. Ако виждате някои недостатъци, те не се дължат на онзи, който ви обича. Те се дължат на органите, чрез които се проявява. Когато на един художник боите са калпави, не може да рисува. Не е той виновник, четката, платното, боите не са хубави. Когато един пианист свири и лошо е пианото, не е той виновен, но пианото. Дай на този човек един инструмент и ще видиш какъв гениален човек е той. Ние разсъждаваме за любовта като за нещо статическо. Казвате: „Той се е влюбил." Не. Любовта, това е най-великата наука, която съществува на земята, единствената сила, която облагородява хората и тя периодически се проявява. На земята се проявява в месец май. Няколко месеца има подготвителни, през зимата са подготвителните условия за любовта. В месец май тя се проявява. След туй, през юний, юлий, август, намалява. Но най-високата точка, това е май. Като дойдеш в май, всичките птици пеят, животни, треви и цветя, всички, едно надпреварване има. Растенията се обличат в своите дрехи. Като мине туй време, после пак настане един период и тия любовни сили се оттеглят. Туй, разумното в света се проявява. Аз виждам в растенията, това са висши същества, които идват и като идват на земята, тия растения са техни деца. Те ги посрещат. Растенията, като се обличат, посрещат техните роднини, които идат от другия, духовния свят. Вие, когато се влюбите, посрещате вашите близки, които идват от другия свят. Щом се влюбите, благодарете, че сте се влюбили. Вие посрещате същества от Божествения свят. Вие посрещате същества от ангелския свят, вие посрещате същества от светийския свят. Вие посрещате същества от най-развитите от хората. Ние, когато се влюбим, няма да мислим, че туй нещо е станало на земята. Обикновените хора може да мислят така. Великите, гениалните хора мислят другояче. Сега тъй мимоходом влиза любовта.

Сега въпросът е: „Стани ти, който спиш! Стани ти, който спиш!" Не мисли, че със спане всичко ще стане. Стани ти, който спиш, защото спането нищо не може да постигне. То е животът но животът не се реализира в спането. Животът се реализира в будното състояние. „Стани ти!" Сънят е едно упоително средство в живота, а будното състояние, то съществува за всичките идеали, които съществуват, може да се поставят в един буден живот. Будното състояние може да бъде в нашето подсъзнание, будното състояние може да бъде в нашето съзнание, будното състояние може да бъде в нашето самосъзнание и будното състояние може да бъде в

нашето свръхсъзнание. Вие се радвайте за любовта, която съществува, понеже когато двама души в света се залюбят, то е един общ кредит. Когато двама души се залюбят, то е общ кредит, който се отпуща на цялото човечество. Следователно, с любовта, която постоянно иде на земята, живее цялото човечество. Ако един ден хората престанат да се обичат, животът ще престане. Благодарете, че се обичат хората. В какъвто и смисъл да съществува любовта, тя носи живот в себе си. Няма в света престъпна любов. Престъпността седи в онова невежество, в кривото разбиране, в неизползуването на любовта. Престъпността седи, когато искаме любовта да я подложим на робство, на окови. Любовта иде в света да внесе живот. Любовта иде в света да внесе светлина и знание. Любовта иде в света да внесе свобода и простор, да даде щастие на хората, не само тук, на земята. На земята ще им даде известно здраве, но приготвя се един нов свят, той е около нас, този нов свят е около нас. Представете си, че вие сте в едно яйце вътре. Да ви представя сега ясно, от моето становище, аз както виждам нещата. Представете си, че аз ви поставя в тоя затвор, в тия условия, в това яйце. Вие казвате: „Какво ще се прави при тия условия?“ Казвам: Не бой се! Щастието ти е в другия свят. Тази черупка е заобиколена от онзи свят. Като се измъти туй яйце, ще бъде в оня свят, ще имате крачка, крилца и веднага вие тръгнете да използувате условията, които ви са дадени. Сега с какво ни утешават? Някой умрял, казват: „Къде е нашият умрял?“ Казвам: Той не е при вас, но отвън е. Сега, както и да ви представям работата, вие ще дойдете до едно лъжливо разбиране. Както и да ви говоря за оня свят, ще имате лъжливо понятие. Защото човек трябва да е бил там. Както и да ви го представям, аз ще го представя, както не е. Както искам да го представя, виждам, криво се схваща. Да кажем, иде някоя майка, виждам дъщеря ѝ някой път от ляво, някой път от дясно. Ако е от дясно дъщеря ѝ, има един смисъл, ако е отляво дъщерята, има друг смисъл. Някой път дъщерята е отзад. Някой път показва главата на дясно. Някой път на ляво. Някой път зад гърба на майка си. Вижда ѝ се лицето. Тя е срасната с майката в тялото само, отвън се показва главата, в тялото на майка си живее. Как ще ме разберете? Ще кажете: „Как може в тялото да живее?“ Хубаво. Вземете в едно тенеке, турете такива едри куршумчета по 10 грама и напълнете тенекията. После турете по-ситни сачми и те се поместват, след това още по-ситни и мислите, че тенекията е пълна. След това, като няма място за сачмите, налеете вода и тя си намери място, а след това може да турите още 10–15 грама спирт и той ще си намери място. Питам: Де се

събраха? Как се събраха в едно тенеке? Сега мнозина от вас се оплакват някой път, че стават разсеяни. Разсеяността вече се дължи на едно същество, което е проникнало в твоето тяло и понеже се намира в неблагоприятни условия, иска да дойде на земята и неговите вълни на ума и чувствувания разбъркват твоя ум, унесеш се, заспиш, като че виждаш сънища. При туй състояние ти не можеш да бъдеш спокоен. Всички ония същества, които са напреднали, напредналите същества произвеждат два различни резултата. Ако дойде едно много напреднало същество при вас, веднага ще се сгромолясате на земята, но съзнанието си няма да изгубите. Само не може да се дигнете. Туй същество трябва да се приспособи на вашето положение, да ви подигне. Като се върнете, вие ще имате една опитност. Ако дойде едно същество с по-ниски трептения на тялото, след като се върнете, пак ще изгубите и вие ще бъдете със седмици недоволен. Дето иска да се самоубие някой човек, то се дължи на чужди влияния. Вие всички страдате не от вашите прегрешения, но от прегрешенията на хиляди поколения ваши роднини, които са живяли преди вас и вие изплащате постоянно чужди дългове. Казвате: „Сега да поправим живота." Как ще го поправиш? Поправя ли се? Плащате вие, явят се други. Плащате, пак други се явят. Какво ще плащате? Казват ти: „Моли се." – И с молитва не става. – „Той, Господ ще прости." – Трябва да се разбира как ще прости. Има един начин, по който се прощава. Тогава трябва друго разсъждение. В една малка вадичка, която е като моя пръст, колко дрипели може да оперете, я ми кажете? В една река, която е широка като този салон или 10 пъти по-широка, много нещо може да оперете. Тази, малката вадичка и голямата река, която е 10 пъти по-широка от този салон, еднаква работа ли ще свършат? Може да се простят греховете. Няма нещо невъзможно за Бога, но онзи, който ще прощава греховете, казва: Син човешки има власт да прощава, но от него излиза много. От когото излиза прощаването, може да стане, но само да каже.

Един англичанин отива в Италия да почива. Седи в един хотел и от прозореца се вижда, че един италианец държи един револвер, ту го туря в устата си, ту го дърпа и като го гледал, англичанинът поискал да се запознае с този италианец. Запознават го. Той казва: „Господине, защо туряте револвера си в устата?" – „Имам да давам 25 хиляди лири. Нямам ги, искам да се самоубия." Богатият англичанин изважда чек и подписва за 25 хиляди. Казва му: „Ти си много страхлив човек. Тебе от 25 хиляди лири стерлинги те е страх и от револвера те е страх. Мислиш ли, че револверът

ще уреди твоите работи? Виж, моето перо урежда по-добре твоите работи.“ Дава му 25 хиляди лири и казва: „Как, револверът ли разрешава неговите пари или твоето перо?“ Казва му: „Научи се да пишеш.“ Казвам: Всички ние като този италианец по някой път с револвера в ръка се колебаем да гръмнем или не. Тук гръмнеш, там гръмнеш. Не е ли по-хубаво да напишеш 25 хиляди лири така?

Ако дойде някой при мене, ще кажа: Ела, ще те заведа при Господа. Не му казвам: Повярвай. Казвам: Аз отивам при Господа, ела с мене. Ще го заведа на общо основание. Ама вие не знаете как ще го заведа. Вие предполагате, че този човек не вярва. Защо? Защото неговите братя са го лъгали. Този човек не вярва. Защо? Защото работите му не са вървяли. Този човек станал безверник, защото в училището са го късали. Навред ред неприятности, несгоди. Казва: „В никого не вярвам. Между всичките добри хора все съм последен.“ Тия хора, които е срещал, те са много добри хора, но са били много заети. Всичките са били така заети, не са имали време да направят нещо за него. Аз съм сега без работа, виждам туй, което те не са направили, аз ще направя заради тебе. Тъй аз ще постъпя. Няма да му кажа, че Господ е казал. Всички са били много добри хора. Елате, какво искате вие? Казва: „Искаме един автомобил.“ – Друго? – „Дрехи, шапка, обуща, искам да се оженя.“ Хайде, ожени се. Хайде на туризъм. Всичко, каквото иска. Казвам: Какво искаш още? – Нищо, казва, много ти благодаря. Виждам, че може да има друга някаква сила в света, която помага. Има такава сила, аз я нося със себе си. Онзи, на когото аз служа, той е от мене хиляди пъти по-добър, по-умен и по-силен. Сега казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа.“ Че как ще повярва този човек в Христа? Той няма понятие за Христа. Един слаб човек, когото са разпънали преди 2000 години, който не е бил смел, нямал оръжие. Един извадил нож и той казва: Турете си ножа, тази работа с нож не става.

Та казвам: Вие, които сте дошли сега подир две хиляди години, очаквате Христа. Как Го очаквате? Имате много право вярване, но в едно вашите възгледи не са прави. Вие очаквате Христос да дойде и да уреди всичките ваши работи. Прави сте, той ще уреди всичко. Но питам, след като Христос уреди всичките ваши работи, автомобил ви купи, къща ви направи, деца ще имате и след като направи всичко за вас, вие какво ще направите заради Него? От това зависи вашето бъдеще. Ако можете туй благо да го използувате, едно благословение е заради вас. Ако вие не може да го използувате, вие ще носите пак стария живот, ще имате страдания.

„Стани ти, който спиш“. Аз сега не ви казвам: Станете, аз виждам само, че вие спите. Казвам ви: Станете вие, които ме слушате, които спите. Всяко спане е опасно сега. После пак ще ви кажа: Идете да спите. Сънят ще продължи. След като работите, вечерта ще кажа: Идете да спите. Ни най-малко няма да наруши сънят. Спането е отлична почивка. По-хубава почивка от спането няма, но и по-хубаво състояние от работата няма. Да бъдеш буден, да бъдеш между хората, които те обичат, да слушаш баща си, когото не си виждал, който носи хубави качества. Погледне те баща ти с онова хубаво чувство. Като те погледне, да срещнеш майка си, да срещнеш сестра си, да срещнеш брата си. Какво по-хубаво има? Да срещнеш всички свои приятели. Какво по-хубаво има от това разбирателство в света? Сега аз не апелирам към вас, защото като спите, вие не разбирате. Аз искам да ви събудя, за да ме разберете. Някой път каже: Стани, Стоянчо. Погледнеш, пак заспал. Дойде майката, казва: Стани! Той казва, ще стане, стане и пак заспива. Три, четири пъти трябва майка му да го събужда и се му се спи, много хубаво. Не иска да се пробуди.

Казвам: Радвайте се в света. Радвайте се на трите прояви на Божествения дух. Радвайте се на всички онези души, в които любовта е проговорила. Радвайте се на всички ония души, в които мъдростта е проговорила. Радвайте се на всички ония души, в които истината е проговорила. Радвайте се на всички души, в които животът е проговорил. Радвайте се на всички души, в които знанието е проговорило. Радвайте се на всички ония души, в които свободата е проговорила.

„Стани ти, който спиш!“ Станете вие всички, които спите по лицето на земята и всичките тия страдания, които идат, не са нищо друго, освен майката, която казва: Станете! Всички трябва да станете. Няма спане. Светът трябва да се пробуди, понеже новата култура, която иде, носи нови разбирания, нови схващания. Вашият морал, който сте имали, този морал е бил на място. Да не мислите, че когато ядете една кокошка, е морално, когато ядете едно агне, е морално, когато отсечете едно дърво, когато оцапате водата, е морално? Когато цапате ума, сърцето, душата си, всичко това е морално? Чудни са тия хора! Ние трябва да се надмогнем. Всеки един човек трябва да бъде закон в себе си. Без съдии, всеки да бъде съдия на себе си. Като дойдеш вечер, всеки да отсъди право. Ако имаме такъв свят, дето всичките хора, след като се осъдят, всички да направят, знаете ли как щяха да живеят хората? Казвам сега: Хубаво, ако Христос дойде и ви даде всичко, каквото вие искате, вие какво ще направите заради Него?

Христос дойде и даде църкви, служители, на свещениците заплата. Какво направиха заради Него? Христос дойде на земята и на царете от памти века е давал пари, средства, какво направиха заради Него? Кому ли не е дал Христос! Майката, на която Христос даде да роди отличен син, една отлична дъщеря. Учителят, на когото Христос даде всичко, той да възпита двама ученици добре, да ходят в неговия път. Един съдия, на когото Христос дал всичко, трябва да осъди две дела право. Има такива съдии. Та сега, ако Христос ви даде всичко, вие какво ще направите, които не сте съдии. Да кажем, някои от вас сте слугини. Ако Христос ви даде всичко, вие ще напуснете слугинството. Когато Христос ви даде всичко, вие трябва да бъдете най-добрият слуга. Ние, когато Христос ни даде всичко, ако аз съм един слуга, докато не ми е дал Христос всичко, аз с пари слугувам, но след като ми е дал всичко, ще започна да слугувам без пари. Ще слугувам и ще бъда свободен. Аз нямам пет пари и каквото ми кажат, ще извърша. Този, моят господар, но когото аз ще слугувам, няма ли да бъде доволен? Как няма да бъде доволен, ако съм човек, който имам образование. Има един добър свирец, на няколко инструмента свири, той е художник, скулптор, шивач, какво ли не знае? Каквото искате, всичко може да направи. Как мислите, такъв човек последен ли ще бъде в къщи? Ще го държат като писано яйце. Елате да видите. Всичко създава хубаво. После, като го срещнете, той казва: Имам малко работа за Господа. Като си свърши работата, пак ще дойде. Казвам: Вие колко слуги имате, които да ви дават концерт? Концерт ви дават сега. Желая да бъдете от тия слуги и да сте свършили по 4 факултета и да слугувате всички, да знаете музика, изкуство, скулптура, всичко да знаете в света и отдето минете, да бъдете най-знатните хора в света. Това ви пожелавам.

Станете вие, които спите!

Благословен господ Бог наш.

Добрата молитва.

20-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 13 февруари, 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ДА МИ БЪДЕ УЧЕНИК

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само 27 стих от 14 глава на Евангелието на Лука: „И който не носи кръста си и не върви след мене, не може да ми бъде ученик“.

Духът Божи.

Ще взема само думите: „Да ми бъде ученик.“

В съзнанието на човека има едно чувство, което определя ценностите на нещата. Туй чувство не е във всички еднакво развито, затова някои хора ценят, някои хора не ценят. А всичко зависи от онази правилна цена, която ти даваш на един предмет или на някое живо същество. И в това седи науката. Запример, вие казвате: „Един човек е гениален.“ Но какво нещо е гениалността? Вие казвате, че един човек е талантлив или обикновен човек. Та какво е талантливият човек? Гениалният човек е един завършен процес на хиляди процеси на миналото. И тогава аз деля гениалните хора на три категории, на три степени: първа степен, втора степен и трета степен. Първостепенни гениални хора, които са ходили на Слънцето и са се върнали. Второстепенни, които със своите телескопи са видели Слънцето. И третостепенни, които по доверие на първите и вторите знаят нещо, каквото другите казват, вярват в авторитета. Следователно, когато казваме, че един човек е талантлив, разбираме, че той е на три степени. И талантливите хора са на три степени. Значи един талантлив (от първа степен е), който е бил ученик на гениалния; от втора степен е, който е бил слушател, а пък от трета степен, който е кандидат сега, едва постъпва. Има талантливи, които са само кандидати, пък други слушатели и талантливи, които са ученици на гениалните. Всичките грешки са там, че вие имате едно криво мнение за самата природа. И самите учени хора, тъй както разглеждат природата, има гениални учени хора, които знаят какво нещо е природата. Те като говорят за Слънцето, са ходили там, видели са го, знаят какво има на Слънцето. Те говорят за онова, което разбират, което са видели. Те са учени хора. Други учени има, отдалеч гледали и трети учени, които говорят, каквото чули от другите. Казва: „Аз съм чул от гениален

човек.“ Третата степен учени са, които на доверие приемат, каквото отдалеч видели другите или каквото видели онези, които ходили. И учителите са на три степени. Учител, който бил в Божествения свят. Има учители, които отдалеч са видели Божествения свят и трети, които на доверие приемат. Всички са се учители. Три степени учители. То е едно подразделение, не да се водите по него, но само за уяснение. Защото някой път пресилваме в своите преценки, казваме: Аз разбирам какво нещо е Господ. Като ида в гората и видя една мечка, хич не разбирам. Пардесюто взема хоризонтално положение. Онзи, който разбира Господа, като види една мечка, се разговаря. Мечката ще се спре пред него, ще се поклони, ще каже: „Господарю, какво ще заповядате?“ Гениалният човек ще каже: „Ще бъдете добра да не ходите по пътя, някое дете ще го сплашите, по-далеч ходете, да ви не виждат. Вие такъв величав вид имате, че всеки ще се уплаши, не всеки може да издържи вашето присъствие.“ Вие казвате: „Мечката е страшна.“ Друго едно гледище има. Цялата природа, като започнете от микроорганизмите до човека, това са системи за възпитание. Микробите, това са училище, в което човешките души са се възпитавали. Постепенно отиваме до минералното царство, в растителното царство, в животинското царство, в човешкото царство, на всичките тия подразделения. Има около 400 хиляди форми, повече са те, на които учените хора са се спрели. 400 хиляди форми, аз цитирам това число, през които един микроорганизъм трябва да мине. Зародишът трябва да мине 400 хиляди форми в утробата на майка си, за да дойде до последната 401-та форма, да стане човек. Например, ако той се спре на 399 форма, какво ще стане? Зависи на каква форма се спре. Има седем степени, има седем раси. Числото седем показва човешките раси. Сега ние се приближаваме до шестата раса, не сме дошли още до нея. Всичките зародиши сега се спират на някаква степен, на 400 хиляди форми, има и подразделения, кой какво ще стане, към коя раса ще принадлежи. Ако се спреш на тристата форма или на двеста хилядната форма, ще определиш мястото, в каква степен на развитие се намираш. Та казвам: Ние сега трябва да се повърнем алхимически назад, да видим своята биография, де сме минали през тия микроорганизми, да си спомним какво сме научили при микроорганизмите. После какво сме научили при кристалите. Не мислете, че кристалите са мъртви, те са живи същества. Те разбират толкоз хубаво от геометрия, разбират от пречупване на светлината. После, като дойдете до микроорганизмите, които са взели валчеста форма. Те са взели и

обработили това, което другите са научили. Щрихи са дали в този ход на нещата. Та казвам: Ние не отричаме това усилие, имаме един колективен труд на 400 хиляди разумни форми, които са работили за въздигането на човека. Казваме: Тази е волска форма. Че това не е наука. Какво значи „вол“? „Вол“ значи, който родил кръга. Има понятие на две магарета да раздели сламата, то е вол. Има хора, които само разделят какво се пада някому. Право да отсъдиш кому колко се пада. Право да отсъдиш кому колко да дадеш. Сега вие може да дадете крива форма, че малко знаете. Вие не знаете много. Ако аз ви сравня с гениалните хора, които са ходили на Слънцето, ако ви сравня с тия, които са били, когато са ходили на Слънцето, ако ви сравня с тия, които са били, когато се създавала земята, когато се нареждал този план, всичките тия същества, през които човек е минал, те са взели участие, там са били съвременници на туй. Този процес са го следили до днешния ден. Гениалните имат всички форми на миналото, те са учените хора. Ако сравним гениалните хора със сегашните хора, какво знаят те? Кой от вас помни миналото съществуване? Аз бих желал някой от вас да ми каже в миналото какво е бил. Преди да дойдете в България де сте били? Казвате: „От Бога са излезли.“ Аз оспорвам това положение. Понеже, как вие от Бога да сте излезли, пък да сте един такъв нехранимайко. Никаква логика няма. Как е възможно една капка вода да излезе от най-чистия извор, пък да бъде мътна. Невъзможно е това. Ако ние сме излезли от Бога, ние ще бъдем като него. Сега по закона на наследствеността, едно дете, родено от една умна майка и един разумен баща, то детето ще носи чертите на баща си и майка си. Но едно дете, родено от една майка с по-низша култура, то ще носи същите черти на майка си. Казвам: Трябва да се пазим от ония заблуждения. Не трябва да преценяваме нещата, не трябва и да ги подценяваме. Трябва да се спрем върху факта, какво знаем, какво можем да приложим. Сега аз засягам този Божествен ред на нещата.

„Не може да бъде мой ученик.“ Когато Христос говори, Той е един от първостепенните Учители. Когато казва: „Както ме Отец научил и аз така уча.“ Кога се учил от Отца? Искат да кажат, че Той се е учил в Индия или в Египет. Възможно е да се учил в Индия или в Египет да се учил. Той е бил в Египет. Други казват, че в Юдея се учил. И там да се учил е възможно. Но Христос се учил много по-рано, отколкото предполагат. Че се учил по-рано, се разбира от думите му: „Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят.“ Значи в кой свят е бил? Един от учените хора на

израилския народ – Соломон – така пише в осмата глава на притчите, 31 стих: „И наслаждението ми беше с човеческите синове.“ На кое място? Не на тази земя, която сега имаме, някъде другаде. Та и нашата земя на туй положение няма да остане. Понеже е предвидено, няма да се мине дълго време и нашата земя ще се измени. Тази, старата земя, ще си замине и ще дойде нова земя. Как ще си го обясните? Кога ще дойде новата земя? Когато бащата заминава, кой остава на мястото? Син му го замества. Искате да знаете, какво нещо е човек. Човек е едно същество, няма никакво измерение. Той не завзема никакво място вътре в тялото. Живее в тялото, но няма никакво измерение. Казва: „Кажи ми, какво нещо е човекът.“ Че не е пространствено нещо, не завзема пространство. Измерения няма, но се движи. И по права линия, и по плоскост, и перпендикулярно се движи, и в четвъртото измерение, навсякъде се движи, пък е едно същество извън измеренията. Някой ще каже: „Как може да бъде това?“ За мене е проста работа. Аз ето как го обяснявам, много проста работа. Нима един грънчар, който трябва да направи едно гърне, той сам е гърне? Та нима един художник, който може да направи една картина, той сам трябва да бъде книга и бои? Този художник е извън боите, извън хартията, рисува каквото иска. Следователно, човек е извън всички измерения. Той е художник, който рисува в измеренията. Той сам е извън измеренията. Който не разбира, казва: „Как може да бъде извън измеренията?“ Както художникът може да бъде извън картината, той влага в картината само своята идея. Тя, идеята, не може да се вложи в картината. То е предположение.

Когато някой казва: Увеличена секунда и намалена секунда, това не е вярно. Секундата не може да се намалява, нито да се увеличава. Практически как ще намалиш секундата? Като намалиш секундата, какво ще стане от нея? Ако, да кажем, ти намалиш една секунда, (колко) ще остане от нея? То е теоретически, то е вярно теоретически, но практически не можем да разберем. Казва: „Увеличена е на тон и половина.“ Сега за туй имат думата музикалните гении. И в музиката всеки един тон си има свое място. Ти никога не можеш да го поставиш на друго място. Има разни ключове: ако имаш цигулен ключ или сопранов ключ или басов ключ, тогава нотите ще бъдат поставени на разни линии, същите тонове ще бъдат, но имат друго изражение. Едни са по низходяща степен, други са по възходяща степен. Едни идат от възходяща степен, слизат на високите тонове, слизат отгоре надолу. Това е според моите схващания – най-ниските тонове отдолу възлизат нагоре. Следователно, низшите и висшите

тонове се срещат. Низшите не могат да идат до най-високите и високите не могат да слезат до най-ниските, има едно място, дето се посрещат.

Та казвам: В туй отношение музиката е една математика, която може да се приложи и в живота. Ти не можеш да измениш своя живот, ако не разбираш математическото отношение на звуковете. Понеже всяка една материя, молекула, атом, вие трябва да я моделирате с музика. Ти не можеш да моделираш тялото си без музика. Защото в музиката, когато човек става по-музикален, трептенията стават по-мощни, по-силни. Когато ставаш по-слаб, то е едно състояние, което не е музикално. Тия животни, които не са музикални, едва няколко звука издават. В тях животът е много тежък. Всичките ония хора в света, които страдат, те не са музикални. Които не разбират, страдат. Които разбират страданията, стават музикални. Следователно, музиката е един метод да впрегнем тази неорганизирана материя, която на нас ни причинява страдания, понеже живее само за себе си. Вземете една вредна микроба, тя влезе в тебе и живее само за себе си. Така се размножава, че със своите нечистотии ще те отрови. Отравя те със своите нечистотии, изверження. Една холерна микроба може за 24 часа да се умножи 50–60 или сто милиона и тогава хората се отравят. От нечистотия се отравят. И лошите мисли така действуват. Не трябва да допущате никаква лоша мисъл, понеже всяка лоша мисъл носи отрова в себе си. Всяко едно лошо чувство носи отрова в себе си. Всяко едно безнадеждие носи отрова в себе си. Всяко користолюбие носи отрова в себе си. Та казвам: Всички отрицателни прояви на живота, в които ние попадаме, по една или друга причина, за която ние не сме отговорни, ще опитаме тяхното действие. Дали ти знаеш или (не), но ако попаднеш или ако те хвърлят в една пещ, която е нажежена, ти може да повишиш трептенията на своето тяло два пъти повече, отколкото трептенията на огъня и ти ще останеш невредим. Пък ако не можеш да повишиш трептенията на тялото си, ти ще се обърнеш на един газ. Сега ние изучаваме закона да можем да превърнем мъчнотиите в този свят. Лошите условия на живота как ще ги обърнете? Сега вие искате да пресъздадете света. Най-първо светът не може да се пресъздаде. Трябва да започнем оттам, отдето Бог започнал. Не може да пресъздадеш света, ако не пресъздадеш мъжа и жената. Никакъв ред, никакъв порядък в света не може да се създаде, докато не пресъздадеш мъжа и жената. Понеже една двойка трябва да има, която да създаде новия Адам и новата Ева. Говорят за шестата раса. Шестата раса ще дойде от небето. Но знаете ли какво нещо

е небето? Небето е в нас. Небето е нашата глава. Сега някой от вас ще каже: „Как ще си създадеш ти небето?“ Туй, което виждате отвън, то не е никакво небе. То е отражение. Сега вие се заблуждавате с туй външното небе, както в едно огледало, като видите, че цялото небе се отразява. Като погледнеш туй огледало, виждаш един свят, пипнеш го – нямаш никакво небе. Туй огледало е тънко, може би има няколко милиметра, пък показва, като че има хиляда километра. Вярно ли е туй, че светът е едно отражение на самите нас? Реалността е вътре в нас, а не отвън. Следователно има в Европа такива стаи с огледала, че като влезеш, започваш да се блъскаш в огледалата, вървиш, навсякъде се блъскаш, заблудил си се, питаш се отде си влязъл. Реалността не е вън от нас. Щом искаш навън, то е право. Но едновременно когато отиваш навън, твоята идея трябва да се разширява. Да кажем, желаеш да изходиш 30 километра, идеите ти трябва да станат с 30 километра по-широки. Ако искаш да изходиш сто километра, и идеите ти трябва да се разширят със сто километра. Идеите ти трябва да растат. Ти ходиш, идеята ти е малка.

Сега вие ще ме извините. Аз ви представям работата в детинска форма. Туй още не е наука. То са залъгалки. На някое дете дадеш едно бонбонче, една шапка, едно цветенце – залъгалки са това. Залъгват ни. Ако на един професор кажеш: „Я, от любов направи ми това нещо“, той ще каже: „Аз няма да си губя времето.“ Но ако на този професор му дам 25 английски лири на месец, той е готов да свърши една работа. Ако му дам 50, още повече, с все сърце, но ако му дам сто, ако му дам 200, още повече. Колкото увеличавам, с повече ще иска да ми свърши работа. Питам: Какво е нашето разбиране за живота? Ние, съвременните хора вършим всичко, защото ни плащат. Проповедникът говори, защото му плащат. Майката отглежда децата си, но и на нея плащат. Тя мисли за детето си, че може да стане министър, княз може да стане, велик човек може да стане, че и тя ще се прослави най-после. Най-после казва: „Разочаровах се.“ Против туй плащане нямам нищо против. Право (е), че трябва да се плати нещо. Според мене най-хубавата заплата е любовта. Даже един от пророците казва: „Елате да си купите без пари.“ Питам: Ако ти си един богат бакалин, имаш дъщеря и син, които искат да учат музика. Онзи учител, който преподава музика, не може ли да си купува без пари от вашата бакалница, като учи сина ви и дъщеря ви? Но ако не знае музика, с пари ще си купува. Ако знае музика, без пари ще си купува. Понеже всичките хора оперират с пари, според мене, дето са парите, там е невежеството. Човек, който купува

с пари, е невежа. Човек, който преподава науката с пари, и той е невежа в науката. Човек, който преподава художество с пари, той е невежа. Не че е невежа, но той не е разбрал какво нещо е изкуство. Един художник ми разправяше, казваше: „Всякога, когато продавам една картина, като че нещо се откъсва от мене.“ Като деца са картините на един художник. Ще купя неговото дете, но ще го взема като (мое дете) да ми бъде. Всякога ще виждаш своето дете при мене, той трябва да бъде свободен да вижда детето си. Да вземем грижа за тази хубава картина.

Сега другата идея, другото заблуждение. Ние седим на земята и искаме като ни припари да идем при Христа и да се оплакваме. Та Христос не е място за оплакване. Ако идем при Христа, той ще ни каже, след като му разправим за всичките наши страдания, той малко ще се поусмихне, понеже знае, той е бил на земята, има тази опитност. Казва: Зная. Той няма да ти каже „Зная“, но ще ти даде една батерийка и ще ти каже: Тази батерийка носи в джоба си. Щом се намериш натясно, идеш при някого, не иска да ти помогне, цъкни. Щом светнеш, той ще ти каже: „Какво искаш?“ – „Да ме приемеш.“ Той ще те приеме. Дето идеш, ще те приемат, навсякъде ще цъкаш. Казва: „Тя е лесна работа.“ Ама трябва да знаеш на кое място да цъкаш. Защото ако цъкаш, когато Слънцето е изгряло, туй цъкане нищо не струва. Но натисни на това бутонче. Има времена, когато Бог урежда нашите работи, ние трябва да гледаме Славата Божия. Преди да си се явил, хората с любов те приемат. Когато хората ни приемат, то е Божественият ред на нещата. Когато ние отиваме по човешки, по човешки ни приемат, в нас трябва да има обхода. Аз никога няма да бъда на едно място, дето няма да ме приемат. Ако отивам в един дом, дето имат нужда, ще ме приемат тези хора добре. Всякога ще ида, дето е Божественият порядък. Когато Слънцето изгрява, не седя в къщи, излизам навън да видя природата, да се радвам. Всеки един ден е едно голямо богатство за бъдеще. Няма да спим под юргана и да гледаме дали Слънцето е изгряло. Преди да е изгряло Слънцето, ще станеш, ще намериш достатъчно енергия в себе си. После ще знаеш кои лъчи на Слънцето се появяват първи. Художниците турят червените, но не всякога е така. Тия, червените лъчи имат еднаква красота. После постепенно се явяват другите нюанси на краската. Ние не обръщаме внимание, понеже не сме запознати с тях. Ние говорим за добродетелта, но не знаем какъв е цветът на добродетелта. Ние говорим за разумността, но не знаем какъв е цветът на разумността. Ние говорим за религиозното чувство на човека. Сега окултистите поддържат,

че когато човек става религиозен, една синя аура се образува, един много приятен цвят. Синята светлина, която сте виждали, тя е жива светлина, толкоз подвижна, като погледнеш, нещо се прелива. Тази е една сянка, която хвърля в живота. Религиозният живот хвърля една сянка около разумния живот на човека, да изпъкнат тия черти по-хубаво. После този, синият цвят, той е почва, в която се сеят някакви чувства. Синият цвят не може да бъде бял цвят, понеже белият цвят не съдействува за растенето. В синия цвят се посаждат семената на възвишените чувства, за да може чувствата да растат, цвят да дадат и плод да дадат. Който не знае, казва: „Религиозно чувство.“ Религиозните чувства имат плодове, има разнообразие в плодовете. Не искам вие да вярвате. Един ден, като гениални хора, като изследвате тези неща, спомнете си направената проверка, извадете си книжката и вижте онова, което ви казвам, вярно ли е или не. Може да кажете: „Тъй, както каза, вярно е.“ Пък ако намерите някое опущение, като дойдете да проверите, като дойдете тук на земята, ще кажете: „Казано ни е така, но такава и такава корекция има. Ние туй и туй видяхме.“ Сега, както ви виждам, казвате: „Трудна работа е тази, тази работа не е заради нас.“ Няма по-лесна работа от (тази), да бъдеш ученик. Ще седнеш на стола както искаш и ще слушаш. Изгрява Слънцето, ще го гледаш. Израства тревата, ще я гледаш. Цъфтят дърветата, ще ги гледаш. Вее вятърът, ще го слушаш и ще гледаш. Всичко, отдето минеш ще наблюдаваш и ще вземаш бележки. Някоя муха хвърчи, ще гледаш, пеперуда хвърка или птичка пее, ще нотираш. Трябва да разбирате от музика. Например, колцина от вас може да нотирате пеенето на птицата? Пее – чик, чирик. Знаете, какво съдържание има чик-чирик? Чик-чирик значи чирак. „Чирак“ на турски значи „ученик“. Чиракът прави малко наблюдение. Казваш: „Проста работа е чиракът.“ Чиракът е още в отделенията, в забавачницата, играе си и се учи. Казвам: Моите почитания. Един ден и той ще бъде на моето място, и той ще бъде ученик по-голям.

Казва Христос: „Който не дигне кръста си.“ Казва Христос: Който не разбира смисъла на страданията, на кръста, не е силен да носи кръста, ученик не може да бъде. Страданията са един материал, върху който трябва да работим. Те са неприятни, зная го, че са неприятни. Неприятни са, за какво? Казвам: Ако на вас дадат 40, 50 или сто хиляди големи игли и вие ги турите в един чувал да ги носите и тия игли за носене ли са? Трябва да направите една торба, през която иглите да не проникват, защото тия игли така на гърба не се носят. Много от страданията мязат на игли. Знаете,

иглите са потребни. Сто игли по два лева, те са двеста лева. Който не знае, ще каже: „Да се освободя от тия игли.“ Пък хората навсякъде питат за игли, казват: „Имате ли игли?“ Казваш: „Да бях знаел, пък аз ги хвърлих.“ Всичките хора казват: „Игли дайте.“ Три лева за игли могат да дадат, четири лева, пет лева. Това са 500 хиляди лева.

Та има нови положения. Сегашният живот на онази раса, която иде, хората на любовта идат сега в света, те ще бъдат малко по-другояче устроени. Тия хора се отличават по това, че те ще виждат и отзад, както виждат и отпред. Те може да виждат, когато Слънцето изгрява, навсякъде може да виждат, когато Слънцето изгрява, навсякъде може да виждат – и на изток, и на запад. Няма да се обръщат, когато залязва. Ще знаят къде изгрява и къде залязва. Те ще го виждат. Тия хора на шестата раса знаят всеки ден какво ще им се случи и всичко ще приемат на радо сърце. Те ни най-малко няма да се безпокоят, както ние се безпокоим от сиромашия или както ние се безпокоим от болести. Една болест, ако можем да я впрегнем на работа, знаеш какво богатство се крие в болестта вътре? Понеже ние не разбираме закона на болестта, болестта ще ни впрегне. Следователно, тя се ползува от нас, пък ние не се ползуваме от нея. Даже ние се плашим от смъртта. Ако впрегнеш смъртта, и смъртта може да се впрегне, тя е мощна сила, която за в бъдеще ще се тури на работа. Има борба между живота и смъртта. Тя разрушава, дойде животът, съгражда. Тя разрушава, животът съгражда, но винаги в живота има един плюс, той има надмощие. И животът взима от нейната сила и един ден смъртта ще отслабне. Тогава животът ще има надмощие. Казват, че смъртта един ден ще бъде вързана. Да бъде вързана смъртта, значи тя е отслабнала в своята сила. Сега, това е поетически казано. Но сега, като умира човек, какво трябва да прави? Един ден един мой познат ми разправи една своя опитност. Казва: Четох много книги теософски, окултни, за ясновидството разправят, но не мога да си представя какво нещо е ясновидството. Не мога да разбера как може човек със затворени очи да вижда какво има да стане. Един ден на обед се наядох и бях си легнал. Казва: Това става тук, в София. Заспал съм. Виждам, че спя, но разглеждам, виждам какво става. Виждам, че къщата е отворена, че един мой приятел има хотел „Македония“ на ул. „Витошка“, виждам, че тръгва, зная че иде при мене и казвам: Трябва да стана, да не ме намери, че спя. Леглото си виждам. Времето хубаво, ясно слънце, виждам всичките хора, пък виждам, че спя. Работите виждам много ясно, искам да стана, не мога да стана. Виждам, моят приятел наближава, виждам го как хлопа на

вратата, мъча се да стана и не мога. Много мъчно ми беше и най-после станах. Питам приятеля си, колко време се бавих да му отворя. Казва: Около три минути. Значи, след като хлопал, взело му три минути да влезе в тялото си, да се намести в своята къща, за да може да приеме своя приятел. Сега вие, ако може да се абстрахирате, не да заспите, но всички тия впечатления, които имате от физическия свят да ги отхвърлите от ума си, да освободите ума си, веднага пред вас ще се отвори един нов свят. Тия впечатления представят една мъгла. Ако вие чрез вашия ум тия впечатления може да ги отдалечите, веднага ще се отвори един пробив, ще видите един свят, който мяза на този свят донякъде, но ще забележите, че пада в една плоскост около 45 сантиметра над този свят. Това е пак едно наблюдение. Като една плоскост ще видите проектирана, всичко зелено, дървета зелени, но всичко е по-красиво, по-хубаво. Като се събудите, ще видите, че сте гледали, но къде е, не знаете, не е на земята, в този свят. Сега вие мислите, къде е онзи свят. Онзи свят е една по-тънка материя. И в другия свят има хора, и в другия свят орат, сеят, женят се, само че не се женят като нас. И те имат училища, само че техните училища се различават от нашите. Аз понякой път уподобявам разликата както гъсеницата и пеперудата. Гъсеницата ходи, лази по земята, качва се, яде листа, а пък пеперудата се храни не от тия листа, а от цветовете, тя има хобот и смуче от соковете на цветята. Казвам: Тия същества са по-умни, те се ползуват от соковете, а другите от листата. Те са само по два крака, ние имаме много крака. Аз считам, че всяко желание е крак. Имаме хиляди желания, то са хиляди крака. Според мене желанията, това са крака. Много желания има човек, многокрак е той. Човек трябва да има само едно женско и едно мъжко желание. Или да ви го кажа другояче: Едно мъжко желание значи да имаш едно желание на ума, само умът да мисли и да имаш едно желание на сърцето, което да оценява нещата. Любовта е, която оценява нещата. Умът е, който отличава тия желания. Всичко в живота си има свой вътрешен смисъл.

Сега, за да се повърнем към реалното. Този живот как ще го използувате? От този живот трябва да се създаде бъдещият живот. Туй, което е вярно за индивида, вярно е за дома, за обществото, за цялото човечество. Животът не е нищо друго освен отношението, което съществата имат, което разумните същества имат. Отношението, което безброй разумни същества имат, то е физическият свят, то е духовният свят, то е Божественият свят – отношение на разумни същества.

Следователно, тия същества и техният свят според техния ум се различават. Различава се и светът, в който те живеят. Ако влезете в един европейски град, ще видите, че е добре устроен и домовете са добре построени, улиците чисти. Ако идете в един източен град, ще видите, че не е така хубаво построен. Там не са обърнали толкова внимание на домовете, обърнали са внимание на храмовете, а обикновените жилища не са толкова хигиенични. В западната култура се обръща по-голяма култура на жилищата. И храмовете, и жилищата трябва да бъдат еднакво построени. Но да дойдем до онова, което вас може да ползува. Вие, например, никога не сте се спирали да мислите, какво съставя музиката. Ако е някой стар, казва: „Аз, старият човек, какво (ме) интересува музиката?“ Старостта е детрониране. Старият човек, след като се детронирал, слязъл до музиката. Затова остарял. Според мене има мелодии, с които човек може да се подмладява. И в съвременната музика да ви дам едно определение. Според мене мелодията е любовта на човешката душа към Бога. А хармонията е отговорът на Бога към човека. Хармонията е отзвук на Бога. Мелодията е на един глас, Бог ни отговаря на четири гласа, цял един оркестър. Той не говори с оркестър, че да го чуем. Понеже отдалече говори Господ, говори чрез тази хармония, за да можем да го чуем. Понеже Господ е много деликатен, аз колкото и тихо да пея, мелодично, като пея в душата, Господ ме чува. Значи, пей на Господа тихо, за да те чуе, за да ти отговори Господ в хармония. Сега по(ня)кой път в нас се явява желание да знаем. Но знанието трябва да помага на нашия растеж. Ние трябва да растем. Всеки ден моята глава трябва с една десетохилядна от милиметъра да се разширява. /*Показва слепите очи*./ Всеки ден моето тяло с една стохилядна част от милиметъра да се разширява, разширение трябва да стане. Ако не стане туй разширение, няма прогрес. Прогресът седи в една вътрешна придобивка, която ние трябва да имаме в себе си. Казвам тогава: Тъй, както изявяваме любовта само към някого. Че онзи, когото вие обичате най-първо ще ви изпее, ако е поет, ще създаде два куплета заради вас. Имаме един наш приятел, той казваше на своята възлюблена: „Сестра, ние сме лика-прилика, като два стръка иглика.“

Казвам: Ако един ученик види учителя си и веднага ако в него не се събуди мисъл, да мисли, той не е видял учителя си. Ако е един учител, след като види своя ученик, ако в него не се появи желание да му предаде нещо, и той не е видял ученика си. Ако една жена види един мъж и в нейното сърце не се зароди любов да му направи услуга, не е видяла мъжа. Ако

един мъж види една жена и ако в него не се зароди едно благородно чувство, и той не е видял жената. Хубавото в любовта е, че любовта трябва да роди нещо. В любовта се проявява Бог. Ако ние във всеки случай не дадем условие Бог да се прояви, ние правим престъпление. Престъплението не е нищо друго, освен, че ние не сме дали условие на Господа да се прояви. Ако Той се прояви, това е за Неговата слава и за наша слава. Всеки, който е дал условие да се прояви Бог, ще получи безброй благости. Сега всичките хора ги е страх от любовта. Неразбраната любов прави пакости. Разбраната любов прави всичките блага в света. Аз ви проповядвам за онази разбрана любов, висша любов, която носи щастие със себе си в света. Някои казват: Остаряхме. Искат да умрат, че да дойдат да се преродят. Ще се научите да пеете. Тогава аз бих ви изпял една песен. Наместо да кажеш: Господи, аз остарях, защото не Те разбрах, ще кажеш: Господи, аз ще се подмладя, ще върша Твоята воля. Щом кажа: Господи, аз остарях, понеже не Те разбрах – погрешката е там. Щом не разбираме Господа, всички ще остареем, ще побелеят главите ни. Има една коса, която и след като побелее е пак така нагърчена. Има коса гладка. Аз бих желал не само белите коси, но и черните коси да са гладки. Какъвто и да е цветът, да не е нагърчен. Туй набръчкано не е хубаво. Сега много обичат набръчканите. И то е хубаво, аз го тълкувам, че е хубаво. Набръчканото показва еволюцията на човека. Туй набръчкване показва спирално. Всеки конец показва пътя, по който еволюцията е вървяла. То е право. Ако така разбирате, съгласен съм. Щом видя някой набръчкан, казвам: Това е еволюцията.

Сега да дойдем до практическото. Човек, щом престане да пее, остарява. Станеш сутрин и благодари, пей. Кажи: „Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да уча. Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да проявявам доброто, което е вложено в мене. Благодаря ти, Господи, че си пратил да проявя своята сила, която Ти си ми дал. Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да помагам.“ Вие станете сутрин и се оплаквате. Оплаквайте се после, вечерно време, преди да заспиш, оплачи се. Но сутрин, никакво оплакване. Сутрин като станеш, весел да бъдеш. Вечерно време имате право да се пооплачете, понеже има набрана опитност, но сутринта като станете, дигнете си очите, благодарете, запейте си: „Благодаря ти, Господи!“ Аз си пея вътре, няма да ме чуят отвън, аз пея вътре. Има едно пеене в причинния свят, като се дигнете. На физическото поле има и във висшите светове има музика, и в света има музика. Египетската музика се отличава, че те са започнали с тона „ми“. Седем

начина на деление имали. Те са били свързани с духовния свят и по-голяма чувствителност са имали. Индусите четири тонирания са имали. Устройството на тяхното пеене е било друго. Те са били свързани с умствения свят. Те се вглъбиха в тия малки подробности, с които не можаха нищо да постигнат в музиката. Сега вече европейската раса, бялата раса, развива в музиката хармонията. Развива туй, което хармонията раздава, не мелодията. Те развиха мелодията във висша степен, техните песни са много мелодични, но хармония много малко развиха. Когато в западната музика мелодията е по-слаба, хармонията е по-силна. Оркестри до 120 души, може би за бъдеще да бъдат до 200, 300, 400, 500 души. Колкото повече хора има в един оркестър, толкова по-добре. По-голямо разнообразие. Казвам: Има една музика в предната част на челото, дето има 25 хиляди нишки, настроени както нишките на едно пиано. Някои са дълги, други са къси. Те образуват 25 хиляди тона. Сега, ако вземеме първия тон, основния тон, 32 трептения, последния, 25 хилядния тон, ако помножите, може да видите колко трептения ще има, според математиката. Тази музика има 25 хиляди тона. Следователно, при тази музика са възможни много работи, които не са възможни при обикновената музика, не могат да останат. При такава една музика, ако аз пея горе, може да накарам в няколко часа, в два дена да накарам една форма да изникне, да израсте много бързо и да даде плод. Но аз трябва да похарча нещо от себе си. Успехът в живота зависи от онази интензивност, от онази музикалност. Защото музиката е едно благо от Бога. Колкото ние сме по-близо до любовта, толкоз музиката е по-силна. Колкото музиката е по-силна, толкова нещата са по-възможни. Тогава нещата стават с най-малко разноски. Аз съм привеждал този пример. Отива една млада певица в Ню-Йорк при един богаташ, банкерин, който минавал за много скръжав. Тя влиза вътре, покланя се и му изпява една песен: „Дом, дом, сладък дом." Като му изпяла песента, банкеринът се разположил, казва ѝ: „Какво ще заповядате?" Казва: „Ако обичате да ми дадете 25 хиляди долари." – „На ваше разположение съм." Изважда парите и ѝ дава. Казва ѝ: „Пак заповядайте, аз ще ви услужа." Тя изпява една песен и той ѝ дава 25 хиляди долара. Ама пее. Не мислете, че като сгрешите, вие може да пеете. Като пееш, да бъдеш израз на цялото небе, дето се изразява в твоето лице. Трябва да излиза онази сила, очите, ушите, устата, навсякъде трябва да блика светлина. Всичко в нас трябва да бъде музикално. Казвам: Бих желал всички да бъдете така музикални. Туй ви пожелавам. Кога ще бъде?

Пожелавам ви го, че когато стане. Все ще стане някога. Тогава ще се подмладите. Сега, като ви пожелавам, виждам, че някои се усмихват. Аз бих желал някоя стара сестра, която е остаряла, да си представи, че е мома на 19 години и че пее на един млад момък. Вас ви се вижда това смешно. Когато старата сестра пее така, тогава е безкористно. Представи си във въображението. Тогава старата сестра ще даде подтик на младата. Тази стара сестра ще каже: Защо аз да не мога да пея? Ще създаде един подтик. Аз забелязвам, мнозина идат, които са недоволни от живота, казват: Остаряхме. Младите казват, че те не са намерили място, как да живеят. Бъдете доволни от онова, кое Бог ви е дал. Прегрешението е от наша страна в сегашния живот да мислим, че ние не сме даровити. Погрешно е. Всеки един от нас Бог му е дал повече, отколкото трябва. Ще разработвате. Един господин прави следните изчисления. Казва: Ако всичкото знание, което имаме сега на земята, може да се напечата на 90 тома като Библията и като напечатаме това знание, в мозъка на човека ще остане място за още 900 такива тома. Ние едва сме започнали. Такива възможности има в нашия мозък, може още 900 такива книги да се напечатат. Какво широко поле за работа имаме. Казваш: Какво да правя, не ме благословил Господ. Не, зная, че Господ ме е благословил. Трябва да Му благодаря. Вижте колко хубаво Слънце изпрати. Тази сутрин беше начумерен, понеже не разбираме, сега пак се позарадва времето. Господ казва: Тия деца ги обичам, но са много своенравни. В добър смисъл, обичат да се занимават с туй, което не им е работа. Спрял се младият и мисли, като умре, кой ще го погребе. Аз ви уверявам, младите ако живеете както аз ви проповядвам, няма кой да ви погребва. Но като дойдете, с колесница ще се качите нагоре като Илия. Ще оставите старият кожух, ще го напуснете и с колесница ще идете в другия свят. Казва: Кой ще те погребва? – Казвам: С колесница ще идете. Досега колко пъти са ни погребвали, нас ни дотегна. Колко пъти вас са ви погребвали с обикновени колесници. Заслужава един път в живота да пътуваш в пространството с Илиевата колесница.

Всеки, който не дигне своя си кръст, всеки, който не изучи Божиите блага, всеки, който не изучи музиката, която се преподава, който не оцени своите дарби, той не може – казва Христос – да ми бъде ученик. Всеки, който дигне своя кръст да оцени на земята, трябва да направим този живот приятен. Аз често съм правил опити. Правил съм изследвания с някои хора. Аз минавам за много добър човек. Две мнения има за мене. Че съм много добър и че съм много лош. Аз поддържам мнението, че съм много добър.

Много добър съм по това, че мисля, че много малко зная. Макар че много зная, пак мисля, че малко зная всъщност. Понякой път правя изследвания. Аз, добрият, в мене се породи едно чувство упорито, неотстъпчиво, като че не иска да се подчини на нищо. Казвам: Не съм аз, откъде е дошло туй? Започвам да търся, търся, намеря една жица отнякъде, виждам дошло или от юг, или от изток, или от запад отнякъде, изчислявам, измеря километрите 10, 15, 20, 100, 1000 километра дошло. Дето е по-близо иди-дойди, справям се по-лесно, но тези на хиляда километра, проверявам дали това е вярно. Намирам туй упорито същество, което не може да учи. Искам да се занимавам с нещо, то вътре в мене казва: Не искам да уча. Ида, намеря го, занеса му някой подарък, кажа му сладка дума, разположи се туй същество. Върна се и аз съм разположен. Като изменя неговото състояние отвън, ще се измени и моето състояние. Всички ще се стремите всеки един да измени състоянието на едно същество, което му препятствува. Ние говорим: Да се преродим. Помоли се на Господа да се измени, защото ако не се измени неговото състояние, и нищо не може да придобия. Ако един земеделец не изоре почвата, не изхвърли всички буци, ако не посади своето семе, какво ще му даде? Всички упорити хора в света, които са препятствие, те са почва, върху която може да посадите вашите семена и те ще бъдат полезни. Христос, като дойде на земята, каза: „Докога ще ви търпя?“ Казва: „Син человечески няма де глава да подслони.“ Но при все това имаше вяра в Господа. Ако дойде Христос, ще види, че онова, в което Той вярваше, то се изпълни. Близо две хиляди години, след 19 века най-малко 550, 600 милиона хора вярват в туй, което той проповядваше. Та казвам: Христос като дойде в света, Той иде да проповядва на хората. Като дойде Христос, Той ще проповядва любовта не както аз проповядвам, Той ще я проповядва по-добре от мене, няма съмнение. Как хората трябва да живеят по любов. Преди две хиляди години той ги учи как да се спасяват от греха. Сега ще ги учи как да се обичат, как да учат. Сега е време за учение. Я да се създаде един хор от любов между вас, всеки, който пее, да пее от любов, той да е самостоятелен, да е свободен, като пее, с въодушевление да пее. Онзи диригент да дава такт полекичка, да има любов между диригента и хористите, той в центъра с пръчицата само ще маха с ръка. Вие ще ми възразите, ще кажете: „Можем ли да бъдем такива музиканти, може ли така да се пее?“ Аз мога да направя един опит. Може да се пее, но трябва един стимул. И на най-немузикалния от вас, който не е музикален, който казва, че от него няма да стане музикант, да му

определим първите три месеца по сто наполеона на месец. Вторите три месеца по двеста наполеона, следните три месеца по триста, да увеличаваме. Аз ви казвам, в три години отгоре този човек, той ще забрави, че не може да пее. Ще каже: „Мога да пея, пари са това, ще пея.“ Премахне страха, ще пее. Казва: „Не мога.“ Значи парите могат да направят човека да пее. Че тогава може и любовта да стане като стимул. Необходима е любовта в света, да се създаде едно хармонично общество. Всичките тия противоречия, които сега съществуват, те са немузикални. Както е нашият живот, както ние живеем, имаше много груба музика в миналото. Музиката в начало беше много хубава, но после дойде езотическата музика и оттам насетне имаме изопачена музика, как ги наричат тия, шлагери ли? Първоначалната музика трябва да се възстанови. Затуй е необходимо да слушате някой познат, който свири; идете да слушате някой музикален човек. Спирайте се при всеки, който е роден музикант да слушате, придава се нещо. Защото музикалното чувство се подхранва. Ако музиката не я поддържате, музиката е свързана с доброто, с правдата. Аз считам музиката е вътрешното изражение на любовта. Музиката е едно изражение на Божията Мъдрост. Музиката е едно изражение на Божията истина, едно външно изражение на трите сили, които са свързани с трите свята. Ако така разбираме, тогава може да се пее. Имаш една мъчнотия, тя е поставена на една мажорна гама, започва с „до“, най-ниския тон, който едва можеш да го вземеш. Ще ѝ пееш. Ако пееш на болестта и ако можеш да подигнеш гласа си на три октави, болестта ще изчезне. Значи да пееш в първата октава, във втората и горе в третата. Когато един тенор вземе горно „си“, най-високия тон, всичката публика ръкопляска. Казват: Голям талант е. „Си“ взел, най-високият глас на тенора. Ако вземе най-ниския тон, не му ръкопляскат, казват: Талант, сила има, гений. Та казвам: В нашето усилие в музиката да вземем най-високите тонове, в усилието да направим едно велико дело, то е музика. Всяко велико дело е музикален тон. В нас да проявим най-великата добродетел, то е най-високият тон, който можем да вземем в тази част, която пеем. Никой не трябва да се срамува. Да проявим онази, мощната любов в света, най-високият тон, до който нашата душа може да се подигне и тогава ще се образува един трепет около нас, който ще бъде благотворен заради нас самите и за публиката. Онзи човек, след като пее, всички ръкопляскат. В този тенорист има смисъл.

Казвам: Вярата без музика не може да се реализира. Любовта без музика не може да се реализира. Всички ония работи, в които музиката не

влиза като фактор, те изчезват. Там, дето е музиката, всичко е постоянно, то е един непреривен процес в природата. Благодарение на тази музика всичко в природата се проявява. Трябва да ви се отворят ушите да видите какво пеене има, когато дърветата цъфтят, какво пеене има в дървото вътре. Понякой път ония, хубавите извори, които извират, да чуете каква музика има в тях. Не само това, но и светлината, когато сутрин изгрява Слънцето, когато слиза светлината, има най-хубавата музика. За в бъдеще хората ще чуват тази музика, цели оркестри из пространството. Съвременните глухи хора казват: В този мъчителен свят защо съм дошъл, в тази плачевна юдол. За глухите светът е плачевна юдол /долина/. За тия с отворените очи е Царство Божие. За онези, които са неми, земята е плачевна юдол, за онези, които говорят, тя е Царство Божие. Да каже: Братко, колко ви обичам, аз съм готов всичко да направя за вас. Много си добър. Колко добър те родил Господ, какво лице имаш, какъв глас имаш, я ми изпей една песен, аз ще те слушам хубаво. Този човек веднага ще му се отвори сърцето. А пък сега ще каже: Колко си грубиянин, какъв нехранимайко си. Това не са музикални работи. Музикално трябва да се говори в света. Интонация трябва да имаме. Като говорим, да се спрем, да знаем, че пред Господа седим. Трябва да имаме онази вътрешна мекота, приятност на гласа. Като се спреш, да знаеш, че седиш пред едни същества, които говорят хубаво, разумно, много са снизходителни. Ще гледаш по възможност на доброто, което може да говориш. Ще говориш разумно, не със страх, но с любов. Ще кажеш, ще ме извините, най-хубавото в мене, което можах да направя, направих. Ще ви бъда много благодарен, ако ме научите. Много ще бъда радостен, ако ми кажете нова идея, някаква нова мисъл, ново чувство в мене. Ще ви благодаря, ще благодаря на Господа за хубавото Слънце. Да благодарите на Господа, че аз съм пред вас и аз му благодаря, че вие сте пред мене. Казвам: Господи, много добри са твоите деца, много добре ме слушаха, очите им са много весели, добре вървят. Не смея да кажа другото. Ако кажа нещо лошо, ще компрометирам себе си. Пък и правото е, аз виждам, че Бог ви е одарил, виждам във вас много хубави работи. Много сте одарени, не ударени, гениално сте надарени, но още в третата степен. Гениални в трета степен. Ще бъдем едно с гениите на света.

Та ви пожелавам на всинца ви да се занимавате с музика и да ви бъде като стимул в живота и всичко онова, което желаете, постепенно ще се

постигне.

Благословен Господ.
Добрата молитва.

21-ва неделна беседа от Учителя,
Държана на 20 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев

ВЪЗВИСИ МЕ ДУХЪТ

Отче наш.
Бог е Любов.

Ще прочета няколко стиха от 3-та глава от пророк Йезекил /14 стих/.

Духът Божи.

Нямате един обикновен човек, а имате един пророк, пред когото бъдещето се разкрива. Той е в смайване и не знае какви ще бъдат резултатите. Всичките хора, изобщо, които живеят на земята, искат нещата да им бъдат ясни, но туй е едно...., че всички са в смайване, в смайване, не знаят причината. Казват ти един пример, изгубиш си богатството, в смайване си. Защо? Защо и какво е станало, не знаеш. Дадат ти добри условия, пак не знаеш. Забогатееш, пак не знаеш защо ти е дадено това богатство. На един американец, който бил както български говедар, паднало му се наследство от 6 милиона долара. Какво да направи? Ходил, давал угощение в Сан Франциско, навсякъде давал угощение, на цели градове, и за една година изпохарчил всичко и пак станал говедар. Вие ще кажете: „Колко е глупав този човек, че изпохарчил 6 милиона.“ Всеки човек, който изпохарчи своя живот, своите мисли и чувства, всичко онова, което има за нищо и никакво, не е ли по-долен от този говедар? Сега по някой път има съвпадение на нещата. Някой път се дават говедари. Запример, ако не знаете да го изтълкувате, няма да разберете. „Го“, турете запетая, „дар“, значи говедар. Значи, дръж дара, който ти е даден. Кое ти е дадено? Ако не знаеш да го държиш, ще страдаш. Ако вземеш думата, представката отпреде – го – на английски „го“ значи иди. „Дар“, дихарма, значи добрата съдба. „Говедо“ не е българска дума, тя е чужда дума. Говедото произтича от хубавите условия на живота. Затова козината му е бяла. Малко говеда има, които са черни. Значи условията, при които говедата са създадени, са благоприятни. На тия говеда е писано така: „Ако вие запазите вашата чистота, която имате на кожата си, за в бъдеще ще станете отлични хора.“ Това са сега тълкувания. Това са произволни тълкувания. Не че са произволни, но няма очебийни доказателства. Наскоро при мене иде един учен, който се заел да изучава буквите как се

преплитат в разните езици и като ми привежда известни факти, казва: „Как мислите, не е ли верно?“ Казвам: Възможно е. Дали е верно, трябва да се опита. Някой ми казва: „Туй име, което имам, не е ли добро?“ Казвам: Името ти е добро само по себе си, но според мене едно добро име трябва да има три качества: Като туриш доброто име, трябва да станеш умен човек. Като туриш доброто име, трябва да станеш добър човек. И после, като туриш името си, характер да имаш, да постъпиш добре. Че каквато работа хванеш, да я свършиш. Щом не ти върви напред и сиромашията не те оставя, може да ти е добро името, но не е от хубавите имена. Една крепост, която не може да издържи на обсадно положение под напора на неприятеля, не е обсадна крепост. Едно оръдие, което не достига крайната граница на неприятеля, да го обстрелва, и то е слабо оръжие.

Сега във всички ви има желание животът ви да е уреден. Вие искате Господ да уреди вашия живот. Предпоставката ви е лъжлива. Значи вие мислите, че вашият живот не е уреден и отсега нататъка Господ трябва да го урежда. Досега Господ като не го е уредил, и сега няма да го уреди. Причината къде е? Не че първоначално човек не е създаден много добре. Той минавал в ръцете на много, които не са били учени и те са поставили неща, които не съответствуват вече на Божия закон. Любовта първоначално е била чиста. Хората са живяли отличен живот, но после са влязли много чужди елементи в любовта. Сега в любовта има доста кал, хората са вляли тази кал. Тя носи болести, страдания, недоразумения, какво ли не носи? Аз наричам тази кална любов, която носи смърт. В тази любов е непослушанието. Този човек, който се зарази от тази любов, той става непослушен. Сам ще решава своята съдба. Първо, можем ли да бъдем господари на своята съдба? Светът не го създадохме ние. Къде бяхме ние, когато се създаваше нашата земя? Къде бяхме ние, когато се създаваше нашето Слънце, защото Слънцето по-рано е създадено четири дена. Някои се спорят. Светлината е създадена най-първо, преди първия ден. В началото Бог създаде небето и земята. В първия ден Бог раздели светлината и тъмнината и после идваме ние до нашето Слънце. Ние имаме една обикновена идея за нашето Слънце, че е много голямо. Но туй Слънце, което имаме, в сравнение с едно Слънце, което сега са го открили, е малко джудже. Един американски астроном, директорът Стуве намира една звезда от 3-та величина, разправя къде е Ипсилон Ауруге, на която диаметърът е 400 милиарда и 780 километра. Толкоз е голяма тази звезда, че цялата наша слънчева система може да влезе в нея. Когато диаметърът

на нашето Слънце е един милион и 386 километра, а диаметърът на това Слънце е 4000 пъти по-голям от диаметъра на нашето Слънце. Сега се задава въпросът: „Защо е създадено това Слънце?“ Онзи, който го е създал, знае защо, но ние не знаем защо е създадено. В сравнение с една микроба, един човек не е ли един свръх гигант? Ако сравним диаметъра на една микроба и на човека, човекът ще бъде още по-голям от Ипсилон. С милиарди неговият диаметър е по-голям от диаметъра на тази микроба. Разбира се, тия работи са отвлечени. Те смущават човека. Например, вие по някой път искате да знаете колко години ще живеете на земята. Ако дойде един гадател, който може да ви каже, че вие имате да живеете още една година, веднага ще ви стане криво. Но, ако ви каже, че имате да живеете 120 години, ще ви бъде приятно. 120 години като ви каже, вие се зарадвате. Че 120 години те като утре ще дойдат. Или утре или след 120 години, задачата не е разрешена, въпросът не е разрешен. Аз не искам тия работи, които вие ги говорите, да ги вземете сериозно. Вие понякой път много сериозно взимате работите. Един някой млад момък посещава един дом, дето има дъщеря и веднага започват да се опасяват. Питат: „Защо посещава този дом?“ – Харесва му се тази мома. Те мислят само от едната страна. Той мисли нещо, тъй че не си правете преждевременно заключения. Казвате: „На място е.“ Не знаете какво ще стане. Работите не са уредени тъй. Вие мислите, че лесно се уреждат работите. Не е само човек да се роди на земята. Той трябва да има условия да живее. Не само да живее, но трябва да има такива условия, че добре да живее и да извади поука за себе си. Та сега вие мислите и понякой път се тревожите. Ето една мярка. Що се тревожите? Казвате, че той бил огорчен. Той бил огорчен, понеже имал известни възгледи и понеже работите не стават тъй, както той мисли, той е огорчен. Някой пророк предсказва нещо и някой се огорчава, ако станат, радва се, ако не станат, не се радва. Но не всякога едно пророчество може да бъде верно. Не, че пророкът иска да лъже, но може да предскаже, работите се изменят. Работите може да се изменят в добър или в лош смисъл. Изменението в добър или в лош смисъл от нас зависи. Да се роди човек или да умре, зависи от него. Да постъпи добре и да се учи добре, зависи от него. Защо се е родил, да не пита. И защо ще умре, и за него да не пита. Да не разрешава тия въпроси. Защото вие питате някой път защо живеете. Отговорът е, за да умрете. А защо умирате? – За да живеете. Защо умират хората – за да живеят. Защо се раждат – за да умрат. Всички казват: „Какво ще бъде в края на нещата?“ Краят на всички неща е смъртта.

Началото на всички неща е животът. Там, дето има начало, има и край. А дето има край, има начало. Тогава казвате: „Защо е така?“ Защото не може да бъде другояче. Защото покажи по кой начин тогава може да бъде. Щом ти казваш, че може да докажеш, тогава по кой начин може да бъде? Та казвам: По този начин вие ще се освободите. Вие се смущавате, че ще умрете. Смущавате се дали някой ще се роди или няма да се роди. При какви условия ще се роди? Кой се ражда, оставете този въпрос. Това е определено. Кога се ражда човек, туй зависи вече от същества, които са много по-напреднали от хората. Те са толкоз учени, че когато някое същество ще се роди на земята, те му правят един хороскоп, съчетанието на всичките звезди, които съществуват на физическия свят. Съчетанието на всичките звезди, които съществуват в духовния свят и съчетанието на всички слънца в Божествения свят, изчисляват и виждат какъв ще бъде неговият живот. И го нареждат съобразно с тия възможности на тия слънца. Какво ще разберете сега вие? Като те напече лятно време Слънцето, без да искаш ще се запотиш. Зависи ли от тебе? От Слънцето зависи. Слънцето иска да излезе вода от тебе. Слънцето казва: „Тази вода аз ти я дадох, дай ми я навън.“ Като дойде зимно време, студеното време да те свие и всичко в тебе ще замръзне. Казва: „Всичко, което е дадено, ще го задържиш в себе си.“ Казвате: „Защо да е така?“ Там, дето царува топлината, царува и мразът, дето царува мразът, царува и топлината. Когато мразът, студът царува, нещата замръзват. Когато топлината царува, нещата текат. Това са изречения, ти се спираш в живота си и не можеш да прогресираш. Ти си замръзнал. Не ти стига умът. Замръзнал си. Сърцето ти не работи, не чувстваш, казваш: „Нямам любов.“ – Замръзнал си. Какво трябва да правиш? Излез и се напечи на Слънцето, чакай го като изгрее. Няма какво да го търсиш. Няма какво да чакаш и да търсиш Слънцето. Ако чакаш да вземеш билет, тази работа е непостижима. Ти ще го чакаш и след 12 часа на някое уютно място. И като изгрее туй Слънце, от това Слънце ти ще възприемеш всичко, от което искаш. Понякой път се учудвам на голямото невежество, което съвременните хора имат. Те са дошли и вярват в гадатели. Вярват в тия, които гледат на кафе. Вярват в тия, които гледат на боб, на бял боб, на чер боб, вярват на тия, които хвърлят карти, после някои вярват на ясновидство, че виждат. Но какво може да ти предскаже един боб, едно черно кафе? Някой казва: „Звездите.“ Всяка една звезда по своя път върви. Какво ще ти предскаже тази звезда? Аз не отричам, че предсказват, но какво ще ти предскаже тази звезда? Всяка една звезда в

пространството, тя си има един представител на земята. Следователно, ако ти искаш да се ползуваш от тази звезда, ще намериш този човек, който е нейният представител. Нали има представители на едно дружество. Искаш да намериш тяхното представителство или тяхните агенти наречени. При тях ще се отнесеш. Ти не може да говориш направо към фабриката, понеже те имат комисионери и те разполагат. Та казвам, всичките звезди имат свои представители. Ти ще се отнесеш при тях. Тогава аз тълкувам новата астрология. Бащата представя влиянието на Слънцето, майката представя влиянието на Месечината. Ако имаш седем братя, те представят планетите. Ако имаш 2 сестри и 5 братя, тогава едната ти сестра представя Венера, а другата Месечината. Единият брат представя Меркурий, другият Марс, военен. Юпитер, Сатурн, Уран. В този дом твоето щастие зависи от баща ти, от майка ти. То зависи от твоите братя, които са дошли преди тебе. Ти може да си попаднал, както земята е попаднала. Земята има по-стари братя. Има спор върху нея. Доста братя има, родени преди нея. Юпитер е роден преди земята. Той е най-големият брат. Сатурн е роден преди земята. Уран и Нептун, и те са родени преди земята. Марс е роден преди земята, след това иде земята. Три сестри има. Нашата земя, на която живеем, е женска, ние не живеем на мъжка планета, на женска планета. Женски свят е той. Че е женски, да ви докажа аргументите си, понеже е женски, затова и жените грешат първи. В рая нали жената съгреши? Ако мъжът влезе в другия свят, дето светът е мъжки, там мъжете грешат първи, после жените. Този свят, понеже е женски свят, жените трябва да го оправят, а пък мъжете да го поддържат. Това са хипотези, това са теории. Казвам, че нашата земя е жена с много желания, много груби желания има земята. Най-грубите желания в Слънцето има земята. Когато някой учен човек от Слънцето искат да го опитат дали е учен, пращат го на земята. Аз предполагам, че вие сте от учените хора, изпратени на земята да я изследвате. Всинца сте много учени хора и много велики, че ви изпратили за своите изследвания. Тъй щото от това гледище не сте прости хора, гениални сте, но само че във вашата експедиция някои от вас сте изгубили научните данни. Някои данни на миналото сте ги изгубили и няма на какво да разчитате. Ако тия изследвания са на леда, като се стопят ледовете, тогава какво щеше да ви костува, всичкият труд е напразен, трябва да се правят пак наблюдения. Те гледаха да не изгубят своите наблюдения, които имат. Сега вече влизат на земята да обработят този материал. Ще напечатат някои книги, които ще бъдат за в полза на цялото човечество. Казвам: Животът на всеки едного е

толкоз важен, че може да се напишат стотина томове. Вие мислите, че не играете никаква роля в света. Толкоз сте видни, че природата и Бог определили специфичен бюджет, в малък размер, за всеки едного от вас. Името е написано, има и книги, толкоз бюджет имате в Божествената книга. За всеки едного от вас има специален бюджет. Вашата погрешка е там, че като изпохарчите вашия бюджет, искате свръхсметка, кредит. И там е всичкото стълкновение. А пък то се изисква воля. Вие харчите повече, отколкото трябва и вследствие на това осиромашавате и тогава хората казват: Не искам да бъда богат. Не искам и да бъда сиромах. Защото ако ти роптаеш като сиромах, ако грешиш като сиромах, по-добре не се раждай сиромах. Ако ще грешиш като богат, ако ще роптаеш като богат, пак не се раждай като богат. Сиромашията, която ражда лъжата и богатство, което ражда убийството в света, те не са желателни. Ние не желаем нито тази сиромашия, нито това богатство. Сиромашия, която сближава хората, дава възможност да се разберат, и богатство, което ражда щедростта и милосердието, то е добро. Туй са новите разбирания. Казвате: „Що е сиромах?“ „Сиро“, значи голям господин. „Ман“, значи мъдрец. „Сиромах“ е голям мъдрец, който разрешава въпроса. А вие разбирате сиромах, който няма нищо. Но той е учен човек и понеже е учен, нищо не му трябва. Той на камъка като седне, като хлопне, камъкът се отваря. Каквото богатство има в този камък, казва: Да излезе навън. Нали сте чели тази приказка? Отде се е родила? Седи един сиромах при една чешма. Малко се пообъркали работите му и казва: Ох! Току излиза един старец и казва: Какво обичаш? – Уморих се в пътя, нямам хляб. – Казва: На ваше разположение съм. Иде и донася хляб. – Уморих се. – Каруца ще имате. Като кажете: „Ох!“, веднага, хайде дошла каруцата и той от чешмата тръгне нататъка по пътя с каруцата. Знаете ли какво му се случило вторият път? Тогава друг един анекдот има. Тогава дошъл един сказчик, духовник, проповедник и пита публиката, казва: „Знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Не знаем.“ – „Няма защо да ви кажа.“ – „Знаем.“ Казва: „Като знаете, пак няма какво да ви кажа.“ Но то е избягване. Има едно знание, предполагаме, че ние знаем някои неща. Някой път ние трябва да знаем, пътя не знаем. Туй, което не знаем, туй място на незнанието трябва да го държим винаги празно, да не туряме на туй място. Всички ония неща, които знаем, да ги запълним. Трябва да се турят. То е градеж в човешкия живот.

Та казвам: Не влизайте в стълкновение със себе си. Най-първо вие носите една идея на обезсърчение, на ред поколения наследствени.

Преживявате някой път известни отчаяния. Казвате: „Нищо няма да се постигне.“ Туй се дължи на вашето минало. Някой път от вашето минало вие се въодушевлявате, защото човек със себе си носи своето минало. Но той и лошото носи. Миналото ценим, постоянно се повтаря. И ако ви кажат, че живеете добре, защото за в бъдеще, ако живеете добре, този, вашият живот, той един ден ще ви бъде полезен. Този живот, той следва. Тъй че като дойдете до едно обезсърчение, той да дойде като една картина, като един стимул, да ви избави от трудното положение.

Когато говорим за любовта, ние говорим за една възможност. Любовта е една сила, тя е една монета, която в цялата вселена се познава. Дето покажат монетата на любовта, върви. Затуй вие трябва да работите с любов, да имате тази разменна монета, понеже навсякъде върви. Тя е обща монета на цялата вселена. Ако ти имаш монетата на любовта, навсякъде си добре дошъл. Ако нямаш тази монета, тогава работите няма да бъдат добри. После, ако имаш разумното в себе си. Ако си разумен, ти навсякъде ще бъдеш приет. Ако си умен човек, ти на Слънцето ще идеш, на Юпитер, на Марс, на Месечината. Ако си от гениалните и умните хора, ти навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Ако си облечен с истината и носиш в себе си свободата, пак ще бъдеш добре облечен и без разлика навсякъде ще те приемат, то е едно общо качество, едно общо разбиране има. За да се разбират хората, те трябва да имат тази любов между себе си, която да сближи хората, отваря ги. Всеки един човек е един огромен свят в себе си. Хората сами себе си не познават сега.

Понякой път аз съм засягал пеенето, музиката. Има известни тонове в съвременната музика, които музикантите още не знаят. Ако ти вземеш в акорд три тона, ти може да имаш пари, колкото искаш. Колкото пари ти трябват, те ще дойдат. Казвате: „Как може да бъде това? То е суеверие.“ Да допуснем, че е суеверие. В града Вашингтон, в тяхната гражданска война има две оръдия, едно до друго поставени и прекаран ток, образува се магнетическа сила, която дига 500 килограма и който отива да ги види, изважда от себе си всички метални предмети, даже ако имаш гвоздеи на обущата си, трябва да ги извадиш, защото обущата ти ще се намерят залепени на оръдията. Даже ако имаш един железен обръч, ти ще се залепиш на оръдието, ще те привлекат и ще станеш роб на туй оръдие. Та казвам: В музиката има една магнетическа гама и хората трябва да са много умни. Как мислите, ония хора, които са събрали милиарди, как са ги спечелили тези хора? Мислите, това е произвол? Те са знаели този закон.

Те са пяли музикално. Но с идването на тия пари има друга една опасност. Голямата вода идва, но тя носи със себе си кал. Тия пари, които са дошли при богатите хора, те носят кал, те трябва да се филтрират. Всичките богати хора, с малки изключения, са все нещастни. Съвременните хора трябва да имаме онова богатство, което носи в себе си благословение. Ти да си доволен от своето богатство, да си господар на богатството, не да се боиш за богатството, че може да го изгубиш. Богатство, за което може да се уплашиш, че можеш да го изгубиш, то не е реално богатство. При това, човек не е роден да бъде сиромах. Временно Бог поставил хората да ги възпита. Един ден той ще ги тури на известна длъжност. Вие се готвите за в бъдеще да ви турят на служба. Сега минавате дисциплина на земята, вие се учите сега. Един ден ще ви турят на почтена служба. Тогава как ще оправите света? Някои от вас ще бъдете големи хора, царе, царици ще бъдете. Какво ще правите тогава? Тогава ще забравите да живеете както знаете. Някои от вас ще станете пророци, ще предсказвате. Някои от вас ще бъдете военачалници, големи хора. Не да воювате сега на бойното поле. Един ден ще престане войната на земята, но земята ще отвори война на Месечината, ще започнат земята да обстрелват Месечината и Месечината ще обстрелва земята. Ще отворят война между земята и Марс и може да обстрелват, питам тогава: Знаете ли каква ще бъде тази война? Тя ще бъде по-разумна. Във всяка граната, като се пукне на земята, ще дойдат книги да четат. От земята ще хвърлят гранати на Месечината и в Марс хората ще покажат какво са научили. Война между планетите ще има. Те поддържат, че има планетно воюване. Съгласен съм, но всяка планета ще съобщи чрез своите гранати на каква степен на развитие е и познанията, които съществуват. Сега вас ви се виждат тия работи невероятни. Вие знаете ли къде е Господ? Господ е толкоз далече, че никой не може да го достигне и толкоз близо е, че всеки може да изпрати послание до Него. Питам, вие като изпратите вашето прошение, вашето писмо, какво ще пишете на Господа? Вие, учените хора, какво пишете на Господа, като се молите? Аз чета вашите писма понякой път. Аз си позволявам да чета писмата, които се турят в небесната поща. Мъжът пише тъй: „Господи, много съм недоволен от жена си." Жената пише: „Много съм недоволна от мъжа ми, освободи ме от него." Друг пише: Недоволен е от сина си, от дъщеря си. Някоя мома пише, че е недоволна от господаря си. Господарят пише, че е недоволен от слугата. Слугата пише, че е недоволен от господаря. Всичките все оплаквания. Рядко ще намерите някой, който да благодари.

Някой се оплаква така: „Дотегнало ми да ям сух хляб.“ Друг пише писмото: „Дотегнало ми само трева да паса“. Друг пише: „Дотегнало ми в тази колиба да живея.“ Всичките се оплаквания. Питам, какво разрешение дава невидимият свят? На всички дава ход, но понеже са много, не са един, но милион, два милиона и на всеки едного да му отговори. На някое писмо, за да отговорят, изисква се 120 години. Те имат всичката добра воля, но не може, спешна работа имат. Някой път, за да отговорят, взима 120 години, а някой път 200 години. Ще дойдеш във второто прераждане, а някой път в третото прераждане ще ти отговорят. В три прераждания от 60 години, това са 360 години и тогава ще имате отговор на една ваша молитва. Аз искам тия данни да ги имате като научни факти, да ги обяснявате. Не е въпрос да вярвате. Въпросът е на знание. Тия неща трябва да се проверят. Има една вяра, която може да се провери. Всички ония мисли и желания, които носят противоречия в сегашните отговори, идват по-бавно. Единственото нещо спешно от любов е, което се отговаря. Ако искаш нещо добро, веднага ще получиш отговор, координация има сега. В мислите на хората са противоречията. Та се изисква време благоприятно. На един човек с опак характер се изисква време да чака, за да му се прати онова, което иска навреме, за да се ползува. Сега много естествено е. Посейте една нива, но може ли да посеете една замразена нива? Ще чакаш, докато дойдат благоприятните условия – ден, два, три, месец ще чакаш, докато дойдат благоприятните условия, или дето почвата е хубава, може да посеете, да расте и ще изникне. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, но ви казвам, трябва да знаете. Имате един грандиозен план в света. Това са същества безброй по всичките слънца и на земята, за всички тия същества Господ е промислил. Знаете ли какво нещо е Божията Промисъл? Промислил за най-малките животинки. Каква разумност има в Бога да разбира тяхните нужди и да им отговаря. Когато умират хората, взема предвид тяхната смърт и като се раждат има предвид. Всичко взема предвид и урежда и координира в едно. За вас животът може да бъде несносен, но този, несносният живот всякога се туря в един път, че и тебе да ползува, и окръжаващите да се ползуват.

В едно може да вярвате, че пред вас седи едно бъдеще. Умирате, пак вярвайте, че ще се подобри положението. Човек и след като умре, пак ще живее. Има едно умиране, което хората не знаят. Има едно умиране, след като ти умреш само ти ще знаеш, че и другите да знаят. Кое е по-хубаво, да оживееш и всички да знаят или да оживееш, че никой да не знае. Само ти

да знаеш. Кое е по-хубаво? Как оживя Христос? Знаеха ли Го другите, че е оживял? Най-първо Той знаеше като дойде ангелът, който отвали камъка и той знаеше. Има едно предсказание, че няма да оставиш преподобния си да види изтление. Дойде ангелът там. Знаеше, че оживя. Трябва някой да благодари, да покаже, че е живял. Не се показва на всички. Той се показа само на Своите ученици, които Го обичаха и че не е умрял.

Казвам: Ако искате на вас да ви се изявят вашите, които са заминали за другия свят, те трябва да ви обичат и вие да ги обичате, то е закон. Не може да влезеш в съобщение с когото и да е, ако нямате любов. Не можеш да влезеш в съобщение с една душа, ако вие не сте умен, или ако тази душа не е умна. Не може да влезеш в съобщение с другия свят, ако вие не разбирате езика и ако тази душа не обича истината. Щом обичате, всякога може да се изяви и да ви говори. Една душа може да ви се види много по-реална, отколкото вие сте тук. Тя ще ви се изяви, ще говорите с нея, ще си замине и ще бъде тъй естествено. И не само това, и вие от този свят ще идете в другия свят и пак да се върнете. Но онзи, който ходи в онзи свят, трябва да мълчи. Той трябва да мълчи. Какво разбирате под думата „мълчание“? Да мълчиш, тъй както Слънцето мълчи, но да грее. Не да казваш, че си ходил в онзи свят, но светлина да излиза от този, който е ходил в другия свят и отдето мине, от него да излиза светлина и живот. Той е, който е ходил на онзи свят. Има една студена топлина. Някой казва: „Аз ви много обичам.“ Студена топлина е туй. Той обещава и казва: „Аз ще ви науча.“ Все ще ви научи, все ще ви научи, нищо не можете да научите.

Та казвам: Онази сила, която трябва да даде спокойствие на нашия ум, да се организира, любовта трябва да влезе като една сила, която да организира сегашното положение. Ами че този свят, който се е заразил така, ние казваме, че светът е грешен. Но кой ще извади света от туй болезнено състояние? Има един цяр, с който хората трябва да се лекуват. Най-първо, като се проповядва една религия в света. Религията е един метод за лекуване. Човек трябва да бъде здрав. Човек, който повярва в Бога, омразата трябва да излезе вън от неговото сърце, отвън да седи. Въшките имат право да живеят, но вън от нашите глави, не в косите. Отвън може да пасат трева колкото искат, а не да се качват на главата и там да се (пасат).

Една лоша мисъл може да съществува, но защо ще приемеш тази лоша мисъл като светица да я държиш в ума си. Навън!!!

Та сега новото, реалното. Вие сега седите и казвате, защо сега светът

не е добър? Извадете навън из вашите умове всичките лоши мисли. Как да ги извадим? – Вие сте учени хора, аз да ви кажа как. Как ще изправиш глада? – Нахрани стомаха си. – Как ще премахнеш препятствието на вашите дробове? – Тури въздух в дробовете. Ето разрешението. Как ще успокоиш мисълта си? Тури мисълта да работи. Впрегни мозъка на работа. Прати мисълта да работи. Знаете ли какво динамо е човешкият мозък? Силата на човека седи в неговата глава, в неговия мозък, в неговата светлина седи неговата мощна сила и ако вие се съмнявате, идете в едно стадо на свине, 400–500 свини, хванете някое прасенце да се разквичи, да видите каква музикална сила, че като заквичи туй прасенце, цялото стадо грухти, трябва да бягаш, може да те искусят. Като извадите туй прасенце, всичките свини отиват да помагат. Мислите, ако дойде една лоша мисъл и тя се разквичи, на това прасенце ще дойдат всички други свини на помощ. Казваме, че свините са глупави, но се защитават. Разправят един пример. Във Варненско влязъл един вълк, че хванал едно прасенце, опашката, крака, нищо не останало. Хващат го, изтърбушват този вълк. Сега някои от вас седите и ви е страх от лошите духове. От дявола ви е страх. Страх ви е да не се демагнетизирате. Страх ви е от безпаричие. Страх ви е от сиромашия. Страх ви е от студ. От всички тия неща имате право да се плашите. Питам ви сега, ако вашата изба е пълна с въглища и дърва, какво ви трябва, нямате огън. Имате кибритени клечки, драснете, запалете, и тия, запалените клечки, турете ги в собата, да се запали, да гори. Че ако вие не можете да се справите с едно лошо чувство, ако не може да се справите с една лоша мисъл, туй е безпредметно учение. Вижте химиците как се справят с онези елементи, които имат опак характер, има известни съединения, има известни киселини, които са опаки. Химиците знаят законите и много добре се справят.

Та казвам: Настанало е време, когато вярата трябва да стане разумна. Занимавай се с лошите хора дотолкоз, доколкото те може да бъдат елементи за едно научно изследване. Изучавай лошите хора, изучавай при какви условия са станали лоши и защо са лоши. Един човек е лош, груб, има повече желязо, отколкото му е потребно. Някой човек е жлъчен, има повече мед в кръвта си, извадете излишното желязо из кръвта му. Някой човек е много отстъпчив, малко желязо му трябва. Някой път му трябва и отровица за жлъчката, трябва му отрова, киселина, която трябва да разлага. Не мислете, че човек трябва да бъде един светия, той трябва да има оръжие. Ние трябва да бъдем добри по отношение на небето. Добри,

честни по отношение на небето, а по отношение на ада, смели и решителни, да се борим. Всеки един от вас, като види мечка, не да каже: „Ще ме изяде“, но хвани мечката за очите, нищо повече. Човек е толкова мощен със своята мисъл, че ако хване окото на мечката, веднага ще парализира всичките мускули и тя ще клекне, но ако ти се уплашиш, тогава тя е по-силна. Щом те е страх, тя е по-силна. Докато вие се страхувате, вие сте слаби хора, когато престанете да се страхувате, вие ще станете силни. Като обичаш, ще станеш силен. Аз ви препоръчвам любовта като едно средство за каляване. Човек може да стане силен само чрез закона на любовта, слаб – само чрез страха. Казват, страхът не върши волята Божия. „Началото на мъдростта е страх Господен.“ Страхът не върши волята Божия, а любовта калява човека, прави го смел, да се бори. По-добре да направиш хиляди погрешки в любовта, отколкото да си един светия в страха. Според мене, в хилядите погрешки ще извадиш едно знание, по-мощно, отколкото един светия, който остава за себе си. Тогава трябва да напуснем онова положение, което държим. Казвате: „Какво ще бъде с нас? Да го знаем.“ Всеки един от вас трябва да знае имате ли любов или нямате любов. Имате ли мъдрост или нямате мъдрост, имате ли истина или няма, има ли знание или няма знание. Туй трябва всеки да знае. Нима като дойде вълкът при вас, няма да знаете, че е вълк? Нима лисицата като дойде при вас, няма да знаете, че е лисица? Нима паякът като дойде при вас, няма да знаете, че е паяк? Нима мухата като дойде при вас, няма да знаете, че е муха? Нима змията като дойде при вас, няма да знаете, че е змията? Добрият човек носи своя осанка. Провидението турило онези черти на добродетелта, на разумността, на любовта. Има линии на любовта. Най-хубавите линии в характера на човека, най-хубавите линии на лицето на човека, най-хубавите линии на устата, на носа, на очите, на веждите, то е любовта, мъдростта и истината. Казваме, този човек е на любовта, понеже има линиите на любовта. Този човек е на мъдростта, понеже има линиите на мъдростта. Този човек е на истината, понеже има линията на истината. Това е, което дава красота на нашето тяло и навсякъде в лицето има една линия. Вие не сте изучавали тялото, да видите какво съчетание, каква пропорция има в ръцете, как са направени ръцете. Сега аз ви представям възможностите, които Бог е вложил във вас. Мнозина очакват като умрат, да идат в другия свят. Вие сте вече в оня свят. Човек от 8000 години как е от онзи свят. Той беше в рая и като го изпъди Господ, влезе в оня свят. И в оня свят кой е сега? Още не може да разбере духовните закони той и се

учи. Първото нещо, той се учи да обича себе си. Много хубаво, то е отлично. Но това е една трета от истината. Този човек не се е научил да обича Бога на първо място и не се научил да обича ближните си.

Та наскоро един млад брат, който се занимава с кабала, занимава се с петоъгълника, разправя, че дошъл до едно заключение, проверява някои неща. Човек, който е млад, който е светия в небето, е възрастен в ангелския свят и стар във физическия свят. Ти, който си стар на земята, си възрастен между ангелите, а пък в Божествения свят си едно малко Божествено дете. Питам, ако си стар в Божествения свят, какъв ще бъдеш на земята? Най-първо, подмладете се в Божествения свят, подмладете се в закона на любовта; станете възрастен в закона на мъдростта. Остарявайте в закона на истината, аз разбирам така. Човек, който е млад, той е в Божествения свят. В Божествения свят е Любовта. Мъдростта е в ангелския свят, там е възрастен. Истината е тук, на земята. Тук ти ще остарееш. Стар човек не тъй, както вие го разбирате. Ще имате хора вече, които са за работа. На този, стария човек ти може да разчиташ. На земята има повече стари хора, отколкото млади. В небето много малко хора има стари. Млади деца има колкото искаш. В Божествения свят и в ангелския свят е пълно с млади, които искат работа. От невидимия свят, когато искат стари хора, идат да ги търсят на земята. По това е прочута земята, със своите стари хора. Значи остаряли сте, ще ви назначат на една голяма служба, почетна е старостта на един мъдрец. Сега желая вие да остареете и от невидимия свят да ви посещават. Сега желая вие да остареете и от невидимия свят да дойдат да ви посещават, че като стари хора да сте се прочули с нещо. Сега на старите от вас, какви са последните съчинения? На възрастните какви са последните съчинения и на децата какви са последните съчинения? Вие ще вземете образец от онези деца, които са в Божествения свят. Като говоря за деца, казвам: Такива са в Царството Божие. Царството Божие е на децата. Под „деца“ разбирам, които са в Божествения свят. Когато се говори за възрастните, разбирам разумността. Разумният живот е възрастният. Човек, който има светлина, разбира смисъла на живота. Човек, който има истината, той може да живее на земята и всичките хора на земята сега проучават закона на истината. Как може да се приложи? Казва този пророк, смутил се е, че не е намерил деца на земята. Не намерил възрастни, а само стари хора и казва, какво да се прави с тия хора, какво ще стане? Та като се смутил, Господ му казал: Трябва да се учиш. 7 деня седял и се молил, докато му открил духът. Тези, старите хора ще дойдат в Божествения свят

да се научат от младите деца как трябва да живеят. Тия, старите хора ще влязат между ангелите, да се научат като възрастни как трябва да живеят. И като слязат на земята, тогава целият живот на земята ще се подобри.

Та желая ви вие да се научите на небето да станете малки деца, в ангелския свят да се научите да станете възрастни и на земята да станете стари.

Благословен Бог наш.

Добрата молитва.

22-ра неделна беседа от Учителя,
Държана на 27 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

РАДВАЙТЕ СЕ И ВЕСЕЛЕТЕ СЕ

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета част от 18 стих от 65-тата глава на Исая: „И веселете се и радвайте се всякога в онова, което създавам.“

На здравия човек всичко е приятно, на умния човек всичко е разумно. На глупавия човек всичко е глупаво, на болния е точно обратното. Това са тъй наречените афоризми, противоречия. Всинца вие сте писатели, създавате афоризми, пишете цели съчинения. С всичките афоризми (сте) много красноречиви. Неприятността е там, че няма кой да чете вашите съчинения, нямате публика. Има голямо производство на такива афоризми, във всеки дом като идете, ще намерите даже и малките деца, и те са почнали да пишат по този начин. Всичко туй е хубаво. При сегашните условия, както живеем тук на земята, какво трябва да се прави. Защото има три категории. Едни минават за светски хора. Религиозните хора считат светските не са по сърцето на Бога, грешници са. А пък светските хора казват за религиозните, като идете при този религиозен маниак, глупак, няма ум. Всички религиозни хора са все такива глупави. Оставете да се молят на нещо. Религиозните хора какво казват за светските, че има нещо, което не е по Бога. И в религиозните хора има нещо, което не е по Бога. В миналото, кое не е било по Бога? Че религиозните хора са правили такива богове, направени от злато или пък от нещо друго и ще коленичат пред него да се молят. Очакват от него да ги спаси. Ето една религиозна глупост. Сега пък светският човек, къде е неговата глупост? Той не вярва в идеала, не ходи да се моли на идеала. Той ще си направи един апартамент или една къща от 3–4 етажа, ще вземе да ги дава под наем и от първия етаж ще вземе 3–4 хиляди лева и от другите по толкоз, та ще взима по 10 хиляди лева, осигурява се и казва: „Мен ми върви работата.“ Дойде един пожар, отиде къщата, развали се планът, отиде идеалът. Това е пак идеал. Той няма една положителна наука. Едно земетресение стане, някоя голяма буря дойде, къщата не е осигурена. Някой казва: „Пари да имаш в банката.“ От голямата криза в Америка фалираха повече от 10 хиляди спасителни банки, спестовни каси, в които американците пестяха парите си за черни дни, по 200–300 хиляди долара, и в една криза 10 хиляди банки капиталите им

изчезнаха. Къде отидоха? Парите ядат ли се? Фалираха всичките банки и хората се спасиха. Другото заблуждение е, ние се спрем понякой път и казваме: „Да бъдем искрени.“ Едно прасе поят го, хранят го по 4–5 пъти на ден, готвят го за Коледа и като дойде Рождество Христово, когато се е родил Христос, започват всичките свини да плачат. Тогава българите изобщо мушкат свините в сърцето или им прерязват гърлото. Питам: Ние постоянно като ядем, някоя сестра или някой брат гледам, понапил се малко, дойде Коледа, погледнеш, разболял се. Някой път го заколят, погледнеш, дръпнали го, дупнали го някъде, отишъл братът. Казвате: „Здрав беше.“ Не е ли той изваден от кочината? Де са го дупнали, къде са го турили? Ние сега се заблуждаваме и казваме, че той отишъл при Господа. Прави са. Свинете, когато излязат от кочината, къде отиват? Тя, докато е в кочината, е била в кална къща. Щом излезе от калта, отива при хората, вече ѝ дават уважение и почитание, седи на трапезата на човеците. Свинята влиза да живее в хората. Следователно от свините, като умрат, отиват да живеят в хората. Не (е) ли туй право, може ли да го отречете? Следователно, като извеждат свинете из кочината, те кряскат и казват: Много се радваме, че ще ходим при хората. Макар да грочим, ние се радваме. Дотегна ни тази кал. Там като отидем ще има юрган, кресло. Тук нищо нямаме. Ще имаме вилушки, удобства, не е ли хубаво свинете да излязат из кочината навън? Горко на онези свини, които не са в кочината. Друг афоризъм, ние седим в света и се оплакваме от големите страдания, които имаме. В какво седят големите страдания? Че има страдания, има. Но някои страдания са спасителни и трябва да страдаш, за да се спасиш. Някой път страданията идват от голямо щастие. Например, някъде идеш, хората от любов са приготвили толкоз хубаво ядене и за тяхен хатър, ако си кумец или кръстник, за хатъра на кръстника или за хатъра на кръстницата или за хатъра на децата им, ти пиеш все по една чаша винце. Не е лошо човек да пие за кръстника, за неговото здраве, после за здравето на кръстницата, за здравето на малкото кръстниче. Разправя един американец, който се познавал с един китаец и го поканил на гости китайският мандарин, дал му едно угощение, на което имало 40 вида яденета. 40 блюда му сложили и от всичките по китайския обичай трябвало да вземе по малко. Китайците са много ядливи. Този американец казва, че след това две седмици не е могъл да дойде на себе си.

Та казвам: При сегашните условия всичките ваши стремежи, които имате, са много добри. Яденето, което употребявате, не е лошо, пиенето не

е лошо. Казвате на хората да пият. Който пие вино, казвате да пие вода. Не му казвайте не пий вино, но като го срещнеш, кажи: Пий вода. По-хубаво пиво от водата няма, най-хубавото пиво е водата. Пий вода! Пий вода! Пий вода! Питат някои какъв е вътрешният смисъл на живота? Вътрешният смисъл на живота са страданията и радостите. На земята ти ще опиташ онзи контраст, който седи между страдания и радостите. Ще кажеш, защо е тъй? Скръбта и радостта съставят едно цяло. Ти гледаш, че на земята са раздвоени, но те съставят едно цяло. Ако вземете краката надолу. Левият и десният крак са раздвоени. Левият крак има 5 пръсти и десният има 5 пръсти, разделени са интересите. Всеки крак се нуждае специфично от храна, от кръв. Тия двата крака са съединени в тялото, служат на един и същи господар, изпълняват една и съща длъжност. Веднъж единият е на почит, веднъж другият е на почит. Когато единият се повиши, другият остане назад. Онзи господар обича туй положение. Ако ти турят и двата крака едновременно да вървят напред, и двата не може да вървят напред, все единият трябва да тръгне напред, а другият да остане назад. Този, който остава назад, който не разбира закона, този, който остава назад, е тил. Левият като иде напред, десният е тил. Следователно, щом имаш фронт, трябва да имаш тил. Всеки крак, който остава назад, той е тил.

Сега, защо са страданията в света, вие не може да си обясните. Ще ви дам малко обяснения върху страданията. Аз не съм за страданието, както вие го разбирате. Страданието е атмосфера. Малко влага трябва да се дигне, да се помрачи малко Слънцето, понеже всякога на земята, ако сме радостни, нищо няма да остане, всичко ще изсъхне. Скръбта е потребна да дойде някой път, да се заоблачи. Проветрение да има, да стане една промяна. След туй пак да се проясни и пак да дойде радостта. Ако небето е винаги облачно е една крайност, ако винаги е светло, е другата крайност. Затова Бог направил така, че половината от живота ще бъде облачен, а половината весел. Защо е така? Защото така е най-добре на земята. Който от вас не е доволен, нека даде един план. Комисия има, която ще заседава и ще изпратим плана, те са готови да го приложат. Най-първо ще го приложат на вас. Онзи, който не (е) влизал в скръбта, не разбира. Ти идваш да живееш в скръбта. Вие само сте чували за скръбта. Каквото вестниците пишат. Вие трябва да влезете в скръбта и да видите, че тази работа не е така, както се описва. Има нещо преувеличено, пак и радостта не е така описана. Трябва да влезете в радостта, да поживеете и да видите какво нещо е радост. Да поживеете в скръбта и в радостта и като бъдеш в едното

и в другото положение, ще си съставиш една ясна представа. При голямата радост на земята, животът щеше да се съкрати по-скоро. В голямата радост животът ще се съкрати, ще изгори човек. И в голямата скръб пак е същото. Скоро ще умре, ако много скърби. Ако променя скръбта с радостта, да ги балансира, той може да живее 100–120 години, 150–200–250, триста, 400 и хиляда години. Той може да живее повече и от Метосала. Трябва да имаш знанията да разбираш тази химия. Химия аз наричам това, химия на радостите и на скърбите. Искате да бъдете щастливи. Вие в понеделник какво правите? Вие в понеделник се опретнете да работите, да чистите, правите туй, което не трябва да правите. Вторник какво трябва да правите? И вторник не знаете какво да правите. Сряда какво правите? И сряда не знаете какво да правите. Четвъртък? Българинът като седял, бил много умен и казва: Понеделник – поседелник, обаче българинът освен че не поседява, жените мажат, перат. Понеделник ще седиш и каквото си научил от неделята да размишляваш, да седиш и да мислиш във въображението си, да помечтаеш малко за велики работи, за богатство, за наука, за красота, за музика, целият ден понеделник да ходиш, да се разхождаш, никаква работа, никакво пране. И слугите, и господарите, всички да си починат. В понеделник какво казва Писанието? Какво създал Бог в първия ден? Той създаде в първия ден красотата. В първия ден даде ония условия, че в понеделник трябва да видим всичко онова, което е красиво, което е създадено от Бога, защото вие не знаете. „Ден“, деница, имат двояко значение. „Ден“ е нещо, което е доволно, което съдържа някаква тайна, някаква наука, сила, нещо благородно, туй е ден. Да знаеш всеки ден да живееш. Всеки ден носи едно благо със себе си. Ако знаеш ти този ден, после не само деня, но трябва да знаеш и първият час какво носи. Среднощ като дойде, после вторият, третият, четвъртият, петият, шестият, дванадесетият час. Всеки час трябва да знаете какво носи със себе си. Я вижте вие в музиката, когато някой капелмайстор дирижира, той обръща листовете и с палката върви, всичките минават, определено е как трябва да се пее, някъде по-бързо, някъде по-бавно, някъде тихо, някъде силно. Ако те нямаха този репертоар, как щяха да свирят? Ние казваме: „Трябва да се живее.“ За да може човек да живее на земята, той трябва да има един отличен стомах. Той трябва да има едни отлични гърди, бели дробове и един отлично устроен мозък. Това са три врати, през които Божественото благословение може да дойде. Чрез устата, в стомаха ще дойде едно благословение. Чрез дробовете ще дойде друго благословение в гърдите и

чрез неговата нервна система, чрез очите, и чрез тях отвън ще дойдат Божествените благословения. Ние дишаме и не знаем. Ще дишате. Някой иска да му се продължи живота. Ако ти дишаш бързо, твоят живот ще се съкрати. Ако всяка секунда направиш една вдишка, в една минута ти дишаш 60 пъти, ти не можеш да живееш повече от 10 години. Ако съкратиш на две секунди, имаш условия да живееш 20–30 години, ако съкратиш вдишките на 3 секунди, колкото намаляваш, по-добре е. Ако дойдеш до 1 минута да вземаш 10 вдишки, ти ще продължиш живота и тъй ще бъдеш по-спокоен, по-тих. Някой път, когато си нервен, неспокоен, бързо дишаш, спри се малко, не бързай. Казвате: „Да вярваме в Господа." То най-първо Господ няма да дойде толкоз бързо. Да ядеш, в една минута да вземаш 20 обяда, това е голяма лакомия. Или за една минута да вземеш 60 обяда, не е ли това лакомия? Че нямаш такъв бюджет. Ще намалиш на 30 обеда, на 20 обеда и пак е много. 10 обеда и те са много. Казвам: Нормално е сега на земята 10 вдишки на минута. Човек, за да бъде нормално здрав, трябва да взема 10 вдишки на минута. Тъй плавно ще дишаш. Някои от вас дишат бързо. Значи ти приемаш гостите и много бързо след туй ги изпращаш, не се позволява. Гостите как си ги приел? Ти ще ги приемеш почтено и ще ги изпратиш. Като излязат, ще кажеш: „Много ви благодаря за услугата, която ми направихте. Много благодаря на моя баща за благото, което ми изпрати чрез вас, поздравете го." Тогава трябва да започнем да пишем по едно писмо. Щом като кажеш: „Поздравете баща ми", веднага в небето всичките звънци зазвънят: „Ало, еди кой си много здраве на баща ми праща." Вие казвате: „Колко съм недоволен от живота." Така живее ли се? Радио е туй. Тогава Господ изпраща една инфлуенца. Другият ден пак си недоволен, праща треска. И после с недоволството всичките болести се редят. Всичките болести са родени все от недоволството. Дотогава, докато дойдеш на Господа да му благодариш и той казва: Снемете всичките болести и те си заминават. Злото в света седи в това, че ние не оценяваме Божиите блага. Всичките наши нещастия седят в това, че ние не сме оценили. Влезте в кой да е дом и ще видите. Аз разглеждам въпроса научно. Де седи болката и как може да се поправи? Има нещо, което може да се поправи много лесно. Всички са недоволни в къщи. Мъжът е недоволен. Жена му не го разбира. Защо е недоволен мъжът? Жена му не го разбира. Децата са недоволни, понеже бащата и майката не ги разбират. Слугите са недоволни, понеже господарите не ги разбират. Господарите са недоволни, понеже слугите не

ги разбират. Учителите са недоволни, учениците, всички са недоволни, имат право. Но защо са недоволни? Всички в света имаме нужда от някакво благо. Например, аз привеждам този пример. Да кажем имате един приятел, богаташ, милионер. Какъв подарък на този милионер ще му дадеш? Ако речеш да му купиш едни обуща, ще го докачиш. Ако речеш да му купиш шапка, ще си създадеш беля на главата. Ако му вземеш палто, не може. Този, богатият човек с много малко може да се задоволи, но да знаеш. Стани градинар, посей круши, ябълки, от най-хубавите сортове, занесеш една, две, три от най-хубавите круши и ябълки, тъй едната да бъде от 250 грама или от половина кило, като му занесеш в една тепсия, ще му кажеш: Опитай. Той ще ви бъде много благодарен. Какво иска Господ от нас? Понеже Господ е във всички тия богати, Той, Господ, Той не се нуждае от тях, Той не се нуждае от нашите молитви, дето ходим да го забавляваме, Той не се нуждае от нашите оплаквания, нито от жертвоприношения не се нуждае. Понякой път му е приятно от нашата градина, да вземе от нашите плодове. Нашите добродетели от любов, които се обработват в градината на твоята душа, че от тези плодове да принесеш. От това, виж, Господ е доволен. Господ е доволен, когато те види, че ти се спираш при някоя мравя да я подигнеш. Той вижда, че ти си обърнал внимание на неговите малки същества. На Него е приятно, че ти вземаш тази мравя, тази мушица и ти него ден ще имаш някакво Божие благословение. Минаваш някой път и по пътя виждаш някой човек, който куца, едва се влачи. Казваш: „Защо Господ го е направил такъв да се влачи?“ Няма да се мине дълго време, ще ти дойде беля на главата. Ти си първият човек, който трябва да направиш да се не влече този човек. Той се влече, понеже дяволът го е свързал, той не е свободен. Извади нож, отрежи връвта и кажи: „Ела да се разходим.“ Ние искаме да направим хората щастливи. Помнете едно нещо: Никой човек в света не е в състояние да направи друг човек щастлив. Всеки един човек може да стане условие за щастието за другиго. Човек може да стане понякой път тъй както едно въже. Едно въже, хвърлено във водата, може да стане повод да спаси един човек. Онзи, давещият, се върже с въжето и другият е на брега да го извади. Всичките хора понякой път имат ролята на едно въже. Той влезе във водата да се хване за въжето и някой да го извади навън. Ако вие като въже се хванете, невидимият свят тогава чрез вас ще направи едно добро. Едно въже, което спасява хората, придобива цена.

Казвам: Сега създайте си един нов възглед в света. Вие трябва всички

да си създадете една отлична идея за Бога. С тази идея за Бога, която сега имате, вие щастливи хора не може да бъдете. Във вашия ум, ако имате една идея за Бога и да Го обичате, никога не трябва да допускате отрицателна мисъл. Отрицателните мисли ще дойдат в ума ви, но никога не допущайте отрицателните мисли. Те във вас са чужди и нямат нищо общо с Божественото начало. Може да произхождат от човешки източник. Ако пиете мътна вода, не е от първия източник. Тя се е просмукала някъде. Първоначалната вода, която излиза от извора и която не губи от своите качества, е най-хубавата. Как вие разглеждате живота? Този живот не излиза от Бога. Първоначално е излязъл, но този живот, който сега минавате, не иде направо от Бога. Той минал през много други хора. Трябва да се филтрират човешките мисли, трябва да се филтрират човешките чувства, трябва да се филтрират човешките постъпки. Ние трябва да филтрираме нещата. Засега това е необходимо. Как ще проявиш ти любов към Бога? Ако ти се съблазняваш в Бога, знай, че и в тебе ще се съблазняват хората. Ако ти укоряваш Бога, и тебе ще те укоряват. Ако ти не одобряваш Бога, и тебе няма да те одобрят. Ако ти не се отнасяш с другите добре, и към тебе няма да се отнесат. Един и същи е законът, от който никой не може да излезе. Някой като направи погрешка, веднага се отразява. Никаква лоша мисъл не може да се задържи при Бога, тя ще се върне. И доброто, което изпращаме към Бога, като го прославят и като благодарите, и понеже той е по-богат, и туй добро ще се върне. Ако вие се молите, туй благословение е заради вас. Той препраща своята мисъл със своето благословение.

Казвам: Ако Господ сега на земята идва в образа на беден човек и ти кажеш, като го погледнеш: „Какво ходи този бедняк?“, ако ти кажеш: „Това е Господ“, та аз ще ви приведа онзи пример, дето един цар искал да опита своите министри. Имал 12 души министри, разделил царството, дал по една част на всеки да управлява и той инкогнито заминал за странство. Царят се престорил, дегизирал се и започнал да ходи при министрите, посещавал ги като просяк. И един му давал скъсани обуща, други – скъсани дрехи, шапка, той все ги събирал. Какъвто хляб му дали, всички каквито подаръци му дали неговите министри, той ги събирал. След 10 години, като се върнал, повикал министрите си да им даде голям банкет и на този банкет, на всичките министри в един голям пакет им дал подаръци, както сега се дават подаръци. И той дал на всеки министър подаръци. Та и вие в един такъв ден ще приемете такива подаръци, каквито вие сте дали на

Господа. Съвременните хора са много невъзпитани в туй отношение. Няма благородство на признателност. Има нещо много отрицателно.

Та казва в 18 стих: „Радвайте се всякога в това, което Господ е създал.“ Бог не е престанал да създава. Ни най-малко туй предназначение, в което се намираме, то не е смисълът на нашия живот, то е временно училище. За в бъдеще нашият живот ще се измени. Условията на живота ще се подобрят. Казвам: Днес вървиш, впрегнал си биволска кола, утре – една волска кола, след туй конска кола, след туй ще се качиш на автомобил, после на аероплан и най-после ще започнеш да пътуваш с бързината на светлината. Един ден хората ще впрегнат светлината и с автомобила на светлината от земята за Слънцето за 8 минути ще идеш и ще се върнеш. Всичко 16 минути. И там ще постоиш 1–2 часа. Тъй щото ти се качиш на автомобила, идеш, следваш някой университет и заминеш, на земята живееш. За 8 минути отидеш, цял ден учиш там и вечерта пак с автомобила се върнеш. Питам: Ако следваш този университет на Слънцето, няма ли да знаеш доста, ами тия превозни средства? Вие казвате: „Ами това може ли да бъде?“ Има същества, които го правят. От земята има хора, които ходят и се учат на Слънцето и се връщат. Къде са те? То не е моя работа да казвам, нито пък ваша работа да знаете къде са. Че има, аз с двете ръце подписвам. Но къде са, не подписвам нито с едната ръка. Нека ви приведа един еврейски пример. Откъде дойде Христос и къде отиде? Той слезе, дойде един ангел и казва: „Благословена, при тебе ще дойде един утешител небесен.“ И след това, когато си замина, дигна се той нагоре и отиде нанякъде. Къде отиде? На Слънцето отиде. Вие ще помислите на това Слънце. Не. При това Слънце има друго Слънце, което не виждате. Вие виждате едното Слънце, има второ Слънце, което не виждате. Вие виждате едното Слънце. Че в човека има три тела, вие виждате само физическото тяло. Има едно Божествено тяло. Двете тела не ги виждате. Те са вътре във вас. Аз говоря научни работи, които мога да ви докажа, но нямам време. Но, за да ви докажа нещо, не само да ви докажа, че има. Например, вие имате вкус на сладчина и вкус на горчивина, за да ви покажа, вие трябва да имате този вкус. За да ви покажа дали има Господ или не, вие трябва да имате туй чувство, с което Господ се познава. Горе на главата има един център, хилядолистник се нарича, той се занимава с Бога. Пред себе си нагоре може да видиш Господа. Отгоре ще видиш Господа. Винаги, като седиш, умът ни е насочен някъде, нагоре е насочен, оттам иде силата. Казвам: Всичките аргументи, които може да се приведат дали има Господ

или не, този въпрос моментално може да се реши, както ви дават една бучка захар, веднага може да ви убедят, че е сладка. Толкоз време ще вземе, за да ви убедят дали има Господ или не. Разправяше ми един познат една своя опитност. Казвам: Ти си на кръстопът. Този път, по който вървиш, ти дълго време на земята не може да останеш. Защо не може да останеш дълго време на земята? Защото животът от живота идва. Едно дете, което е родено от здрава майка, е здраво дете. Едно дете, което е родено от болна майка, е болно дете.

Казвам: Безсмъртието, което ние търсим, то не може да дойде от хората. Безсмъртието в живота ще дойде от Бога. Следователно, ако ти не се държиш свързан със своята мисъл, какво ти костува? Не е необходимо да знаеш какво нещо е Господ. Да имаш за него външна форма. Ти трябва да мислиш, че в Бога е този живот, непреривният живот, щастието, блаженството, разумността, във всичко туй е Бог. Ти разрешаваш една задача. Да кажем, един студент разрешава една задача, мъчна задача, според правилата в математиката по един начин, по друг начин. Ти седиш, отправяш ума си към Бога и казваш: „Господи, как да разреша тази задача?“ Някой път не се минава 1, 2, 3 , 5 минути или 15–20 минути, ще дойде, веднага всичко отведнъж става ясно. Задачата се представя пред тебе ясна.

Та казвам: Сега трябва да се пречисти нашият ум. Умът трябва да се пречисти на човека, за да възприеме ония трептения на духовния свят, чрез които може да се поправят сегашните погрешки. Например, на какво се дължи сиромашията? Всичките тия сиромаси, които са недоволни, едно време са били богати хора. Всичките руски аристократи в този преврат, който стана, всички се преродиха, излязоха, изгониха ги, изгубиха всичкото богатство. Не вярваха в Русия в прераждането. Има прераждане, което става на 20 години. Онези, които туриха този ред на нещата, постъпиха несправедливо. Всички едни други се изтрепаха. Всякога човек трябва да бъде справедлив. Казвате: Как се изтребиха? Трябва да знаеш и ти да създаваш един ден. Ако този дом го създадеш върху една недобра основа, този дом ще бъде пометен. Грешните хора нямат шанс да живеят на земята. Само праведните са определени да бъдат наследници на земята, а грешниците не. Няма да се минат може би 100–200, хиляда години и в края на краищата земята ще бъде освободена от всичките грешни хора. Сега вие имате убеждение, че лошите хора са в света, които благуват. Много се лъжете. По-нещастни хора от лошите хора в света няма. Кажете ми един,

който е лош, че е благувал. Не се самоизмамвайте. Даже религиозните хора, след като влязат в религията, не може да търпят другите хора. Те считат, че другите хора, които не вярват като тях, ги считат за противници. Всякога една жена, когато не мисли като нея мъжът ѝ, счита го за противник и мъжът, когато жената не мисли като него, я счита за противница. Не е необходимо една жена да мисли като един мъж. Защото хубостта на една мисъл седи, че ти си мъж и мислиш, и като тебе друг мъж няма. Всеки от вас, както е направен, няма второ лице на земята. Няма някой като вас точно тъй да мисли. В туй седи красотата на нещата, в туй голямо разнообразие, което съществува. Да кажем, ако вас в живота ви се случат големи неприятности, които съществуват, вие ще видите, че за в бъдеще ще се оправят, че са за ваше благо, за ваш подем, за вашето развитие. Сега, ако вземем ние разсъждаваме по следния начин. Бъдещият метод изисква един нов метод за прилагане. Един човек, който не мисли, защо не мисли? Защото мисълта подразбира подбуждение на човека. Как ще мислите в Божествения свят? Да мислим. Как мислят в Божествения свят, как мислят в духовния свят? Как мислят в човешкия свят? Не само нашите човешки мисли. Тъй, както всичките хора мислят, но да вземем цялото човечество да мисли. Не само както един мисли, да мислим както богатият мисли, да мислим, както бедният мисли, да мислим, както поетът мисли. Да мислим, както философът мисли, да мислим, както съдията мисли, както учителят мисли, както работниците, тъй да мислим. Да вземем тази мисъл в нейната всестранност, тъй да мислим и да видим какво ще бъде разрешението.

Та казвам: Три начина има. Ако вие не може да мислите, както Бог мисли, ако вие не може да мислите, както ангелите мислят, ако вие не можете да мислите, както хората мислят, вие нищо не може да постигнете. Щом може да мислите, туй е вече третият принцип, да мислиш, както хората мислят. Ти започваш вече със закона на хармонията, влиза музиката в света, върху която е създаден целият свят. Например, една майка щом се роди нейното дете музикално, майката как изказва думата? /*Учителят удря стъклената лупа.*/ Чувате един тъп тон, той не се дължи на стъклото, но от звука на този метал, който не е музикален. Той е един отглас на дисхармония. Понякой път ние сме отзвук. Нашият живот е отзвук на една дисхармонична среда. Понеже външната среда е дисхармонична, влияем се от тази среда. За да поправиш живота си, ти ще го построиш на музикални основи. Например, вземете речта. Как бихте изпяли „Пейо, пея“, един

сложен тон. Музикалната гама на речта, коя буква съставя „П“-то в български език? Туй число коя буква е? Тя е петнайстата буква. „П“-то, както се пише, то е един музикален тон. Приблизително съответствува „П“-то на музикалния тон „сол“, но в музикална гама и понижена. „П“-то е понижено с половин тон. Коя е гамата? „Сол“ е понижено. В понижението на една гама какво означава да се понижи един тон? Каква е философията на живота, при която искаме да живеем? Понижението е един метод за възприемане, възприемаме нещо, задържане в себе си всичките ония положителни тонове. Поглъщаш тоновете в себе си. Имаме тонове, които са повишени. „Сол“ повишено дава, „сол“ понижено взима. Кога „сол“ се понижава? Щом е болно, понижава се, събира енергия. Щом стане здраво, вече е повишено. Тогава здравето излиза. Сега в музиката казвате, един тон да се понижи. Трябва да се понижи, понеже в онзи котел, в машината, трябва да се турят въглища, за да се превърне водата на пара. Като се изпари водата, парата е понижена. Парата в един локомотив е „ре“ на работата. Тази буква „ре“ показва, че трябва да се повиши в механика. Да кажем, ти имаш едно име. Да кажем имате името Павел. „С“-то беше в понижена форма и тогава от „С“ минава в „П“, повишено е. Савел музикално минава в Павел. Но „П“-то вече е повишено, „сол“ станало. След това виждаме това „Сол“ казва за себе си: „Аз ви родих“. Павел знаеше да пее, да мисли философски. Имаше една отлична мисъл. Вие казвате, че Господ ви е научил. Господ ви е пратил на земята да се учите. Вие от небето сте слязли на земята да се учите. Вие чакате сега да идете да се учите. Че туй е безпредметно. Що е търпението? Предметно учение. Що е сиромашията? Предметно учение. Що е богатството? Предметно учение. Що е поезията? – Тя е предметно учение. Поетът е един, който композира. Поет в музиката има. Като четеш един поет, музикално съчетание има, наредени, турени са в гама. Някой път ще видиш някои стихотворения са мажорни, а някои минорни. Като четеш, в мисълта ще възприемаш много от стихотворението, от онази сила, която ти е потребна. Във всяка една дума в дадения случай се съдържа сила в себе си. Мене ми разправяше един българин, когато бил в Америка. Бях, казва изпаднал в едно голямо отчаяние, не ми се искаше да живея, в отчаяние бях. След като се молих, той бил евангелист, направих много работи и вече ми се струваше, че моята работа се свърши. Един ден чувам, че в съседната стая се пее. Пее някой на английски една песен: „Където и да си, аз за тебе мисля“ и изведнъж само думите чувам. Онази пее на английски: „Където и да си, все

за тебе мисля.“ Изведнъж дойде мощна сила в мене, въпросът е свършен. Чух гласа на Бога: „Където и да си, аз за тебе мисля“ и до вечерта моите работи се оправиха и в душата ми не остана сянка от съмнението. Казвам: Светът е разумен, във всичките тези хора Бог живее. Бог е в тях и аз ще изпълня волята Божия, за всичко съм готов. Каквото и да дойде, аз ще го приема. Няма да възразявам. Станах по-радостен. Всичките страдания дотогава се превърнаха в една вътрешна радост. Целият ми вътрешен мир се обърна, понеже повярвах, че има Един да мисли заради мене, че „Където и да си, аз за тебе мисля“. Само за онзи, когото обичаме, за него мислим.

Казвам и на вас: Където и да сте, вярвайте, че Господ за вас мисли. Щом мисли за вас, значи обича ви. Тогава възприемете туй учение: Където и да ходите, има Един, който мисли за вас, където и да съм, Той мисли. Туй е новото, което Господ създава сега във вашите души. Дръжте новото учение, то е за новия свят. Дето и да сме, Бог мисли заради нас. Ние сме дошли на земята да изпълним Неговата воля. Да я изпълним тъй, както разбираме. Както разбирате, много добре я разбирате. Ако изпълните както разбирате, много добре разбирате. Ако изпълните както обичате, по-хубаво изпълнение от това няма. Сега, ако ние пеем в един квадрат 4-ма души, един сопран, друг алт, тенор и бас. Трябва ли да пеят както сопрана, или да пеят както алта, както тенора или баса? Трябва ли да пеят като мене? Не, всеки ще пее своята част. И басът ще пее, но неговото място е последно. Сопранът и алтът трябва паралелно да вървят. Всички заедно като се съединят, образуват един ансамбъл. Много хубаво пеене е туй. Сопранът отгоре слиза, басът отдолу възлиза. А пък алтът иде отдясно, тенорът отляво. Образуват един кръст на движение. Този кръст като се завърти, образува един цял кръг. Имате вече хармония. Сопранът е отгоре, басът е отдолу, алтът е отдясно и тенорът отляво към центъра в дясно. Дето се посрещат, там се образува. Всички ние в един ансамбъл ще пеем сега. Кой е сега вашият основен тон? Вие, да кажем, искате да станете богат човек, но за да станеш богат човек, ти трябва да знаеш законът какъв е. Ти трябва да минеш като житеното зърно, да те посеят в земята. Богатият човек трябва да го посеят. Когото посаждат в земята, богат човек може да стане. Онзи, когото не са посаждали в земята, богат човек не може да стане. Онзи, който е посаден в земята, богат може да стане и учен може да стане, и светия може да стане, и талантлив може да стане, и гений може да стане. Трябва да минеш през тия изпитания на житеното зърно. Показва, че знание трябва. Житеното зърно, щом се зарови в тази материя, то започва

да мисли и веднага то преодолява всичките мъчнотии, пробива земята и започва да възприема слънчевите лъчи. Тогава? Житеното зърно разбира свойствата на червения лъч. Чрез свойствата на червения лъч приема живота. Чрез свойствата на портокаления лъч, своята индивидуалност. Чрез свойствата на жълтия цвят възприема силата да расте, укрепва своята мисъл. А чрез зеления цвят добива сила да расте. Чрез синия цвят укрепява своето сърце. А чрез виолетовия цвят укрепява своята сила. Изкарва цялата гама, до, ре, ми, фа, сол, ла, си. Цялата музика е създадена от слънчевите лъчи. Започва от червения цвят до тъмно-синия. И там има полутонове. Само че в светлината има полутон, три тона, четири тона. Когато сегашната музика е на физическото поле, сегашната музика е еволюционна музика. Индусите са имали инволюционна музика, индусите развиха 4-ри тонието, но развиха само своя ум. Египтяните развиха 3 тона. И чрез всеки развиха своето сърце. Сегашната култура, която подобрява развиването на челото, на най-грубата материя в човешкия организъм. Сегашната материя е, за да се организира правилно човешкото тяло. И за в бъдеще ще влязат 3 тона, 4 тона и тогава с хармонията ще имаме заедно възможност мъчнотиите, които имаме сега, да ги премахнем. Например, ти имаш една болест, може да ѝ пееш и да оздравееш. Сега не е лесно да говориш, понеже има толкоз лекари. Ако всичките бяха музикални и да лекуват така, какво щеше да стане с лекарите? С музика, да кажем, ако навсякъде се разрешаваха въпросите и ако светът щеше да се оправя с музика, какво щяха да правят хилядите адвокати, като няма дела? При сегашните условия какво щеше да стане? Туй е само за напредналите хора. Лекарите може да ви бъдат само съветници, вие сами трябва да се лекувате и ще опитате вашата вяра, ще пеете. Заболи ви лявото коляно, ще му пеете. Ти седни, плати на някой да му попее. Иди при някой и без да знаят, кажи: „Направи ми една песен за лявото коляно, боли ме коляното. Колкото искаш ще ти платя, и 500 лева да е.“ Попееш на едното коляно или на другото. Ти отидеш пак и кажеш: „Направи ми една песен за дясното коляно.“ Онзи ти направи една песен и ти оздравееш. Ти вече имаш една рецепта. И като намериш, че друг го боли коляното, кажи: „Да ти предам препис от мене. Да ти дам една песен. Попей си я.“

Сега, новите неща. Трябва да пеете по три начина. Аз застъпих само музиката. Най-първо, ще се спреш и ще пееш с ума си, ще си туриш двата пръста на двете страни на челото, на слепите очи, на ръбовете и като започнеш да пееш, започваш да чуваш тоновете в челото си, като че ли

излизат. Да чуваш песен. Туй като постигнеш, ще си туриш двата пръста под лъжичката и пак да пееш. Като си пял горе и като си пял долу, тогава ще имаш едно отлично пеене. С туй пеене може да сториш каквото искаш, но щом тук не може да пееш, ти и през гърлото ще имаш едно обикновено пеене. Сега не зная дали вие сте слушали да говориш с устата си, едновременно да чуваш туй говорене да преминава в песен. Като ти говори някой, да чуваш, без да си мърда езика. Направете този опит да слушате отвътре. Да чуваш, че именно някой ти говори вътре в тебе. Туй е духовно положение. Някои казват, че говорели духовете. Аз съм против, не обичам кривите работи, не обичам изопачени неща. Има същества, които са разумни, слушат много добре, слушат около вас, слушат така. Сега, ако ви кажа, вие какво ще разберете. Казва: Събрал такива лъжи от оня свят. Ние не виждаме. Хубаво в събранието мирише. Нали казва, трябва да виждаме. Миришат хората. Да, миришат. Ти с обонянието си чувствуваш. Не ги виждаш. Гледате хората. Някой път седите и гледате как са се изменили техните лица. Лицата вземат такъв израз, като на ангели. Светлина излиза. Някой път очите потъмнеят и постоянно става помрачаване на лицето. Та когато дойде да действува духовното тяло на човека, погледнеш, веднага светнало. Тялото взема един устой. Щом дойде физическият човек със своята обмяна, свива се. Онзи, духовен човек, е музикален, във всяко отношение е музикален.

Казвам: Туй, което Бог сега е създал заради нас, ние трябва да възприемем Божествения дух, за да се постигнат желанията. Понеже вие сте дошли на земята и искате да имате някаква слава. Тия блага отникъде няма да ви дойдат. Ти своето здраве отникъде не можеш да го вземеш. От въздуха, от храната, от светлината. Ти своя живот не можеш да го подигнеш от мисълта, от чувствата, от твоите постъпки, от човешката мисъл. Ти ще извадиш сила да се подигнеш. Здравето ти ще го добиеш от светлината. Малокръвен си, обикни светлината, обикни червения цвят. Като иде светлината, лесно е, който знае. Червеният цвят да личи. Той като дойде, освежава човека. Да кажем, ти си се обезсърчил. На тебе ти трябва синият цвят. Още като иде светлината, синия цвят да го видиш. Той е храна за твоето обезсърчение. Или умът ти е забутан, не можеш да мислиш. Тебе ти трябва жълтия цвят. Отдели жълтия цвят и го направи да грее за ума. Защото умът се храни със светлина. Ако ти не знаеш да храниш ума със светлина, ти не може да растеш и да възрастваш. Туй растенията го знаят. Сегашните хора, религиозни и светски, всички трябва да изучават тази

наука. Умните хора трябва да се хранят с жълтия цвят, религиозните хора трябва да се хранят със синия цвят. Справедливите и работливи хора трябва да се хранят със зеления цвят. Онези, които искат мощност и благородство, трябва да се хранят с портокаловия цвят. Онези, които искат да бъдат здрави, да не боледуват, трябва да се хранят с червената светлина, трябва да се хранят с червения цвят. Трябва да се хранят с червената светлина, с портокалената светлина, с жълтата, със синята, със зелената, с тъмносинята, с виолетовата светлина трябва да се хранят. Това е едно меню от порцията. Във вторник – с червения цвят. В неделя – с портокаления цвят, а в другите дни, вие ще ги намерите. В сряда – с жълтия цвят.

Тайната на живота седи в любовта. Любовта е една сила. Тя е единствената нормална храна. Когато идва светлината, вие нямате любов към светлината. Вие не може да възприемате тия храни в себе си. За да се храниш, ти трябва да имаш любов. Любовта иде чрез светлината. Най-първо събужда твоя ум. Храната, която ти дават, трябва да знаеш как да я употребиш.

Та казвам: Преди всичко трябва да се изменят ония възгледи за вътрешното самовъзпитание на човека. Външните условия трябва да се променят. Как ще се променят? Външният свят няма какво да се променя, то е работа на Бога. Но специфично светът на всеки един човек трябва да се измени. Човек трябва да вземе голямо участие в промяната на своя свят. Всеки един от вас може да промени своята мисъл. Всеки един от вас може да промени своите чувства. Не да ги измени, но да ги промени. Изменението седи в следното: Ако майката прехрани детето, да не му дава много да яде, да остане гладно, да го оставя по-гладно. Ние, съвременните хора, сме преситени, потопени от страдания, преситени от радости, преситени от неестествена любов. Пресищането някой път много мъчно се лекува. Трябва да се пазим от пресищането в света. Трябва да имате предметно учение. Една муха, която целува белия цвят, казва: Не може човек да се подигне, ако не е чист. Сега ние сме приятели с нея. Но тя хвърка и си прави опита. Намери нещо за ядене тази муха и казва: Колко бих желала да бъда като тия, които тук те слушат. Но глава нямам сега. Колко време трябва да мине, докато дойде до това положение да слуша мухата. Благодаря, че съм на бялата покривка. Ходи, обикаля. Сега аз имам за тази муха особено понятие. Знаете ли колко ми е обична тази муха сега? Като ми е дошла на гости, гледам, приятно ми е. Като че един човек. И тя е

творение на Бога. И нея я направи чрез Неговото Слово. Онези същества, които са я създали, са били много умни. Има някои много хубави черти в мухата, които са доста умни. После някои от тях са доста предвидливи. Някой път ще забележите, искаш да направиш нещо лошо и мухата дойде и кацне на носа ти. Казва ти: „Мисли, мисли! Не е право, ти си човек, може да влезеш в затвора.“ Че като бутне някой път и кажеш: „Откъде дойде тази муха?“ Мене ми разправяше веднъж един господин: „Веднъж бях намислил да бия жена си. Отде дойде една муха и таман излизам навън, започва да ме обикаля. Станах да я гоня и забравих жена си.“

Употребете вашето дишане за обновяване на вашия духовен живот. Оправете вашия стомах за вашия физически живот. Изправете вашата мисъл за вашия Божествен живот и възлюбете Господа повече от всичко в душата си. И след като Го залюбите, тогава ще излезете из Него и ще възлюбите вашите ближни. И като се върнете от вашите ближни, възлюбете и себе си. Това е пътят на новата култура: Любов към Бога, любов към ближния, любов към себе си. Това е Волята Божия.

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

23-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 6 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ДИГНА РЪЦЕТЕ СИ И ГИ БЛАГОСЛОВИ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само няколко стиха от Евангелието на Лука. 50 стих (24 глава): „И ги изведе вън до Витания и дигна ръцете си и ги благослови.“

Духът Божи.

Някой път е трудно да се направят нещата ясни. Има едни причини, които не зависят от нас. Казва Писанието, че излязли вън от Витания, благослови ги и си замина. Човек се намира в едно голямо противоречие. Туй, реалното, на което уповаваш, изчезва. Човек не може да обясни защо Слънцето изгрява и защо залязва. Когато изгрее, радваш се и когато залезе, не може да си обясниш защо залязва. Когато изгрява, не питаш, считаш го в реда на нещата. Питаш само когато залязва. Казвам: Има едно малко уподобление. Когато земледелецът изважда житото от хамбара, туря го на своята кола, кара го на нивата. Хвърля на нивата зърната отгоре и ги оставя, и се върне в къщи. Извежда ги из Витания. Значи извежда ги из хамбара, посажда ги на нивата и като ги хвърля, отдалечава се и си заминава. Житото не може да се остави. Защо трябваше да се хвърли в земята и да си замине? Заминава занякъде, житото не знае накъде заминал господарят му.

Казвам: Често ние в живота се намираме в едно положение. Онова, разумното, е свободно. Понеже в дадения случай като не съм свободен, онова, разумното е свободно. И постъпва тъй, както намери за добре. Ние не може да разберем тази постъпка защо става. И досега на земята не може да си представим защо човек се ражда и защо умира. Защо е млад и защо остарява. Не може да знаем защо остарява човек. Най-после не може да си представим защо еднакво всички хора не са богати или защо всички хора не са еднакво силни и здрави. Защо туй голямо противоречие е, което съществува. Та целият наш земен живот се занимава със задачи, които само си ги задаваме и никак не ги разрешаваме. Най-съществените задачи остават неразрешени. Някои малки задачи остават неразрешени, не може да обясниш защо гладуваш. Както и да обясняваш, не може да обясниш. Казваш, не съм гладен, но не се минават 5–6 часа и гладът пак дойде. Постоянно трябва да се занимаваме с него. Не може да се обясни

причината, защо човек диша. Ние намираме едно противоречие, но не знаем може ли по друг начин, без да диша или без да се храни. Като умрат онези, ще влязат в гроба, не се нуждаят. Щом като се откажат да ядат, вече изчезват. Щом като се откаже той да яде, изчезва. Този процес е навсякъде. Има един резултат. Ако човек се откаже да яде, може и без ядене, но ще го последва смъртта. Ако се откаже да диша, пак резултатът е същият, пак смъртта ще дойде. Ако се откаже да мисли, пак смърт го очаква. По три начина човек умира. Физически може да умреш, когато не ядеш. Духовно може да умреш, когато не дишаш. И от Божествения свят ще изчезнеш, когато не мислиш. Казвате: Аз искам да живея в Божествения свят. Мисли. Искаш да живееш в духовния свят. Дишай. Искаш да живееш на земята. Яж. Или казваме, искаш да живееш между хората. Яж. Ако не ядеш, между хората не може да живееш. Искаш между ангелите да бъдеш. Дишай. С въздуха се занимавай. Ако при Бога искаш да идеш, непременно трябва да мислиш. Със светлината трябва да имаш работа. Нас сега ни занимават временните процеси, които стават. Има неща, които са временни, те са важни. Едно упражнение. Онези, които се упражняват, то е по единствената причина да станат по-силни. Онези, които търгуват имат предвид да забогатеят. Онези, които растат, имат предвид да израстнат и да станат по-големи. Някой път казваме: Защо трябва да растем? Във всички същества на земята има един стремеж да растат. И най-малките животни, и те не искат да останат в тази, малката форма. Даже нашата земя и тя расте. Толкоз е голяма и не се задоволява, и тя расте. Всяка година все се увеличава по нещо. Сега учените хора са намерили, че континентите Америка и Европа всеки единадесет години се приближават и се отдалечават. С колко? Този период съвпада с петната на Слънцето. Единадесет години като се скарат и отдалечат, на 12-тата година пак се приближават. Туй постоянно става, като физхармоника, отдалечават се и се приближават. Интересно е как са го намерили. Те са намерили, че с 12 метра се приближават и се отдалечават. Намерили са чрез изчисление. Понякой път вие чувствувате в себе си, че се отдалечавате отнякъде. Казвате: Едно време бяхме приятели, а сега не сме близки, значи отдалечили са се като двата континента на 12 метра. Може да ви се предскаже, че след други 12 години вие пак ще бъдете на същото място. После другият период пак 12 метра ще се отдалечите. Сега отдалечаването и приближаването е нещо разумно. В приближаването и отдалечаването има един вътрешен закон, дава една възможност на човека да може да

работи. Някой път учените хора се занимават с много отвлечени работи. Как са ги намерили, чудно! Сегашните астрономи намерили, че около Сатурн имало един спътник, който е приблизително голям като земята. На него материята е толкоз тежка, че един кубически сантиметър материя тежала 50 наши килограма. Макар туй слънце да прилича на нашата земя, но имал 3/4 от тежестта на нашето Слънце. Материята е толкоз тежка. Казвам: Как учените са го намерили? Имат един начин. Учените хора са гениални в своите изследвания. Учените хора са намерили с каква бързина се движи земята. Изчислили са, че тя се движи с 300 хиляди километра в секунда. Една секунда какво означава? В една секунда светлината извървява триста хиляди (километра) в секунда. Туй, което светлината извършва за 1 секунда, на един човек колко време би трябвало, за да изходи туй пространство? Туй, което умният човек може да направи за 1 ден, на невежия и глупавия се изискват векове. Туй е по отношение на глупавите хора в света. Ние се сърдим на тях, но един глупав човек може да направи нещо глупаво, не му стига ума. Като направи, тези, глупавите хора големи пакости не правят, но малки и микроскопически добрини правят те. Но умните хора, умният човек защо трябва да живее? Един умен човек, ако направи една голяма пакост, тя е опасна. Затова умните хора трябва да бъдат много добри. Те са, които развалят света. Сегашните страдания на земята произтичат от погрешките, които ангелите направиха. Какви са били причините? Ангелите направиха някакви си погрешки, от които ние сега страдаме. Дето вие в дома не можете да живеете, се дължи на тях. Дето страдате всеки ден, това се дължи на тях. Дето се радвате, се дължи на тях. Радостта на онези ангели, които останали да живеят, дето страдате всеки ден се дължи на онези, които са напуснали небето и слязли тук на земята. Та всичките ли страдания се дължат на тях? Туй казват другите учени хора. Защо богатият осиромашава? Може да го питате, той ще ви каже коя е причината. Умният човек осиромашава. Един богат американец, който имал сто милиона на разположение, ял, пил, ходил по света, колекции събирал, експедиции правил и най-после похарчил всичкото огромно богатство, 100 милиона долара и като умрял, погребали го на общински разноски. Пари нямал за погребение. Сега може да ви се вижда чудно. Всеки един човек има огромно богатство, което носи със себе си. И той на земята го разпилява като този американец. Не само хората индивидуално, но и народите имат един стремеж. Всеки народ като се повдигне културно, веднага се заражда една идея да направи нещо. Значи,

щом посадите, може да се роди едно противоречие. Щом посадите един бор, един жълъд, този жълъд в хамбара при вас се задоволява с малко, но ако го посадите в земята, след 100 години ще вземе едно голямо пространство, там взел мястото на хиляди такива жълъди. Всичкото място го обсебил. Сега, ако попитате защо стават нещата така, на туй никой не е отговорил. Че стават, стават, защо стават? И така, съвременните дървета, които обичат, се разширяват, тогава как ще се обясни, ако вие посетите тази местност на шопите? Има дъбове, които са окастрени, мязат на колове. Всяка година ги оставят да израстват. И ще ги намерите, че са много правоверни, нямат никакво разширение, по Бога гледат, но не от само себе си, други ги окастрили. Сега, кое е по-хубаво, да расте ли едно дърво? Да расте е по-хубаво.

Казвам: Не е причината в това, че ние искаме да растем. В разумния живот всякога ти ще избереш условия да няма други близо около тебе. Най-малко между всеки един човек трябва да има разстояние, както между Америка и Европа по 12 метра, тъй да се приближават и да се отдалечават един от друг. Всичките възможности на тия двата континента, на всеки 11 години имат право да дойдат близо, до 12 метра да се преместят и след други 11 години да се преместят, и след други 12 години да се отдалечат.

Единствен в света, който нито се отдалечава, нито се приближава, е Бог. Всички други същества, като започнете от най-възвишените, все ще имат една дистанция най-малко от 12 метра. Неизбежно е. Тогава ако искате вие реалността, то е законът на Любовта. Щом влезете в закона на Любовта, противоречията в света изчезват. Щом излезете из областта на Любовта, всички противоречия идат. То е въпрос на геометрията. Виждаме, два народа може да се карат за една малка граница на земята, някаква част. Америка и Англия имат спор за два острова във Великия Океан. Спорът става за малка част от земя. Не само големите дървета, но и хората, всички ние се борим за някакви 12 метра.

Та казвам: Има едно разумно начало, което извежда хората и им показва пътя. Вие седите и понякой път и мислите какво е вашето предназначение. Ако някой учен човек влезе, вие казвате, че имате въглища и вземате три лева, да кажем, за 1 кило. Вие плащате едновременно дървата и въглищата. Едно кило около 3 лева хубави дъбови въглища. Ако някой човек каже, че тия въглища, ако може така да се превърнат на диамант, ще струват на милиони. Черните въглища може да се превърнат не във въглища, но в диамант, но изисква се разумна сила,

която да работи в самия човек. Да кажем, вземете съвременния обществен строй. Или да вземем така, както ние живеем. Намираме, че ние сме нещастни. От какво зависи нещастието? Нещастието на един ученик в училището от какво зависи? От три причини може да зависи. Първо, той може да няма достатъчно храна, той няма облекло и трето, може той да не се учи, но изобщо на учениците най-голямото нещастие (е) тяхната леност. Каква почит той може да има в училището, като не се учи. Може да е много добре облечен. Може да има най-хубавата шапка, най-хубавия балтон, най-хубавите обуща, но не се учи. Питам: Тогава кое е по-разумно? А пък някой ученик, обущата му са скъсани – сега е модерно да се носят скъсани обуща. Едно време, ако носиш скъсани обуща, а пък сега се счита в реда на нещата. На къщата ще направят дупки, прозорци, наричат ги модерни сандали, ще турят една ремъчка. Тук преди години един учител, който се занимавал, мисля, с латински, бил малко особен и си тури сандали на краката, и отива на църква. Гледа, свещениците се разговарят. Питат, ще дойде ли Христос или няма да дойде. Единият казва, ще дойде. – Не, казва, ще дойде, той е дошъл. Аз, казва, съм със сандали и в Неговото време се носеха сандали. Аз нося сандали, значи дошъл е. Какво трябва да разбираме? Всичките хора очакват Христа. В какво седи Христос?

Единственото нещо, което трябва да дойде в света, то е любовта. Любовта трябва да дойде. Христос днес по същия начин, както едно време в света няма да се разправя. Ако можеше така, вече 2000, години светът трябваше да се оправи. Но след като приеха учението Христово, християнските народи и те воюваха толкоз, колкото всички други народи. И между тях има същата борба, както и между другите народи. И в християнските домове мъже и жени се карат, както в езическите домове. Тия християнски народи не са приложили учението, което Христос носеше. И хората не го приеха. В живота има три неща, които трябва да се възприемат. Ако ние се запознаем само от физическото поле, какъв е светът, ние ще знаем само нещо за яденето. Ако изучаваме въздухообразните тела, ние ще знаем нещо за въздуха. Пък като изучаваме светлината, ние ще знаем нещо само за човешката мисъл. Следователно, животът, за да бъде разбран, трябва да се изучава от 3 гледища. Храната ще ни запознае с живота. Дишането ще ни запознае със силите, които действуват в създаването на света. Мисълта ще ни запознае с онова, разумното начало, което създало всичко. Че ядем, то е да дойдем в съприкосновение с живота. То е необходимо. Казва Христос, Той е живият

хляб, който слязъл от небето, за да дойде този живот преизобилно.

Като ги извежда отвън, благославя ги и се отдалечава, и казва: Аз отивам при Онзи, от Когото съм излязъл. Един ден, като приготвя място, ще дойда, ще ви взема и вие ще бъдете там, дето съм аз. Сега понякой път ние не искаме да напущаме земята. Но по една необходимост трябва да я напуснем. Може ли един ученик да не напусне училището? След 4 години ще напусне 4-тото отделение. Иска, не иска, ще напусне. След три години ще напусне прогимназията, а след 5 години ще напусне гимназията, а след 4 години, като постъпи в университета, и него ще напусне и ще влезе в света. Колко години ти трябват? Да кажем, ако си свършил университета на 25 години, ти си на 75 и като учиш 75 години в света и света ще напуснеш, ще излезеш навън. Къде ще идеш? В света има много университети. Мене веднъж ме пита един: „Какъв е смисълът на живота?“ Казвам: Много съм занят сега, последните научни изследвания казват, че в нашата система има 100 милиона слънца. Ще ти взема един билет да посетиш всичките слънца. Като се върнеш, ела при мене, аз ще ти кажа какъв е смисълът на живота. Защото и аз пътувам, не разполагам с време, и аз сега пътувам между тия слънца и изучавам какъв е смисълът на живота. Като ида във всичките тия университети и свърша 12 факултета, тогава ще имам 100 милиона дипломи с по 12 факултета. Ако дойда на земята със 100 милиона дипломи по 12 факултета, какво същество ще бъда тогава аз? Както виждам, вие имате едва ли не по една диплома. Аз, както ви виждам, всички имате по една диплома. То е вече само слънчевата система по една диплома. Има още 11 дипломи да вземете, за да излезете из слънчевата система. 11 дипломи за 11 факултети. Тях като имате, тогава ще напуснете земята и ще идете в друга система. Тия работи аз ви говоря за развлечение. Някога аз го забавлявам. Аз съм виждал, някой дойде при мене, оплаква ми се, аз се поусмихна, казвам: Защо се грижиш, ти си много късметлия, ти си имал една баба много късметлия, след 4–5 години твоите работи ще се оправят. – „Не думай.“ – Ще се оправят. Казва: „Господ живот и здраве да даде на тази баба.“ Случва се. Някой път аз му го казвам, за да го утеша, пък то се случва. Някой път, като забавлявам някой сиромах, той се мъчи, оплаква ми се. За да се отърва от него, мисля какво да му кажа. Казвам: След 5 години ще се оправят работите ти. Той мисли, че няма да го срещна вече. След 5 години го срещна и той казва: „Както ти ми каза, така стана, оправиха се работите. Къща имам, доста пари имам. Каквото каза, така стана.“ – Ти благодари на Бога. Ами казва: Баба ти. „Баб“ значи голям,

велик. На друг казвам, но той се обезверил. Казва: „Нямам никого.“ Аз зная, има един голям помощник. Казвам: Ти имаш, има един, който ти помага. Той казва: „Кой е?“ Казвам: Господ. – „Че де е Той?“ – Аз сега от Него ида. Срещнах Го. Той ми каза, че за тебе мисли и ще се оправят твоите работи. Сега ще направите едно възражение. Ти искаш да ме забавляваш, че ми говориш за Господа. За какво да ви говоря? Мога да ви говоря за последния театър, който са дали в София, в Париж, в Лондон или може да ви говоря за някой последен концерт. Или може да ви говоря за хляб, за която искате красавица в света. Красавици има. Красавици на германците, красавици на англичаните, български красавици, каквито искате красавици навсякъде. Всичко в света има своето място. Да се радваме, когато има красиви моми в света. Да се радваме, когато учени хора има в света, да се радваме, когато здрави хора, силни хора, на всичко онова, което е хубаво в света да се радваме, понеже от туй гледище всичко в света е на своето място. Всичките изпитания, макар и да не сме свикнали, и те си имат своето предназначение. Вие ако гледате цялата история на човечеството, ще видите, че най-великите хора в света много са страдали. Само погрешката е там, че когато дойдат страданията в света, човек трябва да ги оцени. Ако не оценяваме страданията, то е една загуба. Всяко благо, което се даде на човека и не го използува, то е една вреда. Ние, съвременните хора, страдаме от пренебрежението на ония блага, които Бог ни е дал. Не сме ги използували и вследствие на това ние страдаме. Сегашните страдания на индивида, на семействата, на народа, на човека, се дължат на ония криви схващания, които са имали в миналото и са създали своето начало. Сега тия народи и други народи живеят, но техният живот за в бъдеще ще се прояви. Турците имат една поговорка, която казва: „Пороят минал, калта останала.“ Минал животът и е изминал, но калта у тебе останала. Тази кал трябва да я чистиш. Ние, съвременните хора, чистим калта на миналото, която останала. Животът е минал, а калта останала. Тази кал никой не може да я чисти. Сам човек е длъжен да очисти. Когато ние проповядваме любов, ние подразбираме онзи велик метод. Той е единствено да любиш. Да любиш, това не е едностранчив въпрос. Този въпрос на любовта е колективен. Ти, доколкото твоята душа се подбужда, в любовта ти вече влизаш с всичко онова, което е разумно. Ако в твоята душа се пробуди разумната любов, ти няма да бъдеш чужденец в света. Ти няма да бъдеш сиромах, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш невежа, в тебе всичко наоколо, ще започне по радиото, отвсякъде

ще слушаш говора на разумния свят. По какво се отличава? Русите дадоха един много добър пример. Те ходиха да изследват северния полюс и какво направиха? Не се знаеше. По-рано ходиха да изследват полюса, мнозина умряха, погинаха. А тези хора дойдоха до едно разумно отношение на въпроса. От Русия решиха да отидат на северния полюс да изследват, но и те проучиха от дълго време, пренасяха своите изследвания с аероплана, намериха едно място, близо до полюса, на блок. Сложиха там палатките, консерви, туриха известна станция, радио и всеки ден от станцията телеграфираха по три пъти на ден. И им отговаряха. През цялото време, близо 9 месеца седяха там. Че разумно отношение имаше. Видяха, че не може да се седи на северния полюс. Те отидоха на северния полюс и след 9 месеца бяха на 2700 километра далече. Трябваше да дойдат с ледоразбивач да ги вземат, учени хора бяха, да ги доведат в Русия. Вие сте дошли тука на земята, вие трябва да пазите вашето радио. Всеки ден да давате съобщения за изследванията, които правите. Някой казва: „Защо трябва да се моля?“ Ще се молиш по радиото сутрин. Като се молиш, ще кажеш какви изследвания си направил. Молитвата е радио. В духовния свят ще пишат, че днес такива и такива наблюдения. Сутрин се помолиш, вечер се помолиш, даваш своята радиограма. Казвате: „Аз не искам с тия работи да се занимавам.“ С какво ще се занимаваш? С какво трябва да се занимаваш? Казваш: „Човек трябва да живее само за себе си.“ Един ден аз минавам, нося тази лупа със себе си, с която чета и правя научни изследвания, за вас я нося. То е да ме пази от беля. Минавам покрай един мравуняк. Всички мрави се разтичали, всички тичат едновременно, един отива в едно направление, други в друго, носят нещо, борят се, Слънцето ги огряло. Вземам тази лупа, турям този фокус на мравуняка, всички се набраха, тази, ярката точка, която пари, почнаха да я атакуват. Когато дойде лъчът да я ухапе, подскочи. Всички накъдето ходят, казват: Откъде този, че не може да го хапят? Като мърда някъде, току задими техният мравуняк. Те тичат, хапят и най-после аз си оттегля ръката. Те казват: Победихме. Изгонихме го. Аз правя своите научни изследвания и казвам: Не се хапя. На себе си казвам тъй: Не се хапе туй, което носи светлина в себе си. Те всичките нападаха, туряха знамена и казват: Победихме. Аз не съм имал намерение да воювам, правя своите научни изследвания. Някой път и невидимият свят прави опит с нас, ние като мравите тичаме, ходим. И като замине нещастието, казваме: Победихме. Не че има някакво нещастие. Има Един, Който ви обича в света и разчитайте винаги на Него. Една истина, която

може да ви кажа: Във всичко може да се съблазнявате, във всичко може да се обезсърчавате, каквото и да е, но има Един, Който ви обича, за Който никога не трябва да имате ни най-малко съмнение. Като дойдете до туй, свещеното място, да знаете, че има една истина, която е неопровержима и за която всички трябва да имаме едно мнение. Тази идея седи, че туй, реалното не се изменя, нито се променя. То никога не забравя хората. В него ние живеем, съществуваме и се движим. Всичкият наш прогрес засега и за в бъдеще през хилядите милиони векове, които ще дойдат, всичко туй се дължи на Този, Единственият, Който ни обича и Който има всичкото добро разположение и желание ние да успяваме в този свят. Искам сега да се върнете с тази идея. Тази е сегашната телеграма. По радиото днес казват: Кажи на тия хора там, които се обезсърчават, днес това пише във вестниците горе, в духовния свят.

Добрата молитва.
Благославяй душе моя Господа.

24-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 13 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

В ИМЕТО НА БОГА!

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само 33 стих от 6-тата глава от Евангелието на Йоана: „Защото Божият хляб е този, който слязва от небето и дава живот на света."

Духът Божи.

Засяга се един от важните въпроси: Хлябът, който слиза от небето и дава живот на света. Означава един непрекъснат процес. Имаме едно основно схващане за хляба. Всичкият спор днес е за хляба в света. Този въпрос е неразрешен. Когато той се разреши, Царството Божие ще дойде на земята. Дотогава, докато хората умират, Царството Божие не е на земята. Царството Божие изключва смъртта. Царството Божие изключва сиромашията, Царството Божие изключва болестите. Царството Божие изключва всички отрицателни неща, от които съвременните хора страдат. Сега, когато се прави сравнение, винаги трябва да се абстрахирате. Когато ви се говори, не сравнявайте с онова, което вие знаете, за което вашето съзнание е пробудено. Вие някой път, вие, с вашето обикновено съзнание, вие мерите какво знаете. Например в човека има едно друго чувство, тъй наречено интуиция. По видимому не знаеш, но знаеш след 10 години какво ще ти се случи и излиза вярно. Пък някой път си много учен човек, може да си свършил няколко факултета, може да мислиш, тъй да кроиш, иначе да кроиш и в края на краищата загазваш. Мислиш, как си попаднал с всичката своя ученост, с всичкия свой ум, как си попаднал в тази мрежа. Някой път ние казваме: Да бъде човек учен, за да си уреди работите. Ти на земята ще си наредиш работите, както крадецът. По-умен човек от крадеца няма. Той е учен човек, ще обиколи къщата на някой богаташ, ще изследва, ще измери прозорците, вратите, как се влиза, ще опита бравите, ще се запознае с вратите, ще се запознае отвсякъде, изследва човекът с всичките научни данни. Изследва с една лампичка и като прекара лампата, отвори се касата. Учен човек, наука е това.

Та казвам: Ако ние разглеждаме от чисто човешко гледище и казваме, че някои неща са прави, а други не, има една правда, която е човешка. Ние

трябва да се съобразим с нея. Има една правда, която е Божествена. Ако поддържаме правдата, тя има острия от две страни. Тогава ние се намираме в положението. Щом попаднем в ръцете на правдата, тогава ние попадаме в ръцете както котката и лисицата, които били хитри, попаднали в едно такова дело. Котката намерила доста хубаво сирене и отишла при лисицата да го разделят по братски. Лисицата казва, теглилки трябва да намерим. Аз имам един приятел, лъвът, той да раздели това сирене. Носят сиренето, отиват при лъва. Той турил сиренето на везните, начупил го на две парчета и го турил на двете блюда. На страната, на която натежавало, той взимал парчето и отхапвал. После от другата страна отхапвал, понеже било по-тежко. И така сиренето започнало да се намалява. Тогава лисицата казала: „Стига толкоз." – „Не, не, аз обичам точно да е." Та всичката наша правда в света свършва в края на краищата с онова, което ние искаме. Ние го изгубваме. Съвсем не искам да ви говоря. Ние изгубваме младостта, без да знаем. Всеки ден има нещо, което ни мами. Всеки ден виждаме, че се подхлъзваме. Не се качваш нагоре. Младостта е качване нагоре, а старостта е отиване надолу. Започваме да търсим. Тъй не трябва да се ходи. Щом започнеш да мислиш, че върхът е за тебе, ти си млад. Казваш: „На върха едно време като млад ходих. Сега съм стар, възрастен съм." Но ти не разсъждаваш правилно. Щом не можеш да ходиш на планинския връх, ти си взел обратния наклон. Когато започваш да се боиш от мъчнотиите в живота, ти не си от младите хора. Когато се плашиш от сиромашията, ти не си от младите хора. Когато се плашиш от злото, ти не си от младите хора. Защото младият човек не знае какво е зло. Захване се, бори се със злото. Старият, обаче, той турил позицията, отдалечил се, с далекобойни стреля. В него има голяма стратегия. Вземете, често в съвременния културен живот има една лъжлива идея, че човек може да се поправи. То е верно, че може да се поправи, но кой може да го поправи? Който го е създал. Бог, Който го е създал, може да го поправи. Но човек, който не е създал човека, не може да го поправи. Следствие на това, другата идея често препоръчват. Често на младите момци и на младите моми често препоръчват: Ти се ожени за него, че ще го превъзпиташ. После проповядват, казват: Ти се ожени, че ще подигнеш душата ѝ. Но как? Въпросът седи така. Може да я подигнеш ето как: Аз ако бях, бих ви препоръчал тъй. Един момък, ако се влюби в една мома, ако той е богат, да ѝ приготви една богата прикя на тази мома. Да ѝ намери един хубав момък и да се ожени за нея, но той да не се жени за нея. Сега, дали вие сте съгласни или не, то е мое частно

мнение. Аз бих препоръчал това, понеже няма да се карат. Той минава за благодетел и я осигурява, и тя ще има хубава мисъл. Ако се ожени заради нея, няма да се минат два месеца и тя ще му тури една опашка отзад. После, след една година ще му тури и два рога на главата, а след десет години няма да има грях, който да не му тури. Сега, това са възможности. Аз разглеждам нещата от възможностите. Когато сближаванията между хората са неестествени, какви възможности може да произлязат? Днешната наука е доста успяла. Когато се женят двамата, може да ви кажа могат ли да живеят или не. Да допуснем, че и двамата са крайно честолюбиви, щестлавни, те не са един за друг. Пък и двамата са гневливи, главата им е широка при ушите. Единият е като барут и другият е като барут. И религиозен да е, честолюбив като стане религиозен, пак е честолюбив, даже тогава има опасност да стане по-горд. Той има щестлавие и той си мисли, че е някое божество, голямо мнение има за себе си, на всичките хора гледа отвисоко. Та казвам: Вие имате ли мнение за тия, горделивите хора? Те привидно са много скромни, имат едно християнско смирение. Ти, за да познаеш този човек, дай му пари, дай му власт, за да го видиш какъв е. Като го познаеш, ти си го намерил. Когато той е сиромах, макар и да седи със скръстени ръце, ти му дай условия. Ако аз на вас ви дам едно змийско яйце, на един гълъб, на една гургулица, всичките са много кротки, но излюпете ги и вие тогава ще видите всяко яйце какъв характер има.

Та казвам: Храната, която слиза отгоре, дава живот. Онзи живот, който слиза от небето, има за цел да преобрази сегашните хора. Човек по никой начин не може да се преобрази, ако той не измени храната си. Дотогава, докато храниш вълка с месо, той ще си остане вълк. Дотогава, докато змията храниш с птички, гургулици, тя ще остане змия. Каквото учение вие може да проповядвате, но храната определя характера. Виж човек с какво се храни, за да видиш какъв е характера му. Аз веднъж минавах на улица „Леге“. То беше отдавна. Там имаше една месарница, до един часовник. Минава една млада жена, около 28–29 години, много угледна, красива. Веждите тънки, лицето хубаво, обърна ми внимание, наблюдавам. Тя влиза в месарницата и се обърна към мене, той ѝ отрязва от тия салами. Като отвори очите си като котка, като видя месото, измени се лицето ѝ, изчезна красотата, която имаше, като че виждаш един звяр. Отряза ѝ едно парче около половин килограм от салама, отвори чантата, тури го и изведнъж се измени лицето ѝ, тури маската и излезе навън. Казвам: Само като помириса месото, се прояви нещо друго в нея и като излезе навън, пак си беше както

преди.

В живота всякога, когато ние влизаме в саламницата си показваме характера. Тази дама, като влезе при саламите, се показа какъв характер има, тя е от рода на месоядните. Казвам: Тя винаги ще разреши всичките въпроси със зъбите си. Ако е женена и се скара с мъжа си, тя току изведнъж ще захапе. Мене са ми казвали: „Тебе хапала ли те е жена?“ – Че казвам, как? – „Ха, да те пази Господ. За врата хапе.“ Аз говоря сега не за вас. Това са състояния в нас. Някой път ние не харесваме тия състояния, които се проявяват. Няма някой човек, който да харесва някоя черта, която да има. Няма човек даже в сегашните културни хора, като каже обидна дума, казва: „Не трябваше да го казвам. Какво добих най-после?“ Значи, съществува едно съзнание вътре. Като че извън нашия свят съществува един друг свят, който носи такава наркотическа материя, която нацъркват и като нацъркат, ти се заразиш. Ние се заразяваме от известни болести, които са неестествени. След като оздравеем, ще приемем едно присаждане, второ, трето и очакваме, че някак си животът ще се измени. В Америка, в града Бостон, на един богат американец дъщеря му се влюбила в един млад, красив момък. Бащата, който желаел доброто на дъщеря си, изпраща портрета на момъка и на своята дъщеря на един американски френолог и казва: „Моля, господин френолог, физиогномически дайте си мнението, дъщеря ми може ли да живее с този млад момък.“ След три деня, той представя едно писмо и казва: „Господине, по никой начин дъщеря ви да не се жени, защото ако се ожени, след две години той ще я убие.“ Отде знае този човек, сега ще кажете? – „Моят съвет е, по никой начин.“ Той разваля работата. Той се оженва за друга и след две години наистина убива другата жена, за която се оженил. В светските хора ясновидство няма, но психология има. Както един инженер може да изчисли въглищата докъде ще стигнат и доколко време параходът може да върви с тях, те знаят, колко хиляди километра може да пътуват с един тон въглища. Знаят тия хора. После онзи психиатър, италианец, Ламброзо, който изучавал престъпните типове, той описва какви са тяхните признаци и деди, и прадеди, от хиляди поколения се носят. Той е ходил в Русия, при Толстоя да го види. И като ходил като италианец търси престъпни черти у Толстоя. Толстой през всичкото време бил на скара. Онзи само го наблюдава да види има ли нещо ненормално. Казвам: Тия ненормалности може да се премахнат. Всичките анормалности се пораждат при дадени условия. Невъзможно е да се добие една анормалност, при една нормална майка и нормален баща анормални

деца не може да се родят. Затова сега в Германия са взети мерки за пречистване на расата. Ония, които са болни, имат известни психически недъзи, не трябва да се женят. Защо ще се ражда хилаво поколение с престъпни склонности? Имаме цяла статистика. Ред поколения, 10, 15, 20, всичките са престъпници. Защо ще се даде ход на тия, престъпните, да се раждат?

Казвам: За да се скъсят, трябва съответна храна. Даже някои психиатри са дошли до това наблюдение, че престъпниците може лесно да се оправят, да се поправи характера им, да им се дава жито да ядат, неварено жито по 100 грама, да го сдъвкват. Три, четири години като се хранят, ще станат вегетарианци. Ние казваме сега, да не ги измъчваме, те ще измъчват другите. Кое е по-хубаво сега, да оставим един престъпник да измъчва хората или ние да го измъчваме, да го поправим? Ако мъчението служи за подигането на човека, на място е. Ако мъчението не служи за подигането, туй мъчение не е на място.

Та казвам: За да може да се поправи в света, на човека му трябва храна. Храната е, която може да поправи. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, който ме яде ще има живот." И с такава храна който се храни, този човек ще напусне всичките стари привички и ще се отучи. Тогава не е само тази храна. Вие разбирате само месната храна. Вие може да вземете известни ваши чувства, които са много плътни, известни ваши чувствувания, които, ако се храните с тях, ще се развали характерът ви. Има известни мисли и те може да развалят характера. И умът трябва да се храни с мисли. И сърцето трябва да се храни с желания. С каквото човек се храни, такъв става.

Та най-първо, при сегашното самовъзпитание, ние трябва да търсим винаги да дружим с хора, които са родени добри. Аз говоря, добър човек е този, който е роден добър. Онзи, който не е роден добър, той е като една машина, направена не на свят. Ти от нея нищо не може да направиш. Един швейцарски часовник, който е направен от добър материал, може да изкараш нещо от него, а който е направен от прост материал, никога няма да ти покаже точното време. Някой път обикновените часовници бързат като кон, а някой път спират като халашета. Ние казваме, в религията, в миналото, че човек трябва да се моли на Бога. Но за да се моли човек на Бога, той трябва да има туй разположение, което Бог има. Законът в света е такъв, че ти не може да говориш на когото и да е, ако не го обичаш или казано на сегашен език: Ти не може да имаш отношение към някой човек,

ако нямаш интерес. Нуждаеш се от дрехи, ще намериш някой дрехар. Нуждаеш се от обуща, ще намериш някой обущар. Нуждаеш се от шапка, ще намериш един шапкар. Само ако обичаш един човек, с него може да говориш на един разбран език. Ако обичате пеенето, върху пеенето може да говорите. Ако обичате изкуството, върху изкуството може да говорите. Ако обичате музиката, върху музиката може да говорите. Върху всеки един предмет вие можете да говорите заради него. Всеки един от вас трябва да си създаде една задача. Вие сега мислите, че като умрете, като идете в оня свят, ще станете като ангел. Възможно е. Че един ден ще станете ангел, но с този ум, който сега имате, да станете ангел е невъзможно. За да станете ангел, вие най-първо трябва да бъдете един справедлив човек. Вие трябва да бъдете един любещ, после да станете един светия, тогава ще станете ученик и оттам насетне ще отивате при ангелите. Ангелите отдавна са минали туй учение, което ние имаме. Еволюцията, в която са минали, те са научили много работи. На един ангел историята му е много по-важна, отколкото историята на цялото човечество. Едно сравнение е това. След време и ние като минем по този път, и нашата история ще бъде такава. Ние едва започваме. Ние сме в десетото стъпало. Ние сме в последното творение на битието. Онези са първото творение на Бога. Има дълго време, за да живеем. Дълга опитност трябва. Вие казвате, че много знаете. Че каква опитност имате? Например, до де се постига вашето знание? На Месечината не сте били на разходка, на Слънцето не сте били, на Венера, на Юпитер, на Сатурн не сте били. Някои даже от вас в Америка не сте ходили, в Германия, в Англия, в Африка не сте ходили. Някои от вас в Йерусалим, дори в България не сте ходили. В какво седи вашето знание, кажете ми сега? После, колко езици знаете? Аз, ако бях на вашето място, щях да зная на английски как се казва „Добър ден“, на френски, на германски, на италиански, на гръцки как се казва „Добър (ден)“, после на китайски, на индуски. Срещнеш човека, да му кажеш: „Добър ден.“ Светът е една възможност за учение. В невидимия свят като влезе някой, казва на Божествен език. Но като се влезе в другия свят, трябва да се учим. Някой казва, че са учили езика на любовта. Аз бих желал от вас, който знае на небесния език думата „любов“ как се казва, да ни каже и крайно ще му бъда благодарен. Който научил думата „Господ“ на небесен език, не на български и на английски. Казвате: На всичките езици, но на небесен език, този е по-стар език. Мойсей, който знаеше няколко думи от този език, от първоначалния език, той научи само няколко думи. И като каза, дигна

тоягата нагоре. Като дойде до Червеното море, каза тази дума и веднага се раздвои морето. Имаме друг един Илия, като дойде до реката Йордан, няколко думи знаел, извади кожуха си, седна на него и отиде на другата страна. Елисей, който взе кожуха на Илия, удари реката и той мина на другата страна. Вие, ако вземете едно Христово изречение и се спрете при някоя българска река и кажете: „В името на Христа“, реката ще се раздвои ли? Аз бих желал да направите опита и като направите опита, да ми кажете. Някой път, като ме питат: „Ти правоверен ли си?“, казвам: Не съм правил опит при реките. Ти, казват, какво мислиш за Бога? – Не съм правил опит да съживя хората. Да имам понятие за Бога, трябва да мога да съживя хората, да възкресявам тия хора. Ами че сиромашията, това е една река от мътна вода. Ще дигнеш кожуха на Илия и ще кажеш: „В името на Господа!“ и ще се спре всичката сиромашия. Пък вие като дойде сиромашията, оплаквате се, казвате: „Завлече ни тази сиромашия, измори ни“ и се оплаквате на светските хора. Колкото религиозните хора се оплаквате от сиромашията, светските хора не се оплакват от сиромашията.

Аз често съм привеждал и пак ще приведа един пример. При един богат банкерин, в Ню Йорк, който минавал за голям скъперник, ходили високопоставени, почтени дами при него да им даде стотина, двеста долара. Веднъж отива при него една красива американка и в името на Исуса Христа да подигне един фонд, като влиза, усмихва се, поглежда го в очите и той като я погледнал в очите, трепнало му нещо и казва: „Какво обичате, какво заповядвате?“ – „Виждам, че сте много добър, може ли да ми услужите заради Христа?“ – „Как не, може, може. На ваше разположение съм.“ Отваря касата и дава. Казва: „Пак заповядайте, аз съм на ваше разположение.“ Казвам: Тази мома имаше Илиевия кожух, имаше и Мойсеевата тояга, дигна, отпуши се туй, стегнатото сърце, отвори го. Сега вие ще кажете, тя му завъртяла ума. Аз бих желал и вие така да можете да завъртате ума. Аз бих ви дал правото, който и да е богат човек по същия начин да му завъртите (ума) за делото на Христа да даде пари. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е пияница, да не пие. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е крадец, да не краде. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е убиец, да не убива. Аз бих желал да завъртите ума на всички държавници, да завъртите ума и да се оправят работите. Ние се спираме и проповедниците, и верующите казват: „Когато дойде Христос, Той ще уреди всичко.“ Вярно е, когато дойде Христос. Но Христос, това е символ на великата Любов, която сега действува в света и всеки един от

вас е уд на Христа. Той трябва да употреби тази любов. И когато дойде да се прояви правдата в човека, той трябва да покаже своята правда, той трябва да покаже изкуството, той трябва да покаже, да си тури ръката на пианото, на цигулката и когато дойде да свири пианистът или цигуларят, какъвто и да е инструмент, неговите очи в дадения случай трябва да знаят как гледат и всичкото ни богатство седи в лъчите на Слънцето. Ако вие можете да акумулирате слънчевата светлина! – Има такива лъчи, които минават и заминават, ние ги спираме и ако бихте ги спряли, сиромашията и болестите отдавна щяха да изчезнат. Гледаш Слънцето и казваш, трепна сърцето. Всеки ден непреривно богатство иде. При туй всичкото богатство, баща ви, който е милионер, вие ходите да просите. Аз уподобявам сегашните хора на онази циганка, която била много красива и се оженила за един царски син, направил я царица, но по стар навик обичала да проси и не ѝ бил сладък царския хляб и турила брашно на няколко купчини из стаята, че ходила да проси от всяка купчина и ще тури в дисагите и от това брашно ще направи хляб, да ѝ е сладък. Вие правите всеки ден като тази циганка, ходите да просите. Казвате: „Изпросих си днес.“ Няма нужда да просите. Трябва да дойдем в света, не до онова положение да просиш, но онзи, при когото отиваш, той да е предвидил твоите нужди. Ти преди да си попросил, той да ти покаже. Пък, ако трябва аз да ида да го убеждавам и той едва да даде нещо, това е един стар навик. Остане ли аз да убеждавам брата си, че ми е брат, че любов трябва да имаме, туй братство не струва. Брат ми трябва да съзнава, че ми е брат. Вчера дойде един брат, не зная, може да е тука, носи доста хубава скулптура, направен един шоп на едно магаре, доста хубаво е направен шопът и магарето е направено. Български шоп, направен с луличка на магарето, седнал и върви. Казва: „Искам да купите това магаре.“ Една млада сестра се намеси, казва: „Тук не може да се продава шоп на магаре, в нас може да се рисува.“ Той се обиди. Аз сега искам малко да разгледам тази работа. Казвам: Имам високо понятие за твоето изкуство. Аз считам, че този шоп и туй магаре са родени, те са като деца. Сега да ги продаваш за нищо и никакво не става. Казвам: Колко искаш? – Той казва: „Колкото обичаш.“ – Колкото аз обичам, добре. Аз отивам отгоре и колкото аз обичам, вземам 40 лева, слизам долу и турих една книга да му подаря. Гледам най-първо дали ще вземе парите или не. Той казва: „Господине, аз най-малко 100 лева ги продавам.“ Рекох: Ще извините, елате в събота, ще намерим още 60 лева, този шоп струва. Казвам: Магарето е по-умно от шопа. Физиогномически аз за магарето

давам 100 лева, умно магаре е. Като го погледнах, казвам: Шопът не си го направил доста угледен. Няма израз, няма психология, магарето е замислено, лицето му, като седи магарето, казва: „Виж как се качил на гърба ми.“ Сега аз трябваше да ви го донеса. Втори път може да ви го донеса, ще го харесате ли или не.

Та казвам: Онова, което ние изработим, ще покажем изкуството си. Виждам изкуството на този човек, схванал отлично чертите на магарето. Едно хубаво магаре. Шопът, който се качил, хванал една отлична черта на шопа. Рекох, този шоп в София ли отива или се връща? Ако отива в града, има една психология. Ако от града отива на село, има друга психология. Той седи, гледа ме и казва, че може да мислиш както искаш. Аз отивам по-далече: Искам да зная шопът по-далече ли отива. Както виждам, дисагите не са празни. Има сирене, мене ми се струва, че той носи сиренето в града. Той, както е турил своята мисъл, тъй както е предадена, аз го виждам това. Магарето е замислено. Магарето ми се харесва, много хубаво е замислено. Аз седя и размишлявам. Ако този човек е способен изведнъж да схване психологията на едно магаре, да му даде една хубава линия, да схване един човек, защо да не е в състояние да измени своето естество? Даже аз да река да го правя, ще ми вземе доста време. И той казваше, че доста дълго време му е взело. Аз не зная дали за 10, 20 деня ще го направя, не се ангажирам. 10 дена, по 30 лева като туря на деня, те са триста лева. Законът, който изваждам сега: Единственото същество, което може да изправи живота си, той е самият човек. Аз често правя следния опит. Дойде някой, има известни хора, които може да те предизвикат. Хора има, които дразнят, те са нагласени. Те представят един вид едно подпушване, може да те подпушат. Трябва да разбираш психологията, може да те предизвикат. Освен че му даваш това, което иска, но ще изгубиш и мира си. Да кажем, един просяк, аз зная, тук имаше двама такива набожни. Отиват при един наш приятел. Жената не иска да ги приеме, започват да я кълнат, туй да ти стане, онуй да ти стане. Даде им два, три пъти повече. За да се освободи от тях, три пъти дава повече. Питам: Какво се постига? Всичките религиозни хора употребяват този лош навик. Туй да ти стане, онуй да ти стане. И тия хора минават за набожни. Не петни езика си. Не вземай името на Господа напразно и не викай Бога. Значи искаш Бог да съди хората. Бог не съди никого. Казва Христос: „Отец ми никого не съди.“ Никога не предизвикай Този, Който създал света, Който създал всичко живо, не Го предизвиквай да съди. Вие вършите голямо безумие. Може на друго място да се отнесете,

но съдба в света никога не предизвиквайте да бъде Господ. Не предизвиквайте Бог да слиза от търпението и нека всички бъдем търпеливи, както Бог е търпелив. Сега не можем да бъдем като Него. Сега някои от вас имате тия погрешки. Хем набожни хора сте. Неприятно е на Господа децата му, които вървят по Неговия път, неприятно е на Господа да слуша оплаквания от тях. Той като гледа, вижда, че не са виновати, но, когато сме виновати, да изправим погрешките си, да не употребяваме лъжата, да загладим погрешките. Носиш една погрешка, съзнай я, изправи я. Колкото и да е малка погрешката, малките погрешки изправяйте. Не изправяйте големите си погрешки. Аз имам няколко наблюдения: Един господин седи с цигарата си в хармана, във Варненско, върхът, пада една искра, запали се сламата и оттам снопите, всичко изгоря. Някой път цъкнеш кибритената клечка, падне искра. В самото начало с пръста може да натиснеш и да изгасиш, но ако оставиш да се минат няколко часа, нищо не е в състояние да угаси пожара. Малката погрешка в началото само с едно натискане може да я изправиш. Не оставяйте една погрешка за дълго време в себе си, защото с поправянето на една погрешка добиваш сила в даден момент. Щом изправиш една погрешка, тази сила остава в твой запас. Сегашните хора са много нервни. Какво показва? То е едно разстройство на известни анормални желания. Да кажем, някой иска да бъде много богат, за 100 години да се осигури. Хубаво. Как ще се осигуриш за 100 години? При сегашните условия как ще се осигури един млад момък? Отваря се една война. В Англия да стане, в Германия, във Франция, пратят те на бойното поле, мислиш ли, че може да останеш жив? Или често кръвта не е така чиста, попадне една микроба и може за 24 часа да изчезнеш от земята. По-добре е с нашия живот да почистим кръвта. Чистата кръв, като влезе бацилът да умира в нея. Защото чистата кръв, като влезе бацилът, от глад умира. В нечистата кръв бацилите живеят и се размножават и със своята нечистота уморяват човека. Сега някои от вас, когато се идвали тука, казват: „Дали няма някакво шмекерство, да ни заблуждава?“ Сегашният живот, както ние живеем, то е едно заблуждение. Най-първо аз разглеждам живота от три становища. Тъй, както ние живеем, ние сме хора, които пращат в затвора. Осъдени сме на 10–20–50 години, а някои са осъдени на 120 години. И 120 години да лежиш в затвора и като излежиш. Първото нещо, в затвора не може да бъдеш свободен. Ти ще учиш, всичко насила ще стане. Теб ще те заставят да учиш и трябва да учиш. Професор има в затвора, ако не, ще бъде голямо страдание. Да

кажем, че си осъден за 5 години затвор. След като излезеш из затвора, къде трябва да идеш, ако не искаш в затвора да идеш? Иди в училището да учиш. Училището е свободен затвор, ти доброволно се ограничаваш. Като излезеш от туй училище, къде трябва да идеш? Един човек, който е в затвора, може да иде в училището. Един, който е бил в училището, може да се моли в църквата. Човек, който не е бил в затвора и който не е бил в училището, не може да се моли. Това са три живота. Онзи живот в църквата е най-свободен. Ти като идеш в църквата, трябва да бъдеш свободен напълно. Няма да има кой да те учи да се молиш. Трябва да разбираш Божествения език, да говориш на Господа на Неговия език. Ще кажеш: „Това свърших, онова свърших.“ Или не знаеш работата как да свършиш. Казваш, моля, дай ми наставление, ще идеш да работиш. Туй наричам молитва. Аз не наричам молитва: Господи, че жена ми не живее добре, еди-кой си умрял, туй не е молитва. Ти или си в затвора или си в училището вътре. В училището, ако не се учиш, аз наричам в училището доброто учение. От затвора ти отиваш в училището. Като учиш, от туй зависи какво уважение ще имаш от учителя. Ако се учиш добре, ще имаш неговото уважение. Ако не се учиш, ще минеш за един от ленивите ученици. Казвам: Ние не сме дошли до положението да се молим. Ние правим опити за молитва. Не отричам, че не се молим, но казвам: Един ден молитвата ще бъде най-хубавият разговор, който ние ще имаме в Божествения свят. Когато влезете в този Божествен свят, сегашните противоречия няма да ги има. От нас зависи. Животът само ние можем да го уредим, както искаме. Аз казвам тъй: В Името на Бога всичко мога. Трябва да знаеш какво означава Името на Бога. В Името на Бога, Царството Божие и Неговата Правда всичко може да се постигне и с волята Божия всичко може да се направи. Ако ти не разбираш законите на Името Божие, ако ти не разбираш законите на Царството Божие, ако ти не разбираш законите на Волята Божия, тогава какво можеш да вършиш в този свят? Сега аз искам вие само да разсъждавате. Аз не искам да ви обвинявам. Вие може да се намерите в положението, както в Русия при един стар изповедник на 85 години. Отива един престъпник, който убил някого, да се изповядва пред този стар отшелник, как е извършил престъплението. Като излязъл навънка, в джоба му бил ножа и казва, ела да ви кажа кой извърши престъплението. Ще го намерите в джоба ми. Какво ще каже този отшелник и като излязъл вънка, казва, елате да видите кой извърши престъплението. Кой е бил? Ще намерите в джоба му кама. Какво

ще каже този отшелник? Осъждат го. Как ще се оправдае? Вие сте дали обещание, че нищо няма да кажете. Ще понесете престъплението на престъпника. Как ще се оправдае този, набожният човек? Работите стават в тайно. Виж какво престъпление вършил. Вие какво ще кажете за себе си, ще си преглътнете този хап и ще си кажете в себе си: „Господ знае тази работа.“ Само Един в света знае кой е виноват и кой не. Сега ще ви подкрепя. В едно от английските списания преди години имаше един пример, даден за хубавите черти на славянина – самопожертвуването. В едно руско село живял един помещик и една бедна вдовица, която имала 4–5 деца. Запалило се е помещението на този помещик, обвиняват вдовицата, че е запалила помещението. Всички улики били срещу нея. Осъждат я да я пратят в Сибир. В същото село имало един от тия руски босяци. Казва си: „Аз нито съм женен, нито деца имам, да направя услуга на тази жена.“ И казва: „Господа, тя не е виновата, аз запалих зданието на този помещик.“ Освобождават жената, той се жертвува заради нея. Пращат го него в Сибир, след 10 години един друг се изповядва, който запалил къщата на помещика, узнават и потърсили този босяк да го освободят, но той заминал за другия свят. Казвам: Каква е разликата между първия, който се изповядва и тури камата? Неговите мисли какви са? Каква е идеята на втория, който казва: „Аз не съм полезен никому, поне да направя добро на тази вдовица.“ Кое е за предпочитане? Второто. Ако всичките хора биха имали един такъв характер на пожертвуване, светът би имал съвсем друг образ. Когато Христос говори за живия хляб, ако ние се храним с Христовите идеи, Христос е донесъл едно правилно разрешение за съвременния свят. И в Неговото време Той бил неразбран. Ако любовта влезе в сърцата на хората, тя ще разреши противоречията, после любовта ще постави всеки човек на неговото място. Всеки ще бъде доволен. Всеки ще има предпочитание. Защо да не предпочетем някой човек, който знае няколко езици, добър математик, добър художник, добър музикант, добър земледелец, добър държавник, в каквото и да е направление? Не е занаятът, който пазим, че той ще ни подигне, но във всички занаяти се изискват честни хора. Един стражар да е честен човек, справедлив. Съдията да е справедлив. Адвокатът да е справедлив и любещ. Ако се приложи този ред, както сме сега, ние сега искаме да турим друг ред на нещата. Другият ред е Любовта. Сега още ние може да внесем любовта в нашия живот, да направим със себе си един малък опит. Аз понякой път седя, че ме безпокои някой. Някой път много ме безпокои. Таман съм седнал и се

занимавам с някоя важна задача, току погледнеш някой тропа: трак, трак. Трябва да стана. Някой път се омълчавам, тропат, тропат, а някой път като потропа, изляза. Таман свърша с него, друг дойде.

Казвам: Някои неща от мене зависят. Казвам на себе си: Ако не искаш да те смущават тия хора, излез някъде на Витоша. Не стой тук в стаята си. Аз искам от тях това, което не са в състояние да направят. Тия хора си имат свои нужди. Казвам на себе си: Ако Господ тебе те е търпял и е бил снизходителен, и ти бъди не като Него, но поне наполовината, както е Господ, то е достатъчно. Наполовина да бъда като него търпелив, то е достатъчно. Бог е дълготърпелив, аз да бъда търпелив. Търпелив наполовина. Дълготърпението, то е голяма наука. В дадения случай ние ще се свържем с Него, защото Бог е в нас, Който живее и ни изпитва. Бог казва: Как искаш да разрешиш този въпрос? Имаш една жена, с която не може да живееш. Аз не говоря за тия, които можете да живеете. Тия жени Провидението не ви ги натрапило. Ти си родил един син, който е лош, не се е натрапил, ти сам го повика. Ще признаеш, че туй си поискал и са ти дали. Ти, като се жени, Господа не пита. Когато избира жена си, Господа не пита. Когато се ражда детето, пак не пита. Като ти дойде беля на главата, тогава ще го питаш. Много късно ще питаш Господа. Тази, младата жена, която ми даде, Твоята воля ли е била да се свържем? Ако каже, че е Неговата воля, добре. Ако не е, ще кажеш: „Много те обичам, но не съм за тебе. Ти си много добра, не искам да страдаш с мене. Аз ще ти помагам, ти си намери някой по-добър. Аз ще ти помагам, ти ще намериш някой, който е 10 пъти по-добър от мене.“ А ние сега какво правим? Като дойде някой момък, като го хванем, не го пущаме. Момата хванат, и нея не пущат. Вземем някоя религия, някое учение, някое вярване, законът е все същият. Онова, което учиш, трябва да го обичаш. Трябва да бъдеш крайно справедлив, не само справедлив. Ако си справедлив, ти ще бъдеш с две остриета. Ти ще бъдеш любещ. Правдата казва сам да си уредиш работите. Любовта не съди никого. Тя урежда и дава. Единствената сила, която дава, е Любовта. Като дойде, казва, остави настрана. Мене ме излъга да платя. Ако ти каже любовта, вземи си един билет и ходи на разходка на Месечината, аз ти давам достатъчно пари, на Месечината да си вземеш билет. Ти казваш: Какво ще правя на Месечината, аз не зная. Ако Месечината е мъртва, защо младите обичат да гледат Месечината? Вие казвате: Месечината е мъртва. Не зная защо мъртвата Месечина развива въображението. Ако човек иска да развие някаква идея, да роди нещо,

Месечината трябва да подействува върху него. Законът на Месечината е такъв. Месечината казва така: „Докато не преодолея всичките мъчнотии в живота, аз не се ангажирам с никаква работа.“ Чета наскоро, един мисли, че на Месечината има 270 градуса абсолютен студ. Възможно е да е толкова, но някои го считат, че е 150 градуса, някои 200 градуса. Някой път тия, студените течения, и действително на Месечината има студени течения, които изстудяват хората. Месечината е едно успокоително средство за големите разгорещявания. Тия страсти, които хората имат. Тази буйност. Когато Месечината свети, тя прекратява престъпленията. Даже вълците, даже мечките, даже тия опасните животни търсят тъмните места, като рекат да нападат. Като ги грее Месечината, страх ги е. Месечината в туй отношение помага. Психологически, когато Месечината ни въздействува, по-малко престъпления стават, отколкото когато Месечината не въздействува. И в религиозно отношение, религията е подобна на Месечината. Всичките религиозни вярвания ги сравняват с Месечината. Толкоз сила има тя. Същинският живот, дали е той религиозен или светски, се уподобява на Слънцето. Слънцето представя истинския живот. Човек, който живее в света, каквото взема, ни дава, ни има, помага някой път на бедните, този човек не е от глупавите. Някой казва, че той иска да ги използува. Онзи, който организира и помага на бедните, създава работа за тях, не взeме отрицателната страна. Някои, които искат да живеят за себе си. Та казвам, истинският живот е животът на светлината, на Слънцето. Той трябва да бъде емблема, както Слънцето възраства, тъй и слънчевата светлина и топлина възрастват всички плодове. Като дойде този небесен хляб, Божествената светлина в нас възраства. Всичко това, и Месечината помага. На Божествената светлина, която подига, оплодотворява най-хубавите способности и всичките дарби, които са потребни за човешката душа. Понякой път аз препоръчвам на хората да се молят не с оглед да бъдат добри, защото всичко онова, което Бог е създал, казва: И видя Бог, че беше добро. Когато направи човека, видял Бог, че е добро. Онова, което направи Бог в нас, е добро. Никой следователно няма право да се оплаква, че светът е лош. За човешкия живот въпросът е друг. Но туй е достатъчно. Ония истински условия, при които може да живеете, всякога може да измените вашето положение. 10 души от вас може да направят следния опит и да видите психологически как седи въпросът. Вземете едно бедно дете, което няма ни баща, ни майка и го подритват оттук, оттам, нищо не му казвайте. Съсредоточете вашата мисъл и му

кажете: „Ние ще ви помагаме да работите.“ Съсредоточете 10 души мисълта си, но никой да не знае. И ще видите, че където отиде туй дете, хората ще го посрещнат и ще му помагат. Вашите мисли ще дадат една краска, че туй дете ще стане нещо и самото дете е добило вяра в себе си.

Та казвам: Всички вие трябва да се обединявате, да имате най-малко в света един да ви обича, че като говорим за Бога, разбирам един Бог, значи всички да те обичат. Бог обича всички, а всички обичат Бога. Няма същество, което да не обича Бога. Те хулят името на Бога, но то е неразбиране. Всички, като се намерят при Бога, ви обичат, понеже всички от него черпят и добро, и лошо, всичко черпят от него. И сила, и живот, и всички блага, които седят в света, все този Господ, от който ти се оплакваш, от Него идат тия блага.

Та казвам: Новото учение седи в това: Не да чакаме да дойде физически Христос от небето. Щом е дошъл Христос веднъж, Христос не е заминал. Казва Евангелието, че както ги видяха, пак ще дойде. Сега те го разбират в края на века. Тогава как ще разберете? Когато апостол Павел отиваше от Йерусалим за Дамаск, чу глас, който му казва: Савле, защо ме гониш? – Нали отиде на небето? – Казва му гласът: Савле, защо ме гониш? – Кой си ти, Господи? – Аз съм Исус. – Какво искаш? – Иди, аз ще ти кажа какво трябва да правиш. Мъчно ти е да риташ срещу остен. Сега ние мислим, ча Христос е на небето. Седи от дясната страна на Бога и не се интересува от хората. Всички ония, които се подвизават в правия път, Христос ще ви срещне. Някой път ще ви срещне Христос. Ти си се разгневила на мъжа си и казва: Защо ме гониш? Този, когото гониш, той е Христос. Ти като гониш мъжа си, гониш Христа. Мъжът се разгневил на жена си и следва Христа. Той ще пита мъжа: Защо ме ме гониш? Ти си в една християнска държава, гони те държавата. Пита Господ: Защо ме гоните? Благата, изобилието, които давам, не съм ли аз, който ги давам, защо ме гоните? Всичките неправди в света, които стават, против Господа стават. Казвам: Трябва да имаме друго гледище, трябва да се изпълни Волята Божия на земята. Не нашата воля, а Волята Божия. Да се освети Името Божие, и домове, и мъже, и жени, и учители, и слуги, и господари, и всички трябва да освещаваме Името Божие. Каквито и да са всички, да желаят Царството Божие и Неговата Правда. В България да се тури Божията Правда. Нека има свобода, но тази свобода да бъде озаконена, според законите на Името Божие, на Царството Божие и на Волята Божия. Волята на държавата да бъде в съгласие с Волята Божия. Ето една мярка.

Три неща. Ако във всички държави и народи турят съдии, които да съдят, да се освещава Името Божие, да дойде Царството Божие и Неговата Правда и Волята Божия. Ако ние разрешим в една година, най-много в 25 години, ако християнският свят тури тия три принципа, светът може да се поправи. Може да запалим света с тази идея от единия край до другия. Ако 12 души можаха да запалят света преди 2000 години, да има днес 500 милиона християни, ами 100 милиона ако турим от християните? Но време се изисква, за да произведем същия резултат, който 12 души произведоха за 2000 години. Ако 12 души за 2000 години извършиха такава работа, то 100 милиона души за колко време ще извършат?

Та казвам: Турете следното правило. Първо: Името Божие. Второ: Правдата на Царството Божие. И Волята във вас да се възцари. Оставете другите. Кажете: „От днес нататъка аз искам Името Божие в мене да се освещава, Царството Божие и Неговата Правда в мене да царува, от днес искам Волята Божия да бъде в мене.“ И вашият свят ще бъде оправен.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

25-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 20 март, 1938г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

ДОБРАТА КРУША

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от 36 глава от пророк Йезекил, от 24 стих нататък.

Духът Божи.

В старо време хората са говорили по един начин. В новите времена се говори по друг начин. Децата говорят по един начин, възрастните – по друг, старите – по друг. Има три начина: Детинско, възрастно и старческо говорене. Всяко говорене е на своето място. Децата, като говорят, разбират по детински. Туй, което говорят за тях, е право. Възрастните, което говорят, и то е право, и старите, което говорят, и то е право. Сега, пророкът се пренася в бъдещето, което Бог ще направи в света. Едно уподобление. Ще отнеме каменното сърце. Сърцето на човека не е направено от камък най-първо. Един фигуративен език има. Че камък има, твърди работи има. Земята е покрита с камък, после е обвита с една мека обвивка. Лицето има една каменна плоча отвътре, а само е обвито с една мека обвивка. Онова, което е приятно в живота, това са обвивките, а пък другото, това са стълбовете, които поддържат цялото здание. В природата има едно повторение. Туй, което отначало е станало, става частно и с хората. Съвременният свят не е бил такъв, какъвто е сега. Едновремешните хора не са като сегашните и сегашните не са като едновремешните. Сега аз може да ви кажа, че едно време имало хора по 25 метра, по 30, 40, 50 метра високи. Какво ще кажете? Това са приказки от 1001 нощ. Сега слонът е най-високото животно, но слонът е една малка (илюстрация) на ония допотопни животни, мамонти. Но, разбира се, тия високите хора са били направени малко от по-друга материя, отколкото сегашните хора. Сега не можем да кажем, че те са били по-добри. Сега по-икономически е работата. Виж на хората какъв голям ръст, то не е практично. Ако човек би имал по сто крака, колко ще му струва само да се обуе? Най-евтино по 100 лева ако струват, 100 крака по 100 лева, това са 10 хиляди. Имаш 4, 5 деца, от чисто икономическо гледище е много непрактично. Например, сегашните социални въпроси разрешават и казват, че са лоши условията.

Материалните условия не са толкоз лоши. Природата днес е много по-щедра, но има едно неразбиране. Някои хора желаят повече, отколкото им се пада и всичката погрешка седи в това, че някои са взели повече, отколкото им трябва. Никой не е взел, колкото му трябва. Един взел повече, отколкото му трябва, а друг взел по-малко. Сега всичките държави в света промислят икономически как да подобрят положението на своя народ. Отлична е тази идея, защото в природата има една отлична икономия. Ако по нейните закони ние бяхме поставили една икономия, която е вложена в нашия организъм, тази конструкция, която е направена, ония образи и начини за живеене, както тя е изработила, ако ги приложим, земята щеше да бъде един рай.

Сега се ражда друг въпрос, защо хората не мислят право? Защото не искат. Някой казва: „Защото бил невежа." Не е това. Невежа е той, понеже не знае какви ще бъдат резултатите. Има неща, които отначалото са красиви, хубави, та човек се лъже, че и краят ще бъде такъв. Работата на невежия човек е такава, че в началото е умен, а в края става глупав, безумен. Писанието казва: „Рече безумният в сърцето си, няма Бог." Човек, като разглежда света, казва: „Къде е Господ, да го намеря." И тогава се поставя този аргумент, отричането. Всеки човек, който отрича Бога, отрича себе си. Ние никога не може да отречем Бога, защо? Ние като кажем, че няма Бог, ние отричаме себе си. Следователно казва някой: „Няма Господ." Казвам: Ти съществуваш ли? – „Съществувам." – Ти отричаш себе си. Ти си Господ в света. – „Ами че ако аз съм Господ, защо хората не ме слушат?" – Защото не си умен. Ти си един Господ, който не си умен. Ако станеш умен, ще те почитат хората. Казвате: „Отрича Бога." Всеки човек може да отрече себе си. Следователно, в Бога има едно съвършенство, че той нито себе си отрича, нито нас отрича. Понеже ние сме несъвършени, ние отричаме Бога. А пък не знаем, че ние като отричаме Бога, ние отричаме себе си. Сега, да не спирам върху въпроса, защо хората отричат Бога. Той е икономически въпрос. Аз съм следял, когато търговецът купува житото, ръката служи като пробен камък. Мушне ръката в житото и казва: „Не струва това жито, слабо е." Отиде при друга кола, бърка там, казва: „Не струва." Все не струва житото. Щом като купи това жито, той му подига цената. Та човек, който не оценява нещата, той купува, а който оценява нещата, той продава. Слугата, който отрича господаря си, той иска господар да стане, и господар, който отрича слугата си, той пък слуга не иска да стане. Сега аз искам да ви наведа на една нова мисъл: В света

хубавите неща трябва да се поддържат. Погрешката на хората е в това, те мислят, че поддържат, че в света има едно статическо положение. Ако в този момент си в туй положение, в следующия момент може да се измени. Хубостта на живота седи в тази, вечната промяна, която става. Щом мислиш, че ти всичко знаеш, ти се намираш в едно статическо положение. Да знаеш всичко, то е едно статическо положение. А пък да учиш, значи да създаваш нещата. Всеки момент да проектираш. Много работи има, които знаеш, но трябва да ги проектираш в природата, да ги опиташ. Вземете един музикант, който работи. Той може да създаде нещо, но трябва да го опита. В реалност да види как звучи. Може да кажете, това, което мисля е идеално. Идеалните неща, докато не станат реални и реалните, докато не станат материални, ние не познаваме нещата както трябва. Сегашните духовни хора имат една погрешка, казват: „Нас не ни трябва стомах на земята.“ Ти трябва да знаеш, че всичката твоя религия зависи от твоя стомах. Само чрез стомаха човек може да бъде един отличен слуга и един отличен господар. Щом стомахът стане господар, тогава е лошо. Не че е лошо да имаш стомах на физическия свят, то е благословение. Може да опиташ всичките Божии блага, които е създал. Ще оцениш всичките плодни дървета и хляба ще оцениш, и водата ще оцениш, всичко ще оцениш. Тогава се зараждат ред убеждения, как трябва да ядете. Законът е, че ти трябва да се храниш с любов. Не с любов, но туй, материалното, което съществува, с любов трябва да го ядеш. А с любов да ядеш, ето аз как разбирам. Ето как трябва да се разбира: Тебе ти подаряват една книга, като отвориш книгата, започнеш да четеш, разбираш съдържанието. То е разумното разбиране. Като отвориш хляба и го опиташ, след като ядеш с любов, прочел си го. Туй, написаното, изпъкне в ума ти и ти навсякъде виждаш Божиите блага. Сега ти погледнеш на хляба, казваш: „Какво има в този хляб? Не е така културен.“ Не се лъжи. Във всяко парче хляб има такава разумност, която може да поправи цял един народ. Ако вие бихте разбирали, с едно парче хубав хляб бихте поправили живота си. Бихте били щастливи за целия си живот. И дето сте нещастни, да ви кажа коя е причината. Вземеш малко хляб и казваш: „Не струва.“ Тебе те уволняват. От невидимия свят казват: „Дайте му страдания.“ Дадат ти слива, казваш: „Не струва.“ – „Дайте му страдания.“ – Дадат ти круша. Пак не я харесаш. – „Дайте му страдания.“ Като вземеш хляба, благодари за хляба. Благодари за сливата, за крушата, за всичко благодари. Започни да благодариш и работите ще се оправят и в умствено отношение, и в духовно отношение,

във всяко отношение ще се оправят. Сега туй вие още не сте проверили. Отчасти сте проверили това. Туй, за което аз говоря, ако имате туй учение и го приложите, тогава тази публика съвсем другояче щеше да бъде. И лицата ви щяха да светнат и не щеше да има никакъв шум тук. Всяко нещо, което ви се говори, вие казвате: „Дали това е истина или не?“ Имайте предвид, че аз не съм от глупавите хора. Онова, което го зная, го зная така на свят. Хубаво го зная, нищо повече. Ще кажете, защо? Защото мене не ми отърва повече да зная. Да зная нещо добре, то е най-икономично. Другояче не е икономично. Какво ми костува да кажа истината? Да кажа една лъжа, трябва да мисля дълго време как да я скроя. Цял ден трябва да мисля как да ви излъжа, а да кажа една истина, то е да кажа туй, което съществува. Може да ви заведа в една градина, да ви говоря върху цветята, върху реките, върху облаците, върху Слънцето.

Та казвам, нашата земя е минала, ние сме минали през едно състояние. Някога хората са били въздухообразни. Затова ръстът им е бил голям. 25, 30 метра, 30, 40, 50 метра. Може и 100 метра. Тогава ще ви наведа онзи анекдот. Ще кажете бива, бива, ама сто метра. Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата, ще каже нещо, но ще го каже преувеличено. Много хубаво е говорил, но преувеличавал. Имал един приятел, на когото казал: „Когато нещо преувеличавам, предупреждавай ме.“ Да преувеличаваш не е недостатък, но има чувство, развито в мозъка, че винаги преувеличава, за да бъдат ясни. Много хубаво чувство на преувеличение. Един ден този проповедник държал една беседа за Самсона, който хванал лисиците и им турил запалени свещи и казал, че опашките на тия лисици били по 5 метра дълги. Приятелят му дава знак, че това е много. Той казва: „Не вярвам да са били толкоз, вижда ми се много, но трябва да са били 4 метра дълги.“ Приятелят пак му дава знак. – „Предполагам – казва – да са три метра.“ Като дошъл на половин метър, казва: „Не снемам повече.“ Всеки един може да хване една лисица и да ѝ премери опашката. Няма защо да ходи, да търси аргументи. Като премери опашката на една, две, три лисици, казва: „Толкоз е дълга опашката.“ Един автор е писал нещо по астрономия, мисля в 45-тата година на миналия век, имало някаква епидемия в Лондон, голяма епидемия. Една вечер този астроном, като наблюдавал звездите, вижда един грамаден човек, с километри, но той се движил така медлено в орбитата на телескопа и се чудил, казва си: „Дали главата ми е побъркана?“ Един човек, дълъг с километри. Вика 10 души свои приятели, които се занимавали също с

астрономия и между тях една жена и им казва: „Виждам едно особено явление в небето, да го проверим.“ Дошли към 10 часа и половина вечерта. Отива единият на телескопа, гледа, търка си очите. Казва си, какво виждам? Гледа вторият през телескопа и така се изредили всичките. Най-после гледа жената и казва: „Виждам един голям човек.“ Учен човек е този, който пише, трябва да му вярваме и той казва, че след като изчезнала епидемията, и този, големият човек изчезнал. Значи, свършва тази епидемия с туй грамадно същество, че коси наляво и надясно.

Ние за Господа, за туй Същество, Което управлява света, имаме много смътно понятие. Понякой път наблюдавам човешкия характер и ние приписваме на Господа наши черти. Защото една мравя, ако мравите биха искали да си представят човека какъв е, то непременно ще си го представят като една голяма мравя. Мислите ли, че туй представяне на мравите за човека ще бъде верно? И ние си представяме Господа, каквото е сегашното наше състояние. И представата ни не е верна, понеже ние се намираме в едно отрицателно състояние. Нямаме една положителна мисъл за Бога. Положителната мисъл седи в туй, ти да бъдеш свързан с туй същество, че Бог влиза в твоето положение. И когато се обърнеш към Него, той да те послуша. Някой път може да се обърнеш, не те слуша, понеже имаш криво мнение заради Него, Господ мълчи. Господ мълчи дотогава, докато изправиш положението си за него. Тогава във вас ще остане мисълта: „Тогава кое е правото учение?“ Правото учение в света седи в следното: Правото учение седи в туй, което не лишава човека от неговата младост. Правото учение седи в това, което не лишава човека от неговия възрастен живот. Правото учение седи в това, което не лишава човека от неговия старчески живот, от неговия разумен живот. Правото учение е това, което не лишава човека от неговия ум. Не отслабва ума, но постоянно се усилва. Правото учение седи в туй, което не накърнява човешките чувства, но ги облагородява. Сега станеш възрастен, остарееш, след туй мислиш да умреш. Казвате: „Някои дойдоха от оня свят.“ Как, по кой път си дошъл? Казвам, по кой път дойде ти? Запример, помните ли? Какво представят окултистите? Окултистите представят следното. Колко е вярно, аз не гарантирам. Ето една теория, цитирам тяхния авторитет, без да се ангажирам. Нека се излагат те, не аз. Аз, като проверя работата, тогава ще си кажа мнението. Те казват, че когато се реши някоя душа да изпратят на земята, три ангела я взимат, дойдат, и 9 пъти ще обиколят земята. Има една врата и тази врата се отвори, влязат през тази врата и ще намерят майката,

ще оставят детето в утробата и ще се върнат. Питам: Вас като ви носеха ангелите според тази теория, помнехте ли? После, казват, че имало езеро на забвението. Като минете, ще ви потопят там, че да не помните нищо за оня свят. Значи, от потапянето в езерото дотук нищо не помните, нищо не знаете. Преди да сте потопени в езерото, знаете. Ще кажете, всичките ли хора не знаят? Има хора, които знаят. Христос казва на друго място: „Аз не съм от този свят. Излязох от Отца си и дойдох в света и се връщам пак при Отца си." Казва на своите ученици: „И вие не сте от този свят." Сега да оставим тия спорни въпроси. Има въпроси, които са отегчителни. В дадения случай аз ви считам за хора много умни. По човешки говоря. Считам ви за много умни, защо? Защото, ако кажа нещо, което не е право, изведнъж ще ме коригирате. Я да кажа нещо на френски, веднага ще ме коригирате. Ако кажа нещо на немски, изведнъж ще кажете, че едикоя си дума не е вярна. Аз съм правил своите наблюдения. В германците има едно гърлено произношение, във французите има едно носово произношение, в англичаните има едно положение през зъбите, езика си турят и с края на езика си действуват. Англичанинът запитва с края на езика си, а пък българинът като говори, винаги си стиска зъбите си. В какво седи правилното говорене? Всяка една съгласна буква, тя е един велик елемент в природата, съответствува на някаква сила и всякога именно на тази буква всеки един език трябва да ѝ даде съответно трептение. Например, ти произнасяш буквата „А" или „О", или „У", или „М", или „П", ще видиш къде туряш езика си. На „М"-то, на „Е"-то. Навсякъде буташ разни области в устата си вътре. Тия области са съединени с известни центрове и те произвеждат известни впечатления в тебе. И известни сили произвеждат. Например, ти може да произнесеш думата „любов" и да се събуди малкият ти мозък. И тогава ти ще подивееш. Ти може да произнесеш думата „любов" и може да се събуди обич към децата, малко по-нагоре. Може да произнесеш думата „любов", и ще се образува едно чувство да обичаш хората, приятели да имаш и ако се събуди още 2 пръста нагоре, щестлавието ти ще се събуди. Пак същата дума може да произнесеш. И още два пръста нагоре, ще дойдеш до Божествения свят. Като произнесеш, ще станеш твърд като магаре. Казват сега, той е крайно упорит човек. Че то е Божествено чувство. Човек не е отстъпчив. Някои хора са толкоз твърди, че едного като били, понеже направил нещо, от голямото напрежение, дето е твърдостта, черепът се разделил от силното напрежение, от изпъването на мозъка, за да не каже и да устои на своето си. Някои хора, които не са

твърди, главата е спитена, той не е твърд човек, мисли, че има качество. Човек трябва да има качеството на твърдостта, че тогава да го задържи. За да възпитате някой, ако той няма това качество, сиромахът какво ще се хвали? Аз бих желал да има 20–30–40 милиона, че тогава да се види щедър ли е. Той няма 5 пари и мисли, че е много щедър човек. Казва: „Аз това ще направя, онова ще направя.“ Така не се говори. В живота, който говори, казва: Аз имам пари. Те са на мое разположение. Разумният човек трябва да знае как да постъпи най-първо. Вие, които сте забогатяли, сте много добри хора. Направете един опит. Вие, които ме слушате, че мислите, като вашите вярвания няма други, поне туй чета по вашите лица. Вие се считате не за фанатици, но считате онова, което знаете, е верно. Прави сте, приложете, в какво седят вашите възгледи, че са по-добри от възгледите на другите. Ако ние сравним две лупи, коя е по-силна? – Онази, която образува по-голям фокус на запалване е по-силна, по-голямо пречупване прави. Тогава, ако човек мисли, че има една вяра, нека да направи един опит. Ти си изгубил днес 20 хиляди лева. Ако ти си насочиш своята мисъл, ако ти си разбрал Божия Закон и ако насочиш своята мисъл, 20-те хиляди ще се върнат назад. Аз ви привеждам примера, че не може да се краде в оня свят. Всички неща там са отворени и всеки може да вземе торбата със злато на когото и да е и една, и две, и три торби може да вземе, но като ги занесеш в къщи, като ги оставиш, тия торби се дигат и отиват отдето си ги взел. В оня свят абсолютно е невъзможно ти да откраднеш. В оня свят, абсолютно е невъзможно да кажеш една лъжа, понеже хората в оня свят не може да крадат, не може и да лъжат. Слизат в тоя свят, за да го изпълнят. Това сега е теория, не е факт. За мене е факт, но за вас не е научен факт. От чисто научно гледище, то е едно предположение, но има вероятност, че е така. Защо водата, която слиза отгоре от невидимото пространство няма кал? Тази вода само тук, на земята, може да се окаля. Следователно, в невидимия свят не може да имате кални мисли, кални желания, понеже там няма условия, животът е чист. Те, като искат да знаят какво нещо е кал (идват на земята). Според моите възгледи, калта не е нещо лошо. Калта е лоша, когато не знаеш как да се справиш с нея. От калта стават най-хубавите грънци. Един умен човек, ако знае как да направи гърне, да го изпече, туй гърне ще го вземете.

Та казвам: От лошата кал и от нея може да излезе нещо хубаво. Това са нашите вярвания. Някой път мислим, че сме лоши хора. Погрешката е там. В какво седи твоята лошавина? Лошавината седи в това, че не знаеш да

направиш калта на грънци. Хубави печени грънци. Лошавината седи в това, че си отличен певец, но не искаш да пееш. Лошавината седи в това, че си богат човек и не искаш да направиш на хората добро. Че не го правиш, там е лошото. Лошавината седи в това, че си силен човек, може да помагаш, а не помагаш. Туй е лошото. А че си болен, че нямаш 5 пари, не е в това лошото. Лошото седи в нашите възможности, които ние имаме и не употребяваме за подигането на себе си и за подигането на другите. Защото твоето богатство остава само това, което ти може да употребиш за благото на другите. То остава. Онова, което ти не направиш за благото на другите, то се взема от тебе. Такъв е законът в природата. Например, едно растение, като пусне всичките корени, взема само онази храна, от която има нужда, която растението взема в себе си. Тази светлина остава заради него. Тя влиза в строежа. Доброто, което ние правим в света, хубавите неща, които мислим в нас, хубавите чувства, с които всеки ден преминават, върху тях се гради нашето бъдеще. Питам сега, кое е по-хубаво, да кажеш: „Обичам този човек" или да кажеш: „Мразя този човек." Може да лъжеш и при единия, и при другия случай. Може да кажеш, че го обичаш и да лъжеш, може да кажеш, че го мразиш и пак да лъжеш. Да говориш истината и в единия и в другия случай. Тогава как трябва да говориш? Бих желал да обикна този човек. Истината е тъй приблизително или бих желал да намразя този човек, да опитам какво нещо е омразата. Да кажеш, че мразиш, какъв повод имаш да го мразиш, кажете ми. Аз съм привеждал този пример. Един български чорбаджия, отива при него един беден студент, трябват му пари, но той му казва: „Нямам пари, търси на друго място, не разполагам със средства." Казвам: Знаеш ли, този ще стане за в бъдеще министър председател. – „Не думай, сега ще го стигна да му помогна." Ако ще стане министър председател, готов е да му помогне. Срещнеш един човек, за в бъдеще ще бъде министър председател. Може би срещаш един човек, който е министър председател в духовния свят, тогава? Може би срещаш един човек, който е ангел, дошъл с някава мисия, ти се отнесеш пренебрежително с него и той те записва. Казва: „Моля, може ли да зная адреса ви?"

Всеки един ден вие сами си чертаете, вие сами си създавате нещастието. Срещате един човек, казвате: „Този е един духовен глупак, той не знае нищо." Пък той е един от тия ангели, те минават. Срещне те една сестра, казваш: „Малко завеяна е." И тя е една от тези, които са писани в невидимия свят. Като идете в другия свят, ще питате на каква

основа, на какви научни данни отгоре говорите. Това са ваши научни данни, на какво основание говорите.

Ще ви приведа един пример. Толстой разправя за една своя опитност. Написал една статия, която за пръв път дава в един вестник. Редакторът не го знае, че го накълцва, че е много невежа, не знае къде да тури точките. Казва: „Може да стане нещо от тебе, но много невежа работа е. Мога ли да зная името ви?“ Той казва: „Толстой.“ Като казал „Толстой“, редакторът казва: „Извинете“. Вече не е невежа. Аз гледам често музиканти, често съм дал някоя песен. И казват, не може ли тук да бъде „ла“, наместо „сол“. Не може ли да бъде „фа“, или „ми“, или „ре“. Не може и може. Но в дадения случай, като вървят по две линии, или по-меки, или по-силни линии вървят, или имат якота, или имат мекота в себе си. Всичките ония ноти, които падат на линиите, са яки, а които са между линиите, са меки. Забележете, че „до“, което е на спомагателната линия, минава през „до“-то, а във втората октава, вече „до“-то е между линиите. Значи от якото „до“ в първата октава, става меко. Ако го пренесете в третата октава, „до“ пада пак на линията.

Та казвам: Ти от едно меко състояние ще минеш в едно грубо състояние. От едно грубо състояние ще минеш в едно меко състояние. От едно религиозно състояние ще минеш в едно светско състояние. Не е лошо човек да бъде светски. Че в какво седи лошото? Тия хора, които правят фабрики, тия хора, които правят часовници, които правят научни институти, които се занимават с много неща, с много научни въпроси, какви са, лоши хора ли са? Те са хора на културата. Или, да кажем, онези, които се молят, и те са добри, но на своето място. Религиозните хора са женствени, а светските хора са мъжествени. Аз вземам в много хубав смисъл, женствени са религиозните хора. Светът има нужда от женственост. Но религиозният живот има нужда от мъжество. За да бъде човек мъченик, мъж трябва да бъде. Жената мъченик не може да стане. Тия, женствените жени защо не карат мъжете да раждат, ами жените раждат? Защото жените са много меки, за да ги накарат да бъдат по-яки, те раждат, да се мъчат. И чрез страданието в тях се внася този мъжествен елемент. Мъжът отвън като влиза, работи с физическия свят, търси груба материя. И става женствен. Жената казва: „Дотегна ми да бъда жена, да готвя.“ Мъжът казва: „Дотегна ми да ходя да копая, да ора, камъни да чукам.“ Вземам това в хубавия смисъл. Казвам, трябва да знаете едно нещо: Срещне ви една мома и във вас чувствувате едно добро

разположение, във вас ще стане едно чувство да станете по-женствен. Като срещнете момък, искате да станете строг. Не е лошо човек да бъде строг. Не е лошо и човек да бъде мек. Но трябва да бъде милосърд. В мекотата трябва да има милосърдие, не да има такава лигава каша, да отстъпва. – Туй бяло ли е? – Бяло. Туй черно ли е? – Черно. Той е готов и черното да направи бяло, и бялото да направи черно. Казва: „Аз с никого не споря." Няма какво да спорим. Казва: „Нямам мнение. Този въпрос не съм изследвал." Какво мислиш за Бога? – „Нищо не мисля." – Кой направи света? И за него няма мнение, не знае кой го направи. Учените хора казват: „Знаем, че светът е направен, но кой го е направил, сега го търсим." Аз зная, аз искам да зная мене кой ме е направил. Ние всички търсим и докато не се научим кой ни е направил, ние няма да се освободим от смъртта. Да намериш Онзи, Който те е направил, то значи да влезеш във връзка с Любовта. И тогава смъртта е един господар, който те държи в заблуждение. Казва: „Тебе никакъв Господ не ти трябва, ти си роден да слугуваш и да страдаш. Ти трябва да се подчиняваш." А пък тогава, като умираш, Господ ти пришепва и казва: „Това е една лъжа." Ти, като умираш, смъртта казва: „Свърши се твоята." Господ казва, шепне ти: „Ти, като умреш, аз пак ще направя нещо от тебе." Този, Който казва, че ще направи нещо от тебе, Той е Бог. Този, Който при всичките моменти, и в най-тъмната нощ е с тебе, Той е Бог. Аз представям живота така: Един поет пише за любовта и казва: „В онази мрачна нощ, когато аз бях изгубил всичката своя надежда, когато бях изгубил всичката своя вяра и когато бях изгубил всичката своя любов, бях окован с железни вериги и турен в подземие" – той помни онази нощ – „когато светна Твоята малка светлинка и Ти с твоята магическа тояжка побутна моите окови и те паднаха. Каза ми: Стани, излез вън, светът е създаден за тебе. Помни това." Този човек, който има тази опитност, какво ще му говориш? Той минал през страданията и оковите. Той казва: „Ти възвърна в мене моята надежда, Ти възвърна в мене моята вяра, Ти възвърна в мене моята любов." Това е реалното, това е Бог в света. Онзи, който възвръща нашата надежда в нас, Онзи, Който възвръща нашата вяра и Онзи, Който възвръща нашата любов, в най-широк смисъл, Той е Бог. Аз не турям в любовта никакви престъпления. В любовта не може да станат престъпления. И във вярата не може да станат престъпления, и в надеждата не може да станат престъпления. То е едно неразбиране. Надеждата, това е най-малкото приятно постижение, което ти може да имаш на земята. Вярата, това е най-малкото и най-доброто постижение, най-малкото добро

постижение, което ти може да имаш в духовния свят. Любовта, това е най-малкото постижение, което може да имаш в Божествения свят. Това са най-малките работи. Надеждата е най-малкото постижение във физическия свят, вярата е най-малкото постижение в духовния свят, а любовта е най-малкото постижение в Божествения свят. Вие ще ми кажете: „Защо да не е най-голямото?“ То е статически закон. Най-малкото, то е свързано с най-голямото. И най-голямото е свързано с най-малкото. Ние голямото не можем да знаем какво е, то е непонятно и всякога ще остане непонятно. Ще имаме понятие за Бога. Този, новият телескоп, който сега правят, ще открива една вселена толкоз далечна, че светлината иде за един милиард години. За един милиард години иде светлината от най-далечното слънце. Какво ще си представите Господа, който създал тази велика вселена? Как ще разбере вашия ум? Един милиард години трябва да пътува светлината! Имате едно число 75 с 23 нули. Туй, което човешкият ум не може да разбере. И ние, малките хора на земята казваме: „Защо Господ ме е така направил?“ Защото Господ не иска ти да останеш в тази форма. Ти временно си облечен в туй. Туй е едно временно облекло, което имате. За в бъдеще, ако погледнете, ще имате друго облекло, което Той е приготвил заради вас. И в живота, ако погледнете, не е ли верно? Я фотографирайте едно ваше дете в първата, втората, третата и т.н. до 120 години, 120 образа. Като ги гледате, ще намерите ли туй дете да си прилича? Между детинството и старата възраст има такъв голям контраст, че ще се чудите къде е това дете. Хубаво, защо на стария човек му е израстнала брадата и защо на малкото дете му е паднала брадата? На малкото дете му е паднала брадата, понеже няма мъчнотии. Туй дете беше при един блажен живот, косми нямаше. Тук като дойде, като дойдоха мъчнотиите, брадата започна да расте. Всичките тия косми, веждите, всичките тия противоречия, всичко туй от зор е израстнало. Вие ще разберете криво сега. Има една форма на човешкото лице, която хората рисуват и която не се изменя. Като дойде до 33 години, оттам насетне човека не може да го познаеш. И хиляди години да живееш, не може да познаеш, че е на хиляди години. Гледаш го, млад е този човек. Има една реалност в света, на която времето не оставя никакъв отпечатък, обаче времето оставя отпечатък на нашето лице и хубаво е, че оставя отпечатък. В окултната наука има начини вашите бръчки, можем да ви дадем методи и да премахнете вашите бръчки от лицето си, и пак може да се подмладите. Няма да се присаждат жлези от маймуна. Казвам: Човек може да се подмлади без присаждане. Присаждат се дивачките. Но питам,

каква нужда има питомното растение да присаждаш? Тогава с какво ще присадиш питомното? Казва Писанието: Ние живеем в един век, дето Бог снема тия окови от нас. Оковите на миналото са нашите лоши мисли. Като дойде човек, започне да мисли, че е голям грешник. Но има хора, които обратното мислят, че са най-големи светии. Има хора в света, като направят погрешка, никога не считат, че са направили. Казва: „Той е виноват.“ Той бил някого и обвинява друг. Понеже тази епоха е стара епоха, в която сега живеем, тя се сменя. Казват, че земята най-първо е била в едно състояние светлообразно, етерно състояние, после материята станала малко по-гъста. Тогава станала въздухообразна и сега част от тази материя станала твърда. Твърдата материя показва, че между духовната и физическата материя има едно съответствие, че едната е твърда и другата е твърда. Само че онази, Божествената материя, която е твърда, тя е еластична и никога не се чупи, а пък тази материя на земята, която е твърда, се чупи, разглобява се. Ако придобием тази, Божествената твърдост, ние ще станем меки, гъвкави, еластични. Ако добием твърдостта на физическото поле, сами ще предизвикаме смъртта. Ние сме предизвикали смъртта, че сме станали твърди. Физическият свят не отстъпва. Човек не отстъпва и целият пазарлък се разваля за 10–20 гроша или за 10–20 лева. Че туй, което купуваш, струва 1000. Ти за 50 лева искаш да развалиш сметките си. Гледам някой учител, който преподава по музика, бащата за 5 лева не се съгласява и търси друг учител, по-евтин. Но този, който взема по 25 лева, и знанието му е за 25 лева. Ако идеш да купиш ориз, ако дадеш 18–20 или 22 лева, ще вземеш най-хубавия ориз. А ако дадеш 14 или 12 лева, ще вземеш огризки, начукан.

Казвам: Когато дойдем в света, да се не щадим, но да избираме по възможност най-хубавите работи. Бог е решил да даде най-хубавото. Добрите хора ги прекарва през най-големите изпитания, за да им даде най-хубавото. Питат ме някои: „Не може ли без тия страдания?“ Казвам: Кажете ми един добър човек в света, който да не е страдал. Като вземем Христа, и Той е минал през страдания. Какви престъпления направи? Какви прегрешения имаше и при това този човек мина през най-големите страдания, мина през най-големите страдания но има и най-големите блага. Сега питат някои: „Кой е Христос?“ Не може да познаеш Христа, докато не станеш като Него. Не може да познаеш Христа, ако не дигнеш кръста си и не носиш Неговите страдания, да имаш този стремеж да служиш на Бога и да пожертвуваш всичко. Ти искаш да бъдеш един Христос без страдания.

Христос умря заради тебе. Ти искаш като идеш, всички да те обичат. Много смешен е този рай. Този рай мяза на Мохамедовия рай. Не зная дали това Мохамед е казал. Представят цяла планина с пилаф и седят с лъжици, с паници, ядат само и при това хиляди нимфи играят най-красиви. Донякъде не е право. Малко преувеличено е. Може би учениците на Мохамеда, отпосле туриха на Мойсея много работи. Не е от Мойсея това. И сегашният век тури много работи в устата на Христа, че е казал Христос. Тия работи, в които християните вярват, Христос не е казал. Ще проповядват, че Христос казал да не се женят хората. Той не е проповядвал това. Той казал, че в началото не беше така да се женят. Няма право мъжът да напусне жена си, нито жената да напусне мъжа си. Щом се оженят, нямат никакво право да се напущат. Сега вече имат право. Ожени се за една, за втора, за трета. Окултистите казват: Той се преражда, понеже един окултист се преражда 777 пъти, за да постигне съвършенство, той ще има 777 жени. Той ще бъде женен за толкова жени и коя ще му бъде жена? То е едно неразбиране. Във всичките свои прераждания, той със своята жена ще има, само 12 пъти ще има своята жена, а другите, които остават от 777, като извадите 12, той ще се жени за сянката. 12 пъти ще живеят на земята. Тогава ще бъдат гениални, ще имат щастие. Това са окултни теории. Не е моя теория. И тъй ще бъде. Аз съм съгласен с това. Казва: Ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепи при жена си. При коя жена? Тази, която обича. Онзи мъж, който обича жена си, всичките мъже, които обичат жените, мязат си. И всичките жени, които обичат мъжете си, мязат си. Всичките деца, които обичат бащите си, мязат си. Всичките дъщери, които обичат бащите си, мязат си. Няма по-хубаво нещо да имаш една жена да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един мъж да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един син да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш една дъщеря да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един слуга да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един господар да те обича. Законът е всякога един и същ. Във всичките отношения любовта в света е нещо велико. Между големите и малките хора тя не изравнява нещата, но туря отлични отношения. Големият човек влиза в положението на малкия и дава възможност на малкия да дойде в неговото положение, дава му възможност той да се развива. Туй е идеята на Бога. Бог иска да ни подигне от туй паднало състояние и на обезсърчение. Всички тия учения, които съществуват в света, не се плашете от тях. Лъжливите учения да не ви смущават. Туй е тиня, която влязла във водата. Тази тиня, като мине

през пясъчните филтри, водата ще се пречисти и отдолу ще излезе извора. Вас да ви не смущава временния живот. Окалял се е човек. – Окалял се е. През пясъка ще мине, или да се изпереш. Като се обърнеш на пара, калта ще остане долу. Сега човек може да се филтрира по три начина: Чрез своите постъпки, чрез своите чувства и може да се филтрира чрез своите мисли. Туй е филтриране. Сега има нещо, от което вие сте обременени. Казвате: „Толкоз години вярваме, остаряхме. Ето, къде отиваме, не знаем." Започвате да мислите, че ще умрете. Ами ти да умреш, какво значи? Значи да си купиш билет. Като кажеш „умира", напишете „у-мира". Който умира, отива в света. Всичките светски хора, като умрат, ще идат в религиозния свят. В оня свят всичките вие, религиозни хора като умрете, ще бъдете в светския живот на духовния свят, а пък светските хора като умрат, ще идат в религиозния свят. Ще си размените мястото и тогава вие ще бъдете в оня свят светски, а светските хора ще бъдат духовни. Как ще ме разберете? Благодарете, че е така. Понеже на този свят те са корави, а там ще станат меки.

Сега аз ще ви приведа думите Христови и може да ви пипнат в една съблазън. Религиозните хора в оня свят са в ада. А пък светските хора са при Адама. Който свети, той е светски. Човек трябва да бъде светски. Религиозният човек се пази да не му виждат погрешките, каквото прави. Крият го. Някой път религиозни хора има, които обичат да похапват. Като дойдат приятели, крият пилето, турят отгоре коприва или спанак. Светските хора, те са по-други. Светските хора като ядат боб, като видят, че иде приятел, за да не се унижат, ще турят месо и ще скрият боба. В светските хора бобът се крие, а кокошката излиза отгоре. А в религиозните хора кокошката е скрита отдолу, а копривата излиза отгоре. Аз в туй отношение бих желал да бъда светски човек, да извадя кокошката, отколкото да туря отгоре копривата.

Казвам: В нашия век, като разглеждам развоя как става, сега има едно голямо изпитание. Защото светът минава през такива големи изпитания, каквито никога не е виждал. Някои от вас да доживеете да видите какво ще бъде второто пришествие. Второто пришествие е в Испания. 24 часа бомби хвърлят, от 250 кг взрив. Казвате, второ пришествие. 24 часа пукат, пукат. Какво ще научите? При туй второ пришествие ще има само разрушение. Но казвам: Тази война трябва да мине, туй е един неизбежен закон. Войната е едно зло, но е и едно благословение. Без нея светът не може да се оправи. Огънят е едно зло, но е и едно благословение. В него къщи

изгарят, хора изгарят, хиляди злини стават. Но и добрините, които огънят принася, са много повече, отколкото злините. Казвате: Войната. Войната в едно отношение произвежда злини, но в друго отношение донася едно пробуждане на съзнанието на хората, че хората за в бъдеще от онова, което има да стане, ще се погнусят.

Казвам: Всички вие трябва да служите на Бога, че като се качите на този Божествен параход, ще ви посрещне една буря, трябва да бъдете мъжествени, да издържите тази буря, да няма тия ежби човешки. Да имате тишина на сърцето си, не да се интересувате от света. Казвате: „Не се интересувам от светския живот." Че ние не знаем какъв е духовният живот. Духовният живот има отражение в светския живот. Влизате между светските хора и аз съм виждал някой път в тях нещо отлично. Казваме, че са светски хора. В туй отношение ще турите едно широко сърце. В душата си за Бога да може да обичате всички ония, които Бог обича. Да бъдете готови да идете там, дето ви праща. Всеки един ще има вътрешен подтик да извърши нещо. Бъдете верни да извършите този подтик, за да се изправят тия работи. Защо всичките нещастия стават? Има едно състояние, една вътрешна борба, една глупава борба има в човека: Да направи ли нещо или да не го направи. Взел нещо и казва, да открадна ли или да не открадна. Че хубаво, мене ако ми дойде една мисъл на кражба, ето аз как щях да я излекувам: Дойде ми една мисъл да открадна някъде, аз тогава ще туря в ума си, че наместо да открадна, ще туря мислено 20. Дойде втори път мисълта да крам, 40, двойно ще туря. Аз така ще излекувам кражбата. Онези, които може да ме изкушават по този начин, ще видят, че туй не е играчка, те губят. Сега ти казваш: „Аз не искам да крам." Не е въпрос за кражбата. Идеш при някой човек, иде ти да го нападнеш, да му кажеш лоша дума. Кажи добро за него. Това не ти костува нищо, в себе си да кажеш добро. Аз говоря за отвътре. Има борба, която трябва да водим, да воюваме в себе си. Бог не обича в нас противоречията. Вие имате едно същество във вас, най-благородно, най-възвишено. То отвън може да допуска. Ти може да правиш каквото искаш, но вътре, по възможност, трябва да го слушаш. Ако не го слушаш, то ще се оттегли. То ще ти каже веднъж, дваж и ако не го слушаш, ще се оттегли и като се оттегли, ти ще започнеш да риташ. За да може да придобиеш живота, трябва да го слушаш, да имаш любов към него. Казвате, как тъй? Ние имаме един пример. Как постъпи Христос? То не е външна, но една постъпка вътрешна. Той казва: Прости им, те не разбират какви са последствията.

Две хиляди години има да страдат и те ще видят, след 2000 години ще разберат. Прости им засега. Ако не беше се молил Христос, от евреите нищо не щеше да остане. Благодарение на тази молитва той се освободи и прие благословение, и то премина и в другите народи. Та някой път и вие искате да кажете нещо. Досега сте казвали, но какво сте придобили? Брада ви е израстнала и косми са ви израстнали. Казвате: „Разболяхме се, стомахът ни се развали." Ако започнем да живеем по новото учение, всичките болести ще си идат, сиромашията, несгодите, омразата, всичко ще си иде, и хората ще живеят братски. Но вътре трябва да се приложи, но не насила. Не може насила да се приложи. Аз в себе си този закон може да го приложа, но насила в другите не може. Бог, както е построил света, няма да остане в края на века нито едно същество, на което главата да не изтънее. Всичките дебели глави, колкото има, които не познават този закон, ще го познаят. Един ден ще дойде, когато всички ще се примирят. Засега вашето време е дошло, понеже виждам, че вашите глави са поизтъняли, няма защо да ги одебелявате сега. Понеже, казвате, как да проповядваме на света? Аз как проповядвам на света? Пита ме един: „Ти вино пиеш ли?" – Казвам: Най-хубавото вино, отлично вино, което ти не си пил. Дето отида, от най-хубавото вино, което Господ е направил, от него пия аз. Аз не казвам да не пиете, но казвам: Пийте вода, пийте най-хубавата вода. И на хората не казвам: Не живейте. Живейте добре, най-добрият живот живейте. Другото оставам настрани. Миналото го оставям настрани. Счупените стомни оставам настрани. Как сте живяли в миналото, то е минало. Настоящето ще изправи миналото. Бъдеще е, което е пред нас, то ще ни въздигне по-близо до Бога. Имаме три неща: Минали погрешки, настоящи възможности и бъдещо повдигане. В миналото са погрешките, от него да се ползуваме. Настоящето са възможностите и тях да използуваме, а бъдещето, към него трябва да вървим. Там са всичките възможности, поставени от Бога за нашето повдигане. Всичките имате еднакво право, според възможностите на вашето сърце. И тогава имате възможност да се повдигнете. Не очаквайте да дойдат отнякъде да ви осиновят. Не обвинявайте Господа. Досега Господа вие не сте ли го срещали? Във вашия баща не видяхте ли Господа, във вашата майка не видяхте ли вие Господа, във вашия брат, във вашата сестра, във вашия слуга, не видяхте ли вие Господа? В един генерал, в едно дърво, не виждате ли Господа? В реката, във въздуха, навсякъде аз Го виждам, най-разно се проявява Той. Аз веднъж имах една малка опитност. Пътувах във Варненско през есента. Седнах под една

круша, погледнах, всичко обрано. Казвам на себе си: Късно съм дошъл. Трябваше по-рано да мина през това място. Седя и задуха вятър и като подухна, 7 круши паднаха и като ги видях, казвам: Оставиха нещо и за тебе. Благодаря ви, казвам. Благодарих на тази круша. И тя е била толкоз внимателна, знае, че аз ще мина и оставила 7 круши за мене. Благодаря за вниманието. Туй аз ще го помня и ще разказвам. Няма да кажа името на крушата как беше. Аз я наричам „Добрата круша“. Всякога, когато дойде мъчнотия, казвам: Ако добрата круша остави 7 круши, аз не може ли да оставя 7 круши като дойде някой. Като дойде някой път някой съм склонен да кажа: Няма нито една. Казвам: Почакай. Ще подухне вятърът и все ще падне някоя.

Та желая вие все да имате 7 круши останали, когато мине някой пътник покрай вас, като подухне този Божествен ветрец, да паднат и да каже той: „Много благодаря на Господа за тия круши, които остави за мене.“

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

26 неделна беседа от Учителя,
Държана на 27 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

НЯМА ДА ОЖАДНЕЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само един стих от 4-тата глава на Евангелието на Йоана, 14 стих: „А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века. Но водата, която ще му дам, ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен.“

Духът Божи.

Дошли са сега времена, когато човек може да изнесе малката светлинка, която хората имат. Колкото е по-мрачно, толкоз по-зле за добрите хора, колкото повече светлина, толкоз по-добре. /Всеки, който пие от тази вода/. Всеки човек, който има този живот, който сега имаме, той непременно е изложен на страдания. Онези, които изучават природата, сега хората са започнали да изучават, да видят същината на нещата как стоят. Ние сме под една майя, дето я наричат индусите, обвити сме в едно лъжливо учение. Започваме с щастието и свършваме с нещастието. Започваме с живота и свършваме със смъртта. Започваме с прегръдките, майката прегръща най-напред детето си, а после го оставя земята да го разложи, да го изяде. Казвате: „Майката много обича детето си.“ Питам: Ако го обича, защо го оставя да умре? Всяка майка, която оставя детето да умре, нейната любов е слаба. Всяка вяра, при която човек пропада, е слаба. Всяка надежда, при която човек пропада, е слаба. Всяка любов, при която човек фалира, е слаба. Аз искам да дам на нещата онази цена, която имат. И не се заблуждавайте с онова, което не е. Тъй като гледам земята, виждам, че в света съществува една възможност за развитие. Значи, всичките тия светове, които съществуват, това са безбройни възможности за всички разумни същества, възможности и степени, за да се развиват. Земята не е място за страдание. Страданието е нещо случайно. То е както когато ученикът разрешава някоя задача в къщи, направи някоя погрешка, не че иска да я направи. Учителят поправи погрешките. Целта е да се разреши задачата. Певецът, който пее, може да направи погрешка. Не че иска, но в реда на нещата е. Какво има, че направил 10 погрешки? В какво седи

неговата погрешка, че не е знаел как да разбърка въздуха. Онзи певец, който добре разбърква въздуха, пее хубаво, а който не знае да разбърква, минава, че не разбира нищо от музика. Каквото и да ви разправям аз за Хималаите, един англичанин иде и описва Хималаите, но той, човекът, направил една екскурзия в Хималаите, за да си състави едно понятие, какво нещо са Хималаите. Или какво може да разправяте за Месечината? Че може да я посетите от 250 хиляди мили, ние правим своите заключения, че сме видяли нещо. Че какво се вижда? Едно тяло, което има 10 хиляди в диаметър, се вижда като топка. Един предмет, който е 10 метра, е невидим. Казват, че на Месечината нямало вода. Нямало растения. Че как ще ги видите растенията, тревите? Растенията в Месечината растат по друг начин. В природата няма само един начин на растене. Ако разгледаме Венера, обвита е със светла обвивка. И в нея не знаем какво има. Месечината е открита и пак не знаем какво има. Венера е покрита и в нея не знаем какво има. Ние се намираме в положението на турския бей, който искал да се жени и търсил една красива жена да се ожени. Пратил сватове да сватосват. В турците, според стария обичай, младоженецът няма право да види своята избранница. Като се ожени, ще дигне ячмяка и тогава ще я види. Отишли сватовете, намерили му една жена и след като се оженил, тя дошла пред него, дигнала си ячмяка и той като я видял, уплашил се, толкова грозна е била. Че тя го попитала, на кого да се показва. Понеже той трябвало да каже, на баща му, на брат му, колкото братя има, на близките си и на някои други приятели. Той ѝ казал: „Показвай се комуто искаш, само на мене не се показвай." Та и сегашният живот като дигне ячмака, пита: „На кого да се показваме?" – Показвай се кому искаш, само на мене не се показвай.

Сега да дойдем до истинската страна. Има един велик план в света. Ако вие вникнете какъв е Великият Промисъл, не само за вас. Вие понякой път се обезсърчавате, че сте нищо в света. Чудна работа. Аз гледам учени хора, свършили, обезсърчават се, не им се живее. Един щурец излязъл из дупката, пее. Излязъл на слънце и се грее. Човекът е едно Божество пред щуреца и той е недоволен от себе си, а пък щурецът, който след милиони години ще дойде до положението на човека, е доволен. От какво е недоволен човек? Съвременните хора не разбират благата. Има нещо анормално. Всичките хора са пияни. Опиянение има. Нещо омагьосано има. Един омагьосан кръг има. Та казвам: Има един вътрешен Промисъл и всеки един от вас може да го провери. Но не по същи начин. Защото

всичките науки имат свои методи. Вземете математиката има особен метод за разрешаване на трудните задачи. В геометрията методите се различават. В химията методите се различават. Във физиката методите се различават. В геологията, в психологията. Всяка една наука има особен метод.

Та казвам: Ако искаме ние да се домогнем до това знание, до вътрешното знание, ние трябва да имаме един съответен метод. Този метод, то е една непоколебима вяра. Защото вярата е, която повдига човека. Не считайте туй суеверие, което имате, че е вяра. Вярата е една сила, която при най-трудните условия на живота, ти оставаш тих и спокоен. Представете си, че аз имам знанието или представете си, че вие имате знанието да се увеличавате и смалявате. Представете си, че вие можете да се увеличите тъй, че да станете голям като земята. Представете си, че вие може тъй да се смалите, че с най-голямото увеличение, с най-голямия микроскоп да не може да ви видят. Представете си, че вие в света сте длъжни, имате да давате някому 300–400–500 хиляди, дойде вашият кредитор и вие започвате постепенно да се смалявате и изчезнете. Какво ще каже вашият кредитор? Тогава ще ви приведа онзи анекдот. По Нова година в Япония имат обичай да ликвидират дълговете. Един богат японец от аристократическа фамилия отива при един кредитор, комуто има да му дава и казва: „Понеже не можах да устоя на думата да си платя, реших да си направя харикири. Да се изтърбуша.“ Не искал да живее, понеже не могъл да си изпълни думата. Иска да се самоубие. Онзи казва: „Да не бъде. Колко ми дължиш?“ Скъсва полицата, за да не се самоубие. Сега казва: „Ела да те почерпя едно кафе“, но онзи му казва: „Много бързам, на друго място имам да правя харикири.“ Та казвам: В природата съществува едно зорко око. Една интелигентност, която взема участие. За всеки човек, който живее, има един специален бюджет заради него. Дали вие вярвате или не, това няма да ви го доказвам. За да ви го докажа, трябва дълго време. Два начина има на доказателство. В Америка отива един религиозен човек, че се молил на един богаташ. Казва: „Имам да давам. За Господа дай ми малко пари.“ Казва: „Я ми докажи има ли Господ? Когато ти ми докажеш, че има Господ, тогава аз ще ти дам пари. Сега няма Господ, какво ще дам, да идеш да работиш.“ Той излязъл, отива да учи. Няколко години той учил, свършил университет. Дошло му на ум. Купил си един револвер. Влиза една вечер при богаташа, когато си правел сметките. Показва му дулото на револвера, казва: „Сега те утрепвам.“ – „Чакай.“ – „Ти вярваш ли в това?“ – „Вярвам, не ме убивай.“ Взема парите и излиза навън. Значи, щом хората

дойдат с револвер, веднага се доказва силата. Щом дойдем теоретически да доказваме за Господа, изискват се години. Та сегашните хора не искат да учат. Искат по този начин, със силата. И народите, след като разискват политически, дипломатически, погледнеш, току извадят пушките. Обаче, в Америка, в Англия, англосаксонците обичат да се дуелират. Когато се бият американците, няма дърво, ами започват с бокс по носа, погледнеш, шапката паднала, изкривени носове, набият се хубаво, после хванат се за ръката, ръкуват се и хайде сбогом. Начин за възпитание в хората. Сега ние можем да се смеем. Казвате: „Туй не е благородно, да се дуелират.“ Когато един мъж и една жена се дуелират в къщи. Наскоро един господин ми се оплакваше: „Не живея добре с жена си.“ Казва: „Какво да я обичам, наби ме. Намерих ги двамата с любовника си и като ги хванах, аз ги бих и те ме биха.“ Аз ви превеждам не измислени примери, но действителни, защото не искам да ги украсявам. Какво да му кажа. Рекох: Кармата ти е такава. Аз превеждам примера. Казвам: Ти представяш работите тъй, както не са. Аз не бях на мястото, как ти си ги бил и как те са те били. Аз не зная как са го били и тоя как ги е бил. Не зная това. Там, дето хората се бият, то не е реален живот. Дето има бой, аз да ви кажа, то не е реален живот. Например, житото след като са го сяли на нивата, нали го бият, конете прекарват, бият го. Защо го бият? Да се излющи, да излезе чистото жито. След туй във въздуха го хвърлят, очистят го, че хубаво, чисто го прибират. Една жена, след като се ожени, понеже има много шушулки наоколо, мъжът иска да дигне шушулките. Онези от вас, които ме слушате, ще кажете: „Ти не си бил жена.“ Всички ние в света, които страдаме, все сме жени. Всички хора, които страдат, са жени. Какво разбирате под думата „жена“? Човек, който е слаб, всякога ще страда по един начин. Силният, и той страда. Най-силните хора, и те страдат. Бащата, който е силен, не страда. Детето страда по един начин, физически. Бащата вземе тоягата, наложи го, а детето със своята мисъл, със своите постъпки и то налага баща си. Баща му след като го набие, неприятно му е. Детето не е било баща си.

Питам сега: Как ще се разрешат сега тия, трудните въпроси? Например, религията е създадена като метод за уреждане на социалните въпроси в света. Религията е била в древността наука за сърцето, за канализиране и облагородяване на сърцето, за канализиране чувствата на сърцето. Тази наука е изгубила съществения закон. Казват: „Да вярваме в Бога.“ Какво ще те ползува една гола вяра? Да вярваме в Слънцето, че съществува някъде е едно нещо и да сме в общение с него, да възприемаме светлината

на Слънцето. Не, че Слънцето трябва да дойде до мене, но аз трябва да бъда в общение чрез светлината на Слънцето, да бъда в общение с него и то да има връзка с моето тяло. Сега такава връзка в умствения свят съществува. Не е въпрос сега има ли Господ или не. Закон има такъв: Ти не може да мислиш за това, което не съществува. Невъзможно е. Не може и да отричаш туй, което не съществува. Ако го отричаш, твоето отричане съществува само в твоя ум. Но реалността съществува. Казваме: „Има ли Господ или не?“ Някой казва: „Ако има, има; ако няма, няма.“ Но туй не е доказателство. Господ има в света. Абсолютно този въпрос е изключен. Заради мене, аз може да кажа, че цялата вселена съществува. Как съществува тя сама по себе си? Цялата вселена, това е едно произведение на Божествената мисъл. Тя е вътре в Бога, а Бог е извън нея. Тя е по-ограничена. Вселената е вътре в Бога, а той е извън нея. Как ще си го представите? Ще кажете,че го няма. Право е, че Той не е на едно място, Той е навсякъде. Ако кажем, че Бог би имал дворец, на Слънцето има по-големи дворци, отколкото на земята. На Слънцето има по-добри служители, отколкото на земята, следователно повече Го разбират.

Та казвам: Ако ние, съвременните хора, отказваме съществуванието на Бога, то е по единствената причина, че нещата не стават, тъй както ние ги искаме. Ако вие влезете в една музикална академия, вие ли ще давате тон как трябва да ви се преподава или ще се съобразявате със законите на музиката? Ако влезете да изучавате химията, вие ли ще давате тон или ще вървите по онези закони, които професорите преподават? Религиозните хора искат да дадат тон. Питам: Защо Господ създаде света така? – Този въпрос не си го задавайте. Задайте си въпроса: Защо аз живея така? Защо Господ създаде света, вие никога няма да знаете. Никой не е в състояние да даде отговор на този въпрос. Например, как е създаден света, как ще отговорите? Че тогава трябва да имате гласоподаване, да намерите, че светът е нещастен. Сиромахът казва, че светът е много лош, а богатият казва, че светът е създаден много добре. Изменете условията, вземете богатството на богатия, дайте го на сиромаха и дайте сиромашията на богатия и тогава сиромахът ще каже, че светът е създаден добре, а богатият ще каже, че светът не е създаден добре. Хората разправят за временните условия. Вие казвате, че животът е лош. Обаче, по този начин на земята ние не може да се развиваме. Каква е главната цел на битието, не отвън? Преди всичко главната цел на туй Същество, което ни е изпратило на земята, иска от нас да бъдем умни. Туй Същество изисква ние да бъдем

добри. Туй Същество изисква ние да бъдем справедливи. Три неща иска Бог от нас. Значи, твоят ум ще развие твоята глава. Твоята добродетел ще облагороди твоето сърце. Твоята справедливост ще организира тялото ти. Следователно, всякога може да се направи един опит. Вземете вие в живота си и извадете един закон на справедливост. Всякога да бъдете абсолютно справедлив, ще видите, че тия болести, които сега ги имате, ще изчезнат от вас. Че защо вие искате да бъдете щастливи? Всеки един човек е роден щастлив в света. Ние не трябва да търсим щастието, понеже сме родени щастливи. Всеки, който търси щастието в света, ще стане нещастен. Защото щастието трябва да го носим със себе си. Щастието зависи от един вътрешен процес. Ако ти обичаш някого, ти си щастлив. Ако не обичаш, не си щастлив. Ако обичаш, ще бъдеш щастлив. Два начина има, за да бъдеш щастлив: ако обичаш, ще бъдеш щастлив, ако те обичат, пак ще бъдеш щастлив. Но, ако обичаш както трябва, ще бъдеш щастлив и ако те обичат както трябва, ще бъдеш щастлив. Ако те обичат както не трябва, ще бъдеш нещастен. И ако обичаш както не трябва, пак ще бъдеш нещастен. /*Една мравка лази пред Учителя.*/ Мравката дошла да слуша лекцията. Някой репортьор е, ще пише в мравешките вестници за какво са събрани тук хората.

„Всеки, който пие от тази вода.“ При съвременните условия какви възгледи трябва да имаме? Най-първо направете един опит, едно научно изследване. Спрете се да видите психологически, че кучетата имат разбиране, може да направите опит. Не искам да ви залъгвам. Сега то не ме лае.

Казвам: Аз ще направя баница и скоро ще се оправдая и ще ти дам. Туй куче като те погледне, ще почне да си клати опашката. Като му говориш, ще започне да обикаля 5–10 минути, ще започне да си клати опашката. Извади, хвърли му хляб и туй куче 2–3 деня като минаваш все баница ще има. Ще се сприятелиш с него, колкото и да е лошо. Ти имаш един човек, който те мрази, кажи: „Баница ще ти опека на тебе, ще ти направя най-голямото добро, което никой не ти е правил.“ Този човек ще се вслуша и ще започне да дава друго мнение. Ти като отидеш, почваш да го гледаш от главата до петите, виждаш лошите черти и този човек те намрази. Ако ти мислиш, че Бог е и в най-лошия човек, оправя се работата. Направете и другия опит, идете някой път в гората, спри се при мечката и кажи: „Господ живее в нея.“ Стой, не се мърдай. Да опиташ в тази мечка живее ли Господ или не. Аз в живота си само веднъж срещнах мечка. Повече от

25 години има оттогава. Ходихме на Мусалла и слязохме в Маришката долина. Вървим по пътя. Не бях ходил друг път на Мусалла. Имаше с мене един евангелски проповедник. Няколко души бяхме. Те вървят напреде. Аз нося своята омбрела. Минавам по долината. Минавам на едно място, което се стеснява, има борови дървета и гледам една мечка отгоре слиза, направо към реката. Зад мене стои евангелският проповедник, който по едно невнимание беше си навехнал крака и накуцваше. Аз вървя и гледам мечката много близо. Аз не искам да му кажа, той е зает с крака си. Мечката дойде до дърветата и аз му показвам мечката и мечката навела глава, хич не ни вижда. Аз искам да направя място на мечката да излезе преди нас. Той мисли, че аз бягам и като иде при дървото, закачи му се крака, пада и си дига краката и мечката като го видя, и тя ококори очи. Че като хукна по същата посока, отдето беше дошла.

Казвам: Той падна, че уплаши мечката. Падането на един евангелски проповедник изплаши мечката, ами ако беше проговорил? Аз, казва, си помислих, че бяга вече и че ме остави на мечката и ти хукна да бягаш. Казвам: Не може да се нахвърли, Господ живее в нея. Казвам: Двама набожни хора, животните са съобразителни, няма животни в света. Може да направите психологически опит. Правени са опити. Мухи има в стаята, вие седите и помислите някой път да излязат навън. След половин час като отворите прозореца, като овце започват да излизат навън. Тогава вие имате лоша мисъл във вас, вашите мисли и те разбират. Турете мисълта да излезе навън и те ще излязат във външния свят. Тия, лошите мисли ще излязат. Имате лошо разположение на чувствата, кажете им да си вървят. И тия чувства ще започнат да си отиват и след туй ще влязат онези, хубавите неща вътре във вас. Та ние, сегашните хора, сме толкоз реалисти. Ако един ангел дойде от небето, как ще докаже той, че е ангел, кажете ми. Ако дойде в своето естество, температурата му е толкоз голяма, толкоз силна, че вие не може да се приближите при неговата температура. Светлината му е толкоз голяма, че нито очите ви, нито организмът може да издържат. Следователно, той трябва да намали светлината и топлината, а щом я намали, той вече ще замяза на вас. Как ще докаже той, че е някой ангел? Ще докаже, който разбира. Има нещо, с което се отличава. Един ангел като дойде на земята, той няма никакво желание да те излъже или да те оскърби, или да наруши в какъвто и да е смисъл твоите интереси, той ще постъпи както постъпва спрямо себе си. Ще бъде крайно благороден.

Казвам: Всеки един от вас може да стане един такъв ангел. Защо не?

Искат да кажат някои кой е правоверен. Всичките народи имат право да живеят. Всичките народи Бог ги е създал. И англичаните имат право да живеят, и французите имат право, и германците, и българите, и русите имат право, китайците, японците, всеки да живее според условията, които Бог им дал. Тия хора трябва да зачитат правата, които Бог е дал. Към туй се стреми и природата. Сегашното международно положение, Божественият Дух така е свързан с хората, че вече имат нужда едни от други. Нито един народ сега не може да господствува над другите народи. Сега се координират, съюзяват се. Следователно, постепенно като се съюзят, ще се организират, ще започнат да се балансират, ще се явят по-умни и ще започнат да мислят, че не трябва да живеем, както досега сме живяли. За в бъдеще, например, сегашният строй може да се измени. Сегашният строй, който имаме в света, мъже и жени не може да живеят. Да можем да направим да живеят добре. За всички ония мъже и жени, които не живеят добре с мъжете и жените си, ще ги пратим на екскурзия. Мъжете в Англия, жените във Франция или в Америка и за дълго време, и после пак да се върнат. Да направиме един опит. Че как ще живеят в една тясна къща с 4–5 деца в една стая? Как се живей в този нечист въздух? Семейството не е устроено добре. Животните в туй отношение са по-умни. Сега се казва, че трябва да се раждат хората. Сега не само трябва да се раждат, но трябва добре да се вглеждат в света. Не трябва само количество, но трябва и качество. При това, друго трябва да имаме предвид. Майката не трябва да се изтощава и бащата не трябва да се изтощава при раждането, понеже ние сме психологически на една крива посока. Ако бащата се изтощава, не е в полза на сина и ако майката се изтощава, не е в ползата на нейната дъщеря. Следователно, майката в най-голямата си възраст трябва да запази онази младенческа сила в себе си. Своите идеи никога да не ги изгуби. Може нейното тяло да отслабне, но и на 120 години да бъде млада и весела. Ние сега мислим и казваме, той е наш баща. Ние, съвременните хора мислим, че като остареем, ще оглупеем. Казвате: Бащата е остарял, изветрял е и синът ще изветрее. Щом бащата изветрява, и синът ще изветрее. Щом майката изветряла, и дъщерята ще изветрее. Ти се радвай, когато баща ти не е изветрял, той запазва знанието си, има мощен ум. Мисля, в историята има един пример за Калвина. Явяват се католически свещеници да го причестят, да се покае от своето учение. Той се разгневил и казва: „Ти ще ме оставиш и ще умра в туй, което аз вярвам. Аз желая да умра в това, което вярвам. Аз не се нуждая от това, което ти ще ми дадеш.“ Туй показва

неговия манталитет, неговото вярване. Този човек не е изветрял. Казва: „Аз не се разкайвам за това, което направих и което направих, мисля, че е право, ако не е право, ще го проверите. И като го проверите, тогава ще кажете."

Следователно, всички ние трябва да умрем като Калвина. Като умираш, да кажеш: „Аз ще умра в туй, в което вярвам." Ти като умираш, започваш да се съмняваш и казваш: „Къде отивам?" Ще видиш къде. Най-първо ще ви кажа, като умираш, най-първо ще почувствуваш една тъмнина, понеже около земята има един черен пояс, нещо от 1–3 минути. Ще се намериш в една голяма тъмнина, след туй ще забележиш едно зазоряване, постепенно се увеличава и изведнъж ще се намериш в друг свят, с нова светлина и много мека. Всеки от вас може да направи опит. Всеки от вас може да го направи, може да го направи, че да се концентрирате. Ако извадиш от ума си всичко онова, което събужда ума ти към бездействие, да се концентрираш и веднага тази светлина ще изчезне, ще се намериш в тъмен свят и ще минеш после в друг свят. Туй го наричат излъчване и едновременно тогава ще живееш и в този свят, и в другия свят и ще видиш, че има две Слънца, едното Слънце на небето, а другото Слънце на земята. Сега ще кажете: „Туй не можем да го разберем." Кой ви е крив, че не можете да го разберете? Аз не съм виноват. Казват: „Туй, Учителю, не разбираме." – Не съм виноват аз, ще се научиш. Казваш: „Как да го разбера?" Казвам: Вечерно време като спиш, с кое тяло ходиш? Виждаш, Слънцето изгрява, гонят те от едно място на друго. Тялото ти е на кревата, пък ти бягаш. С кое тяло бягаш? – Казваш: „Аз искам да зная къде ще бъда." Добре, на онзи свят ще бъдеш като на сън. Всяка вечер ходите, разхождате се и казвате: „Как ще бъда в онзи свят?" Точно тъй, както в сънят. Някои ми разправят, че са сънували сънища. Оглежда се в огледалото млад и че е красив, с кое тяло, с туй или с друго? Има друго тяло и той е същинският човек.

Та казвам: Има неща, които се дължат на опитност. Реалността на света се дължи на една опитност, на една горчивина, на една сладчина в природата, от тази горчивина и от тази сладчина има две различия в света. Те съществуват като контраст.

Христос казва: От тази вода, който пие, от земната вода, който пие, пак ще ожаднее, но който пие от онази вода, която е вечен живот, той казва, никога няма да ожаднее. Но първото нещо, във всичките ваши вярвания трябва да имате нещо, което да разбирате и в което обичта ви да се не

мени. Някой път казвате, че има някое суеверие. Всеки човек има нещо, което обича. Дотогава, докато ти обичаш, ти живееш. Степента на вярата зависи от силата на Любовта. Колкото вярата се увеличава, силата на любовта се увеличава и колкото силата на любовта се намалява, толкова и силата на вярата се намалява. Пропорционално се намалява. Пък се намалява вече и човешката надежда. Всички ние трябва да увеличаваме вярата си. Най-после Онзи, Който ни е пратил на земята, се грижи за нас. Мислите ли, че земният баща, който се грижи за своите деца, мислите ли, че Бог, Който е създал хората, Той не се грижи за тях? Мислите ли, че на Бога му е приятно, когато вие сте недоволни? При всичките блага, които Господ ви е дал, вие сте недоволни. Тяло имате, не сте доволни от тялото. Очи имате, не сте доволни от очите. Крака имате, не сте доволни от краката. Глава имате, не сте доволни от главата. От всичките условия сте недоволни. Питам: По какъв начин може да се създаде в досегашния свят доволството? Ние може да пресъздадем нашия живот. Мислите можем да пресъздадем или сега органически, или по присаждането. Ако на един човек, на когото кръвта е нечиста, вземат, че му турят нова, чиста кръв, младенческа кръв, веднага този организъм се обновява. Сега няма какво да правим, туй присаждане. Трябва да се посаждаме с новата мисъл, да внесем в себе си новата мисъл. Тя ще внесе нова сила. Това е Божественото. Искаш да живееш. Кажи: „Няма да умра, аз не съм от тези, които умират." Все таки при тия условия, ако е решено да умреш, няма да умреш. Как тъй? Да ви приведа един пример, какво може да направи мисълта. На един богат американец разболява се жена му. Вика 10 души лекари, констатират, че е болна от една болест и ще умре, казват, че едва 25 часа ще живее. Мъжът ѝ отива при нея да я приготви и казва, че 10-те лекари са казали, че е осъдена да умре. Тя казва, че вече е готова да замине за другия свят, но казва, искам едно обещание да ми дадеш. Той ѝ казва: Трябва да зная какво е, за да видя ще може ли да го направя. – Искам като умра, да не се ожениш за друга. – Виж, казва, това не може да ти обещая. – И аз не умирам тогава, ще оздравея. И действително, тя не умира. Желанието на Бога не е ние да умираме, понеже не изпълняваме в света закона, по който битието е създадено. Бог ни е предпазил от самото начало и Той не желае ние да умираме и следователно, като почнем да изпълняваме Волята Божия, можем да живеем колкото години искаме, можем да живеем 120 години, стига да искаме да живеем. Някой път като ти дотегне, понеже казваш, че ти е дотегнало, не искаш да живееш и тогава той изпраща един ангел да му

стане живота лек. Да ви приведа един пример. В Америка имало една бедна негърка на 85 години, живяла при един американски семинар, при един духовен лицей. В него живеели студенти и всяка вечер наблюдавали негърката как се моли на Господа, казва: „Остарях, Господи, да ме вземеш от този свят, не искам повече да страдам.“ Двама от тия студенти решават да направят една смешка. Една вечер хлопат на вратата и тя пита: „Кой е?“ – „Архангел Михаил е дошъл с един свой помощник.“ – „Защо?“ – „Искам да ти взема душата.“ – „Кажете му, че я няма тука.“ Ние трябва да желаем да умрем само тогава, когато сме изпълнили своята мисия на земята. Преждевременно да отидете в другия свят, то е все таки да отидете във Франция или Англия неподготвени. Знаеш ли колко е мъчно да отидеш без пари в Лондон или в Ню Йорк? Някои са ходили и знаят, че е много трудно да живеят без пари. Ако знаеш езици е трудно, но ако не знаеш, е 10 пъти по-трудно. Сега трябва да научите онзи, Божествения език. Ако идете във Франция, пак сте един служител. След като имате една пръчица, може да намерите вода някъде или където има злато или сребро във Франция, с туй изкуство ще си отворите път, пък и навсякъде, но като отидеш, не знаеш да свириш, не знаеш да пееш, не знаеш вода да намираш, не знаеш къде има минерали. Как хората ще се интересуват от тебе? Да вярваме в Бога, разбирам да развием ония дарби, които са вложени в нас. Казвате: „Той е религиозен човек.“ Един религиозен човек като влезе в една къща, дето се карат мъжът или жената или има спор, да помогне. Може нищо да не им говори, но те като го видят, да забравят да се карат. Влизате в един дом, дето бащата не може да се справи със сина или с дъщерята. Като влезете, да разберете тяхното естество и да кажете: „Ще почиташ баща си и майка си.“ Най-първо трябва да се внесе любов в дома. Трябва да възстановиш авторитета на вашия баща и на вашата майка. Ще възстановиш авторитета и на сестрата, на брата, ще възстановиш авторитета на всичките, и на слугата, че един слуга, то е една душа и той трябва да бъде почитан от господаря си, и слугата да почита господаря си. Учителите да зачитат своите ученици и учениците да зачитат своите учители. Да има взаимно почитание. Жалко е, че религиозните хора, които трябваше да дадат този пример, не могат да го дадат. Като се срещнат религиозните хора, започват да спорят кой как е вярвал в Христа, дали Христос е син Божи, после дали Христос може да се яви сега или не. Един син Божи как могат да го разпънат? Има две теории: Едните казват, че са го разпънали, а другите казват, че не са го разпънали, само фиктивно така се вярва. Две вярвания

има. Тогава не се знае сега. Има един, който се разпъва. Значи в Христа имаше едно същество, което почувствува, че има един, който е изоставен. Туй, Божественото, не се изгуби, оттеглило се е и остана човешкото в Христос. Който е разпънат, е човекът Христос, който пострада. Но туй страдание се възнагради на Христа, понеже 500 милиона хора вярват. Вярват заради Него и благодарение на онова страдание. Великото, хубавото в характера на Христа е онова, благородното чувство, онази издръжливост. Той съзнава и седи на кръста. Казва: Каквото и да стане, аз зная, че има Един, Който мисли за мене. Аз приемам всичко туй. Той признава факта, че е изоставен, но пак казва: „В Твоите ръце предавам духа си." Има един, който се разпъва. Значи в Христа има едно същество, което се разпъва. Той почувствувал, че Един, който е бил в него, изоставил го е. Туй, Божественото не се разпъва. То се е оттеглило и остава човешкото. Човекът Исус, който е разпънат и пострадал. Но туй страдание се възнагради на Христа. Понеже 500 милиона хора има, които вярват в Него. Благородната черта на страданието е онова великото, хубавото в характера на Христа. Онова благородство, онази издръжливост, онова съзнание. Казва: Каквото ще да стане, да става. Както и да си ме изоставил, приемам го. Признава факта, че е изоставен и пак казва: „В Твоите ръце предавам духа си." Защо християните да не възприемат същия закон? Защо да не бъдем търпеливи? Дойде една болест, най-първо попитай я: „Ти имаш ли позволение от Господа да ме мъчиш или не? Ако нямаш позволение, да си вдигаш партушините и да си вървиш." Като дойде болестта, казвате: „От Господа е." Де са акредитивните ѝ писма? Кажете: „Ако Господ ти е позволил, приемам те на радо сърце. Ако нямаш акредитивни писма, върви си." Дойде сиромашията. Кажи ѝ: „Ти си дошла при мене да се учиш ли или да ме мъчиш, да съм ти слуга или да ти бъда господар?" Като дойде богатството, също ще го запиташ: „Дошло си да се учиш или да ме мъчиш, да ми бъдеш слуга или господар? Ако си дошло да ми бъдеш господар, върви си, ако си дошло да ми бъдеш слуга, приемам те." И на сиромашията кажи: „Ако си дошла да ме учиш, приемам те, ако си дошла да ме мъчиш, върви си." Ако сиромашията дошла при мене да се учи, ако богатството дошло при мене да се учи, добре дошли са. Това е новото учение в света: Да направим условията слуги на нашия живот. Ние да запазим само едно верую, че нас Бог ни е господар. Като се подчиним на Него, като изпълним Неговата воля, тогава по този начин да внесем Любовта в света, да знаем, че имаме един Баща. Така ще се съгради обществения живот. И тогава

съвременната наука иде чрез учените хора, чрез религията да се покаже само едно. Не съм за една нова религия в света. Ново в света не трябва. Старата религия трябва да се подмлади. Нали сега старите се присаждат, за да се подмладят. Досега не е давано ход на Любовта в света. Да повярваме в Любовта и всички хора да се стремим да даваме повече време на любовта, която действува в нашия живот. Ние считаме, че всички хора, които се занимават с Любовта, са изветрели. Казвате: „Те са завеяни.“ Не. Това е лъжливо положение. Всички велики работи в света са ставали само чрез закона на любовта. И всички престъпления в света са станали само от безлюбие. Всичко хубаво в света Любовта го е създала. А всички лоши неща се дължат на безлюбието, което е съществувало в даден момент. Защото за мене моментът е като мярка за времето. Времето се мери с момента. Моментът е мярка. По-малка мярка от момента няма. В този момент, в който Любовта се проявява, то е мощна мярка, която дава направление на Божията Любов в нашия живот. Ако кажем, че Бог е Любов и ако имаме абсолютна вяра в Него, тогава всичките ни работи ще се оправят. Направете един опит в себе си. Не разправяйте в какво вярвате. Но, като дойдете до вас, турете една вяра, че вярвате в Бога. Болен си, благодари Му. Ти като благодариш, болестта сама ще си замине. Болестите в света са един целебен метод. При болестта твоето състояние ще мине в друго. Понеже ти си напрегнат, в това състояние ще благодариш в ума си и ще дойде орегулирането. Ще настане една вътрешна смяна и ще се сменят енергиите. В тази смяна хората оздравяват. А понякога като дойде да се сменят, хората може да заболеят. Казвате: „Какво ще стане?“ Всяка болест е за тебе. Толстой няколко пъти е заболявал и всякога, след всяко заболяване той е придобивал едно ново чувство, едно ново разбиране. От съвременно гледище всички тия страдания, които Бог изпраща в света, те са за подигане на нашите духове, за подигане на нашите сърца, души, за подигане на нашите умове, за подигане на нашите сърца.

Христос казва: „Водата, която ще ви дам.“ Новото учение, което ще донесе новата вода. Новото учение ще даде сила. Христос казва: „Който пие от тази вода, няма да ожаднее.“ Които приемем новото учение, ще създадем приятели около нас. Които приемем новото учение, ще създадем дом. Които приемем това учение, ще създадем хора на любовта, бащи, майки, приятели и тогава животът ни ще стане приятен. Само новото учение е, което ще обедини всичките народи. Онези държавници, които ще дойдат, в тях трябва да има тази мисъл: да живеят за благото на своя народ,

да живеят за благото на цялото човечество и най-после да живеят всички за Бога, който е създал цялата вселена. Това е бъдеще пред нас.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

27-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 3 април, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

Забележка: По каталога на Елена Андреева на 10 и 17 април, 1938 г. няма беседи

ВСИЧКИТЕ НАРОДИ

Отче наш.

Ще прочета само един стих от 28 глава от Матея, 19 стих: „Идете прочие, научете всичките народи и кръщавайте ги, в името на Отца и Сина, и Светаго Духа."

Ще взема само две думи: „Всичките народи." Животът има смисъл само когато се разбира. Който разбира живота, то е поезия на живота. Който не разбира живота, то е мъчение на живота. Някои казват: „Защо са страданията?" Страданията произтичат от много хубави работи. Вземете някой, който се учи, който пее, мъчи се, срам го е, докато не знае да пее. Постоянно сърцето му бие, мъчи се, постоянно движение има. Но щом се научи да пее хубаво, пеенето започва да става привилегия. Туй го повдига. Казват: „Този човек пее хубаво" и той се радва. Та казвам: Всички онези, които страдат, учат се да пеят, а всички онези, които се радват, научили се да пеят. Онези, които не разбират живота, казват: „Не може ли без страдания?" – Не може. Може ли да живее човек в живота? За да живее човек, непременно трябва да страда. Страданието е една велика привилегия. Ако ти имаш привилегията да страдаш, ти имаш привилегията на всичките Божествени блага. Щом ти се откажеш от страданието, ти се отказваш от всичките други привилегии, които Бог може да ти даде. Ако някой оспорва туй в себе си, нека си създаде един свят. Щом някой не одобрява този ред на нещата, нека създаде един нов ред, един нов проект и да го приложи. Не само да критикува, да казва: „Това не е право, онова не е право." Всяко нещо, което се прилага и дава живот, то е право. Всяко нещо, което се прилага и дава светлина и знание, е право. Всяко нещо, което се прилага и облагородява човека, е право. Всяко нещо, което се прилага и дава богатство на човека, е право. Всичко онова, което е постоянно, то е право. Всяко нещо, което отнема от благородството, от радостта на човека, не е право. Всяко нещо, което отнема от светлината на ума на човека, не е право. Всяко нещо, което отнема от топлината му, от благородството, от добродетелите му, и това не е право. Думата „народ" какво значи? Какви са народите? Та вие сте цял един народ. Всеки един човек има повече жители, отколкото има жители на земята. Та три милиарда и 600 милиона жители има само в мозъка на човека. Само в главата му има толкова жители. А пък в цялото негово тяло има повече от 300 милиарда жители. Когато

изчисляват, всичките души в този и в онзи свят са 60 милиарда. В този и в онзи свят окултистите изчисляват около 60 милиарда жители, а човек в себе си има 300 милиарда. Това са все души, които за в бъдеще очакват нещо от човека. За човека се казва, че е малък свят. Казват: „Че какъв смисъл има моят живот?“ – Да дадеш свобода на всичките свои поданици, които живеят в тебе, да туриш ред и порядък, че всички да кажат, славен е нашият господар и затова имаме този велик закон. Вие не може да познаете себе си, ако не обичате Бога. Всяка сутрин, като се събудиш, първата мисъл трябва да бъде, да трепне сърцето ти, че има Един, Който всякога те е обичал, Той създал света заради тебе. Слънцето, звездите, топлината, въздухът, всичко, каквото съществува, Той го създал за тебе. Не ти да бъдеш господар на него, но да се ползуваш. Онези, които не разбират, казват: „Че човек толкоз голямо същество ли е?“ Те не разбират живота. Туй показва величието на Божията Любов. И най-първо човек се е учил на закона как да възлюби ближния си. Кой е твоят пръв ближен, от който се учиш? Човек сам по себе си е едно същество егоистично. Господ трябва да го учи на първия закон на самоотричането. Той всичко взема за себе си. Постоянно каквото взема, за себе си мисли. Вземете малките деца, всичко вземат, минават за големи господари. Децата заповядват, майката заспи, то кресне, казва: „Ставай, не трябва да спиш.“ Тук генерал има, голям човек. По 10 пъти на нощ събужда този генерал майка си и тя ще става, ще го погали и казва: „Какво искаш?“ Тя е като един много добър слуга. Питам: В дадения случай кой е слугата? Детето е генералът, майката е слугата. Но от кого зависи животът, от генерала или от слугата? Кой роди този генерал? Генералът ли роди слугата или слугата роди генерала? Малките работи в света, малките добродетели раждат големите добродетели в света. Малката любов ще роди голямата любов в света. Слънцето не е имало първоначално този огън. Много малък е бил огънят на Слънцето, тази, малката любов в него. Божественото е скрито в малкото, затова Бог ни учи как да познаваме света. Той ни учи на смирение. Казвам: Какво нещо е смирението? Смирението е да познаеш, че силата седи в малките работи. Една сладка дума е в състояние да предотврати цяла една война. Една дума е в състояние да подигне цяла една война. Една мисъл в тебе ще измени цялото ти състояние. Една лоша мисъл ще измени пак цялото ти състояние.

Казвам: Съвременната наука, учените хора едва влизат в предградието на една истинска наука. Ако влезете при един философ, който говори за философия, от философската глава излиза особена светлина. Ако идете при

някой, който се занимава с химия, друга светлина излиза от неговия ум. Ако идете при някой, който се занимава със социалните науки, друга светлина излиза от ума му. Ако идете при някой, който се занимава с богословие, друга светлина излиза от ума. Ако отидете при някой, който се занимава с изкуство и с музика, различна светлина излиза. Аз ви казвам: Днешният ден определя една епоха. Този ден никога няма да се повтори вече. Туй, което днес аз внесох, то е Божествено, то ще мине като Слънцето. Слънцето милиони пъти е изгрявало, но днешния ден изгряването носи нещо особено в себе си. Днешната светлина не мяза на вчерашната. Утрешната светлина няма да бъде като днешната. Вие може да четете същия този стих по същият начин, но за да го разберете, във вашия ум трябва да влезе една специфична светлина на любовта. Знаете ли какво нещо е специфичната любов, специфичната любов на светлината? Ако ти си в отчаяние, всичкият свят е помрачен. Един лъч като премине в душата ти, всичко така се стопява, цял един свят се създава в тебе, ти виждаш, че всичко има смисъл. Изгубиш този лъч, веднага в света всичко потъмнява, всичко се разрушава.

Та казвам: Човек с любовта проглежда, без любовта ослепява. С любовта човек прочува, без любовта той оглушава. С любовта той проговарва, без любовта той онемява. С любовта той заработва, художник става, музикант става, без любовта той се лишава от всичките ония велики Божии блага. Та казвам: Когато ние говорим за любовта, разбираме ония възможности, на които ние трябва да станем владетели, или да се ползуваме от благата, които Бог внесъл в този свят. Днешният ден, сегашният наш живот няма да се повтори. Това ще бъде като един епизод в бъдещето, туй, което сега преживяваме.

Та казва Христос: „Идете и научете всички народи.“ Човек трябва да учи себе си. Ние искаме светът да се оправи, но тя е задача за Бога, не сме ние, които ще оправим света. То е задача за Бога, да се оправи света не е наша работа. Да се движи земята, то не е наша работа. Бог, като помислил за земята, тя се подвижила, понеже Божията мисъл създава движението. Понеже Бог помислил заради вас и вие заживявате. Вие казвате: „Съществува ли Господ?“ Щом живеете, Господ те обича. Ако Господ престане да мисли за тебе, ти ще изчезнеш, ти ще се спреш, ще умреш. Та казвам: Бог ни е обичал и вие сега трябва да Го обичате. Как ще покажете сега вашата любов? Вие показвате вашата любов. Един баща имал един син, много упорит, своенравен, правил много големи пакости. Завежда го

бащата при един педагог в училището и казва: „Своенравно е детето ми, много пакости ще ви причини, но колкото погрешки направи, няма да го наказвате него, но само ще ги записвате и аз в седмицата ще идвам и мене ще биете заради него, понеже аз съм причина, аз го родих такъв, мене ще биете, аз да се науча. Ще забелязвате всичките погрешки.“ Обръща се към сина си и казва: „Синко, гледай по-малко погрешки да правиш, защото аз ще ям боя.“ Не сме ние, които страдаме в нас. Бог е, който страда в нас. Ние чувствуваме Неговите страдания. Съжаляваме, че сме причина за страданията Му. Ние причиняваме страдания на Онзи, Който всякога ни е обичал. Направиш прегрешение, Той страда. Казва: „Аз страдам.“ Бих желал и вие да страдате, както Той страда в съзнанието. Аз не отричам страданието. Значи Бог във всинца вас страда. Бог никога не съжалява, че Той страда. Понеже в Неговите страдания Той ни учи какво нещо е Неговата Любов. Всичките страдания, когато правим погрешки, това са нашите грехове, всичките слабости, това са една възможност да прояви Бог Своята безпределна Мъдрост. Няма задача, която Той да не може да разреши. Няма престъпление, което Той не може да изглади. В самия човек, в народа и в цялата вселена няма нещо, което Той да не може да поправи. Тъй го зная аз. И вие като учите един ден, ще дойдете до това. Дали вярвате, туй е безпредметно. Ти не може да вярваш в това, което не си видял, за което не си помислил. Ти не може да вярваш в това, което не си го чувствувал. Ти не може да вярваш в това, за което не си направил нещо. Сега се изисква от нас да вярваме в онова, върху което ние мислим. От нас се изисква да вярваме в това, което ние чувствуваме, да вярваме в онова, което ние правим. Аз определям: Учен човек е онзи, който знае как да изправя своите погрешки. Той е учен човек. Невежа е онзи човек, който не знае как да изправя своите погрешки. Вземете учените хора, тяхното учение, всяка година изменят своите теории. Всички тия учени хора изменят теориите си. Те не са като религиозните хора, една теория постоянно да поддържат. След 5–6 години изменя се, втора, трета, четвърта, пета теория, но те имат предвид истината да излезе в света. Теориите, хипотезите служат като едно помагало да се изясни великата истина. Та сега какво са нашите страдания? Нашето страдание е една теория, една хипотеза. Аз съм казвал на мнозина: Донесете ми вашите страдания, аз ще ги купя. Сега не съм се отказал да купувам страданията. Кой от вас би ми продал своите страдания? Щом ми продадете вашата вълна, изпреда я, изтъка я, и първо аз ще се облека, а после вие. Туй да го

знаете, такъв е законът. Вълната, която взема, най-първо ще облека себе си, после вас. Това, което вие разбирате, първо ще облечете себе си, а после другите. Човек, ако се не научи – аз говоря за Бога, трябва да Го обичаме, понеже най-близкото същество, което ние познаваме, то е Бог вътре в нас, затова Той е първият, Когото трябва да обичаме. Няма някой друг по-пръв от Него. Вторият по място, който иде, ближният го наричат, то е духът, третият, то сме ние. Да обичаш себе си, то е синът. Ние сме плод на Божието творение и следователно, нас за в бъдеще хората ще ни обичат само като ни ядат. Казва Христос като син: „Който ме яде." Всинца вие трябва да знаете, че ще ви ядат. Така ще кажат: „Обичаме този плод, Той носи Божие благословение." Тогава онези, които хапнат от вашата кръв, от вашата плът, те ще оживеят, пък вие ще живеете в тях. Сега, разбира се, аз не искам да ви насоча в едно направление погрешно. Най-първо всички трябва да гледате на нещата, както Бог гледа на нещата. Нашето щастие зависи от щастието на земята. Ако е добре на земята, ако земята се движи постоянно, ако се движи в една отлична област, ако изпълнява правилно своето движение около Слънцето, ако и Слънцето е разположено, и на нас ще ни бъде добре. Понякой път Слънцето обича да се сърди. Понякой път Слънцето се сърди на хората, понеже благата не се разпределят между живите хора, става една пертурбация, завежда се дело тогава. Нали тук углавни дела има. Някой чиновник не си изпълнил службата, завежда се дело. Често на слънцето завеждат дела и на земята тогава става земетресение, трусове, бури, все ще бъде някакво наказание, понеже благата не се разпределят. Туй е Божествен Закон. Бог изисква всичките Негови блага и в умствения свят, и в духовния, и в сърцето ни, и във физическото поле, всичко туй да бъде разпределено добре. Всичките хора да живеят като братя. Всякога вие ще забележите, щом направите една погрешка, нещо ви казва: „Не си прав." Туй радио се намира горе на главата. Някой от вас, виждам по главата, е много добре устроен, а пък на някой едва сега се устройва. Главата е радио с хиляди (станции), радио за всичките светове. Космите са антени, които идат от Божията мисъл, от пространството, от всичките светове и гледайте да не оголяват главите ви. Ако космите са много дебели, радиото не е хубаво. Тези хора, които имат дебели косми, радиото не функционира правилно. За да функционира правилно, космите трябва да станат меки и деликатни, като коприна. Тогава човек е възприемчив, влиза в положението на другите хора. Забелязва се, вземете онзи човек, който има къдрави коси на главата си,

такива хора са много своенравни. Бащите, които имат такива деца, виждат колко са своенравни. Ако родиш такова дете, мъчно се възпитава, и трябва да знаеш как. Човек може да се възпита, но трябва да съзнае.

Преди години в Америка един богат милиардер имал три коня много лоши, единият бил толкова лош, че на трима слуги отхапал ушите. Единият обичал да рита, утрепал няколко души. Този милиардер казал, ако се намери някой човек да ги опитомява, да се отучат от този нрав, ще го възнагради. Мисля, че това станало в Ню Йорк или в Бостон. Явява се един американец, професор, да опитомява коне. Дават му тия двата коня и в половин час първият кон се отучил да хапе. Как го отучил да хапе? Сварява един чукундур и както е горещ, хваща коня и конят го дебне да го ухапе, дебне го да се заплесне, че да му улови ухото. Той като рече да го хване за ухото, онзи му туря от чукундура. Три пъти като хванал конят този горещия чукундур, този кон разбрал, че е опасна работа да се хапе. Сега, ако вие обичате да хапете, чукундурът ще дойде. Не мислете, че ние, хората, които имаме велико понятие за себе си, че сме нещо. Ще остарееш, ще те заровят в земята онези, които те любят. Ще дойдат малките червейчета и ще те разглобяват. Отгоре ти ще плачат, ти ще седиш долу и ще те пита Господ, обичаш ли да хапеш ти? Ти ще кажеш, че вярваш. Не е въпрос за вярване, и аз вярвам. Аз познавам хората много добре. Зная, че някой ще ме лъже, но по 10 пъти са ме лъгали и пак ме лъжат. Някой ме е лъгал 10 пъти и аз му вярвам. Казвам: Изменил се е този човек. Казват: „Не го ли познаваш?“ – Познавам го, че той няма да ме излъже. Преди години тук, в София, имаше един човек, идва и иска пари назаем от мене. Дадох му пари назаем. Той се замълча. Оставих го. Казвам на себе си: Я да съм на неговото място, при същите условия, ще направя същото. Най-първо той казва: „Еди на кое си време ще върна парите.“ Той не устоява на времето. Питам: Сега какъв урок ми е? Един пример, който сега изнасям, той ми струва, не че в този човек нямаше нещо добро. Този човек искаше да опита моята вяра, доколко аз вярвам в него. Ти като си честен, ще те излъжат 10 пъти. Да имаш вяра. Не като не те лъжат да имаш вяра, но като те лъжат да имаш вяра. Той ме посещава, погледне ме да види какво е моето разположение. Опитва дали аз имам вяра в него или не. Един ден казва: „Убедих се. Голяма вяра имаш.“ Аз правя следното сравнение. Същото нещо е и Бог. Бог ни дал един живот в света. Ние идем и колкото погрешки правим, ние опитваме каква любов има към нас. Даже след всичките престъпления, които правим, Бог ще покаже най-голямата си любов. Ние се

убеждаваме и казваме, че Бог е неизменен. Нашите грехове не са в състояние да изменят любовта на Бога. Бог може да измени греховете му, но нашите грехове не може да изменят Божията Любов.

Та казвам: Вашият народ вътре във вас, ще убедите себе си. Вие сте цял един свят. Ако може да убедите себе си, вие може да убедите и другите хора. Туй, в което вие вярвате, може да убедите и другите хора. Туй, в което вие не вярвате, не може да убедите и другите хора. Коя е причината сега, че Христовото учение или всяко едно учение не прогресира? По единствената причина, че хората имат два възгледа. Едно говори, но той сам не вярва. Ако вярваш в туй, което проповядваш, то може да стане. Че вяра имаше в Христа. Той се моли на Бога и не Го послуша. Най-после Го заковаха на кръста, чакаше поне да дойде на помощ и не дойде и най-после казва: В Твоите ръце предавам духа си. Твоя работа е, както, Господи, Ти си решил, така да бъде. Значи, когато ние останем на Този, Който ни обича, Той е, Който живее в нас, Той ще ни повдигне. Бог никога не умира. Туй, привидното, тялото, то е едно привидно проявление, в което ние живеем. То трябва да се измени. За бъдеще Бог ни е приготвил едно тяло хиляди пъти по-добро, отколкото сегашното. Че вие може ли да замените тялото си с тялото на една мравя, или на една пчела, или с тялото на един вол? Тия добродетели, които имаме, учените хора сега започват да ги изучават. Вие считате насекомите за нищо. Знаете ли каква музика има в насекомите? Някои животни има, които, когато обичат, има мухи, които обичат своите възлюблени, храна им носи, подаръци носи на своята възлюблена. Мъжките мухи донасят на женските големи подаръци. Питам: Откъде се научиха тия мухи така да постъпват? Кой ги е научил? Ние, живите хора на земята сме изгубили туй благородното чувство на мухите. Наблюдавали са учените хора един гълъб със строшен крак, дошъл един плъх, който му донесъл царевица. Сутрин, обед и вечер носил до него храна. Кой вложил това чувство? Казвате: „Плъх е той.“ Ако един плъх може да направи това, да покаже своето благородно сърце, човек има хиляди пъти по-големи възможности, което плъхът може да направи. Казват, Христос преди две хиляди години е бил и говорил. Вие казвате: „Да бяхме тогава в Неговото време!“ Колко души повярваха тогава? След 2000 години едва има 500 милиона последователи. Ако тия 500 милиона християни имаха една основна мисъл на любовта, то биха превърнали света. Ако 500 милиона хора проектират своя ум, те са в състояние да превърнат целия свят. Вие може да направите един опит. Ако някой е болен, може да направите опит.

Има общества в Америка, в Англия, навсякъде правят опити. Някой е болен, двама, трима, четирима, пет души като концентрират мисълта и пожелаят той да оздравее и той оздравява.

Ние, хората, сме в състояние да извършим това, което Бог изисква. Бог изисква ние да бъдем здрави. Бог изисква ние да бъдем умни. Бог изисква ние да бъдем силни. Следователно, ако ние желаем това, това е волята Божия.

Та казвам: Всеки едного може да го направим добър. Но туй е едно привидно добро. Ти може да нагорещиш едно желязо, но като го свалиш от огъня, то изстива. Сега хората правят туй. Една майка прави децата си добри. Бащата прави децата си добри, но те изгубват понякой път добротата на баща си и на майка си. Обаче, доброто трябва да стане качество вътре, любовта трябва да стане едно свойство, едно качество. Тази топлина, тази светлина трябва да произтича от нашата душа, от нашия дух, а не отвън, механически. Ние забравяме нещата. Следователно, ние се учим как да обичаме. Първото нещо, ти ще обичаш на свят. Този, когото обичаш, той в твое присъствие да се усеща свободен, да му е приятно. Този, когото обичаш, трябва да му станеш слуга. Този, когото обичаш, ако искаш да бъдеш господар, ще изгубиш любовта. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя.“ Христос казва за себе си: „Син человечески не дойде да му послужат, но да послужи.“ Няма нещо по-велико в света от служението. Може да служи онзи, който знае. Който не знае, нека се учи и като се научи, нека служи.

Та казвам: Радвайте се за всяка една среща, която ви се дава, че да може да обикнете някого. Радвайте се, когато може да обикнете някого. Радвайте се на всеки едного, който ви обича. То е благото в света. Да обичаш и да те обичат, то е най-великото благо в света. Да учиш и да те учат, то е най-великото благо в света. Да правиш добро и да ти правят добро – то е най-великото благо в света. Това са велики блага в света: Да обичаш и да те обичат. Да мислиш за другите и те да мислят за тебе, да правиш добро на другите и те да ти правят добро, то е сега приложение. Вие сте тъжни, скръбни. Турете Господа в ума си, помислете малко заради Него. От вас може да е скръбен някой, да помисли за Господа. Тази скръб ще се махне. На някой скръбта се е махнала. Вие сте чувствували Божията Любов, възприели сте я. Проявете вашата любов към Него. Казва Христос: „Онова, което сте направили на едного от тия, малките, на мен сте го направили.“

Казвам: Днешният ден аз го наричам ден на примирение. Да примирим нашия ум, да примирим нашето сърце, да примирим нашата душа, да примирим нашия дух, да се примирим ние вътре, да почувствуваме какво ни говори духът, да послушаме душата си, да послушаме нашия ум, да почувствуваме светлината, да послушаме нашето сърце и най-после да послушаме всички малки души, които седят в тялото. Да послушаме тяхният зов и да кажем: „Господи, благодарим ти за всичките блага, които си ни дал! От днес нататъка ние ще работим за Твоята Слава." Тогава вие ще чуете гласа: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Властвува умният човек. Властвува Бог в света, най-силният, понеже е Всемъдър. Ние трябва да бъдем умни, любещи деца на Бога, добри деца на Бога. Гледайте сега какво може да направи вашата любов. Сега любовта не е достояние само на един човек. Любовта е достояние на много. Колкото повече вземат участие в любовта, толкоз по-добре. Ако един ден цялото човечество вземе участие в Божията Любов, то ще бъде блаженство. Колкото по-малко същества, души, вземат участие в любовта, толкоз туй въже е по-слабо. Колкото повече вземат участие в любовта, толкоз въжето е по-дебело. Ако ние може да се радваме на любовта, която се проявява в света, по-добре е. Ако ние не може да се радваме, този закон не работи. По същия начин, когато в планинските върхове започнат да се топят снеговете, всичкото благо, което планината събрала, то слиза долу в долината. Следователно, човек, който иска да развие Божествената Любов, трябва да бъде планински връх, от който всичко като се стопи, да слезе долу в долината. Любовта към ближния е събраната вода, да се дава на растенията. Любовта към ближния създава органическия свят, плодът от който се ражда животът. Любовта към ближния работи по същия закон. Както планината отгоре дала събраното богатство, така и долината, която събрала своето богатство, трябва да го даде. Той е човекът, който събира последното. Най-после от себе си и той може да благодари. Всяка сутрин като станем, трябва да отправим душата си към Бога, да благодарим за този, великия свят, който е създаден. Ако ние така го обичаме, един ден ще получим свободен билет да отидем до Слънцето, ще получим свободен билет да отидем до Луната, до всичките планети и по-далече. И по-големи перспективи седят пред нас. Сега ние се занимаваме с малки работи. Някой си направил къщичка, апартамент, чиновник сте, 5–10 хиляди лева заплата имате. Хубави работи са те. Те са красиви работи, но има други работи, хиляди пъти, много по-велики, отколкото ние това, което сега желаем.

Един ден ще го придобием. Имаме много лоша съдба. Един ден ще минем през една митница, дето всичко ще ти вземат. Като минеш, ще те оберат, всичко ще вземат. Всичко ще оставиш и ще минеш в другия свят, ще се намериш гол и бос. Питам: Тогава какво ще правите? Кажете ми! Като те питат: „Отде бяхте, отде идеш?“ – „От земята, всичко ми взеха.“ Всичко вземат на земята. Има един начин, дето да не вземат. Ако любите Бога, ако имате светлина и знание, ако сте постъпили добре, куфарите на границата никак няма да ги бутат. Имаме такъв пример. Господ имаше едно време един пророк, когото обичаше – Илия. Прати огнена колесница и той се качи на колесницата. Той искаше да остави на Елисей, един от своите ученици, кожуха си. Остави го и той се качи на колесницата и замина с куфарите заедно нагоре. Вторият кой така замина? Трима души има, които така заминаха. Третият е Христос, който така замина. Желая и вие така да заминете с огнена колесница. Само да си оставите кожуха, който е непотребен.

Та казвам: В закона на любовта животът ще придобие своя смисъл. В закона на Божията Мъдрост, знанието ще може да се приложи. Да кажем, какво има да се учим? Гледам, някой човек има сини очи. За мене сините очи, това са епоха в миналото, които са живяли. На някой очите са кафяви или черни. Това е цяла епоха на миналото. Всичките очи показват кога се създадоха такива очи. На някои хора лицата са продълговати, на някои широки. На някои челата са високи, на други ниски. На някои веждите са дебели, а на други тънки, написано е откъде е минал човек и как е живял. Трябва да се изучава. Имаме стари навици в нас, които трябва да се преобразят. Например, вземете на Тарас Булба като описват веждите много дебели, навъсени, значи Тарас Булба е материалистически тип, който държи сметка на своя син. В Америка бащите държат сметка на синовете си. Американците са много сметкаджии. Един син, чиновник, отива на гости на баща си. Три деня като седял на гости, заминало от бащата. Но той седял един месец и платил по сметка. Бащата като направил сметката, синът го коригирал, казва: „Татко, аз бях на гости, тогава не бях тука.“ Та казвам: Ще държим една права сметка на земята. Любовта не седи в един опростен живот. Любовта, това е най-разумният живот, най-съзнателният живот, при който ние можем да постигнем ония блага, които желаем. Трябва да постигнем нещата. Всеки един от вас има едно свещено желание. Желая ви всички да постигнете, всеки за каквото е роден, трябва да постигне. Вие не мислете, че затова не сте родени. Върви затова, за което

си роден. Каквото желание имаш, твоето основно, главно желание, дръж го, не се отказвай от него. Това е Божествена привилегия.

Казвам: Само законът на Божията Любов, само законът на Великата Божия Мъдрост, само законът на Божията Истина са в състояние да ви дадат сила, да постигнете онези копнежи, които искате. Мнозина от вас искат да бъдат красиви, и може да бъдете красиви като ангели. Мнозина от вас искате да бъдете богати. Богатството да бъде благо, че като сте богати, всичките близки да се радват около вас. Вие искате да бъдете учен човек. Ако вашето учение е за благото учение, за благото на вашите ближни, за онези, които ви обичат, вие може да бъдете художник или музикант, всичко, което имате да бъде благо заради вас и заради другите. А всичко това да бъде за Славата Божия. Всички сме призвани да живеем добре. Че от нашия живот Бог да е доволен, че има деца, които изпълняват Неговата воля.

Сега ви желая за в бъдеще да бъдете от послушните деца на Бога. Всяка сутрин като станете, да чуете гласа Му, както в рая. Не да чуете гласа вечер. Преди да съгреши Адам, Господ му говореше сутрин. Като съгреши Адам, Господ дойде вечерта да го търси. Желая вечерно време като ви търси Господ, вие да се скриете под юргана. Желая сутрин като ставате, да ви търси Господ, да ви поговори. Този, на когото Господ говори сутрин, Той всичко може да постигне. Желая ви сега Господ на вас всичко да постигнете. Желая на вас Господ всичко да направи.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

28-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 24 април, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

НЯКОЙ СИ СТОТНИК

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само един стих от 8 глава от Евангелието на Матея: „Но речи само реч и момчето ще оздравее.“ (ст. 8).

Духът Божи.

Аз ще се спра само върху думите: „Някой си стотник.“ Кои са отличителните черти на живота? Отличителното нещо на живота се заключава в това, да се създаде човека. Животът има смисъл само тогава, когато се създаде човекът. Щом животът не служи за създаване на хората, този живот е безпредметен. Казвам: Епохата, в която сега ние всички живеем, е по-добра от миналата. Тя има по-добри условия, отколкото в миналото. Някои се спират върху древната мъдрост и казват, че в древността е имало по-голяма мъдрост, отколкото сега. Аз мисля, че това е малко пристрастно. Като разсъждават, мнозина казват, че като дете някой бил глупав, а после поумнял. Този, който не разбира философията на живота, той мисли, че детето първоначално е било глупаво, а после станало умно. В действителност не е така. Умното дете всякога е било умно, а глупавото дете всякога е било глупаво. Под думата „разумно дете“ разбираме дете, което носи всички условия за своето развитие. Под думата „глупаво дете“ разбираме дете, което е лишено от тия условия. Значи глупавият човек е лишен от условията за своето развитие. Той нищо не може да постигне. Например, какво го очаква глухият, немият и слепият? Каквото и да предприеме, той нищо не може да направи.

Сега ви навеждам за тези мисли на разсъждение. Някои хора имат големи обобщения, те искат изведнъж да постигнат всичко. Те казват: „Кажи ни това нещо в една ядка, изведнъж да го разберем.“ Ако аз ви разправям всичко за Слънцето изведнъж, в една ядка, как ще разберете какъв е животът на Слънцето? За да ме разберете, какво трябва да ви разправям за Слънцето? Например, аз мога да ви изнеса една теория, според която топлината на Слънцето е само на повърхността му, а във вътрешността му съществуват отлични условия за живот. Там жителите на

Слънцето живеят във вечна пролет. На повърхността на Слънцето има топлина с хиляди градуси. Сега у вас ще се яви мисълта: „Защо тази топлина е само на повърхността на Слънцето?“ – За да се пазят от другите слънца, да не ги нападне някой. Следователно, отвън Слънцето е с броня, която го предпазва от нападението на другите слънца. Докато минат тази преграда, те ще се видят в чудо. Ако от някоя слънчева система, както от земята се решат да направят едно нашествие на Слънцето, да воюват с него, какво ще стане? Най-близката звезда, която имаме до Слънцето е Алфаценториус. Светлината на тази звезда, която пътува с триста хиляди километра в секунда, за да дойде до земята, трябва да се минат три хиляди години. Ако жителите на Алфаценториус биха отворили войни и на нашето Слънце, как мислите, за колко време би се свършила? При това знаете ли как би трябвало да се храни този толкова голям екипаж? За тези войници трябва да има храна, провизии, снаряди. Жителите на Слънцето са много амбициозни. Когато правят нещо, те го правят в голям мащаб. Жителите на земята се занимават с дребни работи.

Сега аз не казвам, че трябва да вярвате в това нещо. То е като приказка от Хиляда и една нощ. То е като забавление. Вие четете романа на някой автор, но той сам не е опитал това, което пише. Той го е скърпил оттук, оттам, а вие четете и говорите за героя и за героинята, че те постъпили така или иначе. Всъщност всичко това е като една забава на хората. Сега по този начин представят и страданията на Христа. В Германия има едно селище, в което на всеки десет години дават едно представление, в което изнасят страданията на Христа. Сега, за да се осмисли животът, всички хора се нуждаят от една нова философия. Казват, че човек е централна точка във вселената. Това обаче не се отнася за човека-животно, но за онзи човек, който има дух, душа, ум, сърце и воля. В света има обикновени хора, талантливи, гениални и свети хора. Ние се стремим към гениалните хора, към онези, които не зависят от окръжаващата среда. Дотогава, докато окръжаващата среда ти заповядва, ти не можеш да бъдеш свободен. Средата ти се налага. Обаче, когато ти се налагаш на средата, на окръжаващата среда, тогава ти ще бъдеш в състояние да използуваш живота така, както намираш за добре. Като четете съчинението на някой велик човек, мислите ли, че всичко, каквото е написал, е нещо постоянно? То е временно нещо. Например, като четете философията на някой учен, вие искате изведнъж да дойдете до същественото, затова прелиствате набързо страниците. Ако той е по-учен от онзи, който е писал книгата,

тогава той може да чете така набързо, но ако е по-прост от писателя, той трябва да чете книгата от край до край. В това отношение има гениални четци, както и талантливи, и обикновени. Само онзи може да чете отгоре, отгоре, който е необикновен човек. Мнозина четат Библията и казват, че тя е най-Боговдъхновената книга. Сега преследват Библията, защото в нея писало само за войни. В Стария завет се разправяло само за войни, вследствие на което поощрявала хората към войни, да се бият помежду си. Различни тълкувания се дават на тази книга. Съвременните хора се стремят към един идеал, който не могат да оформят. Например, върху какво почива здравето на един човек? Хората искат да бъдат здрави, но кое е първото средство, което лекарите препоръчват? Преди всичко здравето на човека почива върху една трезва мисъл, едно трезво чувство и една трезва воля. Или можем да дадем друго определение: Здравето на човек почива върху една права мисъл, върху едно право чувство и една права воля. Следователно, човек трябва напълно да се е определил с каква храна трябва да се храни. После той трябва да (е) определил качеството на тази храна, както и начина, по който трябва да се готви. Често аз обичам сам да си готвя. Например, ще ви приведа пример, как можете сами да ги наготвите и то само за половин час. Трябват ви всичко две чушки, два домата и два картофа. Ако е зимно време или ако е студено вън, ще стопля малко вода, за да полея доматите и чушките да не са студени. После ще нарежа доматите на малки парченца, чушките ще опека на огъня и пак ще ги нарежа, а картофите ще ги изчистя, ще ги нарежа на колелца и ще ги туря да се варят около 15–20 минути. Като се сварят, ще ги туря върху другия зарзават. След това ще си взема една филия хляб и ще си направя един отличен обед. Зимно време такъв обед излиза много скъпо. Две чушки по 6 лв струват 12 лв. Доматите сега са много скъпи, около 120 лв. Така че двата домата ще струват около 30 лв. Значи чушките и доматите ще струват 42 лв. Като прибавите и за картофите, които сега са скъпи, около 8 лв., ще имате един обед около 50 лв. Но като дойде лятно време, този мой (обяд) ще се намали, ще струва най-много 6 лв., две чушки – 2 лв, два домата – два лева и картофите 2 лв, всичко 6 лв. И след всичко това мнозина се питат с какво да се хранят. Много прост е този обед, който ви дадох, но е хранителен. При това, като няма кой да ми наготви, аз сам си правя такъв обед само за половин час. При това, колкото пъти съм си готвил, никога не ми се е разстройвал стомахът. Обаче това се дължи на факта, че аз зная как да избирам чушките и доматите, както и картофите. Същото се отнася и до

книгите, които четете. Като четете някаква книга, вие трябва да разбирате кое е същественото в нея и него да изваждате. В една книга всичко не е важно. Когато един автор е писал една книга, той е вложил някои важни, а други маловажни работи. Според мен книгите на великите хора представят техните деца. Като пипна една книга, аз веднага познавам, че авторът е вложил душата си там. Тази книга е жива. За онези автори, които нищо не са вложили в своите книги, (те не са живи), но за онези автори, които от две хиляди години и повече са писали своите книги и са ги оставили и до днес на човечеството, те са вложили душата си в своите книги, заради което и до днес още са живи. На същото основание казвам: И вашите мисли и чувства, както и постъпките ви всеки момент трябва да оживяват. Често вие се съмнявате във вашите мисли и казвате: „Не зная, дали моята мисъл е права или не е права." Как да не знаете дали мисълта ви е права или не? Виждам един цвят и казвам, че е червен. Как ще го смесвам със син или със зелен? Като видя един цвят, веднага казвам дали е червен, зелен, син, портокалов и т.н. Като казвам, че познавам цветовете, имам предвид най-разумните хора, които разбират цветовете. Всеки цвят си има свои качества. По какво се отличава, например, червеният цвят? Червеният цвят винаги увеличава енергията на човека, внася в него подем. Ако е малокръвен, човек се оживява от червения цвят. Ако внесем портокаления цвят в човека, той почва да се индивидуализира, дава цена на нещата. При зеления цвят нещата растат. При жълтия цвят човек започва да мисли. При синия цвят в човека се развиват духовните му чувства: Вяра, надежда, а същевременно се дават условия за любовта. При виолетовия цвят се създава сила в човека да може да преодолява известни мъчнотии. Когато човек се обезсърчава, това показва, че в него виолетовият цвят в него е слабо застъпен. Ако животът му е слаб, червеният цвят е слабо застъпен. Ако той не знае защо е дошъл на земята, портокаленият цвят е слабо застъпен в него. Ако на човека не му се учи, това показва, че зеленият цвят в него е слабо застъпен. Всеки цвят внася известен подтик в човека. Зеленият цвят казва на човека: „Ти трябва да растеш по всички правила, както Бог изисква, че всяка твоя мисъл, всяко твое чувство и всяка твоя постъпка да бъдат на своето място. При това каквото вършиш в света, ще го вършиш на свят."

Сега хората търсят своето възпитание там, дето го няма. Те не търсят Бога във въздуха, във водата, в светлината, в храната, но Го търсят извън някъде. Къде е Бог, и те не знаят. Казвам, че човек не е това, което се

проявява. Той е нещо съвсем друго. Казвате: „Ако човек не (е) това, което се проявява, тогава какво е той? Ако човек не е това, което е написано на него, ако той не е това, което учи, което рисува, което пише, което се движи, което прави добро, кое е тогава човекът?“ Сега, аз не си задавам задача да определя какво нещо е човекът. Формата на човека показва степента на силата, която се проявява в него. Колкото по-силен е човек, толкова по-голямо пространство заема. Англия, която е една голяма империя, заема голямо пространство. Това показва, че тя има голям ум, знае как да управлява тази голяма земя. Вземете, запример, евреите, които Мойсей изведе из Египет. Господ им даде много малка държава. Защо? Защото по-непослушен народ от евреите няма. Ако ме слуша някой евреин, ще се обиди. Това виждаме още и в техните страдания и наказания. От единия край до другия дето има евреи, те са изложени на големи страдания и наказания, все за тяхното непослушание. „Че лоши хора ли са евреите?“ – Не е въпросът там, но нека всеки, без да ги осъжда, си каже в себе си, че не иска да постъпва като евреите. Не трябва да ги осъждате, но не трябва да бъдете като тях. Това е едната страна. Сега вие ще кажете: „Евреите са много лош народ, заради което Бог ги наказва.“ Защо ги наказва Господ? – Че ги наказва, това показва, че в този народ има нещо много добро, което Господ иска да го извади навън. В тях има нещо добро, което Господ иска да го извади навънка. В тях има нещо добро, което в другите народи го няма. Иначе не е обяснимо как е възможно тези толкова лоши хора, да има между тях толкова гениални и при това да изпрати Господ своя Син между тях. Бог изпрати своя Син между тях, да ги спаси. Как ще оправдаете това положение? Като изнасям този факт, искам да ви обърна внимание, да ръзсъждавате правилно.

Сега, като изнасям тия факти научно, искам да бъдете обективни, да няма никаква лъжа между нас. Аз разглеждам въпроса от Божествено гледище, кое е заставило евреите да не послушат Христа. Наказанията, които Бог изпраща на евреите, ни най-малко не говорят, че Той не ги обича, но той ги учи чрез страданията. Не че евреите са лоши, но лошото в човека изобщо се дължи на две неща: на неговото користолюбие и на неговото щестлавие. Да бъде човек щестлавен не е лошо нещо. Напротив, щестлавието е добра черта, но трябва да се прояви на място. Да бъдеш пестелив, да икономисваш нещата, и това не е лошо. Ако човек подхранва в себе си желанието да трупа богатство, той е користолюбив за себе си, но в края на краищата той ще изпадне в друга крайност. Като привеждам

примера с евреите, искам да ми послужи само за изяснение. И Мойсей сам се оплаквал от тях като казвал, че още малко и ще го убият с камъни. След като ги изведе от Египет, Мойсей трябваше цели 40 години да ги възпитава в пустинята, да ги направи герои. Всички, които се намираха под египетско робство, бяха страхливи като зайци. Те бяха се така изпоплашили, че не беше възможно да отидат даже в Ханаанската земя. През тези 40 години, които прекараха в пустинята, трябваше да умре старото поколение, страхливците, че да се родят новите, безстрашните хора, с новите убеждения, хората на новата култура. Не че културата на Египет беше лоша. Напротив, тогава културата на Египет беше най-високата. Културата на Египет беше една от най-високите култури по това време. Обаче египтяните като хора с висока култура гледаха на евреите, които бяха пастири, с лошо око. Те не им даваха такива права, с каквито се ползуваха самите египтяни. Те гледаха на египтяните като пришълци в тяхната земя. Сега аз разглеждам работите донякъде исторически, без да настоявам, че данните, които навеждам, са много верни. Защото аз не искам да кажа, че историята е много вярна наука, не искам да кажа, че е неверна, но в историята изобщо липсват много съществени данни. Като изучавам историята, аз виждам докъде е стигнала. И в природата се записват всички данни. Тъй щото един ден ще имаме съвсем друга история, филмувана с най-точни данни. В природата е точно отпечатано кога е роден Христос, деня, часа, месеца и годината. Съвременните хора не знаят точната дата, дали се е родил Христос сто години по-рано или по-късно от определената дата. Обаче в природата това е точно отбелязано. Там всичко се пише вярно. Ама кога е роден Христос? Това не е моя работа. Че роден Христос, роден е, но кога е роден, това не е моя работа. Идете в библиотеката на природата, там ще намерите точната дата. Ако отидете в Палестина, там и по камъните ще намерите кога е роден Христос. Навсякъде е написана тази дата. Астрологически е определено, кои планети са господствували тогава, всичко това е написано отвън и който може да чете, ще намери всичко, което го интересува. В природата има други места, на които е написано всичко. Не само това, но и във вашите мозъци е написано кога е роден Христос. Не само тази дата, но всички войни, всичко, каквото е ставало в природата е написано във вашите мозъци. Създаването на света също така е написано във вашите мозъци.

Сега вие можете да кажете, че това нещо трябва да се докаже. Пет минути само ми са нужни, за да докажа това нещо. В пет минути мога да

изкарам един филм пред вас, да видите как е станала цялата работа. Ако един ден на мозъка ви поставя две електрически жици, едната, по която да тече положително електричество, а по другата – отрицателното, тогава мозъкът ви ще представя екрана, на който ще започнат да се изреждат всички филмове. Вие ще се чудите отде се взимат тези картини и как стана тази работа. Как ще си обясните всичко това? Много просто. Тия картини идат от вашия мозък. За да ги видите, обаче, вие трябва да знаете начина, по който тези неща могат да се трансформират. Това, което днес ви говоря, се отнася до далечното бъдеще. То ще стане един ден, когато хората бъдат готови. Ако това нещо се изнесе днес, всички ще кажат, че това е някаква магия или някакво заблуждение. Да, докато парите играят важна роля в живота на човека, всякога ще търсят заблуждението там, дето не съществува. Не са лошо нещо парите, но докато те служат в живота на човека, всякога ще има заблуждения. Един ден, когато парите отстъпят на второ място, а първото място заема любовта, която може да изнесе истината в света, тогава ще се знае как се е създал светът, как е станало развитието на човека. До това време няма защо народите да се гонят едни други. Бог гледа еднакво на всички народи. Понеже Бог е създал всички народи, на всички е дал власт, на всички е дал земя, съответно на тяхното развитие. Че на едного е дал повече земя, а на другиго по-малко, това зависи от развитието на тия народи. Ако влезете в един дом, в който има и братя, и сестри, но един от братята, например, е на 25 години, а другите са по-малки от него, всички с еднакви права ли ще се ползуват? Които са по-големи, ще имат повече права, т. е. повече земя. В това отношение англичаните са по-стари, те имат повече земя. След тях идат славяните, главно Русия, която има голяма земя. Ако ние съпоставим Англия с Русия, какво представя английският народ и какво представят славяните, специално руският народ? Ще кажете, кой от двата народа е по-добър? Ако взема да описвам англичаните и славяните, у вас ще произлезат спорове, но аз казвам: Всеки народ, който работи за въдворяване на Царството Божие на земята, който туря ред и порядък на земята, който работи за подобряване на цялото човечество, е благороден народ. Добротата му се определя от степента на неговото развитие и от това, колко повече е допринесъл за благото на човечеството. Исторически е доказано, че всеки народ мисли повече за себе си, отколкото за другите, както и всеки човек мисли повече за себе си, отколкото за другите. Засега така е в живота. Ако съберете десет или 20 милиона хора, законът е пак същият. Тези хора ще

мислят повече за себе си, а по-малко за другите. Сега ние искаме всеки народ да мисли донякъде поне и за благото на другите. Това е качество на Бога. Само Бог е, Който мисли за цялото човечество. Само Той мисли за благото на цялото човечество. А засега няма в света нито един народ, който да мисли за благото на човечеството, както Бог мисли. Няма друго същество в света, което да мисли за вашето добро така, както Бог мисли. Ничия мисъл не може да се сравни с мисълта на Бога, нито мисълта на майката, нито мисълта на бащата, нито мисълта на брата и на сестрата могат да се сравнят с онази първична мисъл, която Бог има. Следователно, ако майка ви или баща ви, ако брат ви или сестра ви ви обичат, ще знаете, че това се дължи на Божията мисъл, която той храни към нас. Какво нещо е Бог? Бог е онова същество, което иска да индивидуализира човешката личност, да създаде една личност с такъв характер, който да има дух в себе си, да разсъждава правилно, да има душа в себе си, любвеобилна, че да могат всички Божествени сили, които излизат от душата, да бъдат за благото на цялото. Умът на тази личност да бъде проводник на Божията светлина, сърцето да бъде проводник на всички добродетели, а волята му да бъде проводник и изпълнител на всички блага, които сега притежава.

Сега при всички гледища на хората, ще се зададе въпроса: „Кой е правоверен?“ – Това е стара история. Има правоверни млади хора, има правоверни стари хора. Всеки човек, който не разбира своята личност и желае благото само за себе си, той ще остарее. Следователно, ако ти мислиш само за себе си, ти ще дойдеш в стълкновение с другите хора, ще кажеш: „Този работи за моето благо, а онзи не работи.“ По този начин ти ще почнеш да подозираш хората, и те ще те подозират. Като се стълкновиш, това стълкновение ще породи в тебе манията, че всички хора те преследват. Казва някой: „Преследват ме, искат да ме убият.“ Защо ще искат да те убиват? Няма никакъв повод да те убиват. Когато една кокошка се оплаква, че ще я заколят, това показва, че се върши някакво престъпление, но казвам: Съдбата ѝ е такава. Казвам на кокошката: Господарят ви има нужда от вас и вие трябва да се жертвувате за него. – „Докога ще бъде това?“ – Докато Господ ви извади от кокошия свят. Хората казват: „Докога ще страдаме?“ – Докато излезете от вашия свят, който сами вие сте образували. Докато имате тези понятия и вярвания за живота, вие все ще страдате. Съвременните хора имат изопачени понятия за Бога, за духовния свят, за държавата, за бащата и за майката, за дома, за какво ли не. Възгледите на сегашните хора са по-широки и по-добри,

отколкото са били в миналото, но все още има някои изопачени идеи. Но сега това не влиза в нашата програма. Ние не сме изпратени в света да го оправяме. Всеки от вас е изпратен да реформира себе си. Всеки от вас е изпратен на земята да реформира своя дух, своята душа, своя ум, своето сърце и своята воля. Това е една задача, дадена на всички хора. Казвате, че трябва да се създаде човешкият характер. За да се създаде човешкият характер, трябва да се направи едно преобразяване в човешкият дух. Има една книга от Смаилса, в която се говори за сформируване на човешкия характер. Англичаните говорят върху въпроса, как трябва да се сформира човешкият характер. Те обръщат голямо внимание върху учтивостта и деликатността. Те имат специални институти, в които се работи специално върху учтивостта. Външно те изглеждат хладнокръвни, но работят много върху учтивостта. Това е един метод при самовъзпитанието, чрез който може да се сформирува човешкият дух, душа, ум, сърце и воля. Ние трябва да бъдем деликатни спрямо себе си. Ние не знаем как да изразим деликатността спрямо себе си. Често хората биват много груби спрямо себе си. Те не знаят даже как да се обхождат с ръцете си. Виждате как хората осакатяват пръстите си даже от много работа, само за да получат стотина лева повече. Виждате как цигуларят свири по десет часа на ден и уморява пръстите си. Ковачът и железарят по цял ден чукат, удрят желязото, докато осакатят ръцете си и стават негодни за работа. Шивачът по цял ден боде пръстите си с иглата и то все, за да изкара нещо повече. Това са все едностранчиви работи. Това нищо не допринася за развитието ви. Вие имате едни очи, които с нищо не могат да се оценят. Въпреки това, вие не ги уважавате. Ти имаш един нос, един език, една уста, нищо не оценими. Не считайте, че нищо не струва вашият нос. Ако по някакъв начин изгубите носа си, и милиарди да дадете, не можете отникъде да го купите. Някой ден трябва да ви разправя как се е образувало човешкото ухо, око, нос. Докато създаде тези органи на човека, природата е правила хиляди и милиарди опити, но все пак още не е завършила своята работа. Ухото, окото на човека имат още много да се оформяват, да се сформируват. Какво ухо ще се създаде в бъдеще! В бъдеще ще се създадат още по-красиво око, ухо, уста, нос. Природата не е завършила още своята работа. Всички научни изследвания показват, че човек още ще се сформирува. Ако човек има някакъв органически дефект, той се отразява върху неговото лице, но отразява се и върху носа му. Ако черният дроб на човека е слаб, това се отразява върху очите му. Ако е слаба нервната му система, това се

отразява върху ушите му. Ушите донякъде показват какво е състоянието на нервната система на човека. Сега аз не ви давам никакви признаци, какви трябва да бъдат ушите, защото ще се изплашите, но както виждам, вашите уши са добре сформирувани, здрави сте. Понеже виждам, че сте здрави, вие може добре да слушате. Ушите ви са добре развити. Според мене всеки човек, който мисли, че новото не може да се приложи, не е здрав човек, но е анормален. Ако кажете на болния, че ако приложи всичко, каквото му казвате, той няма да ви повярва, но ако му кажете, че ще оздравее, той ще каже: От твоите уста, в Божиите уши. Или от твоята уста в моите уши. В това бих повярвал. Сега и на вас казвам: Това, което сега ви казвам, аз искам да влезе от моята уста във вашите уши. Като влезе във вашите уши, да влезе и в Божието сърце. Щом влезе в Божието сърце, Той веднага ще ви създаде благоприятни условия, ще ви помогне. Аз казвам, моите думи да влезат във вашите уши, защо? Защото всичко зависи от ушите. Ако имате послушание, всичко ще дойде до Божието сърце. Бог има всичкото желание да ви даде благата на живота, но във вас има голяма подозрение, вследствие на което сами си пречите.

И тъй, като влезат думите във вашите уши и оттам в Божието сърце, Той ще каже: Да помогна на хората сега. Ето защо в хората трябва да се яви това вътрешно послушание, да слушат Божиите думи, за да придобият благото, което иде от Божието сърце. Така ще дойде и новата култура. Ако Бог не взима участие в нашата култура, той не може да ни помогне. Докато Словото не влезе в нашите уши и не се свържем с Божието сърце, никаква култура няма да има в света.

Стотникът казва на Христа: „Не съм достоен да влеза в дома ти. Но кажи само реч и момчето ми ще оздравее.“ Христос казва: „Никъде в Израил не съм намерил толкова голяма вяра.“ Сега и аз ви желая да бъдете като този стотник, да кажете на Христа: „Господи, кажи само една дума и момчето ми ще бъде здраво.“ Желая на всинца ви да бъдете здрави!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

29-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 1 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

КОЙТО НЕ НОСИ КРЪСТА СИ

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само един стих – 38 от десета глава на Матея: „И който не вземе кръста си и не следва подир Мене.“

Духът Божи.

Сега ще се спра само върху думите: „Който не носи кръста си.“ Съвременните хора имат особени понятия за кръста. Кръстът е една формула, която трябва да се изясни математически. За да се обясни какво нещо е небето, трябват ни астрономи. Обикновените хора виждат звездите, но какво представят звездите, те не знаят. Трябват ни геолози, за да ни обяснят какво нещо са планините и как са образувани. Обикновените хора не знаят това. Трябват ни учени хора, химици, за да ни обяснят какво нещо е водата. И духовните истини трябва да се обясняват. Кръстът е емблем, останал от най-стари времена, от незапомнени времена, още от преди времето на Христа. Когато е трябвало да накажат някой човек, наказвали са го с разпъване на кръст. Кръстът е едно от позорните наказания. Кръстът има две значения. Има един пасивен кръст и един кръст, който е в движение. От научно гледище, кръстът представя четири основни точки в живота, без които човек не може да се ориентира. Така, както ние се ориентираме на физическия свят с четирите посоки – изток, запад, север и юг, така и кръстът представя една ориентировка в живота. Виждаме, че когато заковаха Христа на кръста, бяха заковани ръцете и краката му, но главата Му беше свободна. Главата означава Божията Мъдрост. Лявата ръка представя Божията Любов, а дясната – Божията Истина. Краката пък представят сегашния живот на хората. Някои казват, че трябва да имат кръст. Обаче, ако те нямат ум, значи горната част на кръста я няма в тях. Ако нямат любов, значи лявата част на кръста отсъствува. Ако нямат истината в себе си, дясната част на кръста я няма. Ако човек няма и крака, кръстът сам по себе си изчезва. Някой пита: „Ти кръстиш ли се?“ – Какво означава кръстът? Това значи: Ти мислиш ли, когато решаваш някой важен въпрос? Допитваш ли се до Божията Любов? Когато искаш да направиш нещо, допитваш ли се до лявата си ръка, до сърцето си? Лявата ръка има

отношение до сърцето, а дясната ръка до дробовете, до кръвоносната система в човека.

И тъй, хората на новата религия, на новата епоха в света трябва да разбират смисъла на кръста. Иначе, ако продължават да живеят със старите разбирания, те няма да придобият нищо. Ние виждаме до какво положение е дошъл светът със старите си разбирания. Не е въпрос за страданията в света. Човек трябва да страда, но разумно. Мнозина казват, че кръстът бил сила Божия. Силата седи в истината. Истината е, която дава свобода на човека. Любовта пък внася живот в човека. Мъдростта внася светлина и знание. Лиши човека от живота, от светлината и от свободата, той е мъртъв вече. Следователно, ние вярваме в един кръст, на който горната част, дето е главата, е незакована. Ние вярваме в кръст, на който главата не е закована. Освен кръста, ние почитаме и пентаграмата, която представя човека. Човекът е създаден по формата на кръст. Като съберете краката на едно място и разтворите двете ръце настрана, вие образувате един кръст. Щом главата ви е свободна, с това Провидението иска да ви каже, че трябва да мислите. Вие трябва да проявявате живота си и всички ваши постъпки да бъдат свободни. Всичко, каквото човек върши, трябва да го върши, трябва да го върши свободно. Защото всички лоши работи в живота произтичат от това, че човек не е свободен. Човек иска да направи нещо, прави го, а при това не е свободен. Казвате: „Какво е говорил Христос едно време?" Питам: Какво ще говори Христос, ако днес дойде на земята? Ще кажете, че всичко, каквото Христос е говорил на времето си, е писано в Евангелието. Не, Христос не е казал всичко. Защото ако се знае, че Бог е говорил и на Мойсея, каква нужда имаше да изпраща и Христа на земята? Мойсей е говорил за малките деца. Затова трябваше да дойде Христос да говори на възрастните хора, да им покаже как трябва да приложат това знание. Сега се казва, че след Христа не може да дойде пророк на земята. Това е най-голямото заблуждение, което може да съществува. Да мислите така, това значи да изключите Бога, да го ограничите. Че кой изпраща пророците? – Бог ги изпраща. Ако един пророк иде от само себе си, той е самозванец. Неговата сила ще трае ден до пладне. Казвате: „Отде да знаем, че някой говори истината?" – Това е най-лесната работа. Онзи, който ви говори истината, той трябва да ви освободи. Ти си вързан с въже, не можеш да се мърдаш. Дойде един и казва: „Аз ще ти помогна, ще те освободя." Как ще вярваш, че той говори истината? Той взима едно ножче, разрязва въжето и те освобождава. Сега вярваш ли, рече. Вярваш ли, че той говори истината?

Някой лежи, умира на леглото си, болен е. Идва един и му казва, че ще му помогне. Отде да зная дали говори истината? Като постои известно време при тебе, след 4–5 часа ти ставаш от леглото си, но вече съвършено здрав. Вярваш ли, че говори истината? Съмняваш ли се вече в него? Истината носи свобода. Тъй щото намираме ли се при някои трудни условия, според свободата, според светлината и според живота, които придобиваме, ние можем да познаем вършим ли волята Божия или не. Бог ни е изпратил на земята и Той иска ние да учим, да живеем, да бъдем свободни и да се ползуваме от всички блага на живота. Всички хора имат еднакви права. Не разбирайте това буквално. Под еднакви права разбираме чиниите на всички да бъдат пълни. В даден случай и мравята диша въздух, както и човекът, но тя диша толкова, колкото ѝ е потребно. И мухата диша въздух, и човек диша въздух, но всеки взима толкова, колкото му е потребно. Значи, всички същества имат еднакви условия за живеене, но всяко същество се ползува от тия условия дотолкова, доколкото може да ги възприеме. Сега някои ще възразят, че злото съществува в света. Че съществува злото, ние не го отричаме, но то е привидно зло. Хората със своето невежество са станали проводници на злото. Някой мисли, че ако е богат, ще живее повече време на земята. Не, като богат именно, той по-скоро ще умре. Животът не седи в богатството, но в любовта, която човек има към Бога. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Кой е Христос? Който проявява любовта в света. Съвременните християни проповядват за спасението. Те казват, че Христос е спасил света. Други пък се запитват: „Какво е направил Христос за човечеството?“ Не е въпрос какво е направил за човечеството, но какво носи Христос в себе си. Христос казва на хората, че не трябва да грешат, но да обикнат Бога. Казвате, че човек трябва да вярва. При какви условия човек може да има вяра? Там, дето няма любов, там, дето няма мъдрост и дето няма истина, и вяра не може да има. Там не може да има никакви добродетели. Това е един кръг. Ще знаете, следователно, че там, дето няма Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, никакви добродетели не могат да се проявят. Добродетелите, това са мощните сили, чрез които Бог работи в света.

Та сега хората се плашат от това, че някой може да ги заблуди. Чудно нещо! Че всички хора са заблудени. Кой е онзи, който не е заблуден? Ти мислиш, че като се ожениш, ще уредиш работите си или мислиш, че като родиш няколко деца, работите ти ще се наредят. Друг пък мисли, че като

забогатее, работите му ще се наредят. Не, това са все външни условия. Покажете ми един богат човек, който да е живял поне 400–500 години. И онзи, който няма 5 пари в джоба си, умира, и онзи, който има сто милиона или един милиард, умира. Тогава каква е разликата между сиромаха и богатия? Сиромахът е едно ненатоварено магаре, а богатият – едно натоварено магаре. За магарето аз имам особено мнение, не го считам като прозвище. „Маг-хахарец“ значи един голям мъдрец. Магарето е значи един велик мъдрец – „маг-хахарец“. Защо магарето реве днес? Едно време Господ го е направил малко животно, но то искало да бъде голямо, да го виждат и чуват всички отдалеч. Затова Господ му дал голям ръст. Затова магарето казва на хората: „Не искайте да имате голям ръст и да се занимавате с големи работи, че ще ревете като мене.“ Затова днес хората казват: „Магарешка работа.“ Казват за някого: „Той пие като магаре.“ Това не е вярно. Преди всичко магарето не пие вино. Магарето има една добра черта, то знае де има чиста, хубава вода и оттам пие. Следователно, искате ли да пиете хубава вода, вървете подир магарето. Дето магарето пие, пийте и вие и не се безпокойте, глава няма да ви боли. Пиете ли вода оттам, отдето магарето не пие, ще ви боли глава.

Сега аз не искам да споря по въпроса, къде е истината. Този въпрос за мене е изключен. Истината е нещо очевидно. Тя се познава по това, че носи свобода. Някой казва: „Не съм свободен.“ Че как да не си свободен? Ако нямаше свобода в света, ако ти не си свободен, всички трябва да бъдем мъртви. – „Ама невежество съществува в света.“ – И това не е вярно. Ако имаше невежество в света, навсякъде трябваше да съществува мрак. Слава Богу! В света има достатъчно светлина. – „Ама животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде.“ – Че животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде, това зависи от разбиранията ни. В живота на съвременните хора любовта не е фактор, който да ръководи хората, както трябва да бъде. Ти имаш един приятел, но не си вникнал, какво богатство крие в себе си, какво богатство крие твоят приятел. Ако бяхте учени хора или ако бяхте талантливи, вие нямаше да се оплаквате от сиромашията. Всичкото богатство е скрито в земята. Несметни богатства се крият в земята, във въздуха и в светлината. Че ако аз разложа слънчевата светлина, че взема само най-хубавия червен цвят и започна да лекувам с него всички болести, какво ще кажете тогава? Но при това положение не се лекува с пари, но ще питам болния: Ти обичаш ли Господа? – „Обичам го.“ – Готов ли си да се учиш, да станеш ученик? – „Готов съм.“ – Обичаш ли Божията истина? –

„Обичам я.“ Обичаш ли свободата му? – „Обичам я.“ – Ще знаеш тогава, че здравето ти ще дойде от Бога. Какво правят хората днес? Те казват: „Ти ми дай първо това, което ти искам, аз после ще повярвам в Тебе.“ Или: „Ти ми покажи, че ще оздравея, аз после ще повярвам.“ – Аз не се нуждая от неговата вяра. За мене същественото в света е Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Върху тия неща е основан животът. Във всеки живот това са съществените неща, това са реалностите. В който момент сгрешиш в една от тия области, веднага ще те сполети най-голямото нещастие. Всички неприятности или нещастия в живота произтичат от три причини: или от едно прегрешение в областта на любовта, или от прегрешение в областта на Божията мъдрост и знание, или от прегрешение в областта на Божията истина и свобода. Някой казва: „Ние трябва да си поживеем.“ – Ако вие мислите, че можете да си поживеете, както разбирате, вие се лъжете. Господ, който е толкова мъдър, ще ви покаже, че нито един косъм от главата ви не може да падне без Неговата воля. Казано е в Писанието, че по-лесно камила може да мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие. Като се казва, че камила може да мине през иглени уши, не се разбират тия игли, с които вие си служите днес. В историята ще намерите какви са били тия иглени уши, през които камилите минавали, когато влизали в градовете. Значи ако имате разбиранията на един богат човек, вие не можете да влезете в Царството Божие. Че какво се крие в едно съвременно общество? Навсякъде ще видите алчността на човека да забогатее, за да живее охолно. Богатият човек трябва да бъде касиер на Божиите банки, за да помага с тия пари на бедните. Това е предназначението на богатия. С парите, които има, той трябва да осребри просбата на бедния. Това значи богат човек. Какво прави съвременният богат? Той крие парите си и казва: „За това богатство аз съм се мъчил.“ Никак не се е мъчил. Той одрал кожите на хиляди животни и от тях станал богат. Някой земеделец впрегнал на работа стотици работници, които по цял ден копаят и вършеят на нивата, а после той казва: „Трудил съм се за това жито.“ Никак не се е трудил. Той е използувал труда на стотици хора. Ние искаме да направим съвременния живот хармоничен. Затова трябва да турим Божествения ред на нещата. Тъй, както сега животът се проявява, не е право. Не е лошо, че има богатства в света, но богатството не трябва да бъде на едно място. Не е лошо, че има много жито в света, но житото не трябва да бъде на едно място. Всичко седи в правилното разпределение на желанията на хората да имат. Въпросът седи

в добрата воля на хората правилно да разпределят богатствата си. Хората не желаят да се обичат едни други. Богатият вижда, че сиромахът страда, но не се трогва. Има страдания, които не са важни, но има страдания, на които трябваше да се обърне внимание. За мене не е важно, че човек страда, че нямал модерни обуща или че нямал голяма, хубава къща. Това не са важни страдания. Но когато видя, че някой човек страда от глад, не е ял 4–5 деня, аз непременно трябва да му дам парче хляб, да задоволи глада си. Много хора умират от глад, а богатите ще правят благодеяния, ще събират оттук, оттам сухия хляб и ще го раздават. Но да оставим сухите хлябове. Бог не ни е оставил сухите хлябове, но Той ни изпраща Слънцето, от лъчите на което растат и зреят семенцата на живота. Ние трябва да се научим да постъпваме като Бога. Всички плодове: ябълки, круши, сливи, череши, портокали и лимони, всичко това е събрано и създадено от влиянието на Слънцето, от земята, въздуха, водата и светлината. Всичко ни е дадено даром.

Сега мнозина казват, че съвременните християни били много лоши. Не, те са много добри. И ако страдат, те страдат от голяма добрина. Апостол Павел беше много добър човек. Той се държеше за старите убеждения, за традициите. В това отношение той беше еретик и не можеше да остави християните свободно да развалят традициите. Той не позволяваше на евреите да стават християни. Той не им позволяваше да се отделят от Мойсея. Павел гонеше християните, но един ден Христос го срещна на пътя. Павел слезе от коня си на земята и запита: Какво искаш от мене? Той чу един глас: Павле, защо ме гониш? – Какво искаш от мене, Господи? – Аз съм Исус, когото ти гониш. – Какво искаш от мене, Господи? – Ще ти кажа: Този начин, по който ти си тръгнал да гониш хората, не е Божествен, той е човешки. Стани, аз ще ти кажа как трябва да проповядваш за в бъдеще. Няма повече да връзваш хората, но ще ги освобождаваш. Казвам и на вас: След като с години следвате Христа, ще дойде някой да ви разправя, че сте на кривата страна. Кой е на правата страна? – Всеки човек, който обича Господа, е на правата страна. Всеки човек, който прилага Божията мъдрост, е на правата страна. Всеки човек, който прилага Божията истина, е на правата страна. Сега аз оставям другите неща настрана и правя превод. Според мене, всички учения, които съществуват в света, са преводи на истината. Дотолкова, доколкото тия преводи са съгласни с оригинала на нещата, те са добре дошли. Вие можете да преведете едно класическо съчинение на няколко езика, но онзи превод, който е най-близо

до оригинала, е най-хубав, най-добър. Цялата природа, с всички живи същества в нея, е една Божествена книга. И ние представяме листа на тази Божествена книга, върху която са записани всички Божествени закони, според които ние можем и трябва да живеем. Казано е в Писанието: „В последните дни ще напиша закона си в човешките сърца.“ Питам: Тези закони сега ли ще ги напише Господ или са написани вече? Под думата „написване“ разбираме кръста, за който говори Христос. Ние не разбираме онзи пасивен кръст, който е свързан със страданията на Христа. Който разбира кръста като носител на страдания, според закона на любовта, той трябва да се ползува от тия страдания. Щом разбираш страданията от гледището на Божията мъдрост и от гледището на Божията истина, ти трябва да се ползуваш от тях. Не разбира ли страданията, човек не може да ги използува. Не е лошо да страда човек, но лошо е ако не разбира страданията.

В какво седи неразбирането на хората? В незнанието. Когато Христос ходеше с учениците си, заедно с тях идваше няколко хиляден народ да Го слушат. Един ден около Него бяха се събрали около 4–5 хиляди души, които не бяха яли. Христос каза: Жал ми е за народа, че са гладни, може да припаднат. Христос запита учениците си колко хляба имат. Те му казаха: За да нахраним този народ, трябват не по-малко от двеста хляба, а ние имаме само пет. Как ще ги нахраним? – Дайте хлябовете тук. Учениците донесоха петте хляба. Христос дигна очите си нагоре. И след това каза на народа да насяда. Всички ядоха от този хляб, а след това останаха укрухи, които напълниха 12 коша. – Как стана това нещо? – Не е важно как е станало. Важно е, че Христос имаше знание. Той имаше и Любов. Христос призва любовта на помощ. Христос имаше Божията Мъдрост и Божията Истина в себе си. Той ги призва на помощ. С пет хляба Той нахрани петхиляден народ, но след това останаха и 12 коша укрухи. Всеки от вас може да направи този опит. Да кажем, че един баща има 4–5 деца в дома си, а разполага само с един хляб. Той трябва да призове Божията любов, мъдрост и истина на помощ и хлябът ще се увеличи. От него ще се нахранят всички деца, жената, мъжът и пак ще останат няколко коша укруха. – „Може ли да бъде това?“ – За онзи, който знае, може. За онзи, който не знае, не може. Един българин имал един хубав часовник, който му служил цели 40 години непрекъснато. Той често го отварял и затварял, да го преглежда как върви. Един ден, като отворил часовника си, той спрял, не могъл повече да върви. Той не забелязал, че когато отворил часовника

си, жена му се чесала, та паднала една малка въшка вътре някъде. Той занесъл часовника си на един добър майстор и го помолил да види каква е вредата му. Часовникарят извадил инструмента си, с който преглеждал часовниците и започнал внимателно да го гледа. Видял, че няма никаква повреда. Затова духнал един път и часовникът започнал да върви. Оказало се, че една малка въшка била причина за спирането на часовника. – „Колко ще ми вземеш?“ – „Пет лева.“ – „Само за едно духане искаш пет лева.“ – „Да, но майсторлъкът е в духането.“ Трябва да знаеш как да духнеш, за да изкараш въшката, онзи паразит от своя часовник. Колко паразити са попадали в нашия живот? Едни от тях може да са от жена ви, но важно е, че от този паразит сърцето е спряло да работи. Но само пет лева ще ви струва да започне сърцето правилно да функционира.

Та казвам: Настанало е вече време, когато всички хора от всички народи, от големите до най-малките трябва да се приближат с всичкото си уважение и смирение да възприемат истината. И кой колкото я разбира, да я приложи. Аз не искам да я разберете и приложите като мене, но кой колкото я разбира, толкова да я приложи, това е хубавото. Защото често вие мислите, че някои хора не разбират истината. Всички хора разбират истината. Една стара баба на 80 години дойде един ден при мене да ѝ поговоря нещо. Като стана дума за прераждането, аз ѝ говорих в какво се заключава. Тя даже не знае да чете и да пише, но като ме слуша, каза: „Синко, това нещо е близо до ума и като е така, животът има смисъл. Значи аз мога да се подмладя.“ – Да, бабо, ще се подмладиш. – „Тогава животът е красив, понеже аз мислех, че моята работа е свършена вече. Това ми допадна. Да бъде благословен Господ. Като отида при Господа, ще му кажа пак да ме прати на земята, да поживея малко между моите внучета.“ Ако това разправяш на учените, на религиозните, те ще кажат, че това не е съгласно с догмите на науката, на църквата. Оставете настрана вашите догми! Важно е за вас факт ли е прераждането или не е факт. Ако прераждането е факт в природата, разбери го както искаш. Фактите не могат нито да се отричат, нито да се доказват. Страданието е един факт, който не може нито да се отрича, нито да се доказва. Важно е каква роля играе страданието в живота. Страданието е солта на живота. Страданието осолява човека, без страдане човек е без сол. Когато едно дете се ражда, винаги го осоляват. Ако опитате вкуса на потта си, ще видите, че тя не е безсолна. Някой казва, че му е дотегнало от страдания. – Съгласен съм с вас. Много сол не трябва да има, но съвсем без сол човек се схумва. Във

всичките неща е турено поне по малко сол. Значи, силата, която свързва живота, е именно солта. Изгуби ли човек солта си, той умира. Ако можеш да задържиш солта си, ти ще живееш 50–60–80, 200, 300, 500, 800, 900, 950 години. Хайде да спрем до годините, които живял Матусал – 950 години. За да може човек при сегашните условия да живее 950 години, той трябва да има от какво да се интересува. Не мислете, че само физическият живот е хубав. Той е само предговор на живота. Той е забавачница. И от тази забавачница вие постоянно ще отивате на онзи свят и пак ще се връщате на земята. Не мислете, че само вие сте видимите хора, които живеете на земята. В другите области, в другите светове има по-висок живот от този на земята. Между вас, между хората на земята, живеят още много същества, които вие не виждате. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че е заблуждение. За слепите, за онези, които не виждат, това е заблуждение. Но за онези, които виждат, това не е заблуждение. Тези неща могат да се проверят. Аз не казвам, че трябва да вярвате. Има неща, които трябва да се проверят. Ние сме за всичко онова, което е добро. Само доброто може да остане в света. Всички онези неща, които не съдържат в себе си истината, знанието, светлината, живота, свободата, те са спънки и трябва да се махнат. Казано е в Писанието: „Ще залича всичките ви грехове.“ И Господ ще заличи греховете на хората, защото греховете представят заблуждение, което спъва хората.

Казвам: Сега всички трябва да имате ново разбиране. Всички трябва да имате този кръст в себе си. Като срещнете един човек, който носи този кръст с новото разбиране, трябва да има весело лице. Този човек не е като сегашните хора, които при изпитанията на живота се обезсърчават и казват: „Свърши се нашата.“ Той е човек, който се е подмладил. Онзи човек, който носи кръста с новото разбиране, той има светлина и знание в себе си. Този човек трябва да бъде свободен. Той може да е сиромах, може да е бос, но е свободен и радостен. Как отиде Христос на небето: бос или с обуща? С модерна шапка ли отиде, с модерни дрехи ли отиде Христос на небето? Всички художници рисуват Христа със сандали, така е ходил едно време, но когато отиде на небето, Той отиде бос, без никакви обуща. Вместо шапка, хората му туриха един венец на страдания на главата. Едно, което особено ми хареса в характера на Христа, е Неговото търпение. Той седи между шест-хилядна римска войска, всички Го бият, Той седи тих и спокоен. Ето Човекът, който разбира. И след като Го разпнаха, Той знаеше, че това е от неразбиране на хората. Той им казваше: Ще разберете това

един ден. Ако и вие като Христа не можете да погледнете на страданията си тихо и спокойно и да кажете, че всичко е за добро, къде е вашето разбиране? Вие казвате: „Ама да не ме излъжат?“ Кое е по-добро, да те излъжат или да не те излъжат? Обаче има едно положение, което всякога трябва да знаете: Човек сам себе си никога не може да излъже. В душата на човека лъжата е изключена. Човек може да лъже, но в себе си той знае, че лъже. Да лъжеш и да мислиш, че лъжата е истина, това е невъзможно. Като говориш нещо, което е лъжа, в себе си знаеш, че нещо не е вярно. „Ама на мене ми го казаха.“ – Това не е вярно. – „Еди кой си ми го каза.“ – Това не е вярно. – „Ама в Писанието е писано така.“ – Че и Писанието са го писали хора, печатали са го хора. – „Евангелистът казва, че е свещена книга.“ – Свещена книга е, но е преписвана и печатана все от хора. Това не е първоначалният език. Пък и на гръцки както са говорили и писали, и този език е човешки. Но онзи език, на който Духът е говорил, тепърва трябва да го учите. Духът казва: „Когато Духът на истината дойде, той ще ви научи.“ Но за да ви научи Духът, вие трябва първо да научите неговия език. Заблужденията в съвременното християнство седят в това, че те още не са научили Божествения език, вследствие на което правят криви преводи. Те казват: „Духът ми каза така.“ – Че Духът ти е казал, право е, но какво ти е казал? Каква е разликата, когато ти сам си говориш и когато Духът ти говори? Сега на ваш език да ви говоря. Ако ти сам си говориш, като човек, в стаята ти ще бъде тъмно. Но когато Бог или Духът ти говори, в цялата ти стая ще бъде светло. Когато говориш като човек, болен ще бъдеш. Когато ти говориш като човек, сиромах ще бъдеш. Но когато говориш на Бога, богат ще бъдеш.

Сега ще направя една разлика между богатите и сиромасите. Богатите хора са много скържави, а сиромасите – много щедри. Ще ви докажа защо е така. Богатият държи богатството си близо при себе си, осигурил се е и не го дава – скържав е. А сиромахът раздава навсякъде своята сиромашия – щедър е. Какво трябва да се направи? Да се прати скържавостта при сиромаха, а щедростта при богатия. Богатите да станат щедри, а сиромасите скържави. Сиромахът трябва да стане скържав, понеже няма какво да яде, а понеже богатият има много, има какво да яде, той трябва да раздава. Всички учени трябва да бъдат щедри, доблестни, да не се срамуват. Всички хора могат да възстанат против една теория, това нищо не значи. Всеки човек има право да каже това, което знае. Той сам ще си носи последствията. Един ден ние или ще се радваме на това, което сме

говорили, или ще съжаляваме. Аз не искам един ден да съжалявам, че съм говорил. И всеки, който би приел тази истина и би я приложил, би се радвал, че я е говорил. Истината е общо достояние, общо благо за всички. Това е разрешението за всички, това е разрешението на въпроса. В истината седи разрешението на всички въпроси: на семейните, на обществените, на социалните, на религиозните и т.н. Ако всички хора приложат Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина в живота си, всички социални въпроси постепенно ще се разрешат. Умни хора се изискват сега. Много умни хора има на света, но някои от тях и досега още мислят, че времето на новото още не е дошло. Не само че времето не е дошло, но даже сте закъснели малко. Казват някои, че второто пришествие щяло да дойде. Второто пришествие е второто идване на Христа, не да съди хората, но да оправи света. Казано е: „Когато син человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра?“, т.е. ще намери ли достатъчно хора, които да търсят истината и да я познават? Трябва ли и тогава да постъпим, както евреите постъпиха с Христа? Или трябва да постъпим с Христа, както римската империя и Пилат постъпиха? Днес, в 20 век, трябва ли християните да постъпят с Христа, както евреите преди две хиляди години постъпиха? Въпросът не е в това, как са постъпили хората на времето си, но трябва да се знае, че всеки човек, който се противи на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина, както на знанието, светлината и свободата, които идат от Него, той е изгубил всичко. Може да се направи опит в това отношение. Дойдем ли до човешките работи, то там всеки има право да се противи, но дойдем ли до Божествените работи, всички трябва да имаме един възглед, не еднообразен, но всички трябва да имаме желание да изразим Божията любов така, както искаме да се прояви и спрямо нас. Както искаме да се прояви спрямо нас, така и ние трябва да се проявим спрямо другите. Както искаме хората да бъдат откровени и искрени спрямо нас, така и ние трябва да бъдем спрямо другите. Дойде някой и като му говорите, през всичкото време ви наблюдава, да не би да го излъжете нещо. Преди години дойде при мене един много учен човек, който след като ме занимава цял час с научни и религиозни въпроси, ми каза: „Слушал съм, че сте били добър ясновидец.“ – Не зная, предвиждам някои неща. – „Кажи ми тогава какво мисля в този момент.“ – В този момент ти си мислиш: „При много съм ходил и всички са ме лъгали, да видим сега, какво ти ще ме излъжеш.“ Ти мислиш сега точно това. Та казвам: В лъжата няма никаква наука. Тя не е

наука преди всичко. Лъжата унижава човешкото достойнство, лъжата унижава човешката любов, лъжата унижава самосъзнанието. Лъжата унижава човешкото знание, светлина и свобода. Лъжата заробва човека. Тя нищо не допринася. Онова, благородното в света, това е истината, която е вложена в любовта и в мъдростта.

Това е новото, което Бог иска сега от света, от всички хора. Бог ще прекара света през един голям огън, за да го пречисти. Ако някой мисли, че в бъдещия си живот ще може да живее така, както е живял в миналото, той се лъже. Миналото е минало време. Сега иде нов свят, нова светлина, нова любов, нова свобода. И това се отнася не само за един народ, но за всички народи, за всички племена.

Сега ви желая на всички ви да дигнете кръста си – този златен кръст на Божията любов, златния кръст на Божията мъдрост, златния кръст на Божията истина, да го турите на себе си. Всички да бъдете с кръстове.

Поздравявам ви сега с този, новия кръст.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

30-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 8 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

РЕЧИ САМО РЕЧ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще взема само няколко думи от осма глава на Матея, от осми стих: „Речи само реч и момчето ми ще оздравее.“

Духът Божи.

„Речи само реч.“ Речта е най-разумното, най-разбраното, най-реалното, което може да ни интересува. И ако речта в живота не би съществувала, това би било най-голямото нещастие, което би могло да сполети хората. В своята възраст човечеството е минало през една епоха, минало е своето детинство, но още не е дошло до възмъжалост. Досега човечеството е било в положението на десетгодишно дете. Сега е в положението на 12 годишно дете и се готви за прогимназия. Ние казваме, че един народ е културен. В какво седи културата на нещата? Има известни черти, които определят степента на културата. Казваме, че някой човек е красив. В какво седи красотата на човека? Според някои, красотата на човека седи в неговия нос или в устата му, или в брадата му, или във веждите му, в очите му, в телосложението му, в ушите му и т.н. Та когато се казва, че човек е красив, това не се отнася до една негова черта, но трябва да има една съразмерност във всички негови части. Всички велики хора са красиви. И природата иска това именно, всички велики хора да бъдат красиви. Тя желае това и за всички хора изобщо. Само великият човек може да бъде красив. Красотата е външно изражение на великия човек. Велик човек може да бъде само добрият човек. Добър човек може да бъде само любещият, а любещ човек може да бъде само мъдрият човек. А мъдър човек може да бъде само онзи, който обича истината. Това са научни дефиниции.

Сега, по какво се отличава културата? Вземете, например, в културата, всички ония същества, които се движат мудно, са крайно невежи. Колкото по-културно е едно същество, толкова по-бързо се движи то. Вашата земя, която се движи с една скорост от 29 километра в секунда, е доста учена, доста културна. Когато казваме, че някой трен се движи със скорост сто

километра в час даже, той е доста учен. Колкото по-бързо се движи, толкова повече се увеличава неговата ученост. Това показва, че зад трена се движи едно същество разумно, учено същество. Ако зад трена не се крие никакво разумно същество, тренът не може да се движи с такава голяма бързина. Има аероплани, които се движат с бързина 200–300 километра в час. Някои аероплани са достигнали до 500–600, даже и до 700 километра в час. В това отношение донякъде ние сме надминали птиците, но още не сме надминали насекомите. По бързина насекомите са по-учени от нас. Направена е една статистика в това отношение. Например, антилопът се движи с бързина 75 километра в час. Вълкът се движи с 48 километра в час, леопардът – със 110 километра, хвъркатата риба се движи с 56 километра в час. Като дойдем до птиците, бързината им е още по-голяма. Те започват нормално от 150 километра и все по-нагоре се отива: лястовичката се движи с бързина 170 километра, орелът – със 190, водният сокол – с бързина 290 километра бързина в час, а мъжката – 1300. Птиците в своята бързина наброяват около 200, 300 милиона години откак са се явили. Следователно, като по-стари, насекомите са по-учени от птиците. Казвам: Съвременната наука се доближава до времето, когато ще ни даде една научна дефиниция за живота. Ние не трябва да се заблуждаваме от външната форма на нещата. Най-съвършената форма, която природата е създала на земята, това е човешката форма. На човека предстои едно великс бъдеще. Ако ви кажа, че за развитието на човека са потребни може би не по-малко от 300 хиляди години, навярно ще се окажат малко. Ако ви кажа, че са потребни един милион години, и това ще се окаже малко. Някои богослови смятат, че откак съществува човечеството, изминали са се около осем хиляди години, но мнозина се страхуват да отрекат или потвърдят това число, защото не знаят за какви години се говори, за човешки или за Божествени.Тези осем хиляди години не са човешки, но Божествени. Ако тия осем хиляди години се преведат на човешки език, те се равняват на 190 милиона години. Но за да дойде до едно по-голямо развитие, на човека са нужни още 200 милиона години. Аз говоря за цялото човечество, а не само за един човек. Това не трябва да ви стряска. Тези данни може да са верни. Ако са верни, толкова по-добре за вас. Ако не са верни, ще ги поправим. Може би да са потребни още повече години. Ще кажете, че това е много дълъг период. Дължината е нещо относително. Ако тръгнеш с биволска кола, като нашата, за Слънцето, ще ти трябват няколко милиона години. Ако тръгнеш с конска кола, годините ще се намалят. Ако тръгнеш с един

бърз трен, ще трябват 260 години. Ако тръгнеш с бързината на светлината, ще ти трябват само осем минути. При тази светлина, 200–300 милиона години човешки могат да се съберат в една светлинна година. Ако днес човечеството в 200–300 милиона години придобива известни качества, ще дойде ден, когато същото това знание ще го придобие в една година. Това наричат научна спекулация на разсъжденията. Това се отнася за учени, за напреднали хора, а не за деца. Сега, някои от вас не сте деца, но сте възрастни. Бог е създал великия свят, който представя огромна материя за изучаване. За да можем да проучим този свят, трябва да си представим едно число със 17 нули след него. Толкова години ни са нужни за проучаване на сегашния свят. За да можем цялата вселена да я проучим, да я разберем, да имаме истинско понятие за нея, само за нейната материална, физическа външност, трябва ни едно число със 17 нули. Грамадно число е това. Но то представя една възможност, която Бог е вложил. Като знае човек колко още има да учи, той трябва да се радва. А вие казвате: „Какво има да се учи в бъдеще?“ Много има да се учи. В коя школа се учила сахономията, за да може да пътува с бързина 1200 километра в секунда? Ще кажете, че Бог ѝ дал тази способност. Така не се говори. Вие разглеждате нещата съвсем материално, а те не са материални. Това насекомо има известна наука в себе си. Тя е турила своето знание в действие, за да може да използува тази сила. Природата не е глупава. Тя е разумна. Следователно, ние трябва да имаме ясна представа за устройството на земния, на физическия живот. Това е необходимо, за да може човек да се избави от сегашните неприятности, в които изпада. Тези неприятности и страдания следват не само отделния човек, но и всички народи, както и цялото човечество. Засега земята мяза на една гробница, на място на изтребление. Най-големите нещастия стават на земята. Аз не искам да ви говоря за онова, което сега става, но това са смени, промени в природата. Формите постоянно умират, а животът минава от една форма в друга. Онези, които не разбират Божиите пътища, биха се обезсърчили, но онези, които ги разбират, те ще се насърчат. От тяхно гледище, смъртта не е нищо друго, освен една почивка. Някой път човек трябва да умре, за да си почине и после пак да дойде и да почне да работи. Има една смърт, която не е желателна. Понякога човек живее с една мисъл в съзнанието си, че постоянно го преследват, че Бог не го обича, че хората не го обичат, че хората са лоши, че земята не е устроена, както трябва и т.н. Някои учени поддържат мисълта, че земята ще изгори, че ще дойде някоя комета близо

до нея и ще я блъсне с опашката си и тя ще се пръсне или че земята не е добре устроена и т.н., че войни ставали по земята, че това, онова. Бъдете уверени, че този, който пътува със земята, като с един кораб, ще стигне най· после своето предназначение. Всички хора са екскурзианти, които земята ги носи. Един ден те все ще стигнат някое пристанище. Тогава всички ще дойдем на някоя нова планета, добре устроена. Коя е тази планета? Къде е тя, няма да ви кажа. Като дойдете на тази планета, ще научите името ѝ. Като дойдат до тази планета, земята ще остане на ремонт за един дълъг период от няколко милиарда години да си почива. От това гледище земята е едно развлечение за хората. Бог обича да дава развлечения на своите деца. Понеже хората не са готови още за науката и за живота на ангелите, ако останат дълго време между тях, ще се отегчат, понеже не разбират науката им, няма с какво да се занимават, затова Бог ги е изпратил на земята като екскурзианти, да пропътуват цялата земя около едно число със 17 нули и след това да се върнат пак между ангелите. Тогава ангелите ще ги посрещнат с радост, защото вие ще бъдете готови за тяхната висша наука, да ги разбирате. Днес всички вие сте слезли от небето, напуснали сте ангелите, понеже не сте могли да издържите на тяхната висша наука. И досега ангелите са на две мнения по отношение на хората: Едни от тях са на мнение да изпратят хората на земята, да се учат, а други са на мнение да ги наложат добре с тоягите си, за да ги възпитат. Между ангелите става голям бунт за хората. Така разправят поне. Това не са мои коментарии. То е като разказите за Дон Кихот и Санчо Пансо. Колкото е вярно това, което се разправя за тях. Впрочем, все има някаква вероятност. Дон Кихот е един идеалист, който идеализира нещата. Представя ги в такъв вид, в какъвто не са. Санчо Пансо е материалист, който идеализира нещата в материалния свят и ги представя нещата такива, каквито не са. В края на краищата Дон Кихот умира в разочарования и Санчо Пансо умира и съжалява, че не могъл да получи от господаря си това, което му обещал. Казвам: Не се интересуваме от реалния живот. Мнозина ме питат в какво вярвам аз. – Не е важно в какво аз вярвам, но важно (е), че няма в света човек, който да не вярва. Навсякъде има вяра. Вяра има в растенията, в насекомите, в животните, в птиците, но вяра има и в човека. Човешката вяра седи на първо място. Вярата се различавала и различава във всички времена и народи. Не само вярата се различава, но и любовта, и знанието между хората се различава. Великият Божи Дух, който прониква битието, се проявява във всички области и във всички форми, в които има живот: и в

насекомите, и в птиците, и в рибите – навсякъде. Казал е Бог: Да стане и е станало. Най-после физически Бог се е проявил в човека. Казва се в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое го създаде да говори.“ Не мислете, че само хората говорят. И насекомите, и птиците говорят, но на своя език. Пчелите си имат радио, с което се съобщават. Когато една пчела намери някъде добра паша, тя се връща, кацва на кошера и започва да играе особен танц. По танца ѝ пчелите познават, че тя е намерила някъде нещо за ядене и пиене и тръгват след нея. Ще питате, кой е видял това нещо. – Видели са го. Има учени хора, които по 30 години иждивяват, за да правят наблюдения върху живота на пчелите. Обаче върху човека са правени малко наблюдения. Човек тепърва започва да изучава. Някой път вие сте гневен. Защо? Защото някой мускул на лицето ви се е свил. Това лесно можете да видите в огледалото. Понякога изпитвате голям страх от нещо. Ако погледнете лицето си в огледалото, ще видите, че друг някой мускул на лицето ви се свил. Някога сте се обезверили. Друг някой мускул на лицето ви се е свил. Следователно, всички отрицателни черти в човека се дължат на свиване на някой мускул на лицето му. Това е само за обяснение. Що се отнася до проява на известни добродетели или положителни черти в човека, те предизвикват известно удължаване или разширяване на някои мускули на лицето. Това не става с някаква голяма мярка, но едва с една стомилионна част от милиметъра или с една петстотинмилионна част от милиметъра. И в този мащаб да са, те развиват грамадна сила в човека. Когато човек е забъркан в някаква работа, скъсяват се ръцете му. Като се скъсяват ръцете му, той започва да се чеше тук-там по главата, отзад. Защо човек се побутва по задната част на главата си? Защото едно време, преди 20–30 милиона години, когато човек е живял животински живот, когато имал опашка, интелигентността му е била в задната част на главата. Но днес, вместо да бута задната част на главата си, нека бута носа си. Някой като бута дълго време отзад главата си и не може да разреши някой въпрос, дохожда хремата на помощ. Като започне да чисти носа си, да го пипа често, най-после той разрешава въпроса. В това отношение хремата е една от важните болести, защото чрез нея се разрешават някои вредни въпроси. Някой се скарал с някого и не може да се примири. Щом го хване хремата, тоя се примирява вече. Хремата, треската са болести, които помагат за примиряване на хората. Треската обича да гори. Като нападне някого, той започва да танцува, да играе. Тя обича да раздвижва хората. Кашлицата пък е много щестлавна. Като дойде, тя иска да покаже на

всички хора, че е дошла и че като нея друга няма. Значи и болестите като хората биват щестлавни.

Та казвам: Сегашните хора, сегашните народи са дошли до положение да внесат в живота си нова философия, нови форми. Те ще намерят тази философия, тези форми в самата природа. Те са вложени в нея. Това не е с цел да се защитава една човешка кауза, но казвам: В природата има ред закони и ако човек върви по тях, той ще приеме всички блага на живота. Всеки може да бъде относително щастлив, здрав, да има условия за постигане на своите желания, но ако спазва разумните закони на природата. Не ги ли спазва, огрешава ли се, той може да дойде до нежелателни резултати. Например, ако вие имате една лоша мисъл в ума си, храносмилането няма да стане по естествен начин. Тази мисъл ще внесе в храната елемент на отрова. Гневът, например, внася отрова в човешкия организъм. И тогава, като се разгневи човек, за предпочитане е да се нахрани добре, отколкото да е гладен. Храната представя предпазително средство срещу отровата на гнева. Гневът отделя отровни сокове, които се отразяват зле върху празния стомах. Гневът причинява голямо разтройство на стомаха. Днес повечето хора се оплакват от неврастения и питат, на какво се дължи неврастенията. Неврастенията се дължи на страха. Човек се страхува от болести, от сиромашия, от смърт, от какво ли не, вследствие на което този страх го отравя постепенно. Кое е онова, което трябва да противодействува на страха? – Вярата, любовта, знанието, те идат в помощ на човека срещу страха.

Сега не е въпрос само да се каже на човека, че знанието може да му помогне, но той трябва да има такова знание, което всеки момент може да се подложи на опит. Сега трябва да има училища, в които новото поколение да се възпитава по нов начин, да видите какви ще бъдат резултатите. Не е достатъчно да се говори за ново възпитание или за любовта между хората, но теорията трябва да се приложи на практика. Не е достатъчно да се каже, че човек трябва да бъде свободен. За да бъде човек свободен, той трябва да бъде разумен. Преди всичко човек трябва да спазва онази свобода, която природата е вложила и която изисква от всички живи същества. Божественият закон на свободата е написан върху човешката глава, в човешкото сърце и в човешките дробове. Божественият закон е написан във всяка частица от човешкото тяло. Следователно, всеки човек трябва да живее съобразно този написан закон. Ако всички хора биха живели според този написан в тях закон, светът би се оправил много лесно. Понеже хората

не живеят според законите му и се отклоняват от тях, те постоянно влизат в стълкновение с Него и със самата природа. Храненето на човека трябва да бъде разнообразно, дишането му също трябва да бъде разнообразно. Следователно, ако човек не употребява съответна храна за своя организъм, както и съответен начин на дишане, той ще носи последствията на това нарушаване. Когато диша, човек трябва да държи в ума си добри мисли, да не диша със страх. Като диша, той трябва да вярва, че във въздуха се крие една Божествена сила, която е в състояние да пречисти неговата кръв. Ако хората разбираха каква енергия, какъв живот се крие в храната, те биха се ползували от нея. Ако те разбираха това нещо, то те като приемат храната с любов, щяха да внесат в организма си онази сила, онзи живот, който е скрит в нея. Всяка ябълка, всяка круша, слива, череша, картоф, крият в себе си такава сила, която може да обнови човека. Но всяко нещо трябва да се приема с любов, за да даде своя резултат. Любовта привлича живота. Без любов животът не може да се прояви. Без любов нито един народ не може да прогресира. Дотолкова, доколкото гражданите, поданиците на една държава, на един народ имат съзнание и любов помежду си и живеят един за друг, дотолкова могат да прогресират правилно. Любовта е закон за всеки дом, за всеки човек. Следователно, между стомаха и ума на човека не трябва да има никакво стълкновение. Между главата и дробовете също не трябва да има никакво стълкновение. Главата не трябва да става роб на стомаха. Стомахът е доста учен. Неговите поданици, които са на брой около десет милиона, неговите клетки извършват такъв процес, какъвто клетките на мозъка не могат да свършат. Но енергията, която стомахът придобива, отива в мозъка. И мозъкът знае как да изпрати тази енергия по цялото тяло. Ако стомахът свърши работата си много добре, а мозъкът не свърши своята работа както трябва, тогава се ражда известна болест на недоимък. Щом кръвта не приижда към главата, кръвообращението става неправилно и тогава по посинелите пръсти и устни на човека лекарите констатират известна болест и препоръчват различни средства за лекуването ѝ. Устните на човека трябва да имат свеж, червен цвят, а не да бъдат сини, до черни. Червеният цвят е цвят на живота. Аз наричам червения цвят първия подарък, който природата дава на човека. Белият цвят или светлината е дар, даден от небето. Всички останали цветове, синият, жълтият, виолетовият, тъмносиният, зеленият, са подаръци, които природата ни изпраща. И ако хората знаеха как да употребяват тия подаръци, всички щяха да бъдат здрави, умни. При това положение между хората щеше да има пълна

хармония. Хората днес носят червения цвят, без да знаят защо го носят. Като отиват на война, те носят червено знаме, без да знаят защо. Червеният цвят прави хората смели. Човек трябва да знае как и кога да употребява червения цвят. Портокаленият цвят означава някакво примирение. Той представя друг един дар, даден на човека от природата. Зеленият цвят означава култура, растене. Той показва, че земята трябва да се оре и сее. Жълтият цвят показва, че човек трябва да бъде разумен, да използува нещата правилно. Синият цвят показва, че трябва да благодарим на Бога за всички блага, които ни е дал. Виолетовият цвят показва, че трябва да бъдем благородни и да дадем от себе си не само на подобните си, но и на всички животни, растения, насекоми, на всички живи същества. Към всички да бъдем благородни и справедливи.

Казвам: Когато Христос е дошъл на земята, Той имал за цел да научи хората как да обичат Бога. Да обичаш Бога, това значи да обичаш всичко онова, което Той е създал. Казват за някого, че се занимавал много със своето лице, със своето тяло. Аз се радвам, когато виждам човек, който се занимава със своето лице и често се оглежда в огледалото. Не, нека се оглежда, да види какви са очите му, какви са устните му на цвят – червени или сини. Нека всеки си има едно огледалце, че като става сутрин да се оглежда, да види какви са устните му. Ако види, че устните му са малко тъмни, нека започне да диша дълбоко, да дойде повече кръв в тях, да станат червени. Черният цвят не е добър. И той има нещо хубаво в себе си, но трябва да се превърне. Черният цвят е подобен на въглищата и като тях трябва да се превърне, да му се тури малко огън, да се запали. Черният цвят трябва да се превърне в червен. Той показва, че в природата има нещо, което гори и издава светлина и топлина.

Стотникът каза на Христа: „Кажи само реч и момчето ми ще оздравее.“ Това значи: Кажи само една разумна реч. Когато професорът преподава своята разумна реч или когато музикантът преподава своята разумна музика, те носят радост за всички души. Разумното в света всякога носи радост. Всеки от вас е радвал баща си и майка си, когато им е говорил разумно. Нали и вие сте се радвали на усмивката на своя баща? Достатъчно е майката да тури ръката си върху главата на своето дете или бащата да го погледне с дълбок поглед, за да изпита онзи свещен трепет на тяхната любов. Какво нещо е майката? – Майка е онази, която е умна, любеща, щедра. Когато от ръцете на майката излиза нещо, т. е когато майката с ръцете си раздава, а от очите ѝ излиза нещо светло, детето се държи за

майка си. Освен майката, то няма нищо друго на земята, което да го държи. Казвам: Освен майката няма друг някой, който може да замести в нея идеята за любовта, за Бога. Като вярваме в Бога, трябва да чувствуваме, че от него потича нещо към нас чрез майката. Като погледнем към Слънцето, ние трябва да почувствуваме, че от него иде към нас светлина и топлина. Кой е заповядал на Слънцето да ни изпраща своята светлина и топлина? Има неща в света, които са неизбежни, а други, които са временни. Неизбежно е, например, изгряването на Слънцето, въртенето на земята и т. н. Промените на живота са неизбежни, ние не можем да ги предотвратим. Всеки, който се е родил, той ще остарее, но ние трябва да разбираме, какво нещо е старост и какво младост. Младостта подразбира капитал, който се развива, а старостта подразбира развития вече капитал. В старостта капиталът вече е развит и остава в наследство на бъдещото поколение. Като свърши работата си, човек остарява и напуща земята, но не се изгубва. Той отива в другия свят, дето му е приготвено място. Христос казва: „Отивам жилище да ви приготвя, дето съм аз, там да бъдете и вие." За всекиго се приготвя място. Дали вярвате в това или не вярвате, то е друг въпрос. Като казваме, че за всекиго се приготвя място, имам предвид за всеки, който се учи добре, който е свършил отделенията, прогимназията, гимназия, университета. И след това, като специализация, за него се приготовлява място. Този човек може да стане и съдия, и лекар, и учител. Но онзи, който не се е учил, той ще заеме служба от низък уровен. Трябва ли при това положение да се сърдите? Който има малко сила, малко работи. Който има много сила, много работи.

Казвам: Днес се изискват умни хора. Това не значи, че няма такива хора на земята. Никога светът не е имал толкова умни хора, колкото днес има. Каквото и да говорите, но учените хора, които днес се събират в обществото на народите, дошли от целия свят, от Англия, от Франция, от Германия, от Италия и от останалите страни, са умни хора, добре организирани. Те съзнават, че всички хора на земята представят нещо цяло, неразривно. Те съзнават, че между всички хора има една обща връзка, не живеят със старите разбирания на хората. Има един Божествен закон, който регулира нещата и показва на всички народи, малки и големи, че са полезни едни за други. Понякога хората се страхуват от това, че един малък народ може да изчезне. Това е невъзможно. Вземете пример от еврейския народ. Няколко хиляди години се изминаха, откак излязоха от Египет, но и до днес още не е изчезнал. През какви изпитания не е минал

този народ, какви страдания не е понесъл, но и до днес още евреите, макар и пръснати по цялата земя, не са изчезнали. Всеки народ, когото Бог ръководи, не може да изчезне. Ето защо всеки народ трябва да чувствува Бога в душата си и да каже: Бог ни е изпратил на земята и ние ще Му служим. Бог е определил място на всеки народ. И това място един ден всеки справедливо и достойно ще го заеме. Мнозина се плашат пред мисълта, какво ще стане с тях. – Вярвайте в Бога не външно, но вътрешно. Вярвайте, че всички народи са деца на Бога. Вярвайте, че всички животни, които ни помагат, са изпратени като наши помощници, да ни помагат. Казвате: „Вол е това.“ В този вол е скрито едно разумно същество, което е дошло на земята да работи, да ви помага. Цели 20 години този вол ви работи, без да му плащат нещо. Ти ще си спомняш от време на време, че си имал един вол. Но един ден той ще те срещне в невидимия свят и ще те пита: „Познаваш ли ме?“ – „Не те познавам.“ – „Аз съм твоя вол, който ти работих цели 20 години. Много пъти опитвах твоята тояга на гърба си.“ Ти трябва да му се извиниш, че тогава не си разбирал нещата, че си бил голям невежа. Ако сега слеза на земята, няма вече да постъпвам по този начин. Това са новите разбирания, до които хората трябва да достигнат. Когато дойде любовта в живота ни, така трябва да разбираме нещата. Хората, които седят на висока степен на развитие, трябва да имат уважение и почитание към онези, които са над тях, но и на онези, които са под тях, трябва да спазват техните права, да не ги презират и да знаят, че навсякъде в света Бог се проявява. Бог опитва нашите умове, да види доколко ние разбираме неговите дела. От това именно той определя на какви места да ни тури. Това са ред философски разсъждения.

Съвременните хора се нуждаят от школа, от учене, да разбират причините и последствията на нещата. Някой казва: „Аз съм много нервен.“ Друг някой казва, че се страхува. – Няма защо да се страхуваш. – „Как мога да не се страхувам?“ – Аз мога да направя така, че да не се страхувате. – „Как може да направиш това?“ – Ти се страхуваш, защото си сиромах и мислиш, че ще умреш гладен. Като вложа в банката сто хиляди лева на твое име, ти веднага ще се усмихнеш и страхът ще изчезне от тебе. Значи, ти вярваш в парите, в златото повече, отколкото в мене. А не знаеш, че това злато съм аз. Ако аз не извадя златото от земята, то само няма да дойде. Следователно, гаранти за златото, за богатството в света са хората. Без хора на земята ние не можем да бъдем щастливи. Ако ти мислиш, че можеш да живееш без майка и без баща на земята, без братя и без сестри,

ти се лъжеш. Бог е великото в света, Бог е нашият баща, това е великото за нас. Майката е природата за нас, а ние сме деца на тази майка, на тази велика природа. Нашите бащи и майки в живота заместват Бога, заместват великата природа. Бог ни говори чрез тях. Когато майка ни и баща ни заминат за другия свят, Бог изпраща друга майка и друг баща, които да ги заместят и да ти помагат. Всъщност Бог ти помага чрез тях. Мнозина са ми казвали: „Срещнах втория си баща. Първият ми баща не ме обичаше, но този ме обича." Щом този човек го обича, той го нарича свой баща. Да те обича един човек, значи да намериш един човек, който да е готов да направи всичко за тебе.

Та казвам: Всички хора трябва да се стремят към реалния живот. Ако ние не можем да подобрим живота си на земята, как ще го подобрим на небето? Мнозина мислят, че макар и да (не) са били способни ученици в училището, като излезат вън от училището ще бъдат способни. В това отношение те мязат на онзи способен българин, който като дошъл до един голям трап, казал: „На млади години прескачах трапа много лесно. И сега ще мога да го прескоча." Той се засилил и хоп, в трапа. Като мислил, че някой ще го чуе, че има хора около него, той си казал: „Едно време на младини не беше така, но като остарее човек, така става." Като се огледал и видял, че никой няма, казал си: „Каквото беше на младини, това е и на старини." Това значи: Дървото мяза на семката. Каквото е скрито в семката, това ще бъде и в дървото. Каквото не е било в семката, не може да бъде и в дървото. Следователно, какъвто съм бил на младини, такъв ще бъда и на старини. Не мислете, че на старини ще бъдете по-добър. Какъвто си бил на младини, такъв ще бъдеш и на старини. По-добър не можеш да бъдеш. Да бъде добър, това не значи човек да не прави погрешки. Погрешките са възможности за него. Те не спъват човека. Погрешките са неизбежни в живота на човека. Че прави човек погрешки, това не е лошо. Може ли майсторът да гради къща, а да не се окаля, да не изцапа, да не окаля дрехите си? Това е невъзможно. Дрехите си ще окаляш, но ще съградиш къщата си. Като работиш някъде, ти все ще оцапаш ръцете си, но поне работа ще свършиш. Нека правим погрешки, но поне работа да вършим. Важно е да живеем добре, че нашата майка природа и нашият баща – любов, нашите братя и сестри да бъдат доволни от нас. Когато Бог е доволен от нас, и ние ще бъдем доволни от себе си. Когато природата е доволна от нас, и ние ще бъдем доволни от себе си. Първото нещо, което се изисква от вас, е да задоволявате вашия баща и вашата майка. Какво трябва

да каже онзи баща, който е изпратил своя син в странство да се учи и всяка година му изпраща по 50–60 хиляди лева, а той не учи? Като го поддържа десет години, той е дал за него 500–600 хиляди лева. И като се върне, колкото и да го обича, бащата ще каже: „Отидоха парите ми напразно.“ Обаче, ако синът е учил добре и се върне от странство с големи знания, бащата ще каже: „Доволен съм от моя син.“ Знаете ли какви разходи се правят за нас на земята? За да свършим земното училище за нас се правят грамадни разходи. И ние трябва да бъдем разумни, да използуваме тези средства.

„Речи само реч!“ Сега и аз ще ви кажа само една реч: Всички вие ще станете учени хора. Кажи само реч. Ще ви кажа: Всички вие ще станете добри хора. Кажи само реч! Всички ще станете красиви хора. Всички вие до един ще изправите всичките си погрешки. Тогава ще се обичате без погрешки.

Добрата молитва.
Благословен Господ Бог наш.

31-ва неделна беседа от Учителя,
Държана на 15 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ДА БЪДЕ РЕЧТА ВИ: ЕЙ, ЕЙ, НЕ, НЕ

Отче наш.
Благославяй, душе моя, Господа!

Ще прочета няколко стиха от пета глава от Евангелието на Матея, от 33 стих надолу.

Духът Божи.

Ще говоря върху 37 стих от прочетената глава: „Но да бъде речта ви: Ей, ей, не, не.“ Разликата между един разумен човек и един обикновен седи в това, че разумният знае как да се радва на най-малките работи, а обикновеният и на големите работи даже не знае да се радва.

Сега ще ви прочета някои неща от „Ценното от книгата на великия живот“ от Учителя: „В пътя на живота си опитвай вярата и надеждата на другите хора, но опитвай и своята вяра и надежда. В пътя на знанието опитвай ума и волята на човека, но опитвай и своя ум, и своята воля. В пътя на свободата опитвай благородството на душата, както и милосърдието, и сърцето на другите хора, но опитвай и своите. Там, дето малкото семенце пада, камъкът стои. Там, дето камъкът пада, човекът стои. Пък опитай и ти да падаш и да ставаш. Когато листата от дървото слизат, зимата идва; когато листата от дървото на живота се качват, пролетта идва. Опитай се да видиш дали в тебе листата от дървото на живота падат или се качват. Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва. Когато богатството хлопа на вратата, богатството се показва. Ако в тебе е студено, зима е. Ако в тебе е топло, пролет е. Когато простият царува, прах се дига, когато умният царува, мирът влиза. Ти ще видиш в къщата си, ако прах има значи простият царува. Тогава ще знаеш за себе си, че не си от много умните. Там, дето мравята се дави, човек се забавлява. Там, дето мравята се забавлява, човек спи. Затова наблюдавай живота си, дали с мравята се забавляваш или спиш в себе си. Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува. И тъй, ако ти с едното си ухо слушаш, ти си от глупавите. Ако и с двете си уши слушаш, ти си от умните. Ако от нищо не се интересуваш, не мисли, че можеш да постигнеш нещо. Детето лази, младият се издига, а старият се прегърбва. Когато лазиш, дете

си, когато се издигаш, млад си. Когато се прегърбваш, стар си. Но ако ти не се учиш като дете, ти няма да се научиш да лазиш. И ако като млад се издигаш, но не знаеш какво да правиш, ти никакъв млад не си. И когато се прегърбваш, но нищо не пишеш, твоята старост не е на мястото си. Домът е за детето, нивата – за младия, полето – за стария, а леглото – за уморения. Ако си у дома си, дете си. Ако си на нивата, млад си. Ако си на полето, стар си. Ако си на леглото, уморен си от живота. Ти така трябва да се издигнеш, че да нямаш нужда от нищо. Не разваляй това, което природата е наредила. Не ѝ давай съвет какво да прави. С нея не се състезавай и нищо от нея насила не взимай. Вземай всичко онова, което Бог ти дава. Всичко онова, което Той взима от тебе, не го искай назад. Дом без врата и училище без прозорци, подобни са. Както в къща без врата никой не може да влезе, така и в училище без прозорци нищо не може да се научи.“

Това са ред изречения, формули в живота. Всяка хапка е ценна за човека, когато се сдъвче и влезе в стомаха. Само при това положение стомахът ще извади нейните сокове. Всяка хапка носи известна сила, известно съдържание в себе си. За умния човек всеки поглед, всеки лъч, който иде от Слънцето, носи нещо в себе си. Ако знаеш как да го възприемеш, ти приемаш ценното от него. Всеки звук, който се отнася до ухото, има известна ценност в себе си. Ако ухото знае как да се постави, то може да възприеме тази ценност.

Съвременните хора са отегчени от много правила в живота си. Хората не са свободни в живота. Те казват, че искат да бъдат свободни, търсят свободата, а въпреки това не са свободни да мислят, както искат. Ако човек отиде на един съвременен бал, той ще трябва да се облече в специален костюм, за жените един, а за мъжете друг. Мъжът трябва да се облече с фрак, с бяла вратовръзка и с бели ръкавици. Ако някой си позволи да отиде на бал с обикновените си дрехи, веднага ще го извадят вън от бала. Ако тръгнеш на бойното поле с хубав костюм и с бастун в ръка, веднага ще те арестуват. На бойното поле като отиваш, ще вземеш пушка, патрони, ще облечеш военната униформа и така ще се явиш. Ако пък тръгнеш за училище и се наредиш като войник за бойното поле, с пушка в ръка и с военна униформа, веднага ще (те) спрат пред вратата още, ще ти кажат: „Ти не си за тук.“ Пушките и сабите са за бойното поле. Тук се изисква друго нещо. Та в съвременния живот се изисква специална литература за четене. Човек трябва да знае какво да мисли, какво да чувствува и какво да прави. Три неща са необходими за човека, без които той нищо не може да

постигне. Първото необходимо нещо за човека е силата. Без сила той нищо не може да постигне. Второто необходимо нещо за човека е разумността. Без разумност той не знае как да започва работите. Третото нещо, което се изисква от човека, е устой. Но къде ще търси човек устой, къде ще търси силата и къде ще търси разумността? Устой се придобива на физическия свят. Следователно, като е дошъл на земята, човек тук именно трябва да придобие устой. И най-великите същества от небето слизат на земята, само за да придобият устой. На земята има специфични неща, които спомагат за каляването на човека. Всяко същество се калява на земята по особен начин и придобива устой. Устоят е нещо, което може да се придобие само на земята, на тази грешна земя, прочута в цялата вселена. Следователно, земята е прочута само с едно нещо, а именно, че дава устой. С устоя човек може да прави каквото иска. Какво ще прави, това е негова работа, то е друг въпрос. Ако искаш да добиеш устой, ще дойдеш на земята. Обаче, ако искаш да добиеш сила, на земята няма да дойдеш. На земята сила не се добива. За да добиеш сила, ти трябва да отидеш на друго място. Сила се придобива само с любовта. Къде ще намерите любовта? – В Божествения свят. Следователно, искате ли да добиете сила, трябва да отидете в Божествения свят. Сила без любов е немислима. Някои казват, че любовта прави хората меки. Не, меките хора са влюбени. Любовта прави хората силни, а не меки. Ние разглеждаме нещата така, както са в действителност. Като сте дошли на земята, вие искате да постигнете нещо. И прави сте. Всеки човек има известна цел, известна мисъл, която иска да постигне в живота си. Той все е дошъл за нещо на земята. Като е дошъл на земята, той все ще замине един ден, но трябва да постигне устой. Той не трябва да замине от земята, докато поне не достигне устой. Като има устой, той ще има една основа, върху която ще гради.

Някои хора, които са стигнали до религиозния живот, казват, че Господ ще даде всички неща даром. Какво разбирате под думата „даром“? Едно нещо, което Бог дава на хората даром, това е любовта. Любовта е дар на човека от Бога. Чрез любовта Бог се изявява навсякъде на хората, за да им даде сила. Но тази сила той я дава не за насилие. Почне ли човек да изнасилва другите, Бог веднага се оттегля. Когато започне да отслабва човек, това показва, че той е престъпил закона на любовта. Щом изгубиш любовта си, ти губиш силата си и започваш да остаряваш. Като остарееш, ще дойде и смъртта. Всички хора, които престъпват закона на любовта, умират, без изключение. Това се отнася не само за хората, но даже и за

най-възвишените същества, които са си позволили да престъпят закона на любовта. И тях постига същата участ, каквато и обикновените хора. Тъй щото, знайте: Изгубите ли силата си, смъртта вече иде. Смъртта се страхува само от силата. Та когато хората се запитват защо трябва да обичат, казвам: Хората трябва да обичат, за да бъдат силни. Защо трябва да бъдат силни? За да бъдат свободни. Ако не си силен, ти не можеш да бъдеш и свободен. Следователно, щом Бог е любов, Той е всесилен. Ако човек остави Бога да действува в него, както Той иска, човекът ще бъде най-силен. Ако Бог е с тебе, кой ще бъде против тебе? И ако съвременните хора се оплакват от неприятели, това показва, че те са слаби, т.е. любовта не е с тях. Ако една държава се оплаква от някаква слабост, това показва, че любовта не е с нея. Ако едно общество се оплаква от известна слабост, това показва, че любовта не е с него. Значи, любовта трябва еднакво да царува в човешките умове, в човешките сърца, в човешките души и в човешките духове. Любовта трябва да царува навсякъде, да бъде един основен закон.

Сега аз говоря за любовта в нейната първична същина. Любовта има много нюанси. Вие сте запознати с някои нюанси на любовта. Но все таки мога да ви кажа, че не познавате любовта напълно. Някои от вас сте били майки, знаете какво е майчината любов. Но същевременно вие знаете какво нещо е и майчината скръб. Мнозина от вас знаете какво нещо е съпружеската любов, но същевременно знаете и какво нещо е и съпружеската скръб. Някои от вас може да са големи националисти. Знаете какво нещо е народна любов, но знаете и какво нещо е народна скръб. Когато твоят народ печели, ти се радваш, но когато започне да губи, ти носиш неговата скръб. Понякога случва се, че на цял народ не му върви напред, както и на един човек не му върви. Който обича своя народ, той скърби, както скърби и за себе си.

Казвам: Новата философия на живота ни показва къде е болното ѝ място. Ако ти си слаб човек, ще знаеш, че твоето място се дължи на любовта ти. Причината за твоята слабост се крие в любовта ти. Следователно, по който и да е начин, ще гледаш да добиеш любовта си. И след като добиеш любовта си, ще гледаш при всички условия на живота си да запазиш своето равновесие. Онези от вас, които са пътували по океан, имат представа за него. Аз ще ви представя една своя опитност, какво представя пътуването по океан. Като се качвахме на парахода, всички пътници бяха весели, доволни, махаха с кърпа на своите познати,

поздравяваха се. В началото на пътуването, към вечерта на първия ден, те започваха да стават сериозни. На втория ден наведоха глави надолу, а на третия ден започнаха да стават много щедри, да дават нещо от себе си. Всички започнаха да ядат лимони, да се търкалят кой където свари: един се търкулнал на едно място, друг на друго място. Всичкото геройство, всичката веселба изчезна, нищо не остана от веселието им. Сега, аз правя сравнение между този параход в океана и нашата земя, с която пътуваме – в това отношение нашата земя е един голям параход, на който ние сме пътници. Тя не се клати от големите бури и земетресения, както виждаме с параходите по океаните, но тя се клати от земетресенията, които стават главно в астралния свят. Като се клати, земята прави големи амплитуди и затова човек често бива неразположен. Вие сте се качили на този параход, но става една голяма буря и той започва да се клатушка. Тази е причината, че хората са като пияни на този параход, тук виждат някой залетял, там друг, не могат да стоят на едно място. Не че те имат желание да бъде така, но не могат да се ориентират. Следователно, това, дето хората се гневят, дето мъже и жени, майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри се карат, това се дължи на парахода, който се блъска от големите бури. Мъжът се блъска в жената, жената в мъжа, детето в майката и т. н. Щом бурята утихне, всички спорове и караници млъкват. Та когато се карате, ще знаете, че морето е бурно. Преди няколко дни дойде един мъж да се оплаква от жена си, че много го нагрубявала. Казвам: Астралното море е виновно за това. Тогава стават бурите. Като стане някоя буря, ти я изучавай. Когато се качваш на някой параход, още от начало ти трябва да изучаваш географията му, да знаеш кога стават бурите. Като знаеш времето, когато стават бурите, не се качвай на този параход. Качи се в мирно време. Като погледнеш лицето на човека, ще видиш, че на всеки човек е писано, кога стават бури на морето, по което той пътува. Всички хора не пътуват с еднакви параходи. Вие тук сте всички заедно, всички сте пътници, но всеки се качва на свой кораб. И с този кораб той пътува из пространството. Това са отвлечени въпроси. Като слушате да ви се говори така, казвате: „Къде пътуваме? Ние по цял ден стоим в къщите си." Не, не е така. Аз не съм от тези, които се заблуждават.

Седя един ден в морската градина във Варна и до мене на една пейка седи една млада мома. Тя седи замислена, решава един важен, философски въпрос. Казвам на приятеля си, който седи до мене: Тази мома сега е в Америка. И сега е при него. Тя мислено пътува за Америка. Ако някой я

бутне, тя ще се стресне. Тя мисли постоянно за него. И като е мислила така, тя се е пренесла в Америка. Може да дойде някой да я обере, но тя няма да усети. Като се събуди, ще се чуди къде е била. А набожните отиват още по-далеч. Като мислят за духовни работи, за небето, току виж, че са се пренесли там. Като знаят това, светските хора казват: Човек не трябва да се моли много. Не, като се моли, човек трябва да се качи горе. Ако твоята молитва не може да се качи горе, тя не е приета. Аз влизам в положението на хората. Съвременните религиозни хора искат да си направят радио да говорят на Господа, но понякога между земята и небето застават такива големи облаци, които пречат на звука да се предава. Тези вълни нарушават спокойствието на въздуха, вследствие на което в радиото се чува шум, който пречи звука да се възприема ясно. Някой се моли на Бога, но нещо вътре в него му казва: „Какво си седнал да се молиш? Опретни се на работа." Който няма сила, той трябва да работи. А който има сила, какво трябва да прави? Любовта е онази сила, която осмисля живота. Любовта е основа на живота. Ние искаме от хората да имат уважение и почитание към нас. Ние искаме Бог да ни слуша, но питам: Ако любовта у нас не е закон, ако мъдростта у нас не е закон, ако истината у нас не е закон, кое е онова, което ще ни даде ценност? На какво Бог ще обърне внимание у нас? Кажете ми, кое е онова, което ще ви препоръча пред Господа? – „Ама ние трябва да се молим." За да се моли човек, той трябва да има любов към Бога, да бъде силен. За да изпрати човек молитвата си да иде до Бога, той трябва да бъде силен. Огнището на човека трябва да бъде така нажежено, че да изпрати молитвата си до Бога. И ако човек не е разумен, мисълта му няма да има нужната светлина, а Бог не обича тъмните работи. Ти не можеш да имаш едно лошо разположение на духа и да се молиш. При това положение Бог не може да ти обърне внимание. Бог може да послуша човека, да приема молитвата му само когато той има най-добро разположение на духа си. И другите хора не могат да имат нашата любов, ако нямат добро разположение. Казвате: „Ние трябва да обичаме всички." Не, всички не можете да обичате. Обичайте онези хора, които имат добро разположение на духа си. Ако всички други хора, които нямат добро разположение на духа си, не ги обичате, вие сте свободни. Нима ние трябва да обичаме мъртвите камъни? Камъните не се нуждаят от любов. Даже и да обичате един камък, той няма никакво отношение към вас, не може да възприеме вашата любов. Камъните спадат от съвсем друга категория от тази, в която спадат хората, те имат съвсем друго естество, различно от

това на хората.

Съвременните хора се натъкват на три вида противоречия. Понякога те стават среда на особен свят същества и започват да разглеждат живота без любов. И тогава те казват: „Животът няма смисъл.“ Това, което хората очакват от живота, не могат да го имат без любов. Любовта е алхимическият камък. Тя е, която отваря всички врати. Ако ти имаш Божествената любов в себе си, всички врати на природата ще бъдат отворени за тебе. Ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето отидеш, вратата ще ти се отвори. Много окултни ученици казват, че окултните науки трябва да се изучават. Те нямат предвид едно нещо: Окултните науки трябва да се изучават с любов. В съвременна Европа мнозина изучават окултната наука, но без любов. Окултните науки без любов са недостъпни. Може и при това положение да се научи нещо, но то не е достатъчно. Много от съвременните химици изучават химията, научават как да правят газове, които имат разрушителна сила, но това не е за тях благо. Днес има дългобойни оръдия, които удрят надалеч около на 60 километра разстояние. Като падне един такъв снаряд, знаете ли какви разрушения причинява? Обаче, това не е още законът на любовта. Каквото и да правят хората, колкото и да се стремят да подражават на природата, те не могат да се сравняват с нея – нашата земя е също едно такова ядро, което е изхвърлено от пространството от едно голямо дуло. Знаете ли преди колко години е изхвърлена земята от това дуло в пространството? От хиляди години насам земята се движи в пространството, а ние пътуваме на нея, като в параход. Но земята не е направена така, че да се пукне някъде, както става с гранатите. Ако тя би се пукнала, нищо нямаше да остане от нас. И съвременните хора сега искат да подражават на Господа, да направят такава една бомба, като земята. Като се пукне тази бомба, всичко ще се свърши. Божиите работи не мязат на човешките. Аз похвалявам съвременните хора, че са се научили на 60 километра разстояние да хвърлят бомбите си. Бих желал и на 120 километра да достигнат. Ако с тази граната изхвърлят един човек на хиляди километра разстояние горе в пространството, той ще се намери в забранено място. Там няма да има нито хляб, нито пък ще може да диша. Ще дойде време, когато хората ще се бият по този начин. Тогава ще се бият богати и бедни. Те ще отворят топовете си и ще започне дан, дун. Богатите ще отворят своите топове и ще започнат да изпращат на бедните дрехи, обуща, хляб, провизии и непрекъснато ще се чува дан, дун. Сиромасите пък ще приемат с

благодарност, каквото им се праща и ще отговарят пак с дан, дун. Аз съм за войната, но за каква война? Която дава свобода на хората. Аз съм за една война, която дава право на жените, на мъжете, на децата, на господарите и на слугите. Аз съм за една война, която дава право на буболечиците, на птиците, на рибите, на гущерите, на дърветата, на растенията. Изобщо, аз съм за една война, която дава свобода на всички живи същества.

И тъй, основното нещо е, че животът коренно ще се измени. Съвременното общество също ще се измени. Онези пък, които изучават религията, казват: „Това ще стане, когато Христос дойде на земята." Христос вече дойде на земята и приложи Божествената любов. И ние трябва да приложим тази любов. Ако вие очаквате отсега нататък да дойде Христос, и хиляди години още да Го очаквате, Той няма да дойде. Тъй, както очаквате Христа, Той няма да дойде. Христос е дошъл някъде. Ако приложите любовта, ще видите Христа. Ако влезете в една къща и драснете една кибритена клечка, вие ще видите нещата както трябва. Светлина трябва на хората. Любовта е, която ще донесе тази светлина. Сила трябва в света. Любовта трябва да се наложи на хората чрез сила. Преди няколко дни дойде при мене един брат, много смел, готов на всякакви реформи. Дали му да възпитава една жена. Той е умен, но тя е по-умна от него. Тя сега се вдала в изучаване на любовта. Тя си създала една теория, че не да обичат само младите, но и старите трябва да обичат. Той казва: „Аз ще ѝ тегля един бой, че да ме познае." Той иска да взема неговата страна, но аз не я вземам и му казвам: Тъй, както говориш за жена си, ти много я препоръчваш. Ти постоянно говориш за нея, че е много добра. Като ми разправя тия работи, той иска и ми дава право да ги изнеса и двамата в една беседа. И понеже съм задължен, аз говоря сега за тях. Казвам на брата: Ти трябва да я биеш от любов, че тя да познае, че я обичаш. Един мъж разправяше как се ядосал на жена си, искал да я бие. Той се засилил, но като дошъл до нея, ударил с ръце във въздуха. Тя се усмихнала. По този начин той бие себе си, но не и своята възлюблена. Такова нещо е любовта. Като удариш, да не падне ръката ти на твоята възлюблена. Че Бог ни обича, ние се уверяваме, че Той слиза на земята и взима всичките ни грехове. И Христос слезе на земята, пострада за хората, взе греховете им и каза: Не са виновни те, така разбират. Каквото прегрешение и да правят, това произтича от техните ограничени разбирания. Като си замина, Христос каза на хората: Братя, правете по-малко грехове, че като дойда втори път на земята, да ме бият по-малко. Обичайте се и правете по-малко прегрешения.

Питам: Трябва ли ние да позволим да бият онзи, когото обичаме? Това е унижение за нас. Достойно е за нас да повдигнем името Божие. Ние трябва да подигнем името на Този, Който ни е правил толкова добрини, Който ни е дал всичките блага на живота. Ние не трябва да допуснем прах да падне върху Този, Който ни е дал всичко в света. Жена ти е направила едно погрешка, искаш да я биеш, кажи: „Заради Господа, няма да я бия.“ Някой има да ти дава пари, иде ти да го набиеш, заради Господа кажи: „Заради Господа няма да го бия, ще му простя дълга.“ Знаете ли какво щеше да стане в света, ако всички хора биха се решили поне в един ден или в една седмица да направят нещо добро заради любовта? Голяма промяна би станала в света.

Сега вие, които ме слушате, направете този опит за един ден. Ако излезе сполучлив, направете го за една седмица. После за един месец, за два, за три, за четири, за пет до 12 месеца. И тогава ако опитът ви излезе сполучлив, елате при мене да ми кажете дали законът е бил верен или не. Пък ако опитът ви е бил несполучлив и останете ощетени, елате при мене, аз ще ви платя всички разноски. Колкото разноски направите, аз ще ви ги платя щедро с най-големи лихви. Ако опитът не излезе сполучлив, ще бъдете осигурени за цял живот. Ако пък опитът излезе сполучлив, ще бъдете осигурени за цялата вечност. Затова казвам: Приложете Божията любов. Тя е приложима навсякъде, във всички работи. Ако болният би приложил любовта, той би разбрал смисъла на своята болест. Ако невежият би приложил любовта, той би разбрал причината на своето невежество. Ако слабият би приложил любовта, той би разбрал причината на своята слабост. Ако всички хора биха приложили любовта, те щяха да имат опитността на Йова, който казва: Едно време, когато живеех без любов, правих много глупости и грешки, но сега, понеже те познах, няма да правя вече такива глупости. И казва Писанието: „Нека ви бъде според вярата.“ Питам: Кое е онова в човека, което по-рано сте обичали, а сега не го обичате? Вие не сте си задавали въпроса, защо по-рано сте го обичали, а сега не го обичате. Вие казвате: „Не го обичам, понеже и той не ме обича.“ Това не е никаква философия. Преди всичко вие не знаете дали той не ви обича. Вие нямате никакви доказателства дали той ви обича или не. Вие имате доказателства само за себе си, че го обичате, но дали той ви обича или не, това не знаете. Аз зная за себе си дали обичам хората, но за тях не зная, обичат ли ме или не. Аз още не съм влизал в душата на хората, да зная дали те ме обичат. Те си знаят това. Има един начин, по който

познавате дали някой ви обича или не. Ако вие умрете и при вас дойде този, който ви обича според Божествената любов и пошепне на ухото ви: „Стояне, аз те обичам“, ако Стоян веднага стане от гроба, значи този човек ви е обичал според Божията любов. Но след като кажете: „Стояне, аз те обичам“ и той си лежи, не става от гроба, на такава лъжа не обръщайте внимание. Това не е любов.

Разправяха ми следната опитност за един млад момък. Той се отчаял нещо от живота и решил да се самоубие. Майка му, баща му го съветвали да не прави това нещо, но той никого не слушал. Решил да се самоубие. Той си купил един револвер и без да го види някой, отишъл в една гора. Отнякъде го видяла една млада мома и се затичала към него. Тя се доближила до ухото му, казала му една дума и продължила пътя си. Той веднага хвърлил револвера и тръгнал след нея. Какво му казала младата мома? Тя му казала: „Стояне, аз те обичам.“ Той ѝ казал: „Щом ме обичаш, и аз обичам такива силни хора. Дай си ръката, заедно ние можем да победим света.“

Сега, желая ви и вие да бъдете като този Стоян. Като ви каже Господ, че ви обича, хвърлете и вие оръжието си и тръгнете след Него.

Благословен Господ наш.
Тайна молитва.

32-ра неделна беседа от Учителя,
Държана на 22 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

Отче наш.
Ще се развеселя.

Има едно изречение в свещените книги, което казва: „У Бога е всичко възможно.“

Духът Божи.

Има някъде едно изречение: Светът е създаден за живите хора, за умните, за свободните хора. За живите, за умните и за свободните хора. В Бога всичко е възможно. Всеки един човек трябва да си състави едно понятие за себе си, ако иска поне да разбира своя си живот. Да си състави едно мнение и да не идва в противоречие с туй, което той мисли. Ние понякой път се учудваме защо хората не мислят тъй, както ние мислим и хората се учудват, че и ние не мислим като тях. Ако ние мислим, че всичко може да стане тъй, както ние мислим, тази идея е вярна само по отношение на Бога. От гледището на Бога, един ден всичките хора ще дойдат да мислят, както Той мисли. Искат, не искат, ще дойдат. Днес има хора, които не мислят, както Бог мисли. Но след милиарди и милиарди години, след милиони и милиони години, хората ще дойдат да мислят като него. Мисълта – това е най-красивото, през което човек може да мине сега на земята. И туй, за което човек е чувствувал, и то е най-красивото и това, което е направил. Три неща има, които са красиви. Това, което мислиш в даден случай, е най-красивото и това, което чувствуваш е най-красивото. И това, което правиш, е най-красивото. Сега, може да дойде едно противоречие. Може да кажете, ние казваме в даден случай туй, което човек прави е най-красиво, в дадения случай заради него. Може да се родят много противоречия, как тъй да е най-красиво. Туй, което ти мислиш и което чувствуваш и което правиш, то е най-красивото за тебе. Ние говорим сега за положителната страна на нещата. Отрицателните неща, това са сенките. Може да кажем, имате една сянка, обаче тя има реалност. Тя няма вещество, органическа реалност. Сянката е реална, докато Слънцето грее. Туй Слънце не грее и сянката не съществува. При това от дървото може да имаш плод, но от сенките не може да имаш. Защото някой път ние казваме:

„Кое е реалното?“ – Реално е туй, за което може да мислиш. Реално е туй, за което може да чувствуваш в даден случай. Реално е туй, за което постъпваш, то е реалното. Вземете думата „реалност“ в нейната достъпна форма. Например, на български вие ще попитате: „Туй, което казва някой, знаеш ли български?“ Той ще се учуди. Българинът да го питаш знаеш ли български. Казва: „Зная, разбира се, аз съм българин.“ Ако питаш един французин знае ли френски, той ще каже: „Зная, разбира се. Аз съм французин.“ Ако попитате един англичанин знае ли английски, той ще каже: „Зная, разбира се, аз съм англичанин.“ Но ако попиташ един англичанин: „Ти знаеш ли български?“, той ще се намери в едно положение, той ще каже: „Сега, слушам, не съм запознат.“ Слушам какво нещо говорят за българите. Ще ви се види чудно, че един англичанин не знае български. Или един англичанин може да се учуди как вие не знаете английски. Вие може да изучавате английски, ако имате нужда или известен интерес. За българина е в реда на нещата да знае български и за англичанина е в реда на нещата да знае английски, и за французина е в реда на нещата да знае френски. И за всеки един човек в реда на нещата е да знае езика на своя народ, и за човека в реда на нещата е да мисли по човешки. Казваш: „Мислиш ли?“ – Мисля, разбира се. Мисълта е общо достояние на цялото човечество. Ако питаш: „Мислиш ли?“ – Разбира се, мисля. – „Как мислиш?“ – Има разни степени на мисълта. Но обикновено всичките хора мислят по един и същи начин. Но, ако попиташ едно животно: „Ти мислиш ли?“, животното няма да разбере. И ако попитате едно дърво, и то няма да ти даде отговор. Казвате понякой път, че дърветата мислят, но не като хората. Животните мислят, но не като хората. Че мислят, няма съмнение. Че в тях има известна интелигентност, няма съмнение, но те се различават със своята мисъл. Туй не е едно противоречие, че се различават. Това са фази на този, Божествения свят. Ако попитате: „Защо светът е така създаден?“, той е един много труден въпрос, защото другояче не можеше да бъде създаден. Както и да го обяснявате, има два начина.

Казва Христос на едно място. Има един стих: „Прослави Ме със славата, която имах при Тебе, преди създаването на мира“. Значи, преди да се създаде този свят, с тази слава да го прослави – каква е била онази слава преди създаването на света, ние нямаме никакво понятие. Вземаме този стих: „Прослави ме“ като нещо понятно. „Със славата, която имах в Тебе, преди създаването на мира“. От философско гледище, има един свят, който

не е създаден, както всичките други светове са създадени, той сам не се създава. Има един порядък, който е вечен. Съществува един образец на човечеството. Сега някой път такива мисли смущават хората. Как е възможно това? Ние се смущаваме. Какъв е този свят? Ние се смущаваме, как е възможно едно дърво да съществува без сянка. Как е възможно едно дърво да съществува, да има реалност, без сянка. Сянката е едно отражение на реалността. Ние се смущаваме някой път от сенките в живота. Трябва да се освободим от ония сенки, които ни смущават. Седиш и се радваш или се смущаваш от сенките. Ти си мислиш: „Кой знае, този живот много зле ще прекарам." То е сянка. Не знаеш, казваш: „Кой знае какво ще ми дойде до главата." Някой път мислиш, че ще ти дойде до главата нещо много добро. Радваш се и скърбиш за неща, които не съществуват. То е едно разбиране. Казва: „Може да пострадам." Но има един смисъл в страданието. Казваш: „Не може ли без страданието?" – Може, може без страдание. Но цялото щастие на всички същества зависи само от страданието, което съществува в света. Вижте цялото органическо царство, изсичат дърветата, изгарят, страдания имат. Животните едни други като се унищожават, и то е страдание. Съвременните хора унищожават милиарди същества и то е едно страдание. Защото, ако тия същества не се унищожаваха, човечеството не може да расте. С милиарди тонове храна се унищожава.

Та казвам: Ние живеем в един свят, дето се учим. Страданието не е нищо друго, освен една наука. Хората се учат, че туй, което имат, трябва да дадат нещо от себе си. Учат се на земята на жертвата. Най-дълъг живот имат растенията. Има растения, които са по на 4, 5, 6 хиляди години. Стари дървета има, които са живяли толкоз. Казвате, че Адам живял 900 години. Растения има, които са живяли 5 пъти повече, отколкото Адам е живял. Но въпросът е сега, онова, което Адам е преживял и тия растения са преживяли, дали тия растения имат същата опитност, същото преживяване както Адама. Имат ли, следователно, същото знание. Знанието на тия растения не може да се сравни със знанието на (Адама, което той) имал в себе си, с вашето знание, ако вие разбирате, ако сте доволни. Вие някой път искате да бъдете доволни от онова, което притежавате. Истинското притежание на човека седи във възможността на живота. Истинската възможност на човека седи в знанието, в разумността, която има. Истинската възможност на човека седи в свободата, която има. Три неща има. Човек, където и да е, който иска да бъде малко щастлив, за да разбере човешкия живот. Първо, той трябва да има живот. Същевременно този

живот трябва да е ограден, да има знания в себе си. Трябва да знаеш защо живееш. И при това, щом като знаеш, трябва да имаш свобода. Та всичко онова, което желаеш, да можеш да го направиш. Сегашните учени хора са много допринесли. Един обикновен човек, който нищо не знае заради себе си, но идете в една библиотека и ще видите колко книги са написани по анатомия само за костите на човека. Цели томове има, които с години да чете трябва човек: костите, мускулите, нервната система. После вземете по изкуството колко картини има нарисувани. Вземете по съвременната музика цели томове има написани. Вие, за да може да научите всичко, което е написано по музика, ви трябват най-малко 200 години, за да може да свирите всичко, което е написано. Сега, във вестниците пишат за един млад българин, който се е прочул, че свирил много мъчни работи, че му дали премия, един млад българин на 12 години и този българин се прочул само затова, че могъл да свири тия, мъчните работи. Още не се е родил българин, който да може да напише тия неща, които великите музиканти са написали. Казвам: Българинът трябва да се радва, че може да свири. Хубаво е, че знае да свири. За да свири, той трябва да има права мисъл. Онзи, който свири, трябва да има живот, онзи, който свири, трябва да има знание. Онзи, който свири, трябва да има светлина, онзи, който свири, трябва да има свобода. Вие седите понякой път и се питате какво трябва да правите в дадения случай. Всеки един от вас трябва да знае. Като стане сутрин, трябва да знае какво да прави. Често съм слушал жени, които се питат: „Защо съм се родила жена? Трябваше да зная защо се родих жена.“ Те са станали жени и не знаят защо са станали жени. Мъжът пита: „Защо съм се родил мъж?“ Слушал съм мъже да казват така: „Не ни трябваше да се родим мъже. Жени трябваше да се родим.“ То е частично разглеждане сега. Ние разглеждаме жената от съвременно гледище като една домакиня, но то е много ограничено положение. Домакиня е хубаво, но всичките жени могат ли да бъдат домакини? Някои могат да бъдат. Всички жени могат ли да бъдат майки? Някои може да бъдат. Всичките мъже бащи могат ли да бъдат? Някои може да бъдат, но някои няма да бъдат. Всичките хора философи не могат да бъдат. Музиканти не може да бъдат. Има нещо, което всички хора не може да бъдат. Но всички хора може да живеят, може да мислят, може да бъдат свободни. Туй е общо достояние за всички. Туй е първото нещо. Казвам: Всеки един човек от своето гледище не се приспособява на условията. Гледам, колко са умни растенията. Гледам тука в нашата гора някои са яли сливи и са хвърлили костилките, от които са израстнали

сливи, израстнали са сливи между боровете. А пък сливите и борът се различават. По стремеж борът е много духовен. Той към Бога мисли, не се отклонява. Малко се разклонява. Върви нагоре, малко се разклонил и върви нагоре, мъчно расте по ниските места. Във високите планински места расте. Сливите на високо не растат, но стават много широки. Голям простор искат. Тия сливи, като се родили между боровете, казват: „И ние искаме да живеем като вас.“ И тези сливи станали високи, и те вървят нависоко, и сливите вървят към Бога. Казват: „Както вие вярвате, точно и ние като вас.“ И ще видите, че сливите растат нависоко като боровете, но като излезе сливата над бора, ще се разпростре. Докато върви успоредно с бора, е като бора. Тя е заострена, нагоре гледа. Щом излезе над него, очите ѝ се отварят. Вчера минавам и с един наш приятел, казвам: Ела да видиш каква политика имат растенията. Ела да видиш една слива каква политика прави, на ваш език казано. Между боровете тя станала тънка, като мотовила, нагоре излязла, отдолу е тънка и станала 7–8 метра висока.

Казвам: Ние, съвременните хора, седим и се питаме какво трябва да правим. Трябва да се приспособим към ония условия, които Бог ни нарежда, нищо повече – някои хора Бог ги е направил и им е казал, като дойдат в света да бъдат певци, да пеят, а те като дошли, някои ги направили земледелци. На човека Бог като го е изпъдил, му казва: Ще ореш земята и малко ще ти дава. Някои са земледелци, някои са певци, някои са художници, шивачи, железари, колари, какво ли не. Какви не занаятия има. Всеки има по един занаят, за да може да си изкара прехраната. Това е едно временно положение. Ние мислим, че сега, че ти като си музикант, ти си създал музиката. Че ти, ако си художник, ти си създал художеството. Художеството съществува преди. Ти само ще копираш. Ние само ще копираме онова, което природата е създала преди хиляди и хиляди години. Музиката, която е създадена преди хиляди години, едва сега нашите музиканти започват да изваждат модели. Музиката е копиране. Във времето на Христа дошъл цял полк от ангелски същества от невидимия свят, които са пяли още преди хората да бяха учени, знаеха да пеят много по-добре, отколкото сегашните хора. Сега ние, съвременните хора питаме: „Оня свят кой е?“ Оня свят е за живота. Схващайте идеята. Животът подразбира оня свят и този свят. Когато говорим за оня свят, разбираме причината на нещата. Духовният свят е причината. Но има три фази. Ако вземем живота, знанието и свободата, тогава животът е причина, светлината е среда, през която животът минава и свободата, това е един резултат. Там, дето животът

може да се прояви. Свободата не е нищо друго, освен проявление на живота. Знанието са възможности, през които животът минава. Самият живот носи в себе си туй, което иска. Сега хората не схващат така. Ти най-първо трябва да носиш живот в себе си. Ти казваш: „Аз утре ще умра.“ Туй, което умира, туй не е живот. Някой казва: „Аз ще живея.“ Друг казва: „Аз ще умра.“ Щом умреш, това е сянка на живота. Животът никога не умира. Животът се изменя. Животът не е нещо, което може да го развалиш, да го отделиш от себе си. Този живот може да се прояви в хиляди форми, по различни начини. Но животът като една целокупност не може да се унищожи. Ти като живот не може да умреш. Но душата, която е като един резултат, като сянка. Ако считаш живота като сянка, той може в тебе да се прояви. Най-първо ние нямаме истинско понятие. Казваме: „Утре като умрем, може ли да се познаваме?“ Сега как се познават хората? Сега хората не се познават. Че как се познават? Една жена като умре, мъжът ѝ се ожени за втора. Вие искате еднобрачие. Вие искате еднобрачие, а като умре мъжът ѝ, оженва се за втор, той като умре, за трети. И казвате, че има еднобрачие, то е вече многобрачие. Оженил си се веднъж, свърши се работата, в другия живот. А сега един мъж, двама мъжа, трима мъже. Аз вземам настоящите форми като едно обявление. В брака вътре трябва да се схване не сегашното положение. Една жена се жени, за да може да влезе във връзка с Божествената Мъдрост. Жена, ако не се жени, мъдростта ще бъде недостъпна заради нея. Жена, която не се жени, любовта ще бъде недостъпна за нея. Жена, която не се жени, свободата ще бъде недостъпна. Който победи докрай, той свободен ще бъде. Следователно, ако ти в света не си в сила да победиш смъртта, ако ти в света не си силен да победиш тъмнината, ако ти в света не си силен да победиш робството, в което се намираш, свобода не може да имаш, знание не може да имаш. Ти и живот не може да имаш. Тогава ще се намерите в едно положение, казвате: „У човека е невъзможно, у Бога всичко е възможно.“ Тия неща, ако ги разглеждаме като хора, искаме да бъдем щастливи. Ще бъдем щастливи толкоз, колкото всички хора може да бъдат щастливи. Вчера имахме един пример. Като покриваха салона, по едно невнимание, там имало една положка на врабчета, деца си имат, изваждат ги работниците от гнездото, хвърлят ги долу. Не се минава 4–5 минути, един наш приятел намира гнездото, двете изскочиха, а трите останаха. Казвам: Може да ги храним, но тук има друго едно гнездо на врабчета, турям трите, там да ги отхранят, донася гнездото. Вярвам, тази птичка имаше около 5–6 деца, та ѝ турихме

още три. Гледам едно проявление у врабчетата. Влиза мъжката, влиза женската, по едно време излезе майката навън и започва да си търси крилата. Какво стана на това врабче? Говори, говори нещо, дигне си главата, казва: „Ще се хранят.“ Но единственото нещо, като наблюдавам движенията, понеже съм изучавал движенията, намерих, че тази птичка се намери в голямо учудване. От всичките си движения, учудва се тя. Тя не може да си представи откъде са дошли тези. Съзнава като факт, че са дошли там и най-после направи едно движение, с което искаше да каже: „Ще се хранят тия деца вече.“ Отиде да търси храна. Сега не знаем какво ще стане. Беше интересно. Ако бях художник, щях да нарисувам как се учудва на трите деца. Често като ни дойдат някои нови мисли, някоя нова мисъл дойде, ни в клин, ни в ръкав, чудиш се откъде е дошла. Казваме: „В Бога всичко е възможно.“ Не трябва да се делим от Бога. Че Бог е нещо отвън. Да имаме едно желание да изпълним Неговата Воля. Докато благото на нашия живот, както е начертан твоят идеал, както искате да живеете. Някой начертал един идеал как да живее. Ние трябва да реализираме оня идеал, който Бог ни е начертал. Не е синът, който дава образа за здравето на сина. Бащата и майката е, която дава образа на сина и на дъщерята. Не сме ние, които даваме нашите планове, но ще вървим по онези образи, които той ни е дал. Следователно, сега влизаме в едно стълкновение и мислим, че ние трябва да уреждаме живота. Уреждането в нас в какво седи? Много лесна работа е. Даден ти е въздухът, ти трябва да дишаш, само да го приемаш и изпращаш. Този въздух в тебе ще извърши онова, което е потребно в тебе. Преди няколко деня иде един, че ми носи яйца. Казва: „Какви хубави яйца ти нося.“ Казвам: Трябва да благодарим на кокошката. Тя ги е снесла. Този дошъл и ги носи. Но дали са хубави яйцата или не, зависи от кокошката. Ако кокошката е здрава и умна, знае, че и яйцата ще бъдат такива. Ако кокошката е болна, каквото и да ми кажат за тях, от кокошката зависи. Правя сравнение. Ако ние сме здрави, ако ние сме умни и свободни и нашите мисли, които излизат от нас, и те ще бъдат такива. Мислите излизат навън, както Слънцето изпраща своите лъчи. Тия лъчи идат по земята. Така и нашите мисли, които излизат навън, отиват от нашата мисъл в окръжаващата среда и тя се ползува от мислите ни. И ние се ползуваме от окръжаващите мисли на хората. Ние трябва да живеем между хората, защото техните мисли помагат за този прогрес. Без да знаят, хората помагат със своите мисли. Помагат със своите постъпки. И не само ние, но и растенията ни помагат, и въздухът ни помага, и светлината ни

помага. Всичко в света иде, за да ни помага. Ние наричаме туй външен свят, проявление на Божествената мисъл. Туй, което става в света, не е нищо друго, освен проявление на Божията мисъл. Бог иска всички да живеят така, като Той живее. Туй е желанието на Бога. Христос изказва тази идея така: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Някой път хората се оплакват и казват: „Не можем да бъдем съвършени.“ Съвършенството, това е привилегия, то е крайната цел, крайното благо. То е един резултат и ние ще разберем смисъла на сегашния живот. Някои разбират, че ако не станат съвършени, няма за какво да работят. Но именно онова Божие съвършенство ни подтикна нас към работа. Съвършенството на Бога е, което дава хубостта на този свят. Като сме всинца съвършени, тогава всинца ще бъдем щастливи, няма да има противоречие, животът ще мине в друга фаза, хиляди пъти по-красива, отколкото сега. Ние мислим, че като станем съвършени, няма какво да правим. При сегашния живот, вземете в музиката, колко хубави неща има създадени. Гледате и не можете да свирите. Един ден вие като станете виртуози на цигулка или на пиано, всички неща, които свирите, ще се радвате. Сега вие търсите някой друг да дойде да ви свири, да платите. А един ден веднага ще турите великия музикант и ще посвирите, че ви стане приятно. Ние, съвременните хора, трябва да разбираме, всеки един от вас ще създаде по нещо. Великите музиканти в миналото създали. Когато тук имате големи пророци, написали нещо, четете. Четете един велик пророк, виждате каква мощна мисъл има. Четете някой друг по-малък, виждате каква разлика има. Четете нещо, което някой обикновен човек написал, голямо различие има между една гениална мисъл и между една обикновена мисъл. Например, сега, ако вас ви попитам каква е дажбата на един слон, какво ще кажете? Колко му е дажбата? Една закуска на слона, да се нахрани, да е задоволен и да не загуби своето тегло, трябват му 12 кила хубаво брашно, печеничко, половин кило масло, четвърт кило сол, да се опече, вода по половин килограм, да му се дава 12 килограма за закуска, след туй трябва да го заведеш някъде в гората и той вън от това, от някое любимо растение ще начупи клони, не яде листа, но с хобота има особен начин. Ще обере гората и ще си достави от онова, което има нужда.

В 19 глава се казва: „В Бога всичко е възможно.“ Тази възможност не съществува извън любовта. Първото условие на възможността е Любовта, втората възможност, това е Божията мъдрост, знанието. Третата възможност, това е истината, това е свободата. Това са условията. Всичко е

възможно само при любовта. Всичко е възможно само при разумността. Всичко е възможно само при свободата. Когато ние искаме да бъдем свободни, ние трябва да имаме ясна представа. Трябва да имаме ясна представа за онази Божествена Любов, която взела предвид вниманието на всички същества. Всички същества от най-малките до най-голямите, Бог ги поддържа в Своето съзнание. Туй, което човек никога не може да направи. За всяко същество, Той определил дажба, условия, според своите познания, според възможностите. Има всичките възможности туй същество да живее какъвто и да е живот. Сега, ако нямаме тази идея за Бога, че Той работи заради нас и в нас, се ражда едно обезсърчение. Да кажем, вие се намирате в противоречие. Беден човек е и се чудите защо е беден. Бедни сте на единственото основание, че не възприемате Божията Любов. Затова сте бедни. Щом възприемеш Божествената Любов в себе си, веднага всичките хора ще се заинтересуват за тебе. Вземете едно дете, което е видно, туй дете е надарено с известни дарби. Да кажем един музикант, в него е развита музиката, веднага става достъпен, всичките хора се интересуват, има какво да даде. Всички хора, които дават от себе си нещо в света, те са добре дошли. Вие искате хората да ви обичат. Трябва да дадете нещо от себе си. Трябва да сте приели, да имате Божественото в себе си. Само Божественото е един неизчерпаем извор. Ако Божественото във вас не е, вие не можете да бъдете щастлив, вие не можете да бъдете любещ, вие не можете да имате желание. Но да имаш желание и да повишиш, и да проявиш желанието, то е друго нещо.

Та казвам: Има една реална страна в живота. Откъде трябва да се започне при сегашните условия, тъй както хората живеят? Какво трябва да се прави, тъй както хората живеят? Сега хората питат дали ти вярваш в Бога или не. Има нещо по-съществено. Вярата е съществено, но да възприемеш, то е Божията Любов. Ако веднъж си възприел Божията Любов, тогава няма какво да се смущаваш. Най-първо смущенията идват в света да ви изпитат имате ли Божията Любов или не. Понякой път питате защо са тия страдания? Страданията ви изпитват, каква е любовта ви, която сте възприели. Вие като възприемете Божията Любов, искате да я задържите за себе си. Възприемете колкото е необходимо заради вас. Най-първо залюбете себе си. Всичките клетки, които са във вашето тяло, оградете ги така, както индусите казват. Те дишане имат. Има едно дишане с любов. Много хора не са здрави, защото не дишат с любов. Казват: „Защо дишаш?“ Дишането е вливане на Божествения живот. Ти като дишаш, ще

пратиш на всяка клетка в мозъка, навсякъде, всички да оживеят и всичките вътре в тебе да почнат да се радват на Божието присъствие. Ако ти дишаш така и мислиш, че Бог всичко може да направи в тебе, трябва да провериш. Някой боледува, някой е сиромах, някой наближава да умира. Аз ви казвам, че хората умират някой път от страх. Повечето хора умират от страх. Много хора умират от страх. Много хора умират. Спират се функциите. Има едно течение, на някои хора, от страх може да спрат функциите. Сърцето престава да бие. Този човек, според сърцето може да се констатира, че умрял, пък не е умрял. Вие мислите, че като престане да диша, умира. Ти може да чувствуваш вътре, не дишаш, но слушаш в главата какво говорят. Казват: „Умря.“ Казват: „Сърцето му спря да бие.“ Ти казваш: „Живея, макар че сърцето е спряло, пак живея.“ Разправят за един пример. Един англичанин отива с един слуга в Алпите да прави своите екскурзии. Слугата носил в раницата една опечена кокошка, една бутилка шампанско вино. Като вървяли, припада англичанинът и помислили, че е умрял, пипат го, умрял. Мислят, че трябва да го заровят. Слугата си казва: „Нека да се наям.“ Изважда от чантата, изяда кокошката и изпива виното. Като се поразвеселил, казва си: „Чакай да видя господаря, да го поразтрия малко, може да се съживи.“ Господарят се съживява. Казва му: „Защо изяде кокошката?“ Слугата умира от страх. Значи онзи умрял и като изял кокошката, като оживява господаря, той от страх умира. Той без позволение как се решил да изяде кокошката, става взрив. Той не е умрял, но той умира тогава.

Та казвам: Истинското положение, трябва на хората една религия, в която да опитат всеки ден Божията любов. Да имат ясна представа, когато дойдат всичките противоречия в света и като дойдеш до Божията Любов, всичките тия противоречия се разрешават. Колко лесно биха живяли хората, ако чувствуваха Божията Любов, че Бог ги осигурява. Всинца ние сме така осигурени, че понякой път аз се чудя защо хората не вярват в тази осигуровка, която Бог им дал. Аз не се питам защо Бог даде. За Него не се питам, но се чудя на хората. Само един пример съм намерил, колко е малка вярата в хората. Преди години четох за един английски лорд, който имал 500 души длъжници. Имали голяма сума да му плащат. Чел Евангелието, чудел се защо хората не вярват в Бога. Той писал във вестниците: „Всички мои длъжници, ако дойдат на еди кой си ден, еди кой си час, еди коя си минута, ще им простя дълговете.“ Събрали се всичките длъжници около него, разисквали са какви са неговите намерения. Да не би да ни изпитва

дали не искаме да платим. Гледат, иде един беден човек и казва: „Тук ли е къщата на еди-кой си лорд?“ Хлопа, отварят му, влиза, онези седят вън и разискват какви са подбудителните причини. Той седи като англичанин с часовник в ръка и то всичките 500 души, само един се намерил и повярвал, че каквото каже, ще бъде. Та един ден туй ще се случи със сегашния свят. Господ ще държи часовника и ще види, колко души са повярвали, че Бог е Любов, че каквото иска, Той ще ви даде. Който влязъл, му е простен дългът, а пък онези останали пак да плащат. Та сегашната малка карма трябва да се изплати. Всеки един човек, който не вярва в Бога, трябва да си изплаща кармата. А който вярва като вас,.... Бащата не иска от сина си синът да му плаща дълга. Той няма да плаща дълговете на сина. „Всичко е възможно.“ Сега каква е философията на живота? В органическия свят, вложете като един органически процес за здравето, вложете човешката мисъл, като органически процес за придобиване на сила. Приложете онзи процес на истината и свободата. Свободата е необходима като процес, за да придобие тялото своята пластичност. Всичко онова, което искаш да направиш, само по пътя на свободата може да направиш нещо, както искаш. Само по пътя на знанието ще имаш всичките условия. Само чрез живота, който в тебе действува в дадения случай, чрез любовта ти ще знаеш как да използуваш този живот, да бъдеш щастлив, да се радваш, че ти си познал Бога. И знаеш какво нещо е да познаваш Бога. То е същото, когато едно изгубено дете намери баща си и майка си, знаеш каква радост. Оттук подбутвано, оттам подритвано, и като намери баща си, това дете е свободно. Четете една радост на неговото лице. Казвам: Поглеждайте се в огледалото щом сте тъжни и скръбни. Баща си, Господа не сте намерили. Има едно място, дето е сянка. Да имате онази самоувереност в света, че каквото и да стане, да знаете, че всичко съдействува за добро. Един ден всичките противоречия в света, от Божествено гледище ще се разрешат. Всички ще се разрешат. Болните здрави ще бъдат. Глупавите умни ще станат. Слабите силни ще станат. В Божествения свят така ще бъде. Не в човешкия живот. В човешкия живот е обратния процес. В човешкия живот силните слаби ще станат. Богатите сиромаси ще станат. Здравите болни ще станат. Живите умрели ще бъдат. Туй е в човешкия порядък. А в Божествения порядък мъртвите оживяват, точно обратното става.

Казвам: Дотогава, докато вие вярвате в сиромашията, докато вярвате в болести, ти ще бъдеш болен, ще бъдеш сиромах. Щом си болен, вярвай, че в болестта ще се прояви Господ. Ти на болестта кажи така: „Моля ти се, в

името на Господа, дай място, нека дойде Господ в мене.“ Тя ще се поопери, ще ѝ кажеш, ще хванеш болестта, ще разчепкаш с ръцете и ще кажеш: „Малко настрани, доста си ме държала, нека дойде Господ. Ти постянно вземаш. То е егоизъм.“ Тя постоянно черпи от тебе, тя е телоядец. Тури я настрана. Нека дойде Господ. Нека Той да те прегърне. Нека имате онези мисли, които вас ще ви прегърнат. Гледам някоя сестра, сърди се на друга. Вашите сръдни, турете ги настрани. Сръднята е хубаво, гневът е хубаво, всичките тия работи са все хубави. Сръднята, за да я направиш да влезе, трябва да я дириш. Всяка сръдня в човека не е нищо друго, освен насъбрала се енергия. Понеже един човек има желание, не е постигнал желанието, той не е доволен. Има право да не е доволен. Има един път за постижение на нещата. Слабите понякой път мислят, че ще умрат. Вие считате смъртта, като изменя човека, той трябва да умре. Не е ли хубаво като длъжник да умреш? Ами не е ли хубаво за всичките ония престъпления да умреш, за тях да ги забравиш? Същевременно да се зароди желание да станеш един човек без тия престъпления. Не е ли хубаво човек да хвърли нечистите си дрехи, да вземе една баня и да се облече с най-хубави дрехи. Нас ни е страх да се освободим от временните неща. Има възкресение. Сега проповядват възкресение. Обнова трябва в мислите. Обнова трябва в чувствата и обнова в постъпките – възкресението е един процес. Казвате: „В един миг.“ Знаете ли колко години е един Божествен миг? Казвате: „Туй всичко ще стане в един миг.“ Един Божествен миг трае 45 години. Значи, Господ като мигне, туй го счита 45 години. Години трябва да минат за този миг, за да се реализира, за да разберете. Вие мислите тъй, по човешки и казвате: „В един миг ще стане.“ За всички неща се изисква време и разбиране. Трябва една солидна философия. Може да кажете: „Учителят тъй каза.“ Не, приложете Любовта. Имате хиляди опитности. Беден си, гладен си. Защо? Гледай да придобиеш нещо и попитай по кой начин може да си задоволиш глада. Три, четири деня гладуваш, докато проникне една мисъл. По кой начин ще добиеш храната? Ако можеш да добиеш храната по прав път, имаш Божието благословение. Може да направите един опит. Ако вие от 4–5 деня очаквате Бог да се прояви, ще дойде един ваш приятел, който ви обича, иска да ви посети, от 10 години да ви види. Когато вие се намерите в най-големите скърби и страдания, вие ще тръгнете да просите и казвате: „Гладен ще умра.“ Аз бих предпочел да умра гладен, отколкото да изгубя любовта, пък да имам яденето. Яденето без любов за мене нищо не струва. Храна, която не ми дава мисъл, нищо не струва. Храна, която не ми дава

свобода, нищо не струва. Храна, която внася свобода, тя е Божествена, трябва да се освободим. Имаме пример в Евангелието, онези 120 души, първите вярващи в Христа, молеха се за апостол Петър. 120 души се молиха и дойде един ангел и казва: „Да си върви, свободен си.“

Та казвам: Някой път, за да се направи нещо, 120 души нека се съберат на един ум, да се молят. Навсякъде в България, като стане бездъждие, хората излизат вън и се молят. Бог някой път ги послушва. Преди години, там в Шуменско, в Новопазарско, на едно място събрали се 9 турски села, заклали курбан и се молят за дъжд. Българинът казва: „Господ като дава дъжд на турците, ще даде и на нас.“ Интересното е, че на 9-те села дъжд паднал, а на българското село не паднал. Трябва да се моли човек, да работи. Ако очакваме други да се молят заради нас, молитвата е един от онези велики закони, да бъдем всички образец. Проповядва се едно учение за Бога. Как ще го проповядвате? Как ще проповядваш, че обичаш Господа? Да обичаш един народ, трябва да говориш на неговия език, трябва да изучаваш неговите нрави. Следователно, ние, за да покажем, че обичаме Бога, трябва да изучим неговия език. Тогава всички хора трябва да благодарим за онова, което Бог ни дал. Което хората ще направят, да са благодарни. Даже и вярващите някой път са недоволни. Бог това не връзва за кусур. Някой път се съмняваш и казваш: „Дали това, в което вярвам, е така?“ Не се съмнявайте в Божията Любов. Три неща има, за които не трябва да има никакво съмнение в душата. Не се съмнявайте, не се колебайте в Любовта. Не се съмнявайте в мъдростта, в светлината и в знанието. Не се съмнявайте в истината и в свободата, която дава простор. Това е основа. Щом се усъмните, вие губите всичката основа на вашия живот. Туй може да го проверите. Това е една опитна наука. Казва Христос: „Ако син человечески дойде, ще намери ли вяра между хората?“ Ще намери ли любов? Сега всичките казвате тъй: „Дали трябва да говорим истината?“ Още сега може да се провери. Ако искаме да проверим, може да направят опит всичките верующи, то е следният: Нека се съберат хора от всички вери. 10–15 души, които вярват в Бога, всеки по своему. Ще докараме 10 души болни, 10 вярващи болни, все от разни лоши болести. И ще кажем: „Ха вие с вашата вяра, помолете се на Господа.“ Помолиха се и този човек оздравява. Права е тази вяра. Помолят се за друг и той оздравява. Ако 10-те души се помолят и 10-те души оздравеят, вярата е права, но ако се молят и болните не оздравяват, не е право веруюто. Тогава ще се съберат вярващи, които вярват в Господа и ще дойдат 10 души

сиромаси, които са гладували по 10 деня, постили са и казвам: Ха сега нахранете този брат. Един човек, който не е ял 10 деня не иска много дажба, много малко ядене се иска. Знаете ли, ако всичките тия хора се задоволят, нагостите ги, тогава как ще се разрешат въпросите? Всичките да вземат по един гостенин и да го заведат в дома си, ето веруюто. Има я сега практическата страна в живота, която Бог изисква от всичките хора. Аз говоря за вярващите от вас, които искат да идат в оня свят, вие ще видите лицето на Бога, но няма да го видите еднакво. Когато Мойсей отивал на Синайската гора да вземе закона, минавал покрай един овчар, който имал видение, един сън, казал му, че Господ ще му дойде на гости. Той заклал едно агне, опекъл го. Минава Мойсей и му казва: „Какво си се развеселил?" – „Сънувах, че Господ ще ми дойде на гости." Мойсей, с човешкото знание казва: „Ти си се заблудил, Господ агнета не яде." Като отишъл в Синайската гора, Мойсей видял, че лицето на Бога има нещо изменено. Той му казва: Ти направи една погрешка, иди кажи на овчаря, че аз ще му ида на гости. Връща се Мойсей при овчаря и му казва: „Ще ме извиниш, аз ти казах, че Господ няма да дойде, но Господ ще дойде." Овчарят се зарадвал, развеселил се, че Господ ще дойде. Скрил се Мойсей да види как ще дойде Господ на гости на овчаря. Заспал овчарят, в това време слязъл огън от небето и изгорил агнето. Събудил се овчарят и казва: „Колко съм радостен, че Господ изяде моето агне."

Казвам: Не се съмнявайте. Като ви каже Господ, че ще ви дойде на гости, ще ви дойде, по който и да е начин.

Вярвайте в три неща: Вярвайте в Любовта, която излиза от Бога. Вярвайте в знанието, което излиза от Бога и вярвайте в свободата, която излиза от Бога, вярвайте във всичко, което излиза от Бога. Вярвайте в Бога, който ви обгръща и ви подтиква във всичко добро. Вярвайте в Бога, който сега ви води и който ще ви изведе, вярвайте в Бога, който за в бъдеще ще ви даде да постигнете вашата цел.

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

33-та неделна беседа от Учителя
Държана на 29 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

Забележка: **По каталога на Елена Андреева на 5 и 12 юни, 1938 г. няма беседи.**

ТРИ ФАЗИ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Обичаят в хората да говорят за миналото и затова аз ще ви прочета 15 глава от Лука, какво се е говорило в миналото и после ще ви кажа какво може да се говори сега. /*Учителят прочете цялата глава.*/

МИЛОСЕРДИЕТО.

Реалността сама по себе си има три фази, те са три статически фази и една същинска фаза. Три статически фази значи, когато ние се движим, ние се движим по земното кълбо. Туй, което става зад нас, ние сме го изходили, ние го наричаме минало. Туй, в което сме сега, е настоящо, а туй, в което има да вървим, е бъдеще. Някой път ние мислим, че миналото не съществува, мислим, че само настоящето е реално. Мислим, че и бъдещето не е реално. Но от туй гледище едновременно миналото е тъй реално, както настоящето и бъдещето е тъй реално, както настоящето. Някой казва: „Как може да се докаже?“ Тъй е от нашето гледище. Миналото, настоящето и бъдещето, това са фази на нашето движение. Някои неща са минали, понеже показват движението, посоката, от която изхождаме. Посоката, в която се движим, е бъдещето, а туй, в което сме сега, е настоящето. Туй, което сме изминали, е миналото.

Та казвам: Знанието е опитността, която имаме. Някой казва, нашият минал живот има една връзка. Миналият живот има връзка с настоящия, а настоящият има връзка с бъдещия. Ако ние така не схващаме, тогава нашият съвременен живот е разпокъсан. Някой казва: „Има ли бъдещ живот?“ Има, разбира се. Казвате: „Защо съществува безверието?“ – Защото вярата го роди. Ако нямаше вяра, не щеше да има безверие. Казват: „Защо съществува безлюбието?“ – Безлюбието съществува, защото има любов, ако нямаше любов и безлюбие нямаше да има. Има насилие в света, защото има сила. Казвате: „Не може ли без сила?“ – Може. – „Какво ще бъде?“ – Без любовта в живота има страдание, ще опитаме опакото на живота. Казвам: Ние се спираме единично върху живота, искаме своето благо. Представете си, че един лист, който мисли само за себе си, не мисли

за цялото дърво, няма да му е добре. Възможно ли е на едно дърво само един лист да е добре, а пък на другите да не е добре? Законът, който съществува, е: Ако на цялото дърво е добре, ако на всичките листа е добре и са в цветущо състояние, и на единият лист ще му бъде добре. Казвам: Ако един лист изсъхва, изсъхва по единствената причина на безлюбието на другите листа, че са намразили листа, затова изсъхва. И в дърветата има омраза. Щом изсъхне, казвам: Мразят се, скарали се и виждаш 10–20–30 листа изсъхнали. Като се скарат дърветата, като умрат 20–30 листа, ще се примирят. И хората умират. Караница, омраза има. Омразата произвежда в света смърт. Един закон има, щом започнат хората да си завиждат, някой ще умре. Сега вие схващайте смъртта като един Божествен метод за примирението. Когато някой човек не живее на земята, както трябва, Господ казва: Повикайте този мой син, нека се върне. Кои са причините, че той не иска да живее както трябва? Казва: Доведете го. Защо е умрял? Питам сега: Този баща казва: Този мой син мъртъв бе и оживя. Какво разбирате? Вижда бащата, изглежда много добре. Значи синът като излязъл от бащата, забравил за баща си. Като дошъл в големите страдания, значи с любов към баща си да се върне. Дали вече ще го обичат или не, той не пита, но казва: „Не съм достоен за твой син, но като един от твоите слуги да ме приемеш."

Вие в света сте дошли и искате вашето щастие. Вие се намирате в положението на този младия син, който взел наследството си и казва: „Да си поживеем в този свят." Че после ще остане гладен, че ще го качат на полето свините да пасе, това не му иде на ума. Всичките хора казват: „Туй нещастие е." Аз ви казвам: Всички ние, хората на земята, сме осъдени на най-големите страдания. Какво по-голямо страдание от смъртта? Като умреш, ще идеш в митницата и като минаваш тази митница от онзи, физическия свят за другия, като те хванат, ще разчепкат мозъка, сърцето ти, да не би да откраднеш нещо. И ти ще останеш без тяло, без уши, без крака и с експреса ще те изпратят някъде. Тебе ще те залъгват, ще те турят в един ковчег, при митничаря те носят. Малки митничари има, които разглобяват. Един българин ми разправяше, който бил във Виена и като дошли германците и него набедили за евреин. Взели и разхвърляли куфарите му. Казва: „Намерих се в чудо. Казвам: Българин съм, не ми хващат вяра. Отнася се като с евреи." Та и като умреш, ще ти кажат: „Ти си евреин." Щом отиваш в другия свят, казват: „Евреин си", всичките куфари ще ги разчепкват. Казват хората: „Умря и отиде при Бога." Това не е

философия на живота. Чрез умиране не се отива при Бога. При Бога се отива чрез любов, когато възлюбиш Бога чрез сърцето. Казвате: „Де да го видя?“ Чудни сте. Всеки ден виждате Господа, а казвате: „Де да го видя?“ Ако ти в светлината не може да видиш Бога, ако ти в плодните дървета не може да видиш Бога, ако ти в изворите не може да видиш Бога, ако ти в звездите не може да видиш Бога, ако във ветровете не може да видиш Бога, ако във всеки гениален човек, ако във всеки музикант, във всеки един художник не може да видиш Бога, тогава де ще го видиш? Някой се напъва и казва: „Да стана ясновидец.“ Казвам: Ти си сега ясновидец. Та всинца не сте ли ясновидци? Жена си не виждаш ли, мъжа си, децата си не ги ли виждаш, приятелите не ги ли виждате? Има някои работи, не може да видим, понеже сме надалече. Щом дойдем близо, ще ги видим.

Сега аз бих желал да ви говоря за някои неща основни. Може би вие очаквате някои от вас да се разочароват в това, което мислите. Понеже всеки един от вас има нещо, което обича, иска да му кажат. Иска да му кажат за това, което обича, а пък аз няма да ви говоря за неща, които обичате, понеже са интимни работи, пък аз не обичам да се меся в интимните работи на хората. Оставям ги, то е тяхна работа. Ако ме осведомят, така и аз не обичам да се меся в живота на хората. Много мъчно може да се проникне в човешкия живот. Това, което вие знаете, веднъж като укорявали един учен човек, той казва: Много добре. Казват му, не чуваш ли като говорят? – Аз зная два пъти отколкото той казва за мене. Но и той като ме хвалеше, аз зная повече. Някой ще казва, че съм лош или че съм добър. Аз зная толкоз, колкото той не подозира. Че ме хвали, че съм учен човек, в какво седи учението? Учението ми седи в това, че аз мога да превърна желязото в злато. Разрешението седи в това, че аз може да излекувам проказата. Учението седи в това, че аз само с едно духване може да излекувам онези, които боледуват от туберкулоза. Учението седи в това, че онези, които имат повреда в мозъка, само като махна с ръка, умът им идва на място. Това е знание. На мене някой се оплаква, че бил гладен. Аз на глада само като стисна вежди и той се уплаши, и хлябът дойде. Като намръщя вежди, жаждата си отиде, цяла река потече към мене. Това знание ли е? Туй реално ли е? Трябва да бъдете при златото и при реката, за да разберете реално ли е или не. Отидоха японците да воюват, една цяла катастрофа. Китайците предполагат, че повече от 200 войници са издавени и повече от милион китайци. Предположения, вестникарски работи. Колко са верни, не са проверени. По-напред казваха, че повече от 2 и половина

милиона хора са издавени. Казвам: Какво е сега тяхното положение? Защо става туй наводнение? Японците искаха да подобрят своето положение, китайците се защитават. Сега аз ви навеждам понякой път. Ние, хората, мязаме на японци, че отваряме война на Господа. Казват: „Аз вече не вярвам.“ Безверието е родено от вярата. Когато и да е, туй безверие ще стане верую и ти като блудния син ще кажеш: „Отче, съгреших пред небето и пред тебе, направи ме като един от слугите си.“ Представете си, че един богат човек не вярва в никакво страдание. Докато има пари, докато има слуги, не вярва в страданието. Утре като изгуби всичкото богатство, попадне в голяма сиромашия, никой не му помага, не му прави услуга, затворят го като шпионин в затвора, дойдат всичките страдания. Тогава други възгледи за живота ще има. Всичките болести не са ли един затвор, и на какво се дължат болестите? Казваме: „Едно наказание на Бога.“ Не, всичките болести са продукт на един по-низш живот. Дали сме достъп на един низш живот в себе си. Казваш: „Аз не искам болестта.“ Не искаш болестта, но даваш достъп. Всички болести се дължат на един низш живот. И според степента на този живот са и болестите. Колкото болестта е по-лоша, толкоз степента е по-ниска. Колкото болестта е по-мека, степента е по-висока. Хремата е най-слабата болест. Като кихнеш няколко пъти, то е болест. След кихането иде хремата. Това са низши организми, които като влязат в човешкото тяло, произвеждат болезнени състояния. Болезнените състояния произтичат от изверженията на тия малки животинки, които живеят в човека. Те със своите извержения уморяват човека. Например, холерата в 24 часа може да те умори. Ще умреш от милионите микроби, които светкавично се размножават, че след 24 часа или след 2 денонощия може да заминеш за другия свят. От тинята, от калта, която те оставят вътре в човешкия организъм. Грехът не е нищо друго, и те са микроби, наричат ги духове, това са микроби, низши същества, които влизат. И нечистите мисли са същества, и нечистите желания са такъв низш живот, който влиза в живота. Следователно, животът е разделен на две категории, низш и висш живот. Всякога, когато се съединява с низшия живот, идват болезнени състояния. Всякога, когато човек се съединява с висшия живот, иде радостта. Следователно, всяка една радост е една връзка с висшия Божествен живот, признак на нашата връзка с висшия Божествен живот и всякога нашите страдания са един признак на една връзка с низшия живот. Казвате: „Тогава какво трябва да правим?“ – Ще напуснеш низшия живот, ще се свържеш с висшия. И всякога лекарите препоръчват на един болен да

напусне местността и да иде в планината, да подиша чистия въздух, чистата храна.

Казвам: При сегашните условия хората само се страхуват. Дойде някое страдание и казват: „Какво ми дойде до главата!“ – Какво ти дойде до главата? – „Много, казва, страдам.“ – Че защо страдаш? Страданието има и добра страна. Ти никога не си мислил за крака си. Ходиш и не знаеш колко се хубави, колко са полезни краката. Блъскаш ги, ходиш по земята, мяташ ги, за какво ли не. Един ден, като заболее кракът ти, ти го милваш. Тия крака никога не са милвани, а като те заболят, ще вземеш, ще ги измиеш, ще обърнеш внимание. Ще обърнеш внимание на големия палец, ще го разгледаш оттук, оттам. Хубав е този крак и той се радва, казва: „Колко е добър моят господар.“ Ако те боли кракът ти, ще го мръднеш, ще бъдеш внимателен с него, ще го намажеш с масло, няма да ходиш на работа, постоянно за него мислиш. Ако те заболи пръста, дойде лекарят, казваш: „Господин докторе, виж пръста.“ Като дойде приятелят ти, казваш: „Виж пръста“ и като оздравее пръстът, направиш угощение. Казваш: „Оздравя пръстът.“ И ще дадеш угощение. Това е благородно състояние. Колко ти струва този палец? Вие имате една ръка и никога не оценявате вашия палец. Но всичкото наше нещастие в света, дали си музикант, дали си философ, дали си поет, дали си генерал или цар, каквото и да е, животът ти напълно зависи от палците. Те са, които заповядват, те са генералите. А пък тия, другите, са войници. Четирите са войници, които спомагат на генералите. Това са десет души, с които човекът отива да воюва навсякъде. Всеки един човек от вас има по 10 войници, двама генерали отгоре – палците. И двама генерали долу и осем войници отгоре и осем войници отдолу, всичко 16 и 4 – 20 и от тия двете /Показва палците на ръцете/ зависи вашето бъдеще щастие. Някои хора мислят (че нямат) късмет. Ти не може да бъдеш късметлия човек, ако твоят палец не е късметлия. Ти не може да бъдеш умен човек, ако твоят палец на крака не е умен. Ти не може да бъдеш умен, ако твоят палец горе не е умен. Този шашкънин става понякой път. Ако остане така, не се мърда. Ако той стане шашкънин и ти ще станеш шашкънин. Всичките хора, които умствено заболяват, психолозите забелязват, че палецът започва да не се мърда, става повреда в мозъка, но не трябва да ги носиш палците да ги показваш. Ще станеш сутрин, ще видиш мърдат ли генералите. Кажи: „Господин генерал, как си ти?“ Като кажеш туй, свиеш ръката си. Ще се учиш на послушание. Онези, страхливите, си държат палците свити. Сега аз ви разкривам една азбука в

природата. Когато едно животно се уплаши, то си подига опашката. А когато то чувствува своето достойнство, навие опашката си, накъдри я. Кучето като те види, маха си опашката, казва: „Добър ден. Добре дошъл. У нас и мъже, и жени, всички живеем много добре.“

Сега онези, които са набожни, казват: „Говорете за свещени работи.“ За мене най-малките работи са свещени. За мене, когато кучето върти опашката, е свещено. Туй куче ми казва: „Благодарение на моята вяра аз мога да си мърдам опашката.“ Както виждаш в дома, при всичките условия, макар че господарят му е тука и кучето си мърда опашката. Понякой път казват: „Какво се разговаряш с кучето?“ Казвам: Много умно ми говори това куче. Като ме види, веднага ми отваря устата си и казва: „Господине, моите зъби са бели, аз поддържам доброто.“ Някой казва: „Озъбило се кучето.“ Кучето казва: „Доброто е в мене.“ Ако речеш да хвърлиш един камък, ти си невежа, не разбираш и то започва да те хока, да лае.

Казвам сега: Ония спорове, които стават в нас, на какво се дължат? В човека вътре, в неговата мисъл стават спорове. В неговото сърце стават спорове и в неговото тяло стават спорове. То се дължи на онова неразбиране на Божествената Любов, която прониква навсякъде. Защото Божията Любов ние трябва да я приложим. Не може човек да познае любовта. Той не може да приеме любовта, ако не я познава. Трябва да се приложи любовта. Целият живот, който ние имаме, е едно приложение. Целият свят, това са възможности за всички нас, които живеем. Всеки човек може да постигне всичко, което желае, но едновременно не желай много работи. В даден момент аз подразбирам ето какво. В този момент, който е извън времето и пространството, може да е хилядна, три хилядна от секундата, но в дадения момент трябва да поставиш само една мисъл, която трябва да реализираш. Съсредоточи ума си върху нея, върху нищо друго. Ти не показвай, че трябва да бъдеш едностранчив. Ако хората бяха станали едностранчиви, те щяха да преобразят тялото си. Например, ако вие стискате вашите чувства, ако постоянно реагирате върху вашата любов, този да не обичаш, онзи да не обичаш, ще ви изтънеят устата и ще започнат да побеляват. Като станат твоите устни тънки, тънките устни не са за препоръчване. Някой път носът изтънее. Като изтънее носът ви, не е за препоръчване, охтиката е готова. Като изтънеят устата, охтиката е готова. Като изтънеят очите, ушите и вие най-после като изтънеете, че никъде няма да се намерите. Следователно се изисква от Божественото становище. Дай ход на своите чувства, не реагирай върху никое чувство вътре в себе си. В

съвременната окултна наука казват: „Убий всяко желание!“ Желанията и чувствата са две неща различни. Желанието в човека е нещо скроено от самия човек. Ти имаш желание към едно нещо. Чувствата в човека са нещо Божествено, на което ти трябва да дадеш ход. То е един извор, който трябва да канализираш. Всичките нещастия на съвременния живот произтичат от подтискане на нашите чувства. Има един начин. Когато дойде един човек радостен, ние не сме доволни. Казваме: „Много се радваш.“ Ако дойде много тъжен, пак сме недоволни. Ако някой рече да се хвали, пак сме недоволни. Ако ни пее много, пак сме недоволни. Но има едно пеене, ако идеш в някоя воденица, която постоянно дрънка, пее ли тя? Кой пее? – Камъните пеят. Тия камъни не искат да пеят, човек ги е накарал да дрънкат. Казват: „Нека слушат дрънкането на тази воденица.“ Често ние си създаваме известни воденици, мелим брашно. Тия воденици дрънкат и се научаваме на неестествено дрънкане. Често пъти вие искате да знаете какво нещо е педагогия. Виждам колко са невъздържани съвременните хора. Невъздържани са, ще избухне, някой устата си мърда, на някой окото се мърда, на някой се мърда ухото, някой като започне да си мърда, той може да е далече и ти ще го бутнеш, дето не трябва. Аз съм правил хиляди опити и съм дошъл до следното. Казвам: Човек в света никога не може да се поправи. Всеки един, който мисли, че може да поправи някого чрез съвет, той се лъже. Човек по естество е непоправим. Защото човек е добър създаден, а по проявление е лош. Следователно ние искаме да поправим човешкото естество. То е добро, но има една лъжлива теза. Казват: „По естество човек е лош.“ Не, по проявление човек е лош. Тогава какъв смисъл има? Човек е направен по образ и подобие на Бога. Щом е направен по образ и подобие, той е добър. Тогава трябва да търсим де седи злото. – В проявлението на неговата воля. Във волята на човека седи злото, не в неговата душа, не в неговия дух. Така трябва да знаете. Аз ви казвам на вас: В ангелите съгреши мъжът, а в хората съгреши жената. В ангелите се изопачи волята, а в хората се изопачи сърцето. Сърцето представя човека. Началото на греха е сърцето. Жената изопачи сърцето си. Не говоря за вашата форма. Във всеки човек има една жена. Вашата жена в проявлението си разваля вашия живот. Какво трябва да правите, за да поправите жената в себе си? Трябва да я обичате, да ѝ дадете пример. Човек може да се излекува. Ето какво разбирам: Чисто физиологически, чисто психологически какво разбирам: Ако човек пречисти своята кръв, че няма никаква храна за ония низши микроби, понеже всичките микроби в

човека трябва да намерят храна, за да живеят. Ако твоята кръв е чиста, като влезе микробът в чистата кръв, умира. Следователно, мъжът, който иска да повлияе на своята жена, той трябва да бъде абсолютно чист. И жена, която иска да повлияе на мъжа си, трябва да бъде абсолютно чиста. Учител, който иска да повлияе на своите ученици, трябва да бъде абсолютно чист. И ученици, които искат да повлияят на своя учител, трябва да бъдат чисти. Слуга, който иска да повлияе на господаря си, трябва да бъде чист и господар, който иска да повлияе на слугата си, трябва да бъде чист. Чистота навсякъде е необходима, за да имаме едно влияние. Някой казва: „Влияние." Влиянието е резултат на Божествената чистота, която се проявява в нас. Чистотата е един резултат на любовта. Направете наблюдение. Мене са ми разправили, много майки са ми казвали: „Много несретен, не се държи чист, нацапан е." Казвам: Той ще стане чист, нека се влюби и тя ще стане чиста. По три, четири пъти ще се мие, ще се чисти, петна да няма, къщата ще си маже, пометено, изчистено. Изгуби ли любовта, наш Петко пак стане същият. Не изгасяйте пламъка на Божествената любов, която гори във вас. Сега ще ви кажа: Аз говоря за една Любов, която не изгасва. За мене Божествената Любов седи в следното: Четири неща ще ви разправя, те са ценни. Те са тъй ценни, милиони струват и милиарди струват. Аз разглеждам Любовта от четири становища. За мене Божествената любов, само като зърна Бога, целият ден съм весел, както младата мома като зърне своят възлюблен, целият ден шета радостно. Вторият ден като го види, пак е радостна и доволна. Радостна е и туй е Божествената Любов. Сега, според мене ангелската любов казва: „Усмихна ми се той." Но и там се ражда едно противоречие. Някой път се случва, че не се усмихва. В Божествената Любов няма туй различие. Като го видял, в ангелската любов има раздвояване, че се е усмихнал. И тези от вас, които се усмихвате, във вас работи ангелската любов. Щом не се усмихвате отвътре, има едно неразбиране на ангелската любов. В какво седи човешката любов? Като прегърнеш някого, казва: „Целуна ме", и то е хубаво. То е човешката любов. В какво седи животинската любов в човека? Тази любов, която ви измъчва. Вие виждали ли сте между животните един вол мине, мушне друг вол. Навсякъде, дето ходи, все мушка. В животинската любов има постоянно мушкане, че този бил такъв, онзи бил такъв. Това е животинска любов. Аз наричам животинската любов, любов на работата. Щом работиш, животинска любов има. Щом целуваш, човешка любов е. Щом се усмихваш, ангелска любов е.

Щом назърта, виждаш, Божествената любов е.

Казвам: Трябва да се образува цял един кръг на тази Любов. Като срещнеш един човек, най-първо трябва да го видиш отдалече. Господ казва: Този човек аз го създадох. Като дойдеш до този човек, ще се усмихнеш. Ангелите казват: Ние го направихме така да се усмихва, да е красив. Затова ти трябва да го уважаваш и да го почиташ. Като дойдеш до хората, те ще кажат: Понеже този човек Бог го направи и понеже ангелите го научиха да говори, ще го разцелувам, за неговите сладки думи, за хубавото, което от Бога носи. Животните ще кажат като дойдат до него: Понеже Бог го създаде, ангелите го направиха толкоз умен, ние ще работим за него, тъй, както майката работи за своите деца.

Та казвам: Вие понякой път се спирате на животинската любов и искате да имате подаръци. Не търсете подаръци. Най-първо този, който ви обича, трябва да ви зърне, той да ви е видял с Божествената светлина. Казва: „Ето едно същество, което Бог е направил.“ Онова, което Бог е направил, то е съвършено. Радостен си, че срещаш едно същество, което Бог е направил. Ангелите ще дойдат и ще се усмихнат отдалече. Ще се зароди интимна връзка, ще дойдат всичките връзки, ще дойдат и хората, и животните, трябва да благодарим на тия наши братя, ученици са те при нас. Те работят, учат се при нас. Няма нищо, че оре цял ден на нивата. Няма нищо, че тегли каруцата цял ден. Сега вие може да имате възглед и да кажете: „Аз не съм животно.“ Ти не си животно, нямаш формата на животно, но постъпваш по животински. Като дойде някой го мушнеш. Гледам, някой път мушкате. То са рогата на вола. Защо мушкате? Животното мушка. По човешки хората се мушкат със своя език. Аз досега комуто съвет съм дал, комуто каквото съм казал, никому добро не съм направил. Всеки прави това, което знае. Правил съм няколко опита, ще ви приведа. Не съм намерил още някой опит, дето някой да ме е послушал. Тръгвам аз за ., спирам се в едно село и казвам на едного, че след три години в еди кой си месец, еди кой си ден, ще си счупи крака и него ден да не излиза никъде. „Как ще го счупи?“ – Него ден не излизай. – „Чуден човек. Защо ще си счупя?“ – Казвам: Него ден ще си счупиш крака, ако не се пазиш. След три години получих едно писмо, в което ми пише: „Господине, както каза, така стана. Ти разбра, че ще си счупя крака, но аз не разбрах и не послушах.“ Моето желание беше да не си чупи крака. Казвам на този човек: До обед да не излизаш. Не му казвам причините, то си има причини. Причината може да бъде той да седи на желязната линия,

може да мине трен и ще го прегази или пък може да го прегази трамвай. Не стой на пътя, като може да ти се случи.

В съвременния живот трябва да се изучава живота много основно. Трябва да се образуват ония истински отношения. Вие може да ме слушате и да кажете: „Каква цел има този човек, защо е дошъл той тук? Че нямаме ли религия, свещеници, учители нямаме ли?“ Че какво зло има като има служители? Какво лошо има, ако има повече свещеници, ако има повече учители, какво лошо има? В България имате много министри, ако дойде още един министър, ще има ли вреда България? Аз съм дошъл да помогна на българите. Аз нямам никакви интереси, аз нищо не печеля. Не искам нито славата на българите. Искам да им помогна като народ. Понеже мен ми е приятно да служа на Бога, както трябва. Значи, ако те служат на Бога, ще бъдат един добър народ. А ако не служат, нищо няма да станат. Туй да го знаете. Ако не служите на Бога както трябва, ще си счупите крака. Ако ме слушате и служите на Бога, краката ви ще бъдат здрави, ще бъдете един виден народ, Бог ще ви благослови. Сега да се върнете и да кажете: „Досега така живяхме, но отсега нататък ние ще живеем, както ти искаш.“ Сега дали ще ме послушате, ще видим. Досега никой не ме е послушал. Дали ще ме послушате е друг въпрос. Аз съм длъжен да докажа. Ако ме послушате и не се сбъдне и ще каже, че не се е сбъднало. Някой път аз зная като кажа, че не се сбъдва. Онова, което съм предсказал, няма изключение. Българите оставил съм ги свободни, дали ще изпълнят волята Божия. Има едно нещо. Дали българите ще изпълнят Волята Божия, аз го зная. Но какво ще стане, няма да го кажа. Като стане, ще го видите. Аз искам да ви въведа в Божествения План. Господ иска всички да живеете добре, защото човек без Божественото в света, той е нищожество, утре ще изчезне и няма да си намери името. Като влезеш в гроба, къде ще идеш? Казваш: „Ще ида в оня свят.“ Ходили ли сте някъде? Къде се намира онзи свят? Ако ви попитам от кой път дойдохте от онзи свят, помните ли пътя? Нито един от вас не помни откъде е дошъл, нито пък знаете де ще идете. Разправят много окултни разкази, които донякъде са верни. Понеже (е) една свещена зона, не искам да се спирам върху нея. Тя е материалната страна, но казвам: Защо не помните вие? Вие не помните по единствената причина, че вашият живот в миналото не е бил чист. Понеже сте минали през една тъмна зона, не помните и понякой път ви е страх, че ще се върнете. Защо ви е страх? Всички се плашите. Даже и светиите се плашат. Даже и Христос, като дойде да замине, казва: Ако е възможно тази чаша да замине от мене. Туй

страдание да мине. Има едно страдание, през което хората ще минат. Има страдания, които са нежелателни. Ние не желаем хората да умират. Бог казва: Не благоволява духът ми в смъртта на никого. Бог знае, че като минавате в смъртта, един, който вас може да ви избави от тази дълбочина, от ноктите, от зъбите на смъртта, е само Бог. Нито ангелите, нито светиите, нито никой не може да ви избави, да ви спаси. Единственият, който може да ви спаси, е Бог. Значи казваме: Бог е, който спасява хората. Та аз ви проповядвам онова, което е написано в живота. Някои мислят, че религиозният живот е само в молитвите. Не. Животът във всичките свои форми, които съществуват, всички те са Божествени. Но трябва да видим хубавата страна. Тия форми са окаляни. Майката е окаляна, бащата е окалян, синът е окалян, дъщерята е окаляна, слугата, ученикът е окалян, генералът е окалян, управляващият, навсякъде кал и кал. Всичката кал е от греха. Представете си един млад момък. Аз съм влизал в училището и виждам, като погледна онези млади момчета, в лицето му какви черти, какво падение. Влизам в един дом, какво падение в мъжа, в жените. Трябва да се върне чистотата. Сега се изисква чистота. Ако не се повърнем към Бога, без тази чистота сме осъдени на смърт. Такава смърт, каквато никога не сте си въобразявали. Ако се решите да слугувате на Бога, ще ви дойде такава радост, каквато не сте сънували. Такива блага ще ви дойдат, ако обичате Господа и в този свят ще ви дойдат такива блага, каквито не сте ги сънували. Казва апостол Павел: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Господ е приготвил за тия, които го любят.“ Две неща ще дойдат. Безлюбието ще създаде нещастието, а Любовта създава щастието. Мъдростта ще създаде нашето щастие, а безумието ще създаде нашето нещастие. Истината ще създаде нашето щастие във всяко едно отношение. И за мене, за личния живот и за духовния, учението трябва да има Божествен произход. Ние криво разбираме нещата. Считаме, че едни хора са светски. Аз считам хората, които живеят за себе си, животът, който имат, ще го изгубят. Христос казва: Който изгуби живота си за Бога, за Любовта, той ще намери живота си.

Казвам: Сега да се върнем към реалното. Не го вземайте като осъждане. Не мислете, че аз искам да ви съдя. Във вас има заблуждение. Вие мислите, че по естество хората са лоши. Не, по естество всинца сте добри. Трябва да се самовъзпитавате. Възпитанието трябва да седи в нашата воля, в нашето сърце. Сърцето на човека трябва да се подобри. Гледам, някои хора като дойдат при мене, аз ги чувствувам. Като дойдат

лошите хора при мене, аз ставам лош, като дойде някой с нечистота до мене, чувствувам тази воня, която излиза от него и искам да бягам. Казвам: Изчистете се, измийте си краката, идете на баня, преоблечете се, турете си нови дрехи. Казвам: Не мислете, че вие създадохте тази нечистота. Казвам: Има един външен свят, който създава нашето нещастие. Това е един низш живот, който постоянно ви оплита. Мислите, че са външните условия, мислите, че сте сиромаси и като сиромах започваш да крадеш. Мислиш, с кражба ще уредиш работата. Щом си сиромах, тебе ти е дадена сиромашията да учиш. Сиромашията е условие за твоето забогатяване. Стани учен човек, започни да учиш, ще повярваш, че сиромашията е метод на Божествения свят да добиеш най-великите добродетели в себе си. А щом станеш богат, тогава има друга опасност. Ти не разбираш нищо. Казваш: „Пари имам, къща имам“, ще разполагаш с всичко, ти ще разполагаш, ще имаш всичките свои удоволствия, ще имаш като Соломона 300 жени и 900 наложници, ще удариш на ядене и пиене и твоето царство ще се раздели. Какво е състоянието на еврейския народ? Като видим евреите, трябва да кажем: „Не искаме да бъдем като евреите.“ Този народ, на който Бог е дал 36 хиляди обещания, които не са изпълнени. Тия обещания, като дойде Христос да го приемат, освен че не го приеха, но те го убиха. И две хиляди години ги възпитава Господ за тяхното престъпление. Мислите ли, че ако дойде Христос при тебе и ти няма да го разпънеш? Знаеш какво ще стане. Две хиляди години Господ ще те тласка по лицето на земята, безпощаден е Той. Та вие казвате: Христос ли е за мене? Отвън Христос няма да дойде. Христос ще дойде вътре във вас. Ако във вас Христос не е дошъл, отвън никога не може да Го видите. Вие в огледало ще видите себе си. Не, аз разбирам другояче що е Христос. Той е проявление на Бога. Може да ви кажа, в мене Бог се проявява и аз се радвам. Ако аз спра проявлението на Бога, Който ме е създал, да Го проявявам в Неговата слава, ще създам най-голямото нещастие. Ако дам ход и Му услужвам, тогава ще създам най-голямото благо. И всичките блага ще дойдат. Христос иде в света да бъде проводник на Великата Божия Любов, която ще внесе живот и безсмъртие на хората. Христос иде в света да бъде проводник на Божията Мъдрост, която ще внесе знанието и свободата. Христос иде да донесе истината, да освободи хората и всички да живеят братски. Той не иде да коленичат пред Него и да се кланят. Като Го видите, да ви стане радостно. Като Го прегърнете, да ви стане радостно. И като работи заради вас, да ви стане радостно. Не е ли работила вашата

майка, вашият баща заради вас? Господ не е ли работил заради вас? Един учител в училището не помага ли на учениците? Че вие сте събрани тук, считайте Господ ви е събрал да ви каже тази истина. Казва: Кажи на тия деца да си не играят с огъня. Какво да ви кажа? Не искам да се опорочава Божията Любов. Бог ви обича и вие трябва да Го обичате. Че ви обича Господ, пратил ме е да ви говоря. Мене ни най-малко не ми е приятно да ви говоря. Мене ми е тъй неприятно да ви говоря, както на един говедар не е приятно да пасе говедата. С един кривак да седи да ги пасе. Какво аз се нуждая от говедата? Те и без говедаря ще си пасат. Те знаят да пасат. Ще дигне кривака, ще мисли, че обновява тия говеда. Аз не искам да играя ролята на говедар. Казвам: Бог ви е пратил в света и за вас иде голямо благо. Ако обичате Бога с всичкото си сърце, ако обичате Бога с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако обичате ближния като себе си, ако обичате вашата майка, братя, сестри, слуги, ако обичате бедни, страждащи, немощни с всичкото си сърце, вас ви очаква едно велико бъдеще във всяко едно отношение. Не зная дали ще ме послушате. Ще видя след три години. На вас ви казвам: След три години аз ще зная дали сте забравили. Казвате: „Иска да ни занимава с празни работи. Ние сме слушали тия неща.“ Не, братя, не сте ги слушали. Аз не съм от тези хора, които да ви кажат: Ще ви дам, ще ви помогна. Казвам: Аржан конте. Ако днес ме послушате, най-малко ще имате една голяма радост, ако ме послушате, болните ще оздравеят. Ако умът е шукнал, като ме послушате, ще се намести. Най-малко, ако ме послушате, ще изчезне ревматизмът на краката и ще бъдете здрави. Ако някой от вас е беден, ще се оправят работите, ще му тръгнат напред. Аз не ви препоръчвам един апартамент. За да ви препоръчам апартамент, аз имам особено познание, как се поставям. Съвсем са други моите идеи за хигиена и за жилище. Тук искате да кажете дали е българско. Аз не искам да ви проповядвам български работи. Искам на вас като българи да ви проповядвам Божествени работи. Божественото във вас е, което ще ви подигне, като българи сте много добри. Но онова, от което вие имате нужда, то е Божественото, то е общочовешкото. Българите си имат своето място. Изпратени са като народ да служат. И дотолкоз, доколкото служат за благото на човечеството, дотолкоз може да имат благословение. Щом те ще живеят само за себе си, няма да имат благословение. Казвам: На първо място трябва да служат на Бога, а след туй да служат на себе си. На второ място, това е правото. Казвам: Внесете Любовта за в бъдеще, каквото и да говорите. За мене много са писали, и

лошо, и добро са писали. Аз от всичко туй се ползувам. Когато един човек ме хвали, гледам, ласкае ли ме или говори истината. Когато друг ме укорява, пак гледам дали е верно. Ако е верно, казвам, че е верно. Ако не е верно, казвам: Престорено е. Преди години пътувам за Варна и във влака се разговарям с един. Той ми казва: „Знаете ли колко вестници пишат лошо заради вас?“ – Аз се радвам, че пишат много лоши работи, поне ще бъдете уверени, че не съм им давал пари. Тия вестникари даром за мене писаха. Та казвам: Та и за вас, когато вестниците пишат лошо, зарадвайте се. Аз говорих днес за търпението. Това търпение е качество на гениалните, качество е на търпеливите хора. Търпението е едно качество на силните хора. Не говоря за неволята. Силният човек е търпелив човек. Богатият е търпелив. Сиромахът, който изнася сиромашията, той е търпелив, той е силен човек. Кротък човек сиромахът не може да бъде. Има една сиромашия, която препоръчвам. Аз съм всякога сиромах от престъпления. Нямам си парици. Соломон беше богат с жени. 300 жени и 900 наложници, но едно благо ли е това? Който не разбира 300 жени какво означават. Какво означават 900 наложници? 3 по 3 е равно на 9. Един човек, който има 300 жени, това са 300 деца. 900 наложници, това са 900 деца, родени не на време. 300 деца, родени на време и 900, родени не на време. Тия, които са родени не на време, съдбата им не е от щастливите. Всякога, когато се ражда един човек в света, не според онези закони, които са вложени вътре, в Божествения свят, то е незаконородено дете. Всякога, когато човек се роди, според законите на Божествения свят, то е законородено. Вие понякой път имате лошо понятие за многоженството. Човек е цяло едно общество от многоженство. Всичките клетки, все с любовни работи се занимават. Когато ти се жениш, всичките клетки в тебе и те се женят. Лявата страна е мъжка, дясната е женска. Дясната ръка е мъжка, лявата е женска. После се сменят. Дясната е женска, а пък лявата е мъжка. Левият крак е женски, десният крак е мъжки, а после левият става мъжки, а десният женски. Пръстите, и те се редуват. Какво означава жената? Жената е среда, през която минава топлината в човека, а мъжът е среда, през която светлината минава. Жената е необходимост за топлината. Мъжът е необходимост за светлината. Жената е необходимост за любовта, мъжът е необходимост за светлината, за знанието. Следователно, вие казвате: „Защо ни са жените?“ Вие криво разбирате. Жена, която се оженила, не е жена. Всеки, който е проводник на топлината, е проводник на любовта. Туй е женски елемент, туй е жена. Всеки, който е проводник на светлината, е

проводник на знанието, на мъдростта. Той е мъж. Светлината и топлината са неразделни сами по себе си. Казвате, че има една светлина, която била студена. То е привидно така. Казвате: „Има една топлина без светлина.“ И то е привидно. Жените искат да се освободят от мъжете. Не. Жените да станат свободни и мъжете да станат свободни. Не желайте свободата. Свободата се добива чрез истината. Жената, за да стане свободна, единственото нещо, което може да я освободи, то е истината, тя трябва да възлюби истината. Жените обичат много лъжите. Женският елемент обича много да лъже. Аз ги считам само бели лъжи. Жената е отричане на истината. Дойде някой, пита: „Как си разположен днес?“ Какво да му кажа: Много добре съм. Аз не говоря истината. Аз съм се карал с този, с онзи, и казвам, че съм много добре. Един евангелист идва при мене, питам го: Как си? – „Много добре съм.“ Той цял трепери. Не говори истината. Човек в душата си трябва да има едно разположение. Казвам: Всички вие трябва да се събудите, да станете светии. Аз не искам са станете светии, понеже, ако станете светии, ще ви повикат на онзи свят. Там са светиите нужни. Тук са нужни хора, които да работят една полезна работа. С всеки един страх, с всяко едно недоволство трябва да се борите. Как ще се борите със сиромашията? При мене са идвали мнозина и ми казват: „Кажи ми един билет от лотарията, да печели.“ Аз зная, че по никой начин няма да му се падне. Ще кажете: „Отде знаеш?“ Иде някой при мене зимно време и иска да расте нещо. Невъзможно е, не е време за това. Не всякога билетът, който може да вземете от лотарията, може да бъде щастлив. Няма да печелиш. Казва: „Защо да не печеля?“ Някой човек няма да печели. Някой вярва, че сто на сто ще спечели. Който няма да спечели и когато вярва, и когато не вярва, пак няма да спечели. В човека има едно чувство, което му подсказва: Когато ще станат нещата, те ще станат. Туй чувство ти с години го носиш. Ако остане сега да му кажа, че ще спечели, аз може да кажа нещата, които са определени да станат, но не защото аз ви казвам, те стават. Те са определени да станат. Например, казвам ви, че вие ще наследите някой ваш роднина. Но той от 10–30 години е намислил да направи завещание. Ако този ваш роднина не беше направил това завещание, нищо не ви е писано.

Сега, понеже Бог, Христос ви е завещал нещо на вас, и в това завещание пише така: Всички мои роднини и наследници, на които съм завещал, ако изпълнят волята Божия, ще има наследство, ако не изпълнят Волята Божия, нищо няма да имат.

Сега ще ви оставя една мисъл. Радвайте се на светлината, която

виждате. Радвайте се на усмивката, която виждате. Радвайте се на словото, което чувате. Радвайте се на работата, която се върши заради вас.

Тайна молитва.

34-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 19 юни, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

И ПРОСЛАВИ БОГА

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от деветата глава от Матея, от 1 до 9 стих.

Духът Божи.

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, понеже не оценяват онова, което имат в себе си. „Имам власт.“ – Аз вземам тази дума в широк смисъл. Защото потребно е знание, потребна е наука. Има една наука за забавление: гимнастика, смятане – човек трябва да се упражнява. Или една наука като изкуство, човек трябва да учи да работи. Има и една органическа наука, която организира нещата. Всеки един от вас има език. Той не оценява какъв е. Не всичките хора владат еднакво езика си. Вие сте изучавали структурата на езика. От колко хиляди нишки е създаден? При всяка една дума, колко гънки ще направи езика ви? Като не знае езикът как да се огъва, той може да ни създаде много бели на главата.

Най-първо хората говорят така ангро. Казват: „Вяра трябва.“ – Що е вярата? – „Ама любов.“ Те са общи думи, общи понятия, които поддържат. Общо понятие е „истина“. Какво означава думата „истина“? Аз разбирам любовта. Като седиш при един човек, който е изгаснал, умрял е човекът и му кажеш „Любов“, той ще стане, ще погледне. Какво разбираш като кажеш някому „Любов“, а той умира? Като кажеш или като кажеш някому „Мъдрост“ и умът му хвръква от главата или като кажеш „Истина“ и той се заробва. Няма смисъл такова казване. Някои ме питат и казват: „Не съм ли аз прав?“ Казвам: Знаете ли според мене какво нещо е правото? Когато аз съм прав, всичките хора са прави, когато аз съм крив, всичките хора са криви. Нищо повече. Защо трябва да бъде прав? За да бъдат всичките хора прави. Защо не трябва да бъда крив? За да не бъдат всичките хора криви. Имаме вече философия. Ама аз отчасти съм прав, отчасти не. Аз отчасти разглеждам работите. Ако вие минете покрай едно дърво и видите само едно зелено листо, а всичките други са сухи, дървото не е зелено. Ако всичките листа са зелени, а само едно листо е сухо, туй дърво е в нормално състояние.

Та казвам: Земята е едно училище. Вие не сте правили опити. Вие имате нещо, с което може да направите един опит. Вие не сте правили опит да измервате. Някой път момите носят гривни. Сега носят часовници.

Има чужди термини: субстанциално, потенциално, практически, политически, фамилиарно, хуманитарно. Вие мислите, че това са български думи. Не, общочовешки. Аз изхождам от едно положение. За мене светът, човешката реч е хуманитарна, а частично е българска, английска. Във всички езици има общ език. Аз бих говорил на един англичанин и той да ме разбере, да се разберем. Има едно есперанто в природата, дето може да се говори на всичките езици.

Сега се отклонявам от главната мисъл. Земята е едно училище. Вие не сте правили измервания. Щом се уплашите, измерете и вижте окръжността на вашата ръка, каква е окръжността на врата или като се намерите в едно прекрасно състояние, пак се измерете. При мене дойде някой и ми се оплаква. Казвам: Чакай да измеря скръбта ти. Аз измеря скръбта му и като измеря, вече имам точни мерки. Като знам каква височина има, предполагам каква трябва да бъде обиколката на врата му. Някой път гледам, някой няма никаква скръб. Някой път измервам някого, той нищо не казва за скръбта си, нещо потайно. Но показва се на врата, показва се и на очите, на носа, на ушите. Някой път казвате: „Изтъняли са ми ушите.“ Сега на мене не е толкоз важно да се плашите, защото е хубаво някой път човек да изтънее. Не е лошо. Не да се плаши като изтънее, та да не би да отиде в оня свят. Че хубаво е. Всички сте кандидати за онзи свят. То е истинско училище. Ако идете на онзи свят, всичките хора са заети. Няма да познаете хората, няма да намерите празни хора. Всеки е на мястото, книги чете, заняти са всичките хора. Пък и онзи свят има толкоз занятия. Сега аз ви говоря на земен език. То май не е така. Не мяза точно толкова. Там хората са толкова заняти, че нямат време за караници. Защото и Соломон е казал, че всяко нещо си има време. В онзи свят няма време за караници, не могат да се карат, защото нямат време. Не крият, но за караници нямат такава енергия, с която ти можеш да се скараш. Има някои хора, казват: „Аз за десет години не мога да му простя.“ Че де ще го намериш в онзи свят. Казвам: Ти, като влезеш в онзи свят, ти човека не можеш да го познаеш. Можеш ли в онзи свят да се съдиш? В онзи свят няма никаква съдба. Та Христос като превел онази притча за богатия и бедния показва, че богатият казва: „Отче Авраме, виждаш ли какво е моето положение тук? Много лошо е. Проводи Лазара поне да ми намаже гърлото.“ Казва му

Аврам: „Синко, не зная доколко ти говориш истината. Лазар беше на твоето място. Ако действително ти имаш такива страдания, каквито казваш, Лазар седеше няколко години пред твоите врата, ти ядеше и пиеше и ни най-малко не обърна внимание на Лазара. Сега ти си на вратата на Лазара, ти сега опитваш същото положение. Каквото беше положението на Лазара в онзи свят, такова е твоето положение сега. Лазар играе една роля, а ти сега играеш своята роля. Твоята роля е реална. Ние сега тук гледаме каква е твоята роля.“ Аз тълкувам: То баш не е така. Но се ще разгледат един ден и ще кажат, аз какво съм казал за онзи свят.

Човек, който страда и не изправя погрешката си, той не страда. Човек, който страда, се познава по едно нещо: Той изправя погрешките си в страданието. Всеки човек, който учи и научава нещо, той учи. Ако нищо не научава, не учи. Някой казва: „Цял ден четох и нищо не съм възприел.“ Той нищо не е чел. Ами че как ще научите? Да ви представя сега. Но тези седят сега. Ако има някой тук, ще ме извинят, но понеже те са налице, трябва да има някой да излезе на дъската. Седи той и учи математика, смята. Ами току изскочи един образ в ума му. С много тефтери, после изскочи една геометрическа фигура с две линии, една линия отдолу, изскочи друга една фигура, която трябва да излезе. Най-после трета фигура. /*Показва човешкото лице*./ Той разрешава математически проблеми. Една мома му бърка в ума. Казва: „Сега време ли е за учение? Хайде да изляза да се поразходя, да поприказвам малко.“ Той казва: „Не се решават задачите, ще седна сега да решавам задачи.“ Казва: „Да имам един билет, да спечеля един милион.“ Нито милион, нито момата влизат в неговата задача. Математически не може да разреши, той седи и мисли, мисли, защо работите не му вървят. Хубаво, сега да ви го кажа на малко по-близък език. Казвате: „Сега му е времето.“ Хубаво, ще представя тази работа по друг начин, малко по-реално. Представи си, че с кнайповата система тръгнал си пролетно време да се разхождаш, да си подобриш здравето. Убождаш се на един трън, не може да оздравее. Ти си тръгнал за Черния връх, може ли да отидеш? Ти седиш, човъркаш крака си, ще се върнеш в къщи, ще хванеш едно такси. Защо се върна? Влязъл един трън в крака ти. Казваш: „Ходих по кнайповата система, развали всичката работа.“ Аз да ви кажа сега. И религиозните хора, и те имат тръни. Апостол Павел се оплаква, че имал трън в плътта си. Съвременните хора, религиозни хора, мислят дали тъй, както вярват в Бога, е право или не. Някоя религия е по-права. Коя религия? Нито една религия не е права.

Защо? На какво основание? Всичките лампи на земята в сравнение със Слънцето, нищо не са. Единственото реално нещо в света, от което всичко произтича – и светлината, и огънят, и растежът, и животът, това е Слънцето. Всичките неща са все отражения на Слънцето. Казвате: „Този реален ли е?“ – Не е реален. Той изгасва. „Ще изгасне туй Слънце.“ – Не, туй Слънце милиони години как грее, не е изгаснало. Едни учени хора казват, че след сто милиона години ще изгасне, други, след десет милиона, други – след един милион. То зависи. Ако е определено. Казвам: Слънцето няма да изгасне. Онова, великото Слънце на живота, от което всички Слънца се излезли, то няма да изгасне. Има едно Слънце в живота, което не изменя формата си. И от което всички безброй Слънца са излезли. Туй Слънце никога не изгасва. Следователно, ако Слънцето изгасне, ние го изгасваме като един огън, който днес изгасне, утре пак ще го накладем. Пак ще изгасне твоя огън. Много неща има, които изгасват, губят се в съзнанието, а други остават. Онези, които дълго време остават в съзнанието, са по-реални. А онези, които за по-скоро време минават, са по-преходни.

Да кажем сега: Вземете закона на любовта. Не възприема един човек любовта. Какво би станал човек без любовта? Аз да ви го представя. Той ще мяза на суха биволска пастърма. Няма какво да го опитваме. Ако ти си човек без любов, ти ще мязаш на суха биволска пастърма. Единственото нещо в света, което стои, единственото нещо в света, което осмисля временния живот, дава подтик, сила, мощ във всяко едно направление, което носи радост, веселие, всичко това е любовта. Тия, красивите уста ги е създала любовта, тия, красивите очи ги е създала любовта, тия, красивите носове ги е създала любовта. Тия, красивите уши ги е създала любовта. Тия, красивите ръце, пръсти, нокти, всичко това е създадено от любовта. Всичката поезия, хубост, красота, строеж, здания, всичко това, което виждаш, го създаде любовта. Всичко, което виждате, е създадено от любовта. Затова ние казваме: „Бог е любов.“ Всичко е произлязло от Бога. Ние трябва да имаме онова свещено чувство, човек трябва да има хубаво разположение към Бога. На първо място да освещаваме Неговото име в себе си. Понеже всичко онова възвишеното, благородното, онова, което ни подтиква към хубавото, то е Бог, който ни казва: Тръгни към Бога. Ти, като си отишъл при Бога, Господ ти казва: Влез! Защо? – За да бъдеш щастлив. Вие сте нещастни. Защо една майка става нещастна? Всяко благо носи за човека нещастие. Очите носят нещастие. Ушите носят нещастие. Носът

носи нещастие. Пръстите носят нещастие, ръцете носят нещастие. Краката, всичко, каквото човек има, носи нещастие. Туй мога да ви го докажа. Знайте какъв аргумент има, какъвто хората не са сънували. Всички блага произтичат от любовта. Сега очите носят благо, но ако не знаеш закона на благата, ти ще влезеш в закона на нещастието. Майката роди едно дете, мисли, че като нейното дете няма. Тя го обиква. Един ден детето умре. Онази майка свършила четири факултета – хайде, да кажем, един факултет – тя се прегърбва и казва: „Детето умря.“ Туй дете като умряло, тя не знае къде е. Всичките деца, които умират, душите им отиват при Бога, а дрехите им остават на земята. Понеже са излезли от духа, отиват при Бога, отиват при истинския си баща, който ги е създал. Казват: „Татко, ходихме на земята. Макар че хората плачат за нас, те не ни оценяват.“ Защо умират децата? За да ги оценят техните майки. Защо умират майките? За да ги оценят техните деца. Когато ние не оценяваме известни блага на земята, те ни се вземат, за да ги оценим. Сега аз ви говоря върху един предмет, не искам да намекна. Вие имате знание, но много от знанията ви са непотребни. Съвременното наше знание, което имаме, един ден ще бъде играчка на малките деца. След хиляда години то ще бъде детинска работа, туй, което ние знаем. Ние даже сега се подсмиваме на онези стари философи. Преди няколко време дойде една госпожа, свършила по философия. Искала да се срещне с мене. Предава психология. Та слушам я, казва: „Асоциативни центрове.“ Казвам: Къде се намират тези асоциативни центрове? Това са общи понятия. Казвам: Къде се намира логиката на човека? Казвате: „В неговата душа.“ Казвам: Не, тук горе се намира логиката на човека. Един човек казва, че е милосърд, хуманен човек. Къде е хуманността? На челото горе. Като изучавате човека геометрически, ще видите, че човек е една последна форма, в която Бог е вложил неговите душевни способности. И там ще търсите човека да работи, а оттук може да направите един опит. Ако дълго време съсредоточите вашия ум, може да имате любовни отношения, да помагате на бедните, страдащите, вие ще усещате едно напрежение във вашата глава, ще се увеличи горещината. Ако дълго време вие се молите и съсредоточите ума си към Бога, веднага към центъра на главата вие ще усещате една малка топлина. Или ако дълго време съсредоточавате вашия ум и почнете да постите, ще усещате малка топлина. Това са центрове. Обикновени центрове има, талантливи центрове има, гениални центрове има. Сега ние казваме: „Както Бог ни е създал.“ Бог всички ни създаде гениални. Някои от нас вървяха по обикновен път и

станаха обикновени, други вървяха по гениален път и постигнаха действително гениалност. Ще се спра върху един специфичен начин. Често засягам музиката. Аз бих желал всички да сте музикални, да станете гениални музиканти, че туй, което ви казвам, да го разберете. Туй, малкото знание, което имате. Сега ще приведа друг един факт. Аз казвам: Често като вземете един обикновен тон в природата, има един основен тон, от който започва животът. Ако знаете всякога да вземете основния тон, ще го вземете правилно, всичките ви работи ще вървят. Но онези, гениалните музиканти, другояче разсъждават, защото в дадения случай ще кажа: Основният тон в сегашната музика е долен тон. Малцина от вас могат да вземат този долен тон, в бас, в ключ фа. Този тон на баса е отражение на сопрана. Аз го наричам основен тон на сопрана, който започва с този основен тон. Сопранът има отражение в долните тонове на баса. В това отношение басът е само един коментар, или басът, в музикалния свят на сопрана, се образуват зрънца. За да се образуват тия зрънца, трябва да се изпратят в основата, в долните пластове на баса, за да започне да се развиват и растат. Алтът и тенорът завързват и дават плод. Като пееш четирите гласа, те са в мелодия. В мелодията има хармония и в хармонията има мелодия. Те са преплетени. Когато преобладава мелодията, ние си служим само с тези, мелодичните тонове, които се преплитат. Мелодичните тонове са криви линии, а хармоничните вървят по прави линии. Хармонията върви от центъра по периферията, а мелодията се връща от периферията към центъра. Следователно, всеки един от от вас, ако има известно състояние, неразположение, в музиката има известни пасажи за пеене, ще се намериш в едно трудно положение. Ако си намериш пасаж, веднага въпросът става ясен. Защото аз говоря сега за музиката в речта. Ти, за да произнесеш думата „любов“, колко ноти има там? Всяка една буква е една нота. Следователно, какъв тон ще дадеш на „Л“-то? После, какъв тон ще дадеш на „Ю“-то, какъв на „Б“-то, на „О“-то, на „В“-то, какъв тон ще дадеш и на „Ь“. Това можем да го направим. Ако аз произнеса думата „любов“, тъй, като аз разбирам, мога да запаля чергата на всеки единого от вас. Като запаля чергата ти и десет кила вода не могат да я изгасят, пожар ще стане. Сега се пее „любов“. Казвате: „Какво нещо е любовта?“

Сега аз се спирам върху друга една страна, възпитателната страна на любовта. Любовта, това е най-свещеното нещо в света, което хората от осем хиляди години се стараят да опетнят и още не са могли да направят.

Нито едно петно на любовта не е паднало. Всички плюнки, които хората са хвърлили, нито една плюнка не е достигнала до кожата на любовта. Благодарете на това именно, че любовта не е нещо, което може да се опетни. Там, дето влиза любовта, хората стават възвишени, благородни, стават безсмъртни, там, дето любовта излиза, хората стават смъртни. Защо умират хората? Защото любовта ги е напуснала. Сега временно се явява любовта. Като се яви временно, всички чудеса прави. Мене ми разправяше един господин тука в София за един български министър, при когото ходил на гости. Това аз го вземам за пример на любовта. Този случай аз го вземам за истински. Облякъл се министърът с фрак, с цилиндър, с ръкавици, отива на посещение, облечен официално. Детето му си играело нещо и топката му пада под кревата. То казва: „Татко, топката ми отиде под кревата." Бащата се навежда, както е облечен с цилиндъра, изважда топката, дава я на детето си. Казвам: Това го прави любовта. Когато имаш любов, забравяш цилиндъра. И с цилиндъра се навеждаш под кревата. Бащата се усеща щастлив, че може да помогне на своето дете. И най-малките работи, които любовта прави, са велики в живота. Единствените велики неща в света се дължат на любовта.

И тогава деветте блаженства не са нищо друго, освен отрицателните методи на любовта. „Блажени нищите духом", това е отрицателната страна на любовта. Има други девет блаженства – няма да ви ги казвам сега – деветте блаженства, които са най-важните пътища, които са отрицателен или тъй нареченият женски път. Ние познаваме сега любовта по женски път или по пътя на душата, а още по мъжки път или по пътя на духа не сме почнали да я изучаваме. Досега знаем пътя дотолкоз, доколкото природата ни е учила, по пътя на жените. Засега само майката изпъква. Един ден и бащата трябва да дойде. Той е началото на нещата. Че как, на земята бащата го няма. За да има баща, трябва да има единство между бащата и майката. Там, дето има раздори между бащата и майката, бащата умира, там, дето има раздори между братята и сестрата, бащата умира. Законът е такъв. Великото, което ние очакваме, това е идването на бащата. Майката е направила своето. А когато дойде бащата, тогава ще видите. Но за този баща, за който разправят, че бие с дърво, той е генерал, генералисимус. Главен генерал, който иде по заповед. И майката налага детето. Ние този генерал наричаме баща. Ръката на този генерал е благословена, само като се простре и всичко става. Всичко в природата става благодарение на любовта на този, Великия баща. Казва Христос: „Няма по-голям от Отца

ми.“ Христос не казва: Аз дойдох да изпълня волята на моята майка, но казва: „Аз дойдох да изпълня волята на своя баща.“ Казва: „Един е вашият Отец.“ От този, Великия Баща, когото ние така схванем, от този, Великия Баща, ще се запалят нашите сърца, от тази любов. И тогава любовта ще влезе и ще имаме един живот, който диаметрално ще се различава от този, който имаме сега. Този живот ще бъде едно предисловие. Ние ще кажем като онзи в Евангелието: „Сляп бях едно време, а сега виждам.“ Сега аз не навеждам този факт да се обезсърчавате. Ние приемаме любовта по отражение чрез майката, чрез брата, чрез сестрата, защото те са отражения на любовта. Писанието казва: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ В дадения случай, под Бога ние разбираме бащата и всички, които са излезли от него. Един ден всички трябва да се върнем към Него, с придобитото знание, което сме придобили. Когато Го видим, в Неговото лице ще познаем великия смисъл на живота. Няма да съжаляваме, но като видим Неговото лице, всичките страдания, всичко туй ще изчезне. И ние ще се считаме щастливи, че сме се удостоили да ходим и да работим за Него. В Неговото присъствие всички неща ще се осмислят. Майката е едно отражение на този баща, братът е едно отражение на този баща. Сестрата е едно отражение на този баща. Слугите са отражение на този баща. Господарите са отражение на този баща. Войникът, учителят, всичко това е отражение на този баща. Когато така схващаме, и дърветата говорят, и бръмбарите говорят. Не знаете ли, че има мухи, които говорят? Колко пътници има, на които някой бръмбар, някоя муха говори. Ухапе го. Казва бръмбарът: „Слушай, ти не спи, защото иде една голяма мецана. Ще те разкъса.“ Той става и скача в дадения случай. Това е същественото. Казва му: „Не спи, не е време за сън.“

Та ще ви наведа онзи пример. Туй нещо е станало с един каракачанин на бургаското пристанище. Купува си той един билет за един параход, който отива за Одеса. Качват се всичките пътници. Като се качва каракачанинът, кучето го тегли за дрехата назад, не го пуща да върви и да влиза в парахода. Той казва: „Ще послушам кучето си“ и излиза. Казва: „Нека изгубя този билет.“ Единственият човек, който остава жив от този параход, бил той. Този параход и досега не се знае къде е потънал и от всичките пътници нито един не е останал. Но онзи, който се съобразил с предупреждението на своето куче, остава жив. Туй куче беше ясновидец и знаеше, че параходът ще потъне. Вие ще кажете, че този параход потънал някъде. Казвате, че животните нямали интелигентност. Не, аз разглеждам

въпроса другояче. Всичко онова, което Бог е създал със своето Слово, има велика разумност и заслужава всичкото ни уважение и почитание, понеже е едно дело на Бога. Формата на едно куче е дело на Божествения ум. Формата на едно дърво е дело на Божествения ум. На всичките неща, които съществуват, ние трябва с уважение и почитание да гледаме, като форми, които са създадени от това велико Същество. После, като пипнеш ръката си, не да съдиш, но да знаеш, че Бог ти е дал една форма, Той работил, Той е създал нещо. Значи туй, което ти имаш, с Божествените си ръце Той е пипнал. Туй, което расте, се дължи на това, че сам Бог те е пипнал със своите ръце някъде отдалеч. Благодарение на туй, ти имаш този импулс в себе си. Благодарение на туй ти може да се издигаш, може да работиш. Това е онзи единствен импулс към онова знание, с което Бог те е изпратил на земята да работиш. Ние сме изгубили този, великия импулс. Казваш: „Какво да правя?“ Сутрин като музикант като станеш, изпей на Господа една песен. Че защо да не му изпееш една песен? Казва: „Искам да ви изпея една песен.“ Че защо да не изпеете една песен? Някой път и на мене ми пеят и като ми пеят, имам един уред, понеже човешкият глас е много дисхармоничен, турям този уред на ухото, че и най-грубите звукове ги прави мелодични, когато някой много кряска, аз казвам: Много хубаво пееш. Но ако не е този уред, ще кажа: Много грубо пееш. Едва те търпя. Но тъй много музикално звучи.

Един човек не може да пее, докато той в душата си няма любов. Че ти като кажеш „Любов“, ти трябва да разбираш, че излизаш от Божествения център в света, дето те очакват твоите братя и сестри. Казвате: „Как така?“ Казва някой: „Такт у мене няма.“ Няма да казваш тъй. Ще вземеш такт. И той, който криво свири, това е едно течение. В един капелмайстор това са течения, това е ритъм. Ако не можеш да попаднеш в този ритъм, ще има едно стълкновение. Ако попаднеш под този ритъм, всички ноти се изреждат в ред и порядък във всички инструменти. Сега някои помислювате, че имам един инструмент. Аз като пея или свиря, веднага чувствувам всичките инструменти едновременно. Всичко това свири. Сега, достатъчно е да се отпечата туй, да видите какво нещо е музика. Туй не го създавам аз, но то е един отглас на онова, което е в природата. Щом вземете един тон, този тон има своя отглас. Всичко се отразява вътре. Туй, което сегашните музиканти търсят, туй е новото в света. Новото в света ще дойде чрез любовта. Кой тон е тонът на любовта? Сегашната любов трябва да започне от „сол“. „Сол“ означава човешката душа, която се разцъфтява в

себе си. Туй се нарича доминанта. Основното в музиката наричат доминанта. То е тържествено, в музиката държи едно тържествено положение. Любовта в музиката от „сол“ започва. И тогава ще дойде отглас на „сол“, всичките тонове, които вървят в хармония с любовта, с проявата на любовта в света. После, когато дойде любовта, аз съм правил опити. Аз дойда с цигулката си и мога да взема три октави и половина. Щом вляза между хората, едва някой път една октава мога да свиря, октава и половина изгубвам, изчезват трептенията на звука. Ще кажете: „Де е една октава и половина?“ А даже някой път и две октави се губят. Забелязвам, че колкото средата е по-груба, гласът толкова повече се губи, колкото средата е по-деликатна, и гласът се усилва. Щом влезете някъде, дето не можете да пеете, средата е по-груба. Колкото по-хубаво пеете, средата е по-деликатна. Хубаво е всички да пеете, но от любовта започнете. Сега някой казва: „Ние ще се молим.“ Молбата, това е едно състояние стегнато. Ти се молиш за какво? По-добре, казва, да започнем с молитва. Насила ни заставят да се молим. Ти отиваш някому да се молиш от немай къде. Ти се молиш, но се молиш заради жаждата. Ти се молиш за пари. Ти се молиш, нямаш служба – молиш се. Туй не е живот. Когато някой богат и учен човек се моли, да видят един беден човек, едно малко дете. Та този учен човек казва: „Малкото братче може да му покаже някъде пътя в планината“, овчарчето слиза и показва пътя. Той се разговаря с него и му дава адреса. Пита го: „От колко години си овчарче?“ – „От толкоз.“ Той казва: „Ама аз съм професор.“ Те се разговарят. След като слезе от планината, професорът не забравя овчарчето. Това е любовта. Един ден овчарчето може да му отиде на гости и той го препоръчва на жена си и на дъщеря си, на синовете си, и всяка година му изпраща подаръче. Туй аз подразбирам музика. Та всякога, когато ние направим едно (добро) дело в света, в небето има един хор и всички запяват: „Слава на Господа, че един човек в света е направил едно добро дело.“ Тогава за всяка една песен, като се върнете вечерта, по радиото има едно пеене. Значи, носи се нещо хубаво. Като издържиш изпита, чуваш хор. Тогава ще ти бъде приятно. Вие ще ме запитате: „Тези неща реални ли са?“ За мене тези неща десет пъти са по-реални, отколкото вашето съществеността. Тъй както ви говоря, вие за мене сте десет пъти по-реални. Аз мога да се усъмня в своите дрехи, във всичко, но в онова, за което ви говоря, досега няма нито едно изключение. Ще кажете, дали съм правил опити? Какви ли опити не съм правил. Аз с музиката съм правил опити да се хармонирам с последните музиканти, но излиза грубо, както

когато някой човек върви грубо. Как ще му кажете: „Изправи го!“ Не, заради себе си мога да го направя, но заради вас не мога да го направя. Аз съм карал цветята да цъфтят. Като пееш на цветето, да видиш, че това цвете като че от вятъра се огъва. Аз съм правил опит и с изсъхнали цветя. И съм ги посаждал. Като им попея, те веднага се оживяват, растат цветята. Какво ще кажете на това? Не ви казвам да вярвате, но вярвайте в онова великото, не в онова, което ви разправям, но вярвайте в онова, което е в живота, в природата, в тези растения, в тези хора. Милиони други са на заден план.

Ни най-малко не искам да напуснете реалността. Да допуснем, един човек има една машина, с която вдига десет, 20 тона. Трябва да се дигнат 100 тона. Машината не вдига тези неща. Машината няма туй съзнание. Има един велик закон в света, при който материята става лека. Онези тежести, с които вие сте натоварени, се дължат на това състояние на безлюбие. Всякога, когато изгубите основния тон на любовта, вие започвате да чувствувате една голяма тежест на материята, с която сте обладани. Тежест в ума ви, тежест в сърцето ви, сгъстява се, но дойде ли любовта, вие всичко ставате.

Та казвам: Единствената сила, която може да ви освободи и да направи живота ви лек, това е любовта. Няма да ви освободи, но ще ви даде възможност да се развивате правилно. Това е любовта. В тази любов именно музиката трябва да влезе като метод за развиване. Всичките хора са построени от това гледище на музиката на различни гами. Та сега в музиката миньорните и мажорните гами, това са форми, диезът и бемолът, това са преходни състояния. Ти слизаш от една мажорна гама. И както е силна, да я превърнеш в една миньорна гама. Трябва да ѝ дадеш мекота. Трябва да слезеш. Всички тези гами са криви линии. Ако слезете към центъра на земята, всичките мажорни гами имат стремеж нагоре към Слънцето. То са две течения музикални. Едното музикално течение отива нагоре, мажорно, а друго течение отива надолу. Има и трета гама, която свързва тези мажорни и миньорни гами. Сега аз ви говоря за нещо, което вие не може да приложите. Как ще пеете тази музика? Вие ще кажете: „Учителят знае.“ Аз не зная как се (пее) и вие не знаете. Аз като пях на цветята, аз не зная. И вие не знаете. Мислите ли, че това беше в този свят? Аз като правех тези опити, не бях в този свят. Къде бях? Когато аз правех тези опити, не бях на бит пазар. Казвам: Сега не искам да ви говоря. Това са духовни неща. Това са неща, които аз ви казвам. Мнозина са ми казвали. Аз

съм правил опити и не мислете, че те са изключителни. Мога да ви приведа ред съчинения, да видите, че са правили опити. Един ден те ще бъдат достояние на хората, но засега в музиката има една опасност. В музиката има една ужасна гама, от която всичките хора страдат. Не само хората, когато влязат в любовта, тогава влизат в тази гама и тогава се раждат най-ужасните работи. Сега, който се влюбва, той трябва да знае, че ще мине през тази гама на смъртта. И ако твоето съзнание не е будно, в тази гама ще те сполетят най-големите нещастия, каквито не си сънувал. Ако твоето съзнание е будно, ти ще минеш, ще излезеш и ще научиш нещо. Ако не е будно, ще дойде цяла една катастрофа. Сега, това няма защо да ви казвам. Знаете ли защо? Туй е подобно на следното. Ако някога при мене дойде един млад момък, който се влюбил в някоя млада мома, аз мога да им създам един изпит. Гледам, и двамата така се обичат, че той не подозира, че тя е толкова красива. Той я вижда съвършена. Казвам на този момък: Гледай, много хубава е твоята другарка. Гледай да я пазиш. Ти вече внасяш отрова в неговия ум. На този момък не му казвай, че тя е много красива. Кажи му, че е много добра, много скромна. Кажеш ли му, че е много красива, ти го вкарваш в гамата на смъртта. Той ще почне да я подозира, че всичките мъже около нея се въртят. Туй не е вярно. Красотата е дадена, за да влязат хората в пътя на любовта. А те, като не разбират красотата, какво е нейното предназначение, те влизат в смъртта. Колко хора са станали жертва на красотата. Казва си: „Понеже тя не може да бъде моя“, и той си тегли куршума. Казва: „Няма защо да живея.“ Понеже и той е красив и понеже не може да бъде мой, напуска го. И момата става жертва. Същото нещо, и той става жертва. Така разбират хората живота, ако той рече да изкаже своя възглед. Те казват: „Туй учение не е за сега.“ – За кога е туй учение? Често ми казват: „Ти не трябваше да казваш туй нещо, съблазни тези хора.“ – Че как така? Те от 8 хиляди години са съблазнени, аз не ги научих да грешат. Казват: „Ти ги тури в кривия път.“ – Че те никога не са били в правия път. Чудно нещо. Всички хора са в кривия път. Аз искам да ги върна в правия път. – „Ама ти ги измами.“ – Бих желал истината да ги измами. Значи, след като туря един човек във водата да го окъпя, че голямо зло съм му направил. Ама съм видял неговата голота. Че какво е голотата? Всеки човек, който прави престъпление, е гол. Всеки човек, който не прави престъпления, е облечен. Всеки човек, който не мисли, той е гол. Всеки човек, който не чувствува, е гол. Облечен човек е онзи, който постъпва благородно, който мисли благородно. Аз казвам: Всеки, който е облечен,

той постъпва благородно. Когато Адам постъпи зле, веднага почувствува, че е гол. – Да не си ял от забраненото дърво? Дотогава Адам беше облечен със златни дрехи, няма да ви ги описвам, със златна дреха беше облечен, поясът му в синьо, хубави светли дрехи. Щом съгрешиха, изчезна мантията, изчезна поясът и те видяха всичкото безлюбие на онова грешно тяло, в което сега хората са потопени и страдаме. Всички ние трябва да се освободим от това грешното в света и да дойдем до любовта. Единствената сила в света, която може да ни подигне сега, е любовта. Единствената сила, която може да ни освободи от робството, в което се намираме, е любовта.

Сега този такт надолу, наляво, надясно и нагоре, надолу няма слизане вече.

„И тогава народът като видяха това, почудиха се и прославиха Бога." Казвам и на вас: Станете, дигнете одъра и напуснете старото и влезте в новото и дигнете знамето на любовта. Влезте в живота, за да имате Божието благословение.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

35-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 26 юни, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

БЛАЖЕНИ СТЕ АКО ЛЮБИТЕ!

Отче наш.

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея, до 11 стих.

Духът Божи.

Кое е онова, което обновява хората? Или коя е вътрешната връзка в живота? На физическото поле, връзката е кръвта. В един дом са близки, едни от децата вървят по майчина линия, а други по бащина линия или казано на научен език: Когато във вас преодолява кръвта на майка ви, вие вървите по майчина линия. Когато във вас преодолява кръвта на баща ви, вие вървите по бащина линия. Някой път децата вървят по линията на някоя баба или прабаба. Ще оставим за друг път. Обаче, тази връзка в 4 поколения се изражда. В първата фаза това са братя и сестри. Във втората фаза това са братовчеди. В третата – трети братовчеди, а в четвъртата – роднински връзки. Или в 100 години хората се израждат, не са роднини по кръв. Има друга една връзка на духа, Божествена връзка. Писанието казва: Онези, които нямат Божия Дух или Христовия Дух, не са Негови, не са роднини. Ако някой иска да бъде роднина на Христа, духът е, който свързва вътре. Не е името, което носим на църквата. Братята са братя, ако носят кръвта на баща си. Братята са братя, ако носят кръвта на майка си. Две сестри са сестри, ако носят кръвта на баща си. Две сестри са сестри, ако носят кръвта на майка си. Пък някъде носят едновременно кръвта на майка си и на баща си. Ние се намираме в една фаза не на външно обединение, а на вътрешно. Сега нас ни доказват. Казват: „Докажи ни в света, дали животът продължава или след като човек умре, се свършва всичко.“ После казва: „Докажи ми има ли Господ или няма Господ.“ Тази философия вече е отживяла. Трябва ли да се доказва, че има въздух в света? Достатъчно е да стегна врата на някого от вас и да му докажа че има въздух. Да му стисна врата, да не може да диша. Някой иска да му докажа дали има светлина. Като завържа очите, ще разбере, че чрез очите се възприема светлината и че светлината съществува. Казвате: „Има ли Господ?“ Ти щом живееш, има Господ. Животът излиза от Бога. Животът е качество на Бога. Там, дето е Бог, има живот. Когато Бог напусне човека,

той умира. Когато дойде при Него, оживява. Когато дойде Господ при човека, поумнява, когато го напусне, оглупява. Когато Господ дойде при човека, силен става. Когато остави човека, слаб става. Това е опитната страна на един верующ. Какво говорят учените хора? – Учените хора говорят за много работи. Но там човек трябва да има ум, да разбира. Казвате, че учените хора са безверници. Не само че учените не вярват в това, в което простите хора вярват. В учените хора няма безбожници, туй е изключено. Между мъдреците безверници няма, само че те не вярват, както ние вярваме. Ние вярваме, един неук човек вярва, че земята е по-голяма от Слънцето. Ученият човек в това отношение е безверник. Той казва, че Слънцето е по-голямо от земята. Простият казва: „Виждам го, как може да бъде по-голямо?“ Ученият човек има начин, по който може да докаже, че Слънцето е по-голямо от земята. Казвам: Тогава как ще докажете? Ако Слънцето е толкоз малко, колкото го виждате, как е възможно цялата земя тъй да я стопля? Казва: „Силата Божия там се показва.“ Силата Божия се показва винаги в големите работи, а не в малките работи. Вниманието на Бога се показва в малките работи към хората. Той се показва, че е внимателен много към всички. Той е внимателен, обръща внимание и ако вие търсите Неговото проявление. Казва се, че онзи, грандиозният, големият свят, Той го е създал. Питам: Ако ние отричаме присъствието на Бога, тогава какво е нашето положение? Щом човек отрича присъствието на Бога, той е лош човек. Щом го приема, той става добър. Щом отричаш Бога, ти зъл ставаш. Аз говоря за вътрешното състояние. Казвате: „Вярвам.“ Който има вяра в Бога, трябва да бъде добър, както Бог е добър. Може ли човек да се грее на Слънцето и да не се стопли? – Не може. Питам: Органически хората, както са на земята, може ли да се проявяваме, ако Слънцето не изгряваше? Да допуснем изгряването на Слънцето, щяхме ли да се проявим? Когато Слънцето се проявява и ние се проявяваме. Когато Слънцето не се проявява и ние не се проявяваме. Във всяка работа, която вършим, органически то започва най-първо работата и после ние следваме. В света трябва да знаем, същият закон е. Всяка работа Бог започва най-първо и после ние започваме. Сега ние мислим, че започваме нашите работи. Ние казваме: „Аз искам да живея.“ То е желание на Бога. И ние искаме после да живеем. Следователно, аз искам да живея, защото Бог живее в мене. Дотогава, докато Бог живее в нас, и ние ще живеем. Щом започнем да препятствуваме на Бога, Той да се проявява в нас, ние започваме постепенно да умираме, без разлика какво положение заемаме в

света. Щом започнеш да си бездействуваш в себе си, старостта е дошла вече. В деня, в който ти най-малко се поколебаеш в любовта на Бога, ти започваш да остаряваш и тогава ще дойдат всичките нещастия. Всичките нещастия идват от това безверие, безлюбие, което са наследили хората. Хората сега се стремят към любовта и страданията се увеличили. Големи изпитания идат. Искаме ние да знаем защо идат страданията. Страданията идват, понеже хората задържат любовта. Не я проявяват. Любовта задържат в себе си, и на другите никак не я допущат. Пък законът е, че любовта е сила, щом ти я спреш, едно от двете: или ще умреш, или ще се разтопиш. Сега под думата „смърт“ разбираме да дойдат ония, големите ограничения. Ти ще изгубиш вида на човек и ти няма да бъдеш доволен от себе си. Ти може да бъдеш най-богатия човек в света, но няма да бъдеш доволен от своето богатство. Ще започнат всичките твои чувства да се атрофират. Сега мнозина са идвали при мене да ми казват: Аз имам вяра. Казва: Голяма вяра имам. Аз вярвам, че има Господ, но казва, че има ревматизъм в краката си. – Твоят ревматизъм показва, че имаш слаба вяра. „Имам болка в корема си.“ – Болката в корема ти показва, че имаш голям спор. Питам: Може ли здравата майка да роди болното дете? Може ли от здравия баща да се родят болни деца? Може ли ние да кажем, че сме родени от Бога и да бъдем болни и да бъдем пълни с тия недъзи? То е нещо невъзможно. Казвам: Фактически трябва да погледнем на нещата. Тъй щото иде една съдба в света и всички религии, които сега съществуват, ще бъдат разтърсени до дъно. Всичките религии, които съществуват, ще ги опитат. Всички народи, всичко в света ще се изпита. И всичко онова, което не е съгласно с онзи велик закон Божествен на Любовта, всичко туй е осъдено на смърт и ще си иде от света. И ние нямаме нужда от него. Тогава казвам: Каква трябва да бъде Любовта? Любовта трябва да бъде такава, каквато е любовта на майката, любовта трябва да бъде такава, каквато е любовта на бащата, такава, каквато е любовта на брата, на сестрата. Каква трябва да бъде любовта? Такава, каквато е любовта на господаря, каквато е любовта на слугата, такава, каквато е на ученика и на учителя. Тия (са) нормите, които ние можем да покажем каква трябва да бъде любовта. Трябва да се учим, че един народ може да се подигне в света, може да се обнови. Един народ без любовта не може да се обнови. Един дом без любов не може да се обнови. Един човек без любов не може да се обнови. Казвате, че Бог е любов. Бог желае подновяването на народите. Писанието казва, че онзи народ, който не служи, който не проявява Божията Любов, онзи

народ, който не служи на Бога, той ще си отиде. На български думата „изтребване“ не значи унищожаване. Изтребва се житото, значи отделя се къклицата от житото. Онзи народ ще се отдели, защото от него ще му се вземат ония възможности, чрез които той ще може да греши. Едно време мислеха, че езическите народи се биеха. Езичниците се биели и войни е имало. Въпросът не е че хората са езичници. Днес християнските народи кой ги накара в 1914 година да се бият? И то най-просветените народи. И четири години се биха и не позволяваха да се събират умрелите. Сега в света има два вида хора: Едните поддържат, че войната е една необходимост. Войната при един грешен свят е една необходимост, но при един праведен свят не е на място. Лекът за болните е на място, но лекарството за здравите хора не е на място. Има две състояния: едно болезнено състояние на човека. Има религиозни хора, които са болни. Кои са болните хора в света? Болни хора са всички ония, които искат другите да им слугуват. Здрави са ония хора, които отиват да работят и да помагат. Аз наричам брат онзи, който помага на сестра си. Аз наричам сестра онази, която помага на брата си. Наричам майка онази, която помага на баща си. Баща наричам онзи, който помага на майка си. Бащата трябва да помага на майка си.

Та казвам: Какво трябва да бъде новото верую в света? Новото верую, това е любовта, любовта на земята. Уважение и почитание да има. Всеки да гледа в лицето на своя брат проявление на Бога. Като почиташ другите, да почиташ другите по Бога. Да има взаимно почитание и уважение. Всичките добродетели, които ние виждаме в хората, взаимно да се почитаме, понеже във всичките хора Божиите блага са, които се изнасят в света. Те се проявяват във всичките хора. Един ден всичките онези хора ще донесат своите блага, които са придобили и те ще бъдат общо достояние на цялото човечество. Например, вземете в една музикална зала, не е най-важното да си на първите редове, но стига да имаш едно хубаво око, може и на последното място да седиш и да се радваш повече, отколкото онзи, който е на първото място, пък е малко глух и не може да слуша. В сегашния век всички съзнаваме, че сме болни. Всеки казва: „Грешни сме.“ Аз поставям въпроса другояче. Цар Давид казва, че в грях го е заченала майка му. Това е негово разбиране. Онзи, който писал първата глава на Битието, казва, че отначало Бог създаде човека по образ и подобие свое. Ако грехът в света е влязъл, и мислим, че сме грешни, това не е от Бога, грехът е нещо чуждо на човешкото естество, отпосле е влязло в света. Следователно, колкото по-

малко говорим за греха, по-добре е за нас. В сегашния живот доброто е необходимо за хората. Доброто е необходимо, понеже в човешкия живот е насадено злото. Против злото няма друга сила, която може да противодействува, освен доброто. Ние трябва да поддържаме доброто, за да противодействува на злото, което е вътре в устройството на сегашния човек. Веднъж гледах две деца, на две майки, по на две години. Гледам, едното има две ябълки, имат по две ябълки и двете деца. Едното проточи ръката, че го хвана детето и го разтърси. Онова започна да плаче, плаче, после то проточи ръката, хвана другото и то го разтърси, и то започна да плаче, то взе четирите ябълки и ги тури на себе си. Че какви са причините за кавгите? Това са все материални работи, които ги скарват. Материалните работи влошават работите. Когато се ревне някому да стане богат, той вече си създава едно нещастие. Понеже туй дете, което е близо, проточи ръката си, ще те разтърси. Този човек, който те разтърсва, той сам си дава правото. Нима онзи крадец, който дойде, ще те пита трябва ли да те обере или не. Често мене ме питат: „Защо ме обраха?“ Защото не изпълняваме Волята Божия. Виктор Хюго в своя роман „Клетниците“, в разказа за Жан Валжан, като срещна онзи, на когото открадна свещниците, той казва: „Аз му ги подарих. Аз го изкусих, ще си направя от по-прост метал, не от злато. Ако бяха от прост камък, никой няма да краде, но златните свещници желае да открадне. Половин килограм злато има, всеки ще ги задигне.“ Няма изкушение за добрите хора. Златните свещници не са изкушение, но за слабите хора са изкушение. Сега мнозина задават въпроса и казват: „Защо аз съм беден?“ – Защото не виждаш Бога. Възлюбете Господа с всичката си душа, идете да работите заради Него. Всички вие сте богати повече, отколкото даже ви е потребно. На някои от вас плюнките са лековите, виждам някои, на които плюнките са лековити, а на някои плюнките са отровни. Майката, като го боли детето, плюне на мястото, дето боли. Има известна лечебност и животните, когато имат някаква болка някъде, дълго време ближат раната си. Тази плюнка е лечебна в тях. Виждаме, че и плюнката на Христа беше лековита. Когато отвори очите на слепия, той плюна, направи кал и намаза очите му. После казва: Какво виждаш? – Виждам, казва, като дървета. После пак ги намаза очите му, пита го: Какво виждаш? – Виждам да се мърдат вече.

Казвам: В новото верую на хората туй, което трябва сега (на) народите е да се образува един народ в света, който да има три качества. Той трябва да бъде един народ на Любовта, трябва да бъде един народ

умен, разумен народ и един народ, който трябва да бъде свободен от всички недъзи. Трябва да има един свободен живот, да има знание, да има свобода. Или любовта трябва да се тури във всеки народ за повдигането му. Ние може да воюваме чрез любов в света. Няма по-мощна сила, с която човек може да воюва. Казвам: Бог в света, Който е Любов, Бог иде в света да воюва и да избави хората. Кое е онова, което застави Христа да носи кръста, да страда? – Любовта. Казвате: „Геройство е това." Как пострада Христос? Той пострада, Той води една война на земята и изгуби сражението, но като влезе в духовния (свят), спечели сражението, възкръсна. И виждаме, след две хиляди години има 500 милиона хора, които Го следват, а тогава имаше само 12 души, които в един момент се разбягаха. Сега, след 2000 години, има 500 милиона. Ако се минат още 2000 години, колко ще има? Христос иде в света, с всички свои разумни братя – чеда Божии и с ангелите да тури ред и порядък в света. Като дойде Христос, ще има такъв дим на земята, какъвто хората не са виждали. Сега това не го говоря, за да се страхувате, това са дни на освобождение. Иде едно пробуждане на хората. Не е злото, което трябва да господарува. Ние трябва да знаем, че за да живеем добре, трябва да имаме любов. За да се избавим от смъртта, от всички нещастия за индивида, за дома, за семейството, за народа, за човечеството, това трябва да се тури за цел. Всички трябва да проповядват любовта. Тогава, ако всички религии приемат Любовта, те ще се благословят. Религията ще бъде като форма в света, която ще господарува. Съдията да съди с любов, учителят да учи с любов, свещеникът да учи с любов, майката и бащата да слугуват с любов. Слугата да служи с любов. Всеки човек, каквато и работа да върши, да работи с любов, каквато и работа да върши. Онзи, комуто слугуват, да оценява неговата работа. Той да го обича. Общата заплата, разменната монета ще бъде любовта. Ще работите от любов и ще ви плащат с любов. Тогава всичките хора в света ще бъдат осигурени. Ако любовта дойде да царува в света, няма да има тия неправди, които сега съществуват. Сега, накъдето и да се обърнем, има известна тъмнина, в която ние се блъскаме. Питам: Ако аз ида между бедните хора, между хора, които са гладни, и ако след мене върви един керван, нося хляб, нося провизии, мислите ли, че тия хора ще ме мразят? Не. Тия хора ще ме посрещнат. Мислите ли, че тия хора, които са жадни, и аз отивам и им дам вода да пият, няма да бъдат изправни спрямо мен? Мислите ли, че аз, който отивам да лекувам болните, няма да бъда добре приет? Каквото кажеш сега, все ще обидиш

някого. Сега ще те лекуват лекарите, може да ти направят една операция, но ще седиш 10, 15 дни, казват: „Апандесит има.“ Тук имаше един руски казак, направиха му операция и му взеха 13 хиляди лева, отрязаха му сляпото черво и пак умря човекът.

Та казвам: В сегашния живот, всичките хубави неща, които правим, са свързани с материалното. Казва: „Колко ще ми платиш? Много малко се плаща, аз не мога да работя за 100 лева, нито за 1000 лева мога да работя.“ Някой казва: „Ще ти платя.“ – „Ако ме обичаш работя за тебе, ако не ме обичаш, крака си не мърдам.“ Ако вие обичате Бога, Той всичко ще направи за вас. Ако вие не обичате Бога, Той нищо няма да направи. Сега, другият въпрос: Не че не Го любим, обичаме Го, как не? И аз по човешки говоря. Бог не е доволен от нашата любов. Че как така? Ако дойде днес Христос, ще бъде ли доволен от любовта на християнския свят? – Не. Най-първо, ако дойде Христос, ще го приемат ли? Ако Христос дойде инкогнито, облечен просто, не с власт и сила, ще гледате дали беседата му е съобразна, може би да има нещо анархистическо. Разбира се, ако дойде с власт, със своите ангели, със своето войнство, всички ще се подчинят, то е друг въпрос. Сега съществува този ред. Идете в Германия сега и ако кажеш нещо против Хитлер, веднага ще намериш затвора. На немски как се казва „да живее Хитлер“? Хайл Хитлер. Като видиш портрета на Хитлер да кажеш: Хайл Хитлер. Ако не кажеш, ще намериш затвора. Ако идеш в Италия, ще кажеш: Да живее Мусолини. Ако не кажеш, ще намериш затвора. Да живее Хитлер. Съгласен съм, ами ако не кажем: Да бъде Словото Божие, какво ще бъде? Няма ли да намерим затвора? Хитлер иде вече. Хитлер е Господ сега. И Мусолини е Господ, и Сталин е Господ. Господ е като английския крал, иде и постъпва по същия начин. Опасността не е в Хитлер. Хитлер си върши много добре работата. Опасността не е в Мусолини. Мусолини си върши много добре работата. Всички си вършат работата. Единственото нещо на хората, което липсва, е, че хората към себе си имат по-голяма любов, отколкото към Господа. Христос казва: „Който люби баща си и майка си повече от мене, не може да бъде мой ученик.“ Ако твоята любов към тебе е по-голяма, отколкото любовта към Бога, този човек не е за мене, казва Христос. „Който люби баща си и майка си повече от мене, не е за мене достоен.“ Значи, ще любиш баща си и майка си като Него. В християнството трябва да приложим любовта на равенство. Аз не може да ви дам една норма как да обичате, но всеки от вас имате една норма. Един художник като рисува

ухото, перспективно знае какви линии да постави и как да направи ухото или устата как да направи. Ако остане сега да го учат как да направи тези линии, нищо не може да нарисува. Значи едно малко подшушване има.

Казвам: Една опитна школа трябва да се образува в съвременното християнство. Хората искат да знаят дали са правоверни или не. Аз имам един барометър горе, от 30 деня наред показва много лошо време, дъжд, все дъжд показва, пък тук няма никакъв дъжд. Но аз зная, че този дъжд е някъде. Някъде постоянно вали дъжд. Защото дъждът отишъл в Средна Европа и тук няма. Коя е причината? Има един закон: Когато човек се храни неестествено, винаги в него се образува една неестествена топлина. Някой път се повишава температурата, като се разболее човек, повишава се температурата на 39–40 градуса, а като остане 41–42 градуса, той свършва. Увеличаването на топлината седи в това, че онази топлина, която се увеличава, носи свои едри частици от материя. Един от учените хора е правил опит, че един човек, ако се подложи на две хиляди волта електричество, то го умъртвява, но ако се подложи на ток от 20–30 или 60 хиляди волта, електричеството минава през него, без да направи някаква повреда. Физиците обясняват, че в двата хиляди волта частиците са едри, минават през порите на тъканите, разкъсват ги и следствие на това човек умира. При 60-те хиляди волта тези частици са толкоз малки, че минават през тъканите и пречистват организма, без да причинят вреда. Този огън, дето изгаря хората, носи едри частици, които като минават, разкъсват тъканите. Изгарянето не е нищо друго, освен разкъсването. Онази неестествена любов или грубата любов, с която разваля тъканите на душата. Има една любов в нас, която разваля в нас понятието за обичта към хората. Ти намразиш човека, желаеш той да се махне, да изгуби богатството си, къщата си, да изчезне всичко. Че туй е неестествена любов. Нима мислите, че един вълк, който изяжда една овца, има омраза? Той няма такава омраза като човека. Като има любов към нея, той разкъсва частиците ѝ. Той мисли, че като изяде овцата, тя ще му продължи живота. Колкото и малко да е, той счита, че е в реда на нещата. Той го счита за полезно, и тя като блее, за него това е един приятен разговор. Той къса месото и яде, кравата вика, а той къса и яде. Че с хората не е ли същото? Колко хора има в света, които праведни седят в затвора? Осъдени са по закон. Казвам: Трябва да дойде в нас любовта да подейства. Ние казваме, че Господ е направил света. Всеки един от нас, трябва да започне в нас справедливостта. Трябва да бъдем справедливи. Но понеже ние вече си поставяме един личен въпрос

за нас, ние нямаме време да чакаме човечеството да се поправи, понеже още човечеството, то си върви по друг един закон. Но туй, за което аз ви говоря, всеки един от вас може да направи един опит със себе си: Любовта трябва да турите като една органическа и психологическа сила, която трябва да преобрази човека. Всеки един от вас като възприеме любовта, да може да измени своето лице, да може да измени своите очи, да измени устата си, да измени храната си, че с любовта да влезе във връзка с невидимия свят. Или с любовта да влезе във връзка с разумния свят. Най-първо има един език, на който си говорят всичките хора от всичките народи. Този език не е есперанто. В старите времена са го наричали ватански език, сега го наричат мистичен език. Всичките добри хора като се срещнат, те се познават, говорят си. Единият може да говори на български, другият на френски, но разбират езика си. Нали на Петдесятницата, като бяха събрани апостолите, говореха на този език. Като говореха на всичките езици, разбираха се. Когато духът дойде в човека, когато любовта дойде, вие ще говорите на всички езици и онова, което говорите, ще ви бъде понятно.

Та казвам: Вие сега сте християни, вярвате в Христа и аз се радвам. Колцина от вас сте слушали гласа на Господа? Знаеш ли, когато ти говори Господ, някой път си намислил да направиш нещо лошо и Той ти казва вътре: Бъди благ, както аз съм благ, бъди справедлив, както аз съм справедлив, бъди разумен, както аз съм разумен. Понякой път вие се вслушвате и казвате: „Съвест.“ Съвестта в човека, това е гласът Божи, който говори вътре.

Казвам: Няма по-хубаво нещо да чуеш гласа на Бога. Илия при големите свои изпитания чу този глас. Не е вятърът, не е гърмът, чрез който говори Господ. Като дойде Господ, тогава Илия си покри лицето. Един Мойсей, един посветен, който свърши в училището на Египет, след като паса 40 години овцете, казва му Господ, много хубав и тих глас е Той, казва му: „Изуй обущата си, понеже мястото, на което стоиш, е свято.“ Мойсей изу обущата си. Говори му Господ. Мойсей имаше голямо мнение за себе си. Господ като му проговори, Мойсей казва: Господи, ти знаеш, че аз съм гъгнив, не съм от красноречивите. – Брат ти, казва, е красноречив. Той ще дойде с тебе. Ти ще говориш на брата си, пък брат ти ще говори на фараона. Ти и той, двамата ще изведете израилския народ. Най-първо Господ ще говори на твоя ум, твоят ум ще говори на твоето сърце, пък твоето сърце ще говори на фараона. Фараонът е физическото тяло. Чрез

физическото тяло ще ви освободят от фараонското робство. Всеки си има по един фараон, който го е заробил. Казвате: „Гладни ще умрем.“ При фараона трябва да работиш кирпича, който ще съгражда. Ние сега говорим за фараона. Ние трябва да се оправим с нашите фараони. Какво ще правим? Мойсей, този човек трябва да дойде вътре и ти ще слушаш. Умът ще слушаш. Каквото Господ говори, ще слуша сърцето, на което Господ говори. Твоят ум и твоето сърце ще отидат при фараона.

Казва Христос: Блажени сте, ако любите Господа. Ако любите, блажени ще бъдете, блажени ще бъдете вие, блажен ще бъде домът ви, блажени ще бъдат и всички около вас. Онзи, който люби Господа, носи блаженство навсякъде. Туй трябва да бъде правило. Казвате: „Невъзможно е.“ В любовта всичко е възможно. Не само това. Като се срещнете, че като ти проговори Господ, ще каже: Ето един твой брат, ето една твоя сестра. Вие сега ще кажете: Аз бих искал да ви направя всички последователи на Любовта. Които сте българи, останете си българи, но останете българи на Любовта. Които сте англичани, останете си англичани, но станете англичани на Любовта. Които сте французи, останете си французи, но станете французи на Любовта. Които сте германци, руси, какъвто и да е народ, каквито и да сте, не е лошото в народа, но всички народи трябва са станат народи на Любовта. И тогава Господ ще говори в съзнанието.

Желая на всички, които сте тука и ме слушате днес Господ да започне да говори на вашето съзнание и всички да станете носители на Божията Любов, да станете мощни, да разпространявате Божието учение по целия свят.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

36-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 3 юли, 1938 г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

Забележка: **На 10 юли, 1938 г., неделя, Учителят е на Рила и на тази дата по каталога на Елена Андреева няма беседа. От 17 юли до 28 август неделните беседи са отпечатани като Рилски съборни беседи в томчето "Двигатели в живота" /1938г./.**
На 4 септември, 1938 г., неделната беседа е на Изгрева.

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само седми стих от седма глава на Евангелието от Матея: „Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори!“

Духът Божи.

Сега ще направя едно съпоставяне. Казано е: „Просете и ще ви се даде.“ Кои просят? – Децата в ранната си възраст просят. „Търсете.“ – Младият търси. „Хлопайте.“ – Старият хлопа. Следователно, просенето е за децата, търсенето за младите, за възрастните, а хлопането за старите. Когато се говори за материята, разбираме еднообразието в света. Материята е еднообразна. Силата пък има две страни, т.е. две качества. Силата е подвижна. Силата представя съдържанието на материята. Казват: „Материя, сила, живот или разумност.“ Животът е разумното, т.е. в живота, сила и живот или разумност. Животът е разумността, разнообразието. И тъй, формите представят неподвижното в живота. Силата пълни тези форми, а животът им дава съдържанието. Следователно, вашето тяло представя външното, материалното, формата. Онова, чрез което се проявявате, това представя вашата сила. Това, което поставя цел, смисъл и към което се стремите, то е живота, разумното или Божественото. Така се назовава животът и на земята, и на небето. Върху материята съществуват различни философски разисквания. Ние ще оставим тези разисквания настрана, понеже според нас всички разисквания, всички противоречия представят гимнастика на ума. И най-лошите работи, и най-добрите работи представят упражнения. Какво лошо има в това, когато един виден професор скъса един студент, че не е решил задачата си? Ученикът казва, че достойнството му се е накърнило. На ученика достойнството се е накърнило, но на професора достойнството се е повишило. Вижда се, че професорът знае. Значи знаещият може да скъса незнаещия. Обаче незнаещият не може да скъса знаещия. Силният може да победи слабия, но слабият не може да победи силния. Това са контрасти в живота.

Сега вас ви интересуват три неща. Човек трябва да има една форма. Това е материята, която е еднообразна. В живота има достатъчно количество материя, следствие на което вие можете да живеете, колкото години искате. Често хората страдат. Единствената и главна причина, поради която хората страдат е, че дават своите жилища, телата си, които им са дадени да живеят, под наем. По този начин те искат да печелят повече пари. Никога не давайте апартамента си, който Бог ви е дал, под наем. Приемайте гости без пари, но никога не давайте апартамента си под наем.

Сега ние не говорим за порядъка на земята. Порядъкът на земята ще си остане такъв, какъвто е, защото разумното за човека не е разумно за Бога. И разумното за Бога е непознато за човека. Човек трябва да започне със съзнанието си. В човека има три съзнания: той има едно съзнание на физическото поле, чрез което се запознава с материята. Друго съзнание има на силата, чрез което се запознава със силата. Трето съзнание е това, чрез което се запознава с живота и с разумното в природата. Следователно, дотогава, докато в човека функционира само физическото съзнание, той ще има понятие за всичко онова, което става на физическия свят. Ако у вас не е развито духовното съзнание, тогава и силата няма да бъде позната на вас. Вие няма да имате понятие как да използувате тази сила. Ако у вас не е развито съзнанието за живота, тогава вие няма да познавате живота. Например, в живота се явяват големи противоречия, вследствие на различните философски идеи, които съществуват. Например, онези хора, които живеят на север, имат едно разбиране за времето. Всички останали, които живеят в умерените пояси, имат друго разбиране за времето. Онези, които живеят на север, казват: „Дебели дрехи ни трябват на нас, с кожи трябва да се обличаме, лицето ни трябва да бъде покрито, не се живее така.“ Това е философия на живота. А онези, които живеят в умерените пояси, казват: „Лицето не се нуждае от покривка.“ Обаче те съвсем не отхвърлят кожените дрехи. За да не се простудяват, те не отхвърлят кожените дрехи. В тропическите страни пък, никакви кожуси не трябват. Там се обличат със съвсем тънки дрехи. Всичко това се дължи на външните условия, които диктуват на хората как трябва да мислят. Когато някой човек казва как мисли, аз му отговарям: Твоите възгледи отговарят за северния полюс. За умерените страни – горе-долу, а за тропическите страни съвсем не отговарят. Когато някой ми говори за тънки дрехи, питам го къде живее. Той казва, че живее в тропическите страни. – Твоето учение е за тропика. Казват за някого, че е материалист. – Той е в северния полюс. „Ама той е

много духовен.“ – Той е в умерения пояс. „Той е Божествен човек.“ – Да, той живее в тропическия пояс. Често най-големите лошавини се раждат от тропическия пояс. Например, най-отровните змии се срещат в тропическите места. В северния пояс няма такива отровни змии. И там има зверове, но не такива, каквито в тропическите страни. В северния пояс животните са малко по-човеколюбиви. Мнозина мислят, че като станат Божествени, ще изключат злото. Не, злото не е изключено и в Божествения свят. Вие се чудите как е възможно злото да съществува и в Божествения свят. Там всички разбират последствията на злото и никога не го опитват. Когато някои същества от Божествения свят искат да опитат злото, те трябва да слезат на земята, между хората. Като слязат на земята, те питат: „Има ли възможност тук да опитаме злото? Ние го познаваме само теоретически, а тук вие казвате, че сте били големи специалисти на злото.“ Та възгледът, който имате, какво злото не съществува в Божествения свят, трябва да се измени. Съществено нещо за злото е кривото разбиране на хората. Всеки човек, който не разбира Божиите закони, той лесно може да създаде злото в себе си. И тогава казвам: Ако нямаш светлина, ще бъдеш в тъмнина. И тогава се задава въпросът: „Кой кое роди? Тъмнината ли роди светлината, или светлината роди тъмнината?“ Да се задава този въпрос, то е все едно да се задава въпросът: „Кокошката ли снесе яйцето, или яйцето излюпи кокошката?“ Кое е съществувало по-рано: Кокошката или яйцето? Има философи, които твърдят, че кокошката е съществувала преди яйцето. Значи, яйцето е излязло от кокошката. Други пък мислят, че яйцето е съществувало преди кокошката. Това са адвокатски спорове. Този въпрос не е нужно да се разрешава. Защо този въпрос не трябва да се разрешава? От икономическо гледище, ако вие разрешите този въпрос, вие ще повредите своя живот. Ще ви приведа един пример, да ви обясня защо не трябва да го разрешавате. Има един анекдот, който разправя за един адвокат, някъде в Германия е било това. Той имал едно дело да разглежда, което го разтакавал цели 34 години и все не могъл да го разреши. Като започнал да води това дело, той бил млад момък. После се оженил, родил синове и дъщери, дал им образование, възпитал ги, но това дело все още не свършвало. Един ден дъщеря му се заженила. Тя взела един млад адвокат. Баща ѝ дал в наследство като зестра на своя зет делото, което той водил 34 години. Младият зет, за да покаже, че е способен, взел делото и в една година го разрешил. Тогава бащата казал: „Много си глупав. От бързото разрешаване на това дело виждам, че гладен ще ходиш. С това дело аз се прехранвах

цели 34 години.“

Та сега мнозина от вас мислят, че като изчезне злото в света, те ще станат ангели. И да изчезне злото, вие отново ще създадете лошите ангели. Кажете ми: Кое е онова, което прави плода да изгнива? Първоначално плодът, който седи на дървото, е пресен, а после изгнива. Кажете ми, всички плодове, които цъфтят, завързват ли? Някои цветове цъфтят, без да завързват. Коя е причината за това? Явяват се разни теории, които ги обясняват. Теориите, обаче, са само една възможност за изясняване на фактите, а фактите са истини, които съществуват в природата. Днес съществуват безброй факти, на които ние не можем да дадем никакво разрешение. Фактът си е факт, той може да се обясни по един или по друг начин. Например, някои казват, че математиката е точна наука, но в какво се заключава математиката? В математиката се работи с отношенията на числата и на буквите. При ред математически отношения, някои отношения са верни, а други не са верни. В какво седи геометрията? В отношението на точките, на правите линии, на фигурите и т. н. Значи, геометрията се ползува от математиката. Казват, че някои учени са изчислили точно математически, какво е разстоянието от Слънцето до земята. Казват, че разстоянието е около 92 или 93 милиона мили, или около 150–155 милиона километра. Питам: Колко точно е това изчисление, което може да ме остави на едно разстояние от пет милиона километри далеч от Слънцето? Наистина има една невъзможност да се изчисли точно разстоянието на всички ония тела, които са далеч от Слънцето. При тези изчисления някои тела могат да бъдат по-далеч, а други по-близо, отколкото са в действителност. Има нещо в атмосферата, което препятствува при тези изчисления, някои тела могат да бъдат по-далеч, а други по-близо, отколкото са в действителност. Има нещо в атмосферата, което препятствува при тези изчисления. Доброто в науката, в работите на учените седи в това, че те са съвестни и постоянно коригират своите знания. Те постоянно се коригират. Всяка година излизат нови теории. В духовните хора обаче идеите им се коригират доста бавно. Духовният като се залости в някоя своя идея, не можеш да го извадиш оттам.

Та казвам: В живота, в науката, в религията, съществуват ред противоречия. За да се освободите от противоречията, преди всичко вие трябва да си създадете вярна идея за човека. Първо си задайте въпроса: Кое е най-хубавото в човека? Най-хубавото в човека е това, че той вярва в безсмъртието, той вярва в душата, която не умира. Той вярва още, че има

една любов в себе си, която никога не престава. Като умре и замине за другия свят, любовта и там продължава. Сега като се интересувате от земния си живот, вие тепърва трябва да го изучавате, да разберете, от какво зависи вашето благощастие на земята. Съществува един закон в света, който регулира щастието. Този закон казва, че Бог държи всички хора в ума си. Всички ония, които съзнават това, те живеят. Като извършат някакви погрешки, хората хвърлят облаци в Божествения свят. Тия облаци пречат на Бога да ни вижда. Престане ли Бог да ни вижда, ние умираме вече. Като ни изгуби, Той започва навсякъде да ни търси, за да ни съживи отново. Бог вижда, че със своите грехове ние туряме една преграда между Бога, между Неговата любов, която не може вече да действува в нас. В каквото и да е отношение, човек не трябва да допуща в живота си нито една погрешка. Правиш ли си някаква рокля, никаква погрешка не допускай върху роклята си. Не е достатъчно само външно роклята да бъде хубава, но тя трябва така да бъде ушита, че с нищо да не шокира. Като се облечеш с тази рокля, първо се облечи за Господа, после се облечи за Слънцето, за вятъра, за водата, за цветята, за дърветата, за животните и т. н. Няма ли да бъде това нещо интересно? Представете си, че срещнете един говедар, облечен с фрак, с цилиндър на главата. Мислите ли, че този говедар ще вземе кривака в ръка? Не, той няма да носи кривак. Сега говедарят носи кривак, защото дрехите му са прости, стари. Като няма фрак и цилиндър на глава, като няма какво да прави, той ходи по цели дни след говедата и ги бие. Някой казва, че по-добре е човек да е свободен от богатството. Не, богатството в света е една възможност за хората да бъдат по-добри. Следователно, можем да кажем, че богатите хора са по-добри. Това значи, че богатството е дадено, за да станат по-добри, отколкото биха били, ако бяха сиромаси. Ако бяха сиромаси, те щяха да бъдат по-лоши, а като богати, те са станали малко по-добри. Защо сиромасите са станали сиромаси? Защото, когато са били богати, те не са оценили богатството, вследствие на което им е взето, да видят какво значи да живеят без богатство. Ти имаш здраве, но не го цениш. Казваш: „Защо ми е това голо здраве?“

Един млад българин от Варненско някъде бил известен по своята сила и юначество в цялата съседна местност, във всички околни села. Той с всички се борил и на всички надвивал. Често той казвал на майка си: „Мамо, какво да правя с това голо здраве? Не съм доволен от него. Всички моми ме избягват, мислят, че ще ги бия, страхуват се от мене. Всички по-

слаби момци се харесват на момите, а мене никоя мома не ме харесва, никоя не ме иска.“ Случило се, че този млад Стоян заболял и лежал в легло цели три години. През това време той казвал на майка си: „Мамо, да оздравея веднъж, че ако искат с камъни да ме товарят, на всичко съм готов.‘ Питам: Този момък за пехливанлък ли се е родил? Неговата сила е на място ако, като отиде на хорото, види, че някой момък закача някоя мома, той да го набие. Ако той защитаваше момите, те щяха да го обичат и уважават. Следователно, силните хора трябва да приложат силата си за защита на слабите. Аз взимам жената като емблем на детето. Жената е дете, родено от човека, от мъжа. Първото дете, което се е родило в света, това е жената. Значи, първото дете е било женско и го нарекли Ева. Много хубаво име са ѝ турили. Ева произтича от Йехова. Йехова е свещеното име на Бога, което в еврейския език никога не се произнася. Името на Бога на еврейски език никога не се е произнасяло. Свещено име е то.

Та казвам: Ние трябва да се върнем към светостта на живота, да имаме уважение и почитание към всички. Във всеки човек се крие нещо хубаво, възвишено и благородно, което Бог е направил. Понякога и в най-лошия човек можете да видите една хубава черта. Някой път срещате един разбойник и чувате да казва: „Толкова грехове съм направил досега. Сега ще направя едно добро.“ Доброто, което този човек прави, е от съзнание направено. Като прави зло и престъпления, той си казва: „Не правя добре аз.“ Той съзнава, че върши зло, но не знае кой е пътят, по който може да се избави. Аз наричам прегрешение това, когато човек се плъзга по мокра, мочурлива почва. Понякога човек се хлъзга и пада и по права плоскост. Не съзнава човекът какво прави и се търкаля. Като дойде доброто и го съзнае, оттам вече започва правият път. Та в живота като дойдете до страданията, трябва да стигнете до края и оттам да започнете да излизате до нагоре. Друг път няма. Като се хлъзнеш веднъж, ти не можеш да възлезеш нагоре, но ако се спреш тук или там, с това ти удължаваш пътя на страданията си. Спирате ли се тук или там, вашето положение ще бъде следното. Един пътник закъснял една вечер. Понеже било много тъмно, леко се подхлъзнал, но успял да се хване за клонете на едно дърво. Така прекарал той цяла нощ, но понеже ръцете му отмалели, той решил да се спусне надолу, че каквото ще да става. Той си представял грамадна пропаст и като се спусне в нея, ще се убие. Като мислел какво да прави, мислено се простил с майка си, с жена си, с децата си, започнал да плаче и си казал: „Така ми е писано, най-после да става каквото е определено от Бога.“ Като

се примирил с положението си, той се спуснал, но каква била изненадата му, когато видял, че под него има само 25 сантиметра разстояние до земята. Така и вие седите на едно разстояние само от 25 сантиметра от земята и какво ли не ви дохожда наум. Да, 25 сантиметра е това. Пусни се, да ти е спокойна душата и да поемеш новия път. Следователно, всички големи страдания, от които се оплаквате, са все на 25 сантиметра разстояние. Ако се пуснете, ще се освободите. Търсете в началото на живота си да имате една отлична майка и един отличен баща. Търсете във възрастния си живот да имате една отлична приятелка и един отличен приятел. На стари години хлопайте в библиотеката да имате хубави книги за четене.

Сега вие сте дошли на земята при един такъв хубав живот да отправите своята мисъл към онова възвишеното, красивото, което съществува в света. Вие никога не сте били при по-добри условия на живота, отколкото тия, при които сте сега. Ако земята не беше толкова красива и хубава, и ако Бог не я обичаше, Той никога не би изпратил своя син на земята да каже на хората, че и на тази земя може да се живее и да се учи. Хората са дошли на земята при най-добрите условия, но учат нещата, които не са за тях. Казват, че искат нова програма, защото им дотегнало да се карат и бият. Какво лошо има в това, че си се скарал с един свой приятел? Като си се скарал с приятеля си, ти се станал по-искрен. Казал си му това, което в друго време не би му казал. Иначе щеше да го лъжеш, а така по-добре, че си му казал истината. Та казвам: Мъчнотиите, условията, при които трябва да живеете, трябва да се справите с тях. За да се справите с тях, вие трябва да разчитате на нещо. Има неща, на които никога не можете да разчитате. Например, вие не можете да разчитате на вашето детинство. През своето детинство ти ще разчиташ на своята майка и на своя баща. Това се отнася до възрастта на просенето. При търсенето ти ще разчиташ на себе си, понеже си възмъжал. А при хлопането ти ще разчиташ на онези книги, които те учат на новото. Според мене, старият човек е художник. Той е свършил вече всички занаяти и ще рисува само. Най-добрите художници в бъдеще ще са все стари хора. Преди няколко време дойде при мене една стара сестра в доста напреднала възраст и ме пита: „Учителю, какво да правя?“ – Вземи четка и стани художничка. – „Ама толкова годишна съм вече.“ – Тъкмо сега ти е времето. Когато искаш да се скараш с някого, вземи четката и започни да рисуваш. Вместо да кажеш една груба дума, по-добре нарисувай една красива линия. Например, как

бихте нарисували един човек, който се гневи, сърди? Ще нарисувате на веждите му две линии. После ще свиете мускулите на лицето му, на устата. Устните му ще се свият, ще станат по-тънки. После ще свиете ръката му на юмрук. Това е права философия. Не считайте, че всичко, каквото става във вашия живот, е излишно. В природата няма излишни неща. Това, което наричаме празно, излишно, то е човешка работа. Природата дава изобилно и радости, и страдания. Вашите страдания са благословения за другите, а вашите радости са нещастия за тях. Така седи въпросът. Когато вие сте щастливи, други са нещастни. Когато други са нещастни, вие сте щастливи. Следователно, защо да не можем да се радваме на радостта на другите? Защо и техните скърби да не бъдат и наши скърби? Защо да се радваме и на скърбите и нещастията, които ни сполетяват? Нещастните хора се учат, а щастливите се забавляват. Добрите хора почиват, а лошите работят. Ако вие бяхте станали добри, щяхте да почивате. И наистина, когато хората стават религиозни, те казват: „Ние завършихме нашата еволюция.“ Те седят без работа. Докато хората са светски, те обичат да шият, да работят, като станат духовни, те казват: „Нас вече не ни трябват дрехи.“ И поетът като стане духовен, казва: „Не искам вече да пиша.“ Това е криво разбиране на живота. Като станеш духовен, ако си музикант, ще свириш повече, ще пееш повече. Като дойде нещастието при тебе, свири за щастието на другите хора, понеже те са щастливи заради твоето нещастие. И когато си радостен, пак свири, за да утешиш, които са скръбни. Та казвам: Само по този начин като постъпвате, животът ще се подобри. Мнозина мислят, че като дойде Христос, Той ще оправи света. Ако дойде Христос да подобри икономическото положение, животът пак няма да се подобри. Първият човек беше при най-добри икономически условия на живота. Адам беше при най-добри условия на живота. Той имаше на разположение голяма библиотека, да чете колкото иска. Кой го застави да сгреши? Той имаше всички плодове на разположение. Пък имаше и отлична жена. Отде дойде грехът в рая? Какво ѝ липсваше на Ева? Тя имаше отличен другар. По-добре построен по ум, по сърце, от Адама нямаше. Той беше отличен тип, слънчев тип, отлична душа. Но когато Ева сгреши, той каза: „Аз ще отида с нея да ѝ покажа какво да прави. Ще напусна рая и ще отида да страдам заедно с нея.“ Невидимият свят одобри поведението на Ева. Той пожела да отиде заедно с нея да я избави от страданията, които ще я сполетят. От хиляди години насам Адам върви след дъщеря си, иска да я спаси. Какво лошо има в това? Ето защо ние не трябва да спорим върху въпроса, защо ни

сполетяват известни нещастия. Страданията, които сега имаме, се дължат на нашето минало. Настоящите ни страдания се дължат на нашето минало. Ето в романа на Виктор Хюго „Клетниците“, там главният герой е Жан Валжан. Там се говори за едно малко престъпление, което направил, но което се открило след 20 години и той трябвало да понесе големи страдания за погрешката, която направил в своето минало. И ти си честен човек, но страдаш. Защо? За своето минало.

Ти си честен човек, но някой път те хванат за твоето минало и страдаш. Защо страдаш? За греховете и погрешките, които си направил в миналото си. Бъди достоен да изправиш погрешките си. В сегашния си живот ние имаме за цел за изправим погрешките си, да развием своя ум, да развием тялото си, което Бог ни е дал и да приложим в служба добродетелите си, които Бог ни е дал, да изпълним службата, която днес ни е предоставена, но да я изпълним по честен начин. Всеки човек, като заминава за другия свят, да е доволен в душата си, че е изпълнил работата си както трябва. При това не ставайте съдии едни на други. Че някой паднал и се окалял. „Ама защо падна, защо направи това?“ – „Направих го вече.“ – „Трябваше да бъдеш внимателен.“ – „Трябваше, но не бях.“ – „Знаеш ли колко вреда си направил?“ – „Зная, но направих.“ – „Не трябваше да падаш.“ – „Не трябваше, но паднах.“ Считайте за привилегия, че сте направили една погрешка. Човек, който прави погрешки, той е силен. Но човек, който изправи погрешките си, е два пъти по-силен. Следователно, за да се покаже силата на човека, ще се проявят неговите добродетели. Добродетелта, доброто, е най-естественото положение за нас. Да проявим една добродетел, това е естествено положение. Ако правим неестествените работи, колко повече можем да правим ония, които са естествени за нашата душа.

И тъй, като деца трябва да просим, да имаме здрави тела. Като възрастни трябва да търсим, да имаме здрави сърца, като стари трябва да хлопаме, да имаме отличен ум, да можем с него да служим на Бога през всичките времена на нашето съществуване на земята.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

37-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 4 септември, 1938 г., 10 ч. преди обяд.

София – Изгрев.

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще ви прочета нещо от книгата „Светът на великите души“ от Учителя. „Дни на битието“.

Духът Божи.

Човекът има нужда да се учи и то постоянно. Земята трябва да се счита като едно учреждение, като един университет на слънчевата система. Където и да е, каквато и погрешка да направи, пращат го на земята да се изправи. Земята е един университет за спасяване на хората. Когато казват, че човек трябва да се спаси, това разбира да се освободи от всякакви болести, от всякакви препятствия. Има два начина за придобиване на знанията. Някои казват, че нас ни трябва религия. Но религията е наука за сърцето, но човек не е само сърце. Човек е и ум. Следователно, човек се нуждае от светлината на Божията Мъдрост. Ние можем да кажем, че религията е наука за любовта. Но любовта още не се е засегнала. Сега за религията се говори така, както възлюбленият говори на своята възлюблена или пише писма с черни букви. Той ѝ пише поетични писма, в които излива своите чувства. Преди да се оженят, неговата възлюбена го счита ангел, а като се оженят, крилата му падат. Тогава той става обикновен човек. Това с голите факти. Питам: Каква е тази наука, която обезкриля ангелите и им оскубва крилата и перата? Тази наука мяза на науката, която всеки господар прилага по отношение на своите кокошки. Заколи я, после ѝ оскубе перата, свари я и си я хапне. За него е добре, но за кокошката е зле. И след това хората се спират и казват, че Господ е направил така. Ще кажете, че Господ е казал така. Не, хората са направили така. Ще кажете, че Господ е казал така. В кой кодекс е казано така? Все хората говорят. Те казват, че говорят в името Божие. Това е въпрос. Всеки може да каже, че Господ му е говорил. С това аз не оспорвам, щом Бог му е говорил. Но как е разбрал Господа, това е въпрос. Как ние разбираме Бога, това е важно. Когато златарят взима злато и прави различни примеси, като намалява процента на златото, кой печели от това? Златарят печели, а купувачът губи. Вярно е, че златото е

меко и за да може да се употребява, то трябва да се смеси с някой твърд метал. Това е извинително, но когато златото стане смес – наполовина златс и наполовина от другия метал, тогава ние губим от онова, което златото носи в себе си.

Та казвам: Нас ни е потребна истината. Аз взимам златото като символ на истината. Нас ни е потребна онази истина като символ на реалния живот. Без истината никакъв реален живот не може да съществува. Що е истината? Истината е реалният живот, който превръща скърбите в радости. А радостите в какво превръща? Радостите превръща в милосърдие. Онези хора, които само се радват, са много егоистични. Този човек се радва от сутрин до вечер, както някой от сутрин до вечер мисли за своята възлюблена. Тя е като един идол за него. И той постоянно мисли за нея. Само тя съществува в сърцето му. Питам: Какъв смисъл има животът ако обичаш само един човек в света? Какво трябва да се прави? Ще направиш така, както Бог прави. Бог само едного ли обича? Той е насочил своята мисъл и към най-малките същества. Той всички държи в своята мисъл. И те живеят благодарение на неговата мисъл към тях. На всяко най-малко същество Той е дал съответствуващ живот, съответни условия, съответно внимание. По същия начин трябва да постъпваме и ние. Та казвам: В сегашния век ние трябва да изменим своите вярвания, своите понятия и възгледи за живота и за природата. Ние мислим, че единственото разумно същество, това е човекът. Така е това, но не зная как биха мислили мравите за себе си. Ако влезете в мравешкото царство, ще видите, че те мислят какво по-разумни същества от мравите няма. Това е тяхното съзнание. Казвате: „Мравите могат ли да мислят?“ Те имат цяла военна служба. Те имат разни чинове офицери: полковници, генерали, които предвождат войската си. Те имат ред правила, на които се подчиняват. Те имат тактика как да става нападението.

Сега, тия неща могат да се тълкуват различно. Казвате, че Бог е създал човека. Да, но животните Той не ги е създал. Той казал и нещо станало. Каквото е казал, всичко е станало. Значи, Той е създал много неща със Словото си. Важно е да се знае, когато Бог е казал нещо, какво е имал в своя ум. Когато е създавал човека, какво е имал в своя ум. Ние трябва да вникнем в сърцето и в ума на Господа, да знаем, какво е имал Той предвид. При сегашните условия ние сме толкова близо при Бога, доколкото разбираме Словото му, доколкото разбираме Духа Божи. Колкото заблужденията на хората са по-големи, колкото те са по-далеч от Бога,

толкова те са повече по периферията. Наистина, ако турите едно дърво в огъня, то няма да се стопи, но ако го нагреете около триста градуса, то ще изгори и ще се превърне в дим и пепел. Обаче ако турите един метал на огъня, той ще се стопи. Има вещества, които само при топене могат да кристализират. Често хората говорят за Божията Любов, но тази любов е един метод за претопяване на хората. Човек не може да възрастне и да се усъвършенствува, докато не мине през Божествения огън. Мине ли през този огън, той ще приеме в себе си вечния живот. Писанието казва, че Бог е огън пояждащ. За кои? За неразумните, за онези, които не следват пътя към Бога. За онези, които разбират пътя Му, Той е вечен живот, живот на блага.

Сега аз не искам да ви говоря за теориите на хората, какво те мислят, какво искат. Хората от памтивека са мислили и свобода са имали. Първите хора, които бяха свободни в рая, след като дойде при Ева черният адепт им каза, че им носи ново учение, те изгубиха свободата си. Той им каза: Вие още нищо не знаете. Но ако приемете учението, което аз ви нося, вие ще станете като Бога, ще станете независими. Питам: На каква степен на развитие е било съзнанието на първия човек, който се е подмамил от тази мисъл, че ще бъде като Бога? Тази идея е много проста. Днес всеки човек може да се подмами даже с малко пари. Аз правя едно сравнение с честността на хората. Има хора, които са честни до хиляда лева, други до десет хиляди, трети – до сто хиляди лева и т. н. На един български инженер предложили един милион лева и той казал: „Моята честност при един милион капитулирва вече. Ако ми дадат един милион златни французки пари, аз ще ги взема и няма да остана да живея в България, да се мъча, но ще отида в странство, да си поживея малко спокойно.“ Как ще живее спокойно с един милион лева? До известно време може да бъде спокоен, но после не може. Ще те пипне някоя опасна, заразителна болест, като холера или чума, или проказа, че ще видиш тогава, че и един милион лева няма да ти стигнат да се лекуваш. Какво ще правиш тогава с този милион? Или ще дойде смъртта, ще те хване за гушата и ще те задигне. Тя не гледа на това дали си богат или сиромах. После ще дойдат да те утешават, че такава е била волята Божия, да умреш. Това е предмет на човешката философия. Ще кажете, че Господ е говорил на Мойсея. – Олабелир. За мене истината седи другояче. Според мене истината е само това, при което хората оживяват. Когато някой ми говори за Бога, за истината, казвам: Имам един приятел, който преди два дена умря. Иди на гроба му и го възкреси, щом Бог ти е говорил. Ето, Бог говореше на Христа, затова, когато Лазар умря,

Христос се изправи на гроба му и каза да излезе от гроба си, и Лазар излезе от гроба си, и възкръсна. Ако вас ви поставят на такъв изпит, колцина от вас ще можете да го издържите? Следователно, когато говорим за истината, ние разбираме онази истина, която може да измени нашия живот, която може да измени нашите мисли и чувствувания и да ни даде онова направление на живота, че и ние да се задоволим вътрешно. Не е въпрос за външно доволство, но вътрешно, което да осмисли всички неща в живота ни. Истината е облеклото на Бога. Ти не можеш да придобиеш това, ако не се допреш до тази дреха на Бога. За онази жена, която се допряла до дрехата на Христа, се казва, че от Христа излязла някаква сила. Казвам: Ние не знаем още Бога, но неговата дреха знаем. Всеки може да види дрехата на Христа, да се допре до нея. Който се е допрял до дрехата на Бога, в него веднага настава голяма промяна. На това именно днес учените хора дължат всичко. Всички открития, които стават, се дължат все на това. Бог е, който открива на учените. Всички гениални, всички талантливи и всички учени хора, във всички направления на живота представят именно тази жена, която се допира до дрехата на Бога. Като се допрат до тази дреха, те стават учени и придобиват истинското знание. Единственият авторитет, който знае, който е създал света, това е Бог и само Той може да каже как го е създал. Съвременните хора се интересуват само от това, как ще прекарат последните 20–30 години. Научните данни установяват положително, че откак този университет, земята, е създаден, са се изминали вече два милиарда години. А откак човек се е явил да следва този университет, са се изминали около триста хиляди години. Предполагат, че този, който е направил този университет, е определил нейния живот да се продължи още за два милиарда години. Тъй щото човек има да учи на земята още два милиарда години. Казвате: „Какво още има да се учи?“ – Че човек едва сега е започнал да учи. Само триста хиляди години са минали досега в учение, а остават още много. Всичкото знание, което човечеството е придобило досега, може да се събере в 90 книги, големи колкото Библията. Ако тези книги ги напечатат в човешкия мозък, ще остане място още за 900 такива големи книги. Това са научни данни, които не искам да приемете абсолютно. Това са данни, които показват, какви големи възможности се крият в бъдещото развитие на човешката душа. Един ден човек ще съблече смъртното си тяло и ще се облече в безсмъртното. Сега ние страдаме по единствената причина, че не разбираме законите на истинския живот. Ние не сме родени от безсмъртни майки и бащи. Давид

казва: „В грях ме зачена майка ми.“ Каквато е майката, такъв ще бъде и синът. Какъвто е бащата, такава ще бъде и дъщерята. Та за да стане едно преобразуване, Писанието казва: „Роденият от Бога, грях не прави.“ Как ще се родиш от Бога? Човек не може да се роди от Бога, докато не е заченат в любовта, в мъдростта и в истината. Значи, три неща се изискват, от които човек да бъде зачената.

Засега вие сте под бремето на човешките майки и бащи. И Христос е казал: Дотогава, докато вие не се отречете от вашите майки, от вашите бащи, от майките на вашите майки и от майките на бащите на вашите бащи, вие не можете да бъдете мои ученици. Тъй щото в новата религия, която иде сега в света, три неща се изискват: Всички хора без изключение трябва да бъдат заченати в Божията любов, в Божията мъдрост и в Божията истина. Понеже вие сте във великата школа на живота, и аз ви казвам това. Ако Христос би дошъл днес, и Той би ви казал същото. Кога ще дойде Христос? Когато и да дойде, и той ще каже същото и вие ще го проверите. Когато дойде Христос на земята, Той проверяваше, какво са казвали пророците преди Него и цитираше това, което те са казали. И пророците говорят. Но Христос няма да дойде по този начин, както хората Го очакват. Христос ще дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората. За някои хора Христос е дошъл вече, но за някои не е дошъл. И в такъв случай всеки друг, който не дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората, не е истински Христос. Външно всеки може да каже, че той е Христос, но това не е валидно. Той не е авторитет, но онзи Христос, който ще възкреси човечеството, Той ще дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората. Той ще внесе любовта в сърцата на всички хора и народи и ще се познават. Този, който може да накара всички хора да съгласуват в своите интереси, това е истинският Христос. Не е въпрос в какво аз вярвам. Това е мое лично вярване. Важно е и вие сами да вярвате в любовта Божия. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил от небето.“ Когато Христос дойде, Той ще се всели в човека и той ще стане нов човек. В Писанието е казано: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И аз ще ви се изявя.“ Като дойде Христос, Той ще ви се изяви.

Сега, онези от вас, които имат истината в себе си, аз им сърадвам, не искам да им давам ново верую. Аз казвам само какво е новото верую на Божествения свят, какво Бог изисква от нас. И Мойсей преди Христа още е казал: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичкия

си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Значи, четири неща са необходими, за да възлюбиш Господа. И после се казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Това са двата велики закона в света, в цялото битие. Когато дойде младият човек при Христа и го запита какво да прави, за да наследи живот вечен, Христос му каза: „Прави това, което е писано.“ Върху тези две заповеди почива целият закон. Значи животът почива върху три неща: Върху Божията любов или върху любовта към Бога, върху Божията мъдрост и върху Божия Дух, който постоянно изпраща своята светлина и върху Божията истина, която ни дава свобода и ни избавя от всички онези страдания, на които човешката душа е изложена в света. И аз казвам: Няма друга сила в света, освен любовта, която може да примири всички противоречия. Писанието казва: „Истината ще ви направи свободни“. Тогава аз считам любовта като вътрешен импулс за посаденото семе, за израстване на зародиша. Божията мъдрост считам за условия, при които зародишът се развива. А истината подразбирам вярата в Бога. Като вярваш в Бога, ти ще бъдеш свободен да се развиваш правилно. „В какво да вярваме?“ – Вярвай в каквото искаш. Като разглеждаме живота на съвременното човечество виждаме, че е вярвало в различни неща. В какво ли не е вярвало? Човечеството е вярвало в неща, които не са били Божествени. И днес хората вярват в неща, които не са Божествени. И от тези вярвания на хората, понеже нямат още Божествената любов в себе си, произтичат всички съвременни стълкновения. Казвате: „Да преживеем един живот, че каквото ще да става.“ Питам: Един живот от 120 години, живот ли е това? Според научните данни, на човека му предстои да мине на земята един живот от два милиарда години. След това време той ще напусне земята и ще отиде на Слънцето. Колко години ще живее на Слънцето? Дойде някой при мене и ме пита: „Къде е Господ?“ Казвам му: Аз ще ти отговоря на въпроса, но ако и ти ми отговориш на нещо. – „Готов съм.“ – Добре. В нашата слънчева система има милиони слънца. Аз искам да ги посетиш всички и след като се върнеш на земята, тогава ще ти отговоря какво нещо е Господ и къде живее. Във всяко слънце ще живееш по сто милиона години и като се върнеш при мене ще бъда на твое разположение. Мнозина задават този въпрос, какво нещо е Господ, но на всички отговарям: Погледни небето, погледни онази безкрайност от светове, които Бог е създал, погледни всички хора, животни, растения, които е създал и тогава питай. На земята съществуват не само обикновените хора, които виждате, но и много още невидими. Когато

Христос беше на планината, при Него дойдоха Мойсей и Илия, известни капацитети на земята и се разговаряха с Него. Той се разговаряше с тях по разни въпроси. Но един от учениците Му дойде и каза: Учителю, да направим тук три шатри – една за Тебе, една за Мойсея, една за Илия. Тези двама капацитети дойдоха от другия свят да се разговарят с Христа. Някои питат: „Кое е заставило Христа да се моли?“ Те разбират молитвата в ограничен смисъл. Молитвата е дишане. Когато се качва по високи планински места, дишането на човека се усилва. – „Ама защо трябва човек да се моли?“ – Ако не се молиш, ти нищо няма да придобиеш. Молитвата е процес, подобен на дишането. Чрез молитвата човек се освежава. Без молитва мъртъв ще бъдеш. С молитва жив ще бъдеш. Молитвата не търпи никакво еднообразие. Както при дишането всички мускули трябва да се раздвижат, такова нещо представя и молитвата. Иначе отде ще дойде животът? Казвате: „Защо трябва да се моля на Бога?“ – Молитвата е най-красивият език, с който човек може да се разговаря с Бога. По-красив език от него няма. Досега аз не съм намерил по-поетичен език от молитвата. Тепърва трябва да се изучава този език. Засега хората още се молят по човешки, но има една Божествена молитва. Като не знаят да се молят, хората изговарят само човешки думи, отварят и затварят устата си и въздъхват. Казват за някого: „Той си въздъхна.“ Да си въздъхнеш, това е първата Божествена дума, която човек може да изкаже. Турците, например, са взели от птиците една дума и я употребяват в своя език. Тази птица казва: „Чик-чик.“ На турски „чик“ означава „излез“. Като чуеш тази птица да казва „чик“, това значи трябва да излезеш. Следователно, като загазите някога и чуете тази птица да каже „чик“, трябва да излезете вън от това положение, в което се намирате. Това не трябва да го вземете в абсолютен смисъл, но то е едно съвпадение. Всяка птица, която казва „чик“, и тя е имала някакво основание да вземе тази дума и да я употреби за даден случай.

Та казвам: Когато въздъхне, когато направи най-голямата въздишка, човек се концентрира, вдълбочава се и отправя мисълта си към Бога: „Господи, дай ми повече светлина, за да разбирам Твоята воля и да мога да извърша това, което искаш от мене.“ Днес всички хора, млади и стари, всички майки и бащи, всички свещеници и учители трябва да въздъхнат. И ученият трябва да въздъхне, за да се отвори пред него един голям простор. Религиозният трябва да въздъхне, за да се освободи от заблужденията си. Тъжният трябва да въздъхне, за да се освободи от тъгите си. Мъртвият

трябва да въздъхне, за да дойде живот в него. Всички хора трябва да въздишат. Казвате: „Кажи ни една идея.“ Казвам: Всички трябва да имате тънко ухо и да не казвате думата „ох“, защото тя е човешка дума. Хората, които въздишат, имат нещо приятно в себе си. Като въздишат, ти едва можеш да ги чуваш какво шепнат. Нежни са техните думи. Той се моли, моли и после пак въздъхне. Неговата молитва на въздишането е всякога чута от Бога.

„Изтълкувай ни тази притча!“ Сега, като деца на този велик Баща, ние му благодарим, дето ни е изпратил в този университет да се учим. При това Той се е погрижил за всички наши удобства, пратил ни всички наши професори да ни учат. Много хора не могат да намерят местата си в живота, защото не знаят коя част от мозъка си да употребят в работа. Мнозина мислят, че като работят със задната част на мозъка си, ще станат религиозни. Не, искаш ли да видиш Господа, ти трябва да работиш с горната част на мозъка си, отгоре на главата, а работиш ли със задната част на мозъка си или при ушите, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Ако работиш с тила си, ти ще си създадеш такова положение, от което после ще плачеш. Господа ще търсиш в челото си, отгоре на главата си. Следователно, искаш ли да намериш любовта или Господа, търси го в горната част на мозъка си, отгоре на главата. Искаш ли да намериш философията, търси на челото си, над веждите. Когато се тъче, какво правят българите? – Те си служат с едно кросно, което е отгоре и едно отдолу. И като навиват совалката, платното минава от едното кросно в другото, при което едното се увеличава, а другото се намалява. Дотогава, докато кросното на физическия живот не се развие и на другото не се навие, от човека нищо не става. Засега всичко е добре насновано, но вие трябва да работите. За хората, които работят на физическото поле, предстои отлична работа. Днес всички хора седят и питат: „Кога ще се оправи светът?“ Ако всички хора биха въздъхнали истински, Бог щеше да ги почувствува и щеше да ги чуе, но те още не въздишат както трябва. И Писанието казва: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите. И аз ще ви се изявя.“ Когато човек е в едно вътрешно голямо противоречие, той трябва да се обърне към Бога с всичкото си сърце. Има такива големи противоречия в човешкия живот. Има случаи в живота на човека, когато човешкото сърце така се ожесточи, че той не може да се моли. Има случаи, когато човешкият ум така се помрачи, че той не може да се моли. Той се намира в положението на човек, който има висока

температура. Тогава той нито може да се моли, нито може да мисли. В организма на човека става голямо горене. Това горене се дължи на ред органически вещества, които се отличават с голяма неустойчивост. Разумният човек предварително взима мерки. Като разбереш, че са се събрали такива вещества повече, отколкото трябват, ти ще си наложиш някаква диета. Съвременните хора трябва да се подложат на една диета, чрез която да филтрират своите желания, да преработят своите чувства и мисли. Често през ума на човека минават такива мисли, с които той няма нищо общо. Само минават и заминават край него, без да му допринесат някаква полза. Ако някой от вас би отишъл в рая, с какво особено ще се отличава? Ако някой глух влезе в света на музиката, какво ще чуе от тази музика? Нито ще чуе нещо, нито ще разбере. Той ще види само, че ръцете на този човек играят върху пианото, но нищо повече няма да разбере. Казват: „Какво нещо представя Божественият свят?“ – Нищо особено не е, но в Божествения свят има такава музика и поезия, които непременно трябва да чуете, за да имате представа за този свят. Ако чуете някое от възвишените същества от онзи свят, техният говор е много деликатен, едва се чува. Техният говор едва се чува, но далеч отива, както по радиото се предават и най-слабите тонове. В сравнение с техния говор, хората говорят като гръмотевицата. Те крякат, викат, но гласът им не се чува далеч. Колко далеч най-много се чува гръмотевицата? – Най-много на разстояние 15–20 километра. Ако много викаш и крякаш, твоят глас ще се чуе най-много три педи над главата ти. Мнозина мислят, че с плач всичко могат да постигнат. Те плачат и казват: „Господи, не виждаш ли нашите сълзи?“ Казвам: Ако вие ценяхте сълзите, щяхте да ги събирате в бутилки. Де са вашите бутилки? Колцина от вас имате бутилки, пълни със сълзи? Значи, това, което не цените, вие го оставяте да падне на земята. Ако вие цените вашите сълзи, вие щяхте да ги събирате в шишета. Значи, Господ цени тъкмо това, което вие не цените. Що са вашите страдания? Според мене, ако вие наистина ценяхте вашите страдания, щяхте да имате долапчета, да ги скриете от чужди погледи. Страданията ви трябва да бъдат добре облечени, като някое красиво, добре облечено дете. Значи, това, хубавото, вашите страдания, вие ги оставяте да ги тъпчат хората. И след това искате Господ да се интересува от вашите страдания. Как може Той да се интересува от това, което вие сами не цените? Когато Христос се молеше в Гетсиманската градина, Той страдаше, вследствие на което от порите Му излизаше пот и кръв. Христовите страдания отидоха при Бога. Питам:

Отговори ли му Господ? Страшно беше положението на Христа тогава. Той трябваше да бъде изпитан в любовта си. Христос каза: Господи, даже и да не отговориш на моята молитва, аз зная, че това, което правиш, е на мястото. В твоите ръце предавам духа си. Това истинската, това гениалната, това истинската любов. Гениалната любов се състои в това, че при всички противоречия, които срещаш в живота си, да кажеш: „Господи, да бъде твоята воля!“ А сега, когато не стават нещата, както хората ги искат, казват: „Господи, аз не вярвам вече в Твоята любов.“ – Защо? – Защото нещата не стават така, както ние искаме.

„Изтълкувай ни тази притча.“ Тази притча седи в следното: Ти не можеш да бъдеш обичан, докато не обичаш. Ти не можеш да бъдеш умен, ако не обичаш. Ти не можеш да бъдеш истинен, ако не обичаш. За да бъде обичан, от човек се иска беззаветна любов, непомрачаема светлина и истина, при която във всички условия на живота да бъдем облечени, с всички да се примирим. Пред лицето Божие човек трябва да се яви чист, с чисто, спокойно сърце, с всички хора да бъде примирен. Всички хора, които сега заминават от земята, непременно трябва да бъдат облечени в дрехата на истината. Само тогава ние можем да видим лицето на Бога и Бог ще бъде доволен от нас, че сме облечени в такава дреха, в която и той е облечен.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

38-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 11 септември,1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

ДА МУ СЛУЖИМ БЕЗ СТРАХ

Отче наш.

Ще прочета няколко стиха от (първа) глава на Евангелието на Лука (Стих 74).

Духът Божи.

Ще взема само думите: „Да служим без страх.“

Страхът, това е една придобивка от животинското царство. Най-високото, до което достигнаха животните, то е страхът. Слабият трябва да го е страх. Силният трябва да има голяма самоувереност в себе си. И тогава животните, слабите или трябва да бъдат надалече, или трябва да се покоряват, или трябва да бягат. Често в съвременния живот казват: „Когато човек се влюби или трябва да бяга, или трябва да се подчини.“ Слабият, то е неразумното, неразбраното в живота. Онзи, който не разбира, трябва да се подчини. Мъртвият трябва да се подчини, да го носят, да го заровят. Не зависи от него. Живият, който може да ходи, няма защо да го носят. Следователно, понякога ние имаме нужда, казваме: „Трябва да ни помагат хората.“ Голямото заблуждение е там, че ние чакаме хората да ни помагат. Оставете хората, ако искат да ви помагат, ако искат да не ви помагат. В туй отношение трябва да имате нови възрения в живота. Религиозните хора казват: „Господ ще ни помага.“ Трябва да се разбира, какво Господ ще ни помогне и какво хората ще ни помогнат. Те не са произволни неща. Казвам: От какво зависи физическият живот на човека? – Зависи от три фактора: Най-първо зависи от храната, зависи от дишането и зависи от кръвообращението на човека. На физическия свят, ако тия три неща се съчетаят, вие вече имате един физически живот. Ако само човек яде, не е достатъчно, кръвообращение трябва да има. Дишането трябва да бъде една мелница, която мели брашното и дига шум наоколо. Онзи воденичар събира само паспал. Не съм виждал един дерменджия, който да е прокопсал. Всичките са пияници, онези стари воденичари, които вярват да се прехранят от воденицата, значи от житото, което мелят. Ако вие разчитате само на вашия физически живот, вие ще бъдете един

дерменджия, един воденичар, паспал ще събирате, пияница ще бъдете и при това дишането не може да бъде правилно. При това винаги ще слушате трака, трука, трака, трука.

Това е едно сравнение. Някой път запитват: „Не може ли без воденици?“ – Може. Стомахът е една отлична воденица. Една идеална кухня е стомахът. Ако хората биха устроили своята кухня, както стомахът е устроен, ако на нашия стомах бихме дали такава храна, каквато изисква, ние бихме живели не само до 120 години, но и до 900 години, близо 1000 години бихме живели. Но понеже не даваме съобразна храна на стомаха, следствие на това той се отказва да работи, стачкува, хората умират преждевременно. Или както един търговец, който показва, че не е фалирал, умира. Фирмата от дългове не може да функционира.

Сега, физическият живот е свързан с духовния живот на човека. Външната страна на духовния живот, то е топлината, която се зарежда в него, светлината, тъй наречените мисли и чувства на човека. То е връзката. Чувствата са свързани с неговия стомах, мислите са свързани с неговото кръвообращение. Сега, зависи топлината каква ще бъде. Ако тази топлина, органическата топлина надмине 41 градус, то се счита за една неестествена топлина, при която човек живее нормален живот. 37, общият сбор е 10. 41 – вече има неестествена топлина. При нея всякога всеки човек чакат го да умре. Представете си, че топлината, при която се подига на 41 градус. Човек умира. Много смешно е, че човек при 41 градус умира, когато в една баня отвън да понесете 50, 55, 60 градуса топлина, а 41 не може да издържите. Сега аз няма да се впущам да критикувам. Има известни научни данни, цял един научен свят. Ние сме в един свят, дето милиони хора учат, които са турили целия си живот и ние трябва да благодарим на всички тия учени хора, които работят и отвсякъде допринасят каквото са спечелили за благото на човечеството. Например, от тия усилия ние знаем, как става кръвообращението на човека, храносмилането. Какви храни да употребява, още учените хора не са дошли, но има общи положения за храната. Сега се казва за количеството, че човек трябва да яде много. Не е необходимо. Разни са диетите, които хората са имали в миналото и сега. Например, сега се счита най-първо трябва да имаш една супа. Най-хубавата супа е от варена кокошка. Кокошката извадена цяла, в супата турен ориз, лимон, после объркано яйце. Отлична, първокласна супа, дето и князете могат да ядат. Втората супа е от пуйка. Цялата пуйка обварена, пуйчена супа. От опечената кокошка могат да ти дадат един бут. И третото, един

сладкиш от някакво тесто, направено сладки работи. Ако човек има само една супа, се счита от нещастните. Аз не съм съгласен със супите, понеже развалят зъбите. Американците, които обичат да пият много студени работи, сладкиши – в техните дрогерии имат наредени някой път повече от 20 различни сладка, от сливи, от ябълки, лимони, портокали. Ще идеш, ще кажеш от което искаш. Направени са с лед и лятно време ти си се изпотил, ще идеш да изпиеш една чаша от 250 грама. Всичките американци, които са разумни, страдат от диспепсия, от разстройство на стомаха. Едва сега техните учени хора са започнали да се занимават с това. Като отидеш в Америка, ще ти дадат студено кафе, след като си ял хубав обед, ще изпиеш едно студено кафе. После ще кажат българите: „Урочаса.“ Българинът вечерно време там се затоплил, стане от под юргана, иде от карчага и изпие едно кепче вода, после друго. Като легне, сутринта казва: „Урочасах.“ Като влезе половин кило студена вода в стомаха, става свиване на капилярните съдове, свиват се и кръвта остава без действие. Често на българите съм казвал: Вие урочасвате от вашите котли. Казвам: Дръжте котела вечерно време затворен, не отивайте при котела. Вечерно време като пиеш вода, урочасваш. Да му разправяш, че се простудява стомахът, не разбира, но казва: „Приятно е.“ Казвам: В началото е приятно, но после става неприятно.

Сега, туй е по отношение на храненето, ние сме добили недобри сведения. Мислим, да пие човек вода е едно благо. Благо е, но водата трябва да знаеш как да я пиеш. Въздухът трябва да знаеш как да го дишаш. Та казвам: Най-големият фактор в света сега е въздухът. Без въздух ако останеш три минути, ще изгубиш съзнание. Казват, че Бог вдъхнал на човека чрез ноздрите. Дотогава, докато не е вдъхнал, Адам не е дишал през носа. Адам живял като рибите чрез хриле. Някои деца като се раждат, хрилете остават отзад зад ушите. Адам дишал с хриле и когато се казва, че Бог вдъхнал, за първи път го научил как да диша. Като вдъхнал този въздух, като станало окисляването, станал жива душа, започнал да мисли, понеже с дишането иде човешката мисъл. Сега някои могат да възразят: „Животните дишат, но те ходят в хоризонтално положение.“ Ако ти спиш и дишаш, имаш един резултат, ако лежиш на гърба си и дишаш, има друг резултат. Пък ако седиш на краката си и главата ти е изправена, пак резултатът ще бъде друг. Естественото положение на човека, когато диша, е да бъде прав. Аз разбирам, трябва да имате правилно дишане в ума си, трябва да имаш правилна мисъл, че всякога в ума си ти трябва да бъдеш

перпендикулярно. Оста между Слънцето и земята трябва да бъде отвесна, без никакво наклонение. Перпендикулярна трябва да бъде, за да функционират тия сили в организма ти. Вземете, например, човешките очи. Казвам: Защо понякой път човешкият език се изопачил? Всяка една дума, която минава през човешкия език, понеже е предадена чрез известни трептения, а в трептенията са скрити всевъзможни сили, които функционират в природата, те дават разни съкращения в мускулите в езика. Езикът се намира в чудо, как да произнесе. Една дума произнася силно, друга – леко. Някоя мисъл езикът може да я произнесе толкова силно, че тази мисъл става отровна. Вземете, някой човек казва: „Аз ще ви убия.“ Ти седиш и мисълта работи: „Ще ме убие този човек.“ Всичките тези отрицателни мисли, които имаме, какво ще ни допринесат? Питам сега: Онзи, който убива и онзи, който мрази, какво печелят? Онзи, който се измами и онзи, който измами, какво печелят? Интересно е психологически как са дошли хората до това положение да се мамят едни други. То е една обстановка, илюзия. Един художник може да те измами със своята картина. Като рисува, той без да иска не представя нещата както са. Ако искате, съвременните фотографи не лъжат, художниците лъжат. Фотографът ще те нарисува какъвто си, художникът – такъв, какъвто не си. Той трябва да бъде много съзнателен. Най-първо художникът иска да нарисува красиво лицето. Той трябва да тури три основни черти. Той трябва да нарисува абсолютно правилно челото на човека, трябва да постави веждите ни по-дълги, ни по-къси, да определи точно размера, после носа да постави, ушите на място, устата, брадата. Това са основните неща, които служат като скица, да се не заблуждава човек. Когато се направи някоя погрешка, тя може да произтича от неговото чело, може да произтича от неговия нос, от неговите уши, от неговата уста. После, може да произтича от пръстите, от чувстването. Пипнеш някой предмет и в дадения случай може да си в заблуждение. Казваш: „Студен е известен предмет.“ Които са студени, после стават топли и които са топли, после стават студени. Един камък сутрин е студен, по обед става топъл. Как ще обясните това? Камъкът се стопля от Слънцето и не знае, как да обработи тази енергия, следователно, вечерно време изпраща тази топлина навън. Така е в планинските места, дето има канари, вечерно време става по-топло, понеже камъните изпущат топлина. Казвам: Законът е такъв: Всички ония хора, които имат каменисти сърца, които мязат на камъни, щом стане вечерно време – страдания, вече започват да изпращат топлината си. Във време на големи сътресения,

лошите хора стават по-добри. Природата ни заставя винаги, понеже в нас няма съзнание, да изпълним волята. Тя понякой път ни поставя на страдания, за да дадем излишното, което сме събрали и не можем да го употребим. Ако ти имаш богатство и не знаеш как да го употребиш, ти се влюбиш в парите си. Един пример: Тук, в България, във време на войната, един българин спечелил 600 милиона германски марки и ги влага в една германска банка. Сега, това така ми разправиха, доколко е верен този факт, не зная. Давам го само за изяснение. Мисля, според моето правило, 25% е верен, тъй щото 75% остава да се провери, но 25% съм сигурен. Този българин казва: „Осигурих се, войната да продължи.“ 600 хиляди марки, по сто хиляди марки няма да изяде на годината, значи той за 12 години по 50 хиляди лева харчи и е осигурен. Но криза става в света, след войната германците поумняха и взеха, че намалиха цената на марката, тъй щото дойдоха, с хиляди марки един обед не можеш да вземеш, но трябва да имаш милиарди. Един ден този българин получава едно писмо от банката и му казват: „Господине, елате да си извадите влога, понеже не можем да водим сметката“, защото 600 хиляди марки нямали цената на десет стотинки. Банката за десет стотинки не могла да води сметка, трябвало да има най-малко 39 стотинки. Казват му: „Десет стотинки имате и да вземем да ви водим един лист, ще ти дадем още един милион марки, че да станат 30 стотинки.“ Нашите сметки за живота мязат на този българин.

Народите в Европа, всичките европейски културни народи са поставени на много голямо изпитание. Понеже този опит не се разрешава на земята. В миналото на земята се разрешавал. В миналото го разрешавали. Нейното разрешение е народите да се обесят. Обесват го. Черната ложа разрушавала всичките култури. След като се минат хиляди години, културите в света са се разрушавали. Понеже бялата раса е достигнала до върха на своето развитие, настава една голяма криза в света. Да ви кажа на ваш език: Бялата раса трябва да роди, бременна е. Всякога, когато една жена ражда, изтича кръв. Когато хората се бият, ражда се нещо, от което се трябва да излиза кръв навън. Но може да роди и детето да е мъртво. Тогава да се роди живо дете, кръвта която изтича, има смисъл. Ако детето, което се роди, е мъртво, кръвта, която излязла, никакъв смисъл няма. Ако бялата раса направи една война и детето се роди мъртво, може би ще минат няколко хиляди години, за да дойде новата култура. Но сега законът е друг. Сегашната култура ще мине съзнателно. Тя ще мине както културата на змиите. Една змия, когато лятно време иска да си хвърли

кожата, отива до някой предмет да си закачи старата кожа, че да не може да мине тялото с нея, остане новата кожа само. Старата култура трябва да остави старата кожа на тялото, всички философски, религиозни, всички тия отживели разбирания трябва да си идат. Ние не можем да живеем както бубите. Ние даже не можем да живеем както животните се хранят. Ние не можем да имаме този стомах на преживните животни, най-първо да събираме храната и после да преживяме. То е губене на време. Стомашната система на човека е най-новият модел, който природата е създала и при това тя е създала един нов модел за хранене. Вие сте чели в Евангелието, когато Христос има пет хляба и когато той го раздавал, как той се увеличавал. Нещата могат да станат, ако ти имаш вяра. Ако всеки от вас би разбирал законите, ако вземеш плода на ябълката, тебе не ти трябва друго. Една ябълка ти е достатъчна. Тя ще се увеличи, достатъчно е едно малко парче хляб. Ако имаш тази вяра, малко ти трябва. Тази хапка може да се увеличи. Щом кажем, че може, вие казвате, че може, но то още не е наука. Може да има заблуждение за начина, по който нещата се увеличават. Когато Христос казва на онази жена, която беше при кладенеца: Ако би знаела при кого си, който ти говори, ти би поискала и Той би ти дал жива вода. Казва: Господине, дай ми живата вода. Дотегна ми да идвам и да тегля вода от този кладенец. – Иди повикай мъжа си. – Нямам, казва, мъж. – Право си казала. Пет мъжа си имала и този, когото имаш, не ти е мъж. Какво означава? На пет ума си служила, те не са твои и този, на когото служиш, и той не е твой. Под думата „ум“ се разбира мъж. Всеки човек, който има ум, е женен. Който няма ум, той не е женен. Всяка жена, която има сърце, е женена, която няма сърце, не е женена. Какво ще кажеш за тази женитба? Женят мъжете и жените, то е човешко. Между мъжа и жената трябва да има една вътрешна обмяна. Ако вие бихте били ясновидец, щяхте да видите, че не е физическото, което храни човека. Но от всеки човек излиза нещо отвътре. От всеки човек излиза една Божествена сила. Тази сила е, която привлича хората. Когато се обичате, мислите, че се обичате, от вас излиза Божествената любов, която хората обичат. Ти обичаш единого заради Божественото, което излиза от него. Той те обича заради Божественото, което излиза от тебе. Щом Божественото не изтича, престава любовта. Той се чуди как се влюбил.

Та казвам сега: Трябва да дойдем до онова положение, дето смени има. Във физическо отношение ще срещнете много смени. Законът е такъв. Ако не стават смени във физическия живот, например, ако нашето тяло не

би се променило, ние ще бъдем най-нещастните същества. Благодарете, че телата се изменят. Казват, че за седем години тялото се изменя. Сега се твърди, че за три месеца по-голямата част от неговата материя се променя. На това основание мозъкът се променя, всичко се променя. Старите впечатления, които са се отпечатали, които не струват нищо, се заличават и новата материя постоянно се изменя. Човек постоянно се обменя. Когато Господ казва, че силата на човека ще се обнови, разбира се, че ново ще дойде. Направил си една погрешка. Значи, новият живот, който човек постоянно влива вътре в себе си, старият живот ще се изчисти, старият живот ще се избистри. Писанието казва, че всички няма да умрем, но всички ще се обновим.

Та казвам: Вие се страхувате, какво ще бъде. Естествено, аз не казвам, вие от страха не може да се освободите. Но страхът ви е турен за мярка. Щом се страхуваш, ще знаеш, че това е животното, което се плаши. Ако се плашат светските хора, има защо да се плашат. Онези, които вярват в Бога, за какво ще се плашат? Той вярва, че Господ създал света, че Бог живее в него, пък го е страх. Той вярва, че Бог е любов и той понеже се влюбил в някого, пита: „Право ли е, че съм се влюбил? Не е ли това заблуждение?“ Ако любовта е заблуждение, тогава защо ти е, ако ние разбираме, че любовта е заблуждение, че всички възвишени работи идат от любовта. Любовта на физическото поле и в най-долното състояние любов, и в духовния свят, в своите чувства, и в умствения свят, в своите мисли, в своето най-възвишено състояние, резултатите са едни и същи. На физическия свят нещата се посаждат, в духовния растат, а в Божествения свят дават плод. Ако във физическия свят не посееш, в духовния няма какво да порасте и в Божествения няма какво плод да даде. Вие мислите, че ако в оня свят живеете, щастливи ще бъдете. Ако с любов сте посели тук някъде, вие ще намерите плодове. Ако не, ще намерите, че вашият свят горе, навсякъде ще ходите и плод няма да имате. В онзи свят не обичат да правят подаяния. Там се счита за унижение да дадеш плод някому. В оня свят ако идете, той ще те покани в своята градина и ще каже: „На ваше разположение.“ Той няма да откъсне. Законът е такъв: Ако ти не си направил добро, като идеш до дървото, то ще се изгуби. Посегнеш да откъснеш, то изчезне. Той може да те покани в къщи, но речеш да седнеш на стола, изчезне, доближиш се до масата, изчезне. Всичките блага изчезват. Какво ще бъде твоето положение тогава? Ще кажеш: „Господи, прати ме на земята, да ида на земята, да посадя доброто, да се не крият

дърветата от мене.“ Казват: Нас ни е срам от един човек, който не е направил едно добро. Ние се раждаме по единствената причина на онези, които любят на земята, които са посадили нещо. В духовния свят растат, понеже растенето е любовта в тях.

Казвам: Туй трябва да бъде новото схващане. Вие се срамувате от любовта. Но като обичаш, на свят да обичаш. Ние искаме да бъдем категорични, да ви дам за в бъдеще един морал, не искам да си играя, изнасям една истина на човека, Божествена. Не искам нещата да бъдат неверни. Сега всичките хора страдат от известни заблуждения. Тия заблуждения трябва да се поправят. Ти обичаш една жена, ако си мъж, ще кажеш: „Ако аз бях жена, как бих желал да ме обичат?“ Ще обичаш тази жена, ще се туриш в нейното положение. Тъй, както вие бихте искали да ви обичат, така ще обичате. Ако една жена обича един мъж, тя трябва да се тури на неговото място и да каже: „Как аз бих желала една жена да ме обича, така трябва да обичам този мъж.“ Тогава на физическото поле ние казваме: Не разгласявай, че обичаш някого, понеже да разгласиш, дървото трябва да е порастнало, да е цъфнало и да е дало плод, да е узрял. Да си в присъствието на неговото посаждане, да си в присъствието на неговото растене и да си в присъствието на плода, който трябва да възприемеш. В трите свята едновременно да опиташ посаждането на семето, развиването на туй семе и плода. Плодът е сега, който носи живота. Ние казваме, че любовта, това е плодът на Духа. Когато ти любиш, ти това го носиш в себе си. Някой казва: „Аз го любя.“ Онзи, който люби, той принася полза на себе си. Той яде Божествения плод на любовта. Той оживява и от своя живот дава и на другите. Казва: „Аз обичам.“ Ти като го обичаш, знаеш ли защо го обичаш? Ако единият обича, той е жив. Ако другият не обича, той ще умре. И двамата трябва да обичат. Тогава в съвременната наука има следното: Когато се изучава електричеството, има два полюса. Тия полюси се сменяват. Единият полюс, който е бил положителен, може да бъде в една секунда да се сменят 20, 30, 100, 1000 пъти може да се сменят полюсите. Женският полюс става мъжки и мъжкият става женски или положителен и отрицателен. Светлината винаги се явява на отрицателния полюс. В слънчевата система има едно друго Слънце, което ние не виждаме, защото не се вижда. Неговата светлина не прониква. Пречупване не става в нашата атмосфера. Никакво пречупване не става. Лъчите вървят по права линия. Тия лъчи се пречупват във видимото Слънце. Следователно, Слънцето е като трансформатор. После тия лъчи, които

излизат от него, се пречупват на земята, и се възприемат от нашите очи. Сега туй е физическата страна. Като говоря аз за Слънцето, подразбирам онзи, възвишеният живот. Това са същества, които са работили с такава интелигентност, дето хората нямат понятие за онези математически способности, които имат, за онази геометрия, която разбират, за ония сили, с които разполагат. Една маса, като слънцето например, която в обем е 1 милион и 500 (хиляди) пъти по-голяма от Слънцето, тази маса да се тури в пространството с голяма бързина. Каква сила е туй, което я движи? При това и земята да се тури в движение. Вие не сте изчислявали. Това е едно число шест с двадесет и една нули. Толкоз тонове има земята. Шест помножено с десет на двадесет и четвърта степен. Благодарете, че не разбирате. Вие имате възможност за в бъдеще да разберете това. В неразбраните работи има възвишени същества, които са много напреднали, имат любов да ни предадат своето знание. Ако вие влезете в природата, ще видите, че едно съзнание по-низше е обкръжено с по-висши съзнания. Може да видите съзнания, обкръжени с по-висши съзнания, може да видите съзнания, обкръжени с хиляди такива светли пояси. Всеки пояс представя по-напреднало съзнание. Една интелигентност, която се грижи за по-долните. Сега вие мислите, че сте свободни, каквото искате, можете да правите. Ни най-малко вие не правите туй, което искате, но правите туй, което другите искат. Вашата майка, която ви ражда, иска поп да станете. Вие ставате поп. Но вашата майка иска да станете поп. Вашата майка иска вие да станете музикант, вие ставате музикант. Вашата майка иска да станете добър юнак и вие ставате юнак. Каквото вашата майка и баща пожелаят, това ставате. Та дълги години като сте извършвали волята на вашите майки, в хиляди поколения, каквото са желали тия майки, когато те са пожелали да се освободите, само тогава ще дойдете вие да бъдете свободни. Или другояче казано: Ние трябва да дойдем да напуснем, каквото нашите майки са желали, ако искаме да се освободим от кармическия закон. После да дойдем да първичния закон, да видим какво той иска от нас. Ние сме вече дошли до тази фаза.

Шестата раса е расата на блудния син, който се връща при баща си. Тя е шестата раса, която иде. Сега представят окултистите шестата раса и са прави. Аз искам да представя работата тъй. Тази раса иде с едно съзнание на смирение, тя вижда всичките погрешки на петата раса, на четвъртата, на третата, на втората и на първата раса. Казва сега: „Господи, и деди и прадеди са живели тъй, с туй разбиране, аз искам да бъда слуга.

Вече нямам друго желание, както те са разбирали, искам да бъда слуга.“ Казвам: Вие може да бъдете от шестата раса, ако имате онова смирение. Не само привидно смирение, то не е смирение. Смиреният човек е гениален музикант, смиреният човек е гениален поет. Смиреният човек е гениален философ. Смиреният човек е гениален архитект, държавник, свещеник, цар. Това е смиреният човек. Той носи със себе си всичките ония възможности. Влиза в твоето положение, влиза в положението и на всички свои братя. При това той е смирен по отношение на Бога. Той, който създаде целия свят, толкоз много, той себе си счита, че нищо не знае. При другите, окръжаващите много знае, не се гордее. Той казва: „И вие сте като мене.“ Всички трябва да бъдем смирени, за да възприемем истината. Това значи да служим на Бога със страх. Сега искаме смирение, някой да ни се подчинява. Не е въпрос за подчинение. В подчинението седи силата, но разбиране трябва да имаме.

Запример, вземете в съвременната музика, как са дошли да означават С или „до“. Какво означава „С“? „До“ означава една нота, която е в центъра, излязла от една система и търси да образува една нова система, в туй да има напрежение, търси място да излезе. Значи едно яйце търси място да оживее, да започне да ходи. Туй яйце трябва да се тури под квачката, дава му се известна топлина. Като се излюпи туй яйце, става на „ре“. Или „до“-то израстнало нагоре. „До“-то е закон на размножаване. Храна трябва, ти ще мислиш. Третият тон е да знаеш да мислиш. Ти никога не можеш да вземеш „ми“ вярно, ако не мислиш. Не можеш и „ре“ да вземеш вярно, ако не мислиш. Не можеш да вземеш „до“ вярно, ако няма в тебе напрежение, да се пукнеш навсякъде, разумно да се пукнеш. В музиката стремеж трябва да имаш. „До“-то ще ти даде стремеж нагоре. „Ре“-то ще ти даде движение. „Ми“-то ще ти даде метод, начин за мислене. „Фа“-то или „Ф“ е закон да превъзмогнеш всички мъчнотии, музикално да ги превъзмогнеш. Над „ре“ ще се повдигнеш. Имате „Г“. Ти трябва да имаш една основа. Доминанта, основа в музиката. „Сол“ е едно разцъфтяване, да можеш отгоре да възприемаш всичките възможности, които съществуват в природата. Тогава имате „А“. Аз се чудя сега, защо този ред са го нарушили. Защо след „Г“ турили „А“, после турили „на“. Много добре са го турили „А“-то. „А“-то показва тона, който зрее. То е тонът, който съдържа всичките материали на всичките музикални култури. Готов е този плод. „Ла“ е плод, който трябва да се яде. Имате „си“ или „ха“. От „ха“ вие ще минете в музиката на друга музикална система. От

„си“ вие не може да се повърнете назад. Трябва да вървите. Онзи, който разбира музиката, той може да мисли. Онези, които не разбирате музикално, какво ще намерите вие? Казва: „Аз съм пял „до“. Колкото пъти съм го пял, нищо не става.“ Нищо не става, понеже вашите кибритени клечки са без главички. На мой език казано, аз ако ви дам клечки, като драснете, „ми“-то, „до“-то, ще се запали огънят. Една музикална клечка „до“ ще произведе толкоз резултат, колкото с лопата, като палите огъня. С лопата се пали по-лесно, но с клечката по-бавно. След време огънят ще бъде еднакъв. Въпрос е само на време.

Аз взимам музиката като основа на живота. В музиката ти най-първо ще започнеш с любовта. Ти, за да живееш добре, трябва да имаш любов към живота си, непреодолима любов. В тази любов трябва да се прояви светлина и топлина, да дойде знанието. След туй трябва да проявиш своята музика. То е истината, то е свободата. Един музикант, който има любов, който има топлина, който има знание, който има истина и свобода, значи има къде да изразиш своята музика, има кой да те слуша. Онези, които слушат, те възприемат. Ти ще дадеш и те ще дадат.

Казвам: В живота трябва да се почне оттам. Ние, съвременните хора, не благодарим на Бога за живота, който ни е дал. За този живот, който имаме, са работили безброй същества, хиляди и милиони, милиарди години преди съществуванието на сегашните хора за подигането на това човечество. Този живот е така нареден, вътре ако разгледате човешкия мозък, ако разгледате центровете, които са вложени в мозъка, туй съчетание на нервите, всичките психически и физиологически процеси за растене и развиване. В съвременното радио имате две крушки, които ги въртят, едната е да хванеш онази станция и ако искаш тихо или силно, пак въртиш. Казвам: Ако човешкият ум е дошъл да схване по кой начин да хваща тия вълни през въздуха, как му дошло на ум да хване вълните, които идат от Германия, Франция, Русия? Как му дошло на ума да ги хване и да ги преведе в звукове да слушат, като че на 4–5 крачки говори. То е на 2, 3, 4, 5 хиляди километра.

Аз като говоря, вие казвате: „Учителят е тук.“ Лъжете се. Аз съм толкова далече, че вашият ум не може да схване. И вие сте далеч. Тук нямаме реалност. Вие слушате радиото, което ви говори. Всички онези, които ви говорят, са далеч някъде. Че вие един ден се оплаквате, че вашето радио се развалило. Радиото се развалило и на онези, които говорят, не може да възприемат. Казват: „Той умря.“ Щом умре, радиото се развалило.

В Америка се явил един учен човек, който искал онези, които се екзекутират с електричество, да му се дадат, че той да ги съживи. Казва: „Дайте ми ги и аз ще ги съживя.“ Но те не искат да ги съживи. Сега мислите ли, че всичките хора, които умират, са умрели? Ние мислим, че са умрели. Иде ден, когато тия, които са умрели, ще ги съживят. Няма по-лошо нещо от това заблуждение, че сме умрели. Няма по-лошо заблуждение от това, че сърцето се развалило, че мозъкът се развалил. Нищо не се разваля. Наскоро дойде една сестра и казва, че часовникът ѝ се развалил. Казвам: Като се миеш, снемаш ли часовника от ръката си? – Не, казва. – Ти като се миеш, влиза вода, той не е направен да работи при тия условия. Като миеш ръцете си, ще го снемаш, ако искаш да върви право. Щом не го снемаш, после ще платиш повече, отколкото струва. Казвам: Вие сте от вярващите. Аз ви говоря, доверие имам във вас. Вие трябва да благодарите, че аз ви говоря. Никога човек не ви е говорил както аз ви говоря. Говоря ви самата истина, не абсолютната истина, нея не може да ви я кажа. Ако ви я кажа, ще се опиете. Ако ви кажа самата истина, вие замязате на един турски хамалин, който взема един лотариен билет от един американски параход, че му се паднал един параход. Хамалинът като го вкарали в парахода да го види, забъркала му се главата.

Казвам: Природата е внимателна, на един човек не може да му се дава повече. Сега имаше във вестника за Адолф Хитлер. Той бил прост войник. Запознал се с някой капитан, сегашният негов приятел Едеман. Като подофицер Хитлер бил в неговата рота. Той го представил за възнаграждение на железния кръст и за други такива почтени ордени. Никога не го представил да се повиши в чин. Казва: „Той е особен човек, ако се тури, ще го разваля.“ Той дал да се възнагради с всевъзможни георгьовски ордени, но никога не го представил за повишение. Казва: „Опасно е да му се даде чин.“ И той останал подофицер. И природата ни дава гергьовски кръстове, но не такива чинове. Но този, който бил подофицер, е водач на целия германски народ, значи, един умен човек. Един човек, който съумява да води един народ от 70 милиона, е умен човек. Вие казвате за Мусолини. И той е учен човек. Той се крил в Швейцария под мостовете. Сега, Швейцария трябваше да отнеме тази присъда. Значи, не е глупав Мусолини. Тия хора не се срамуват от своето минало. Понякой път човек трябва да има амбиция в света. Ако вие не можете да приложите онова, което имате в себе си, какво ще направите? Вас ви е страх. Писанието казва: Страхливите няма да наследят Царството

Божие. Някои ги е страх. Казват: „Новото учение.“ Какво е новото учение? Новото учение е учение за любовта, Божествената любов, която иде не от корема на човека, но от главата, от центъра. Туй новото, което иде от съзнанието на възвишените същества, които изпращат тия течения не в нашия стомах, но в нашата глава. Срещнеш един, нищо не ти дал човек, ще го обичаш, защото Бог е една Божествена любов. Любовта трябва да произтича от главата, че като те заболи и сърцето, то къде е? Там, дето е главата, там е и сърцето. Там, дето е главата, там са и краката. Питам: Когато едно яйце е в черупката, де му са краката, де му е главата, де му са крилата? Ако туй яйце го турите под една квачка, веднага и главата ще излезе, и краката, и крилата, всичко ще се намести. Питам: Когато вие поставите човека под Божествените крила, тогава ще се прояви човекът, онзи човек, който мисли. Тогава неговата глава може да бъде образувана от Божествения Дух, неговият ум да бъде образуван от Божествената мъдрост и силата му да бъде образувана от истината, от свободата. Ако вие искате да бъдете успешни в живота, турете за основа любовта, не да се откажете от физическия живот. Всяка работа е почтена. Не считайте нещата долни. Например, ти искаш да окажеш някому повече почит. Не считайте един човек по-благороден, друг не. То е относително. Има картини завършени, има картини незавършени. Картините сами по себе си не се завършват. Кой ги завършва? – Художникът. Ти не давай едно свое мнение за една картина, която не е завършена, която се рисува сега. Ти не знаеш каква идея се крие в ума на този художник. Ти не знаеш каква идея се крие в ума на един поет, който сега пише. Ти не знаеш каква е неговата мисъл, която има в себе си. Не давай мнение за един богат. Не считай, че всичките хора са крадци. Не считай, че всички бедни хора са светии. Богатият човек има по-голяма възможност да направи престъпление, сиромахът има по-малка възможност. Силният има по-голяма възможност да направи престъпление, слабият, болният, има по-малка. Ако слабият не прави едно престъпление, то още не е една добродетел. Ако силният прави престъпление, то не е признак на зло. Той може да има съображения. Ти, за да го съдиш, трябва да знаеш, какви са неговите мотиви вътре. Мислите ли, че един човек, който гони друг, за да го убие, и трети го хванал за гърлото, че вторият изгубил съзнание, мислите ли, че третият е направил зло? Казва: „Защо гониш този човек?“ – „Той ми направи зло.“ Ти ще го хванеш за гърлото, но не с нож. За гърлото го хвани. Кажи: „Няма да го убиваш, аз съм силен човек.“ Стегни го за гърлото. Казва: „Той трябва да си владее езика.“ Ако

си слаб човек, не се опитвай да биеш силния човек, защото ще бъдеш бит после. Казвам: Трябва да се обосновем. Без страх да служим.

Най-първо, искам във вас да се зароди едно благоговение към Бога, не тъй, както досега сте имали. Каквото да направиш, веднага да се спреш. Ако е отрицателно, да кажеш, Той те гледа. Туй лице е толкова тихо, Той те гледа. И като направиш престъпление, Той ти казва: Много добре си направил. Че ти го наби много добре. Че тебе набиха, много добре направиха. Ти ще опиташ. Правиш добро, Господ казва: Много добре направи. Следователно, ти казваш: „Господи, те ме набиха.“ Господ казва: Никого в света не бият, който не е бил. Никого в света не мъчат, който не е мъчил. Никого не обират, който не е обирал. Ако нас някой път не ни обичат, може би някой път в миналото някъде не сме обичали както трябва, направили сме погрешка, връща ни се сега. Затуй казвам: Турете новото в живота. Не ви казвам да се откажете от вашия стар живот. Трябва да намерим кому да го раздадем. Защото богатият, на когото Христос каза да си раздаде богатството, че да дойде да се учи, не може да го раздаде. Ти казваш: „Аз искам да служа на Господа.“ Най-първо ще намерите един учител да ви учи. Този учител не отвътре трябва да бъде, но отвътре и отвън. Ако имате един учител, който отвън ви говори едно, отвътре друго, има нещо криво. Кривото е или във външните условия, или във вътрешните възможности. Следователно, необходимо е вътрешните възможности да бъдат в съгласие с външните условия. Ако онова, твоето схващане в ума и твоето схващане в сърцето се съгласуват, онова, което ти си схванал е право. Казвам: Най-първо ние се нуждаем от хора свободни. Защото по закона ние служим от страх. Кой от вас не е служил от страх? В новата епоха всички трябва да служим с пълна свобода. Десет пъти да изпълним по-добре, отколкото сега. Учиш музика, не за онова, което ще ти дадат, но зарад самата музика. Колко хубави работи музиката може да ти донесе? Ако вие бихте били добри певци, можехте да се съобщавате с другия свят. Някой казва: „Може ли да имаме съобщение с оня свят?“ Има музика, с която може да се свържете с оня свят. Индусите имат песни, с които могат да събират змиите. Но има една музика, която аз зная, която като запееш, светии отгоре слизат, ангели слизат да те слушат. Ако ти имаш една публика от ангели и светии, че след като си пял, те да останат доволни, те (не) ще те оставят без възнаграждение. Лицето ви ще светне. Бих желал да имате одобрението на тия, напредналите ваши братя. Да не се срамуваме, защото срамът произтича от престъплението. Всякога ние се срамуваме,

когато направим престъпление. Аз направя едно добро, срамувам се, защото имам някакво користолюбие. Направя едно добро и искам да го направя заради себе си, мен ми е приятно. Мен ми е приятно, като направя доброто. Аз се радвам в себе си, зарад самото добро. Не очаквам отвън да ми благодарят. Този човек се радва, че се намерил един човек да изпълни волята Божия. Той върви по мой пример. Всички в света да започнем да живеем тъй, както Бог живее. Да обичаме. Казвам: Само по този начин може да се подобри сегашното общество. Вие не се смущавайте от това, което става сега в света. За този свят има друг, който се грижи. Всичко туй ще се уреди. Всичко е предвидено. Не мислете, че нещата стават случайно. Всичко е предвидено, всички играят роля. Германия е на място. Англия е на място. Русия е на място. Съединените щати са на място. България е на място. Всички са на място. Кой каквото прави, е на място. А зад туй седи друго. Тук седят слугите, които се бият. Ще дойдат господарите. Понеже са разбрали криво сметката на своите господари, господарите виждат, че слугите са си пукнали главите. Те ще започнат да ги лекуват. Господарите на всички народи ще започнат да ги лекуват. Това ще стане в бъдещата култура. Те като дойдат ще стане едно побратимяване. Затуй всички се гответе за побратимяването на всичките народи. Бъдете смели да проявим Божията любов, Божията мъдрост, Божията свобода, знанието, светлината, живота, живота във всичкото свое разнообразие. Считайте, че всичко онова, което става, е на мястото си.

„Да Му служим без страх.“ Да Му служим с любов и с живот. Да Му служим с мъдрост, знание и светлина. Да Му служим с истина, свобода. Това е новата култура.

Тайна молитва.

39-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 18 септември, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

/ Последна /